

Allan
KARDEC

HENKIEN HENKIEN HENKIEN
KIRJA KIRJA KIRJA

HENKIEN KIRJA

Allan Kardec

Copyright 2018
INTERNATIONAL SPIRITIST COUNCIL (Kansainvälinen spiritistinen neuvosto)
SGAN Q. 909 – Conjunto F
70790-090 – Brasilia (DF) – Brazil
www.edicei.com / edicei@edicei.com
6. painos – 300 kpl – 2020

Julkaistu Kansainvälisen spiritistisen neuvoston (International Spiritist Council) luvalla.

Julkaisija: Allan Kardecin opin ystävät ry.
Ojatie 5, 15860 Hollola, Suomi
www.allankardec.fi & info@allankardec.fi

Kaikki oikeudet tämän kirjan jäljentämiseen, kopioimiseen, julkiseen esittämiseen ja taloudelliseen hyödyntämiseen on ainoastaan Kansainvälisellä spiritistisellä neuvostolla (International Spiritist Council). Tämän kirjan osittainkin jäljentäminen tai hyväksikäyttö missään muodossa tai tarkoituksessa, elektronisesti, mekaanisesti, kuten valokuvaamalla, nauhoittamalla tai millään muulla tiedon taltiointi- ja muokkausmenetelmällä on kielletty ilman kustantajan kirjallista lupaa.

ISBN 978-952-7134-13-9
Alkuperäisteos: LE LIVRE DES ESPRITS, Allan Kardec
Kääntäjä: Pekka Kaarakainen
Oikoluku: Mikko Kyöstilä, Eero Mattila
Taitto: Arto Kantola / Ingrid Saori Furuta

INTERNATIONAL DATA FOR CATALOGING IN PUBLICATION (ICP)
K27g

Kardec, Allan, 1804–1869.

The Spirits' Book: Spiritualist Philosophy: Principles of the Spiritist Doctrine / by Allan Kardec; [translated by Pekka Olavi Kaarakainen].

Brasilia, DF (Brazil): International Spiritist Council.

Translated from: Le Livre des Esprits

ISBN 978-85-7945-022-8

1. Spiritualism. 2. Spiritism. I. International Spiritist Council. II.

Title.

CDD: 133.9

CDU: 133.7

Spiritualistinen filosofia

HENKIEN KIRJA

Spiritistisen opin pääperiaatteet

Sielun kuolemattomuudesta, Henkien luonteesta ja niiden suhteista ihmisten kanssa, moraalisisista laeista, nykyisestä elämästä, tulevasta elämästä ja ihmiskunnan määränpäästä.

Vastaanotettu ja järjestelty useiden meedioiden avulla Korkeimpien Henkien antamien opetusten mukaisesti.

Allan Kardec

Sisällysluettelo

Termistö ja viitteet	13
Biografia – Allan Kardec	25
Johdanto spiritistisen opin opiskeluun	33
Esipuhe.....	77

Ensimmäinen osa – Alkusyöt

Luku I – Jumala

Jumala ja äärettömyys	83
Todisteita Jumalan olemassaolosta	84
Jumalallisuuden ominaispiirteet.....	86
Panteismi – kaikkijumaluus	87

Luku II – Maailmankaikkeuden yleiset alkutekijät

Asioiden alun tunteminen	91
Henki ja materia	92
Materian ominaisuudet.....	95
Maailmankaikkeuden avaruus.....	98

Luku III – Luominen

Maailmojen muodostuminen.....	99
Elävien olentojen muodostuminen.....	100
Maan kansoittaminen, Aatami.....	102
Ihmisen rotujen erilaisuudet.....	103
Maailmojen moninaisuus	104
Raamatun huomiot ja sopusointu luomiseen nähden.....	105

Luku IV – Vitaali tekijä

Orgaaniset ja epäorgaaniset oliot	111
Elämä ja kuolema.....	113
Järki ja vaisto	115

Toinen osa **– Henkien maailma**

Henkien alkuperä ja luonne.....	121
Primitiivinen ja normaali maailma.....	123
Henkien muoto ja läsnäolo useissa paikoissa samanaikaisesti.....	124
Perispirit, Hengen päällyste eli ts. henkinen keho	126
Henkien erilaiset luokat	127
Henkien arvoasteikko.....	128
Henkien kehittyminen	136
Enkelit ja paholaiset.....	141
Luku II – Henkien ruumiillistuminen	
Hengen ruumiillistumisen tarkoitus	145
Sielu	146
Materialismi	151
Luku III – Paluu ruumiillisesta elämästä Hengen elämään	
Sielu kuoleman jälkeen	155
Sielun eroaminen ruumiista	157
Henkisen häiriintymisen vaihe ruumiin kuoleman jälkeen	161
Luku IV – Ruumiillisten elämien moninaisuus	
Jälleensyntyminen	165
Oikeudenmukaisuus jälleensyntymisessä	166
Ruumiillistuminen erilaisiin maailmoihin	167
Hengen kehitystie ruumiillisissa elämissä	174
Lapsen kohtalo kuoleman jälkeen.....	178
Henkien sukupuoli	180
Isyys/äitiys, jonkun lapsena oleminen	180
Fyysiset ja moraaliset samankaltaisuudet	182
Synnynnäiset käsitykset.....	185
Luku V – Huomiot ruumiillisten elämien moninaisuudesta	
Luku VI – Hengen elämä	
Henki ruumiillisten elämiensä välisenä aikana.....	201
Välilliset maailmat	204
Henkien havainnot, tunteukset ja kärsimykset.....	207

Teoreettinen tutkielma	212
Henkien tuntemuksista	212
Koetusten valinta	218
Suhteet haudan tuolla puolen	227
Sympaattiset ja vihamieliset Henkien väliset suhteet	232
Ruumiillisen elämän muistikuva	235
Kuolleiden muistojuhla. Hautajaiset	240
Luku VII – Paluu ruumiilliseen elämään	
Johdanto paluuseen	243
Ruumiin ja sielun yhtyminen	247
Moraaliset ja älylliset kyvyt	251
Elimistön vaikutus	253
Vajaaälyisyys, hulluus	255
Lapsuus	258
Maalliset sympatiat ja antipatiat	261
Menneisyyden unohtaminen	262
Luku VIII – Sielun vapautuminen	
Nukkuminen ja unet	269
Henkien vierailut elävien joukossa	275
Ajatustenvaihto tunnistamattomalla tavalla	277
Letargia, katalepsia, näennäisesti kuollut	278
Somnambulismi	279
Ekstaasi	284
Selvänäkö	286
Teoreettinen tiivistelmä somnambulismista, ekstaasista ja selvänäöstä	288
Luku IX – Henkien vaikutukset ruumiillisessa maailmassa	
Henkien tunkeutuminen ajatuksiimme	295
Henkien tuntematon vaikutus ajatuksiimme ja tekoihimme	296
Riivatut	300
Häiriintynyt, kouristeleva tila	302
Henkien kiintymys tiettyihin ihmisiin	305
Suojelusenkelit: suojelevat, tutut ja meitä kohtaan sympatiaa tuntevat Henget	307

Ennakkoavistukset.....	319
Henkien vaikutus elämän tapahtumiin.....	320
Henkien toiminta luonnonilmiöissä.....	324
Henget taistelujen aikana.....	326
Liitot.....	328
Tuntemattomat voimat, talismaanit, loitsijat.....	330
Siunaus ja kirous.....	332
Luku X – Henkien tehtävät ja toimet	
Luku XI – Kolme valtakuntaa	
Mineraalit ja kasvit.....	343
Eläimet ja ihmiset.....	345
Sielunvaellus.....	353

Kolmas osa – **Moraaliset lait**

Luku I – Jumalan eli luonnonlaki

Luonnonlakien ominaispiirteet.....	357
Luonnonlakien tuntemus.....	358
Hyvä ja paha.....	362
Luonnonlakien jaottelu.....	367

Luku II – Jumalanpalvonnan laki

Jumalanpalvonnan tarkoitus.....	369
Ulospäin näkyvä jumalanpalvonta.....	370
Mietiskelevä elämä.....	371
Rukouksesta.....	372
Polyteismi.....	376
Uhraukset.....	377

Luku III – Työn laki

Työn tarpeellisuus.....	381
Työn rajoittaminen, lepo.....	383

Luku IV – Lisääntymisen laki

Maapallon populaatio.....	385
Rotujen perättäisyys ja kehitys.....	385
Lisääntymisen esteet.....	387

Avioliitto ja selibaatti	388
Moniavioisuus	389
Luku V – Hengissä säilymisen laki	
Itsesuojeluvaisto	391
Hengissä säilymisen keinot	391
Maan rikkauksien hyväksikäyttö	394
Tarpeellinen ja tarpeeton	396
Vapaaehtoiset kieltäytykset	396
Luku VI – Tuhoutumisen laki	
Tarpeellinen ja liiallinen tuhoaminen	401
Tuhoavat suuronnettomuudet	403
Sodat	406
Murha	407
Julmuus	408
Kaksintaistelu	409
Kuolemantuomio	411
Luku VII – Yhteisön laki	
Yhteisöllisen elämän tarve	415
Elämä eristyksissä. Vaitiololupaus	416
Perhesiteet	417
Luku VIII – Kehityksen laki	
Luonnon olotila	419
Kehitystaival	420
Rappeutuvat kansat	423
Sivilisaatio	427
Inhimillisten lakien kehitys	429
Spiritismin vaikutus kehitykseen	430
Luku IX – Samanarvoisuuden laki	
Luonnollinen samanarvoisuus	435
Kykyjen erilaisuus	435
Yhteisölliset eriarvoisuudet	436
Eriarvoisuus rikkauksissa	437
Rikkauden ja köyhyyden koetukset	439
Miehen ja naisen oikeuksien samanarvoisuus	440
Samanarvoisuus hautaan mennessä	442

Luku X – Vapauden laki

Luonnollinen vapaus	445
Orjuus	446
Ajattelun vapaus	447
Omantunnon vapaus	448
Valinnanvapaus	450
Tapahtumien väistämättömyys	452
Tulevaisuuden tunteminen	459
Teoreettinen yhteenveto ihmisten tekojen syistä	461

Luku XI – Oikeuden, rakkauden ja hyväntekeväisyyden laki

Oikeudenmukaisuus ja luonnolliset oikeudet	467
Oikeus omaisuuteen. Ryöstö	470
Hyväntekeväisyys ja lähimmäisenrakkaus	471
Äidin ja lapsen rakkaus	474

Luku XII – Moraalinen täydellisyys

Hyveet ja paheet	477
Intohimot	483
Itsekkyys	485
Hyväntahtoisen ihmisen luonteenpiirteet	489
Itsensä tunteminen	490

Neljäs osa

– Toiveet ja lohdutukset

Luku I – Maalliset surut ja nautinnot

Suhteellinen onnellisuus ja onnettomuus	497
Läheisten menettäminen	504
Pettymykset. Kiittämättömyys. Tuhotut kiintymykset	506
Toisiaan kohtaan antipatiaa tuntevien liitot	507
Kuolemanpelko	509
Vastenmielisyys elämää kohtaan. Itsemurha	510

Luku II – Tulevat kärsimykset ja nautinnot

Olemattomuus. Tuleva elämä	519
Intuitio tulevista kärsimyksistä ja nautinnoista	520
Jumalan puuttuminen rangaistuksiin ja palkitsemisiin	521

Tulevien kärsimysten ja nautintojen luonne.....	523
Väliaikaiset kärsimykset	531
Hyvitys ja katumus.....	535
Tulevien kärsimysten kesto	539
Ruumiin ylösnouseminen.....	547
Paratiisi, helvetti ja kiirastuli	549
Loppupäätelmä	571
Kirjallisuutta	574–583

TERMIT JA VIITTEET

Termistö ja viitteet

”Uusien asioiden käsittelyyn tarvitaan uusia sanoja. Näin ollen uusien asioiden kuvaus vaatii selvyttä käytetyltä kieliasulta, jotta vältettäisiin sanojen monimerkityksisyyden aiheuttamaa sekaannusta.”

Viite [1]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Doctrine spirite / Spiritisme
 Termi käännettynä suomen kielelle: Spiritistinen oppi, Henkien oppi, henkioppi / Spiritismi

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Alkuperäisen ranskankielisen termin *spiritisme* alkuosa tulee latinankielen sanasta *spiritus* (englanniksi spirit, suomeksi henki) ja sanan loppuosa *-isme* ilmaisee aatetta tai oppia (ts. ismiä).

Spiritismi on usein väärinymmärretty tarkoittamaan ns. spiritismin harrastamista. Kyseessä on moraaliltaan paljon syvällisempi asia.

Ranskalainen Hippolyte Léon Denizard Rivail koonsi *spiritismin* eli *Henkien opin* ts. *henkiopin* 1800-luvun puolivälissä Allan Kardecin kirjailijanimellä julkaistuissa teoksissa: ***Henkien Kirja, Meedioiden Kirja, Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Taivas ja helveti, Genesis***.

Spiritismi eli *Henkien oppi* perustuu materiaalisen maailman suhteisiin tuonpuoleiseen *Henkien maailmaan*^[4] siirtyneiden ihmisielujen, eli *Henkien*^[2] kanssa.

Termit *Henkien oppi* ts. *spiritistinen oppi* ts. *henkioppi* ja *spiritismi* tarkoittavat käytännössä samaa asiaa. Yleisessä käytössä termi *Henkien oppi* ts. *henkioppi* kattaa useimmiten vain opin,

kun taas termi *spiritismi* kattaa myös *spiritismiin* liittyvän aktiiviteetin. Niitä ovat mm. opiskelu ryhmissä, hyväntekeväisyystyö ja vakavamielisten tarkoitusperien mukaisesti tehty kommunikointi täältä fyysisestä maailmasta jo tuonpuoleiseen siirtyneiden ihmisten *Henkien*^[2] kanssa. Nämä aktiviteetit ovat tuottaneet ja tuottavat edelleen lisääntyvästi helpotusta lukemattomille ihmisille.

Nykyään *spiritismillä*, termin tässä alkuperäisessä merkityksessä, on jatkuvan kasvunsa takia miljoonia kannattajia ympäri maailmaa.

Ks. *Henkien Kirja* – Johdanto I

Viite [2]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Esprit

Termi käännettynä suomen kielelle: Henki

Sanan tarkoitus lyhennyksessä muodossa:

Sanalla *Henki* tarkoitetaan älyllistä, ei-materiaalista olentoa, joka asuu meissä ja säilyy kuoleman jälkeen. Ruumiillisen elämän aikana *Henki* on yhdistettynä ruumiiseen, ja silloin sitä kutsutaan useimmiten *sieluksi*^[5]. Kuoleman jälkeen *Henki* eli ts. *sielu*^[5] irtaantuu lyhyemmän tai pitemmän ajanjakson jälkeen ruumiista ja palaa tuonpuoleiseen *Henkien maailmaan*^[4] säilyttäen yksilöllisyytensä.

Lisää termiin liittyen:

Ruumis on kuin vaate, joka on tietyn aikaa *Hengen* eli ts. *sielun*^[5] käytettävissä ja hajoaa ruumiillisen elämän loputtua.

Huomaa alla [2a] tämän termin merkitys silloin, kun se on kirjoitettu pienellä alkukirjaimella.

Ks. *Henkien Kirja* – Johdanto II, 134, 149 & 163

Viite [2a]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): esprit

Termi käännettynä suomen kielelle: henki

Sanan tarkoitus lyhennyksessä muodossa:

Henkien Kirjassa, kun tämä termi on kirjoitettu isolla alkukirjaimella

mella, kyseessä on tietyn ihmisyksilön *Henki*^[2]. Kun termi *henki* on kirjoitettu pienellä alkukirjaimella, sillä ei tarkoiteta yksilöä vaan yleisesti maailmankaikkeuden ei-materiaalista, *älyllistä tekijää*^[9]. Vastaavasti kuten elottomat kappaleet voidaan käsittää materiaalsen tekijän eli materian yksilöllistymiksi, *Henget*^[2] voidaan käsittää *älyllisen tekijän*^[9] eli *hengen* yksilöllistymiksi. Ks. Henkien Kirja – 23 & 79

Viite [13]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Médiumnité

Termi käännettynä suomen kielelle: Meediokyky

Sanan tarkoitus lyhennytyssä muodossa:

Merkitys yleisesti: latinaa [medium] = välillinen, välittäjä

Kyky havaita *Henkien*^[2] vaikutuksia. Tämä kyky on lähes kaikilla ihmisillä ja ilmenee hyvin erityyppisenä ja hyvin eritasoisena. Tätä kykyä riittävästi omaava henkilö voi palvella välittäjänä *Henkien*^[2] ja ihmisten välillä. *Meedioiden Kirja* kokonaisuudessaan käsittelee tätä aihetta seikkaperäisesti.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MEDIUNIDADE

Viite [4]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): monde spirituel ou spirite,
monde invisible

Termi käännettynä suomen kielelle: Henkien maailma,
näkymätön maailma,
tuonpuoleinen maailma

Sanan tarkoitus lyhennytyssä muodossa:

Tällä termillä tarkoitetaan tuonpuoleista maailmaa, jossa täältä maanpäällisestä elämästä siirtyneiden ihmisten sielut eli *Henget*^[2] ovat ja jota kutsutaan myös meille näkymättömäksi tai ei-materiaaliseksi maailmaksi. Se poikkeaa olennaisesti meidän maailmamme tiheästä materiasta.

Kuten meidänkin maailmassa, myös tuonpuoleisessa *Henkien maailmassa* on lukemattomia yhdyskuntia, joissa *Henget*^[2] elävät enemmän tai vähemmän onnellisesti taipumustensa ja moraalini-

sa mukaisesti. Esimerkkinä tästä on kuvattu mm. Francisco Cândido Xavierin teoksessa *Nosso Lar*. Tuonpuoleinen maailma on rajallisesti kommunikoitavissa ja havaittavissa *meediokykyjen*^[3] avulla.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto VI, 84...87 & 977; Dicionário de Filosofia Espírita – MUNDO ESPIRITUAL

Viite [5]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Âme

Termi käännettynä suomen kielelle: Sielu

Sanan tarkoitus lyhennyksessä muodossa:

Ruumiillisen elämän aikana *Henki*^[2] on yhdistettynä ruumiiseen, ja silloin sitä kutsutaan useimmiten *sieluksi*^[5]. *Sielu* on eimateriaalinen olento, joka asuu meissä ja säilyy elossa kuoleman jälkeen. (ks. viite ^[2]).

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II & 134

Viite [6]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Principe vital

Termi käännettynä suomen kielelle: Elävöittävä tekijä,
vitaali tekijä¹

Sanan tarkoitus lyhennyksessä muodossa:

Elämä on seuraus *elävöittävän tekijän*¹ vaikutuksesta/toiminnasta materian kanssa. *Elävöittävä tekijä*¹ on syy materian eläväisyyteen. *Elävöittävä tekijä*¹ on materiaalisen elämän alkuperuste kaikille orgaanisille olioille, kuten ihmisille, eläimille ja kasveille.

Elinten yhdistelmä muodostaa erään tyyppisen mekanismin, joka on elimissä olevan sisäisen aktiviteetin eli *elävöittävän tekijän*¹ ”vetämä”. *Elävöittävä tekijä*¹ on orgaanisten kehojen liikkeelle paneva voima. Samanaikaisesti kun *elävöittävä tekijä*¹ antaa virikkeitä elimille, elinten toiminta kiihtyy ja kehittää *elävöittävän tekijän*¹ aktiviteettia samalla tavalla kuin lämpö kehittää hankauksen kautta.

Termin tarkoitusta voi selvittää syvällisemmin Allan Kardecin

kirjasta Genesis (1868).

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II & 67

Viite [7]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Pérismetrit

Termi käännettynä suomen kielelle: Henkinen keho, Hengen
päälyste, perismetrit

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Termi tulee sanoista: *périphéric* (suomeksi: perifeerinen, reuna-, ulompi) ja *esprit* (suomeksi henki).

Sielulla^[5] on kaksi päälystettä: Ensimmäinen päälyste on hienojakoinen ja kevyt, jota kutsumme *henkiseksi kehoksi* eli *perismetritiksi*. Toinen päälyste on tiheä, materiaalinen ja painava, eli ruumis. *Sielu*^[5] on näiden päälysteiden keskus niin kuin hedelmän siemen.

Ihminen on muodostunut kolmesta olennaisesta osasta:

1: ruumis eli materiaalinen olento, yhdenmukainen eläinten ruumiiden kanssa ja saman *elävöittävän tekijän*^[6] elävöittäjä

2: *sielu*^[5] eli *ruumiillistunut*^[17] ts. jälleensyntynyt *Henki*^[2], joka on ruumiissa

3: välittävä tekijä eli *henkinen keho* tai ts. *perismetrit*, puolimateriaalinen aines, joka toimii *Hengelle*^[2] ensimmäisenä päälysteenä ja yhdistää *sielun*^[5] ja ruumiin. Ne ovat kuin hedelmän siemen, hedelmäliha ja kuori.

Puolimateriaalinen *henkinen keho* tai ts. *perismetrit* on ominaisuuksiltaan ei-materiaalisen *Hengen*^[2] ja materiaalisen ruumiin väliltä. Se toimii välittäjänä ruumiin ja *Hengen*^[2] välillä ja on tarpeen, jotta *Henki*^[2] voisi olla yhteydessä materiaan ja päinvastoin.

Henkisellä keholla on se muoto, jonka *Henki*^[2] haluaa, ja sellaisena se näyttäytyy meille joskus unessa tai valveilla voiden ottaa näkyvän ja jopa koskettamalla tuntuva muodon.

Ks. Henkien Kirja – 95, 135, 141, 257

Viite [8]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Table tournante

Termi käännettynä suomen kielelle: Pyörivä pöytä

Sanan tarkoitus lyhennyssä muodossa:

Ranskassa ja muuallakin 1850-luvulla usein havaittu ilmiö, jossa pöydän nähtiin tekevän liikkeitä (kohoavan ilmaan, pyörivän sekä tekevän äkkinäisiä liikkeitä ilmassa, koputtavan lattiaa jne., vaikka sen ääreen istuneet henkilöt perääntyivät ja etääntyivät sivummalle) ilman fyysisesti havaittavaa aiheuttajaa. Allan Kardecin elämäntyö alkoi tämän fyysisen ja kiistattomasti havaitun ilmiön tutkimisesta.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita, MESA GIRANTE; Henkien Kirja – Johdanto I & Loppupäätelmä III

Viite [9]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Principe intelligent

Termi käännettynä suomen kielelle: Älyllinen tekijä¹

Sanan tarkoitus lyhennyssä muodossa:

Maailmankaikkeus koostuu kolmesta pääasiallisesta osasta:

1. Jumala, Luoja, kaikkien asioiden isä
2. *älyllinen tekijä*¹ eli *henki*[2a]
3. materiaallinen tekijä eli materia

Vastaavasti kuten elottomat kappaleet voidaan käsittää materiaallisen tekijän eli materian yksilöllistymiksi, *Henge*^[2] voidaan käsittää *älyllisen tekijän* eli *hengen*[2a] yksilöllistymiksi.

Termin tarkoitusta voi selvittää syvällisemmin Allan Kardecin kirjasta Genesis (1868).

Ks. Henkien Kirja – 23, 27 ja 79

Viite [10]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Fluide

Termi käännettynä suomen kielelle: Fluidi¹

Sanan tarkoitus lyhennyssä muodossa:

Nykyään sanalla *fluidi* tarkoitetaan normaalissa olosuhteissa (CNPT) virtaavia aineita (nesteet, kaasut ja plasma). Teoksen kirjoittamisen ajankohtana termillä *fluidi*¹ kuvattiin hienojakoisia, ihmiselle normaalisti havaitsemattomia energioita tai kenttiä

(mm. sähköisyys, magneettikenttä). Em. lisäksi, *spiritistisessä opissa*^[1] termiä *fluidi*¹ käytetään mm. tiettyjen hienojakoisten ja normaalisti meille havaitsemattomien maailmankaikkeuden alkeisainesosasten nimityksen yhteydessä (esim. *yleismaailmallinen fluidi*^[15]).

Termin tarkoitusta voi selvittää syvällisemmin Allan Kardecin kirjasta Genesis (1868). Esim. Allan Kardec, Genesis Luku XIV, 4: *Henkien maailman*^[4] *fluidiset*¹ osat eivät ole meidän instrumenttiemme analysoitavissa eivätkä meidän tuntemustemme havaittavissa, sillä ne on tehty kosketettavissa olevaa materiaa eikä eeteristä, hienojakoista materiaa varten. Osa *fluideista*¹ on niin erilaisia, että voimme luoda niistä yhtä epätäydellisen teorian kuin sokea pystyy luomaan väreistä. Näiden *fluidien*¹ joukossa on kuitenkin sellaisia, jotka ovat yhteydessä läheisesti ruumiilliseen elämään ja kuuluvat tietyllä tavalla maallisten asioiden piiriin. Tällaisten *fluidien*¹ tutkiminen on olennaista, koska se on ratkaisu hyvin suureen joukkoon ilmiöitä, joita ei voi selittää ainoastaan materian lakien mukaan.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – FLUIDO; Genesis – Luku XIV

Viite [11]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Planchette

Termi käännettynä suomen kielelle: Kirjoituslauta

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Levy, johon on kiinnitetty kynä, joka liikkuessaan muodostaa kirjoituksen levyn alle asetettuun paperiin. Joissakin kirjoituslautoissa on kaksi rullaa helpottamassa kynän liikkumista paperin päällä. Kirjoitus syntyy, kun yksi tai useampi *meedio*^[12] asettaa sormensa laudan päälle. Tätä käytettiin apuvälineenä kommunikaatiossa *Henkien*^[2] kanssa *spiritismin*^[1] alkuvaiheilla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – PRANCHETA

Viite [12]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Médium

Termi käännettynä suomen kielelle: Meedio

Sanan tarkoitus lyhennyssä muodossa:

Meedio on *meediokyvyn*^[3] omaava henkilö, joka voi toimia ihmisten ja *Henkien*^[2] välikätenä. Meedioiden Kirja kokonaisuudessaan käsittelee tätä aihetta seikkaperäisesti.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MÉDIUM:

Viite [13]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Magnétisme

Termi käännettynä suomen kielelle: Magnetismi¹

Sanan tarkoitus lyhennyssä muodossa:

Spiritistisessä opissa^[1] termillä *magnetismi*¹ ei tarkoiteta magnetismia sen yleisesti fysiikassa tunnetussa merkityksessä, vaan viitataan *animaaliseen magnetismiin*.

Niin kuin normaalilla magneetilla on fyysinen vaikutus magneettikentässä, myös animaalisen magnetismin vaikutuksesta henkilöllä/ryhmällä on psyykinen ja/tai orgaaninen vaikutus toiseen henkilöön/ryhmään. Sillä tarkoitetaan hienojakoista energiaa, jota me emme normaalisti havaitse ja joka säteilee ihmisen *sielusta*^[5] tai *Hengistä*^[2]. *Animaalisen magnetismin* vaikutus voidaan havaita mm. hypnoosissa ja myös valveilla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MAGNETISMO

Viite [14]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Somnambulisme

Termi käännettynä suomen kielelle: Somnambulismi¹

Sanan tarkoitus lyhennyssä muodossa:

Tyypillisesti *somnambulismi*¹-ilmiö tapahtuu nukkuessa, jolloin ihminen voi puhua ja jopa kävellä tiedostamattaan. Herättyään tästä tilasta henkilö ei useinkaan pysty kokonaisuudessaan muistamaan, mitä koki. Vastaava olotila voidaan saada aiheutetuksi *magnetismilla*^[13]. Tätä termiä käytetään tilasta, jossa ihminen on unta syvemmissä transsissa (ts. syvätranssissa). Tällöin *sielu*^[5] on suurimmalta osin vapautunut ruumiista (ollen kuitenkin vielä side, joka yhdistää ne). Tietyillä selvännäköijillä em. voi tapah-

tua valveilla ollessa spontaanisti.
Ks. Henkien Kirja – 455, 425...438

Viite [15]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Fluide universel

Termi käännettynä suomen kielelle: Yleismaailmallinen fluidi¹

Tämä alkeellinen tekijä on levittäytynyt kaikkialle ja ns. kyllästää kaiken, eikä sitä voi mitata normaaleilla menetelmillä. *Yleismaailmallinen fluidi*¹ on asetettu *hengen*[2a] ja materian välille. Materian täytyy yhdistyä *yleismaailmalliseen fluidiin*¹, jonka tehtävänä on toimia välikätenä *hengen*[2a] ja itse materian välillä, koska materia on liian karkeajakoinen, jotta *henki*[2a] voisi harjoittaa toimintaa suoraan materiassa. Se on altis, materian kanssa syntyvien lukemattomien yhdistelmien kautta sekä *hengen*[2a] toiminnan alla, tuottamaan loputtoman määrän asioita (mm. sähköisyys, *elävöittävä tekijä*⁶, *henkinen keho*⁷), joista tunnemme vain hyvin pienen osan.

*Yleismaailmallinen fluidi*¹ asettaa *Henkien*² välille erään jatkuvan kommunikaation; se on *Henkien*² ajatuksia kuljettava tekijä, kuten ilma on ääntä kuljettava aine. Se on eräänlainen maailmankaikkeuden sähköitin, joka yhdistää kaikki maailmat ja sallii *Henkien*² kommunikoida yhdestä maailmasta toiseen.

Ks. Henkien Kirja – 27, 65, 94 & 282; Genesis – Luku II, 24

Viite [16]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Fluide vital

Termi käännettynä suomen kielelle: Elävöittävä fluidi¹,
vitaali fluidi, (bioenergia)

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

*Elävöittävä tekijä*⁶ on peräisin eräästä maailmankaikkeudellisesti levittäytyneestä erityislaatuisesta *fluidista*¹⁰. Tämä on siis *elävöittävä fluidi*¹.

Nykysuomen kielen termi bioenergia on merkitykseltään lähinnä tämän termin tarkoitusta.

Elimet tulevat ns. kyllästetyiksi *elävöittäväällä fluidilla*¹. Tämä

elävöittävä fluidi^[16] antaa kaikille organismin osille aktiviteetin. *Elävöittävä fluidi*^[16] ehtyy ja voi tulla riittämättömäksi ylläpitämään elämää, jos sitä ei uudisteta imeyttämällä ja sulauttamalla niitä aineita, jotka sitä sisältävät.

Elävöittävän fluidin^[16] määrä ei ole kaikissa orgaanisissa eliöissä sama. Sen määrä vaihtelee lajin mukaan, sen määrä vaihtelee kussakin yksilössä ja sen määrä on erilainen saman lajin eri yksilöissä. On olemassa joitakin, jotka ovat ns. kyllästettyjä *elävöittäväällä fluidilla*^[16], kun taas toisilla on sitä ainoastaan juuri välttämätön määrä. Sen takia elämä on joillekin aktiivisempi, energisempi ja tietyllä tavalla yltäkyläisempi.

Joissakin lähteissä vastaavaa asiaa on kuvattu termillä ”elämänvoima”.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II, 70

Viite [17]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Incarner

Termi käännettynä suomen kielelle: Ruumiillistua

(jälleensyntyä, inkarnoitua)

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Ruumiillistumisella tarkoitetaan ruumiiseen syntymistä. Kun *Henki*^[2] tulee syntymään, se aluksi lähestyy (itsensä tai muiden toimesta) äitiään. Tuonpuoleisessa olevan *Hengen*^[2] *henkinen keho*^[7] yhdistyy juuri hedelmöittyneeseen munasoluun. Sitä mukaa kun munasolu jakautuu ja sikiö kasvaa, *henkinen keho*^[7] jatkaa kiinnittymistään ”molekyylille molekyyliltä”. Sitten kun raskaus päättyy lapsen syntymään, *Hengen*^[2] *henkinen keho*^[7] on lähes täydellisesti kiinnittynyt lapsen ruumiiseen ja *Henki*^[2] on lähes täydellisesti yhtynyt ruumiiseen. Näin *Henki*^[2] palaa *Henkien maailmasta*^[4] ruumiilliseen elämään.

Koska *Henki*^[2] kokee kehitystai paleellaan lukuisia perättäisiä ruumiillisia elämiä, termin *ruumiillistua* paikalla käytetään myös termiä *jälleensyntyä*. Toisin kuin eräissä ajattelutavoissa, ruumiillistuminen ei koskaan tapahdu kehityksen vastaisesti. Näin ollen ihmisen *Henki*^[2] ei voi tulevassa elämässä elävöittää esim.

eläimen ruumista, koska eläin on kehitysasteeltaan alemmalla tasolla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – ENCARNAR; Henkien Kirja – 166...170 & 222

Viite [18]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Charité

Termi käännettynä suomen kielelle: Hyväntekeväisyys

Sanan tarkoitus lyhennytyssä muodossa:

Hyväntekeväisyys = Hyväntahtoisuus kaikkia kohtaan, armahattavuus toisten epätäydellisyyksiä kohtaan ja loukkausten anteeksiantaminen.

Ks. Henkien Kirja – 886

Viite [19]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Obsession

Termi käännettynä suomen kielelle: Obsessio

Sanan tarkoitus lyhennytyssä muodossa:

Obsessio on jatkuva toiminta, jota pahantahtoinen *Henki*^[2] harjoittaa yksilöön.

Obsessio tarkoittaa hallitsevuutta, jota alhaiset *Hengen*^[2] pystyvät pitämään tiettyihin ihmisiin. Jos nämä yltävät saamaan jonkun henkilön valtansa alle, ne samaistuvat sen henkilön oman *Hengen*^[2] kanssa ja ohjaavat tätä kuin lasta.

Obsessio näyttää erilaisia tunnusmerkkejä, jotka on tarpeen erotella ja jotka johtuvat sidonnaisuuden tasosta ja tuottamiensa vaikutusten luonteesta.

Ks. Meedioiden Kirja XXIII, 237; Evankeliumi Spiritismin Mukaan XXVIII, 81

Viite [20]

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Centre spirite

Termi käännettynä suomen kielelle: Spiritistinen keskus

Sanan tarkoitus lyhennytyssä muodossa:

Tässä viitataan spiritistisiin ryhmiin tai toiminnallisiin keskuk-

siin, joissa harjoitetaan yhteisen hyvän eteen *spiritismin*¹ aktiviteettejä, kuten esim. opiskellaan yhdessä *spiritismiä*^[1] eli *Henkien oppia*^[1], järjestetään esitelmiä, harjoitetaan hyväntekeväisyyttä, harjoitetaan *meediokykyä*^[3] vakavamielisesti *spiritistisen opin*^[1] periaatteiden mukaisesti.

1 Kääntäjän huomautus: Termin em. kuvaus ei ole tänä päivänä tarkasteltuna yksiselitteinen. 1800-luvulla käytössä ollut termistö ei ole ymmärrettävyydeltään analoginen tänä päivänä yleisesti käytetyn termistön kanssa. Em. syystä tähän termiin liittyvien kysymysten ja vastausten syvällinen ymmärtämien vaatii alkuperäisteoksen ja siinä käytettyjen termien tuntemista. Tässä käännöksessä on tukeuduttu teoksen kirjoittamisen ajankohtana voimassa olleeseen sanakirjaan (Dictionnaire de L'Académie française, 6th Edition, 1832-5).

Biografia - Allan Kardec

Hippolyte¹ Léon Denizard Rivail, joka tunnetaan paremmin kirjailijanimellään Allan Kardec, syntyi Lyonissa 4.10.1804.

Hän sai koulutuksensa Pestalozzin Instituutissa, Yverdunissa (Canton de Vaud). Hänellä oli jo varhaisessa iässä tapa tutkia asioita ja ajatella vapaasti, mistä hänen myöhempi elämänsä oli määrätty antamaan niin silmiinpistävän esimerkin. Hän syntyi katoliseen maahan, mutta sai protestanttisen kasvatuksen. Jo poikana hän alkoi mietiskellä tapoja, joilla voisi tuoda yhtenäisyyttä eri kristillisten uskonuuntausten keskuuteen. Tämä oli uskonnollisen uudistuksen projekti, jonka kanssa hän työskenteli hiljaisuudessa useita vuosia mutta tuloksetta, koska osaset hänen haluamaansa ratkaisuun eivät olleet hänen hallussaan tuona aikana.

Lopetettuaan opiskelut Yverdunissa hän palasi Lyoniin 24-vuotiaana tarkoituksenaan omistautua lakiasioille. Useat uskonnollisen suvaitsemattomuuden teot, joiden kohteeksi hän havaitsi odottamatta joutuneensa, saivat hänet kuitenkin luopumaan ajatuksesta valmistautua lakiasiamieheksi. Hän hankki asunnon Pariisista ja työskenteli siellä tietyn aikaa kääntäen Telemachusta ja muita tavanomaisia ranskalaisia nuortenkirjoja saksaksi. Päätettyään viimein mitä hänen uransa tulisi olemaan, hän osti vuonna 1828 suuren ja kukoistavan koulutuslaitoksen pojille ja omistautui opetustyölle, johon hänen mieltymyksensä ja saavutuksensa olivat erityisen soveltuvia. Vuonna 1830 hän vuokrasi omalla kustannuksellaan suuren salin Rue de Sèvres’ltä, jossa hän tarjosi ilmaisia luentoja kemiasta, fysiikasta, vertailevasta anatomias-

1 Kääntäjän huomautus: Tämä Allan Kardecin biografia on tiivistelmä osasta: Anna Blackwell’s preface to her version. (The Spirits’ Book, 2006, INTERNATIONAL SPIRITIST COUNCIL.)

ta ja tähtitieteistä. Hän jatkoi näitä luentoja yli kymmenen vuoden ajan. Nämä luennot olivat hyvin onnistuneita, ja niitä seurasi yli viidensadan hengen kaikista eri yhteiskuntaluokista koostuva yleisö. Monet näistä oppilaista saavuttivat myöhemmin korkean arvon tieteiden maailmassa.

Eräitä lukuisista hänen julkaisemistaan kirjallisista töistä olivat: *Suunnitelma julkisen koulutuksen parantamiseen* (Hän esitteli sen vuonna 1828 Ranskan lakiasäätävälle kamarille, joka ylisti sitä korkealle, mutta ei ryhtynyt sen mukaisiin toimenpiteisiin), *Käytännöllisen ja teoreettisen aritmetiikan kurssi Pestalozzin järjestelmän mukaisesti, opettajien ja äitien käyttöön* (1829), *Ranskan kielen klassinen kielioppi* (1831), *Ohjekirja julkisten koulujen kokelaiden käyttöön tenttiä varten sisältäen esimerkinomaisia ratkaisuja useisiin aritmetiikan ja geometrian ongelmiin* (1848). Nämä teokset olivat julkaisemisensa aikaan korkealle arvostettuja, ja ne olivat käytössä useissa ranskalaisissa kouluissa. Hän jatkoi joidenkin teosten kohdalla uusintapainosten tuottamista kuolemaansa saakka.

Hän oli useiden teoreettisten yhteisöjen jäsen kuten Arraksen Kuninkaallisen Yhteisön (The Royal Society of Arras), joka myönsi vuonna 1831 hänelle kunniapalkinnon merkittävästä tutkielmasta *Mikä opiskelusysteemi on tasapainoisin ajanjakson tarpeisiin nähden?* Hän oli useiden vuosien ajan Pariisin Frenologisen Yhteisön (The Phrenological Society of Paris) sihteeri ja osallistui aktiivisesti Magnetismin Yhteisön (The Society of Magnetism) työskentelyyn antaen paljon ajastaan somnambulismiin, transsin, selvänäkemisen ja useiden muiden mesmerismiin liittyvien ilmiöiden käytännön tutkimuksiin. Tämä lyhyt yhteenvedo hänen töistään on riittävä osoitus hänen mielensä aktiivisuudesta, tietojensa moninaisuudesta ja erittäin korkea-asteisesta käytännöllisyydestänsä sekä hänen jatkuvasta ponnistelustansa ollakseen hyödyllinen kanssaihmisilleen.

1850-luvulla, jolloin ns. *pyörivät pöydät*^[8] herättivät huomiota Euroopassa ja johtivat ilmiöön, joka tunnettiin siitä lähtien *spirittisinä*,^[1] hän aavisti nopeasti näiden ilmiöiden todellisen luon-

teen olevan todiste suhteesta, jonka tähän asti oli enemmänkin epäilty olevan sen sijaan että olisi tiedetty sen olemisesta, suhteesta, joka yhdistää *näkymätöntä maailmaa*^[4] ja näkyvää maailmaa. Koska hän näki ennalta tällä ihmisen observointikentän laajenemisella olevan hyvin suuren merkityksen niin tieteelle kuin uskonnollekin, hän aloitti uuden ilmiön huolellisen tutkimisen. Hänen ystävänsä kahdella tyttärellä oli *meediokykyjä*^[3]. Nämä olivat huolettomia, eloisia, rakastettavia nuoria, jotka pitivät eri ihmisten kanssa seurustelusta, tanssimisesta ja huvituksista. Istuen keskenään tai nuorten seuralaistensa kanssa he tavallisesti vastaanottivat kommunikaatioita, jotka olivat sopusoinnussa heidän maallisten ja jonkin verran pinnallisten taipumustensa kanssa. Kaikkien yllätykseksi kuitenkin havaittiin, että kun Kardec oli läsnä, nuorten naisten saamat viestit saivatkin hyvin tärkeitä ja vakavamielisiä piirteitä. Kun Kardec kysyi näkymättömältä älylliseltä olennoilta, mikä aiheutti tämän muutoksen, hänelle kerrottiin, että ”paljon korkeamman kategorian *Henget*^[2] kuin ne, jotka tavanomaisesti kommunikoivat näiden kahden nuoren *meedion*^[12] kautta, ovat tulleet kommunikoimaan nimenomaan sinun takiasi ja jatkavat kommunikoimista, jotta voit täyttää tärkeän uskonnollisen tehtävän/mission.”

Ilmoituksesta hyvin yllättyneenä Kardec ryhtyi testaamaan sen totuudenmukaisuutta laatimalla eteneviä kysymyssarjoja koskien useita ihmisen elämän ongelmia sekä maailmankaikkeuttamme ja esitti ne näkymättömille keskustelukumppaneilleen. Hän sai heidän vastauksensa näihin kysymyksiin kahden nuoren *meedion*^[12] kautta, jotka olivat halukkaita pyhittämään pari iltaa joka viikko tähän tarkoitukseen. He saivat pöydän koputusten ja *kirjoituslaudan*^[12] kautta vastauksia, joista on tullut *spiritistisen*^[1] teorian perusta ja joita he olivat kykenemättömiä keksimään tai ymmärtämään.

Kun nämä keskustelut (joita hänen vaimonsa oli seurannut älykkäällä myötämielisyydellä) olivat jatkuneet lähes kahden vuoden ajan, hän huomautti eräänä päivänä vaimolleen saamiensa näkökantojen paljastamisesta: ”Tämä on todellakin mitä mie-

lenkiintoisin asia! Keskusteluni näiden näkymättömien älykkäiden olentojen kanssa ovat mullistaneet ajatusmallini ja vakaukseni kokonaan. Välitetyt opetukset muodostavat kokonaan uuden teorian ihmisen elämästä, velvollisuudesta ja kohtalosta, joka näyttää minulle täysin rationaaliselta ja johdonmukaiselta, ihailtavan selkeältä ja lohdulliselta sekä äärimmäisen kiinnostavalta. Minulla on suuri tahto julkaista nämä keskustelut kirjana. Näyttää siltä, että se, mikä tässä minua niin syvästi kiinnostaa, voi hyvinkin osoittautua kiinnostavaksi myös muille.” Hänen vaimonsa hyväksyi tämän idean lämpimästi ja Kardec esitteli sen näkymättömille keskustelukumppaneilleen. Nämä vastasivat tavanomaiseen tyyliinsä, että juuri he ehdottivat sitä hänen mieleensä ja että heidän kommunikaationsa oli tehty hänelle mutta ei yksin hänelle, vaan hänen tulisi todella ilmaista olemisen tarkoitus maailmalle ja että nyt oli tullut aika panna tämä suunnitelma käytäntöön. ”Kirjan, johon sinä tulet yhdistämään meidän opetuksemme kokonaisuudeksi”, älylliset olennot jatkoivat kommunikointiaan, ”tulet antamaan, enemmänkin meidän teoksenamme kuin omanasi, nimellä *Le Livre des Esprits* (Henkien Kirja). Sinä et julkaise sitä omalla nimelläsi vaan nimimerkillä Allan Kardec (tämä oli vanha bretagnelainen nimi hänen äitinsä perheestä). Käytä omaa nimeäsi Rivail omissa jo julkaisemissasi kirjoissa, mutta ota ja pidä tämä nimimerkki kirjaa varten, jonka aiot pian julkaista meidän käskyjemme mukaisesti sekä yleisesti ottaen kaikkea sitä työtä varten, joka sinun tulee tehdä täyttääksesi tehtävän/mission, josta jo aikaisemmin olemme sinulle kertoneet. Se on luotettu sinulle Luojan toimesta ja tulee asteittain avautumaan eteesi, kun etenet siinä meidän ohjauksemme mukaisesti.”

Kirja tuotettiin, julkaistiin ja myytiin hyvin nopeasti. Se muutti ihmisten näkemyksiä ei ainoastaan Ranskassa vaan koko mantereella ja teki Allan Kardecin nimen hyvin tutuksi kaikille lukijoille. Niistä päivistä lähtien häntä kutsuttiin ainoastaan tällä nimellä pois lukien hänen henkilökohtaiset vanhat ystävänsä, joiden kanssa hän ja hänen vaimonsa käyttivät perheensä nimeä. Pian kirjan julkaisemisen jälkeen hän perusti Pariisiin spiritistisen

tutkimuksen yhdistyksen, jonka puheenjohtajana hän oli kuolemaansa saakka ja joka kokoontui aina perjantai-iltana hänen kotonaan tarkoituksenaan saada *Hengiltä*^[2] kirjoittavien *meedioiden*^[12] kautta ohjeistusta totuuden ja velvollisuuksien selventämiseen. Hän myös perusti ja toimitti kuolemaansa saakka kuukausittain ilmestyvää *La Revue Spirite* -lehteä, joka oli omistautunut puolustamaan *Henkien Kirjassa* esiin tuotuja näkökulmia.

Vastaavanlaisia yhdistyksiä muodostui nopeasti kaikkialle maailmaan. Monet julkaisivat tärkeydeltään eritasoisia aikakauslehtiä uuden opin tueksi, ja kaikki lähettivät Pariisiin spiritistisen tutkimuksen yhdistykselle kaikista tärkeimmät vastaanottamansa *Henkien*^[2] kommunikaatiot. Suunnaton massa *Henkien*^[2] opetuksia, ainutlaatuisia niin lukumäärältään kuin alkuperänä olevien lähteiden moninaisuudelta, löysi täten tiensä Allan Kardecin käsiin, joka tutkiskeli, järjesteli ja koordinoi sitä väsymättömällä innostuksella ja omistautumisella yli viidentoista vuoden ajan. Materiaaleilla, jotka hän hankki kaikilta neljältä pallonpuoliskolta, hän laajensi ja täydensi *Henkien Kirjaa* niiden *Henkien*^[2] ohjauksen mukaisesti, jotka olivat alun perin opin sanelleet. Kirjan ns. revisioitu versio, jonka hän julkaisi vuonna 1857, on tunnustettu oppikirjaksi Spiritualistisen Filosofian koulukuntaan, joka on yhdistetty niin läheisesti hänen nimeensä. Hän järjesteli myöhemmin samasta materiaalista neljä muuta teosta: *Meedioiden Kirja* (käytännön tutkielma *meediokyvystä*^[3] ja *Henkien*^[2] kutsumisesta kommunikaatioon) 1861, *Evankeliumi Spiritismin Mukaan* (selvitys moraalisuudesta *spiritistisestä*^[1] näkökulmasta) 1864, *Taivas ja Helvetti* (jumalallisen vallan oikeudenmukaisuuden toteen näyttäminen ihmisille) 1865 ja *Genesis* (näyttäen *spiritistisen*^[1] teorian yhdenpitävyyden modernin tieteen keksintöjen ja Mooseksen tekstien yleisen sävyn kanssa, kuten *Henget*^[2] ovat sen selittäneet) 1868. Hän myös julkaisi kaksi lyhyttä tutkielmaa nimeltään *Mitä on spiritismi?* ja *Spiritismi lyhyesti*.

Täytyy myös huomauttaa mainittujen teosten yhteydessä, että Kardec ei itse ollut *medio*.^[12] Sen vuoksi hän tarvitsi muiden henkilöiden *meediokyvyyden*^[3] apua saadakseen *Henkien*^[2] kommu-

nikaatioita, joista nämä teokset ovat lähtöisin. Teoria elämästä ja velvollisuuksista on yhdistetty niin välittömästi hänen nimeensä ja ahkerointiinsa, että sen on usein virheellisesti oletettu olevan yksistään hänen mielensä tuotos tai niiden *Henkien*^[2] tuotos, jotka olivat häneen välittömässä yhteydessä. Tämä teoria on siksi paljon vähemmän henkilökohtaisen tai yksilöllisen mielipiteen ilmaisu kuin mitkä tahansa muut esille tulleet spiritualistiset teorit tähän mennessä. Näin on, koska uskonnollisen filosofian perusta asettautui hänen teoksiinsa, jotka eivät olleet millään tavalla hänen oman älynsä tuotos, vaan asia oli yhtä uusi hänelle kuin kenelle tahansa kirjan lukijalle. Hän kehitteli sitä ajan mittaan suuren *Henkien*^[2] joukon esittämistä ja useiden tuhansien *meedioiden*^[12] välittämistä rinnakkaisista ilmauksista – *meedioiden*^[12], jotka olivat tuntemattomia toisilleen ja jotka olivat eri maista sekä kaikista eri sosiaaliluokista.

Henkilönä Kardec oli hieman alle keskipituinen, raskasrakenneinen. Hänen päänsä oli suurikokoinen ja pyöreähkö, ja hänen silmänsä olivat vaaleat, harmaat. Nämä olivat hyvin tunnistettavia piirteitä. Hän muistutti enemmän saksalaista kuin ranskalaista. Hän oli luonteeltaan tarmokas ja sinnikäs mutta samanaikaisesti rauhallinen, huolellinen ja lähes kylmyyteen asti mielikuvituksen sekä luonteeltaan epäuskoinen saamansa kasvatuksen johdosta. Hän oli tiukka, looginen perustelija, arvostetusti käytännöllinen ajatuksissaan ja työssään sekä vapaa mystiikasta ja hulluuntumisesta. Koska hän ei ollut kunnianhimoinen ja oli välinpitämätön luksuselämää ja esillä olemista kohtaan, se vaatimaton tulo, jonka hän oli hankkinut opetuksesta ja kasvatuksellisten teostensa myynnistä, riitti hänen omaksumaansa vaatimattomaan elämäntyyliin. Tulot sallivat hänen omistaa kaikki *spiritististen*^[1] kirjojen myynnistä ja kuukausittaisen *La Revue Spirite* -lehden myynnistä saadut tuotot aloittamansa liikkeen levittämiseen. Hänen erinomainen vaimonsa vapautti hänet kaikesta kotiin liittyvästä ja maallisesta huolenpidosta ja mahdollisti siten hänen täydellisen keskittymisensä tärkeään tehtävään, johon hän katsoi tulleensa kutsutuksi ja jota hän harjoitti poikkeamattomalla

omistautuneisuudella, sulkien pois kaikki muut työt, harrastukset ja kumppanuudet kuolemaansa saakka. Hän ei tehnyt vierailuja läheisen ystäväpiirinsä ulkopuolelle ja poistui hyvin harvoin Pariisista.

Hän oli vakava, hidaspuheinen, tavallaan vaatimaton, muttei silti vailla tiettyä hiljaista arvokkuutta seurauksena vilpittömyydestä ja sinnikkyydestä, jotka olivat erottuvia piirteitä hänen luonteessaan. Hän ei tavoitellut, mutta ei vältellytkään keskusteluja, muttei myöskään koskaan vapaaehtoiseksi kommentoinut asiaa, jolle oli elämänsä omistanut. Hän otti kohteliaasti vastaan kaikista maailmankolkista tulevia lukemattomia vieraita, jotka tulivat keskustelemaan hänen kanssaan niistä näkökulmista, joiden tunnustettu kannattaja hän oli. Hän vastasi kysymyksiin ja vastaväitteisiin, selitti vaikeudet ja toimitti tietoa kaikille vakavamielisille kyselijöille keskustellen heidän kanssaan vapaasti ja innostuneesti.

Kärsittyään useita vuosia sydäntaudista Kardec laati vuonna 1869 suunnitelmat uudelle *spiritistiselle*^[1] organisaatiolle, joka jatkaisi opin levittämistä hänen kuolemansa jälkeen. Varmistaakseen organisaation olemassaolon hän antoi sille laillisen ja kaupallisen aseman. Hän aikoi tehdä siitä osakeyhtiön, jonka vastuulla on julkaista ja myydä kirjoja yhdeksänkymmenen yhdeksän vuoden ajan ja jonka oikeutena on myydä ja ostaa, jakaa osakkeita, vastaanottaa lahjoituksia, perintöjä jne. Tähän yhteisöön, jota tultiin kutsumaan *Allan Kardecin teosten työn jatkamisen osakeyhtiöksi* (The Joint Stock Company for the Continuation of the Works of ALLAN KARDEC), hän aikoi siirtää *spiritististen*^[1] teosten sekä *La Revue Spirite* -lehden kirjalliset omistusoikeudet.

Allan Kardecia ei kuitenkaan oltu määrätty todistamaan tämän projektin toteutumista, jota kohtaan hän tunsii niin syvää kiinnostusta, ja joka on siitä lähtien tullut toteutetuksi täydellisellä tarkkuudella hänen leskensä toimesta.

Maaliskuun 31. päivänä vuonna 1869, viimeisteltyään perustamisen ja säännöt hänen työtään jatkavalle yhteisölle, jos-

ta hän aavisti pian poistuvansa, hän istui Sainte Annen kadulla huoneensa työpöydän ääressä ja satoi paperipinkkaa, kun hänen kiireinen elämänsä tuli loppuunsa valtimonlaajentuman, josta hän oli pitkään kärsinyt, repeytymän vuoksi. Hänen taipaleensa maasta *Henkien maailmaan*^[4], johon hän oli läheisesti tutustunut, oli välitön, kivuton ja vailla huokausta tai väristyksiä, kaikista rauhallisista nukahtaminen ja uudelleenherääminen – sopiva loppu tämänkaltaiselle elämälle.

Hänen jäännöksensä haudattiin Montmartren hautausmaalle suuren ystäväjoukon läsnä ollessa. Useat sadat kokoontuvat joka vuosi hänen poismenonsa vuosipäivänä, jolloin lausutaan muutamia juhlallisia sanoja sekä asetetaan tuoreita kukkia ja seppeleitä hänen haudalleen.

On mahdotonta varmistua tarkalleen niiden lukumäärästä, jotka ovat omaksuneet Allan Kardecin esittämän näkökulman. Tämän opin omaksujat ovat arvioineet lukumääräksi useita miljoonia, mutta joka tapauksessa määrä on hyvin suuri. Useissa maissa on aikakauslehtiä, jotka ovat omistautuneet näiden näkökulmien kannattamiseen. Kardecin kuolema ei ole heikentänyt hänen esille tuomiensa näkemysten hyväksymistä. Niihin uskovat ne, jotka pitävät näkemyksiä perustana, mutta ainoastaan perustana, uudelle uskonnolliselle totuudelle, joka oli Kristuksen ennustama. Alkuna luvattulle ”useiden asioiden” paljastukselle, ”mikä on pysynyt piilossa maan perustamisesta lähtien”. Ja tietämykselle, johon ihmisrotu vielä ennustamisen ajankohtana ”ei ollut valmis”.

Johdanto spiritistisen opin opiskeluun

Uusien asioiden käsittelyyn tarvitaan uusia sanoja. Näin ollen uusien asioiden kuvaus vaatii selvää kieliasua, jotta vältettäisiin sanojen monimerkityksisyyden aiheuttamaa sekaannusta. Sanoille *spirituaalinen*, *spiritualisti* ja *spiritualismi* on olemassa hyvin määritetyt merkitykset. Jos antaisimme näille samoille sanoille uuden merkityksen käyttääksemme niitä *Henkien*^[2] oppiin, se moninkertaistaisi nyt jo lukuisat monimerkityksisyyden syyt. Itse asiassa spiritualismi on vastakkaista materialismille. Jokainen, joka uskoo itsessään olevan jotain, joka on enemmän kuin materiaa, on spiritualisti. Siitä ei kuitenkaan seuraa, että hän välttämättä uskoo *Henkien*^[2] olemassaoloon tai niiden kommunikointiin meille näkyvän maailman kanssa. Sanojen *spirituaalinen* ja *spiritualismi* sijasta käytämme termejä *spiritistinen* ja *spiritismi* osoittamaan meidän käsittelemäämme uskomusta. Näiden termien muodot tuovat mieleen alkuperän ja perusmerkityksen ja ovat sen takia täydellisesti ymmärrettäviä jättäen sanalle *spiritualismi* merkityksen, joka on sille ominainen. Kerromme siis, että *spiritistinen oppi*^[1] eli *spiritismi*^[1] perustuu materiaalisen maailman suhteisiin *Henkien*^[2] tai *Henkien maailmassa*^[4] olevien olentojen kanssa. *Spiritismin*^[1] kannattajia kutsutaan myös *spiritisteiksi*.

Henkien Kirja sisältää *spiritistisen opin*^[1], jota se erityisesti käsittelee; yleisesti ottaen *spiritistinen oppi*^[1] liittyy *spiritualistiiseen oppiin*, jonka erään kehitysvaiheen se esittää. Tästä syystä otsakkeessa ovat sanat *spiritualistinen filosofia*.

II

On myös toinen termi, josta on tärkeää päästä yksimielisyyteen,

sillä se on yksi koko moraalisen opin avaimista ja kohteena luke-mattomille väittelyille tarkasti määritetyn merkityksen puuttues-sa. Tämä termi on *sielu*. Näkemyserot sielun luonteesta syntyvät merkityksestä, jonka kukin itse antaa tälle termille. Jos olisi täy-dellinen kieli, jossa kukin käsite olisi ilmaistu omalla termillään, välttyttäisiin useilta väittelyiltä. Kun jokaista käsitettä vastaisi vain yksi sana, niin kaikki olisivat yksimielisiä.

Toisten mukaan sielu on materiaalisen orgaanisen elämän alku. Sillä ei ole omaa olemassaoloaan, ja se lakkaa ruumiillisen kuo-leman myötä. Tämä näkökanta on puhtaasti materialistinen. Täs-sä mielessä he esittävät vertauksen rikki menneestä soittimesta, joka ei enää päästä minkäänlaista ääntä; jolla ei ole enää sielua. Tämän mielipiteen mukaan *sielu* olisi seuraus eikä syy.

Toiset ajattelevat, että sielu on älyn alkulähde, maailmankaik-keudellinen osanen, josta kukin olento imee itseensä osan. Hei-dän mukaansa maailmankaikkeudessa ei ole muuta kuin yksi sie-lu, joka jakaantuu säteisiin erilaisten älykkäiden olentojen välillä niiden elämän aikana. Kuoleman jälkeen jokainen säde palaa yhteiseen lähteeseen, jossa se sekoittuu kaikkeen, aivan kuten purot ja joet palaavat mereen, josta ovat lähtöisin. Tämä mieli-pide eroaa aikaisemmasta siinä, että meissä ei oleteta olevan ai-noastaan materiaa, vaan jotain jää henkiin kuolemamme jälkeen. Kuitenkin se on kuin lähes mitään ei jäisi, koska erotettuna yksi-löllisyydestä meillä ei olisi enää tietoisuutta itsestämme. Tämän mielipiteen mukaan maailmankaikkeudellinen sielu olisi Jumala ja jokainen olento olisi jumalallisuuden osa. Tämä näkökulma edustaa erään tyyppistä *panteismia*.

Eräiden mukaan sielu on moraalinen, erillinen olento, joka on materiasta riippumaton ja joka säilyttää yksilöllisyytensä kuole-man jälkeen. Tämä merkitys on kiistattomasti kaikista yleisin, sillä moni uskomus sisältää ajatusmallin olennosta, joka jää henkiin ruumiin kuoleman jälkeen. Tämä ajatusmalli kohdataan vaistonvaraisessa uskomuksen tilassa, joka ei ole riippuvainen opetuksista, vaan on samanlainen kaikkien kansojen keskuudes-sa, mikä tahansa onkin kunkin kansan sivistyksen taso. Tämä

oppi, jonka mukaan sielu on *syy* eikä *seuraus*, on *spiritualistien* oppi.

Ottamatta kantaa siihen, kuinka arvokkaita nämä mielipiteet ovat ja huomioiden ainoastaan kysymyksen kielellisen puolen sanomme, että em. kolme merkitystä sanalle *sielu* vastaavat kolmea erillistä mielikuvaa, jotka vaatisivat kolme eri käsitettä tullakseen ilmaistuksi. Sanalla sielu on siis kolme merkitystä, joista kukin on oikea omasta näkökulmastaan ja siinä määritelmässään, jonka sille antaa. Hankaluus on itse kielessä, joka antaa käytettäväksi ainoastaan yhden sanan, jolla pitäisi ilmaista kolmea eri ajatusmallia. Sekaannusten välttämiseksi olisi tarpeen rajoittaa sanan *sielu* käyttö ainoastaan yhteen näistä ajatusmalleista. Ensimmäisen, toisen tai kolmannen em. ajatusmallin valitseminen sanalle *sielu* ei ole muuta kuin sovitun käytännön kysymys. Näemme loogisimmaksi ymmärtää se kaikista tavallisimmassa merkityksessään, ja sen vuoksi kutsumme *sielua*^[5] *ei-materiaaliseksi ja yksilöllisyyden säilyttäväksi olennoksi, joka asuu meissä ja säilyy (elossa) kuoleman jälkeen*. Vaikka tämä olento ei olisi olemassakaan eikä se olisi muuta kuin mielikuvituksen tuote, tarvitaan silti jokin termi nimittämään sitä.

Koska em. kahta muuta ajatusmallia kuvaavat termit puuttuvat, me nimitämme toista niistä termillä *elävöittävä tekijä*^[6]. *Elävöittävä tekijä*^[6] on materiaalisen ja orgaanisen elämän alkusyy, mikä tahansa sen lähde onkaan. Se on yhteinen kaikille eläville oliuille, kasveista ihmiseen. Koska elämää voi olla ilman ajattelukykyä, *elävöittävä tekijä*^[6] on riippumaton ja erillinen asia. Sana *elinvoima* ei ilmaisisi samaa ajatusmallia. Toisille *elävöittävä tekijä*^[6] on eräs materiaalin ominaisuus, seuraus, joka tuottuu, kun materia on asetettuna tiettyihin olosuhteisiin. Toisten mukaan – ja tämä ajatusmalli on kaikista yleisin – *elävöittävä tekijä*^[6] on peräisin erityislaatuista maailmankaikkeudellisesti levittäytyneestä *fluidista*^[10], josta kukin olento absorboi ja omaksuu erään osuuden elämänsä aikana samalla tavalla kuin elottomat kappaleet absorboivat valoa. Tämä on siis *elävöittävä fluidi*^[16], joka joidenkin mielipiteiden mukaan ei millään tavalla eroa eläimellises-

tä sähköisestä *fluidista*^[10], jota kutsutaan myös *magneettiseksi*^[13] *fluidiksi*^[10], *hermostolliseksi fluidiksi*^[10], jne.

Miten tahansa tämä asia onkin, on olemassa eräs kiistämätön, havainnoilla todistettu tosiseikka. Se, että orgaanisilla olennoilla on itsessään intiimi voima, joka tuottaa elämisen ilmiön niin kauan kuin tämä voima on olemassa, ja että materiaallinen elämä on yleinen kaikille orgaanisille olennoille ja se on riippumaton älykkyydestä ja ajattelusta. Se, että älykkyys ja ajattelu ovat ominaisia ominaisuuksia tietyille orgaanisille lajeille ja että älyllä ja ajattelulla varustettujen orgaanisten lajien keskuudessa on myös eräs laji varustettuna erityisellä moraalilla, joka antaa sille kiistämättömän ylemmyyden muihin verrattuna. Tämä laji on ihmislaji.

On ymmärrettävä, että monimerkityksinen termi sielu ei sulje pois materialismia eikä panteismia. Itse spiritualisti voi hyvin ymmärtää sielun joko ensimmäisen tai toisen määritelmän mukaan kieltämättä erillisen ei-materiaalisen olennon olemista, jolle hän tuolloin antaa jonkin toisen nimityksen. Näin ollen tämä sana ei edusta yhtä mielipidettä: se on vaihteleva termi, jonka kukin mukauttaa omalla tavallaan. Tästä johtuvat monet loputtomat kiistat.

Yhtä lailla vältettäisiin sekaannuksia, vaikka käytettäisiinkin sanaa *sielu* kolmessa merkityksessä, jos siihen lisättäisiin määrite yksilöimään tarkasteltavan näkökulman tai sanalle asetetun tarkoituksen. Sana *sielu* olisi tässä tapauksessa yleissana, joka edustaisi samanaikaisesti materiaalisen elämän, älyn sekä moraalin alkusyytä. Nämä erottuisivat jonkin olennaisen ominaisuuden kautta, kuten esimerkiksi *kaasut*, jotka erottuvat toisistaan, jos lisätään yleiseen termiin sana *vety*, *happi* tai *typpi*. Näin voitaisiin ehkä paremmin käyttää termejä *elintärkeä sielu* osoittamaan materiaalisen elämän alkusyytä, *älyllinen sielu* osoittamaan älyllisyyden alkusyytä ja *hengellinen sielu* osoittamaan meidän yksilöllisyyttämme kuoleman jälkeen. Kuten näette, kysymys on vain sanoista, mutta tämä kysymys on ymmärrettävyyden kannalta hyvin tärkeä. Täten *elintärkeä sielu* olisi yhteinen kaikille

eläville olioille: kasveille, eläimille ja ihmisille. *Älyllinen sielu* kuuluisi eläimille ja ihmisille ja *hengellinen sielu* ainoastaan ihmiselle.

Näemme velvollisuudeksemme painottaa näitä selityksiä siitäkin syystä, että *spiritistinen oppi*^[1] luonnollisesti tukeutuu meissä olevaan, materiasta riippumattoman olennon olemassaoloon, joka säilyy kuoleman jälkeen. Koska sana *sielu*^[5] tulee usein vastaan tässä teoksessa, meidän on tärkeää määrittää sanalle tarkoitukset, jotta vältämme väärinymmärrykset.

Siirrymme seuraavaksi tämän alustavan opetuksen pääasialliseen kohteeseen.

III

Kuten kaikella uudella, myös *spiritistisellä opilla*^[1] on kannattajansa ja vastustajansa. Pyrimme vastaamaan muutamiin viimeksi mainittujen vastaväitteisiin tutkiskellen niiden syiden arvoa, joihin vastaväitteet perustuvat. Meillä ei ole kuitenkaan aikomusta vakuuttaa kaikkia, koska on paljon niitä, jotka uskovat, että järjen valo on luotu ainoastaan heille. Osoitamme vastauksemme vilpittömille ihmisille, joilla ei ole ennalta omaksuttuja tai suvaitsemattomia ajatusmalleja, vaan jotka vilpittömästi haluavat hankkia tietämystä. Heille näytämme, että suurin osa *spiritististä oppia*^[1] kohtaan esitetyistä vastaväitteistä johtuu tosiasioiden puutteellisesta tarkkailusta sekä ajattelemattomasti ja hätiköidysti tehdystä arvioinnista.

Palauttakaamme mieliin muutamalla sanalla tapahtumasarja, joka antoi alkuperän tälle opille.

Ensimmäiseksi tarkkailtiin erilaisten kappaleiden liikkumista. Ilmiötä kutsuttiin kansanomaisesti *pyöriväksi pöydäksi*^[8] tai *pöytien tanssiksi*. Tämä ilmiö, joka nähtävästi havaittiin ensimmäiseksi Amerikassa (tai joka oikeastaan vain toistui tässä maassa, sillä historia osoittaa ilmiön olevan lähtöisin kaikista kaukaisimmasta antiikista), tuottui outojen olosuhteiden ympäröimänä, epätavanomaisina ääninä kuten kolauksina ilman minkäänlaista

näkyvää syytä. Seuraavaksi se eteni nopeasti Euroopan ja muiden maailman osien läpi. Aluksi ilmiö herätti paljon epäuskoisuutta, mutta vähän ajan kuluttua kokemusten paljous ei enää sallinut todellisuuden epäilyksenalaiseksi asettamista.

Jos tämä ilmiö olisi rajoittunut materiaalisten kappaleiden liikkeisiin, sen voisi selittää puhtaasti fyysisellä syyllä. Emme ole lähellekään tilannetta, jossa tuntisimme kaikki luonnon salaiset tekijät tai kaikkien tuntemiemme tekijöiden ominaisuudet: sähköisyys moninkertaistaa päivittäin ihmiskunnalle tarjoamiaan loputtomia resursseja ja näyttää olevan määrätty valaisemaan tieteitä uudella valolla. Tämän vuoksi ei ole mahdotonta, että sähköisyys modifioituna tietyissä olosuhteissa, tai mikä tahansa muu tuntematon tekijä, olisi syy tarkasteltuihin kappaleiden liikkeisiin. Se tosiasia, että useiden ihmisten kokoontuminen lisää ilmiön toiminnan voimakkuutta, näyttää tukevan tätä teoriaa. Näin ihmisiä voisi pitää ilmiötä auttavana joukkona, kuten useita yksittäisiä paristoja yhdessä, jolloin niiden voima on suhteessa osasten lukumäärään.

Pyörähtelevä liike ei ole mitenkään epätavallista: se tulee luonnosta. Kaikki tähdet liikkuvat pyörien. Meillä voisi siis olla pieniskoossa maailmankaikkeudellisen yleisen liikkeen heijastuma, tai paremmin sanottuna jokin tähän asti tuntematon syy voi tuottaa pienille kappaleille sattumalta ja annetuissa olosuhteissa liikkeen, joka on yhdenmukainen sen kanssa, joka liikuttaa maailmoja.

Mutta liike ei aina ollut pyörähtävä; se oli usein äkillinen ja ohjaamaton. Kappale tuli rajusti ravistetuksi, ylösalaisin käännetyksi, viedyksi mihin tahansa suuntaan ja, vastoin kaikkia stiihkan lakeja, ylös nostetuksi ja ilmassa pidetyksi. Vielä tässäkin ei ole mitään, mitä ei voisi selittää näkymättömän fyysisen vaikuttavan voiman kautta. Emmekös näekin sähkön lyövän maahan taloja, ottavan puita juuriltaan, heittävän kauas kaikista painavimpia kappaleita, vetävän niitä puoleensa tai siirtävän niitä?

Olettaen, että epätavanomaiset äänet ja kolaukset eivät ole tavallisen puun laajenemisen tai minkä tahansa muun sattumanva-

raisen syyn seurauksia, ne voisivat erittäin hyvin syntyä erään meille tuntemattoman tekijän kasaantumisesta: eikö sähkö tuota-kin huomattavaa jylinää?

Tähän asti, kuten näette, kaikki voi kuulua puhtaasti fyysisten tai fysiologisten tapahtumien piiriin. Lähtemättä tämän ajatusmallin puitteista tässä oli jo materiaalia vakaville tutkimuksille, jotka ansaitsisivat oppineiden huomiota. Miksi näin ei ole tapahtunut? On tuskallista sanoa, mutta tämä johtuu syistä, jotka todistavat tuhannen muun samankaltaisen tosiasian lailla ihmismielen kevytmielisyyden. Ensinnäkään tutkimuksen pääasiallisen kohteen (pöydän) kansanomaisuudessa, joka oli perustana ensimmäisille kokeiluille, ei ollut mitään tavanomaisesta poikkeavaa. Kuinka suuri vaikutus usein onkaan pelkällä yhdellä sanalla kaikista vakavimmissa asioissa! Jos ei oteta huomioon, että liike olisi voitu näyttää millä tahansa kappaleella, pöytä oli kaikista eniten käytetty. Se oli epäilemättä kaikista sopivin kappale, koska pöydän ympärille istuudutaan paljon luontevammin kuin minkään muun huonekalun ympärille. Ylempiarvoiset henkilöt ovat kuitenkin usein niin lapsellisia, että tietyt erittäin oppineet henkilöt pitävät alentavana käyttää aikaansa siihen, mitä yleisesti kutsuttiin *pöytien tanssiksi*⁸¹. On jopa todennäköistä, että jos esimerkiksi Galvanin havaitsemaa ilmiötä¹ olisi tarkkaillut ei-oppinut ihminen ja tämä ilmiö olisi määritelty jollakin naurettavalla nimellä, tämä tutkimus olisi saanut taikavarpuja vastaavan uskottavuuden. Millainen itse asiassa olisi tiedemies, joka ei pitäisi epäkunnia-kaana käyttää aikaansa *sammakkojen tanssiin*?

Kuitenkin muutamat henkilöt, jotka olivat riittävän vaatimattomia myöntämään, että voisi ollakin niin, että luonto ei ole vielä

1 Huomautus: Luigi Galvani (s. 9. syyskuuta 1737 – k. 4. joulukuuta 1798) oli italialainen lääketieteilijä ja fyysikko Bolognan kaupungista. Hän keksi, että lihakset ja hermosolut tuottavat sähköä.

Tehdessään ruumiinavausta sammakolle pöydällä, jolla oli tutkinut staattista sähköä, Galvani koski vahingossa sammakon liikehermoon veitsellä, johon oli kertynyt sähkövaraus. Sammakon jalka potkaisi, ja sen nähdessään Galvani ymmärsi yhteyden sähköpulslien ja elävien olentojen liikkumisen välillä. Galvanin havainnot johtivat akun keksimiseen.

paljastanut heille kaikkea, halusivat tarkastella ilmiötä oman-
tuntonsa rauhoittamiseksi. Kävi kuitenkin niin, että ilmiö ei aina
vastannut heidän odotuksiaan. Sillä perusteella, että ilmiö ei syn-
tynyt jatkuvasti heidän mielensä mukaisesti ja heidän kokeiluta-
vallaan, he tulivat kielteiseen johtopäätökseen. Tästä tuomiosta
huolimatta pöydät jatkavat pyörimistä, ja voimme sanoa Gali-
leon kanssa: *se liikkuu sittenkin!* Sen lisäksi kerromme vielä,
että tapahtumat ovat moninkertaistuneet sillä tavalla, että ne ovat
nykyään niin yleisiä, että enää tarvitsee vain löytää niille ratio-
naalinen selitys.

Voiko ilmiön todellisuutta vastaan tehdä päätelmiä siitä tosi-
asiasta, että ilmiö ei synny aina identtisellä tavalla tarkkailijan
tahdon ja vaatimusten mukaisesti? Eivätkö sähköiset ja kemial-
liset ilmiöt ole alistettuja tiettyihin olosuhteisiin, ja pitäisikö ne
kiistää, koska ne eivät synny näiden olosuhteiden ulkopuolella?
Mitä yllättävää siinä on, että ihmisen *fluidin*^[10] kautta tapahtuva
kappaleiden liikkumisilmiö vaatii myös tietyt olosuhteet ja jää
tuottumatta, kun tarkkailija omaan näkökulmaansa asettuen us-
koo kykenevänsä käynnistämään ilmiön oman mielensä mukai-
sesti tai pakottaa sen noudattamaan tunnettujen ilmiöiden lakeja
ottamatta huomioon, että uusille tosiasioille voi ja täytyy olla
uusia lakeja? Tunteakseen nämä lait on tarpeen tutkia olosuhteita,
joissa nämä ilmiöt tuottuvat, eikä tällainen tutkimus voi olla
seurauksena muusta kuin hellittämättömästä, tarkkaavaisesta ja
usein pitempiaikaisesta tarkkailusta.

Jotkut ihmiset vastustavat tätä siihen vedoten, että ilmiöissä on
usein kyse ilmeisestä huijauksesta. Kysymme heiltä ensinnäkin,
että ovatko he todellakin varmoja siitä, että ilmiöt ovat huijauk-
sia, ja eivätkö he pitäneet huijauksena tai taikuutena vaikutuksia,
mitä eivät pystyneet selittämään, samalla tavalla kuin talonpoi-
ka, joka piti ovelana silmäkääntäjänä erästä kokeitaan tehnyttä
fyysiikan tiedemiestä. Jos oletetaan, että joskus kyse on voinut
olla huijauksesta, olisiko se syy kieltää tosiasia? Pitäisikö kiel-
tää fyysiikka, koska on olemassa silmäkääntäjiä, jotka esiintyvät
fyysikkoina? Tämän lisäksi on syytä ottaa huomioon ihmisten

luonteenpiirteet ja intressit, joita heillä harhaanjohtamiseen voisi olla. Onko kyseessä siis pilailu? Ihminen saa pilailusta viihdytystä hetken, mutta rajattomasti jatkettuna se on hyvin pitkästyttävää sekä pilailijalle että pilailun kohteelle. Sitä paitsi pilailussa, joka levittäytyy maailman äärilaidasta toiseen ja kaikista vakavamielisimpien, kunnioitettuihin ja valistuneimpien persoonallisuuksien keskuudessa, olisi jotain vähintäänkin yhtä poikkeuksellista kuin ilmiö itsessään.

IV

Jos ilmiöt, joihin käytämme aikaamme, olisivat rajoittuneet kappaleiden liikkeisiin, ne olisivat pysyneet fyysisten tieteiden alaisina. Näin ei kuitenkaan tapahtunut: niiden tarkoituksena oli johdattaa meitä eräänlaiseen outojen tapahtumien ilmiöön. Ilmiön löydyttyä keksittiin (emme tiedä kenen toimesta), että kappaleille annettu sysäys ei ollut ainoastaan seuraus fyysisestä sokeasta voimasta, vaan liikkeeseen vaikutti jokin älyllinen syy. Sen jälkeen, kun nämä päätelmät oli pantu alulle, päästiin kokonaan uudenlaiselle tarkastelujen kentälle. Useita arvoituksia tuotiin päivänvaloon. Onko itse asiassa olemassa jokin älyllinen voima? Siinäpä kysymys. Jos tämä älyllinen voima on olemassa, mikä se on, minkä luonteinen se on, mistä se on lähtöisin? Onko se ihmiskunnan yläpuolella oleva älyllinen voimatekijä? Ensimmäisestä kysymyksestä seurasi muita tämänkaltaisia kysymyksiä.

Ensimmäiset älylliset ilmaisut syntyivät pöytien kautta, jotka nousivat ilmaan ja tekivät yhdellä jalalla tietyn määrän lyöntejä. Ne vastasivat tällä tavalla *kyllä* tai *ei* kuhunkin esitettyyn kysymykseen. Tässä ei ollut vielä mitään vakuuttavaa skeptikoille, koska voitiin hyvin uskoa, että kaikki on sattuman seurausta. Tämän jälkeen onnistuttiin saamaan kehittyneempiä vastauksia kirjainten avulla: liikkuva esine löi kullakin kirjaimella olevan tietyn järjestyksen mukaisen määrän lyöntejä, jolloin muodostui lauseita ja virkkeitä, jotka vastasivat esitettyihin kysymyksiin. Vastausten tarkkuus ja niiden vastaavuus kysymyksiin lisäsi

hämmästyttä. Arvoituksellinen olento ilmoitti kysyttäessä, min-
kä luonteinen olento hän oli, olevansa *Henki*^[2] tai *nero*, ja antoi
nimensä sekä useita muita tietoja itsestään. Tämä on hyvin huomionarvoinen seikka. Kukaan ei siis kuvitellut *Henkiä*^[2] eräänä mahdollisena tapana selittää ilmiöitä; se oli itse ilmiö, joka paljasti tämän sanan. Tieteissä muodostetaan usein oletuksia, jotta saataisiin perusta järkeilylle. Näin ei kuitenkaan tapahtunut tässä tapauksessa.

Tällainen kommunikaatio oli hidasta ja epäkäytännöllistä. *Henki*^[2] (ja tämä on myös eräs huomionarvoinen seikka) osoitti toisen menetelmän. Yksi näistä näkymättömistä olennoista neuvoi kiinnittämään kynän koriin tai muuhun kappaleeseen. Kun kori asetettiin paperiarkin päälle, se alkoi liikkua saman tuntemattoman voiman johdosta, joka liikutti pöytiä. Tavanomaisen liikkeen sijasta kynä piirsi itsekseen kirjaimia muodostaen sanoja, lauseita ja useiden sivujen tutkielmia kaikista korkeimmista filosofian, moraalien, metafysiikan, psykologian, jne. kysymyksistä sellaisella nopeudella kuin olisi käsin kirjoitettu.

Tämä neuvo annettiin samanaikaisesti Amerikassa, Ranskassa ja useilla muilla seuduilla. Seuraavalla tavalla se annettiin Pariisissa 10. kesäkuuta 1853 yhdelle kaikista hartaimmista opin kannattajalle, joka vuodesta 1849 lähtien oli pyhittänyt aikansa *Henkien*^[2] kanssa kommunikointiin: ”Mene hakemaan viereisestä huoneesta pieni kori, kiinnitä siihen kynä, aseta se paperin päälle ja laita sormesi reunalle”. Hetkeä myöhemmin kori alkoi liikkua ja kynä kirjoitti hyvin luettavasti seuraavan lauseen: ”Kiellän ehdottomasti teitä kertomasta kenellekään, mitä sanon tässä. Seuraavalla kerralla kun kirjoitan, tulen kirjoittamaan paremmin.”

Kappale, johon kynä kiinnitetään, on pelkkä instrumentti, joten on täysin merkityksetöntä, minkä luontoinen tai muotoinen se on. Näin ollen kynälle etsittiin kätevämpi asettelu, ja monet käyttävätkin pientä *kirjoituslautaa*^[1].

Kori tai *kirjoituslauta*^[1] voidaan saada liikkeeseen ainoastaan tietyn kyvyn omaavien henkilöiden vaikutuksesta. Tällä kyvyllä varustettuja henkilöitä kutsutaan sanalla *meedio*^[12], joka on välit-

täjä *Henkien*^[2] ja ihmisten välillä. Olosuhteet, jotka antavat tämän kyvyn, johtuvat sekä fyysisistä että moraalista syistä, jotka ovat vielä tuntemattomia, sillä on olemassa kaiken ikäisiä, molempia sukupuolia edustavia ja älyllisesti kaiken tasoisesti kehittyneitä *meedioita*^[12]. Se on kuitenkin kyky, joka kehittyy harjoittelemalla.

V

Sittemmin huomattiin, että kori ja *kirjoituslautta*^[11] eivät todellakaan olleet muuta kuin käden jatke. Ja kun *meedio*^[12] otti kynän käteensä, se rupesi kirjoittamaan lähes kuumeisesti sysäyksillä, jotka eivät olleet tahdonmukaisia. Tällä tavalla kommunikaatiot muuttuivat nopeammiksi, helpommiksi ja täydellisemmiksi. Tänäkin tämä tapa on yleisesti käytössä ja tämän kyvyn omaavien henkilöiden lukumäärä on huomattava ja kasvaa koko ajan. Lopulta kokeilut tekivät tunnetuksi useita muita variaatioita *meedio*^[12] *kyvyistä*^[3], ja saatiin tietää, että kommunikaatiot voisivat samalla tavalla ilmetä myös lausuttuina sanoina, kuultuna, näkynä, kosketuksena, jne. ja myös jopa *Henkien*^[2] suoraan kirjoittamana, toisin sanoen ilman *meedion*^[12] käden apua.

Kun tämä tosiseikka oli selvillä, täytyi näyttää vielä toteen eräs olennainen kohta: *meedion*^[12] osuus vastauksissa ja se osa, joka mekaanisesti ja moraalisesti voi olla heistä lähtöisin. Kaksi pääasiallista seikkaa, jotka eivät jäisi huomaamatta tarkkaavaiselta observoijalta, tekevät mahdolliseksi tämän kysymyksen ratkaisemisen. Ensimmäinen on tapa, jolla kori liikkuu *meedion*^[12] vaikutuksen alaisena ainoastaan sormet asetettuna sen laidalle. Tarkastelu osoittaa, että *meedion*^[12] on mahdotonta ohjata korian näin mihin tahansa suuntaan. Tämä mahdottomuus on ilmeistä ennen kaikkea silloin, kun kaksi tai kolme ihmistä yhdessä asettavat kätensä samalle korille. Sen lisäksi, että heillä pitäisi olla ilmiömäinen yksimielisyys liikkeistä, tarvittaisiin myös yksimielistä ajattelua, jotta he voisivat olla yhteneväisiä vastauksissaan esitettyyn kysymykseen. Toinen tosiasia, joka ei ole vähemmän ainutlaatuinen, vielä lisää *meedion*^[12] mahdollisen osuuden vai-

keutta. Se on kirjoituksen tyylin radikaali muuttuminen sen mukaan, mikä *Henki*^[2] kulloinkin on kirjoittamassa. Joka kerta kun sama *Henki*^[2] palaa kommunikoimaan, vastaava kirjoitustyyli ilmenee. Olisi siis tarpeen, että *meedio*^[12] olisi harjoitellut vaihtelemaan omaa käsialaansa kahdellakymmenellä eri tavalla ja että hän etenkin muistaisi mikä käsiala vastaa kutakin *Henkeä*^[2].

Toinen seikka johtuu vastauksien luonteesta. Vastaukset ovat useimmilla kerroilla, erityisesti kun ne käsittelevät abstrakteja ja tieteellisiä kysymyksiä, *meedion*^[12] tuntemien asioiden ulkopuolella ja joskus *meedion*^[12] älyllisen kapasiteetin yläpuolella. Tämän lisäksi *meedio*^[12] ei useinkaan ole tietoinen siitä, mitä kirjoittaa *Hengen*^[2] vaikutuksen alaisena eikä hyvin usein myöskään ymmärrä tai käsitä esitettyä kysymystä. Kysymys nimittäin voidaan esittää *meediolle*^[12] tuntemattomalla kielellä, tai jopa ajatuksissa. Myös vastaus voidaan antaa samalla kielellä. Lopulta tapahtuu usein niin, että kori kirjoittaa spontaanisti mistä tahansa asiasta ja täysin odottamatta ilman, että esitettäisiin mitään kysymystä.

Tietyissä tapauksissa vastauksista ilmenee senlaatuista tietämystä, syvällisyyttä ja ajattomuutta, ja ne ilmaisevat niin kehittyneitä ja yleviä ajatuksia, että ne eivät voi olla peräisin muusta kuin jostain korkeammasta älykkyydestä, joka on leimattu kaikista puhtaimmalla moraalilla. Toisilla kerroilla vastaukset ovat niin kevytmielisiä, turhanpäiväisiä ja jopa arkisia, että järki kieltäytyy uskomasta niiden olevan lähtöisin samasta alkuperästä. Sellaista kielen moninaisuutta ei voi selittää muuten kuin sillä, että *meedioiden*^[12] kautta itseään ilmaisevien älylliset tasot ovat erilaisia. Ovatko nämä älylliset olennot ihmiskuntaan kuuluvia vai ihmiskunnan ulkopuolelta? Tämä on seikka, joka vaatii selvennystä ja johon löytyy täydellinen selitys tässä teoksessa tavalla, jonka *Henget*^[2] itse antoivat.

On siis selviä ilmiöitä, jotka syntyvät meidän normaalista havainnostamme poikkeavalla tavalla ja jotka eivät tapahdu mysteerinomaisesti vaan päinvastoin päivänvalossa. Ne ovat ilmiöitä, jotka eivät ole etuoikeus vain jollekin yksilölle, vaan joita

kaikki voivat nähdä ja todeta ja joita tuhannet ihmiset toistavat joka päivä tahtonsa mukaisesti. Näillä ilmiöillä on väistämättömästi jokin aiheuttaja, ja siitä hetkestä, kun ne ilmentävät jonkin älyllisyyden ja tahdon toiminnan, ne eivät kuulu enää puhtaasti fyysisiin ilmiöihin².

Tämän asian suhteen on esitetty useita teorioita. Tutkiskelemme ne vuorollaan ja näemme, pystyvätkö ne tarjoamaan selityksen kaikkiin tarkasteltuihin tosiasioihin. Myöntäkäämme ennen kuin saavumme sinne asti ihmisyydestä poikkeavien olentojen olemassaolo, koska sen selityksen ovat itseään ilmaisseet älylliset olennot antaneet. Katsotaan, mitä he meille kertovat.

VI

Kuten jo kerroimme, kommunikoivat olennot itse nimittävät itseään *Hengiksi*^[2], ja ainakin muutamat ovat kertoneet kuuluneensa maan päällä eläneisiin ihmisiin. Ne muodostavat *Henkien maailman*^[4], kuten me muodostamme ruumiillisen maailman maallisen elämämme aikana.

Tiivistäkäämme muutamiin sanoihin opin tärkeimmät kohdat, jotka ne ovat meille antaneet, jotta osaisimme helpommin vastata tiettyihin vastaväitteisiin:

”Jumala on ikuinen, muuttumaton, ei-materiaalinen, ainut, kaikkivoipa, ylitse kaiken oikeudenmukainen ja hyvä.

Loi maailmankaikkeuden, joka käsittää kaikki elävät olennot ja elottomat kappaleet, materiaaliset ja ei-materiaaliset.

Materiaaliset olennot muodostavat näkyvän tai ruumiillisen maailman ja ei-materiaaliset olennot muodostavat näkymättömän maailman, joka on *Henkien maailma*^[4].

Henkien maailma^[4] on normaali maailma, alkuperäinen, ikuinen, ennalta olemassa oleva ja kaikesta selviytyvä.

Ruumiillinen maailma on toisarvoinen; se voisi lakata olemasta tai olisi voinut olla koskaan olematta ilman, että se muuttaisi

2 Kääntäjän huomautus: Syyn ja seurauksen lain mukaan älyllisellä ilmiöllä täytyy olla älyllinen aiheuttaja.

Henkien maailman^[4] perusolemusta.

Henget^[2] päällystyvät väliaikaisesti materiaaliseen ja katoavaan päällysteeseen, jonka tuhoutuminen kuoleman hetkellä palauttaa niiden vapauden.

Erilaisten ruumiillisten olentojen keskuudesta Jumala valitsi ihmislajin niiden *Henkien*^[2] *ruumiillistumiseen*^[17], jotka olivat jo saavuttaneet tietyn kehityksen tason antaen heille moraalisen ja älyllisen ylemmyyden verrattuna muihin lajeihin.

Sielu^[5] on eräs *ruumiillistunut*^[17] *Henki*^[2], jonka ruumis on ainoastaan sen päällyste.

Ihmisessä on kolme osasta: 1. ruumis tai materiaalinen olento, yhdenmukainen eläinten kanssa ja saman *elävöittäjän tekijän*^[6] elävöittäjä; 2. *sielu*^[5] tai ei-materiaalinen olento, eli *ruumiillistunut*^[17] *Henki*^[2], joka on ruumiissa; 3. side, joka yhdistää *sielun*^[5] ruumiiseen, joka on välittäjätekijä *Hengen*^[2] ja materian välillä.

Näin ollen ihmisellä on kaksi luonnetta: ruumiin kautta ihminen on eläinten luonteen kaltainen, jolta sillä on vaistot; *sielun*^[5] kautta ihminen on *Henkien*^[2] luonteen kaltainen.

Side eli ***henkinen keho***^[7] yhdistää ruumiin *Henkeen*^[2] ja on eräänlainen puolimateriaalinen päällyste. Kuolema on karkeajakoisimman päällysteen – ruumiin – tuho. *Henki*^[2] säilyttää *henkisen kehon*^[7], joka muodostaa *Hengelle*^[2] hienojakoisen kehon, joka on näkymätön meille normaalissa olotilassa, mutta joka kuitenkin voi sattumalta muuttua näkyväksi ja jopa kosketettavaksi, kuten tapahtuu ilmestymisten ilmiöissä.

Henki^[2] ei siis ole määrittämätön abstrakti olento ja käsitettävissä ainoastaan ajatusten kautta. Se on todellinen, rajattu olento, jonka tietyissä tapauksissa voi havaita ***näkö-, kuulo- ja tuntoaistin avulla***.

Henget^[2] kuuluvat erilaisiin luokkiin eivätkä ole samanlaisia vallaltaan, älykkyydeltään, tiedoiltaan eivätkä moraaliltaan. Ensimmäisessä luokassa ovat korkeimmat *Henget*^[2], jotka erottuvat muista täydellisyydellään, tietämyksellään, läheisyydellään Jumalaan, tunteidensa puhtaudella ja rakkaudellaan hyvään. Ne ovat enkeleitä tai puhtaita *Henkiä*^[2]. Muut luokat ovat enemmän

etääntyneinä tästä täydellisyydestä. Alempien luokkien *Henget*^[2] ovat suurimmalta osin taipuvaisia meidän paheisiimme kuten vihaan, kateuteen, mustasukkaisuuteen, ylpeyteen, jne. Ne tekevät mielellään pahaa. Näiden alempien *Henkien*^[2] keskuudessa on myös niitä, jotka eivät ole kovin hyviä eivätkä kovin pahoja, ennemminkin häiriköitä ja juonittelijoita kuin pahoja. Ilkeily ja järjettömyydet näyttävät olevan niiden huvi. Ne ovat harkitsemattomia tai kevytmielisiä *Henkiä*^[2].

Henget^[2] eivät pysy jatkuvasti samassa kategoriassa. Kaikki kehittyvät käyden läpi erilaisia *Hengen*^[2] hierarkian tasoja. Tämä kehitys tapahtuu ruumiillisten elämien kautta, jotka on määrätty joillekin hyvitykseksi ja toisille elämäntehtäväksi. Ruumiillinen elämä on niille koetus, joka niiden täytyy kärsiä toistuvasti siihen asti, kunnes ne ovat saavuttaneet absoluuttisen täydellisyyden. Se on eräänlainen ankara koe tai lajittelu, josta *Henget*^[2] tulevat enemmän tai vähemmän puhdistuneina.

Jätettyään ruumiin *sielu*^[5] palaa siihen *Henkien maailmaan*^[4], josta se oli lähtenyt, käydäkseen uuteen ruumiilliseen elämään enemmän tai vähemmän lyhyen ajanjakson jälkeen, jonka aikana se on vaeltelevana *Henkenä*^[2].

Hengen^[2] täytyy läpikäydä useita ruumiillisia elämiä, mistä seuraa, että kaikkien meidän on täytynyt läpikäydä useita ruumiillisia elämiä ja tulemme vielä läpikäymään muita enemmän tai vähemmän kehittyneitä elämiä joko tällä maapallolla tai muissa maailmoissa.

Henkien^[2] *ruumiillistuminen*^[17] tapahtuu aina ihmislajiin; olisi virhe uskoa, että *sielu*^[5] tai *Henki*^[2] voisi *ruumiillistua*^[17] jonkin eläimen ruumiiseen³.

Erilaiset *Hengen*^[2] ruumiilliset elämät ovat aina asteittain kehittyviä eivätkä koskaan taantuvia, mutta niiden kehityksen nopeus riippuu ponnisteluista, joita me teemme täydellisyyden saavutta-

3 Huomautus: Tämän jälleensyntymisen opin sekä metempsykoosin/sielunvalituksen (=uskomuksen, jossa tapahtuu sielun siirtyminen yhdestä ruumiista toiseen) opin välillä, jonka myöntävät tietyt uskonnot, on eräs erilaisuus, joka on selitetty tämän teoksen myöhemmissä osissa.

miseksi.

Sielumme^[5] ominaisuudet ovat meissä *ruumiillistuneen*^[17] *Hengen*^[2] ominaisuudet. Näin ollen hyväntahtoinen ihminen on hyvän *Hengen*^[2] *ruumiillistuma*^[17] ja paheellinen ihminen on epäpuhtaan *Hengen*^[2] *ruumiillistuma*^[17].

Sielulla^[5] on yksilöllisyytensä ennen *ruumiillistumistaan*^[17], ja se säilyttää yksilöllisyytensä ruumiista eroamisen jälkeenkin.

Palatessaan *Henkien maailmaan*^[4] *sielu*^[5] kohtaa kaikki ne, jotka tunsu maan päällä. Kaikki hänen aikaisemmat elämänsä palaavat hänen muistiinsa, ja hän muistaa kaiken tekemänsä hyvän ja pahan.

Ruumiillistunut^[17] *Henki*^[2] on materian vaikutuksen alla. Ihminen, joka voittaa tämän vaikutuksen *sielunsa*^[5] kehittyneisyyden ja puhdistumisen kautta, lähestyy hyviä *Henkiä*^[2], joiden seurassa hän jonakin päivänä tulee olemaan. Se, joka antaa itsensä olla paheidensa hallitsemana ja saa kaikki ilonsa karkeita halujaan tyydyttämällä, lähestyy epätäydellisiä *Henkiä*^[2] ja antaa eläimellisen luonteensa hallita.

Ruumiillistuneet^[17] *Henget*^[2] asuttavat maailmankaikkeuden erilaisia maailmoja.

Ruumiillisten elämien välillä *Henget*^[2] eivät ole sijoittuneena tiettyyn rajattuun alueeseen. Ne ovat kaikkialla avaruudessa ja meidän vieressämme, ne näkevät meidät ja yrittävät vaikuttaa meihin jatkuvasti. Ne ovat kokonaisuudessaan meille näkymätön joukko, joka liikkuu meidän ympärillämme.

Henget^[2] toimivat lakkaamatta maailmassa moraalisisella ja fyysisellä tasolla. Ne vaikuttavat materiaan sekä ajatukseen ja muodostavat yhden luonnonvoiman, joka aiheuttaa joukon selittämättömiä tai huonosti selitetyjä ilmiöitä, joille ei löydy rationaalista selitystä muuten kuin *spiritistisen opin*^[1] kautta.

Ihmisten suhteet *Henkien*^[2] kanssa ovat jatkuvia. Hyvät *Henget*^[2] houkuttelevat meitä hyvään tukien meitä elämän koetuksissa ja auttavat meitä kestäämään niitä rohkeasti ja alistuen. Pahat *Henget*^[2] yllyttävät meitä pahaan: niiden eräs nautinto on nähdä meidän lankeavan ja samaistuvan niihin.

Henkien^[2] kommunikaatiot ihmisten kanssa ovat peiteltyjä tai huomiota herättäviä. Peiteltyt havaitaan hyvästä tai pahasta vaikutuksesta, joka niillä tiedostamattamme on meihin. Kukin voi harkintakyvyllään erottaa hyvät ja pahat inspiraatiot. Huomiota herättävät kommunikaatiot tapahtuvat kirjoituksen kautta, sanoin tai muilla materiaalisilla ilmaisuilla, ja useimmiten niiden *meedioiden*^[12] kautta, jotka palvelevat *Henkiä*^[2] instrumentteina.

Henget^[2] ilmaisevat itseään spontaanisti tai silloin, kun niitä kutsutaan kommunikaatioon. Kaikkia *Henkiä*^[2] voi kutsua kommunikaatioon: niitä, jotka aikoinaan elävöittivät hämäräperäisiä ihmisiä, kuten myös niitä, jotka elävöittivät kuuluisia ihmisiä. Samoin voimme kutsua sukulaisiamme, ystäviämme tai vihollisiamme ja saada heiltä kirjoitettujen tai puhuttujen kommunikaatioiden kautta neuvoja ja tietoja heidän haudantakaisesta tilanteestaan, sekä siitä, mitä he ajattelevat meistä, kuten myös paljastuksia, joita heidän on sallittu meille antaa.

Henkiä^[2] vetää puoleensa niiden mieltymys niiden henkilöiden moraaliseen luonteeseen, jotka heitä kutsuvat kommunikointiin. Korkeimmat *Henget*^[2] nauttivat vakavamielisistä kokouksista, joissa hallitsee rakkaus hyvyyteen ja vilpittömän tahto saada oppia ja muuttua paremmaksi. Niiden läsnäolo etäännyttää paikalta alhaisemmat *Henget*^[2], jotka päinvastaisesti löytävät vapaan pääsyn ja voivat toimia kaikessa vapaudessa huikentelevien tai ainoastaan uteliaisuudella motivoitujen henkilöiden keskuudessa sekä kaikkialla, missä on läsnä pahoja viettejä. Alhaisemmilta *Hengiltä*^[2] ei voi saada hyviä neuvoja tai hyödyllisiä tietoja, sillä niiltä voi odottaa ainoastaan turhanpäiväisyyksiä, valheita, huonolla maulla tehtyjä piloja tai huiputuksia, sillä ne ottavat usein kunnioitettavia nimiä, jotta saisivat paremmin johdatettua erehdykseen.

Hyvien ja pajojen *Henkien*^[2] erottaminen on äärimmäisen helppoa. Korkeimmat *Henget*^[2] käyttävät poikkeuksetta kunniallista, ylevää kieltä, joka on merkinä kaikista korkeimmasta moraalista ja vapaa kaikenlaisista alhaisista paheista. Niiden neuvoista huokuu kaikista puhtain tietäväisyys, ja ne pitävät aina tavoitteenaan meidän kehittymistämme ja ihmiskunnan etua. Alem-

pien *Henkien*^[2] kieli sitä vastoin on epäjohdonmukaista, usein jokapäiväistä ja jopa töykeää. Jos ne joskus kertovatkin jotain hyvää ja totta, vielä paljon useammin ne kertovat vääryyksiä ja järjettömyyksiä ilkeyttään ja oppimattomuuttaan. Ne käyttävät hyväksi ihmisten herkkäuskoisuutta hauskuuttaen itseään niiden kustannuksella, jotka niitä haastattelevat imarrellen heidän turhamaisuuttaan ja pettäen heidän toiveensa erheellisillä odotuksilla. Lyhyesti sanottuna vakavamieliset kommunikaatiot, sanan kokonaisvaltaisessa merkityksessä, tapahtuvat ainoastaan vakavamielisisä *keskuksissa*^[20], joiden jäseniä yhdistää intiimi ajatusten yhteys pyrkimyksessä hyvyyteen.

Korkeimpien *Henkien*^[2] moraali voidaan tiivistää Kristuksen evankeliumin elämänohjeeseen: ”Tehkää toisillenne, mitä haluaisitte toisten itsellenne tekevän.” Tämä tarkoittaa, että tehdään hyvää eikä pahaa. Tästä periaatteesta ihminen löytää yleismaailmallisen säännön seurattavakseen jopa pienimmissäänkin teoissaan.

Korkeimmat *Henget*^[2] opettavat meille, että itsekkyyys, ylpeys ja lihallisuus ovat paheita, jotka lähentävät meitä eläimelliseen luonteeseemme ja kiinnittävät meitä materiaan, ja että ihminen, joka jo tässä ruumiillisessa maailmassa vapautuu materiasta piittaamatta maallisista turhamaisuuksista ja rakastamalla lähimmäisiään, lähestyy hengellistä luonnetta. Lisäksi ne opettavat, että jokaisen meistä täytyy muuttua hyödylliseksi niiden kykyjen ja keinojen mukaisesti, jotka Jumala meille antoi koetellakseen meitä, ja että voimakkaat ja valtaa omaavat ovat heikoille velkaa huolenpidon ja suojelun, sillä se, joka väärinkäyttää voimaansa ja valtaansa sortaa samankaltaistaan, rikkoo Jumalan lakia. Ne opettavat myös, että *Henkien maailmassa*^[4] mikään ei voi olla salassa, tekopyhä paljastetaan ja kaikki hänen halpamaiset tekonsa tulevat ilmi. Niiden, joita kohtaan olemme menettellet väärin, väistämätön läsnäolo kaikkina hetkinä muodostaa yhden rangaistuksen meille varattujen rangaistuksien joukossa, ja *Henkien*^[2] alemmuuden ja ylemmyyden tilaan liittyvät maan päällä meille tuntemattomat murheet ja ilot.

Mutta korkeimmat *Henget*^[2] opettavat myös, että ei ole olemassa anteeksiantamattomia virheitä, joita hyvitys ei voisi pyyhkiä pois. Ihminen löytää keinon saavuttaa hyvityksen useissa elämissä, jotka sallivat hänen tahdollaan ja ponnisteluillaan edistyä kehityksen polulla kohti täydellisyyttä, joka on hänen lopullinen päämääränsä.”

Tämä on tiivistelmä *spiritistisestä opista*^[1], joka on tulos korkeimpien *Henkien*^[2] opetuksista. Tutkikaamme nyt vastaväitteet, joita niitä vastaan esitetään.

VII

Useille tieteellisten yhdyskuntien vastustus muodostaa, jos ei nyt todistetta, niin ainakin vahvan oletuksen oppia vastaan. Me emme hyökkää tiedemiehiä vastaan, koska emme halua jonkun ajattelevan, että niiden virheiden ollessa ilmeisiä, haluaisimme näyttää olevamme niitä korkeammalla. Meillä on päinvastoin tieteellisiä yhdyskuntia kohtaan suuri kunnioitus, ja pitäisimme kunniana kuulua heidän joukkoonsa⁴. Heidän mielipiteensä eivät kuitenkaan voi kaikissa olosuhteissa edustaa lopullista tuomiota.

Heti kun tiede menee tosiasioiden materiaalisen observoinnin yli pyrkien arvioimaan ja selittämään niitä, jää avointa tilaa arvailuille. Kukaan muodostaa ratkaisumallinsa ja puolustaa sitä kiihkeästi tehdäkseen sen vallitsevaksi. Emmekö näekin päivittäin kaikista vastakkaisimpien mielipiteiden olevan vuoroin suositeltuja ja vuoroin vääriksi todettuja, yhtenä hetkenä järjetöminä virheinä torjuttuja ja pian sen jälkeen kiistämättömiksi totuudeksi julistettuja? Tosiasiat ovat meidän arvioitsemme todelliset kiistämättömät kriteerit. Tosiasioiden puuttuessa epäily on harkintakykyiselle ihmiselle oikeutettua.

Havaittavien asioiden suhteen tiedemiesten mielipide on oi-

4 Kääntäjän huomautus: Itse asiassa Hippolyte Léon Denizard Rivail, paremmin tunnettu kirjailijanimellään Allan Kardec, oli useiden oppineiden yhteisöjen jäsen (mm. l'Académie royale d'Arras) ja useiden kasvatustieteellisten teosten tekijä ja julkaisija. Teostensa kautta hän oli kehittämässä Ranskan koulutusjärjestelmää.

keutetusti uskomisen arvoinen, koska heidän tietonsa niistä on täydellisempi ja parempi kuin mitä on kansanomaisesti tiedossa. Mutta mitä tulee uusiin periaatteisiin, tuntemattomiin asioihin, tämä mielipide ei lähes koskaan ole muuta kuin hypoteettinen, koska tiedemiehet eivät ole muita vähemmän alttiita ennakkoluuloille. Voitaisiin jopa väittää, että tiedemiehellä on ehkä enemmän ennakkoluuloja kuin muilla, koska hänellä on luontainen taipumus alistaa kaikki johtopäätöksensä sen näkökulman alaiseksi, mihin hän on kaikista eniten syventynyt. Matemaatikko ei näe todistetta muussa kuin algebrallisessa esitystavassa, ja kemisti vertaa kaikkea ainesosien vaikutukseen, jne. Se, joka tekee itsestään erikoistuneen, sitoo kaikki ajatusmallinsa omaan erikoisosaamiseensa. Jos kuitenkin otatte erikoistuneen henkilön käsittelemään oman aihepiirinsä ulkopuolisia asioita, niin hän usein puhuu perättömiä, koska hän haluaa sitoa kaiken oman erikoisosaamisensa logiikkaan. Tämä on seuraus ihmisen heikkoudesta. Näin ollen konsultoin ilomieliin ja kaikella luottamuksella kemistiä aineiden osasten analyysiin liittyvistä kysymyksistä, fyysikkoa sähköisestä potentiaalista ja mekaniikan tuntijaa liikevoimasta. Heidän täytyy kuitenkin sallia minulle se, että en ota sen paremmin huomioon heidän kielteisiä mielipiteitään *spiritistisestä opista*^[1] kuin arkkitehdinkään arviointia jostain musiikkiin liittyvästä kysymyksestä. Tämä ei kuitenkaan vähennä arvostustani heidän erikoisosaamistaan kohtaan.

Tavalliset tieteet pohjautuvat materian ominaisuuksiin, joita pystytään testaamaan ja manipuloimaan vapaasti. *Henkien*^[2] ilmiöt perustuvat niiden omalla tahdolla varustettujen älyllisten olentojen toimintaan, jotka näyttivät meille kaikkina hetkinä, etteivät pidä itseään alistettuina meidän oikkuihimme. Observoinnit eivät näin ollen voi olla samalla tavalla tehtyjä; ne vaativat erityisiä olosuhteita ja toisenlaisen lähtöpisteen. Se, että pyrkii alistamaan *Henkien*^[2] ilmiöitä tavallisiin tarkkailuprosesseihin, on sama kuin pyrkiisi luomaan yhdenmukaisuuksia, joita ei ole. Tiede sellaisenaan on siis kykenemätön yksinään ilmaisemaan mielipidettään *spiritistisestä opista*^[1], joten on tarpeetonta olla

huolissaan tieteen *spiritististä oppia*⁽¹⁾ koskevista arvioinneista. Mikä tahansa onkin tieteen arvio, myönteinen tai kielteinen, sillä ei ole minkäänlaista painoarvoa.

Spiritistinen oppi⁽¹⁾ on seuraus henkilökohtaisesta vakaumuksesta, jonka tiedemiehet voivat yksilöinä hankkia oppineisuudestaan riippumatta. Jos pyrkisi hyväksymään kysymyksen *spiritistisestä opista*⁽¹⁾ tieteiden avulla, olisi vastaavaa haluta, että *sielun*⁽⁵⁾ olemassaolo olisi fyysikoiden tai tähtitieteilijöiden ryhmän päätettävissä. Itse asiassa *spiritistinen oppi*⁽¹⁾ nojaa kokonaisuudessaan *sielun*⁽⁵⁾ olemassaoloon ja *sielun*⁽⁵⁾ tilaan kuoleman jälkeen. Olisi äärimmäisen epäloogista kuvitella, että ihmisen täytyy olla suuri psykologisten asioiden tuntija, koska hän on etevä matemaatikko tai arvossapidetty anatomian asiantuntija. Leikkellessään ihmisruumista anatomian asiantuntija etsisi *sielua*⁽⁵⁾ ja koska ei löydä sitä leikkuuveitsellensä, kuten löytää hermon, tai koska hän ei näe sen nousevan usvan tavoin, hän tekisi pelkästään materiaaliiseen näkökulmaan perustuvan johtopäätöksen siitä, että *sielua*⁽⁵⁾ ei ole. Seuraako siitä, että hän on oikeassa yleismaailmallista mielipidettä vastaan? Näin ei ole. Huomaatte siis, että *spiritistisen opin*⁽¹⁾ arvioiminen ei kuulu tieteille.

Kun *spiritistinen oppi*⁽¹⁾ on tehty tunnetuksi, kun se on ihmismassojen hyväksymä – jos ajatellaan sitä nopeutta, jolla opin uskomukset etenevät, tämä ajankohta ei ole kaukana – sille tapahtuu sama kuin kaikille uusille, vastustusta kohdanneille ajatusmalleille: tiedemiehet tulevat taipumaan ilmeisten tosiasioiden edessä.

He päätyvät siihen näkökantaan yksilöllisesti, asioiden voimasta. Ennen tätä olisi ennenaikaista saada heidät luopumaan erikoisosaamisistaan pakottaen heidät käyttämään aikansa outoon asiaan, joka ei kuulu heidän alaansa. Tätä odotellessa ne, jotka ilman etukäteen tehtyä tutkimusta ja materiaaliin syventymistä antavat kielteisen mielipiteen ja pilkkaavat niitä, jotka eivät allekirjoita heidän käsitteitään, unohtavat, että sama on tapahtunut suurimmalle osalle suuria keksintöjä, jotka tekevät kunniaa ihmiskunnalle. Heidän nimensä pidentävät uusien ideoiden

hyljeksijöiden listaa, ja he kirjoittautuvat siihen oppineiden jäsenten ryhmään, joka otti vuonna 1752 vastaan jylisevillä nauuruilla Franklinin muistiinpanot ukkosenjohdattimesta. He pitivät muistiinpanoja liian ala-arvoisina mainittavaksi niiden asioiden joukossa, jotka heille oli osoitettu. Tai se toinen ryhmä, joka aiheutti sen, että Ranska menetti edun höyryvoiman käytöstä merivoimissa, kun ryhmä julisti Fultonin teorian toteuttamiskelvottomaksi unelmaksi. Nämä asiat olivat kuitenkin tieteiden sisään kuuluvia kysymyksiä. Kun tällaiset maailman tiedemiesten kermasta koostuvat ryhmät ainoastaan ilkkuivat ja suhtautuivat sarkastisesti niihin ideoihin, joita he eivät ymmärtäneet ja jotka muutamia vuosia myöhemmin mullistivat tieteen, tavat ja teollisuuden, kuinka voisi odottaa, että kysymys heidän tavanomaisen tutkimustensa ulkopuolelta saavuttaisi tänään paremman vastauksen kuin silloin?

Nämä maineikkaiden ihmisten erehdykset, vaikka ovatkin valittavia heidän muistolleen, eivät voisi millään tavalla jättää heitä vaille titteleitä ja arvonantoa, joita he muihin asioihin liittyen saavuttivat. Onko kuitenkaan tarpeen olla virallisella tutkinnolla varustettu omatakseen terveen järjen? Kohdataanko akateemisten oppilaitosten ulkopuolella ainoastaan hölmöjä ja järjettömiä?

Tehdäänpä katsaus *spiritistisen opin*^[1] kannattajiin nähdäksemme, kuuluuko heidän joukkoonsa ainoastaan tietämättömiä ja oikeuttaako suunnaton joukko ansioituneita, *spiritistiseen oppiin*^[1] kiintyneitä ihmisiä tämän opin heittämissä ymmärtämättömien ihmisten uskomusten joukkoon. Näiden ihmisten luonne ja tietämys antavat painoarvoa sille väitteelle, että jos he sen myöntävät, niin jotain siinä täytyy olla.

Toistamme vielä, että jos tosiasiat, joihin viittaamme, olisivat rajoittuneet kappaleiden mekaanisiin liikkeisiin, tämän ilmiön fyysisen syyn tutkimus kuuluisi tieteiden piiriin. Kuitenkin siitä lähtien, kun käsitellään ilmaisua ihmiskunnan tuntemien luonnonlakien ulkopuolelle kuuluvalla tavalla, se ei enää kuulu materiaaliin tieteisiin, sillä sitä ei pysty selittämään algoritmeilla eikä mekaanisella voimalla. Kun ilmenee uusi tosiasia, joka ei

ole suhteessa mihinkään tunnettuun tieteeseen, täytyisi tiedemiehen sitä tutkiskellakseen eristäytyä omasta tieteen erikoisosaamisestaan ja todeta, että se tarjoaa hänelle mahdollisuuden uuden tutkimiseen, joka on mahdoton suorittaa ennalta omaksutuilla ajatusmalleilla.

Se ihminen, joka pitää järkeään erehtymättömänä, on hyvin lähellä erehdystä. Myös he, joiden ideat ovat kaikista väärimmät, nojaavat omaan järkeilyynsä. Sen vuoksi he kieltävät kaiken, mikä näyttää heille mahdottomalta. He, jotka ennen torjuivat ihailtavia keksintöjä, joille ihmiskunta tänään tekee kunniaa, toimivat kaikki oman järkensä pohjalta näin tehdessään. Se, mitä kutsutaan järjeksi, ei useinkaan ole muuta kuin peiteltyä ylpeyttä, ja se, joka pitää itseään erehtymättömänä, pitää itseään Jumalan veroisena. Puhutelkaamme siis heitä, jotka ovat riittävän järkeviä epäilemään sitä, mitä eivät ole nähneet, ja jotka arvioidessaan tulevaa menneen kautta eivät usko, että ihminen olisi vielä saavuttanut huippuaan tai että luonto olisi antanut ihmisen lukea viimeistä sivua kirjastaan.

VIII

Lisätkäämme vielä, että tutkimus *spiritistisen opin*^[1] kaltaisesta opista, joka paljastaa meille nopeasti uuden ja suurellisen asioiden järjestyksen, voi olla tuloksekasta ainoastaan vakavamielisten, sinnikkäiden ja ennakkoluuloista vapaiden ihmisten toimesta, jotka ovat riittävän lujan ja vilpittömän tahdon innoittamia päästäkseen lopputulokseen. Emme voi myöntää näitä ominaispiirteitä niille, jotka muodostavat mielipiteen *saman tien*, kevytmielisesti, näkemättä kaikkea ja jotka eivät tuo tutkimuksiinsa johdonmukaisuutta, säännöllisyyttä ja välttämätöntä keskittyneisyyttä. Vielä vähemmän myönnämme näitä ominaispiirteitä henkilöille, jotka intellektuellin maineen menettämisen pelossa pyrkivät löytämään jonkin väheksyvän seikan kaikista suurimmista totuuksista. Näitä totuuksia ovat tutkineet henkilöt, joiden tietämys, luonteenpiirteet ja vakaumukset ansaitsevat kunnioi-

tusta niiltä, jotka pitävät arvossa hyvää käytöstä. Pidättäytykööt sen takia ne, jotka eivät pidä näitä tosiasioita huomionsa arvoisina. Kukaan ei pyri loukkaamaan heidän uskomuksiaan, mutta vastaavasti kunnioittakoot myös he muiden uskomuksia.

Se, mikä karakterisoi vakavan tutkimuksen, on sen mukanaan tuoma johdonmukaisuus. Onko tarpeen ihmetellä, jos ei saa min-käänlaista järkeenkäypää vastausta luonteeltaan vakaviin kysymyksiin, jos ne esitetään sattumanvaraisesti ja äkkinäisesti monien turhanpäiväisten kysymysten joukossa? Usein käy myös niin, että kysymys on monimutkainen ja tullakseen selvitetyn vaatii edeltäviä tai täydentäviä kysymyksiä. Sen, joka haluaa perehtyä johonkin tieteeseen, täytyy tutkiskella sitä metodillisesti alusta alkaen ja seuraten ajatusmallien yhteyttä ja kehitystä. Mitä hyödyttää osoittaa sokeasti tiedemiehelle kysymyksiä jostakin tieteestä, josta ei tunne edes peruskäsitteitä? Voisiko edes tiedemies parhaalla tahdollaankaan antaa tyydyttävää vastausta? Irrallaan tarkasteltu vastaus tulee olemaan pakostakin epätäydellinen ja usein juuri sen takia mahdoton käsittää, tai se saattaa vaikuttaa absurdilta ja epäjohdonmukaiselta. Tarkalleen ottaen sama soveltuu muodostamiimme suhteisiin *Henkien*^[2] kanssa. Jos haluamme saada opetusta *Henkien*^[2] koulussa, meidän täytyy seurata niiden oppikurssia; mutta, kuten meidänkin keskuudessamme, täytyy valita opettajansa ja työskennellä utterasti.

Kerroimme, että korkeimmat *Henget*^[2] tulevat apuun ainoastaan vakavamielisiin kokouksiin, ja ennen kaikkea niihin kokouksiin, joissa vallitsee täydellinen ajatusten ja hyvään kohdistuvien tunteiden yhtenäisyys. Kevytmielisyys ja joutilaat kysymykset etäännyttävät niitä, kuten ihmisten keskuudessa ne etäännyttävät kenet tahansa järkevän ihmisen. Tällöin alue vapautuu sekasortoiselle joukolla valehtelevia ja kevytmielisiä *Henkiä*^[2], jotka vaanivat aina sopivaa tilaisuutta ilkkua meitä ja hauskuuttaa itseään meidän kustannuksellamme. Mitä tapahtuu vakavamielisellet kysymykselle, joka annetaan tämän tyyppisissä kokouksissa? Siihen vastattaisiin, mutta kenen toimesta? Se olisi yhtä kuin jos ryhmälle hilpeitä ihmisiä esitettäisiin seuraavanlaisia

kysymyksiä: Mikä on *sielu*^[5]? Mitä on kuolema? Ja muita yhtä ”huvittavia” kysymyksiä. Jos haluatte vakavia vastauksia, teidän täytyy itse käyttäytyä kaikella vakavuudella sanan laajimmassa tarkoituksessa, ja asettaa itsenne kaikkiin vaadittaviin olosuhteisiin. Ainoastaan sillä tavalla tulette saavuttamaan suuria asioita. Olkaa ennen kaikkea ahkeria ja sinnikkäitä tutkimuksissanne, ilman sitä korkeimmat *Henget*^[2] tulevat teidät hylkäämään, aivan kuten opettaja holtittomat oppilaansa.

IX

Kappaleiden liike on kiistämätön tosiseikka. Kysymys on siitä, onko tässä liikkeessä älyllinen ilmaisu vai ei, ja jos vastaus on myöntävä, mistä tämä ilmaisu on lähtöisin.

Emme puhu tiettyjen kappaleiden älyllisistä liikkeistä, emme suullisista kommunikaatioista emmekä edes niistä, joita *meedio*^[12] kirjoittaa suoraan. Tämänäyppiset ilmaisut, jotka ovat ilmislviä niitä nähneille ja asiaan perehtyneille, eivät aluksi vaikuta riittävästi *meedion*^[12] tahdosta riippumattomilta vakuuttaakseen kokemattoman tarkkailijan. Sen vuoksi emme tule käsittelemään muuta kuin kirjoitusta, joka on saatu minkä tahansa kynällä varustetun kappaleen, kuten korin tai *kirjoituslaudan*^[11], avulla. Kuten aikaisemmin kirjoitimme, tapa, jolla *meedion*^[12] sormet lepäävät (kynään sidottujen) kappaleiden päällä, haastaa käsityksen siitä, että *meedio*^[12] sekaantuisi millään tavalla kirjainten piirtämiseen. Tämä koskee kaikista näppärintäkin henkilöä. Myönnämme kuitenkin, että jollekin ihmeellisen näppärälle henkilölle olisi mahdollista kääntää kaikista tarkkaavaisimmankin observoijan huomio. Mutta kuinka selittää vastausten luonne, kun vastaukset ovat *meedion*^[12] tuntemien asioiden ja ajatusmallien ulkopuolella? Ja huomatkaa, että kyseessä ei ole yksitavuiset vastaukset, vaan usein lukuisia sivuja kirjoitettuna ihmeellisellä nopeudella, joskus spontaanisti ja joskus määrätystä asiasta. Kirjallisuuteen perehtymättömän *meedion*^[12] sormien alle ilmestyy joskus virheettömän ylevää ja puhdasta runoutta, joka on parhaiden ru-

noilijoiden tuotoksien veroista. Se, mikä tekee nämä tapahtumat vielä kummallisemmiksi, on tosiasia, että tämä tapahtuu kaikkialla ja että *meedioiden*⁽¹²⁾ lukumäärä kasvaa äärettömästi. Ovatko nämä seikat todellisia vai eivät? Tähän kysymykseen minulla on ainoastaan yksi vastaus: nähkää ja tarkkailkaa. Teiltä ei tule puuttumaan mahdollisuuksia sitä tehdä, mutta ennen kaikkea tarkkailkaa toistuvasti, pitkän aikaa ja vaadituissa olosuhteissa.

Miten vastustajat vastaavat tähän todistusaineistoon? ”Te olette huijareiden uhreja tai illuusion viemiä.” Kerromme ensinnäkin, että sana *huijaus* ei kuulu sinne, missä ei ole hyötymistarkoitusta. Huijarit eivät tee tekojaan ilmaiseksi. Se olisi siis korkeintaan jonkinlaista pilailua. Mutta minkä oudon yhteensattuman takia näillä pilailijoilla on keskinäinen yhteisymmärrys maailman äärestä toiseen, niin että he toimivat samalla tavalla, tuottavat samoja ilmiöitä ja antavat samoista asioista eri kielillä identtisiä vastauksia, jos ei samoin sanoin niin samoin merkityksin? Kuinka vakavamieliset, kunnioitetut ja oppineet henkilöt suostuisivat tällaiseen ja minkä tarkoituksena vuoksi? Kuinka jopa lapsista löytyy kärsivällisyyttä ja kykyä tällaisten tulosten tuottamiseen? Sillä jos *meediot*⁽¹²⁾ eivät ole passiivisia instrumentteja, heillä täytyy olla pätevyyttä ja tietoa, jotka ovat ristiriidassa tiettyyn ikään tai tiettyihin yhteiskunnallisiin asemiin nähden.

Sen lisäksi sanotaan, että jos kyseessä ei ole huijaus, niin molemmat – sekä *meedio*⁽¹²⁾ että tarkkailija – voivat olla illuusion harhaanjohtamia. Loogista ajattelua seuraten todistajien laatuisuudella on tietty merkitys. Tässä on kysyttävä, että onko *spiritistisellä opilla*⁽¹⁾ kannattajia, joita on nykyään tuhansia, ainoastaan tietämättömien ihmisten joukossa? Ilmiöt, joihin se perustuu, ovat niin poikkeuksellisia, että ymmärrämme epäilyksen olemassaolon. Mutta emme voi hyväksyä, että jotkut epäuskoiset pyrkivät monopolisoimaan itselleen terveen järjen. He luonnehtivat typeriksi muun kuin oman mielipiteensä seuraajia sovinnaisuutta säilyttämättä, eivätkä he kunnioita vastakkaisen mielipiteen kannattajien moraalista luonnetta. Arvostelukykyisen henkilön silmissä valistuneiden, pitkän aikaa tarkkailleiden, opiskelleiden ja

pohdiskelleiden henkilöiden mielipide muodostaa aina, jos nyt ei todistetta, niin ainakin olettamuksen *spiritistisen opin*^[1] puolesta, kun kerran *spiritistinen oppi*^[1] on voinut kiinnittää vakavamielisten ihmisten huomion, joilla ei ole minkäänlaista intressiä levittää väärää tietoa eikä myöskään aikaa turhanpäiväisyyksiin.

X

Vastaväitteiden joukossa on lisäksi joitakin ainakin näennäisesti oikeellisia, ainakin pinnallisesti, koska ne ovat syntyneet tarkkaillemalla ja vakavamielisten ihmisten toimesta.

Eräs vastaväite perustuu tiettyjen *Henkien*^[2] kielenkäyttöön, joka ei näytä yhteensopivalta yliluonnollisten olentojen otaksuttuun edistyneisyyteen. Kuitenkin, jos lainaamme edellä esitettyä *spiritistinen opin*^[1] tiivistelmää, näemme, että itse *Henget*^[2] opettavat tässä meitä: *Henget*^[2] eivät ole tiedoiltaan eivätkä moraalisilta ominaisuuksiltaan samankaltaisia, eikä kaikkea niiden sanomaa pidä ottaa kirjaimellisesti. Arvostelukykyisten ihmisten kuuluu erottaa hyvä pahasta. He, jotka tekevät tämän perusteella johtopäätöksen, että meidän kanssamme keskustelevat ainoastaan pahantekijäolennot, joiden ainoa puuha on johtaa meitä harhaan, eivät varmastikaan tunne kommunikaatioita, joita vastaanotetaan kokouksissa, joissa ainoastaan korkeimmat *Henget*^[2] ilmaisevat itseään. Muuten he eivät ajattelisi näin. On valitettavaa, että heille on sattumalta käynyt niin huonosti, että *Henkien maailma*^[4] on näyttänyt heille ainoastaan huonon puolensa. Emme nimittäin halua otaksua, että yhteneväinen taipumus vetää heidän puoleensa hyvien *Henkien*^[2] sijasta pahoja, valehtelevia *Henkiä*^[2] tai niitä, joiden kielenkäyttö on kuohuttavan karkeamielistä. Tästä voisi korkeintaan päätellä, että näiden henkilöiden periaatteiden lujuus ei ole riittävän vahva välttääkseen heitä pahalta ja että he saavat tiettyä nautintoa uteliaisuutensa tyydyttämisestä tässä suhteessa, jolloin pahat *Henget*^[2] käyttävät tätä hyväkseen pujahtaakseen heidän joukkoonsa samalla, kun hyvät *Henget*^[2] etääntyvät heistä.

Mielipiteen muodostaminen *Hengistä*^[2] näiden tosiasioiden pe-

rusteella olisi yhtä epäloogista kuin se, että muodostaisi mielipiteensä koko kansasta sen mukaan, mitä sanoo ja tekee ryhmä harkitsemattomia tai pahamaineisia ihmisiä, jotka eivät ole paljolti tekemisissä tiedemiesten eivätkä järkevien ihmisten kanssa. Tällaiset henkilöt asettuvat sellaisen ulkopuolisen asemaan, joka saapuessaan suureen pääkaupunkiin kaikista huonoimman esikaupunkialueen kautta muodostaa mielipiteensä kaikista sen asukkaista tämän pienen kaupunginosan tapojen ja kielenkäytön perusteella. Myös *Henkien maailmassa*^[4] on hyviä ja huonoja yhteisöjä. Näiden henkilöiden tulisi tutkia, mitä tapahtuu korkeimpien *Henkien*^[2] keskuudessa, jolloin he tulisivat vakuuttuneiksi siitä, että taivaallinen kaupunki pitää sisällään muuta kuin pohjasakkaa. He kysyvät, tulevatko korkeimmat *Henget*^[2] meidän keskuuteemme? Vastaan heille näin: Älkää pysykö ainoastaan huonoissa asioissa, vaan katsokaa, tarkkailekaa ja muodostakaa mielipiteenne. Tosiseikat ovat olemassa kaikille, paitsi niille, joihin sopivat Jeesuksen sanat: ”*Omaa silmät mutta ei näe, omaa korvat mutta ei kuule.*”

Eräs tämän mielipiteen muunnelma on se, että *Henkien*^[2] kommunikoinnissa ja kaikissa materiaalisissa tosiseikoissa ei nähdä muuta kuin paholaismainen voimatekijä, uusi naamioitunut Proteus, joka esiintyy kaikissa muodoissa huipputtaakseen meitä paremmin. Me emme pidä sitä vaihtoehtoa vakavan tutkimuksen arvoisena, joten emme pysy tässä aiheessa kauempaa. Itse asiassa tämä olettaus on osoitettu vääräksi sillä, mitä olemme jo kertoneet. Lisäämme ainoastaan, että jos näin olisi, meidän täytyisi myöntää, että paholainen on joskus hyvin viisas, harkitseva ja ennen kaikkea hyvin korkealla moraalilla varustettu, tai että on olemassa myös hyviä paholaisia.

Kuinka itse asiassa voisimme uskoa, että Jumala sallisi ainoastaan pahan *Hengen*^[2] ilmaista itseään johtaakseen meitä harhaan, ilman, että antaisi vastapainoksi hyvien *Henkien*^[2] neuvot? Jos Jumala ei voisi sitä tehdä, Hän ei olisi kaikkivoipa. Jos Jumala voisi, mutta ei tekisi, se ei olisi yhteensopivaa Hänen hyvyytensä kanssa. Molemmat väitteet olisivat jumalanpilkkua. Huomatkaa,

että pahojen *Henkien*^[2] kommunikaation myöntäminen tarkoittaa niiden ilmaisujen periaatteen myöntämistä. Silloin kun ilmaisuja esiintyy, näin tapahtuu kuitenkin vain, koska Jumala sen sallii. Kuinka siinä tapauksessa voi uskoa herjaamatta, että Hän sallii ainoastaan pahan ja poissulkee hyvän? Tällainen oppi on vastoin kaikista yksinkertaisinta terveen järjen ja uskonnon käsitettä.

XI

Toiset vastustajat lisäävät, että on outoa, että ainoastaan tunnettujen henkilöiden *Hengistä*^[2] puhutaan, ja kysytään, että miksi ainoastaan tällaiset *Henget*^[2] tulevat ilmi. Tällainen erehdys on lähtöisin monien muiden erehdyksen tavoin tarkkailun pinnallisuudesta. Spontaanisti itseään ilmaisevien *Henkien*^[2] joukossa on paljon enemmän meille tuntemattomia *Henkiä*^[2] kuin maineikkaiden henkilöiden *Henkiä*^[2], ja ne kutsuvat itseään millä tahansa, usein vertauskuvauksellisella tai karakteristisella, nimellä. Kun kommunikointiin kutsutaan *Henkiä*^[2], jotka eivät ole ystäviä tai sukulaisia, on hyvin luonnollista, että kommunikointikutsu osoitetaan enemmän tunnetuille kuin tuntemattomille. Maineikkaan ihmisen nimi koskettaa enemmän ja sen vuoksi he ovat herättäneet enemmän huomiota.

Pidetään myös outona, että kuuluisien ihmisten *Henget*^[2] vastaavat tuttavallisesti kommunikointikutsuumme ja käyttävät aikaansa usein vähäpätöisempiin asioihin verrattaessa siihen, mihin he käyttivät aikaansa eläessään. Tässä ei ole mitään yllättävää niille, jotka tietävät, että valta tai arvonanto, joka näillä ihmisillä oli tässä maailmassa, eivät anna heille minkäänlaista ylemmyyttä *Henkien maailmassa*^[4]. *Henget*^[2] vahvistavat evankeliumin sanat: ”Suuret tullaan alentamaan ja pienet tullaan ylentämään.” Tämä lause täytyy ymmärtää sen aseman suhteen, joka kullakin meistä on heidän joukossaan. Näin ollen se, joka oli ensimmäinen maan päällä, voi olla *Henkien maailmassa*^[4] yksi viimeisistä. Hän, jonka edessä kumarramme hänen elämänsä aikana, voi tulla puhumaan meille kaikista vaatimattomimman työläisen asemassa, sil-

lä maallisen elämän myötä hän on jättänyt kaiken suuruutensa. Kaikista suurin kuningas voi löytää itsensä paljon alhaisemmasta asemasta kuin missä viimeisin hänen sotilaistaan on.

XII

Tarkkailun toteen näyttämä ja *Henkien*^[2] vahvistama tosiasia on, että alemman tason *Henget*^[2] käyttävät usein tunnettuja ja kunnioitettuja nimiä. Miten siis voimme varmistaa, onko kommunikoiva *Henki*^[2] todellakin sanojensa mukaisesti elämänsä aikana ollut Sokrates, Julius Caesar, Kaarle Suuri, Fénelon, Napoleon, Washington, jne.? Tämä epäily on olemassa tiettyjen kiihkeämielisten *spiritistisen opin*^[1] kannattajien keskuudessa. He myöntävät *Henkien*^[2] ilmaisun ja vaikutuksen, mutta miettivät, kuinka heidän henkilöllisyytensä voidaan tarkastaa. Tällaista tarkastusta on itse asiassa melko vaikea tehdä, mutta vaikka todiste henkilöllisyydestä ei voi olla niin autenttinen kuin siviilirekisteri, siitä voi ainakin tehdä oletuksia tiettyjä viitteitä seuraamalla.

Yleensä, kun henkilökohtaisesti tuntemamme *Henki*^[2] (esimerkiksi sukulainen tai ystävä ja etenkin, jos on hän vähän aikaa sitten kuollut) ilmaisee itseään, hänen kielenkäyttönsä vastaa täydellisesti hänen meille tuttua luonnettaan. Jo tämä on merkki henkilöllisyydestä, mutta epäily on lähes mahdotonta sen jälkeen, kun *Henki*^[2] puhuu yksityisiä asioita ja muistaa perheen tapahtumia, jotka ovat ainoastaan keskustelukumppanin tietoisuudessa. Poika ei varmasti erehdy isänsä tai äitinsä kielenkäytöstä, eivätkä vanhemmat erehdy lapsensa kielenkäytöstä. Tämän tyyppisissä intiimeissä kommunikaatioissa tapahtuu joskus niin hädäkähdyttäviä asioita, että ne vakuuttavat kaikista epäuskoisimmankin. Kaikista kovettuneinkin skeptikko on usein kauhistunut hänelle tehdyistä odottamattomista paljastuksista.

Henkilöllisyyden tunnistamisessa auttaa myös toinen hyvin tyypillinen seikka. Kerroimme, että *meedion*^[12] käsiala yleensä muuttuu kommunikaatiossa olevan *Hengen*^[2] mukaan, ja että käsiala on aina täsmälleen sama, kun sama *Henki*^[2] palaa ilmai-

semaan itseään uudelleen. Olemme havainneet lukuisia kertoja – kun käsitellään vähän aikaa sitten kuolleita – että käsiala näyttää huomiota herättävästi samankaltaiselta kuin se käsiala, joka henkilöllä oli eläessään. Olemme nähneet täydellisen tarkasti vastaavia allekirjoituksia. Olemme kuitenkin kaukana siitä, että voisimme osoittaa tämän tosiasian olevan sääntö ja vielä kauempana siitä, että se olisi jatkuva sääntö. Se on ainoastaan huomionarvioinen havainto.

Ainoastaan tietynasteisen puhtauden saavuttaneet *Henget*^[2] ovat vapaita kaikesta ruumiillisesta vaikutuksesta. Mutta koska ne eivät ole vielä tulleet täydellisesti materiaalittomiksi (*Henkien*^[2] itsensä käyttämä ilmaisu), ne säilyttävät suurimman osan ajatusmalleistaan, riippuvuuksistaan ja *manioistaan*, joita niillä oli maan päällä ja joita voidaan käyttää myös tunnistamiskeinona. Henkilöllisyyden tunnistaminen saavutetaan ennen kaikkea suuresta määrästä yksityiskohtia ja tapahtumia, jotka ainoastaan huolellinen tarkkailu voi paljastaa. Kirjailijoiden *Henget*^[2] keskustelevat omista teoksistaan tai opeistaan, hyväksyvät tai tuomitsevat vääräksi tiettyjä osia niistä. Jotkut *Henget*^[2] muistavat tuntemattomia olosuhteita tai lähes tuntemattomia asioita omasta elämästään tai kuolemastaan. Kaikki nämä asiat ovat, jos eivät muuta, niin moraalisia osoituksia henkilöllisyydestä ja ainoita, joihin voi vedota, kun käsitellään abstrakteja asioita.

Jos siis kommunikaatioon kutsutun *Hengen*^[2] henkilöllisyys voi tiettyyn pisteeseen saakka olla tunnistettavissa joissakin tapauksissa, ei ole mitään syytä, miksi näin ei olisi myös muiden kanssa. Jos kyseessä on henkilö, jonka kuolemasta on pitkä aika eikä em. keinoja tunnistamiseen ole, jäljelle jää aina kielenkäytön ja luonteenpiirteiden tunnistettavuus, koska kiistämättömästi hyväntahtoisen ihmisen *Henki*^[2] ei kommunikoi paheellisen tai haureellisen ihmisen tavoin. *Henget*^[2], jotka esittäytyvät kunnioitettavilla nimillä, paljastavat itsensä kielenkäytöllään ja elämänohjeillaan. *Henki*^[2], joka sanoisi olevansa esimerkiksi Fénelon ja joka olisi kommunikaatioissaan terveen järjen vastainen ja moraaliltaan heikko osoittaisi jo tällä tavalla yrittävänsä johtaa

harhaan, vaikka se tapahtuisikin pelkästään sattumalta. Jos esitetyt ajatusmallit ovat sitä vastoin aina ristiriidattoman puhtaita ja ilmaisevat poikkeuksetta Fénelonin luonteenpiirteiden ylevyyttä, ei ole syytä epäillä hänen henkilöllisyyttään. Muutoin meidän täytyisi olettaa, että *Henki*^[2], joka ainoastaan julistaa hyvää, voi jatkuvasti valehdella tietoisesti ja lisäksi ilman minkäänlaista tarkoituspäätä. Kokemus osoittaa, että samantasoiset sekä samoja luonteenpiirteitä ja tunteita omaavat *Henget*^[2] kokoontuvat ryhmiksi ja perheiksi. *Henkien*^[2] määrä on kuitenkin lukematon, ja olemme kaukana siitä, että tuntisimme ne kaikki. Suurimmalla osalla niistä ei itse asiassa ole meidän tuntemaamme nimeä. Joku Fénelonin tasoinen *Henki*^[2] voi siis tulla hänen paikalleen usein jopa hänen itsensä lähettämänä. Siinä tapauksessa tämä *Henki*^[2] esittäytyy hänen nimellään, koska on identtinen ja voi korvata hänet, ja koska hän tarvitsee nimen voidakseen suunnata meidän ajatuksemme. Mutta mitä väliä sillä lopulta on, onko *Henki*^[2] todellakin Fénelon vai ei? Siitä lähtien, kun kaikki, mitä hän sanoo, on hyvää, ja kun hän kommunikoi niin kuin Fénelon olisi kommunikoinut, hän on hyvä *Henki*^[2]. Se nimi, jolla *Henki*^[2] tulee tunnetuksi, on merkityksetön, eikä se useinkaan ole muuta kuin apukeino ajatustemme suuntaamiseksi. Samaa ei voi sanoa läheisten *Henkien*^[2] kommunikoinnista, mutta kuten aikaisemmin kerroin, silloin henkilöllisyyden voi määrittää tavallaan ilmeisten todisteiden avulla.

Henkien^[2] esiintyminen toistensa nimillä voi kieltämättä antaa tilaa suurelle joukolle erehdyksiä, ja se voi johtaa virheisiin ja usein hämähäykseen. Tämä on yksi *käytännön spiritismin*^[1] vaikeuksista. Emme kuitenkaan ole koskaan väittäneet tätä tiedettä helpoksi emmekä myöskään, että sitä voisi oppia leikiten, kuten ei muitakaan tieteitä. Emme myöskään voi toistaa liikaa, että tämä tiede vaatii ututteraa ja hyvin pitkäaikaista opiskelua. Koska *Henkien*^[2] tuottamia ilmiöitä ei ole mahdollista saada aikaan tahdon avulla, täytyy odottaa, että ne näyttäytyvät itsestään. Usein ne tulevat sellaisissa olosuhteissa, joissa niitä ei osata odottaa. Tarkkaavaiselle ja kärsivälliselle tarkkailijalle tosiseikkoja

on hyvinkin paljon, koska hän löytää tuhansia luonteenpiirteiden nyansseja, jotka ovat hänelle kuin valon säteitä. Samoin on tavallisten tieteenalojen kanssa. Kun pinnallinen ihminen näkee kukassa vain elegantin muodon, niin tiedemies löytää siitä sitä vastoin ehtymättömän tiedonlähteen.

XIII

Edellä mainitut havainnot johdattavat kertomaan toisesta hankaluudesta, *Henkien*^[2] kielenkäytön eriäväisyydestä.

Koska *Henget*^[2] eroavat hyvin paljon toisistaan tietämystensä ja moraalinsa osalta, on ilmeistä, että samaan kysymykseen voi saada niiltä päinvastaisia vastauksia sen mukaan, mihin kategoriaan kommunikoivat *Henget*^[2] kuuluvat. Näin tapahtuisi myös ihmisten keskuudessa, jos samaa asiaa kysyttäisiin vaihtoehdoisesti oppineelta, tietämättömältä tai vailla hyvää makua olevalta pilailijalta. Tärkeintä on tietää, kuten olemme teille kertoneet, ketä puhuttelee.

Mutta voidaan kysyä, ”kuinka voidaan selittää se, että tunnistetavasti hyvin korkealle kehittyneet *Henget*^[2] eivät aina ole samaa mieltä keskenään?” Sanomme ensinnäkin, että osoittamiemme vastauksien poikkeavuutta aiheuttavien tekijöiden lisäksi on olemassa muita *Hengen*^[2] kehityksen tasosta riippumattomia syitä, jotka voivat vaikuttaa vastausten luonteeseen. Tämä on tärkeä seikka, johon tutkimus pystyy antamaan selityksen, ja juuri tämän takia korostamme sitä, että nämä tutkimukset vaativat hellittämätöntä huomiota, syvällistä tarkkailua ja ennen kaikkea jatkuvuutta ja sinnikkyyttä, kuten itse asiassa kaikki humanistiset tieteet vaativat. Keskivertoiseksi lääkäriksi tulemiseen tarvitaan vuosia ja tiedemieheksi tulemiseen kolme neljännessä elämästä. Kuinka voi olettaa, että muutamissa tunneissa voisi omaksua äärettömyyden tieteenalan! Älköön kukaan siis harhaantuko: *spiritistisen opin*^[1] tutkimusalue on suunnaton. Se käsittelee kaikkia metafysiikan ja sosiaalisen järjestyksen kysymyksiä. Se on kokonainen maailma, joka avautuu meidän eteemme. Onko siis

ihme, että sen tuntemuksen hankkiminen vaatii aikaa ja itse asiassa hyvin paljon aikaa?

Ristiriitaisuus ei ole kuitenkaan usein niin todellista kuin miltä se voi näyttää. Emmekö näe joka päivä samaa tiedettä opettavien tiedemiesten määritelmien vaihtelevan? Joko he käyttävät erilaisia termejä tai tutkivat asiaa eri näkökulmista, mutta asian perusidea on aina sama. Kokeilkaapa laskea, kuka pystyykään, kuinka monta tapaa kielioppi tarjoaa saman asian ilmaisemiseen! Lisätkäämme vielä, että vastauksen muoto riippuu hyvin paljon kysymyksen muodosta. Sen takia olisi lapsellista osoittaa ristiriita siinä, missä on useimmiten kysymys vain sanojen erilaisuudesta. Korkeimmat *Henget*^[2] eivät välitä lainkaan muodosta, heille ajatuksen sisältö on kaikki.

Otetaan esimerkiksi sanan *sielu*^[5] määritelmä. Koska tällä termillä ei ole kiinteästi määritettyä merkitystä, *Henget*^[2] voivat siis, kuten mekin, erota antamassaan määritelmässä. Yksi voi sanoa, että se on elämän alkusyy, toinen voi kutsua sitä elävöitetyksi säkeneeksi, kolmas voi sanoa, että se on sisäinen, samalla kun neljäs sanoo sen olevan ulkoinen, jne. – kaikkien ollessa oikeassa omasta näkökulmastaan. Voitaisiin itse asiassa uskoa, että jotkut *Hengistä*^[2] opettavat materialistisia oppeja, vaikka näin ei kuitenkaan ole. Samoin tapahtuu *Henkien*^[2] käsitteelle *Jumalasta*. Se on alku kaikelle, maailmankaikkeuden luoja, ylin älykkyys, äärettömyys, Suuri Henki, jne. Kuitenkin lopulta se on aina Jumala. Mainitkaamme lopuksi *Henkien*^[2] jaottelu eri luokkiin. Ne muodostavat keskeytymättömän sarjan kaikkein alimmasta ylimpään tasoon saakka. Luokittelu on omavaltainen, yksi voi ryhmitellä ne kolmeen luokkaan, toinen viiteen, kymmeneen tai kahteenkymmeneen mielensä mukaisesti ilman, että kukaan heistä olisi väärässä. Kaikki humanistiset tieteet tarjoavat tässä suhteessa esimerkin. Kullakin tiedemiehellä on oma järjestelmänsä, ja vaikka nämä järjestelmät muuttuvat, tiede ei muutu. Opiskelipa kasvitiedettä Linnén, Jussieun tai Tournefortin järjestelmän mukaisesti, on aina kuitenkin kyse kasvitieteestä. Tämän mukaisesti lakatkaamme antamasta enempiä arvoa kuin ne ansaitsevat niille

asioille, jotka ovat puhtaasti konventionaalisia, ja pitäytykäämme ainoastaan siinä, mikä on todella varteenotettavaa. Havaitsemme usein, että harkinta saa löytämään kaikista ristiriitaisimmissakin asioissa yhtäläisyyden, joka on jäänyt havaitsematta ensimmäisessä tarkastelussa.

XIV

Sivuuttaisimme kevyesti vastaväitteet, joita eräät skeptikot esittävät nojautuen joidenkin *Henkien*^[2] tekemiin oikeinkirjoituskellisiin virheisiin, mikäli tämä asia ei antaisi aihetta erääseen olennaiseen huomioon. Täytyy sanoa, että *Henkien*^[2] oikeinkirjoitus ei aina ole virheetöntä, mutta olisi järjenpuutetta tehdä tästä vakavamielisen kritiikin aihe ja sanoa, että koskapa *Henget*^[2] tietävät kaiken, niiden täytyy tuntea myös oikeinkirjoitus. Voisimme esittää useita tämäntyyppisiä syntejä, joita myös useat tiedemiehet ovat maan päällä tehneet, mutta mikä ei kuitenkaan vähennä heidän ansioitaan. Tässä on kuitenkin kyse vakavammasta tosiasiaista. *Hengille*^[2], etenkin korkeimmille *Hengille*^[2], merkitys on tärkein eikä muoto ole mitään. Niiden keskenään käyttämänsä kieli on nopeaa kuin ajatus, koska ne ovat vapaita materiaasta (ei-materiaalisia) ja koska ne kommunikoivat ajatuksilla ilman välikäsiä. Niiden täytyy kohdata hankaluutta silloin, kun ilmaistakseen kaikkia ajatuksiaan meille ne joutuvat käyttämään ihmiskielen pitkiä ja hämmentäviä ilmaisumuotoja, sekä ennen kaikkea silloin, kun ne kohtaavat tämän kielen riittämättömyyden ja epätäydellisyyden. Näin ne ovat itsekin sanoneet. On myös mielenkiintoista seurata keinoja, joita ne käyttävät usein vähentämään tätä haittaa. Samoin olisi meidän kohdallamme, jos meidän pitäisi ilmaista itseämme kielellä, jossa käytetään pidempiä sanoja ja lauseita ja joka on ilmaisukyvyltään puutteellisempi kuin meidän kieleemme. Samanlaisia hankaluuksia on hyvin älykkäällä henkilöllä, joka on kärsimätön, kun kynä seuraa hänen ajatustaan aina jäljessä. Tämän huomioiden ymmärrämme, että *Henget*^[2] antavat vähän painoarvoa oikeinkirjoituksen lapsel-

lisuudelle, etenkin silloin, kun käsitellään syvällistä ja vakavaa opetusta. Eikö jo se ole ihmeellistä, että *Henget*^[2] ilmaisevat itseään kaikilla kielillä ja ymmärtävät niitä kaikkia? Tästä ei voi kuitenkaan päätellä, että kielen oikeellisuuden konventiot olisivat *Hengille*^[2] tuntemattomia: ne noudattavat niitä, kun se on tarpeen. Näin esimerkiksi *Henkien*^[2] sanelema runo haastaa usein kaikista pilkuntarkimmankin kielentuntijan kritiikin *meedion*^[12] *tietämättömyydestä huolimatta*.

XV

Sitten on niitä ihmisiä, jotka näkevät vaaran kaikkialla ja kaikessa, mitä eivät tunne. Ei puutu niitä, jotka ovat tehneet epäsuotuisia päätelmiä *spiritistisestä opista*^[1] sen vuoksi, että muutamat, jotka ovat olleet hyvin antautuneita näille tutkimuksille, ovat menettäneet järkensä. Kuinka järkevät ihmiset voivat nähdä tässä vakavan vastaväitteen? Eikö samoin ole heikon järjen kaikissa älyllisissä huolenaiheissa? Tiedetäänkö, kuinka monta hullua ja järkensä menettänyttä matematiikan, lääketieteen, musiikin, filosofian ja muiden aiheiden tutkimukset ovat aiheuttaneet? Täytyisikö tämän seurauksena hyljätä niiden opiskelu? Mitä tämä todistaa? Ruumiillisessa työssä vammautuvat kädet ja jalat, jotka ovat materiaalisten tekojen instrumentteja ja älyllisessä työssä vammautuu aivot, ajattelun instrumentti. Mutta siitä, että on vammauttanut instrumentin, ei seuraa, että olisi vammauttanut myös *henkeä*^[2a]. Se säilyy koskemattomana. Siitä lähtien, kun se on vapaa materiasta, se pystyy nauttimaan kyvyistään. Omalla tavallaan se on, kuten ihminenkin, työnsä marttyyri.

Kaikki suuret mielen huolenaiheet voivat aiheuttaa hulluutta: tieteet, taiteet ja jopa uskonto tuottavat siihen osuutensa. Hulluuden alkusyy on aivojen orgaaninen alttius, joka muuttaa ne enemmän tai vähemmän alttiiksi tietyille vaikutelmille. Kun henkilöllä on taipumus hulluuteen, tämä taipumus tulee ilmi hänen pääallimmäisestä huolenaiheestaan, josta tulee pysyvä ajatusmalli. Tämä ajatusmalli voi yhtä lailla olla niin *Henget*^[2], joiden

kanssa hän käytti aikaansa, kuin Jumala, paholainen, omaisuus, valta, taide, tiede, äitiys, poliittinen tai yhteiskunnallinen järjestelmäkin. Todennäköisesti järkensä menettänyt uskovainen olisi tullut hulluksi *spiritistisen opin*^[1] kannattajaksi, jos *spiritistinen oppi*^[1] olisi ollut hänen vallitseva huolenaiheensa. Vastaavalla tavalla järkensä menettänyt *spiritistisen opin*^[1] kannattaja olisi tullut hulluksi tavalliseksi uskovaiseksi, jos tavallinen uskonto olisi ollut hänen päällimmäinen huolenaiheensa.

Sanon siis, että *spiritistisellä opilla*^[1] ei ole minkäänlaista etuoikeutta tässä suhteessa. Menen kuitenkin vielä pidemmälle ja sanon, että hyvin ymmärrettynä se on suoja hulluutta vastaan.

Aivojen ylikiihtymisen suurimmiksi syiksi täytyy laskea pettymykset, vastoinkäymiset ja mielipahaa tuottaneet kiintymykset, jotka ovat myös useimmiten syynä itsemurhiin. *Spiritistisen opin*^[1] todella omaksunut henkilö näkee kuitenkin tämän maailman asiat niin korkeasta näkökulmasta, että nämä ongelmat näyttävät hänelle pieniltä ja mitättömiltä sen tulevaisuuden rinnalla, mikä häntä odottaa. Elämä näyttäytyy niin lyhyenä ja ohikiitävänä, että hänelle ongelmat ovat vain epämiellyttäviä hetkittäisiä tapahtumia matkan varrella. Se, mikä synnyttäisi jollekin toiselle erittäin voimakkaan tunnekuohun, vaikuttaa todella *spiritistisen opin*^[1] omaksuneeseen henkilöön keskinkertaisesti. Hän tietää, että elämän murheet ovat hyödyllisiä koetuksia *Hengen*^[2] edistymiseksi, jos hän kärsii ne valittamatta, sillä hänet palkitaan sen rohkeuden mukaisesti, jolla hän on vaikeudet kestänyt. Tämän opin vakaumukset antavat hänelle alistuvaisuuden, joka suojaa epätoivolta ja näin ollen lakkaamattomilta hulluuden ja itsemurhan syiltä. *Spiritistisen opin*^[1] omaksunut tietää myös *Henkien*^[2] kommunikaatioiden tuottamien kuvausten kautta, mikä on niiden kohtalo, jotka lyhentävät vapaaehtoisesti päiviään. Tämä kuvaus on riittänyt saamaan hänet mietiskelemään niin paljon, että niiden henkilöiden lukumäärä on jo kasvanut, jotka ovat vapautuneet tästä erittäin turmiollisesta ahdingosta. Tämä on eräs *spiritistisen opin*^[1] seuraus. Naurakoot epäuskoiset niin paljon kuin haluavat. Toivon *spiritistisen opin*^[1] lohduttavan kaikkia niitä,

jotka vaivautuvat tutkimaan sen arvoituksellisia syvyyksiä.

Hulluuden syiden joukkoon kuuluu asettaa myös pelko. Paholaisen pelko on turmellut jo useita aivoja. Kuka tietää, kuinka monia uhreja on saatu aikaan uhkailemalla heikkoja mieliä paholaisen kuvauksella, jota pyritään muuttamaan kaikin keinoin vielä kauhistuttavammaksi hirvittäväillä yksityiskohdilla? Sanoetaan, että paholainen ei pelota muita kuin lapsia ja että se on pidaäke, joka tekee lapsista kuuliaisia samalla tavalla kuin mörkö ja ihmissusikin. Kuitenkin, kun lapsi lakkaa pelkäämästä niitä, hänestä tulee pahempi kuin ennen. Tämän hyvän tuloksen vuoksi ei kuitenkaan oteta huomioon epilepsioiden lukumäärää, joista lasten herkäät aivot ovat järkyttyneet. Uskonto olisi hyvin heikko, jos pelon puute vaarantaisi sen voimaa. Onneksi näin ei ole. Uskonnolla on muita keinoja vaikuttaa *sieluun*^[5]. *Spiritismi*^[1] antaa siihen kaikista tehokkaimmat ja vakavimmat keinot, jos niitä vain osaa hyödyntää. *Spiritismi*^[1] näyttää asioiden todellisuuden ja sen myötä neutralisoi liioitellun pelon ikävät vaikutukset.

XVI

Meille jää vielä tutkiskeltavaksi kaksi vastaväitettä. Ne ovat ainoita, jotka todella ansaitsevat vastaväitteen nimen, sillä ne perustuvat järkeviin teorioihin. Molemmat vastaväitteet myöntävät kaikki materiaaliset ja moraaliset ilmiöt, mutta sulkevat pois *Henkien*^[2] väliintulon.

Näistä ensimmäisen teorian mukaan kaikki *Hengille*^[2] myönne-tyt ilmaisut ovat vain *magnetismin*^[13] vaikutusta. Tämän teorian mukaan *meediot*^[12] ovat tilassa, jota voitaisiin kutsua valveilla tapahtuvaksi *somnambulismiksi*^[14]. Tämä on ilmiö, jonka kaikki *magnetismia*^[13] tutkiskelleet voivat todistaa. Tässä tilassa älylliset kyvyt saavuttavat epänormaalin kehityksen, ja intuitiivisten havaintojen kehä laajenee meidän normaalin havainnointitapamme ulkopuolelle. Näin ollen kaikki, mitä *meedio*^[12] kertoo ja kaikki käsitteet, joita hän kommunikoi, olisivat hänen oman valaistuneisuutensa seurausta jopa silloinkin, kun on kyse asioista, jotka

ovat hänelle tuntemattomia hänen normaalitilassaan.

Emme kuulu niihin, jotka kiistävät *somnambulism*^[14] voiman, jonka ihmeet olemme nähneet ja jonka kaikkia vaiheita olemme tutkineet yli 35 vuoden ajan. Myönnämme itse asiassa sen, että useat *Henkien*^[2] ilmaisut ovat selitettävissä tällä tavalla. Tarkkaa-vainen ja jatkuva tarkkailu tuo kuitenkin esiin suuren määrän seikkoja, joissa *meedio*^[12] ei voi toimia materiaalisesti muuten kuin passiivisena instrumenttina. Tämän mielipiteen kannattajille, kuten muillekin, sanomme : ”Katsokaa ja tarkkailekaa, koska ette todellakaan ole nähneet vielä kaikkea.” Esitämme heitä vastaan kaksi huomiota, jotka ovat peräisin heidän omasta opistaan. Mistä on lähtöisin *spiritistinen oppi*^[11]? Onko se tiettyjen ihmisten kuvitteleva järjestelmä tosiasioiden selittämiseksi? Ei todellakaan. Kuka sen sitten toi esiin? Tarkalleen ottaen nämä samat *meediot*^[12], joiden valaistuneisuutta te ylistätte. Siis jos tämä valaistuneisuus on sellaista kuin oletatte, miksi se olisi myönnetty *Hengistä*^[2] peräisin olevaksi, jos se olisikin heistä itsestään peräisin? Kuinka he olisivat antaneet niin tarkkoja, loogisia ja yleviä tietoja näiden yli-inhimillisten älykkyyksien luonteesta? Toisen seuraavista täytyy olla oikein: joko he ovat valaistuneita tai sitten eivät ole. Mikäli he ovat valaistuneita ja heidän totuudenmukaisuuteensa voi luottaa, on ristiriitaista olettaa, että he eivät ole oikeassa. Toiseksi, jos kaikki ilmiöt olisivat *meediosta*^[12] lähtöisin, ne olisivat aina identtisiä kunkin tietyn yksilön kohdalla, eikä silloin nähtäisi saman henkilön käyttävän kirjavaa kieltä tai ilmaisevan vuoron perään täysin vastakkaisia asioita. Tämän yhtäläisyyden puuttuminen *meedion*^[12] kautta saaduista ilmaisusta todistaa hänen lähteidensä moninaisuuden. Täten, jos emme voi löytää niitä kaikkia hänestä, meidän täytyy etsiä niitä hänen ulkopuoleltaan.

Toisen mielipiteen mukaan *meedio*^[12] on ilmaisujen tuottaja, mutta sen sijaan, että hän ammentaisi ne itsestään, kuten em. *somnambulism*^[14] teorian kannattajat olettavat, hän ammentaa ne ympäristöstään. *Meedio*^[12] olisi tässä tapauksessa eräänlainen peili, joka heijastaa kaikkia ideoita, ajatuksia ja tietämystä, joita

hänen ympärillään olevilla ihmisillä on, eikä tämän vuoksi sano mitään, mitä ainakin joku ei tietäisi. Emme voi kieltää – tämä muodostaa jopa yhden opin periaatteista – etteikö ilmiötä läsnä seuraavilla henkilöillä olisi vaikutusta ilmaisujen luonteeseen. Tämä vaikutus on kuitenkin hyvin erilainen verrattuna siihen, mitä sen oletetaan olevan. Se oletus, että *meedio*^[12] olisi tietyn-tyyppinen kaiku läsnäolijoiden ajatuksille, on todella kaukana todellisuudesta, sillä tuhannet tosiasiat osoittavat ehdottoman päinvastaista. Tässä ajattelutavassa on siis selvä erehdys, joka jälleen kerran todistaa hätäisten johtopäätösten vaarat. Koska tämän teorian kannattajat eivät voi kieltää sellaisen ilmiön todellisuutta, jota tavallinen tiede ei osaa selittää, ja koska he eivät halua myöntää *Henkien*^[2] olemassaoloa, he selittävät ilmiön omalla tavallaan. Heidän kannattamansa teoria olisi näennäisesti oikeellinen, jos se voisi kattaa kaikki tosiasiat, mutta näin ei kuitenkaan ole. Tämän teorian kannattajia ei pysäytä sekään, jos heille näyttää todisteen siitä, että joillakin *meedion*^[12] antamilla kommunikaatioilla ei ole mitään tekemistä kaikkien ilmiötä läsnä seuraavien henkilöiden ajatuksien, tietämyksen ja mielipiteiden kanssa ja että nämä kommunikaatiot ovat usein spontaaneja ja kaikkien aikaisemmin muodostettujen ajatusmallien vastaisia. He vastaavat, että ajatuksen säteily ylittää meitä välittömästi ympäröivän kehän, ja että *meedio*^[12] heijastaa koko ihmiskuntaa sillä tavalla, että jos hän ei ammenna inspiraatioita läheltään, niin hän etsii ne ulkopuolelta – kaupungista, seuduilta, koko maapallolta ja jopa muista maailmoista.

Mielestämme tällainen teoria ei tarjoa todennäköisempää ja yksinkertaisempaa selitystä kuin *spiritistinen oppi*^[1], koska se olettaa syyn olevan paljon ihmeellisempi. Ajatus maailmankaikkeudessa olevista olennoista, jotka ollen jatkuvasti yhteydessä kanssamme kommunikoivat meille ajatustensa kautta, ei ole sen enempää järjenvastainen kuin oletus tästä yleismaailmallisesta ajatusten säteilystä, joka tulee kaikista maailmankaikkeuden paikoista ja keskittyy jonkun yksilön aivoihin.

Toistamme vielä kerran, että tässä on tärkeä seikka, jota emme

voi painottaa koskaan liikaa: edellä mainitut *somnambulismiteoria*^[14] ja se, jota voisimme kutsua *vaikutteiden heijastusteoriaksi* ovat joidenkin henkilöiden kuvittelemia. Ne ovat henkilökohtaisia mielipiteitä, jotka on luotu selittämään jotakin tosiasiaa, kun taas *spiritistinen oppi*^[1] ei ole ihmisen luoma käsitys. Sen ovat sanelleet itse itseään ilmaisseet älylliset olennot silloin, kun kukaan ei vielä miettinyt sitä ja kun yleinen mielipide jopa hyljeksi sitä. Kysymme kuitenkin, mistä *meediot*^[12] olivat ammentaneet sellaisen opin, joka ei ollut kenenkään mielessä maan päällä? Lisäksi kysymme, minkä oudon yhteensattuman vuoksi kaikkialle maapallolle levittäytyneet tuhannet *meediot*^[12] ovat yhtä mieltä samasta asiasta, vaikka eivät ole koskaan tavanneetkaan toisiaan? Jos ensimmäinen *meedio*^[12], joka tuli esiin Ranskassa, sai vaikutteita Amerikassa jo hyväksytyistä mielipiteistä, minkä kumman takia hän haki vaikutteita yli 2 000 merimailin etäisyydeltä tavoiltaan ja kieleltään erilaisen kansan keskuudesta sen sijaan, että olisi ottanut vaikutteita omasta ympäristöstään?

On vielä yksi seikka, joka ei ole saanut riittävästi huomiota. Ensimmäiset ilmaisut niin Ranskassa kuin Amerikassakin eivät tulleet kirjoituksena tai edes sanoina vaan kolauksina, joiden lukumäärä vastasi kutakin aakkosta muodostaen sanoja ja lauseita. Tällä tavalla älylliset olennot, ilmaisujen tekijät, ilmoittivat olevansa *Henkiä*^[2]. Jos siis suullisissa ja kirjallisissa kommunikaatioissa *meedioiden*^[12] ajatuksilla voidaan olettaa olevan vaikutusta, sama ei päde kolauksiin, joiden merkitystä ei voitu tuntea etukäteen.

Voisimme mainita lukemattomia tosiseikkoja, jotka osoittavat älyllisen tekijän ilmaisuissa ilmeisen yksilöllisyyden ja absoluuttisen tahdosta riippumattomuuden. Suosittelemme sen vuoksi toisin ajatteleville vielä huolellisempaa tarkkailua, ja jos he haluavat tutkia kunnolla ja ilman ennakkoluuloja pidättäytyen muodostamasta päätelmiä ennen kuin ovat nähneet kaiken, he tulevat huomaamaan, että heidän teoriansa ei voi selittää kaikkea. Rajoitumme esittämään seuraavat kysymykset: miksi itseään ilmaiseva älyllinen olento – mikä tahansa onkin – kieltäytyy vastaamas-

ta kysymyksiin, jotka koskevat täysin tunnettuja asioita, kuten keskustelukumppanin ikää, nimeä, mitä hänellä on kädessään, mitä hän teki edellisenä päivänä, mitä ajattelee tekevänsä seuraavana päivänä, jne.? Jos *meedio*⁽¹²⁾ on ilmiötä läsnä seuraavien henkilöiden ajatusten peili, ei mikään olisi hänelle niin helppoa kuin vastata em. kysymyksiin.

Tähän argumenttiin oppimme vastustajat vastaavat kysymällä vuorostaan, miksi *Henget*⁽²⁾, joiden täytyy tietää kaikki, eivät voi kertoa näin yksinkertaisia asioita sen selviön mukaisesti, että ”*joka pystyy enempään, kykenee vähempään*”? Tästä he päättävät, että ne eivät ole *Henkiä*⁽²⁾, jotka vastaavat. Jos joku tietämätön tai pilailija ilmaantuisi tiedemiesten kokoukseen ja kysyisi esimerkiksi, että ”miksi keskipäivä on kello 12?”, uskooko joku, että he viitsisivät vastata vakavasti? Ja olisiko loogista päätellä kysymyksen synnyttämästä hiljaisuudesta tai ivasta, että kaikki kokouksen jäsenet ovat pelkkiä typeryksiä? Juuri tämän takia korkeimmat *Henget*⁽²⁾ eivät vastaa joutaviin ja naurettaviin kysymyksiin eivätkä halua joutua ristikuulustelluiksi. Sen takia ne vaikenevat tai ilmoittavat kantavansa huolta ainoastaan vakavammista asioista.

Lopuksi kysymme, miksi *Henget*⁽²⁾ tulevat ja menevät usein tietynä hetkenä eivätkä ne tämän hetken mentyä palaa pyydettyäessä eivätkä hartaasti anottaessa? Jos *meedio*⁽¹²⁾ toimii yksinomaan läsnäolijoiden mentaalisen impulssin mukaisesti, on selvää, että tällaisissa olosuhteissa kaikkien läsnäolijoiden tahto kannustaisi *meedion*⁽¹²⁾ selvänäköisyyteen. Ja jos *meedio*⁽¹²⁾ ei noudata läsnäolijoiden tahtoa, vaikka se olisi hänenkin tahtonsa, se johtuu siitä, että hän noudattaa vaikutusta, joka on vieras hänelle ja häntä ympäröiville, ja joka näyttää tällä tavoin oman riippumattomuutensa ja yksilöllisyytensä.

XVII

Silloin kun skeptismi ei koskettele *spiritististä oppia*⁽¹⁾ itsekään inressin vuoksi harjoitettavasta systemaattisesta vastustuksesta,

se on lähes aina lähtöisin faktojen epätäydellisestä tuntemisesta. Tämä ei kuitenkaan estä joitakin käsittelemästä asiaa niin kuin he tunsivat sen pohjia myöten. On mahdollista olla hyvin kekseliäs ja koulutettu, mutta silti harkintakyvyssään puutteellinen. Ensimmäinen osoitus harkintakyvyn puutteesta on se, että usko olevansa arvioinneissaan erehtymätön. Paljon on myös niitä, joille *Henkien*^[2] ilmaisut ovat ainoastaan uteliaisuuden kohde. Toivomme, että tätä kirjaa lukiessaan he löytävät näistä oudoista ilmiöistä muutakin kuin pelkkää ajanvietettä.

Spiritistisen opin^[1] tiede käsittää kaksi osaa. Ensimmäinen osa on kokeellinen ja käsittelee ilmaisuja yleisesti, toinen osa on filosofinen ja käsittelee älyllisiä ilmaisuja. Ainoastaan ensimmäistä osaa tarkastellut on vastaavanlaisessa asemassa kuin henkilö, joka ei tunne fysiikkaa muuten kuin hauskojen kokeiden kautta tunkeutumatta tieteen ytimeen. Todellinen *spiritistinen oppi*^[1] on *Henkien*^[2] antamassa opetuksessa, ja tämän opin sisältämä tietämys on liian tärkeää hankittavaksi muulla tavalla kuin vakavalta ja pitkäaikaisella tutkiskelulla hiljaisuudessa ja hartaudella. Ainoastaan tällaisissa olosuhteissa voidaan tarkkailla ääretöntä määrää faktoja ja nyansseja, jotka menevät pintapuoliselta tarkkailijalta huomaamatta ohi ja sallivat oman mielipiteen rakentamisen. Vaikka tämän kirjan seurauksena ei olisi muuta kuin kysymyksen vakavan puolen näyttäminen ja tässä mielessä opiskelemaan kannustaminen, jo se olisi paljon, ja olisimme hyvin iloisia siitä, että meidät on valittu suorittamaan tätä työskarkaa, josta emme pyri saamaan mitään henkilökohtaista meriittiä, koska opin periaatteet eivät ole meidän luomiamme. Opin meriitti kuuluu kokonaan *Hengille*^[2], jotka sen ovat sanelleet. Toivomme, että kirja ohjaa ihmisiä, jotka haluavat valistaa itseään, ja antaa heidän tutkimuksiinsa ylevän ja suuren päämäärän, joka on henkilökohtainen ja yhteisöllinen kehitys, sekä osoittaa heille tien, joka johtaa tähän päämäärään.

Lopuksi teemme viimeisen huomion. Tähtitieteilijät kohtasivat avaruutta tutkiessaan taivaankappaleiden jakaumassa aukkoja, jotka eivät ole niiden muodostelman lakien mukaisia eivätkä pe-

rusteltavissa. He olettivat, että näissä aukoissa täytyy olla heidän havainnoillensa tavoittamattomissa olevia taivaankappaleita. He havaitsivat toisaalta myös tiettyjä ilmiöitä, joiden aiheuttaja oli heille tuntematon. He sanoivat itselleen: ”Tuolla täytyy olla planeetta, koska tällaista aukkoa ei pitäisi olla olemassa, ja näillä ilmiöillä täytyy olla jokin aiheuttaja.” He muodostivat seurauksista syyn, onnistuivat laskemaan osaset, ja myöhemmin faktat vahvistivat heidän oletuksensa. Järkeilkäämme samalla tavalla myös muun tyyppisiä asioita. Jos tarkkailemme olentojen sarjaa, huomaamme, että ne muodostavat yhtenäisen ketjun raa’asta materiasta kaikista älykkäimpään ihmiseen. Mutta ihmisen ja Jumalan, kaikkien asioiden alun ja lopun, välillä on äärettömän suuri aukko! Onko järkeenkäypää ajatella, että tämän kehityksen ketju loppuu ihmiseen ja että ihminen ylittää muuntumatta sen kuitun, joka erottaa hänet äärettömyydestä? Järki sanoo meille, että ihmisen ja Jumalan välillä täytyy olla välimuotoja, kuten se on sanonut tähtitieteilijöillekin, että tunnettujen maailmojen välillä täytyy olla tuntemattomia maailmoja. Mikä filosofia on täyttänyt tämän aukon? *Spiritistinen oppi*^[1] näyttää meille, että aukko on täytetty kaiken tasoisilla *näkymättömän maailman*^[4] olennoilla. Nämä olennot ovat ihmisten *Henkiä*^[2], joista kukin on saavuttanut erilaisen tason kehityksen polulla, joka johtaa täydellisyyteen. Kaikki siis yhdistyy ja ketjuttuu alusta loppuun. Te, jotka kiellätte *Henkien*^[2] olemassaolon, yrittäkää toki täyttää aukko, jota he pitävät hallussaan. Ja te, jotka nauratte niille, tohtikaa toki nauraa Jumalan aikaansaannoksille ja Hänen kaikkivoipaisuudelleen!

Allan Kardec

Esipuhe

Ilmiöt, jotka eivät ole tavallisten tieteiden lakien mukaisia, ilmenevät kaikkialla ja paljastavat niiden aiheuttajassa vapaan ja älyllisen tahdon toiminnan.

Järki sanoo, että älyllisellä seurauksella täytyy olla syynään/aiheuttajanaan älyllinen voima, ja faktat ovat todistaneet, että tämä voima kykenee kommunikoimaan ihmisten kanssa materiaalisten merkkien kautta.

Kysyttäessä kommunikaation antajan luonnetta tämä voima juustisesti kuuluvansa *Henkien maailmaan*^[4], jossa olevat ovat jo jättäneet ihmisruumiin päällysteen. Näin siis paljastettiin *Henkien*^[2] oppi.

Henkien maailman^[4] ja ruumiillisen maailman kommunikaatiot kuuluvat luontoon, eivätkä ne muodosta mitään ylikuonnollista tosiasiaa. Sen vuoksi niiden jälkiä havaitaan kaikkien kansojen keskuudessa ja kaikkina aikoina. Nykyisin ne ovat yleistyneet ja muuttuneet kaikille ilmeisiksi.

Henget^[2] ilmoittivat, että Luojan merkitsemä yleismaailmallisen ilmaisun¹ ajankohta on koittanut ja koska ne ovat Jumalan asialla ja Hänen tahtonsa tekijöitä, niiden tehtävänä on ohjata ja valaista

1 Kääntäjän huomautus: Yleismaailmallisella ilmaisulla tarkoitetaan sitä, että *Henkien*^[2] kommunikointi *meediokyvyn*^[3] välityksellä on yleistynyt ja niiden ilmaisu ei ole rajoittunut maailmassa tiettyyn rajattuun alueeseen vaan sitä tapahtuu kaikkialla.

ihmisiä ja avata uusi aikakausi ihmiskunnan kehittämiseksi.

Tämä kirja on *Henkien*^[2] opetusten kokoelma. Tämä on kirjoitettu korkeimpien *Henkien*^[2] käskystä ja niiden sanelemana, jotta tämä muodostaisi perustan järjenmukaiselle filosofialle, joka on vapaa yleisen ajattelutavan ennakkoluuloista. Tässä kirjassa ei ole mitään, mikä ei olisi niiden ajatusten ilmaisua ja niiden tarkastamaa. Ainoastaan teoksen järjestys ja sisällön metodinen jakaminen, kuten myös huomautukset ja muutamien osien kirjallinen muoto on tehty hänen toimestaan, joka sai tehtäväkseen teoksen julkaisemisen.

Useat tämän teoksen toteuttamisessa mukana olleista *Hengistä*^[2] kertoivat eläneensä useina ajanjaksoina maan päällä saarnaten ja harjoittaen hyvyksiä ja tietämystä. Toiset *Henget*^[2] eivät liity nimiensä kautta mihinkään henkilökuvaan, jonka historia muistaa, mutta niiden kehittyneisyys on todistettu oikeaksi niiden opetusten puhtaudella ja yhtenäisyydellä verrattuna kunnioitettuja nimiä käyttävien opetuksiin.

Seuraavin sanoin, useiden *meedioiden*^[12] kirjoittamana, ne antoivat meille tehtäväksi tämän kirjan kirjoittamisen:

”Ole innokas ja sinnikäs tässä työssä, jota teet meidän avullamme, koska tämä on meidän työmme. Tällä asetamme perustan uudelle rakennelmalle, joka nousee ja jonka tulee eräänä päivänä yhdistää kaikki ihmiset samaan rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] tunteeseen. Mutta ennen kuin julkaisemme sen, me käsittelemme kokonaisuuden läpi yhdessä uudestaan, jotta voimme tarkistaa kaikki yksityiskohdat.

Olemme kanssasi joka kerta, kun sitä pyydät auttaaksemme työssäsi, joka on ainoastaan yksi osa elämäntehtävästä, joka sinulle on luotettu ja jonka yksi meistä jo sinulle paljasti.

Sinulle annettujen opetusten joukossa on muutamia, jotka sinun täytyy pitää itselläsi, kunnes toisin määrätään. Kerromme sinulle, kun on aika julkaista ne. Mietiskele niitä siihen asti, jotta olisit valmiita, kun kerromme hetken koittaneen.

Aseta kirjan otsikkoon piirtämämme² (ks. esipu-

2 Ks. esipuheen alussa oleva piirros.

heen alussa oleva piirros), koska se on vertauskuva Jumalan luomuksesta. Siihen on koottu kaikki materiaaliset periaatteet, jotka edustavat parhaiten ruumista ja *henkeä*^[2a]. Viiniköynnös edustaa ruumista, mehu edustaa *henkeä*^[2a], viinirypäle edustaa *sielua*^[5] tai *henkeä*^[2a] yhtyneenä materiaan. Ihminen puhdistaa *henkeä*^[2a] epäpuhtauksista työnsä kautta, ja sinä tiedät, että *henki*^[2a] hankkii tunteuksia elämänsä aikana ainoastaan raskaan ruumiin työn kautta.

Älä masennu kritiikistä. Tulet kohtaamaan pinttyneitä vastaanväättäjiä ennen kaikkea niiden keskuudessa, joilla on intressejä väärinkäytöksiin. Tulet kohtaamaan vastaanväättäjiä jopa *Henkien*^[2] keskuudessa, koska ne *Henget*^[2], jotka eivät ole vielä täysin irtaantuneita materiaasta, pyrkivät usein kylvämään epäilystä pahuuttaan ja tietämättömyyttään. Kulje kuitenkin aina eteenpäin. Usko Jumalaan ja käy luottamuksella eteenpäin. Olemme täällä tukeaksemme sinua, ja pian tulee aika, jolloin totuus loistaa kaikkialla.

Sellaisten ihmisten turhamaisuus, jotka uskovat tietävänsä kaiken ja jotka haluavat selittää kaiken omalla tavallaan, tulee synnyttämään eriäviä mielipiteitä. Kuitenkin kaikki, jotka ovat nähneet Jeesuksen suuren periaatteen, sekoittuvat samaan tunteeseen: rakkauden tunteeseen hyvää kohtaan. He yhdistyvät veljellisyyden siteellä, joka tulee kattamaan koko maailman. He tulevat jättämään vähäpätöiset termeihin liittyvät kiistat sivuun, jotta käyttäisivät aikaansa vain olennaiseen. Oppi tulee aina olemaan pohjimmiltaan sama kaikille niille, jotka vastaanottavat korkeimpien *Henkien*^[2] kommunikaatioita.

Pääset korjaamaan työsi satoa sinnikkyydellä. Tyytyväisyys, jota tunnet nähdessäsi opin levittäytyvän ja tulevan ymmärretyksi, on palkinto, jonka kokonaisvaltaisen arvon tulet tuntemaan ehkäpä enemmän tulevaisuudessa kuin tänään. Älä salli itsesi hermostua, kun epäuskoiset ja pahat kylvävät piikkejä ja kiviä tiellesi. Säilytä luottamuksesi, sillä luottavaisena tulet saapumaan päämäärään ja tulet aina olemaan avun arvoinen.

Muista, että hyvät *Henget*^[2] auttavat ainoastaan niitä, jotka pal-

velevat Jumalaa vaatimattomasti ja epätsekkäästi. Ne hyljeksivät kaikkia, jotka etsivät taivaallisesta tiestä ponnahtauslautaa maallisia asioita saadakseen. Ne etäännyvät ylpeistä ja kunnianhimoisista. Ylpeys ja kunnianhimo tulevat aina olemaan este ihmisen ja Jumalan välissä; ne ovat kuin verho, joka on vedetty taivaallisten kirkkauksien ylle, eikä Jumala voi käyttää sokeaa tehdäkseen valon ymmärrettäväksi.”

Apostoli Johannes, Pyhä Augustinus, Pyhä Vicente de Paulo, Ludvig IX Pyhä, Totuuden Henki, Sokrates, Platon, Fenelon, Franklin, Swedenborg jne.

Ensimmäinen osa

Alkusyyt

Luku I – Jumala

1. Jumala ja äärettömyys –
2. Todisteita Jumalan olemassaolosta –
3. Jumaluuden ominaispiirteet –
4. Panteismi – kaikkijumaluus

Jumala ja äärettömyys

1. Mikä on Jumala?

”Jumala on ylin älykkyys, alkusyy kaikkiin asioihin.¹”

2. Kuinka äärettömyys tulee ymmärtää?

”Se, jolla ei ole alkua eikä loppua, tuntematon. Kaikki mikä on tuntematonta, on ääretöntä.”

3. Voisimmeko sanoa, että Jumala on äärettömyys?

”Epätäydellinen määrittely. Ihmisen kieli on köyhä ja riittämätön määrittämään asioita, jotka ovat sen ymmärryksen yläpuolella.”

Jumala on ääretön täydellisyyksissään, mutta äärettömyys on eräs mielle. Sanoa, että Jumala on **äärettömyys**, on sama kuin omaksua asian tunnusmerkki itse asiana ja määrittää tuntematon asia asialla, joka ei ole sen enempää tunnettu.

¹ Hengille esitetyissä kysymyksissä on käytetty normaalia fonttia ja niihin anetuissa vastauksissa *kursivoitua fonttia*. Allan Kardecin kommentteissa on käytetty pienempää fonttia niiden erottamiseksi *Henkien*^[2] antamista vastauksista. Kun Allan Kardecin huomiot muodostavat koko kohdan, käytetään normaalia fonttia.

Todisteita Jumalan olemassaolosta

4. Mistä voi löytää todisteen Jumalan olemassaolosta?

”Selviöstä, jota sovellatte tieteisiinne: ”ei ole seurausta ilman syytä.” Etsikää syytä kaikkeen siihen, mikä ei ole ihmisen rakentamaa, ja järkenne vastaa.”

Uskoakseen Jumalaan tarvitsee vain katsoa Luojan luomuksia. Maailmankaikkeus on olemassa, ja siihen on siis oltava syy. Jumalan olemassaolon kyseenalaistaminen on sama kuin kieltäisi sen, että kaikilla seurauksilla on syy ja olettaisi, että tyhjiys tai ts. olemattomuus voisi luoda jotakin.

5. Mikä johtopäätös voidaan tehdä jokaisen ihmisen mukanaan kantamasta vaistonvaraisesta tunteesta Jumalan olemassaolosta?

”Se, että Jumala on olemassa, koska mistä tämä tunne tulisi, jos se ei nojautuisi mihinkään todelliseen? Se on jälleen yksi seuraamus siitä periaatteesta, että ei ole seurausta ilman syytä.”

6. Onko mahdollista, että intiimi tunne, joka meillä jokaisella on Jumalan olemassaolosta, olisi kasvatuksen tuoma totuus ja opittujen ajatusmallien tuotos?

”Jos näin olisi, miksi alkuasukkaillanne on tämä sama tunne?”

Jos tunne ylimmän olennon olemassaolosta olisi ainoastaan koulutettujen asioiden tuotos, se ei olisi yleismaailmallinen eikä se olisi olemassa muille kuin niille, jotka ovat voineet saada tämän koulutuksen, kuten esim. koulutuksen tieteen käsitteistä.

7. Onko mahdollista löytää alkusyy asioiden järjestykseen materian sisimmistä ominaisuuksista?

”Mutta mikä olisi syy näille ominaisuuksille? Aina on oltava alkusyy.”

Se, että määrittäisi asioiden alkujärjestyksen materian sisimpien ominaisuuksien pohjalta, olisi sama kuin että ottaisi seuraamukset aiheuttajina, koska nämä ominaisuudet ovat seuraus, johon täytyy olla jokin syy.

8. Mitä ajatella mielipiteestä, joka määrittää asioiden alkujärjestyksen yhdeksi satunnaisen materian yhdistelmäksi eli sattumaksi?

”Toinen järjetön oletamus! Kuka tervejärkinen ihminen voi pitää älyllistä olentoa sattumana? Sitä paitsi, mikä on sattumaa? Ei mikään.”

Maailmankaikkeuden toimintoja säätelevä sopusointu paljastaa yhdistelmiä ja määritettyjä tarkoituksiperiä, ja juuri sen vuoksi se tuo ilmi älykkään voimatekijän. Alkujärjestyksen määrittäminen sattumaksi on järjenvastaista, koska sattuma on sokea eikä pysty tuottamaan älykkyyden seuraamuksia. Älykäs sattuma ei olisi enää sattuma.

9. Missä voi nähdä alkusyyssä ylemmän ymmärryksen ja kaikkien yläpuolella olevan älykkyyden?

”Seuraava sanonta kertoo tämän: ”Luomuksen jäljestä taiteilijan tunnistaa.” Siis tutkiskelkaa luomusta ja etsikää sen tekijää. Ylpeys aiheuttaa epäuskoisuutta. Ylpeä ihminen ei näe mitään yläpuolellaan, ja sen takia kutsuu itseään vahvamieliseksi. Olen toparka, jonka vain yksi Jumalan henkäys voi lopettaa.”

Älykkään olennon kyvyistä muodostetaan mielipide sen luomusten kautta. Kun yksikään inhimillinen olento ei kykene luomaan sitä, mitä luonto tuottaa, on ilmeistä, että alkusyy on inhimillisyyden yläpuolella oleva älykkyys.

Mitkä tahansa ovatkaan ihmeellisyydet, joita ihmisen älykkyys on luonut, tälle älykkyydelle itselleen on syy. Ja mitä suurempia asioita tämä älykkyys tuottaa, sitä suurempi täytyy olla sen alkusyy. Tämä älykkyys on alkusyy kaikille asioille, millä tahansa nimellä ihminen sitä nimittääkään.

Jumalallisuuden ominaispiirteet

10. Pystyykö ihminen ymmärtämään Jumalan sisimmän perusolemuksen?

”Ei, ihmiseltä puuttuu siihen tarvittava ymmärrys.”

11. Onko tulevaisuudessa mahdollista, että ihmiselle annetaan kyky ymmärtää jumalallisuuden mysteeri?

”Kun hänen henkensä^[2a] ei ole enää materian himmentämä ja hän täydellisyytensä kautta lähestyy Jumalaa, hän tulee ymmärtämään.”

Ihmisten alhaisilla kyvyillä ei pysty ymmärtämään Jumalan sisimmäistä luonnetta. Ihmiskunnan alkuvaiheilla ihminen sekoittaa Jumalan usein tämän luomukseen ja sen epätäydelliset ominaisuudet Jumalan ominaisuuksiksi. Mutta sitä mukaa kun ihmisen moraalinen tunne kehittyy, ihmisen ajatus tunkeutuu syvemmälle asioihin ja muodostaa Jumalasta oikeuden- ja järjenmukaisemman ajatusmallin, vaikkakin aina epätäydellisen.

12. Jos emme pysty ymmärtämään Jumalan sisintä perusolemusta, voimmeko muodostaa ajatusmallin joistakin Jumalan täydellisyyksistä?

”Kyllä, joistakin. Ihminen ymmärtää paremmin sitä mukaa kun hän nousee materian yläpuolelle niin kuin hän näkisi niitä (täydellisyyksiä) vilahdukselta ajatuksien kautta.”

13. Kun kerromme, että Jumala on ikuinen, ääretön, muuttumaton, ei-materiaalinen, ainoa, kaikkivoipa, ylitse kaiken oikeudenmukainen ja hyvä, eikö se ole kokonainen mielikuva Jumalan ominaispiirteistä?

”Teidän näkemyksenne mukaan kyllä, koska uskotte näin ne kaikki maininneenne. Mutta tietäkää, että on asioita, jotka ovat yli kaikista viisaimman ihmisen ymmärryksen ja joille ei teidän ajatusmallienne ja tunteidenne rajoittamassa kielessä ole oi-

keanlaista ilmaisu. Järki itse asiassa sanoo teille, että Jumalan täytyy olla näiden täydellisyyksien korkeimmalla tasolla, koska jos Jumalalta puuttuisi jokin täydellisyyksistä tai jokin täydellisyyden taso ei olisi äärettömän korkea, Jumala ei olisi kaikkia ylempi eikä, sen seurauksena, olisi Jumala. Ollakseen kaikkea ylempänä Jumalan täytyy olla muuttumaton eikä Hänellä voi olla mitään sellaisia epätäydellisyyksiä, joita mielikuviutus voi muodostaa.

Jumala on **ikuinen**: Jos Jumala ei olisi ollut alussa, Hän olisi ilmestynyt tyhjästä tai Hänet olisi luonut jokin aikaisempi olento. Ja täten, askel askeleelta, ajaudumme ikuisuuteen ja äärettömyyteen.

On **muuttumaton**: jos Jumala olisi muutoksille altis, maailmankaikkeutta säätelevät lait eivät olisi minkäänlaisessa tasa-painossa.

On **ei-materiaalinen**: Jumalan olemus eroaa kaikesta, jota sanomme materiaksi. Toisin sanottuna, Jumala ei olisi muuttumaton, jos Hän olisi altis materian muunnoksille.

On **ainut**: jos olisi useita Jumalia, ei olisi näkökantojen yhtenäisyyttä eikä vallankäytön yhtenäisyyttä maailmankaikkeuden ohjauksessa.

On **kaikkivoipa**, koska on ainut. Jos Jumalalla ei olisi kaikkista hallitsevin valta, olisi olemassa jokin vielä hallitsevampi tai yhtä hallitseva valta. Näin ollen Hän ei olisi luonut kaikkea ja se, mitä Hän ei olisi luonut, olisi jonkin muun Jumalan luomaa.

On **ylitse kaiken oikeudenmukainen ja hyvä**: jumalallisten lakien kaitseellinen viisaus tulee ilmi niin pienissä kuin suurissakin asioissa, eikä tämä viisaus salli epäillä Jumalan oikeudenmukaisuutta eikä hyvyyttä.

Panteismi – kaikkijumaluus

14. Onko Jumala erillinen oleva olento, vai onko Jumala, kuten joidenkin mielipiteiden mukaan, sama kuin kaikkien maailman-

kaikkeuden voimien ja älykkyyksien yhteenkoottu summa?

”Jos näin olisi, Jumalaa ei olisi, koska Hän olisi seuraamus eikä alkusyy. Jumala ei voi olla samanaikaisesti molempia.

On olennaista, että Jumalan olemassaoloa ei voi epäillä. Uskokkaa minua, älkääkä menkö päättelyissänne pidemmälle. Älkää harhaantuko labyrinttiin, josta ei voi tulla ulos. Se ei tee teitä paremmiksi vaan ehkä vähän ylpeämmiksi, koska uskotte tietävänne jotakin, josta ette todellisuudessa ymmärrä mitään. Jättäkää siis sivuun kaikki nämä ajatusmallit. On paljon asioita, jotka koskettavat teitä suuremmin, alkaen teistä itsestänne. Opiskelkaa omia epätäydellisyyksiänne, jotta voisitte hankkiutua niistä eroon. Se on teille paljon hyödyllisempää kuin tunkeutuminen sellaiseen, mikä on tunkeutumaton.”

15. Mitä ajatella mielipiteestä, jonka mukaan kaikki luonnon kappaleet, kaikki olennot, kaikki maailmankaikkeuden maailmat olisivat osa jumalallisuutta ja muodostaisivat kokonaisuuden, joka on itse jumalallisuus – eli panteismin opista?

”Ihminen, koska ei pysty tekemään itsestään Jumalaa, haluaa olla ainakin osanen Häntä.”

16. Tätä oppia opettavat pyrkivät löytämään opista näyttöjä joillekin Jumalan tunnusmerkeille. Koska maailmat ovat loputtomia, on Jumalakin loputon; tyhjiötä tai ’ei mitään’ ei ole missään, joten Jumala on kaikkialla. Jumala on kaikkialla, koska kaikki ovat Jumalaan sulautuvia osasia, ja se antaa kaikille luonnonilmiöille syyn olla älykkäitä. Mitä voi asettaa tätä ajattelutapaa vastaan?

”Järjen. Tutkiskelkaa asiaa kypsästi, niin ei tule olemaan vaikeaa huomata tätä ajatusta järjettömäksi.”

Tämä oppi tekee Jumalasta materiaalisen olennon, joka, vaikkakin ylimmällä älykkyydellä varustettuna, olisi suuri siinä, missä me olemme pieniä. Mutta materia muuttaa muotoaan kaiken aikaa, ja näin ollen Jumalalla ei olisi minkäänlaista tasapainoa. Hän olisi altis kaikille muutoksille, kaikille tarpeille,

samoille kuin ihmiskunta, ja siinä tapauksessa Jumalalta puuttuisi yksi jumalallisuuden olennaisista tunnusmerkeistä, joka on muuttumattomuus. Material ominaisuuksia ei voi, väheksymättä Häntä ajatuksissamme, yhdistää käsitykseen Jumalasta, eivätkä harhapäätelmien hienoudet tule ratkaisemaan kysymyksenasettelua Jumalan sisimmästä luonteesta/perusolemuksesta. Emme tiedä kaikkea, mitä Jumala on, mutta tiedämme, mitä Jumala ei voi olla, ja panteismi on ristiriidassa Jumalan kaikista olennaisimpien ominaisuuksien kanssa. Tämä ajatusmalli sekoittaa Luojan luomukseensa samalla tavalla kuin jos pitäisi hyvin suunniteltua konetta sen suunnitelleen ja rakentaneen mekaanikon yhtenäisenä osana.

Jumalan viisus näkyy Hänen luomuksistaan niin kuin taidemaalarin hänen maalauksistaan, mutta Jumalan luomukset eivät ole osa Jumalaa, kuten ei maalauskaan ole osa taidemaalaria, joka sen teki ja muodosti mielessään.

Luku II – Maailmankaikkeuden yleiset alkutekijät

1. Asioiden alun tunteminen –
2. Henki ja materia –
3. Materiaalin ominaisuudet –
4. Maailmankaikkeuden avaruus

Asioiden alun tunteminen

17. Annetaanko ihmisen tuntea asioiden alku?

”Ei. Jumala ei salli, että kaikki tulee paljastettua tämän maailman ihmiselle.”

18. Tunkeutuuko ihminen jonakin päivänä niiden asioiden mysteereihin, jotka ovat siltä salassa?

”Asioita paljastetaan ihmiselle sitä mukaa kun ihminen puhdistuu. Kuitenkin, jotta hän ymmärtäisi tiettyjä asioita, hän tarvitsee kykyjä, joita hänellä ei vielä ole.”

19. Eikö ihminen pysty tunkeutumaan joihinkin luonnon salaisuuksiin tieteellisten tutkimusten kautta?

”Tiede on annettu hänelle, jotta hän voisi edistyä kaikilla alueilla, mutta ihmiset eivät voi ylittää Jumalan asettamia rajoja.”

Mitä enemmän ihmisen on annettu tunkeutua näihin mysteereihin, sitä enemmän hänen ihailunsa Luojan voimaan ja viisauteen pitäisi kasvaa. Kuitenkin olkoon sitten ylpeyden tai heikkouden takia, hänen oma älykkyytensä tekee hänestä illusion pelinappulan. Ihminen kasaa ajatusmalleja ajatusmallien

päälle ja tuo joka päivä ilmi, kuinka montaa virhettä piti faktana ja kuinka montaa faktaa piti virheenä. Nämä ovat kolauksia ihmisen ylpeydelle.

20. Voiko ihminen saada kommunikaatioita korkeimmalta taholta niistä asioista, jotka eivät kuulu tieteellisen tutkimuksen piiriin ja jotka eivät ole ihmisen aisteilla havaittavissa?

”Kyllä. Jos Jumala näkee tarpeelliseksi, Hän voi paljastaa ihmiselle sitä, mitä tiede ei kykene oppimaan.”

Näiden kommunikaatioiden kautta ihminen hankkii tiettyjen rajojen sisällä tietoa menneisyydestään ja tulevaisuudestaan.

Henki ja materia

21. Onko materia ollut olemassa alusta asti, kuten Jumala, vai onko Jumala luonut sen tietyllä hetkellä?

”Vain Jumala tietää. On kuitenkin eräs asia, jonka teidän järkenne täytyy osoittaa: Jumala, malli rakkaudelle ja hyväntekeväisyydelle^[18], ei ole koskaan ollut toimeton. Vaikka pystytte kuvittelemaan Jumalan toimien alun kuinka kauas tahansa, voisitteko käsittää Hänen olleen edes pienen hetken toimeettomana?”

22. Materia määritellään yleensä joksikin, jolla on tietty koko tai tietyt rajat ja joka tekee vaikutuksen meidän aisteihimme ja on tunkeutumaton. Ovatko nämä määritelmät tarkkoja?

”Teidän näkökulmastanne nämä määritelmät ovat tarkkoja, koska ette puhu muusta kuin tuntemistanne asioista. Mutta materia on olemassa sellaisella tavalla, joka on teille tuntematon. Se voi olla esimerkiksi niin hienojakoista, että se ei aiheuta minäkäänlaista vaikutusta teidän aisteissanne. Se on kuitenkin aina materiaa, vaikka se ei teille sitä olisi.”

a) Miten materian voi määritellä?

”Materia on ”side”, joka pidättelee henkeä^[2a]. Materia on

instrumentti, jota henki[2a] käyttää hyväkseen ja jossa se samanaikaisesti harjoittaa toimiaan.”

Tästä näkökulmasta voidaan sanoa, että materia on tekijä, jonka kautta, jonka avulla ja jossa henki[2a] toimii.

23. Mikä henki[2a] on?

”Maailmankaikkeuden älyllinen tekijä⁹¹.”

a) Mitä henki[2a] on perusolemukseltaan?

”Ei ole helppo analysoida henkeä[2a] ihmisen kielellä, koska henki[2a] ei ole teille kosketettavissa oleva asia, se ei ole teille mitään. Meille se kuitenkin on jotakin. Tietäkää: mikään ei ole ”ei mitään”, ja ”ei mitään” ei ole olemassa.”

24. Onko henki[2a] älyn synonyymi?

”Älykkyys on eräs hengen[2a] olennainen tunnusmerkki. Molemmat kuitenkin sekoittuvat samaan periaatteeseen sillä tavalla, että teille ne ovat sama asia.”

25. Onko henki[2a] riippumaton materiasta, vai onko se vain materian yksi ominaisuus, kuten väritys on valon ominaisuuksia ja ääni ilman ominaisuus?

”Molemmat ovat erillisiä toisistaan, mutta hengen[2a] ja materian yhteys on tarpeen, jotta materiaalille voidaan antaa älykkyyttä.”

a) Onko tämä yhteys samalla tavalla tarpeen hengen[2a] ilmaisemiseen? (Ymmärrämme tässä hengen[2a] älylliseksi tekijäksi⁹¹ emmekä yksilöiksi, jotka nimesivät itseään tällä tavalla.)

”Se on teille tarpeen, koska teillä ei ole kykyä hengen[2a] havaitsemiseen ilman materiaa; teidän aistinne eivät kykene siihen.”

26. Voiko itselleen muodostaa käsityksen hengestä[2a] ilman

materiaa ja materiasta ilman *henkeä*[2a]?

”Kyllä, epäilemättä, ajatusten kautta.”

27. Onko maailmankaikkeudessa siis kaksi yleistä osatekijää: materia ja *henki*[2a] ?

”Kyllä, ja kaiken yläpuolella on Jumala, Luoja, kaikkien asioiden isä. Nämä kolme asiaa ovat alkusyy kaikelle, mitä on olemassa kolminaisessa maailmankaikkeudessa. Kuitenkin materian täytyy yhdistyä yleismaailmalliseen fluidiin^[15], jonka tehtävänä on toimia välikätenä hengen[2a] ja itse materian välillä, koska materia on liian karkeajakoinen, jotta henki[2a] voisi harjoittaa toimintaa suoraan materiassa. Vaikka tietystä näkökulmasta katsoen yleismaailmallinen fluidi^[15] voitaisiin oikeaoppisesti luokitella materiaksi, se erottuu materiasta erityislaatuilla ominaisuuksillaan. Jos yleismaailmallinen fluidi^[15] luokiteltaisiin materiaksi, ei olisi syytä, miksi myös henkeä[2a] ei luokiteltaisi materiaksi. Yleismaailmallinen fluidi^[15] on asetettu hengen[2a] ja materian välille. Se fluidi^[15] on materiaa samalla tavalla kuin materia on materiaa. Se on altis, materian kanssa syntyvien lukemattomien yhdistelmien kautta sekä hengen[2a] toiminnan alla, tuottamaan loputtoman määrän asioita, joista te tunnette vain hyvin pienen osan. Tämä maailmankaikkeudellinen tai -alullinen tai alkutekijäinen fluidi^[15] on tekijä, jossa henki[2a] toimii ja on alkusyy, jota ilman materia olisi ikuisesti jakautumisen tilassa eikä koskaan pystyisi hankkimaan ominaisuuksia, joita painovoima sille antaa.”

a) Onko tämä yleismaailmallinen fluidi^[15] se, jota kutsumme sähköisyydeksi?

”Sanoimme, että se on altis lukemattomille yhdistelmille. Ne, joita kutsutte sähköiseksi ja magneettiseksi^[13] fluidiksi, ovat modifikaatioita yleismaailmallisesta fluidista^[15], joka ei itse asiassa ole muuta kuin täydellisintä, kaikista hienojakoisinta materiaa, jota voidaan luonnehtia riippumattomaksi.”

28. Kun kerran *henki*^[2a] on jotakin, eikö olisi tarkemmin määritettyä ja vähemmän altista sekaannuksille, jos nämä kaksi yleistä tekijää nimettäisiin sanoilla *eloton materia ja älyllinen materia*?

”Sanoilla ei ole meille väliä. Voitte muodostaa oikeanlaisen kielellisen ilmaisun, jotta ymmärtäisitte. Teidän väittelyenne syntyvät melkein aina siitä, että ette ymmärrä samoin käyttämiänne sanoja, koska teidän kielenne on epätäydellinen niiden asioiden ilmaisemiseen, jotka eivät ole teidän aistienne havaittavissa.”

Eräs ilmeinen tosiasia hallitsee kaikkia teorioita. Näemme olevan materian, joka ei ole älyllä varustettua, ja näemme olevan *älyllisen tekijän*^[9], joka on riippumaton materiasta. Näiden kahden asian alkuperä ja yhteys eivät ole tuntemattomia. Emme tiedä, onko niillä yhteinen alkulähde vai ei ja onko niillä keskenään tarvittavat vuorovaikutuspisteet, onko älykkyydellä oma olemassaolonsa vai onko se ominaisuus tai seuraus tai, kuten joidenkin mielipiteiden mukaan, emanaatio¹ Jumalasta. Materia ja äly näyttävät meille erillisiltä, ja sen vuoksi ymmärrämme niiden muodostavan kaksi perustavaa maailmankaikkeuden alkusyytä. Havaitsemme kaiken yläpuolella älykkyyden, joka hallitsee ja johtaa kaikkia muita ja joka erottuu olennaisilla tunnusmerkeillä. Tämä ylin älykkyys on se, jota kutsumme Jumalaksi.

Materian ominaisuudet

29. Onko kosketettavuus eräs materian olennaisin tunnusmerkki?

”Materiassa, jonka te ymmärrätte, kyllä, mutta ei materiassa, joka on ymmärretty yleismaailmalliseksi fluidiksi^[15]. Hienojakoisen materia, joka muodostaa tämän fluidin^[10], ei ole teidän kos-

1 Kääntäjän huomautus: Emanatio (< lat.), alempien tai yksityisten olioiden syntyminen irtautumalla korkeammista olioista, tav. alkuperustasta tai jumalasta. Lähde: WSOY Facta, 2000.

ketettävissanne. Se ei kuitenkaan sen takia ole olematta alkusyy teidän punnittavissanne olevalle materiaalille.”

Painovoima on suhteellinen ominaisuus. Maailmojen veto-voiman ulkopuolella ei ole painoa samalla tavalla kuin ei ole ylä- eikä alapuoltakaan.

30. Onko materia muodostettu yhdestä vai useammasta alkutekijästä?

”Vain yhdestä primitiivisestä alkutekijästä. Ne, joita pidätte alkutekijöinä, eivät ole todellisia alkutekijöitä vaan alkutekijän muodonmuutoksia primitiivisestä materiasta.”

31. Mistä materian erilaiset ominaisuudet johtuvat?

”Ne johtuvat muutoksista, joita alkeelliset molekyylit kokevat yhdistyessään sekä tietyissä olosuhteissa.”

32. Tähän perustuen maut, hajut, värit, äänet, aineiden myrkylliset tai parantavat ominaisuudet eivät olisi enää muuta kuin yhden saman alkutekijän modifikaatioita?

”Kyllä, epäilemättä, eikä näitä ominaisuuksia ole muuten kuin niitä havaitsevien elinten kautta.”

Tämän periaatteen todistaa se tosiasia, että kaikki eivät havaitse aineiden ominaisuuksia samalla tavalla. Yksi pitää yhtä asiaa miellyttävänä, kun toinen pitää sitä epämiellyttävänä, ja toiset näkevät sinistä, kun toiset näkevät punaista, ja mikä on myrkyä toiselle, on harmiton tai parantava toiselle.

33. Onko samalla alkutekijällisellä materiaalilla herkkyys saada kaikki mahdolliset muunnokset ja hankkia kaikki mahdolliset ominaisuudet?

*”Kyllä, ja tämä teidän täytyy ymmärtää, kun sanomme, että **kaikkea on kaikessa**².”*

2 Huomaus: Tämä periaate selittää kaikkien *magneettisen*^[13] voiman harjoit-

Happi, vety, typpi, hiili ja kaikki aineet, jotka luokittelemme alkuaineiksi, ovat vain modifikaatioita yhdestä alkutekijästä. Tähän päivään asti meidän on ollut mahdotonta havaita tämä primitiivinen materia muuten kuin ajatustemme kautta. Pidämme nykyään näitä aineita (happi, typpi jne.) todellisina alkuaineina, ja voimme ilman suurempia seurauksia pitää niitä sellaisina uuden ”ajatusmallin” tuntemiseen asti.

a) Tämä teoria näyttää antavan selityksen niiden mielipiteelle, jotka eivät myönnä materiaalille muuta kuin kaksi olennaista ominaisuutta, voiman ja liikkeen, ja jotka uskovat, että muut ominaisuudet ovat vain toisarvoisia seurauksia, jotka vaihtelevat voiman intensiteetin ja liikkeen suunnan mukaan.

”Tämä on oikea mielipide, mutta on syytä lisätä, että molekyylien muodostelman mukaisesti voidaan esimerkiksi nähdä, että himmeästi läpikuultava aine voi muuttua läpinäkyväksi ja päinvastoin.”

34. Onko molekyyleillä tietty muoto?

”Epäilemättä. Molekyyleillä on tietty muoto, mutta te ette kykene sitä havaitsemaan.”

a) Onko tämä muoto pysyvä vai vaihteleva?

”Muoto on pysyvä primitiivisille alkutekijämolekyyleille mutta vaihteleva sekundäärisille molekyyleille, jotka ovat vain primitiivisten kasaantumia. Se, mitä kutsutte molekyyliksi, on vielä kaukana alkutekijämolekyylistä.”

tajien (=hypnotisoijat, tahdonvoimalla parantavat jne.) tunteman ilmiön, joka pitää sisällään sen, että tahdon voimalla annetaan mille tahansa aineelle, esimerkiksi vedelle, lukuisia ominaisuuksia, kuten tietty maku tai jopa toisten aineiden aktiivisia ominaisuuksia. Kun nähdään, että on vain yksi primitiivinen alkutekijä ja että eri aineiden ominaisuudet ovat vain muunnoksia tästä alkutekijästä, päästään siihen johtopäätökseen, että harmittomimmalla aineella on sama alkuperä kuin tappavimmalla aineella. Täten vesi, joka on muodostunut yhdestä happiosasesta ja kahdesta vetyosasesta, muuttuu syövyttäväksi, jos hapen suhteellinen osuus tuplataan. Vastaavan muutoksen voi tuottaa tahdon ohjaamalla mentaalaisella toiminnalla.

Maailmankaikkeuden avaruus

35. Onko maailmankaikkeuden avaruus ääretön vai rajattu?

”Ääretön. Jos se olisi rajattu, mitä olisi rajojen toisella puolella? Tiedän hyvin, että se hämmentää järkeänne, mutta muulla tavalla ei kuitenkaan voi olla. Se on ääretön kaikissa asioissa, ette voi ymmärtää sitä pienellä maapallollanne.”

Olettakaamme jokin raja avaruudessa, riippumatta siitä kuinka kauas sen voi ymmärtää, niin järki kertoo meille, että tuon rajan jälkeen on jotain, joka jatkuu askel askeleelta loputtomiin, koska jos tämän rajan takana olisi absoluuttinen tyhjyys, se olisi kuitenkin avaruutta.

36. Onko absoluuttinen tyhjyys olemassa jossakin maailmankaikkeuden osassa?

”Ei, mikään ei ole tyhjä. Se, mikä teille näyttää tyhjältä, on aisteiltanne ja instrumenteiltanne havaitsemattomissa olevan materiaan täyttämää.”

Luku III – Luominen

1. Maailmojen muodostuminen – 2. Elävien olentojen muodostuminen – 3. Maan kansoittaminen, Aatami – 4. Ihmisten rotujen erilaisuudet – 5. Maailmojen moninaisuus – 6. Raamatun huomiot ja sopusointu luomiseen nähden

Maailmojen muodostuminen

Maailmankaikkeus käsittää loputtomasti maailmoja, jotka näemme ja joita emme näe, kaikki elolliset ja ei-elolliset olennot, kaikki tähdet, jotka liikkuvat avaruudessa, kuten myös *fluidit*^[10], jotka sen täyttävät.

37. Onko maailmankaikkeus luotu, vai onko se ollut olemassa iäisesti, kuten Jumala?

”Maailmankaikkeus ei epäilemättä ole voinut tehdä itse itsensä, ja jos se olisi iäinen niin kuin Jumala, se ei voisi olla Jumalan luomus.”

Järki sanoo, että maailmankaikkeus ei voi olla itsensä tekemä ja että se ei voi olla sattuman luomus, joten sen täytyy olla Jumalan luomus.

38. Kuinka Jumala loi maailmankaikkeuden?

”Erästä ilmaisua lainaten: Jumala loi maailmankaikkeuden tahdollaan. Mikään ei luonnehdi tätä kaikkeen pystyvää tahdotta paremmin kuin nämä ensimmäisen Mooseksen kirjan sanat: ”Tulkoon valo! Ja valo tuli.”

39. Voimmeko saada tietoomme, millä tavalla maailmat muo-

dostuivat?

”Kaikki, mitä voidaan tämän suhteen kertoa ja mitä voitte ymmärtää, on, että maailmat muodostuvat avaruuteen sirottuneen materian tiivistymisen kautta.”

40. Ovatko komeetat, kuten tällä hetkellä ajatellaan, materian tiivistymisen alku ja maailmoja muodostumisensa polulla?

”Tätä ne tarkalleen ottaen ovat, mutta on järjetöntä uskoa niiden vaikutukseen. Tarkoiton tällä niille kansanomaisesti myönnettyä vaikutusta, sillä kaikilla taivaankappaleilla on osavaikutuksensa tiettyihin fyysisiin ilmiöihin.”

41. Voiko jokin täysin muodostunut maailma hävitä, ja voiko materia, josta se on koostunut, sirottua uudelleen avaruuteen?

”Kyllä. Jumala uusii maailmoja, kuten Hän uusii eläviä olennojakin.”

42. Voimmeko tuntea maailmojen, esimerkiksi maan, muodostumisen ajallisen keston?

”En voi kertoa mitään tästä, koska vain Jumala tietää sen. Ja se olisi hyvin hullu, joka pyrkisi tietämään tai tuntemaan tämän muodostumiseen kuluneiden vuosisatojen määrän.”

Elävien olentojen muodostuminen

43. Koska maa alkoi kansoittua?

”Alussa kaikki oli kaaosta, osaset olivat sekaisin. Vähä vähältä jokainen asia otti oman paikkansa. Sitten ilmestyivät maapallon senhetkiseen tilaan sopivat elävät olennot.”

44. Mistä maan päällä elävät olennot tulivat?

”Maapallolla oli alkioita, jotka odottivat suotuisaa hetkeä kehittyäkseen. Orgaaniset alkutekijät kokoontuivat yhteen sillä hetkellä, kun niitä erillään pitävä voima lakkasi, ja ne muodostivat kaikkien elävien olioiden alkioita. Alkiot olivat piilevässä ja elot-

tomassa tilassa, kuten kotelovaiheessa oleva toukka tai kasvien siemenet, kunkin eläinlajin ilmenemiselle suotuisaan hetkeen asti. Sitten kunkin eläinlajin olennot kokoontuivat ja lisääntyivät.”

45. Missä orgaaniset osaset olivat ennen maan muodostumista?
”Ne olivat niin sanoakseni fluidimaisessa^[10] tilassa avaruudessa ja Henkien^[2] keskuudessa tai muilla planeetoilla odottamassa maan luomista aloittaakseen uuden elämän uudessa maailmassa.”

Kemia osoittaa epäorgaanisten aineiden molekyylien yhdistyvän kristalleiksi jatkuvalla järjestyksellä kunkin tyypin mukaisesti, jos ne vain ovat sopivissa olosuhteissa. Näiden olosuhteiden pienempienkin häirintä riittää kuitenkin estämään osasten kokoontumisen tai ainakin säännöllisen järjestäytymisen, joka muodostaa kristallin. Miksi sama ei tapahtuisi orgaanisten ainesosasten kohdalla? Säilytämme vuosien aikana kasvien ja eläinten siemeniä, jotka kehittyvät vain tietyssä lämpötilassa ja ympäristössä. Olemme nähneet vehnän siementen itävän vuosisatojen jälkeen. Näissä siemenissä on täten piilevä elävyyden alku, joka odottaa suotuisaa olosuhdetta kehittyäkseen. Miksi se, minkä näemme päivittäin silmillämme, ei voisi olla tapahtunut maailman alkuperästä lähtien? Pienentääkö tämä elävien olentojen muodostuminen kaaoksesta, luonnon omien voimien kautta, jotenkin Jumalan suuruutta? Kaukana siitä. Sen sijaan se vastaa paremmin mielikuvaamme Jumalan vallasta vaikuttaa ikuisten lakien kautta äärettömän suureen määrään maailmoja. Tämä teoria ei ratkaise todellisuudessa elinvoimaisten osasten alkuperää, mutta Jumalalla on salaisuutensa ja Hän asettaa rajat meidän tutkimuksillemme.

46. Onko spontaanisti syntyviä olentoja edelleen olemassa?
”Kyllä, mutta niiden primitiivinen alkio on ollut ennestään olemassa elottomassa tilassa. Olette tämän ilmiön todistajia joka

päivä. Eivätkö ihmisten ja eläinten kudokset sisälläkin suuren joukon toukkien alkioita, jotka odottavat elämiseen tarvitsemaansa pilaantunutta käymistilaa? Se on horroksessa oleva pieni maailma, joka sitten herää.”

47. Oliko ihmislaji orgaanisten osasten joukossa maapallolla?

”Kyllä, ja se tuli aikanaan. Sen vuoksi sanotaan, että ihminen on tullut maan tomusta.”

48. Voimmeko tietää ajanjakson, jolloin ihmiset ja muut elävät olennot ilmestyivät maan päälle?

”Ette. Kaikki teidän laskelmanne ovat kuviteltuja.”

49. Jos ihmislajin alkio oli maapallon orgaanisten osasten joukossa, miksi ihmisiä ei enää muodostu spontaanisti niin kuin alun perin?

”Asioiden alku on Jumalan salaisuuksissa. Voidaan kuitenkin sanoa, että kun ihmiset olivat levittäytyneet maan päälle, he absorboivat itseensä tarpeelliset osaset itsensä muodostamiseksi, jotta ne välittyisivät lisääntymisen lakien mukaisesti. Samoin tapahtui erilaisten lajien elävien olentojen kohdalla.”

Maan kansoittaminen, Aatami

50. Alkoiko ihmisrotu yhdestä ihmisestä?

”Ei. Se, jota kutsutte Aatamiksi, ei ollut ensimmäinen eikä ainoa, joka asutti maata.”

51. Voimmeko tietää millä ajanjaksolla Aatami eli?

”Suurin piirtein niin kuin ilmoitattekin: noin 4 000 vuotta ennen Kristusta.”

Mies, joka tunnetaan perinteessä nimellä Aatami, oli yksi niistä, jotka selviytyivät tietyllä alueella suuresta luonnonmullis-

tuksesta, joita oli maan pinnalla useina ajanjaksoina. Hän muodosti rungon nykyään maata asuttavalle rodulle. Luonnonlait ovat sitä vastaan, että ihmiskunnan kehitysaskleet, jotka on todettu paljon ennen Kristusta, olisivat toteutuneet muutamissa vuosisadoissa. Näin täytyisi olla, jos ihminen olisi ollut maan päällä vasta Aatamin ajanjaksosta alkaen. Useat pitävät oikeutetusti Aatamia myyttisenä henkilönä tai vertauskuvana, joka personoi maailman alkuaikoja.

Ihmisen rotujen erilaisuudet

52. Mistä tulevat fyysiset ja moraaliset erilaisuudet, jotka erottavat moninaiset ihmisrodut maan päällä?

”Ilmastosta, elämästä ja tavoista. Sama tapahtuu saman äidin kahdelle lapselle, jotka kasvatetaan kaukana toisistaan ja erilaisella tavalla. Ne eivät tule muistuttamaan toisiaan moraaliltaan.”

53. Ilmestyikö ihminen useisiin maailmamme paikkoihin?

”Kyllä, ja eri ajanjaksoina, ja se on yksi syy ihmisrotujen moninaisuuteen. Sen jälkeen ihmiset, hajaantuneina eri ilmastoihin ja yhtyen muihin rotuihin, muodostivat uusia (rodun) tyyppejä.”

a) Muodostavatko nämä erilaisuudet eri lajeja?

”Eivät todellakaan, kaikki ovat samaa perhettä. Eihän se, että samalla hedelmällä on erilaisia lajikkeita, tarkoita sitä, että ne eivät olisi samaa lajia?”

54. Jos ihmislaji ei ole yhdestä henkilöstä lähtöisin, täytyykö ihmisten olla tunnistamatta toisiaan veljiksi?

”Kaikki ihmiset ovat toistensa veljiä Jumalan edessä, koska kaikki ovat hengellä^[2a] elävöitettyjä ja pyrkivät samaan päämäärään. Olette taipuvaisia ottamaan sanat aina kirjaimellisesti.”

Maailmojen moninaisuus

55. Ovatko kaikki avaruudessa kiertävät planeetat asuttuja?

”Kyllä, ja maan ihminen on kaukana siitä, että olisi, kuten uskoo olevansa, ensimmäinen älyllisyydessään, hyveellisyydessään ja täydellisyydessään. On kuitenkin ihmisiä, jotka pitävät itseään hyvin vahvoina tiedoissaan ja jotka kuvittelevat, että ainoastaan heidän pienellä pallollaan on etuoikeus olla järjeställisen elämän asuttama. Ylpeyttä ja turhamaisuutta! He luulevat, että Jumala loi maailmankaikkeuden vain heille.”

Jumala kansoitti maailmat elävillä olennoilla, jotka kaikki työskentelevät kohti kaitselmuksen lopullista päämäärää. Se, että uskoo elävien olentojen rajoittuvan siihen maailmankaikkeuden ainoaan pisteeseen, jota asutamme, asettaa kyseenalaiseksi Jumalan tietäväisyyden. Jumalan, joka ei tehnyt mitään tarpeettomasti. Jumalan on täytynyt määrittää näille maailmoille vakavampi päämäärä kuin meidän silmiemme viihdyttäminen. Ei itse asiassa ole mitään, ei asemassa, tilavuudessa tai fyysisessä konstruktiossa, mikä pystyisi järjeställisesti saamaan ihmisen olettamaan, että vain maapallolla olisi etuoikeus olla asutettu, ja samanaikaisesti poislukemaan tämän etuoikeuden niin monelta tuhannelta samanlaiselta maailmalta.

56. Onko eri maailmojen fyysinen rakenne sama?

”Ei, ne eivät muistuta toisiaan millään tavalla.”

57. Kun maailmojen fyysinen koostumus ei ole kaikille sama, seuraako siitä, että niiden asukkaat ovat koostumukseltaan erilaisia?

”Epäilemättä, niin kuin kalat on tehty elämään vedessä ja linnut ilmassa.”

58. Onko valo ja lämpö eväty kauempana auringosta olevilta maailmoilta, koska aurinko näyttää niille ainoastaan tähdeltä?

”Uskotteko, ettei auringon lisäksi ole muita valon ja lämmön lähteitä? Entä mitä tiedätte sähköstä, jolla on tietyissä maailmoissa teille tuntematon rooli ja paljon tärkeämpi rooli kuin mikä sillä on maan päällä? Sen lisäksi, emme ole koskaan ker-toneet, että kaikki olennot olisivat samasta materiasta kuin te ja varustettuja samantapaisilla elimillä.”

Eri maailmoja asuttavien olentojen elämän tilan täytyy olla sopiva siihen ympäristöön, johon ne on määrätty elämään. Jos emme olisi nähneet koskaan kaloja, emme ymmärtäisi, kuinka ne voivat elää vedessä. Tämä koskee myös muita maailmoja, jotka epäilemättä sisältävät meille tuntemattomia osasia. Emmekö näe maan päällä napapiirin pitkät yöt valaistuinä sähköisillä revontulilla? Mitä mahdollisuutta olisi siinä, että tietyissä maailmoissa sähkö olisi runsaampaa kuin maan päällä ja että se toimisi yleisen tekijän roolissa, jonka vaikutuksia emme voi ymmärtää? Nämä maailmat voivat siten sisältää itsessään asukaidensa tarvitsemia lämmön ja valon lähteitä.

Raamatun huomiot ja sopusointu luomiseen nähden

59. Kansakunnat muodostivat hyvin toisistaan poikkeavan idean luomisesta oman tuntemuksensa tason mukaisesti. Järki tunnisti tieteen tukemana tiettyjen teorioiden epätodennäköisyyden. *Henkien*^[2] kautta annettu teoria on samankaltainen kuin valistuneimpien ihmisten pitkään hyväksymä mielipide.

Tälle teorialle voi asettaa vastaväitteen, että se on ristiriidassa pyhien kirjojen tekstien kanssa. Mutta perusteellinen tutkimus osoittaa, että tämä ristiriita on enemmän näennäinen kuin todellinen ja että se johtuu vertauskuvallisen tarkoituksen tulkinnasta.

Kysymys ensimmäisestä ihmisestä, Aatamiksi kutsutusta ainoasta ihmiskunnan lähteestä, ei ole ainoa kohta, jossa uskonnollisten näkemysten on täytynyt muuntua. Tieteen havaitsema ja ilmoittama maan liike oli tiettyinä ajanjaksona ristiriidassa pyhiin teksteihin, ja sen vuoksi tämän teorian kannattajia vainot-

tiin. Maa kuitenkin kiertää tämän teorian pannaan julistuksesta huolimatta, eikä sitä voi tänään kukaan asettaa kyseenalaiseksi kyseenalaistamatta omaa järkeään.

Raamattu kertoo samoin, että maailma luotiin kuudessa päivässä tietyinä ajanjaksona noin 4 000 vuotta ennen Kristusta. Ennen tätä maata ei ollut; se luotiin tyhjästä. Muodollinen teksti kertoo näin, vaikka tiede tulee tässä vääjäämättömästi todistamaan vastakkaista. Maan muodostuminen on ”kirjoitettu” kiistämättömin merkein fossiilien kautta, ja on näytetty toteen, että kuusi luomisen päivää tarkoittavat kuutta ajanjaksoa, joista jokainen voi olla useita satojatuhansia vuosia. Tämä ei ole ajatusmalli, oppi eikä erillinen mielipide vaan yksi pysyvä fakta niin kuin maan pyöriminenkin, eikä teologia voi kieltäytyä myöntämästä sitä. Se näyttää selvältä virheeltä niille, jotka ovat alttiita omaksumaan kirjaimellisesti usein kuvaannollisen kielen ilmaisut. Onko tästä tarpeen tulla päätelmään, että Raamattu on virheellinen kirjoitus? Ei, mutta on tarpeen tehdä päätelmä, että ihmiset erehtyivät sen tulkinnassa.

Tiede, kaivaessaan maan arkistoja, tunnisti järjestyksen, jossa erilaiset elävät olennot ilmestyivät maan pinnalle, ja tämä järjestys on yhtäpitävä Raamatun luomiskertomuksessa osoitetun järjestyksen kanssa. Näin on kuitenkin sillä erolla, että tämä luomistyö, sen sijaan, että se olisi tullut ihmeellisesti Jumalan käsistä muutamissa tunneissa, toteutui aina Hänen tahtonsa kautta, mutta luonnonvoimien lakien mukaisesti muutamissa miljoonissa vuosissa. Tuliko Jumalasta tämän takia pienempi tai vähävaltaisempi? Tuliko Jumalan luomistyö vähemmän suurenmoiseksi, koska sillä ei ollut kunnia tapahtua hetkessä? Ei selvästikään. Käsityksemme jumaluudesta olisi pikkumainen, jos emme tunnista Jumalan kaikkivoipaisuutta ikuisissa laeissa, jotka Hän asetti säätelemään maailmoja. Tiede, kaukana siitä, että pienentäisi Jumalan luomusta, näyttää meille suurenmoisemman ja lähempänä meidän käsitystämme olevan näkökulman Hänen valtaaan ja hallitsevuudestaan, sillä luomistyö oli tehty luonnonla-
keja kumoamatta.

Tiede, kuten Mooseskin, asettaa ihmisen elävien olentojen luomisjärjestyksessä viimeiselle sijalle. Mooses osoittaa kuitenkin maailman vedenpaisumuksen tapahtuneen 1654 vuotta maan luomisen jälkeen, kun taas geologia osoittaa suuren luonnonmullistuksen tapahtuneen ennen ihmisen ilmestymistä maan päälle. Ainakaan tähän päivään mennessä maan primitiivisistä kerroksista ei ole löytynyt minkäänlaista jälkeä ihmisen olemassaolosta eikä myöskään fyysisesti samankaltaisista eläimistä. Mikään ei kuitenkaan todista, että se olisi mahdotonta. Useat löydöt ovat jostattaneet epäilyjä sen suhteen. On mahdollista, että hetkenä minä hyvänsä saadaan materiaallinen varmuus tästä aikaisemmasta ihmisen rodusta ja sitten voidaan tunnustaa, että tässä kohdassa, kuten muissakin, Raamatun teksti on vertauskuva. Todellinen kysymys on siinä, oliko geologinen luonnonmullistus sama kuin Nooan kertomuksen luonnonmullistus. Fossiilisten kerrostumien muodostumiseen tarvittava aika ei salli kerrostumien sekoittumista, ja kun havaitaan jälkiä ihmisen olemassaolosta ennen suurta katastrofia, tulee todistetuksi, että joko Aatami ei ollut ensimmäinen ihminen tai sitten hänen luomisensa on hävinnyt aikojen yöhön. Tosiasioita vastaan ei ole mahdollista päätellä, ja tämä tosiasia olisi tarpeen hyväksyä, kuten on hyväksytty maan pyöriminen ja kuusi luomisen ajanjaksoa.

Ihmisen olemassaolo ennen geologista vedenpaisumusta on itse asiassa vielä oletuksen varassa, mutta alla esitetty on vähemmän hypoteettista.

Jos myönnetään, että ihminen ilmestyi ensimmäisen kerran maan päälle 4000 vuotta ennen Kristusta, ja jos 1650 vuotta myöhemmin koko ihmisrotu tuhoutui yhtä perhettä lukuun ottamatta, tämä johtaisi siihen, että maan kansoittaminen alkoi Nooan ajanjaksosta eli 2350 vuotta ennen meidän aikaamme. Kuitenkin, kun heprealaiset tulivat Egyptiin 18. vuosisadalla ennen Kristusta, he löysivät tämän maan hyvin asutettuna ja jo hyvin edistyneenä sivilisaationa. Historia todistaa Intian ja muiden paikkojen kukoistavan tänä ajanjaksona samalla tavalla, ja tässä ei oteta huomioon tiettyjen kansojen ajanlaskua, joka ylittää mei-

dän ajanlaskuamme paljon kaukaisempaan ajanjaksoon. Täten 24. vuosisadalta 18. vuosisadalle (eKr.), eli 600 vuoden sisällä, ainoastaan yhden ainoan ihmisen jälkipolvet voisivat kansoittaa kaikki tunnetut suuret maat. Pitäisi myös olettaa, että jos muita kansoitettuja maita ei olisi ollut tänä lyhyenä ajanjaksona, ihmislaji voisi nousta täydellisen tietämättömyyden alkukantaisesta tilasta suurempaan älylliseen kehitystasoon. Nämä oletukset ovat vastoin kaikkia antropologian lakeja.

Rotujen moninaisuus tulee lisäksi tukemaan tätä mielipidettä. Ilmasto ja tavat tuottavat epäilemättä muunnoksia fyysisiin piirteisiin. Se kuitenkin tunnetaan, mihin asti näiden syiden vaikutus voi yltää, ja fysiologinen tutkimus osoittaa, että tiettyjen rotujen välillä on syvempiä rakenteellisia eroja kuin mitä ilmasto voi tuottaa. Rotujen risteytys tuottaa rotujen välityyppisiä. Se pyrkii poistamaan rotujen äärimmäiset piirteet mutta ei luo niitä, sillä se luo ainoastaan vaihtelevuuksia. Mutta, jotta olisi rotujen risteytymistä, pitäisi olla toisistaan poikkeavia rotuja. Ja kuinka selittää poikkeavien rotujen olemassaolo, jos niillä on yhteinen esi-isä, ja ennen kaikkea niin lyhyessä ajassa? Kuinka myöntää, että tietty Nooan jälkeläiset muuntuivat muutamissa vuosisadoissa esimerkiksi etiopialaiseksi roduksi? Tällainen muodonmuutos on yhtä epätodennäköinen kuin oletus yhdestä esi-isästä sudelle ja lampaalle, elefantille ja kirpulle, linnulle ja kalalle. Vielä kerran: mikään ei voi muuntaa faktojen todisteita.

Kaikki selittyy, jos myönnetään ihmisen olemassaolo jo ennen sille kansanomaisesti ilmoitettua ajanjaksoa, ja että ihmisen alkuperät ovat useat, ja että eläessään 6000 vuotta sitten Aatami asui yhdellä alueella, joka siihen aikaan ei ollut asutettu, ja että Nooan vedenpaisumus oli paremminkin paikallinen eikä koko maailman kattava, geologinen luonnonmullistus, ja viimeiseksi, että meidän on otettava huomioon erityisen vertauskuvallinen itämainen tyyli, jonka kohtaamme kaikkien kansojen pyhissä kirjoituksissa. Tämä näyttää, miksi on viisasta olla kirjaamatta harkitsemattomasti virheellisiksi sellaisia oppeja, jotka ennemmin tai myöhemmin niin monien muiden tavoin voivat oikaista

vastakkaisia oppeja. Uskonnolliset ajatukset eivät menetä mitään tieteen kanssa kulkiessaan, ne päinvastoin kasvavat. Tämä on ainoa tapa olla näyttämättä uskonnon skeptisille altista puolta.

Luku IV – Vitaali tekijä

1. *Orgaaniset ja epäorgaaniset oliot –*
2. *Elämä ja kuolema – 3. Järki ja vaisto*

Orgaaniset ja epäorgaaniset oliot

Orgaanisilla olioilla on itsessään syvälinen aktiviteetin lähde, joka antaa niille elämän. Ne syntyvät, kasvavat, lisääntyvät itsestään ja kuolevat. Ne on varustettu erityisillä elimillä, jotta ne pystyisivät suorittamaan erilaisia tehtäviä elämässään ja jotka soveltuvat henkiinjäämisen asettamiin tarpeisiin. Tähän luokkaan lasketaan ihminen, eläimet ja kasvit.

Epäorgaanisia olioita ovat kaikki ne, joilla ei ole elinvoimaa eikä omaa liikettä ja jotka muodostuvat ainoastaan materian kasaantumien kautta. Sellaisia ovat mineraalit, vesi, ilma, jne.

60. Yhdistääkö sama voima epäorgaanisen ja orgaanisen materian osaset?

”Kyllä, puoleensa vetämisen laki on sama kaikille.”

61. Onko epäorgaanisen ja orgaanisen materian kappaleilla jotain eroa?

”Materia on aina sama, mutta orgaanisissa kappaleissa materia on elävöitetty.”

62. Mikä on syy materian elävöitymiseen?

”Materian yhteys elävöittävään tekijän^[6] kanssa.”

63. Onko *elävöittävä tekijä*^[6] jonkin erityisen aineen ominaisuus, vai onko se muuta kuin erityisellä tavalla järjestäytyneen mate-

rian ominaisuus? Toisin sanoen, onko se seuraus vai aiheuttaja?

”Se on molempia. Elämä on tämän aineen toiminnan tuottama seuraus materiassa. Tällä aineella ei ole elämää ilman materiaa samalla tavalla kuin materia ei voi elää ilman tätä ainetta. Se antaa elävyyden kaikille olioille, jotka sitä absorboivat ja omak-suvat.”

64. Näemme, että materia ja henki^[2a] ovat kaksi maailman-kaikkeuden perusteellista osasta. Onko elävöittävä tekijä^[6] kol-mas?

”Se on epäilemättä yksi maailmankaikkeuden rakentamiseen tarvittava osanen, mutta sillä on lähteenään yleismaailmallinen modifioitunut materia. Se on teille alkuaine, kuten typpi ja happi, jotka kuitenkin eivät ole alkuaineita, koska ne kaikki ovat läh-töisin samasta alkuosasesta.”

a). Tämä näyttää johtavan siihen, että elävyyden perusta ei ole tiettyssä erillisessä alkukantaisessa aineessa, vaan sen perusta on yleismaailmallisen materian tiettyjen modifikaatioiden aiheutta-massa erityisessä ominaisuudessa.

”Se on seuraus, jonka sanoimme.”

65. Onko elävöittävä tekijä^[6] joissakin tuntemissamme or-gaanisissa tai epäorgaanisissa kappaleissa?

”Se on lähtöisin yleismaailmallisesta fluidista^[15]. Kutsutte sitä myös magneettiseksi^[13] fluidiksi^[10] tai animaaliseksi sähköiseksi fluidiksi^[10]. Se on välittäjä, hengen^[2a] ja materian välillä oleva lenkki.”

66. Onko elävöittävä tekijä^[6] sama kaikille orgaanisille eliöille?

”Kyllä, mutta se on modifioitunut eri lajien mukaan. Se antaa eläville olennoille liikkeen ja aktiviteetin ja erottaa ne elottomas-ta materiasta, koska materian liike itsessään ei ole elämää. Ma-teria saa tämän liikkeen, se ei tuota sitä itse.”

67. Onko elinvoima *elävöittävän tekijän*^[6] pysyvä ominaisuus, vai kehittykö se ainoastaan elinten toiminnan kautta?

”Se ei kehity muuten kuin ruumiin kautta. Emmekö kertoneet, että tämä osanen ilman materiaa ei ole elämää? Elämän tuottamiseen tarvitaan näiden kahden asian yhtyminen.”

a) Voidaanko sanoa, että elinvoima on piilevässä tilassa silloin, kun *elävöittävä tekijä*^[6] ei ole yhtynyt ruumiiseen?

”Kyllä, näin se on.”

Elinten yhdistelmä muodostaa eräänlaisen mekanismin, joka on elimissä olevan sisäisen aktiviteetin eli *elävöittävän tekijän*^[6] ”vetämä”. *Elävöittävä tekijä*^[6] on orgaanisten kehojen liikkeelle paneva voima. Samanaikaisesti, kun *elävöittävä tekijä*^[6] antaa virikkeitä elimille, elinten toiminta kiihtyy ja kehittää *elävöittävän tekijän*^[6] aktiviteettia samalla tavalla kuin lämpö kehittyi hankauksen kautta.

Elämä ja kuolema

68. Mikä on syy orgaanisten eliöiden kuolemaan?

”Elinten nääntyminen.”

a) Voiko kuolemaa verrata rikki menneen koneen pysähtymiseen?

”Kyllä. Jos kone on huonosti koottu, aktiviteetti pysähtyy; jos ruumis on sairas, elämä tukahtuu.”

69. Minkä takia sydämen vamma aiheuttaa kuoleman useammin kuin muiden elinten vamma?

”Sydän on elämän kone, mutta sydän ei ole ainoa elin, jonka vamma aiheuttaa kuoleman; se on vain yksi välttämättömistä elimistä.”

70. Mitä tapahtuu orgaanisten eliöiden materiaalille ja *elävöittä-*

välle tekijälle^[6] kuoleman jälkeen?

”Eloton materia hajaantuu, saa uuden muodon ja muodostaa uusia orgaanisia olentoja. Elävöittävä tekijä^[6] palaa massaansa.”

Orgaanisen olion kuollessa sen osat kokevat uusia yhdistelmiä, jotka muodostavat uusia olioita. Ne ”haalivat” elävöittävä^[6] tekijää^[6] aktiviteetin yleismaailmallisesta lähteestä sekä absorboivat ja sisäistävät sitä palauttaakseen sen kuollessaan samaan lähteeseen.

Elimet tulevat ns. kyllästetyiksi elävöittävä^[6] fluidilla^[16]. Tämä elävöittävä fluidi^[16] antaa kaikille organismin osille aktiviteetin, joka tiettyjen vammojen sattuessa asettaa ne vuorovaikutukseen keskenään, ja se palauttaa hetkellisesti häiriintyneet toiminnot. Kuitenkin, kun elinten toimintaan tarvittavat olennaiset osat on tuhottu tai ne ovat muuttuneet syvällisesti, elävöittävä fluidi^[16] ei pysty siirtämään niille elämän liikettä ja olento kuolee.

Elimet reagoivat pakostikin enemmän tai vähemmän toistensa kanssa, ja niiden vastavuoroisista toiminnoista seuraa yhdistelmien sopusointu. Kun mikä tahansa syy tuhoaa tämän sopusoinnun, niiden toiminta lakkaa niin kuin sellaisen mekanismin liike, jonka oleelliset osat ovat väärinasetettuja, tai kuten kello, joka kuluu ajan mukana tai purkaantuu vahingossa, jolloin sen liikkeelle paneva voima ei pysty enää liikuttamaan sitä.

Meillä on vielä tarkempi vertaus elämästä ja kuolemasta sähköisessä laitteessa. Laitteeseen kerääntyy sähköä, ja se säilyttää sen kaikkien luonnon kappaleiden tavoin elottomassa tilassa. Sähköiset ilmiöt ilmenevät kuitenkin vain silloin, kun sähkö on laitettu liikkeeseen tietyn syyn vuoksi. Ainoastaan tässä tapauksessa voitaisiin sanoa, että laite on elossa. Kun aktiviteetin aiheuttaja lakkaa, myös ilmiö lakkaa, ja laite palaa inertian tilaan. Orgaaniset kehot ovat siten vertauskuvallisesti kuin tiettyntyyppiset paristot tai sähköiset laitteet, joissa fluidin^[10] aktiviteetti tuottaa elämän ilmiön ja tämän aktiviteetin lakkaaminen aiheuttaa kuoleman.

Elävöittävän fluidin^[16] määrä ei ole kaikissa orgaanisissa eliöissä sama. Sen määrä vaihtelee lajin mukaan, sen määrä vaihtelee kussakin yksilössä ja sen määrä on erilainen saman lajin eri yksilöissä. On olemassa joitakin, jotka ovat ns. kyllästettyjä *vitaalilla fluidilla*^[16], kun taas toisilla on sitä ainoastaan juuri välttämätön määrä. Sen takia elämä on joillekin aktiivisempi, energisempi ja tietyllä tavalla yltäkylläisempi.

Elävöittävä fluidi^[16] ehtyy ja voi tulla riittämättömäksi ylläpitämään elämää, jos sitä ei uudisteta imeyttämällä ja sulauttamalla niitä aineita, jotka sitä sisältävät.

Elävöittävä fluidi^[16] kulkeutuu yhdestä yksilöstä toiseen. Se, jolla sitä on paljon, voi antaa sitä sille, jolla sitä on vähän, ja tietyissä tapauksissa tämä voi jatkaa lakkaamaisillaan ollutta elämää.

Järki ja vaisto

71. Onko älykkyys yksi *elävöittävän tekijän*^[6] ominaisuus?

”Ei. Koska kasvit elävät eivätkä ajattele, niillä on ainoastaan orgaaninen elämä. Älykkyys ja materia ovat toisistaan riippumattomia asioita, sen takia luontokappale voi elää ilman älykkyyttä. Mutta älykkyys voi ilmetä vain materiaalisten elinten kautta. Älykkyteen tarvitaan siis hengen^[2a] yhteys elävöitettyyn materiaan.”

Älykkyys on erityinen kyky, joka on tyypillinen tietyille orgaanisten eliöiden luokille, joille se antaa ajattelun kanssa halun toimia, tietoisuuden olemassaolostaan ja yksilöllisyydestään samoin kuin keinot asettua suhteeseen ympäröivän maailman kanssa ja huolehtia omista tarpeistaan.

Voimme erottaa siten: 1. elävöittämättömät oliot, jotka on tehty ainoastaan materiasta, ilman eläväisyyttä ja ilman älykkyyttä ja jotka ovat jalostumattomia luonnonkappaleita, 2. elävät oliot, jotka eivät ajattele, jotka on muodostettu materiasta ja varustettu eläväisyydellä, mutta joilla ei ole älykkyyttä, 3.

eläimelliset ajattelevat oliot, jotka on muodostettu materiasta, jotka on varustettu eläväisyydellä ja joilla on lisäksi *älyllinen tekijä*⁹¹, joka antaa niille ajattelukyvyyn.

72. Mikä on älykkyyden alkuperä?

”Kerroimme sen jo: yleismaailmallinen älykkyyys.”

a) Voidaanko sanoa, että kukin olento hankkii tietyn älykkyyden osan yleismaailmallisesta lähteestä ja omaksuu sitä kuten hankkii ja omaksuu *vitaalia tekijää*⁶¹?

”Tämä on vain vertaus, joka ei kuitenkaan ole tarkka, koska älykkyyys on ominainen kyky kullekin olennot ja se rakentaa kunkin olennon moraalisen yksilöllisyyden. Sen lisäksi, kuten tiedätte, on asioita, joihin ihmisen ei ole annettu perehtyä. Tämä on toistaiseksi yksi niistä asioista tällä hetkellä.”

73. Onko vaisto riippumaton älykkyydestä?

”Ei oikeastaan, koska se on yksi älykkyyden laji. Vaisto on ei-järkeilevä älykkyyys, ja sen kautta kaikki olennot huolehtivat tarpeistaan.”

74. Voimmeko osoittaa rajan älykkyyden ja vaiston välille eli tarkentaa, mihin yksi loppuu ja mistä toinen alkaa?

”Ette, koska ne sekoittuvat usein, mutta voitte hyvin erottaa ne teot, jotka kuuluvat vaistolle, ja ne teot, jotka kuuluvat älykkyydelle.”

75. Onko paikkansapitävää sanoa, että vaistonomaiset kyvyt pienenevät sitä mukaa kun älykkyyden kyvyt kasvavat?

*”Ei. Vaisto on olemassa aina, mutta ihminen väheksyy sen olemassaoloa. Vaisto pystyy myös johdattamaan hyvään; se johdat-
taa meitä lähes aina ja joskus turvallisemmin kuin älykkyyys. Se ei koskaan erehdy.”*

a) Miksi järki ei ole erehtymätön ”opas”?

”Se olisi erehtymätön, jos sitä ei oltaisi vääristetty virheellis-

lä kasvatuksella, ylpeydellä ja itsekkyydellä. Vaisto ei harkitse, järki sallii valinnan ja antaa ihmiselle valinnanvapauden.”

Vaisto on alkeellinen älykkyyden laji, joka eroaa ns. varsinaisesta älykkyydestä. Sen ilmeneminen on lähes aina spontaania, kun taas ns. varsinaisen älykkyyden ilmaiset ovat järkeilyn ja harkitun toiminnan seuraus.

Vaiston ilmeneminen vaihtelee lajien ja niiden tarpeiden mukaan. Olennoilla, joilla on tietoisuus ja jotka havaitsevat itsensä ulkoisia asioita, vaisto liittyy yhteen älykkyyden eli tahdon ja vapauden kanssa.

Toinen osa
Henkien maailma

Luku I – Henget

1. Henkien alkuperä ja luonne – 2. Primitiivinen ja normaali maailma – 3. Henkien muoto ja läsnäolo useissa paikoissa samanaikaisesti – 4. Perispirit, Hengen päällyste eli ts. henkinen keho 5. Henkien erilaiset luokat – 6. Henkien arvoasteikko – 7. Henkien kehittyminen – 8. Enkelit ja paholaiset

Henkien alkuperä ja luonne

76. Mikä määrittäminen *Hengille*^[2] voidaan antaa?

”Voidaan sanoa, että Henget^[2] ovat Jumalan luomuksen älyllisiä olentoja. Ne asuttavat maailmankaikkeutta ei-materiaalisessa maailmassa.”

Huomautus: Huomaa tässä käytetyn termin *Henki*^[2] poikkeavuus aikaisemmin käsitellyistä termistä: *henki*^[2a].

77. Ovatko *Henget*^[2] jumalallisuudesta erillisiä olentoja, vai ovatko ne ainoastaan jumalallisuuden emanaatioita tai osasia ja niitä kutsutaan tästä syystä Jumalan lapsiksi?

”Hyvänen aika! Ne ovat Jumalan luomuksia samalla tavalla kuin kone on ihmisen tekemä; kone on ihmisen luomus, mutta se ei ole osa ihmistä. Tiedättehän, että kun ihminen tekee jonkin kauniin ja hyödyllisen asian, hän kutsuu sitä lapsekseen. Niinpä Jumalan suhteen tapahtuu samoin; olemme Hänen lapsiaan, koska olemme Hänen luomuksiaan.”

78. Onko *Hengillä*^[2] ollut alku, vai ovatko *Henget*^[2] olleet Jumalan tavoin iankaikkisesti?

”Jos Hengillä^[2] ei olisi ollut alkua, ne olisivat Jumalan kaltaisia. Sen sijaan Henget^[2] ovat Hänen luomuksiaan ja ne ovat Hänen tahtonsa alla. Jumala on ollut iankaikkisesti, se on kiistämättöntä. Sitä, millä tavalla ja milloin Hän meidät loi, emme tiedä. Voitte sanoa, että meillä ei ollut alkua, jos ymmärrätte myös, että iankaikkinen Jumala on luonut jatkuvasti. Mutta sitä, koska ja kuinka Hän kunkin meistä loi, kukaan ei vielä tiedä. Se onkin mysteeri.”

79. Ottaen huomioon, että maailmankaikkeudessa on kaksi pääasiallista osatekijää – *älyllinen tekijä^[9]* ja materiaalinen tekijä – voidaananko sanoa, että *Henget^[2]* ovat muodostuneet *älyllisestä tekijästä^[9]*, kun taas elottomat kappaleet ovat muodostuneet materiaalisesta tekijästä?

”Näin selvästikin on. Henget^[2] ovat älyllisen tekijän^[9] yksilöllisyyksiä, kuten kappaleet ovat materian yksilöllisyyksiä. Sen sijaan Henkien^[2] muodostumisen ajanjakso ja muodostumistapa ovat meille tuntemattomia.”

80. Onko *Henkien^[2]* luominen jatkuvaa, vai tapahtuiko sitä ainoastaan alkuaikoina?

”Se on jatkuvaa, mikä tarkoittaa, että Jumala ei koskaan lakanut luomasta.”

81. Muodostuvatko *Henget^[2]* spontaanisti, vai tuottavatko ne toinen toisensa?

”Jumala luo ne, kuten kaikki muutkin olennot, tahtonsa mukaan. Mutta toistan vielä, että niiden alku on mysteeri.”

82. Onko paikkansapitävästi sanottu, että *Henget^[2]* ovat ei-materiaalisia?

”Kuinka voitte määritellä asian, kun termejä vertailuun ei ole ja kieli on riittämätön? Voiko sokea määritellä valon? Ei-materiaalinen ei ole oikea termi. ”Vailla ruumista” olisi tarkempi, sillä teidän täytyy ymmärtää, että koska Henki^[2] on luomus, sen täytyy

olla jotakin. Henki^[2] on tietyytyypistä sekoittumatonta eli perusmuodossaan olevaa ainetta, joka ei ole yhdenmukainen teidän tuntemienne asioiden kanssa. Se on niin eteeristä/hienojakoista, että teidän aistinne eivät voi havaita sitä.”

Sanomme *Henkiä^[2]* ei-materiaaliksi, koska niiden olennainen osa on erilainen kuin tuntemamme materia. Sokeiden yhteisöllä ei olisi termejä valon ja sen vaikutusten määrittämiseen. Syntymäsokea uskoo kaikkien havaintojen tapahtuvan kuulon, hajun, maun ja kosketuksen kautta. Hän ei ymmärrä käsityksiä, jotka puuttuva aisti hänelle antaisi. Me olemme todellakin samalla tavalla sokeita yli-inhimillisten olentojen olennaiselle osalle. Emme voi määrittää niitä muuten kuin epätäydellisten vertailujen tai mielikuvituksen ponnistuksen kautta.

83. Onko *Hengillä^[2]* loppu? Ymmärretään, että alkusyy, josta ne ovat lähtöisin, on ikuinen. Kysymme, että onko *yksilöllisyydellä* loppu ja että hajaantuuko *Henget^[2]* muodostanut tekijä ja palaako se takaisin massaan, josta se on lähtöisin, tietyssä lyhyemmässä tai pidemmässä annetussa ajassa, kuten tapahtuu materiaalistien ruumiiden kanssa. On vaikea ymmärtää, että asialla, jolla on alku, ei ole loppua.

”On asioita, joita ette ymmärrä, koska teidän älykkyytenne on rajoittunut, mutta se ei ole syy tämän asian kieltämiseen. Lapsi ei ymmärrä kaikkea, mitä hänen isänsä ymmärtää, eikä kouluja käymätön ymmärrä kaikkea, mitä tiedemies ymmärtää.

Sanokaamme, että Hengen^[2] olemassaololle ei ole loppua. Se on kaikki, mitä voimme sanoa teille tällä hetkellä.”

Primitiivinen ja normaali maailma

84. Muodostavatko *Henget^[2]* toisen maailman, jota emme voi nähdä?

”Kyllä, Henkien maailman^[4] eli materiaalista ruumista vailla

olevien älyllisten olentojen maailman.”

85. Kumpi näistä kahdesta on asioiden järjestyksessä tärkein, *Henkien maailma*^[4] vai ruumiillinen maailma?

”Henkien maailma”^[4]; se on ollut aikaisemmin ja selviää kaikes-ta.”

86. Voisiko ruumiillinen maailma lakata olemasta, tai voisiko olla niin, että sitä ei koskaan olisi ollut olemassa, *Henkien maailman*^[4] olennaista osaa muuttamatta?

”Kyllä, ne ovat itsenäisiä, mutta niiden vuorovaikutus on kuitenkin lakkaamaton, koska ne reagoivat jatkuvasti toisiinsa.”

87. Täyttävätkö *Henget*^[2] tietyn rajoitetun alueen avaruudessa?
”Henget^[2] *ovat kaikkialla. Ne asuttavat loputtoman suurilukui-sena loputtomia avaruuksia. Ne ovat jatkuvasti teidän vieressä-ne tarkastellen teitä ja toimien teissä teidän huomaamattanne, koska Henget*^[2] *ovat yksi luonnonvoimista ja instrumenteista, joi-ta Jumala käyttää tarkoitusperiensä toteuttamiseksi. Läheskään kaikki niistä eivät kuitenkaan mene joka paikkaan, koska on alu-eita, jotka ovat kiellettyjä vähemmän kehittyneille.”*

Henkien muoto ja läsnäolo useissa paikoissa samanaikaisesti

88. Onko *Hengillä*^[2] tietty, rajoitettu ja pysyvä muoto?

”Teille ei, meille kyllä. Voidaan sanoa, että Henki^[2] *muistuttaa liekkiä, loistetta tai hienojakoista valonsäkenettä.”*

a) Onko tämä liekki tai säkene minkä tahansa värinen?

”Teille se vaihtelee tummasta ja himmeästä rubiinin loisteeseen riippuen Hengen^[2] *puhtaudesta.”*

Henkiolentoja edustaa tavallisesti otsan yläpuolella oleva liekki tai tähti, joka on *Henkien*^[2] olennaisen alkuperän vertaus-

kuvallinen esitystapa. Merkki on asetettu pään korkeudelle, koska päässä on älykkyyden keskus.

89. Kuluttavatko *Henget*^[2] aikaa avaruuden läpi kulkiessaan?

”Kyllä, mutta ne ovat yhtä nopeita kuin ajatus.”

a) Onko ajatus itse *sielu*^[5], joka liikkuu paikasta toiseen?

”Kun ajatus on missä tahansa paikassa, myös sielu^[5] on siellä, koska sielu^[5] on se, joka ajattelee. Ajatus on eräs sielun^[5] tunnusmerkeistä.”

90. Onko yhdestä paikasta toiseen kulkeva *Henki*^[2] tietoinen kulkemastaan matkasta ja läpäisemistään avaruuksista, vai onko se yhtäkkiä paikassa, jonne se halusi mennä?

”Molempia tapahtuu. Henki^[2] voi halutessaan hankkia tietoonsa kulkemansa matkan, mutta tämä matka voi myös kadota täydellisesti riippuen Hengen^[2] tahdosta ja enemmän tai vähemmän puhtaasta luonteesta.”

91. Muodostaako materia *Hengille*^[2] esteen?

”Ei. Henget^[2] kykenevät tunkeutumaan kaikkeen, ilmaan, maahan, vesiin, ja ne voivat samalla tavalla tunkeutua myös tuleen.”

92. Onko *Hengillä*^[2] kyky olla läsnä kaikkialla? Toisin sanoen, voiko sama *Henki*^[2] jakaantua ja olla useissa paikoissa samanaikaisesti?

”Henki^[2] ei voi jakaantua, mutta kukin Henki^[2] on keskus, joka säteilee useisiin suuntiin. Sen vuoksi näyttää siltä, että ne olisivat samanaikaisesti useissa paikoissa. Te näette auringon. Se on ainoastaan yksi, mutta valaisee kaiken ympärillään ja vie säteitään pitkiä matkoja. Siitä huolimatta se ei jakaannu.”

a) Säteilevätkö kaikki *Henget*^[2] samalla voimalla?

”Kaukana siitä; tämä voima riippuu kunkin Hengen^[2] puhtauden tasosta.”

Kukin *Henki*^[2] on yksi, jakamaton kokonaisuus, mutta jokainen niistä voi säteillä ajatuksiaan useisiin suuntiin jakaantumatta itse. Ainoastaan näin täytyy ymmärtää *Henkien*^[2] kyky olla läsnä useassa paikassa. *Henki*^[2] on kuin säde, joka näkyy kauas ja jonka valo voidaan huomata kaikissa taivaanrannan kohdissa tai se on kuin ihminen, joka voi muuttamatta paikkaansa tai jakaantumatta lähettää käskyjä, merkkejä ja liikkeitä useisiin eri pisteisiin.

Perispirit, Hengen päällyste eli ts. henkinen keho

93. Onko *Henki*^[2] pinnaltaan vailla päällystettä vai, kuten jotkut väittävät, jonkinlaisen aineksen ympäröimä?

”Henkeä^[2] ympäröi aines, joka näyttää teille höyrymäiseltä, mutta joka on meille kuitenkin hyvin kiinteää. Aines on siitä huolimatta riittävän höyrymäistä kohotakseen ilmakehässä ja kulkeakseen mihin haluaa.”

Samalla tavalla kuin hedelmän siemen on hedelmälihan ympäröimä, *Henki*^[2] on ympäröity päällysteellä, jota voidaan kutsua ***hengen päällysteeksi eli henkiseksi kehoksi*^[7]**.

94. Mistä *Henki*^[2] ottaa tämän puolimateriaalisen päällysteen?

*”Kunkin maailman sille ominaisesta yleismaailmallisesta fluidista^[15]. Sen takia henkinen keho^[7] ei ole sama kaikissa maailmoissa. Yhdestä maailmasta toiseen mennessään *Henki*^[2] vaihtaa päällysteensä, kuten te vaihdatte vaatteita.*

a) Seuraako siitä, että korkealle edistyneitä maailmoja asuttavat *Henget*^[2] ottavat itselleen karkeajakoisemman *henkisen kehon*^[7] tullessaan meidän keskuuteemme?

”Kuten sanoimme: niiden täytyy päällystyä teidän materiallanne.”

95. Onko *Hengen*^[2] puolimateriaalisella päällysteellä määritetyt muodot, ja voiko sen huomata?

”Kyllä. Sillä on se muoto, jonka Henki^[2] haluaa, ja sellaisena se näyttäytyy teille joskus unessa tai valveilla voiden ottaa näkyvän ja jopa koskettamalla tuntuvan muodon.”

Henkien erilaiset luokat

96. Ovatko *Henget*^[2] samanarvoisia, vai onko niiden välillä hierarkiaa?

”Erilaisia Henkien^[2] luokkia on olemassa sen suhteen, minkä täydellisyyden tason ne ovat saavuttaneet.”

97. Onko *Henkien*^[2] keskuudessa tietty määrä luokkien tai täydellisyyden tasoja?

”Määrä on rajoittamaton, koska näiden luokkien välillä ei ole merkkiiviivaa raja-aitana, joten jaottelua voi moninkertaistaa tai rajoittaa mielensä mukaan. Kuitenkin, jos otamme huomioon niiden yleiset piirteet, ne voidaan tiivistää kolmeen pääluokkaan.

*Voitte laittaa ensimmäiseen luokkaan ne *Henget*^[2], jotka ovat saavuttaneet täydellisyyden, eli puhtaat *Henget*^[2]. Toiseen arvoasteikkoon kuuluvat ovat saavuttaneet arvoasteikon puolivälin, halu hyvyyteen on niiden huolenaihe. Viimeisessä luokassa ovat epätäydelliset *Henget*^[2], jotka ovat vielä alhaisemmalla tasolla arvoasteikolla. Ne ovat tunnuspiirteiltään ymmärtämättömiä ja pahantahtoisia, ja niillä on kaikkia kehitystä hidastavia intohimoja.”*

98. Onko toisen luokan *Hengillä*^[2], joiden hallitseva huolenaihe on hyvyys, ainoastaan halu hyvyyteen, vai onko niillä myös kyky harjoittaa hyvyttä?

”Niillä on tämä kyky täydellisyytensä tason mukaisesti. Näin ollen joillakin on tietämystä, toisilla viisautta ja hyvyttä, mutta kaikilla on vielä koetuksia kestettävänään.”

99. Ovatko kaikki kolmannen arvoasteikon *Henget*^[2] pääasiassa pahoja?

*”Ei, jotkut eivät tee hyvää eivätkä paha. Toiset taas päinvastoin nauttivat pahuudesta ja tulevat tyytyväisiksi, kun kohtaavat mahdollisuuden harjoittaa sitä. Lisäksi on kevytmielisiä tai **pi-lailevia Henkiä**^[2], jotka ovat enemmän häiritseviä kuin pahoja ja jotka nauttivat pikemminkin ilkkurisuudesta kuin pahuudesta. Ne löytävät nautinnon huiputtamalla ja aiheuttamalla pieniä harmeja, joille ne nauravat.”*

Henkien arvoasteikko

100. ALUSTAVAT TARKASTELUT. – *Henkien*^[2] luokitus perustuu niiden edistyneen tasoon ja kykyihin, mitkä ne ovat hankineet, sekä epätäydellisyyksiin, joista täytyy vielä irtaantua. Tämä luokitus ei itse asiassa ole millään tavalla absoluuttinen, vaan kukin kategoria ilmentää määritettyä ominaispiirrettä ainoastaan ryhmänä. Muutos yhdestä tasosta toiseen on huomaamaton, ja sen ääri rajoilla pienet sävyerot häviävät niin kuin luonnon valtakunnat, värit auringonkaareissa tai erilaiset ajanjaksot ihmisen elämässä. Voidaan siis muodostaa enemmän tai vähemmän luokkia sen mukaan, mistä näkökulmasta kysymystä tarkastellaan. Sama pätee kaikkiin tieteellisiin jaotteluihin: ne voivat olla enemmän tai vähemmän täydellisiä, enemmän tai vähemmän järkeviä, enemmän tai vähemmän älylle soveliaita. Olkoot millaisia tahansa, ne eivät muuta mitään tieteen perusteista. Näin ollen on luonnollista, että *Henkien*^[2] vastaukset kategorioiden määrästä ovat voineet poiketa toisistaan seurauksia aiheuttamatta. Niistä ihmisistä ei ole ollut puutetta, jotka tarttuivat tähän päällisin puolin näkyvään ristiriitaan ajattelematta, että puhtaasti sovinnaisilla ajatusmalleilla ei ole *Hengille*^[2] minkäänlaista merkitystä. *Hengille*^[2] ajatus on kaikki. Ne jättävät meille esitysmuodon valinnan, termien valinnan, luokitukset – järjestelmän.

Lisäämme vielä yhden huomioonotettavan asian, joka täytyy pitää aina mielessä: *Henkien*^[2] keskuudessa, samalla tavalla kuin

ihmistenkin keskuudessa, on paljon ymmärtämättömiä. Siten ei ole liioiteltua suojautua sitä taipumusta vastaan, että uskoisi kaikkien *Henkien*^[2] tietävän kaiken, koska ne ovat *Henkiä*^[2]. Jokainen luokitus vaatii metodin, analyysin ja asian syvän tuntemuksen. *Henkien maailmassa*^[4] ne, joilla on rajoitettu tietämys, ovat meidän maailmamme yksilöiden kaltaisia, ymmärtämättömiä ja kykenemättömiä käsittämään kokonaisuutta tai muodostamaan järjestelmää. Tällaiset tuntevat tai ymmärtävät kaikki luokitukset vain epätäydellisesti. Niille kaikki niitä itseään kehittyneemmät *Henget*^[2] ovat ensimmäisessä luokassa, koska ne eivät pysty arvioimaan erilaisia tasoja niitä erottavissa tietäväisyydessä, kyvyissä ja moraalissa. Samanlainen on meidän keskuudessamme sivistymätön henkilö verrattuna sivistyneisiin ihmisiin. Ne, jotka kykenevät arvioimaan jotakin, voivat poiketa toisistaan arviointiensa yksityiskohdissa näkökulmiensa mukaisesti, ennen kaikkea, kun jaottelussa ei ole mitään absoluuttista. Lineu, Jussieu ja Tournefort omasivat kukin metodinsa, mutta kasvitiede ei muuttunut sen takia. He eivät keksineet kasveja eivätkä edes niiden ominaisuuksia, mutta observeivat yhdenmukaisuuksia, joista jälkeinpäin muodostivat ryhmiä tai luokkia. Näin myös me teimme; emme keksineet *Henkiä*^[2] emmekä edes niiden ominaisuuksia. Näimme ja observeimme, arvioimme niitä niiden sanojen ja tekojen perusteella ja jälkeinpäin luokittelimme ne yhdenmukaisuuksien mukaan niihin tietoihin perustuen, mitkä ne itse meille toimittivat.

Henget^[2] myöntävät normaalisti kolme pääkategoriaa tai kolme suurta jaottelua. Viimeisenä kategoriana, arvoasteikon alimpana, ovat epätäydelliset *Henget*^[2], joita luonnehtii materian vallitsevuus *hengen*^[2a] ylitse ja taipuvaisuus pahaan. Toiselle kategorialle on ominaista *hengen*^[2a] vallitsevuus materian ylitse ja halu hyvän harjoittamiseen. Ne ovat hyviä *Henkiä*^[2]. Ensimmäinen kategoria käsittää puhtaat *Henget*^[2], ne, jotka ovat saavuttaneet ylimmän täydellisyyden tason.

Tämä jaottelu vaikuttaa meistä täydellisen järkevältä ja ilmentää hyvin määritettyjä ominaispiirteitä. Jaottelu jätti meidän ero-

teltavaksemme ainoastaan riittävän määrän alaluokkia ja kunkin alaluokan pääasialliset tunnuspiirteet kokonaisuudessaan. Tämän teimme *Henkien*^[2] avustuksella, joiden hyväntahtoisia ohjeita meiltä ei koskaan puuttunut.

Tämän jaottelun avulla on helppoa määrittää niiden *Henkien*^[2] luokka ja myös ylemmyyden tai alemmuuden taso, joiden kanssa voimme ryhtyä kommunikoimaan, sekä sen seurauksena niiden ansaitsema luottamuksen ja arvostuksen taso. Tämä on tietyllä tavalla *spiritistisen*^[1] tieteen avain, koska ainoastaan se voi sällittää meille kommunikaatioiden esille tuomia poikkeavuuksia valaisemalla meille poikkeavuuksia *Henkien*^[2] älykkyudessa ja moraalisisessa tasossa. Huomasimme kuitenkin, että *Henget*^[2] eivät ainaisesti kuulu ainoastaan tähän tai tuohon luokkaan. *Henkien*^[2] kehitys toteutuu aina asteittain ja usein enemmän yhdellä alueella kuin toisella, joten niillä voi olla useiden eri kategorioiden ominaispiirteitä, minkä voi arvioida niiden kielenkäytöstä ja teoista.

Kolmas pääluokka – epätäydelliset Henget

101. YLEISET OMINAISPIIRTEET. – Materian vallitsevuus *hengen*^[2a] ylitse, taipumus pahaan, ymmärtämättömyys, ylpeys, itsekkyyys ja kaikki pahat himot, jotka ovat seurausta edellä mainituista. Niillä on aavistus Jumalasta, mutta ne eivät käsitä sitä.

Kaikki tähän kategoriaan kuuluvat eivät ole pääasiassa pahoja; joissakin on ennemminkin harkitsemattomuutta, epäjohtonmukaisuutta ja ilkikurisuutta kuin todellista pahuutta. Toiset eivät tee hyvää eivätkä pahaa, mutta sillä, että ne eivät tee hyvää, ne ilmaisevat alhaisuutensa. Toiset päinvastoin nauttivat pahuudesta ja tulevat tyytyväisiksi, kun saavat tilaisuuden tehdä pahaa.

Ne voivat yhdistää älykkyuden pahuuteen ja ilkikurisuuteen, mutta millainen tahansa onkin niiden älykkyuden kehittyneisyys, niiden ajatusmallit ovat vähemmän kehittyneitä ja tunteet enemmän tai vähemmän alhaisia.

Niiden *Henkien maailman*^[4] asioiden tuntemus on rajoittunutta, ja se vähä, mitä ne tietävät, sekoittuu ruumiillisen elämän mielikuviin ja ennakkoluuloihin. Ne eivät voi antaa meille muuta kuin vääriä ja epätäydellisiä käsitteitä. Valpas tarkkailija kuitenkin löytää usein niiden kommunikaatioista, vaikkakin epätäydellisistä, vahvistuksia pääasiallisiin totuuksiin, joita korkeimmat *Henget*^[2] ovat opettaneet.

Niiden ominaispiirteet kuvastuvat niiden kielenkäytöstä. Jokainen *Henki*^[2], joka kommunikaatioissaan paljastaa pahan ajatuksen, voidaan luokitella kolmanteen kategoriaan. Sen seurauksena kaikki meille ehdotetut pahat ajatukset tulevat tämän kategorian *Hengiltä*^[2].

Ne näkevät hyvien *Henkien*^[2] onnellisuuden, ja tämä näkymä on niille lakkaamaton kärsimys, koska ne kokevat kaiken ahdistuksen, mitä kateellisuus ja mustasukkaisuus aiheuttavat.

Ne säilyttävät muistissaan ja huomioissaan ruumiillisen elämän kärsimykset, ja tämä mielikuva on usein tuskallisempi kuin todellisuus. Ne siis todellakin kärsivät kokemistaan tuskista sekä muille aiheuttamistaan kärsimyksistä. Ja koska ne kärsivät pitkiä aikoja, ne uskovat kärsivänsä ikuisesti. Jumala haluaa, niitä rangaistakseen, että ne uskovat näin.

Kolmas pääluokka voidaan jakaa viiteen alaluokkaan.

102. *Kymmenes luokka* – EPÄPUHTAAT HENGET – Tämän kategorian yksilöt ovat suuntautuneet pahaan ja tekevät siitä huolenaiheensa kohteen.

Ne antavat *Henkinä*^[2] vilpillisiä ohjeita, lietsovat eripuraisuutta ja epäluotettavuutta ja naamioituvat kaikenlaisiin muotoihin pettääkseen paremmin. Ne ovat yhteydessä ominaispiirteiltään tarpeeksi heikkoihin ihmisiin suostutellakseen heitä ehdotuksiinsa. Niiden tarkoituksena on aiheuttaa harmia ihmisille, ja ne ovat tyytyväisiä voidessaan hidastaa heidän kehittymistään aiheuttamalla heidän menehtymisensä koetuksissa.

Henkien^[2] ilmaisujen keskuudessa ne voidaan tunnistaa kielenkäytöstään: ilmaisujen tyhjänpäiväisyys ja töykeys niin *Henki-*

en^[2] kuin ihmistenkin kohdalla on aina osoitus moraalisesta, jos ei älyllisestä, alemmuudesta. Niiden kommunikaatiot kuvastavat niiden taipumusten alhaisuutta, ja jos ne yrittävät harhauttaa puhumalla järkevästi, ne eivät pysty pitämään tätä roolia pitkään yllä vaan loppujen lopuksi näyttävät aina alkuperänsä.

Jotkut kansat tekivät niistä pahoja jumalallisuuksia, toiset nimesivät ne paholaisiksi tai pahoiksi hengiksi.

Ruumiillisessa elämässä ollessaan eli *ruumiillistuttuaan*^[17] ne ovat suuntautuneet kaikkiin paheisiin, jotka aiheuttavat turmeluttavia ja alentavia intohimoja: sensuaalisuus, julmuus, vilpillisuus, tekopyhyys, kunnianhimoisuus ja alhainen ahneus. Ne tekevät pahaa, koska nauttivat siitä, ja ne tekevät sitä usein ilman syytä. Ne valitsevat uhrinsa hyvyyttä kohtaan tuntemansa vihan vuoksi lähes aina rehellisten ihmisten joukosta. Ne ovat vitsaus ihmiskunnalle, mihin tahansa sosiaaliseen kategoriaan kuuluvatkin, eikä edes sivilisaation kerma ole suojassa tältä häväistykseltä.

103. *Yhdeksäs luokka* – KEVYTMIELISET HENGET – Tämän luokan yksilöt ovat ymmärtämättömiä, ilkikurisia, epäjohdonmukaisia ja ivallisia. Ne sekaantuvat kaikkeen ja vastaavat kaikkeen totuudesta huolehtimatta. Ne haluavat aiheuttaa pieniä harmeja ja iloja, tekevät harmia ja johdattavat ilkikurisesti virheeseen huiputtamalla ja kujeilemalla. Tähän luokkaan kuuluvat *Henget*^[2], joita kansankielessä nimetään **tontuiksi**, **menninkäisiksi** jne. Ne ovat riippuvaisia korkeammista *Hengistä*^[2], jotka usein asettavat ne töihin niin kuin me meidän palvelijamme.

Kommunikaatioissa ihmisten kanssa niiden kielenkäyttö on usein henkevää ja hauskaa, mutta lähes aina vailla syvällistä sisältöä. Ne käyttävät ihmisten heikkouksia ja naurettavuutta kuvaillakseen heitä kärkevästi ja satiirisesti. Ne käyttävät kommunikoinneissaan tekaistuja nimiä enemmän ilkikurisuuttaan kuin pahuuttaan.

104. *Kahdeksas luokka* – NÄENNÄISESTI TIETÄVÄT HENGET – Niiden tietämys on laajaa, mutta ne uskovat tietävänsä

enemmän kuin todellisuudessa tietävätkään. Koska ne ovat jonkin verran edistyneitä erilaisissa näkökannoissa, niiden kielenkäyttö on ominaispiirteiltään vakavaa, mikä voi luoda harhakuvitelmia niiden kyvyistä ja sisäisestä valaistuneisuudesta. Yleisesti niiden kommunikaatiot eivät kuitenkaan ole muuta kuin heijastuksia ennakkoluuloisista ja maallisen elämän systemaattisista ajatusmalleista. Ne ovat muutamien totuuksien ja järjettömien virheidän sekoitus, josta ilmenee itserakkaus, ylpeys, kateellisuus ja itsepäisyys, joista ne eivät ole voineet vielä irtaantua.

105. *Seitsemäs luokka* – NEUTRAALIT HENGET – Ne eivät ole tarpeeksi hyviä tehdäkseen hyvää eivätkä tarpeeksi pahoja tehdäkseen pahaa, vaan ne ovat yhtä paljon kallistuneita yhteen kuin toiseenkin. Ne eivät ole kohonneet moraalissa tai älykkyydessä tavallisen ihmiskunnan tilan yli. Ne kiintyvät tämän maailman asioihin ja kaipaavat epähienoja iloja.

106. *Kuudes luokka* – HÄIRITSIJÄ- JA KOLISTELIJAHENGET – Nämä *Henget*^[2] eivät itse asiassa muodosta yhtä erillistä luokkaa henkilökohtaisten ominaisuuksiensa mukaan, vaan ne voivat kuulua kaikkiin luokkiin kolmannessa pääluokassa. Ne ilmaisevat usein läsnäolonsa tunnettavien ja fyysisten ilmiöiden kautta, kuten kolistelemalla, liikuttelemalla ja siirtämällä kiinteitä kappaleita sekä aiheuttamalla ilman liikehdintää jne. Ne näyttävät olevan muita *Henkiä*^[2] enemmän kiintyneitä materiaan. Ne ovat pääasiallisia levottomuuksien aiheuttajia maapallolla, koska ne toimivat ilmassa, vedessä, tulella, kovissa kappaleissa tai maan sisuksissa. Tunnistakaa, että nämä ilmiöt eivät johdu satunnaisesta ja fyysisestä syystä, kun niillä on tarkoituksellinen ja älyllinen ominaispiirre. Kaikki *Henget*^[2] voivat tuottaa näitä ilmiöitä, mutta korkeammat *Henget*^[2] jättävät ne yleensä alemmille *Hengille*^[2], jotka ovat kykenevämpiä materiaaliin kuin älykkäisiin asioihin. Kun korkeammat *Henget*^[2] toteavat tämän lajin ilmaisujen olevan hyödyllisiä, ne käyttävät näitä alempia *Henkiä*^[2] apulaisinaan.

Toinen pääluokka – hyvät Henget

107. YLEISET OMINAISPIIRTEET. – *Hengen*^[2a] hallitsevuus materian yli; hyväntahtoisuus. Niiden kyky ja valta tehdä hyvää on suhteessa niiden saavuttamaan edistyksellisyyteen, joillakin tietämyksessä, toisilla viisaudessa ja hyvydessä. Kaikista kehittyneimmissä *Hengissä*^[2] tietämys ja moraaliset kyvyt sekoittuvat. Koska ne eivät ole vielä kokonaan materiaalittomia, ne säilyttävät kategoriastaan riippuen enemmän tai vähemmän ruumiillisen elämänsä piirteitä niin kielenkäytössään kuin tavoissaankin, joissa tunnistetaan jopa muutamia niiden manioita. Jos näin ei olisi, ne olisivatkin puhtaita *Henkiä*^[2].

Ne ymmärtävät Jumalan ja äärettömyyden ja nauttivat jo hyvien onnellisuudesta. Ne ovat onnellisia tehdessään hyvää tai ehkäistessään pahaa. Niitä yhdistävä rakkaus on niille sanoinkuvaamaton onnen lähde, jota ei häiritse kateellisuus, omantunnontuskat tai minkäänlaiset pahat himot, jotka aiheuttavat ahdistusta epätäydellisille *Hengille*^[2]. Niillä on kuitenkin kaikilla vielä koetukisia kestettäväänään, kunnes ne saavuttavat täydellisyyden.

Ne herättävät *Henkinä*^[2] hyviä ajatuksia, johdattavat ihmisiä pois pahalta tieltä, suojelevat niiden *Henkiä*^[2], jotka näyttävät olevan tämän suojelun arvoisia ja neutralisoivat epätäydellisten *Henkien*^[2] vaikutuksia niihin, jotka eivät halua taipua epätäydellisten *Henkien*^[2] vaikutukselle.

Ruumiillisessa elämässään eli *ruumiillistuttuaan*^[17] ne ovat hyviä ja hyväntahtoisia muita kohtaan. Niihin ei vaikuta ylpeys, itsekkyyys eikä kunnianhimo. Ne eivät tunne vihaa, raivoa, kateellisuutta eivätkä mustasukkaisuutta ja tekevät hyvää hyvyden vuoksi.

Tähän luokkaan kuuluvat *Henget*^[2], joita kansanomaiset uskomukset nimittivät *hyviksi Hengiksi*^[2], *suojeleviksi Hengiksi*^[2] ja *hyvyiden Hengiksi*^[2]. Taikauskoisuuden ja tietämättömyyden ajanjaksoina niitä pidettiin jumalallisina hyväntekijöinä.

Toinen pääluokka voidaan jakaa neljään alaryhmään:

108. *Viides luokka* – HYVÄNTAHTOISET HENGET – Niiden

hallitseva piirre on hyvyys. Ne iloitsevat palvellessaan ihmisiä ja suojellessaan heitä, mutta niiden tieto on rajoittunutta ja kehitys enemmän moraalista kuin älyllistä.

109. *Neljäs luokka* – TIETÄVÄT HENGET – Ne erottuvat pääasiassa tietämyksensä laajuudella. Ne ovat vähemmän huolissaan moraalista kuin tieteellisistä kysymyksistä, joita pystyvät paremmin omaksumaan. Ne huomioivat tieteen vain hyödylliseltä näkökannalta eivätkä sekoita sitä minkäänlaisiin intohimoihin, jotka ovat ominaisia epätäydellisille *Hengille*^[2].

110. *Kolmas luokka* – VIISAAT HENGET – Niiden tunnuspiirteenä on moraaliselta laadultaan ylin luonne. Niillä ei ole rajattomia tietoja, mutta niillä on älyllinen kapasiteetti, joka mahdollistaa ihmisten ja asioiden oikeanlaisen arvioinnin.

111. *Toinen luokka* – KORKEIMMAT HENGET^[2] – Ne yhdistävät tietämyksen, viisauden ja hyvyyden. Niiden kielenkäyttö paljastaa vain hyväntahtoisuutta, on aina kunniallista, ylevää ja usein ylvästä. Ylemmyys muuttaa ne muita kykenevämmiksi antamaan meille oikeudenmukaisimpia tietoja *Henkien maailman*^[4] asioista meille sallittujen rajojen sisällä. Ne kommunikoiivat vapaaehtoisesti niiden kanssa, jotka etsivät totuutta hyvässä uskossa ja joiden *sielu*^[5] on irtaantunut maallisista kytköksistä riittävästi kyetäkseen ymmärtämään niitä. Ne kuitenkin etäännyvät niistä, jotka ovat ainoastaan uteliaisuuden innoittamia tai jotka etäännyvät hyvän harjoittamisesta materiaan vaikutuksesta.

Kun ne *ruumiillistuvat*^[17] poikkeuksellisesti maan päälle suorittaakseen kehitystä aiheuttavan elämäntehtävän. Ne näyttävät meille täydellisyyden mallin, johon ihmiskunta voi pyrkiä tässä maailmassa.

Ensimmäinen pääluokka – puhtaat Henget

112. YLEISET OMINAISPIIRTEET. – Eivät kärsi materiaan

vaikutuksista. Absoluuttinen moraalinen ja älyllinen ylemmyys verrattaessa muihin *Henkien*^[2] luokkiin.

113. *Ensimmäinen ja ainoa luokka.* – Ne ovat nousseet kaikkien arvoasteikon luokkien läpi ja luopuneet kaikista materian epäpuhtauksista. Ne ovat saavuttaneet korkeimman mahdollisen saavutettavissa olevan täydellisyyksien summan, eikä niiden tarvitse enää kokea koetuksia ja hyvityksiä. Koska ne eivät ole enää alttiita jälleensyntymiseen ruumiin hajoamiselle alttiissa materiassa, niillä on loputon elämä, josta ne nauttivat Jumalan rinnalla.

Ne nauttivat muuttumattomasta autuudesta, sillä ne eivät ole enää alttiita tarpeille ja materiaalisen elämän vaihteluille, mutta tämä autuus ei ole *monotonista toimettomuutta ikuisesti mie-tiskellen*. Ne ovat Jumalan sanansaattajia ja ministereitä, joiden määräyksiä noudatetaan maailmankaikkeuden tasapainoisuuden ylläpitämiseksi. Ne johtavat kaikkia alapuolellaan olevia *Henkiä*^[2], auttavat niitä kehittymään paremmiksi ja määrittävät niille tehtävät. Niiden autuas tehtävä on auttaa ihmisiä ahdistuksissaan, johdattaa heitä hyvään tai johdattaa heitä hyvittämään virheitä, jotka ovat pitäneet heitä etäällä ylemmästä onnesta. Niitä kutsutaan joskus enkeleiksi, arkkienkeleiksi tai serafeiksi.

Ihmiset voivat päästä kommunikaatioon niiden kanssa, mutta olisi hyvin itserakasta kuvitella pitävänsä niitä jatkuvasti komennessaan.

Henkien kehittyminen

114. Ovatko *Henget*^[2] alun perin pahoja vai hyviä luonteeltaan, vai kehittyvätkö ne itse kukin omalla tavallaan?

”Henget^[2] kehittävät itse itseään ja kulkevat kehittyen alhaisemmasta luokasta ylempään luokkaan.”

115. Ovatko jotkut *Henget*^[2] luotu hyviksi ja jotkut pahoiksi?

”Jumala loi kaikki Henget^[2] yksinkertaisiksi ja tietämättömiksi eli vailla tietämystä oleviksi. Jumala antoi jokaiselle määrite-

tyn tehtävän, jonka tarkoituksena on valaista niitä ja saada ne totuuden tuntemisen kautta saavuttamaan asteittain täydellisyyden, jotta ne lähestyisivät Jumalaa. Tässä täydellisyydessä ne kohtaavat ikuisen ja puhtaan onnellisuuden. Henget^[2] hankkivat nämä tietämykset käymällä läpi Jumalan niille asettamia koetuksia. Jotkut hyväksyvät nämä koetukset alistuen ja saavuttavat nopeammin päämääränsä. Toiset eivät kestä koetuksia valittamatta, jolloin ne omien virheidensä takia pysyvät etäällä täydellisyydestä ja luvatusista onnellisuudesta.”

a) Tämän mukaan Henget^[2] olisivat alkuperältään ymmärtämättömiä ja kokemattomia kuin lapset ja hankkisivat puuttuvia tuntemuksia vähä vähältä kulkemalla erilaisten elämänvaiheiden läpi.

”Kyllä, vertaus on sopiva. Vastahakoinen lapsi pysyy ymmärtämättömänä ja epätäydellisenä ja hyötyy enemmän tai vähemmän sen mukaisesti, kuinka kuuliaisesti hän suhtautuu. Ihmisen elämällä on kuitenkin päätepiste, kun taas Hengillä^[2] se jatkuu loputtomiin.”

116. Onko olemassa Henkiä^[2], jotka pysyvät ikuisesti alemmissa luokissa?

”Ei, kaikki tulevat täydellisiksi. Ne muuttavat luokkaansa, vaikkakin hitaasti. Niin kuin toisella kerralla kerroimme, oikeudenmukainen ja armelias isä ei voi rangaista lapsiaan ikuisesti. Ajatteletteko, että Jumala, niin suuri, niin hyvä, niin oikeudenmukainen, olisi pahempi kuin te itse?”

117. Onko se nopeus, jolla Henget^[2] kehittyvät täydellisyyteen, siis ainoastaan niistä itsestään johtuvaa?

”Todellakin. Ne saavuttavat täydellisyyden hitaammin tai nopeammin sen mukaan, millainen on niiden halu ja alistuminen Jumalan tahtoon. Eikös kuulialainen lapsi opi nopeammin kuin vastaan hangoitteleva lapsi?”

118. Voivatko Henget^[2] pahentua (palata arvoasteikossa alas-

päin)?

”Eivät. Sitä mukaa kun ne edistyvät, ne ymmärtävät, mikä niitä etäännyttää täydellisyydestä. Kun Henki^[2] päättää koetuksensa, sillä on kokemus, jota se ei koskaan unohda. Henki^[2] voi pysyä samassa luokassa, mutta se ei koskaan palaa kehityksessä taaksepäin.”

119. Eikö Jumala voisi vapauttaa Henkiä^[2] koetuksista, jotka niiden täytyy kestää, jotta ne saavuttaisivat ensimmäisen arvoasteikon?

”Jos ne olisi luotu täydellisiksi, ne eivät omaisi meriittiä nauttiakseen tämän täydellisyyden eduista. Missä olisi meriitti ilman sen eteen käytyä taistelua? Henkien^[2] keskuudessa oleva eriarvoisuus on siis tarpeen niiden persoonallisuuksille, ja tehtävät, joita ne suorittavat eri kehitysasteilla, noudattavat Luojan tarkeitusperiä maailmankaikkeuden tasapainon edistämiseksi.”

Ottaen huomioon, että sosiaalisessa elämässä kaikki ihmiset voivat saavuttaa korkeimpia virkoja voitaisiin kysyä, miksi esimerkiksi jonkun maan hallitsija ei ylennä kaikkia sotilaitaan kenraaleiksi, miksi kaikki työntekijät eivät ole työpaikan johtajia, miksi kaikki oppilaat eivät ole opettajia. Sosiaalisen ja Hengen^[2] elämän välillä on seuraava ero: sosiaalinen elämä on rajoitettu eikä aina salli kaikkien saavuttaa kaikkia tasoja, kun taas Hengen^[2] elämä on määrittämätön ja jättää jokaiselle mahdollisuuden nousta ylimmälle tasolle.

120. Käyvätkö kaikki Henget^[2] läpi pahuuden tien saavuttaakseen hyvän?

”Ei pahuuden vaan ymmärtämättömyyden.”

121. Miksi jotkut Henget^[2] seuraavat hyviä ja toiset pahoja teitä?

”Eikös niille ole annettu vapaa tahto? Jumala ei luonut niitä pahoiksi vaan yksinkertaisiksi ja ymmärtämättömiksi eli kykeneviksi niin hyvään kuin pahaankin. Ne, jotka ovat pahoja, ovat

muuttuneet sellaiseksi omasta tahdostaan.”

122. Kuinka *Henget*^[2] voivat nauttia valinnanvapaudesta hyvän ja pahan välillä, kun ne eivät ole tietoisia itsestään? Onko niissä jokin periaate tai taipumus, joka vie niitä enemmän yhteen suuntaan kuin toiseen?

”Vapaa tahto kehittyy sitä mukaa, kun Henki^[2] hankkii tietoisuuden itsestään. Sillä ei olisi valinnanvapautta, jos valinta olisi määritetty sen tahdosta riippumattomasta syystä. Pahuuden aiheuttaja ei ole siinä itsessään vaan sen ulkopuolella, vaikutuksissa, joihin se taipuu vapaaehtoisesti. Tämä valinta on esitetty Raamatun syntiinlankeemus kertomuksessa. On olemassa hyvin suurellinen kuvaus ihmisen lankeamisesta ja perisynnistä: ”Jotkut Henget taipuivat houkutukselle, toiset kestivät sen”.

a) Mistä tulevat *Henkiä*^[2] koettelevat pahat vaikutukset?

”Epätäydellisistä Hengistä^[2], jotka pyrkivät lähestymään halitakseen niitä ja jotka ilahtuvat saadessaan ne menehtymään. Tätä pyrittiin symboloimaan saatanan mielikuvalla.”

b) Kohdistuvatko nämä vaikutukset *Henkeen*^[2] ainoastaan sen alkuaikoina?

*”Ne seuraavat *Henkeä*^[2] sen elämässä siihen asti, kunnes *Hengellä*^[2] on niin paljon valtaa itseensä, että pahat luopuvat obsessiosta^[19].”*

123. Miksi Jumala sallii *Henkien*^[2] seurata pahuuden polkuja?

”Kuinka uskallatte pyytää Jumalalta tiliä Hänen teoistaan? Uskotteko voivanne ymmärtää syvällisesti Hänen tarkoituksensa? Voimme kuitenkin kertoa näin: Jumalan viisaus on Hänen jokaiselle antamassaan valinnanvapaudessa, näin ollen jokaisella on ansio omista teoistaan.”

124. Koska on *Henkiä*^[2], jotka alusta asti seuraavat absoluuttisen hyvää tietä ja toisia *Henkiä*^[2], jotka seuraavat absoluuttisen pahaa

tietä, täytynee epäilemättä olla myös asteita näiden kahden ääripään välillä?

”Kyllä, todellakin, ja tällä välillä suurin osa Hengistä^[2] on.”

125. Voivatko pahoja teitä seuraavat *Henget*^[2] saavuttaa saman ylemmän tason kuin muutkin?

*”Kyllä, mutta **ikuisuudet** ovat niille kuitenkin pidempiä.”*

Ilmaisun **ikuisuudet** yhteydessä täytyy ymmärtää käsitys, minkä vähemmän kehittyneet *Henget*^[2] muodostavat kärsimyksestään, joiden loppua ne eivät pysty näkemään. Tämä käsitys uudistuu joka kerta, kun ne menehtyvät koetuksissaan.

126. Ovatko pahan kautta ylemmän täydellisyyden tason saavuttavat *Henget*^[2] Jumalan silmissä vähemmän ansiokkaita kuin muut?

”Jumala katselee oikealta tieltä poikenneita samalla tavalla kuin muita sekä rakastaa kaikkia samalla sydämellä. Niitä on kutsuttu pahoiksi, koska ne lankesivat koetuksissaan. Ne olivat ennen vain yksinkertaisia Henkiä^[2].”

127. Ovatko kaikki *Henget*^[2] luotu samanlaisiksi älyllisen kapasiteetin osalta?

*”Kaikki *Henget*^[2] on luotu samanlaisiksi, mutta koska ne eivät tiedä, mistä ovat lähtöisin, niiden on tarpeen kehittää vapaata tahtoaan. Ne kehittyvät hitaammin tai nopeammin niin älyllisesti kuin moraalisestikin.”*

Henget^[2], jotka seurasivat alusta asti hyvää tietä, eivät ole sen takia täydellisiä *Henkiä*^[2]. Jos niillä ei ole enää pahoja taipumuksia, niiden täytyy kuitenkin hankkia vielä kokemusta ja välttämättömiä tunteuksia täydellisyyden saavuttamiseksi. Voimme verrat niitä lapsiin, joilla on heidän luonnollisten vaistojensa hyvävyydestä huolimatta tarve kehittyä ja valaistua ja jotka eivät kulje ilman muutosta lapsuudesta aikuisuuteen. On ihmisiä, jotka ovat

hyviä tai pahoja lapsuudestaan lähtien, ja niin on myös *Henkiä*^[2], jotka ovat hyviä tai pahoja alkuperästään lähtien. Pääasiallisena erona on, että lapsen kaikki vaistot ovat muodostuneet, kun taas *Henki*^[2] ei ole muodostuessaan hyvä eikä paha. Sillä on kaikki taipumukset, ja se pitää parempana yhtä tai toista suuntaa vapaan tahdon vaikutuksen mukaisesti.

Enkelit ja paholaiset

128. Muodostavatko enkeleiksi kutsumamme olennot erityisen muista *Hengistä*^[2] luonnoltaan poikkeavan kategorian?

Eivät. Ne ovat puhtaita Henkiä^[2] eli niitä, jotka ovat ylimmällä kehityksen tasolla ja joissa yhdistyvät kaikki täydellisyydet.”

Sana **enkeli** paljastaa yleisen mielikuvan moraalisesta täydellisyydestä, mutta sitä käytetään kuitenkin usein kaikkiin hyviin ja pahoihin olentoihin, jotka ovat ihmiskunnan ulkopuolella. Sanotaan: hyvä enkeli tai paha enkeli, valon enkeli tai pimeyden enkeli. Tässä tapauksessa se on synonyymi sanoille **Henki**^[2] ja **nero**, ja tarkoitamme tässä näiden sanojen hyvää merkitystä.

129. Kulkevatko enkelit kaikkien kehitysasteiden kautta?

”Kulkevat kaikkien kehitysasteiden kautta, mutta kuten jo kerroimme, jotkut hyväksyvät tehtävänsä valittamatta ja saapuvat nopeammin. Toiset kuluttavat lyhyemmän tai pidemmän ajan saavuttaakseen täydellisyyden.”

130. Jos mielipide, jonka mukaan on olemassa täydellisiä ja kaikkia muita luomuksia ylemmiksi luotuja olentoja, on virheellinen, kuinka voi selittää tämän uskomuksen perinteen lähes kaikkien kansojen kohdalla?

”Tulkoon tietoonne, että teidän maailmanne ei ole ollut iankaikkisesti ja että jo paljon ennen sen olemassaoloa oli ylimmän tason saavuttaneita Henkiä^[2]. Ihmiset uskovat, että ylimmän tason

saavuttaneet Henget^[2] ovat aina olleet sellaisia.”

131. Onko olemassa paholaisia sanan yleisesti tunnetussa merkityksessä?

”Jos paholaisia olisi olemassa, ne olisivat Jumalan luomuksia, ja olisiko Jumala oikeudenmukainen, jos Hän olisi luonut ikuisesti pahaan määrättyjä olentoja, jotka pysyvät iankaikkisesti onnettomina? Jos on olemassa paholaisia, ne asuvat teidän vähemmän kehittyneessä maailmassanne tai samankaltaisissa maailmoissa. Ne ovat niitä tekopyhiä ihmisiä, jotka tekevät oikeudenmukaisesta Jumalasta pahan ja kostonhaluisen Jumalan, jota uskovat miellyttävänsä kammottavuuksilla, joita tekevät Hänen nimiinsä.”

Sana **demoni** ei edellytä mielikuvaa pahasta *Hengestä^[2]* muuten kuin sanan uudenaikaisessa merkityksessä, koska kreikan kielen sana **daimon**, josta se on johtunut, tarkoittaa **neroa, älykkyyttä**, ja sillä tarkoitetaan niin hyviä kuin pahojakin eiruumiillisia olentoja.

Demonit/paholaiset ymmärretään sanan kansanomaisessa merkityksessä olennoiksi, jotka ovat olennaisesti pahansuopia. Niiden täytyy olla kaikkien muiden asioiden tavoin Jumalan luomuksia. Jumala, joka on ylitse kaiken oikeudenmukainen ja hyvä, ei ole voinut luoda luonteeltaan pahaan taipuvaisia ja ikuisesti tuomittuja olentoja. Jos ne eivät olisi Jumalan luomuksia, ne olisivat olleet olemassa Jumalan tavoin iankaikkisesti, tai sitten olisi olemassa useita hallitsevia jumaluuksia.

Jokaisen opin ensimmäinen edellytys on loogisuus. Tämän vuoksi paholaisten olemassaolo, niiden absoluuttisessa merkityksessä, hairahtuisi tästä olennaisesta perustasta. On ymmärrettävää, että jälkeenjääneiden kansojen uskomuksessa, jossa ei tunnettu Jumalallisuuden tunnusmerkkejä, paha tekevät jumalallisuudet ja paholaiset olivat hyväksytyjä käsityksiä. Tämä olisi kuitenkin epäloogista ja ristiriidassa niiden kanssa, jotka pitävät Jumalan hyvyyttä eräänä Hänen täydellisyydelleen

ominaisena tunnusmerkkinä. Oletus siitä, että Jumala olisi voinut luoda pahaan taipuvaisia ja pahaan ikuisesti harjoittamaan määrättyjä olentoja, kieltäisi Hänen hyvyytensä. Paholaiseen uskovat nojaavat Jeesuksen sanoihin. Me emme aseta kyseenalaiseksi Jeesuksen opetusten auktoriteettia, koska haluaisimme nähdä niitä enemmän ihmisten sydämissä kuin ihmisten puheissa. Mutta ovatko he oikeassa siinä, mitä Jeesus todellakin tarkoitti paholaisella? Eikö tiedetäkin, että vertauskuvallinen muoto oli eräs erottuva ominaispiirre Jeesuksen kielenkäytössä? Täytyykö kaikki, mitä on evankeliumissa, omaksua kirjaimellisesti? Emme tarvitse seuraavan lainauksen lisäksi muita todisteita:

”Pian näiden ahdistuksen päivien jälkeen aurinko pimentyy, kuu ei enää loista valoaan, tähdet tippuvat taivaalta, ja taivaalliset hallitsijat järkkyvät. Kerron teille todellakin, että tämä sukupolvi ei mene pois ilman että kaikki nämä asiat täytyisivät.”

Emmekö olekin nähneet Raamatun tekstien *muodon* olevan ristiriidassa tieteen kanssa maan luomisen ja liikkeen suhteen? Eikö sama voisi päteä tiettyihin kuvauksiin, joita Jeesus käytti, kun piti puhua sen aikaisilla ja paikallisilla ilmaisuilla? On mahdotonta, että Jeesus olisi voinut kertoa tietoisesti virheelistä asiaa. Eli jos Hänen sanoissaan on järjenvastaisia asioita, näin on, koska emme ymmärrä niitä tai tulkitsemme niitä huonosti.

Ihmiset ovat tehneet paholaisten suhteen vastaavasti kuin enkelienkin suhteen. Samalla tavalla kuin he ovat uskoneet iankaikkisesti täydellisiin olentoihin, he ovat pitäneet alempien kehitysasteiden *Henkiä*^[2] iankaikkisesti pahoina. Sanalla paholainen viitataan siis epäpuhtaisiin *Henkiin*^[2], jotka eivät ole sen parempia olentoja, kuin ne, joita kutsutaan tällä nimellä mutta sillä erotuksella, että niiden kehityksen tila on hetkellinen. Ne ovat epätäydellisiä *Henkiä*^[2], jotka vastustavat koetuksiaan, jotka niiden täytyy kestää, ja jotka tämän takia ovat koetuksissaan kauemmin. Ne tulevat kuitenkin vuorollaan poistumaan tästä olotilasta, silloin kun sitä haluavat. Voisimme siten hyväksyä

sanan demoni/paholainen tällä rajoituksella. Mutta koska tämä sana on ymmärretty erityislaatuisella tavalla, sen käyttö voisi virheellisesti johdattaa uskomaan erityisiin pahoiksi luotuihin olentoihin.

Saatana on selvästi pahan persoonallistuma vertauskuvallisessa muodossaan, sillä on mahdotonta hyväksyä pahan olennon taistelevan Jumalaa vastaan niin kuin yksi valtiasta vastaan ja että tuon olennon ainoa huolenaihe on olla Jumalan tarkoituseriä vastaan. Koska ihminen tarvitsee kuvia ja hahmoja tehdäksensä vaikutuksen mielikuvitukseensa, hän piirsi ei-ruumiilliset olennot materiaaliseksi muodoksi varustettuina sellaisilla tunnusmerkeillä, jotka muistuttivat niiden hyvyyksistä ja vioista. Antiikin ihmiset halusivat personoida ajan ja piirsivät hahmon viikatteella ja tiimalasilla varustetusta vanhuksesta, sillä kuvaus nuoresta miehestä olisi järjenvastainen. Saman asian voi nähdä rikkaudessa, totuudessa ja muissa vertauskuvissa. Nykyään enkelit tai puhtaat *Henget*²¹ ymmärretään säihkyviksi olennoiksi, joilla on valkoiset siivet, ja ne ovat puhtauden vertauskuva. Demoni on kuvattu sarvilla, koukkukynsillä ja eläimellisyyden tunnusmerkeillä, ja se on alhaisten intohimojen vertauskuva. Kansa, joka ottaa asiat kirjaimellisesti, näki nämä vertauskuvat todellisina olentoina niin kuin he näkivät muinaisina aikoina Saturnuksen ajan vertauskuvana.

Luku II – Henkien ruumiillistuminen

1. Hengen ruumiillistumisen tarkoitus –
2. Sielu – 3. Materialismi

Hengen ruumiillistumisen tarkoitus

132. Mikä on Henkien^[2] ruumiillistumisen^[17] tarkoitus?

”Jumala asettaa Hengen^[2] ruumiillistumaan^[17], jotta ne saavuttaisivat täydellisyyden. Joillekin se on hyvitys, toisille se on elämäntehtävä. Saavuttaakseen täydellisyyden **täytyy kuitenkin kokea kaikki ruumiillisen elämän hankaluudet**, ja näissä hankaluuksissa on hyvitys. Ruumiillistumisella^[17] on myös toinen tarkoitus: se asettaa Hengen^[2] olosuhteisiin, joissa se voi omalta osaltaan tukea Luojan tarkoituksia. Näin tehdäkseen Henki^[2] ottaa käyttöönsä materiaasta muodostuneen elimistön ja täyttää siinä Jumalan käskyn. Tästä näkökulmasta katsoen se avustaa yleisessä työssä ja kehittyy myös itse. Tämä Hengen^[2] elimistön materia on sopusoinnussa sen maailman olennaisen materian kanssa, jossa Henki^[2] on suorittamassa toimiaan.”

Ruumiillisten olentojen toimintaa tarvitaan maailmankaikkeuden kehityksessä. Jumala suuressa tietämyksessään halusi, että saman toiminnan myötä olennot löytäisivät keinon kehittyä ja lähentyä Häntä. Tällä tavalla, kaitselmuksen ihailtavan lain kautta, kaikki ketjuuntuu, kaikki on yhteenkuuluvaa luonnossa.

133. Tarvitseeko myös alusta asti hyvää tietä seuranneiden Henkien^[2] ruumiillistua^[17]?

”Kaikki on luotu yksinkertaisiksi ja ymmärtämättömiksi, ja kaikki hankkivat ohjeita taisteluissaan ja ruumiillisen elämänsä vaikeuksissa. Jumala, joka on oikeudenmukainen, ei voisi tehdä joitakin autuaiksi ilman vaikeuksia, ilman työtä tai, sen seurauksena, vailla meriittiä.”

a) Mutta mitä hyötyä *Hengille*^[2] on siinä tapauksessa hyvän tien seuraamisesta, jos se ei vapauta ruumiillisen elämän vaikeuksista?

”Ne saavuttavat päämäärän nopeammin. Elämän vaikeudet ovat usein itse asiassa seuraus Hengen^[2] epätäydellisyydestä; mitä vähemmän epätäydellisyyksiä, sitä vähemmän kärsimyksiä. Joka ei ole kateellinen, mustasukkainen, saita eikä kunnianhimoinen, ei joudu kokemaan kärsimyksiä, jotka syntyvät näistä epätäydellisyyksistä.”

Sielu

134. Mikä on *sielu*^[5]?

”Ruumiillistunut^[17] Henki^[2].”

a) Mikä *sielu*^[5] oli ennen sen yhtymistä ruumiiseen?

”Henki^[2].”

b) *Sielu*^[5] ja *Henki*^[2] ovat siten sama asia?

*”Kyllä, *sielut*^[5] eivät ole muuta kuin *Henkiä*^[2]. Ennen yhdistymistään ruumiiseen *Henki*^[2] on yksi niistä älykkäistä olennoista, jotka kansoittavat näkymätöntä maailmaa^[4], ja se ottaa väliaikaisesti lihallisen päällysteen puhdistuakseen ja valaistuakseen.”*

135. Onko ihmisessä jotain muuta kuin *sielu*^[5] ja ruumis?

*”On olemassa side, joka yhdistää *sielun*^[5] ruumiiseen.”*

a) Minkä luonteinen tämä side on?

*”Puolimateriaalinen, se on ominaisuuksiltaan *Hengen*^[2] ja ruumiin väliltä ja tarpeen, jotta *Henki*^[2] voisi olla yhteydessä materi-*

*aan ja päinvastoin. Tämän siteen kautta Henki^[2] toimii materias-
sa ja vastavuoroisesti materia vaikuttaa Henkeen^[2].*”

Ihminen on siis muodostunut kolmesta olennaisesta osasta:

1: ruumis eli materiaalinen olento, yhdenmukainen eläinten ruumiiden kanssa ja saman *elävöittävän tekijän^[6]* elävöittäjä

2: *sielu^[5]*, eli *ruumiillistunut^[17] Henki^[2]*, joka on ruumiissa

3: välittävä tekijä eli *henkinen keho^[7]*, puolimateriaalinen aines, joka toimii *Hengelle^[2]* ensimmäisenä päällysteenä ja yhdistää *sielun^[5]* ja ruumiin. Ne ovat kuin hedelmän siemen, hedelmäliha ja kuori.

136. Onko *sielu^[5]* riippumaton *vitaalista tekijästä^[6]*?

”Ruumis ei ole muuta kuin päällyste, toistamme sitä jatkuvasti.”

a) Voiko ruumis olla olemassa ilman *sielua^[5]*?

”Kyllä. Kuitenkin siitä lähtien, kun elämä lakkaa ruumiissa, sielu^[5] jättää ruumiin. Lopullista liitosta sielun^[5] ja ruumiin välillä ei ole ennen syntymää. Kun tämä liitos on perustunut, vain ruumiin kuolema voi repäistä ruumista ja sielua^[5] yhdistävän siteen, jolloin sielu^[5] jättää ruumiin. Orgaaninen elämä voi elävöittää vailla sielua^[5] olevaa ruumista, mutta sielu^[5] ei voi asua vailla orgaanista elämää olevassa ruumiissa.”

b) Mikä ruumiimme olisi, jos sillä ei olisi *sielua^[5]*?

”Lihakasa ilman älykkyyttä, mitä tahansa muuta paitsi ihminen.”

137. Voiko sama Henki^[2] ruumiillistua^[17] kahteen ruumiiseen samanaikaisesti?

”Ei, Henki^[2] on jakautumaton eikä voi elävöittää samanaikaisesti kahta olentoa.” (ks. Meedioiden kirja, osa VII)

138. Entä mielipide, jonka mukaan *sielu^[5]* on materiaalisen elämän perusta?

”Se ei merkitse meille mitään, koska on kyse erilaisesta ilmai-

sumuodosta. Alkakaä ymmärtää toinen toisianne.”

139. Tietyt *Henet*^[2] ja ennen niitä jotkut filosofit määrittivät *sielun*^[5] **Suuresta Kaikkeudesta peräisin olevaksi eläväiseksi säkeneeksi**. Miksi tämä ristiriitaisuus?

”Ei se ole ristiriitaisuutta, se riippuu sanojen tarkoituksesta. Miksei teillä ole yhtä sanaa kutakin asiaa kohden?”

Sanaa *sielu*^[5] on käytetty osoittamaan hyvin erilaisia asioita. Jotkut kutsuvat sitä elämän alkuperäksi, ja tässä mielessä voi osuvasti ja **kuvaannollisesti** kertoa, että *sielu*^[5] on eräs Suuresta Kaikkeudesta peräisin oleva eläväinen säkene. Nämä viimeiset sanat viittaavat *elävöittävään tekijään*^[6], yleismaailmalliseen lähteeseen, josta kukin olento absorboi annoksen ja joka kuoleman jälkeen palaa massaän. Tämä ajatusmalli ei sulje pois erilistä moraalilla varustettua ja materiasta riippumatonta olentoa, joka säilyttää yksilöllisyytensä kuoleman jälkeen. Tämä olento on se, jota me kutsumme myös **sieluksi**^[5], ja tässä tarkoituksessa voimme sanoa, että *sielu*^[5] on *ruumiillistunut*^[17] *Henki*^[2]. Antaen sanalle *sielu*^[5] erilaisia määritelmiä *Henet*^[2] puhuvat siitä termin määrittämisestä, joka niillä on *sielusta*^[5] olemassa sekä niistä maanpäällisistä ajatusmalleista, joilla ne ovat enemmän tai vähemmän kyllästettyjä. Tämä johtuu ihmisen riittämättömästä kielestä, jossa ei ole vain yhtä sanaa kutakin asiaa kohden ja josta aiheutuu lukuisia erehdyksiä ja väittelyjä. Tämän vuoksi korkeammat *Henet*^[2] kertovat meille, että meidän täytyy ensin ymmärtää samalla tavalla toistemme kanssa käyttämämme sanat/termit¹.

140. Mitä ajatella teoriasta, jonka mukaan *sielu*^[5] on jaettu yhtä moneen osaan kuin on lihaksia ja kukin sen osa johtaa siten kutakin ruumiin toimintoa?

*”Tämä riippuu taas sanalle *sielu*^[5] annetusta tarkoituksesta. Jos sanalle *sielu*^[5] antaisi elävöittävän fluidin^[16] merkityksen, tämä*

1 Huomautus: Katso tämän kirjan johdannosta osasta II sanan *sielu* määrittely.

olisi järkeenkäypää. Jos kuitenkin ymmärrämme sielun^[5] ruumiillistuneeksi^[17] Hengeksi^[2], tämä teoria on väärä. Kerroimme jo, että Henki^[2] on jakaantumaton ja tuottaa liikkeen elimiin välillisen puolimateriaalisen fluidin^[10] kautta ilman sielun^[5] jakaantumista.”

a) Jotkut Henge^[2] kuitenkin antoivat tämän määritelmän.

”Ymmärtämättömät Henge^[2] voivat pitää seurausta aiheuttajana.”

Sielu^[5] toimii elinten välityksellä, ja elimet ovat elävöitettyjä vitaalilla fluidilla^[16], joka jakaantuu niiden välillä, ja on runsaimmin jakaantunut liikkeiden keskuksiin. Yllämainittua selitystä ei voi käyttää, kun sielu^[5] käsitetään Hengeksi^[2], joka asuu kehossa ruumiillisen elämän aikana ja jättää ruumiin kuolemassa.

141. Onko niiden mielipiteessä totuutta, jotka ajattelevat, että sielu^[5] on ruumiin ulkopuolella ja ympäröi sitä?

*”Sielu^[5] ei ole vangittuna ruumiiseen niin kuin lintu häkkiinsä. Se säteilee ja ilmaisee itseään kuten valo lasipallon läpi tai kuten ääni kovaäänisen ympärillä. Tällä tavalla ajatellen voidaan sanoa, että sielu^[5] on ruumiin ulkopuolella, mutta se ei ole sen vuoksi ruumiin päällyste. Sielulla^[5] on kaksi päällystettä: Ensimmäinen on hienojakoinen ja kevyt, jota kutsumme **henkiseksi kehoksi**^[7]. Toinen päällyste on tiheä, materiaalinen ja painava, eli ruumis. Kuten jo kerroimme, sielu^[5] on näiden päällysteiden keskus niin kuin hedelmän siemen.”*

142. Entä se teoria, jonka mukaan lapsen sielu^[5] täydentyy jokaisessa elämänvaiheessa?

”Henki^[2] on yksi ja ainut ja yhtä kokonainen lapsessa kuin aikuisessakin. Elimet, eli sielun^[5] ilmaisemisen instrumentit, kehittyvät ja täydentyvät. Myös tämä teoria pitää seurausta aiheuttajana.”

143. Miksi kaikki Henge^[2] eivät määrittele sielua^[5] samalla tavalla?

”Kaikki Henget^[2] eivät ole samalla tavalla valistuneita näissä kysymyksissä. On rajoittuneita Henkiä^[2], jotka eivät pysty käsittämään abstrakteja asioita; ne ovat kuin teidän keskuudessanne olevat lapset. On myös ns. näennäisesti tietäviä Henkiä^[2], jotka leveilevät sanoilla muita vakuuttaakseen, mikä on yleistä teidänkin keskuudessanne. Itse asiassa jopa valistuneemmat Henget^[2] voivat usein käyttää erilaisia mutta samansisältöisiä termejä, ennen kaikkea silloin, kun käsitellään asioita, joita teidän kielenne ei pysty ilmaisemaan selvästi. Tällaisessa tapauksessa ilmaisuun tarvitaan avuksi kuvauksia ja vertauksia, jotka te valitettavasti otatte kirjaimellisesti.”

144. Miten tulisi käsittää maailman sielu?

*”Se on yleismaailmallinen elämän ja älyllisyyden alkusyy, josta yksilöt ovat lähtöisin, mutta näitä ilmaisuja käyttävät eivät useinkaan ymmärrä toisiaan. Sana **sielu** on niin ”venyvä”, että jokainen tulkitsee sen näkemyksensä mukaisesti. Toisinaan on jopa uskottu, että maalla on sielu. ”Maan sielu” täytyy ymmärtää pyyteettömien Henkien^[2] ryhmittymäksi, joka ohjaa teidän tekojanne hyvään suuntaan, jos kuuntelette niitä, ja ne ovat tietyllä tavalla Jumalan lähettämiä maassa.”*

145. Kuinka sen voi selittää, että niin monet muinaisen ja modernin ajan filosofit ovat keskustelleet niin kauan psykologian tieteestä saavuttamatta totuutta?

”Nämä ihmiset olivat spiritistisen opin^[1] edelläkävijöitä; he valmistelivat sille tien. Mutta he olivat vain ihmisiä ja erehtyivät pitämään omia ideoitaan totuuden valona. Heidän virheensä soveltuvat kuitenkin totuuden päättelemiseen, koska ne näyttävät, mikä puoltaa totuutta ja mikä on sitä vastaan. He löysivät näiden virheiden seasta myös suuria totuuksia, jotka voi ymmärtää vertailevan tutkiskelun avulla.”

146. Onko sielulla^[5] tietty rajoitettu keskus vartalossa?

”Ei, vaikka se sijaitseekin erityisesti päässä suurilla neroilla

ja kaikilla niillä, jotka ajattelevat paljon. Sydämessä se sijaitsee niillä, jotka ovat hyvin tunteellisia ja jotka tekevät kaikki tekonsa ihmiskunnan hyväksi.”

a) Mitä ajatella niiden mielipiteestä, joiden mukaan *sielu*^[5] sijaitsee jossakin elintärkeässä (ruumiin) keskuksessa?

”Tällä halutaan sanoa, että Henki^[2] asuu erityisesti siinä osassa teidän elimistöänne, missä yhdistyvät kaikki elämykset. Ne, jotka uskovat sielun^[5] sijaitsevan elintärkeässä keskuksessa, sekoittavat sen elävöittävään fluidiin^[6] eli elävöittävään tekijään^[6]. Kaiken kaikkiaan voidaan sanoa, että sielun^[5] keskus on erityisesti älyllisiä tai moraalisia ilmaisuja palvelevissa elimissä.”

Materialismi

147. Miksi anatomian erikoistuntijat, fysiologit ja useimmat luonnontieteisiin syventyvistä ovat usein taipuvaisia suuntautumaan materialismiin?

”Fysiologit raportoivat kaikesta, mitä näkevät Kaikkietävyyyteensä uskovien ihmisten ylpeys estää heitä myöntämästä, että jokin asia voi mennä heidän ymmärryksensä yli. Heidän oma tietteensä muuttaa heidät itserakkain; he ajattelevat, että luonto ei voi kätkeä heiltä mitään.”

148. Eikö ole valitettavaa, että materialismi on seuraus tutkimuksista, joiden pitäisi päinvastoin näyttää ihmiselle maailmaa hallitsevan älykkyyden ylemmyys? Onko tarpeen päätellä, että nämä tutkimukset ovat vaarallisia?

”Ei ole totta, että materialismi olisi yksi näiden tutkimusten seurauksista. Ihminen tekee itse väriä päätelmiä, koska hän voi väärinkäyttää myös parhaita asioita. Olemattomuus/”ei-mitään” pelästyttää heitä itse asiassa enemmän mitä he näyttävät, ja ns. vahvamieliset ovat usein ennemminkin kerskailevia kuin rohkeita. Useimmiten he ovat materialisteja, koska heillä ei ole mitään, millä täyttäisi edessä avautuvan syvyyden tyhjyyden. Näytä heil-

le pelastusrenkas, niin he tarrautuvat siihen innokkaasti.”

Hairahdus älykkyudessa johdattaa jotkut ihmiset näkemään meidät orgaanisina olentoina, ei minään muuna kuin materian toimintana, joka tuottaa kaikki meidän tekemme. He näkevät ihmisruumiin ainoastaan sähköisenä koneena. He tutkivat elämän mekanismeja vain elinten toimintoina, joiden näkevät loppuvan usein yhden valtimon katketessa, eivätkä he huomaa muuta kuin tämän valtimon. He pyrkivät tutkimaan, jäikö mitään tämän jälkeen, ja huomasivat vain materiaa, joka muuttui elottomaksi. He eivät pystyneet näkemään *sielun*^[5] pakenevan ruumiista, eivät pystyneet havaitsemaan sitä ja päättelivät, että kaikki on materian ominaisuuksissa, ja siten ajatus tuhoutuu kuoleman jälkeen. Se olisi surullinen seuraus, koska siinä tapauksessa hyvällä ja pahalla ei olisi tarkoitusta. Siinä tapauksessa ihmisen olisi viisainta ajatella ainoastaan itseään ja asettaa materiaalistien nautintojen täyttäminen ylitse kaiken. Tällöin sosiaaliset siteet katkeaisivat ja pyhimät kiintymykset repeäisivät ainiaaksi. Onneksi tämäntyypiset ajatusmallit eivät ole yleisemmin omaksuttuja ihmisten keskuudessa. Voidaan sanoa, että nämä ajatusmallit ovat hyvin rajoitettuja ja perustuvat vain yksilöllisiin mielipiteisiin, koska ne eivät ole vielä missään maailman osassa muodostuneet opiksi. Näihin ajatusmalleihin nojautuva yhteiskunta kantaisi itsessään hajoamisensa alkion, ja sen jäsenet ahmisivat toisiaan kuin hurjat eläimet.

Ihmisellä on vaistonvarainen vakaumus siitä, että kaikki ei lopu elämän loputtua – he kammoksuvat olemattomuutta/eimitään. Ihminen hangoittelee turhaan tulevan elämän mielikuvaa vastaan. Kuoleman hetken saapuessa ainoastaan hyvin harvat eivät kysy, mikä tulee olemaan heidän jatkonsa, koska ajatuksessa elämän jättämisestä on jotain hyvin kivuliasta. Kuka itse asiassa voisi kohdata välinpitämättömästi absoluuttisen ja ikuisen eroamisen kaikesta siitä mitä rakasti? Kuka voisi kammoksumatta nähdä eteensä aukeavan mittaamattoman olemattomuuden syvyyden, jonne hänen kaikki kykynsä ja toiveensa

tulisivat ikuisesti häviämään sekä sanoa: ”Se siitä! Minun kuolemani jälkeen tulee olemattomuus/ei-mitään eikä mitään muuta: kaikki on loppunut ainaisesti. Jo muutamien päivien kuluttua minun muistoni on poistettu niiden muistista, jotka säilyvät hengissä kuolemani jälkeen, eikä minun käynnistäni maan päällä jää minkäänlaista jälkeä. Tekemäni hyvyys unohdetaan niiden kiittämättömien toimesta, joita palvelin. Olemattomuus/ei-mitään palkitsee hyvät tekoni, eikä minusta ole mitään muuta odotettavissa kuin matojen kaivama ruumiini!”

Eikö tässä näkymässä ole jotakin hyytävän kammottavaa? Uskonto opettaa, että siten ei voi olla, ja järki vahvistaa sen, mutta epäselvä ja määrittämätön kuolemanjälkeinen elämä ei tyydytä haluamme varmuudesta. Tämä on useille epäilysten alkuperä. Myönnetään, että meillä on *sielumme*^[5], mutta mikä on meidän *sielumme*^[5]? Onko sillä ulkonäkö, mikä tahansa muoto? Onko se rajattu vai ääretön olento? Jotkut sanovat, että se on yksi Jumalan henkäys, joillekin se on yksi säkene ja joillekin muille yksi osanen kaikkea ylempää Suuruutta, elämän ja älyllisyyden peruste. Mutta mitä tästä kaikesta opimme? Mitä hyötyä *sielusta*^[5] on meille, jos se sekoittuu kuoleman jälkeen ääretömyyteen kuten vesitipat valtameren? Eikö yksilöllisyyden menetys ole meille sama kuin olemattomuus? Sanotaan myös, että *sielu*^[5] on ei-materiaalinen. Ei-materiaalisella asialla ei kuitenkaan ole määritettyä kokoa, ja meille se siinä tapauksessa edustaa olematonta. Uskonto opettaa meille myös, että olemme onnellisia tai surullisia tekemämme hyvän tai pahan mukaan. Mutta mitä tulee olemaan tämä onnellisuus, joka meitä odottaa Jumalan sylissä? Onko se autuus, loputon mietiskely, jonka ainoa tarkoitus on laulaa ylistyslauluja Luojalle? Ovatko helvetin liekit todellisia vai vertauskuvallisia? Itse kirkko ymmärtää ne viimeksi mainittuna, mutta mitä ovat siinä tapauksessa nämä helvetin kärsimykset? Missä on piinan paikka? Toisin sanoen mitä on se, jota tehdään, ja se, mitä nähdään siinä toisessa maailmassa, joka meitä kaikkia odottaa? Sanotaan, että kukaan ei koskaan palannut sieltä antamaan meille tietoja. Se ei ole totta,

ja *spiritismin*^[1] tehtävänä tarkalleen ottaen on valaista meitä tästä tulevaisuudesta, saada meidät tiettyyn pisteeseen asti kokeilemaan sormillamme ja näkemään silmillämme tuonpuoleista maailmaa ja muodostamaan siitä mielikuvan, ei enää järkeilyyn vaan tosiasioiden kautta. *Henkien*^[2] kommunikaatioiden ansiosota se ei ole enää yksinkertainen oletus, yksi mahdollisuus, jonka kukin ymmärtää tahtonsa mukaisesti ja jota runoilijat kunnustelevat fiktioillaan tai verhoavat vertauskuvallisilla, meitä harhauttavilla, kuvauksillaan. *Henkien*^[2] kommunikaatiot ovat meille näytetty todellisuus, sillä nämä toisen maailman olennot kuvaavat meille olosuhteitaan ja kertovat meille mitä tekevät. Ne tekevät näin mahdolliseksi kaikkien uuden elämänsä vaiheiden näkemisen ja näyttävät meille väistämättömän kohtalomme, joka on meille varattu ansioidemme ja virheidemme mukaisesti. Onko tässä sitten jotain uskonnonvastaista? Täysin päinvastoin, sillä epäuskoiset saavat siitä uskolleen perustan ja välinpitämättömät uudistavat intonsa ja luottamuksensa. *Spiritismi*^[1] on siten uskonnon tehokkain apulainen. Kun kerran *spiritismi*^[1] on olemassa, se johtuu siitä, että Jumala sallii näin olevan. Hän sallii *spiritismin*^[1] herättävän häilyviä toiveitamme ja ohjaavan meidät uudestaan hyvälle tielle tulevaisuuden näkökulman kautta. Ja jos näin on, sen olemassaolon pitää tunnustaa perustuvan Jumalan lupaan siksi, että se antaa häilyvälle vakaumuksellemme uutta voimaa ja johtaa meidät näin oikealle tielle tarjoamalla meille mahdollisuuden tulevaan onnellisuuteen.

Luku III – Paluu ruumiillisesta elämästä Hengen elämään

1. *Sielu kuoleman jälkeen, sen yksilöllisyys.*
Loputon elämä. – 2. Sielun eroaminen ruumiista –
3. *Henkisen häiriintymisen vaihe ruumiin kuoleman jälkeen*

Sielu kuoleman jälkeen

149. Mitä *sielulle*^[5] tapahtuu kuoleman jälkeen?
”*Se palaa Hengeksi*^[2] eli *Henkien maailmaan*^[4], jonka oli tilapäisesti jättänyt.”

150. Säilyttääkö *sielu*^[5] kuoleman jälkeen yksilöllisyytensä?
”*Kyllä, se ei menetä sitä koskaan. Mitä se olisi, jos se sen menettäisi?*”

a) Kuinka *sielu*^[5] säilyttää yksilöllisyytensä, kun sillä ei ole enää materiaalista ruumista?
”*Sielussa*^[5] on vielä sille ominaista *fluidia*^[10], joka on otettu planeetan ilmakehästä ja joka edustaa viimeisen ruumiillisen elämän ulkomuotoa. Sitä kutsutaan nimellä *henkinen keho*^[7].”

b) Viekö *sielu*^[5] mitään mukanaan tästä maailmasta?
”*Sielu*^[5] ei vie mitään muuta kuin muiston ja halun mennä parempaan maailmaan. Tämä muisto on täynnä hellyyttä tai kitkeryyttä, sen mukaan kuinka *sielu*^[5] elämänsä eli. Mitä puhtaampi elämä on, sitä paremmin ymmärtää, kuinka turhamaisia maan päälle jääneet asiat ovat.”

151. Entä mielipide, jonka mukaan *sielu*^[5] palaa kuoleman jälkeen yleismaailmalliseen kaikkeuteen?

”Eikö Henkien^[2] ryhmä muodosta erään kaikkeuden? Eivätkö ne kaikki yhdessä muodosta maailman kokonaisuudessaan? Kun olette ryhmässä, olette sen jäseniä, ja teillä on silti aina oma yksilöllisyytenne.”

152. Mitä todisteita on *sielun*^[5] kuoleman jälkeisestä yksilöllisyydestä?

”Eikö teillä ole tämä todiste saamienne kommunikaatioiden kautta? Jos ette olisi sokeita, näkisitte; jos ette olisi kuuroja, kuulisitte, sillä usein ääni puhuu teille ja paljastaa teistä erillisen olennon olemassaolon.”

Ne, jotka ajattelevat, että kuoleman jälkeen *sielu*^[5] palaa yleismaailmalliseen kaikkeuteen, ovat väärässä, jos ymmärtävät tämän samanlaiseksi kuin vesipisaran, joka palaisi valtameren ja menettäisi yksilöllisyytensä. Ne sen sijaan ovat oikeassa, jotka ymmärtävät **yleismaailmallisen kaikkeuden** aineettomien olentojen ryhmäksi, josta jokainen *sielu*^[5] tai *Henki*^[2] on yksi osanen.

Jos *sielut*^[5] sekoittuisivat massaan, niillä olisi vain ryhmän ominaisuuksia, eikä mikään erottaisi niitä toisistaan. Niillä ei olisi omaa älykkyyttä eikä kullekin ominaisia ominaisuuksia. *Henget*^[2] kuitenkin vahvistavat kaikissa kommunikaatioissa tietoisuutensa **minästään/yksilöllisyydestään** ja riippumattoman tahtonsa. Kaikkien kommunikaatioiden aikana ilmenevä loputon vaihtelevuus on yksilöllisyyden seuraus. Jos kuoleman jälkeen olisi vain se, mitä kutsutaan suureksi Kaikkeudeksi, se absorboisi kaikki yksilöllisyydet, jolloin tämä suuri Kaikkeus olisi tasalaatuinen, jolloin myös kaikki vastaanottamamme kommunikaatiot olisivat samanlaisia. Kun kerran tuolla puolen tapaa hyviä ja pahoja olentoja, tietäviä ja tietämättömiä, onnellisia ja onnettomia, iloisia ja surullisia, kevytkenkäisiä ja harakitseviä jne., on selvää, että ne ovat erillisiä olentoja.

Yksilöllisyys näyttäytyy ilmeisimmin silloin, kun nämä olennot todistavat henkilöisyytensä kiistämättömillä merkeillä ja henkilökohtaisilla yksityiskohdilla, jotka viittaavat elämäänsä maan päällä ja jotka voidaan vahvistaa. *Sielun*^[5] yksilöllisyys on opetettu teoreettisesti niin kuin jokin uskonkappale, mutta *spiritismi*^[1] muuttaa sen ilmeiseksi ja tietyllä tavalla kouriintuntuvammaksi.

153. Miten ikuinen elämä tulee ymmärtää?

”Hengen^[2] *elämä on ikuinen; ruumiillinen elämä on väliaikainen ja ohimenevä. Kun ruumis kuolee, sielu*^[5] *palaa ikuiseen elämään.”*

a) Eikö olisi tarkempi ilmaisu sanoa **ikuiseksi elämäksi** puhtaiden *Henkien*^[2] elämää, koska ne saavuttivat täydellisyyden tason, jolloin ei ole enää koetuksia kestettävänä?

”Se on pikemminkin loputon onnellisuus, mutta oikeastaan kyse on sanoista. Voitte kutsua sitä niin kuin haluatte, kunhan vain ymmärrätte käyttämänne sanat.”

Sielun eroaminen ruumiista

154. Onko ruumiin ja *sielun*^[5] eroaminen kivulias?

”Ei. Ruumis kärsii lähes aina enemmän elämänsä aikana kuin kuoleman hetkellä; sielu^[5] *ei ota siihen mitään osaa. Kärsimyksiset, joita koetaan joskus kuoleman hetkellä, ovat nautinto Hengelle*^[2] *, joka näkee karkotuksensa (Henkien maailmasta*^[4]) *saapuvan loppuunsa.*

Luonnollisessa kuolemassa, joka saapuu elinten kuluessa loppuun ja iän seurauksena, ihminen jättää elämän huomaamattaan; se on kuin öljylamppu, joka sammuu öljyn loppuessa.

155. Miten *sielun*^[5] eroaminen ruumiista tapahtuu?

”Sielu^[5] *vapautuu sitä ruumiissa pitelevien siteiden avauduttua.”*

a) Tapahtuuko tämä eroaminen hetkellisesti ja äkillisen siirtymisen kautta? Onko olemassa jokin selvästi erottuva raja kuoleman ja elämän välillä?

*”Ei. Sielu^[5] vapautuu asteittain eikä pakene kuten vangittu lintu, joka saa yhtäkkiä vapauden. Nämä kaksi olomuotoa koskettavat toisiaan ja sekoittuvat sillä tavalla, että Henki^[2] vapautuu vähitellen sitä kiinni pitelevistä siteistä. **Nämä siteet löystyvät, mutta eivät repeä.**”*

*Henki^[2] sitoutuu elämänsä aikana ruumiiseen puolimateriaalisen päällysteensä eli henkisen kehon^[7] kautta. Kuolema on ainoastaan ruumiin tuhoutuminen eikä tämän toisen päällysteen eli henkisen kehon^[7], joka erkanee ruumiista orgaanisen elämän loppuessa. Tarkkailu osoittaa, että kuoleman hetkellä henkisen kehon^[7] irtaantuminen ei tapahdu äkkinäisesti. Se tapahtuu asteittain ja hitaudella, joka vaihtelee yksilöiden mukaan. Joillakin se on hyvin nopea, ja voidaan sanoa, että kuoleman hetki on sielun^[5] vapautumisen hetki, joka tapahtuu pian kuoleman jälkeen. Toisten kohdalla, erityisesti niiden, joiden elämä oli **kokonaan materiaallinen ja sensuelli**, ruumiista irtaantuminen on paljon hitaampi ja kestää joillakin kerroilla päiviä, viikkoja tai jopa kuukausia. Tämä ei edellytä ruumiilta pienintäkään elollisuutta eikä edes elämään palaamisen mahdollisuutta. Se tarkoittaa ainoastaan yhteenkuuluvuuden pysymistä ruumiin ja Hengen^[2] välillä, yhteenkuuluvuuden, joka on suhteessa Hengen^[2] elämänsä aikana materiaalille antaman arvon suuruuteen. On itse asiassa johdonmukaista käsittää, että mitä enemmän Henki^[2] samaistuu materiaan, sitä enemmän se kärsii siitä erotessaan. Toisaalta älyllinen ja moraalinen aktiviteetti, eli ajatusten yleneminen elämän aikana, panevat alulle materiasta vapautumisen, joten kuoleman tullessa sielun^[5] irtaantuminen on lähes hetkellinen. Tällaiseen tulokseen päästiin tarkkailemalla yksilöitä kuoleman hetkellä. Nämä tarkkailut myös todistavat, että kestävä yhtenevyys sielun^[5] ja ruumiin välillä on joillakin yksilöillä erittäin tuskallinen, koska Henki^[2] voi kokea ruumiin*

hajoamisen kauhut. Tämä tapaus on poikkeuksellinen ja erityinen tietyille elämäntyyeille ja kuoleman tyypeille; se ilmenee joidenkin itsemurhan tehneiden keskuudessa.

156. Voiko *sielun*^[5] lopullinen eroaminen ruumiista tapahtua ennen orgaanisen elämän täydellistä loppumista?

”Joissakin kuolinkamppailuissa sielu^[5] on jo jättänyt ruumiin eikä ruumiissa ole muuta kuin orgaanista elämää. Ihminen ei ole enää tietoinen itsestään, mutta hänellä on kuitenkin vielä yksi elämän ”henkäys”. Ruumis on kone, jota sydän liikuttaa. Ruumis elää niin kauan kuin sydän saa veren virtaamaan suonissa, eikä siihen tarvita sielua^[5].”

157. Onko *sielulla*^[5] kuoleman hetkellä joskus viimeinen henkäys tai ekstaasi, joka saa sen näkemään vilahdukselta maailman, mihin se tulee astumaan?

”Sielu^[5] tuntee usein ruumiiseen sitovien solmujen aukeavan, jolloin se tekee kaikkensa, jotta ne aukenisivat kokonaan. Ja kun sielu^[5] on osittain irti materiasta, se näkee tulevaisuuden avautuvan edessään ja nauttii Henkenä^[2] olemisen tilan ennakoimisesta.”

158. Voiko esimerkki perhosen toukasta, joka ryömii ensin maan päällä, lopettaa sitten kotelovaiheen kuolemaa muistuttavalla tavalla ja syntyy kauniiksi olennoiksi, antaa meille mielikuvan maanpäällisestä elämästä, kuolemasta ja lopulta uudesta elämästämme?

”Tämä on rajoitettu mielikuva. Kuvaus on hyvä, mutta teidän ei pidä ottaa sitä kirjaimellisesti, kuten te usein teette.”

159. Minkä tunteen *sielu*^[5] kokee sillä hetkellä, kun se tunnistaa olevansa *Henkien maailmassa*^[4]?

”Se riippuu sielun^[5] aikaisemmista teoista. Jos se on tehnyt pahaan haluten tehdä niin, se häpeää aluksi tekojaan. Oikeamielille se on hyvin erilaista; tuntuu kuin suuri paino putoaisi har-

teilta, eikä se pelkää tutkivaa katsetta.”

160. Tapaako *Henki*^[2] välittömästi ne, jotka tunsivat maan päällä ja jotka kuolivat ennen sitä?

*”Kyllä, sen kiintymyksen mukaisesti, jota se tunsivat niitä kohtaan ja jota ne tunsivat sitä kohtaan. Ne tulevat usein sen ympärille vastaanottamaan sitä Henkien maailmaan^[4] ja **auttavat sitä vapautumaan materiaalisista**. Ne tapaavat uudelleen myös useita niitä, jotka olivat olleet niille näkymättömiä maallisen elämänsä ajan. Se näkee niitä, jotka elävät Henkien maailmassa^[4] ruumiillisten elämiensä välistä aikaa ja vierailevat niiden luona, jotka ovat ruumiillistuneita^[7] eli elossa ruumiillisessa elämässä.”*

161. Tapahtuvatko *sielun*^[5] irtoaminen (ruumiista) ja elämän lakkaaminen samanaikaisesti väkivaltaisessa tai onnettomuudessa tapahtuvassa kuolemassa, kun elimet eivät ole vielä heikentyneet iän tai sairauksien myötä?

”Yleensä näin on, mutta kaikissa tapauksissa niitä erottava hetki on hyvin lyhyt.”

162. Säilyttääkö ihminen tietoisuuden itsestään jokusen hetken esimerkiksi mestauksen jälkeen?

”Usein tietoisuus jää muutamiksi minuuteiksi, siihen asti kunnes (ruumiin) orgaaninen elämä kokonaisuudessaan loppuu. Usein kuitenkin kuoleman pelko aiheuttaa tietoisuuden menettämisen ennen mestausta.

Käsittelen tässä vain tietoisuutta, joka mestatulla voi olla ihmisenä elintensä välityksellä, eikä *Henkenä*^[2]. Jos hän ei menettänyt tätä tietoisuutta ennen mestausta, sen voi säilyttää muutamana hyvin lyhytkestoisena hetkenä. Tietoisuus (ihmisenä elinten välityksellä) kuitenkin väistämättä lakkaa aivojen orgaanisen elämän loppuessa. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että *henkinen keho*^[7] olisi kokonaan irtaantunut ruumiista. Päinvastoin, kaikissa väkivaltaisen kuoleman tapauksissa, kun kuole-

ma ei johdu elinvoimien asteittaisesta hiipumisesta, ruumiista *henkiseen kehoon*^[7] yhdistävät siteet ovat *sitkeämpiä* ja täydellinen irtaantuminen hitaampi.

Henkisen häiriintymisen vaihe ruumiin kuoleman jälkeen

163. Onko *sielulla*^[5] tietoisuus itsestään välittömästi ruumiin jättämisen jälkeen?

”Välitön tietoisuus ei ole hyvä ilmaisu. Sielu^[5] pysyy jonkin aikaa häiriintyneessä tilassa.”

164. Kokevatko kaikki *Henget*^[2] saman asteisena ja samanpituisena sekaannusvaiheen, joka seuraa *sielun*^[5] ruumiista irtaantumista?

”Ei, tämä riippuu kunkin Hengen^[2] kehittyneisyydestä. Se Henki^[2], joka on jo puhdistautunut tunnistaa itsensä lähes välittömästi, koska se vapautui materiasta jo fyysisen elämänsä aikana. Lihallinen ihminen, jonka omatunto ei ole puhdas, säilyttää sitä vastoin materian vaikutuksen paljon kauemmin.”

165. Vaikuttaako *spiritismin*^[1] tunteminen sekaannusvaiheen keston enemmän tai vähemmän?

”Vaikutus on suuri, sillä Henki^[2] ymmärtää jo etukäteen tilanteensa. Hyvän harjoittaminen ja omantunnon puhtaus vaikuttavat kuitenkin eniten.”

Kuoleman hetkellä kaikki näyttää aluksi sekavalta. *Sielu*^[5] tarvitsee jonkin aikaa itsensä tunnistamiseen. Se on pökerryksissä niin kuin ihminen herätessään hyvin syvästä unesta ja pyrkii tajuamaan tilanteen. Mielikuvien kirkkaus ja muistikuvat meneestä palaavat sitä mukaa kun materian vaikutus sammuu ja ajatuksia sumentava sumu hälvenee.

Ruumiin kuolemaa seuraavan sekaannuksen kesto vaihtelee paljon; se voi kestää muutamia tunteja, useita kuukausia tai jopa vuosia. Se on lyhyempi heille, jotka antoivat maanpäälli-

sestä elämästä lähtien painoarvoa tulevaisuuden tilalleen, sillä he ymmärtävät asemansa välittömästi.

Tämä sekaannus vaihtelee erityisissä olosuhteissa kunkin yksilön luonteen ja ennen kaikkea kuoleman tavan mukaan. Väki- valtaisissa kuolemissa, kuten itsemurha, kidutus, onnettomuus, aivohalvaus, haavoittuminen jne. *Henki*^[2] yllättyy, hämmästyty, ei usko kuolleensa ja ylläpitää tätä ajatusmallia jäärpäisesti. Se kuitenkin näkee ruumiinsa ja tietää, että tämä ruumis oli sen eikä ymmärrä, miksi se on erillään siitä itsestään. Se lähentyy ihmisiä, joita arvostaa, puhuu heille eikä käsitä, miksi he eivät kuule. Tämä illuusio kestää *henkisen kehon*^[7] täydelliseen vapautumiseen asti, ja ainoastaan sitten *Henki*^[2] tunnistaa itsensä ja ymmärtää, että ei enää kuulu ihmisten joukkoon.

Tämän ilmiön voi selittää helposti. Kun *Henki*^[2] yllätetään odottamattomalla kuolemalla, se menee pyörriksiin äkillisestä itsessään tapahtuvasta muutoksesta. Kuolema on sille vielä tuhon ja hävityksen synonyymi. Koska se ajattelee, näkee ja kuulee, se ei pidä enää itseään kuolleena. Sen illuusio kasvaa, kun se näkee muotonsa, joka on samanlainen kuin sen kuolemaa edeltäneen ruumiin muoto mutta jonka eeteristä/hienojakoista olemusta se ei vielä ole ehtinyt tutkiskelemaan. Se luulee ruumiinsa olevan kiinteä ja kompakti niin kuin ruumiillisen elämän ruumis, ja kun se kiinnittää huomionsa ruumiiseensa, se ihmettelee, miksei voi koskettaa sitä.

Tämä ilmiö on samanlainen kuin *somnambulismi*^[14]-ilmiö niiden kohdalla, jotka eivät ole sitä aikaisemmin kokeneet; he eivät usko nukkuvansa. Heille uni tarkoittaa samaa kuin kykjensä lakkauttaminen. Kun he *somnambulismien*^[14] tilassa kuulevat ja ajattelevat vapaasti sekä näkevät, he ovat luonnollisesti sitä mieltä, että sillä kyseisellä hetkellä he eivät nuku. Jotkut *Henget*^[2] kertovat tämän erikoisuuden tapahtuneen jopa tilanteissa, joissa kuolema ei ole tullut yllättäen. Tämä on kuitenkin aina yleisempää niille, jotka sairaudestaan huolimatta eivät ajatelleet kuolevansa. Siten *Hengen*^[2] voidaan havaita katselevan omia hautajaisiaan niin kuin ne olisivat sille tuntematto-

man henkilön hautajaiset ja puhuvan tästä asiasta niin kuin se ei olisi sitä itseään koskeva asia, siihen asti kunnes ymmärtää totuuden.

Kuolemaa seuraava sekaannusvaihe ei ole tuskallinen hyvälle ja rauhallisille ihmisille. Se on kaiken kaikkiaan samankaltainen kuin rauhallista herätystä seuraava vaihe. Niille, joilla ei ole puhdas omatunto, se on täynnä huolia ja tuskia, jotka kasvavat sitä mukaa, kun he tunnistavat itsensä tilan.

Joukkokuolemien tapauksissa on havaittu, että samanaikaisesti menehtyvät eivät aina tapaa toisiaan välittömästi. Kuolemaa seuraavassa sekaannuksessa jokainen menee omalle taholleen tai huolehtii ainoastaan niistä, joista on kiinnostunut.

Luku IV – Ruumiillisten elämien moninaisuus

1. Jälleensyntyminen – 2. Oikeudenmukaisuus jälleensyntymisessä – 3. Ruumiillistuminen erilaisiin maailmoihin – 4. Hengen kehitystie ruumiillisissa elämissä – 5. Lapsen kohtalo kuoleman jälkeen – 6. Henkien sukupuoli – 7. Isyys/äitiys, jonkun lapsena oleminen – 8. Fyysiset ja moraaliset samankaltaisuudet – 9. Synnynnäiset käsitykset

Jälleensyntyminen

166. Kuinka *sielu*^[5], joka ei ole saavuttanut täydellisyyttä ruumiillisen elämän aikana, puhdistuu epätäydellisyyksistä?

”Kokemalla uuden elämän koetukset.”

a) Kuinka *sielu*^[5] toteuttaa tämän uuden elämän? Tapahtuuko se *Hengeksi*^[2] muuntumisen kautta?

*”Epäpuhtauksista puhdistautuakseen *sielu*^[5] epäilemättä kokee muutoksen, mutta se tarvitsee muuttuakseen ruumiillisen elämän koetuksia.”*

b) Käykö *sielu*^[5] siten läpi useita ruumiillisia elämiä?

”Kyllä, kaikki me olemme käyneet läpi useita fyysisiä elämiä. Päinvastaista kertovat pyrkivät pitämään teidät tietämättömyydessä, jossa itse ovat. Tämä on niiden tahto.”

c) Tämän periaatteen seurauksena näyttää siltä, että *sielu*^[5] ottaa yhden ruumiin jätettyään toisen ruumiin eli siinä tapauksessa jäl-

leensyntyä uuteen ruumiiseen. Näinkö se täytyy ymmärtää?

”Tämä on ilmeistä.”

167. Mikä on jälleensyntymisen tarkoitus?

”Hyvitys ja ihmiskunnan asteittainen kehittyminen. Missä olisi oikeudenmukaisuus ilman uudelleensyntymistä?”

168. Onko jälleensyntymisien lukumäärä rajoitettu, vai syntykö Henki^[2] loputtomasti uudelleen?

”Jokaisessa uudessa elämässä Henki^[2] ottaa askeleen eteenpäin kehityksen polulla. Kun se on luopunut kaikista epäpuhtauksista, se ei tarvitse enää ruumiillisen elämän koetuksia.”

169. Onko ruumiillistumisien^[17] lukumäärä kaikkien Henkien^[2] kohdalla sama?

”Ei. Nopeammin kehittyvä säästyy koetuksilta. Perättäisiä ruumiillistumisia^[17] on kuitenkin paljon, koska kehitys on lähes ääretön.”

170 Miksi Henki^[2] muuttuu viimeisen ruumiillistumisensa^[17] jälkeen?

”Laupiaaksi Hengeksi^[2]; se on puhdas Henki^[2].”

Oikeudenmukaisuus jälleensyntymisessä

171. Mihin perustuu jälleensyntymisen oppi?

”Jumalan oikeudenmukaisuuteen ja paljastukseen, sillä toistamme lakkaamatta: hyveellinen isä jättää aina oven auki pahojen tekojaan katuville lapsilleen. Eikö järki sano teille, että olisi epäoikeudenmukaista kieltää loputon onnellisuus kaikilta niiltä, joiden edistyminen ei riippunut heistä itsestään? Eivätkö kaikki ihmiset ole Jumalan lapsia? Ainoastaan itsekkäiden joukossa kohdataan epätasa-arvoisuutta, armotonta vihaa ja rangaistuksia ilman anteeksiantoa.”

Kaikki *Henget*^[2] ovat taipuvaisia täydellisyyteen, ja täydellisyyden saavuttamiseksi Jumala asettaa niille ruumiillisten elämien koetukset. Jumala varaa oikeudenmukaisuudessaan *Hengille*^[2] suoritettavaksi uusissa elämissä *sen, mitä ne eivät saaneet suoritetuksi tai tehdyksi loppuun aikaisemmissa koetuksissaan*.

Ei olisi tasa-arvoista eikä Jumalan hyvyyden mukaista rangaista ikuisiksi ajoiksi niitä, jotka kohtasivat kehityksessään tahdostaan riippumattomia esteitä tai esteitä, jotka johtuivat ympäristöstä, mihin ne oli sijoitettu. Jos ihmisen kohtalo olisi peruuttamattomasti sinetöity kuoleman jälkeen, Jumala ei mittaisi kaikkien tekoja samalla vaa'alla eikä kohtelisi meitä puolueettomasti.

Jälleensyntymisen oppi myöntää ihmiselle useita perättäisiä ruumiillisia elämiä ja on ainoa, joka vastaa meidän ajatusmalliamme Jumalan oikeudesta suhteessa moraalisesti alhaisiin olosuhteisiin asetettuihin ihmisiin. Se on ainoa ajatusmalli, joka selittää tulevaisuutemme ja pystyttää toiveemme, sillä se tarjoaa meille tavan sovittaa virheemme uusien koetusten kautta. Järke johdattaa tähän oppiin, ja *Henget*^[2] sen meille opettivat.

Alhaisuudestaan tietoinen ihminen hankkii jälleensyntymisen opista lohduttavan toivon paremmasta. Jos uskoo Jumalan oikeudenmukaisuuteen, ei voi aina pitää itseään tasavertaisena parempia tekoja tekevien kanssa. Ajatus siitä, että tämä alhaisuus ei estä pääsyä ylimpään hyvyyteen ikuisiksi ajoiksi ja että sen voi ylittää uusilla ponnistuksilla, tukee ihmistä ja nostattaa hänen rohkeuttaan. Kukapa ei elämäntaipaleensa loppuvaiheessa harmittelisi hankkineensa jotakin kokemusta liian myöhään hyötyäkseen siitä? Tämä myöhäinen kokemus ei kuitenkaan ole menetetty; sitä voi käyttää hyväkseen uudessa elämässä.

Ruumiillistuminen erilaisiin maailmoihin

172. Onko meidän kaikki ruumiilliset elämämme eletty maan päällä?

”Ei, eivät kaikki, vaan olemme käyneet niitä läpi erilaisissa maailmoissa. Tässä maailmassa läpikäytyt ruumiilliset elämät eivät ole ensimmäisiä eivätkä viimeisiä, ne ovat kuitenkin materialistisempia ja kauempana täydellisyydestä.”

173. Meneekö *sielu*^[5] kunkin ruumiillisen elämän jälkeen yhdestä maailmasta toiseen, vai voiko se elää useita kertoja samassa maailmassa?

”Sielu^[5] voi elää useita ruumiillisia elämiä samassa maailmassa, jos se ei ole riittävän kehittynyt mennäkseen kehittyneempään maailmaan.”

a) Voimme siis ilmestyä useita kertoja maan päällä?

”Kyllä, näin todellakin on.”

b) Voimmeko palata elämään ruumiillista elämää tähän maailmaan sen jälkeen, kun olemme eläneet muissa maailmoissa?

”Epäilemättä. On mahdollista, että olette jo eläneet muissa maailmoissa ja maan päällä.”

174. Onko meillä erityinen tarve palata asumaan maan päälle?

”Ei, mutta jos ette kehity, voitte joutua muuhun maailmaan, joka ei ole parempi ja joka voi olla pahempi.”

175. Onko maan päälle palaamisessa jotakin etua?

”Ei mitään erityistä etua, jos ruumiillinen elämänne maan päällä ei liity elämäntehtävään; maassa kehitytte samalla tavalla kuin muissakin maailmoissa.”

a) Eikö olisi parempi pysyä *Henkenä*^[2] kuin ruumiillista elämää elävänä *sieluna*^[5]?

”Ei, ei! Silloin kehityksenne pysähtyisi. Se, mitä haluatte, on kehittyä kohti Jumalaa.”

176. Voivatko *Henget*^[2] *ruumiillistua*^[17] tässä maailmassa sen jälkeen, kun ovat *ruumiillistuneet*^[17] muissa maailmoissa, vaikka ne

eivät olisi koskaan käyneet täällä?

*”Kyllä, niin kuin tekin voitte ruumiillistua^[17] muissa maailmoissa. **Kaikki maailmat ovat solidaarisia**; mitä ei saa tehdä yhdessä maailmassa, voi tehdä toisessa maailmassa.”*

a) Onko olemassa ihmisiä, jotka ovat Maan päällä ensimmäistä kertaa?

”On, heitä on paljon ja eri kehitystasoilla.”

b) Voiko jostakin merkistä huomata, että Henki^[2] elää ruumiillista^[17] elämää ensimmäistä kertaa Maassa?

”Sellaisella merkillä ei olisi minkäänlaista käyttötarkoitusta.”

177. Täydellisyyden ja ylemmän hyvyyden saavuttaminen on siis kaikkien ihmisten tavoite. Täytyykö Hengen^[2] tämän tavoitteen saavuttaakseen kulkea kaikkien maailmankaikkeudessa olevien maailmojen kautta?

”Ei, koska on useita samalla kehitystasolla olevia maailmoja, joissa Henki^[2] ei oppisi mitään uutta.”

a) Kuinka tässä tapauksessa voidaan selittää elämien moninaisuus samassa maailmassa?

”Hengen^[2] voi kohdata maailmassa joka kerta hyvin erilaisissa asemissa, jotka ovat sille lukuisia tilaisuuksia kokemusten hankkimiseen.”

178. Voivatko Henget^[2] elää uudelleen maailmassa, joka on suhteessa alhaisempi kehitystasoltaan kuin se, missä ne ovat aikaisemmin eläneet?

”Kyllä, jos niillä on elämäntehtävä sen maailman kehityksen edistämisessä. Tässä tapauksessa ne hyväksyvät iloiten ruumiillisen elämän koettelemukset, koska ne antavat niille mahdollisuuden kehittyä.”

a) Eikö tämä voisi olla myös hyvitys, ja eikö Jumala voisi lähettää kapinamielisiä Henkiä^[2] alhaisemman tason maailmoihin?

”Henget^[2] voivat pysyä kehitystasossaan paikoillaan, mutta ne eivät mene kehityksessä taaksepäin. Tällaisten Henkien^[2] rangaistus on siten olla kehittymättä ja aloittaa uudestaan huonosti

käytetyt ruumiilliset elämänsä niiden luonteelle sopivalla tavalla.”

b) Ketkä joutuvat aloittamaan uudelleen saman elämän?

”Ne, jotka epäonnistuivat elämäntehtävässään tai koetuksissaan.”

179. Ovatko samaa maailmaa asuttavat olennot saavuttaneet saman täydellisyys tason?

”Ei, se on kuin Maan päällä: on enemmän ja vähemmän kehittyneitä.”

180. Säilyttääkö Henki^[2] älykkyytensä, joka sillä oli täällä, menessään tästä maailmasta toiseen maailmaan?

”Epäilemättä, koska älykkyyttä ei menetetä. Voi kuitenkin olla, että Hengellä^[2] ei ole samoja keinoja ilmaista älykkyyttään. Tämä riippuu sen ylemmydestä sekä sen ruumiin kunnosta. (ks. luku VII)”

181. Onko muissa maailmoissa asuvilla olennoilla samantyyppinen ruumis kuin meillä?

”Niillä epäilemättä on ruumis, koska Hengen^[2] täytyy olla materiaalla päällystetty, jotta se pystyisi toimimaan materiassa. Tämä päällyste on kuitenkin enemmän tai vähemmän materiaallinen riippuen Henkien^[2] saavuttamasta kehittyneisyyden tasosta. Tämä erottaa toisistaan maailmat, jotka meidän täytyy läpikäydä. ”Taivaan Isällä on useita asuinpaikkoja”, ja siksi on myös useita kehitystasoja. Jotkut ymmärtävät sen ja ovat siitä tietoisia Maan päällä; toiset eivät tiedä siitä mitään.”

182. Voimmeko tuntea tarkalleen erilaisten maailmojen fyysisen ja moraalisen tilan?

”Me, Hengen^[2], voimme vastata teille ainoastaan kehittyneisyyden tason mukaisesti. Se tarkoittaa sitä, että meidän ei pidä valaista näitä asioita kaikille, koska kaikki eivät ole vielä kykeneviä ymmärtämään, ja se saattaisi heidät ymmälle.”

Sitä mukaa kun *Henki*^[2] puhdistaa itseään, sitä päällystävä ruumis lähestyy *Henkien maailman*^[4] luonnetta. Materia on vähemmän tiheää, eikä *Henki*^[2] ryömi enää raskaasti maaperän päällä. Fyysiset tarpeet ovat vähemmän karkeita, eikä elävillä olennoilla ole enää tarvetta ahmia toisiaan ravinnokseen. *Henki*^[2] on vapaampi, ja sillä on meille tuntematon kyky havaita etäisiä asioita. Se näkee ruumiin silmillä sen, minkä me näemme ainoastaan vilahdukselta ajatuksissamme.

Henkien^[2] puhdistuminen heijastuu niiden ruumiillisten olentojen moraalisessa edistyneisyydessä, jossa *Henget*^[2] ovat *ruumiillistuneina*^[17]. Eläimelliset halut heikkenevät, ja itsekkyyks tekee tilaa veljellisyyden tunteille. Näin ollen Maata kehittyneemmissä maailmoissa sodat ovat tuntemattomia eikä vihoille ja erimielisyyksille ole syytä, koska kukaan ei pyri vahingoittamaan samankaltaisiaan. Kehittyneempien maailmojen asukkaiden aavistus tulevaisuudesta ja turvallisuus, jonka katumuksista vapaa omatunto heille antaa, tekevät sen, että kuolema ei aiheuta heille minkäänlaista pelkoa. He ottavat sen vastaan pelottomasti niin kuin se olisi yksinkertainen muodonmuutos.

Elämän pituus erilaisissa maailmoissa näyttää olevan suhteessa näiden maailmojen fyysiseen ja moraaliseen ylemmyyden tasoon, ja tämä on täydellisen järkeenkäypää. Mitä vähemmän materiaalinen ruumis on, sitä vähemmän se on altis sen hajoamista aiheuttaville vaihteluille. Mitä puhtaampi on *Henki*^[2], sitä vähemmän sillä on paheita, jotka aiheuttavat sille tuhoa. Tämä on jälleen yksi Luojan siunaus, jolla Hän haluaa lyhentää kärsimyksiä.

183. Käykö *Henki*^[2] läpi uuden lapsuuden mennessään yhdestä maailmasta toiseen?

”Lapsuus on tarpeellinen muutos kaikkialla, mutta se ei ole kuitenkaan kaikkialla niin vajavainen kuin teidän keskuudessanne.”

184. Voiko *Henki*^[2] valita uuden maailman asutettavakseen?

”Ei aina, mutta se voi pyytää, ja jos sillä on ansioita, sille voi-

daan vastata pyyntönsä mukaisesti. Pääsy kuhunkin maailmaan riippuu sinne pyrkivän Hengen^[2] kehittyneisyyden tasosta.”

a) Jos Henki^[2] ei pyydä mitään, mikä määrittää, mihin maailmaan se tulee ruumiillistumaan^[17]?

”Hengen^[2] kehittyneisyyden taso.”

185. Ovatko fyysiset ja moraaliset olosuhteet aina samanlaiset kussakin maailmassa pysyvästi?

”Eivät; maailmat ovat myös kehittymisen lain alaisia. Ne kaikki alkoivat niin kuin teidän maailmanne, eli alhaisemmasta tasosta, ja itse Maa tulee kokemaan samankaltaisen muutoksen. Maa tulee muuttumaan maanpäälliseksi paratiisiksi, kun ihmiset kehittyvät hyväksi.”

Näin ollen Maata tänään asuttavat rodut tulevat häviämään, ja ne korvataan aina täydellisemmällä olennoilla. Nämä tulevaisuuden muuntuneet rodut ovat nykyisten rotujen seuraajia, kuten nykyiset rodut seurasivat muita vähemmän kehittyneitä rotuja.

186. Tuleeko olemaan maailmoja, joissa Hengellä^[2] ei ole enää materiaalista ruumista, vaan se on päällystetty ainoastaan henkellä keholla^[7]?

”Kyllä, ja tämä päällyste muuntuu niin hienojakoiseksi, että teille se näyttää siltä kuin sitä ei olisi. Se on puhtaiden Henkien^[2] olomuoto.”

a) Tämän takia näyttää siltä, että viimeisiä ruumiillisia elämiä elävien Henkien^[2] ja puhtaiden Henkien^[2] olomuodolla ei ole olemassa määritettyä erottavaa rajaviivaa.

”Tällaista rajaviivaa ei ole. Näiden tilojen välillä oleva ero häviää vähitellen, muuttuu havaitsemattomaksi niin kuin yö, joka häviää ensimmäisten auringonsäteiden myötä.”

187. Onko henkisen kehon^[7] aines kaikissa maailmoissa sama?

”Ei, se on enemmän tai vähemmän hienojakoista. Henki^[2] päälysty yhdestä maailmasta toiseen mennessään kullekin maailmalle ominaisella aineksella salamanvälähdystä nopeammin.”

188. Asuvatko puhtaat *Henget*^[2] tietyissä maailmoissa, vai ovatko ne maailmankaikkeudessa olematta yhteydessä enemmän yhteen maailmaan kuin johonkin muuhun maailmaan?

”Puhtaat Henget^[2] asuttavat tiettyjä maailmoja mutta eivät ole rajoitettuja vain niihin niin kuin ihminen maahan. Ne voivat olla läsnä kaikkialla paremmin kuin muut.”¹

1 *Henkien*^[2] mukaan **Maa** on yksi niistä meidän aurinkokuntaamme kuuluvista maailmoista, joiden asukkaat ovat fyysisesti ja moraalisesti edistymättömpiä. **Mars** on vielä alhaisempi ja **Jupiter** kehittynein verrattaessa kaikkiin aurinkokuntaamme maailmoihin. **Aurinko** ei ole enää ruumiillisten olentojen asuttama vaan kokoontumispaikka korkeammille *Hengille*^[2], jotka säteilevät siltä ajatukseen muihin maailmoihin. Ne ohjaavat muita maailmoja vähemmän kehittyneiden *Henkien*^[2] kautta kuljettaen niille ajatuksiaan *yleismaailmallisen fluidin*^[15] välityksellä. Fyysiseltä rakenteeltaan aurinko on ”sähköisyyden keskus”. Kaikki auringot näyttävät olevan samanlaisessa asemassa.

Maailmojen tilavuus ja etäisyys auringosta ei ole missään suhteessa maailmojen kehittyneisyyteen, koska näyttää siltä, että Venus on kehittyneempi kuin Maa ja Saturnus vähemmän kehittynyt kuin Jupiter.

Useat *Henget*^[2], jotka elivät tunnettuina henkilöinä Maan päällä, ovat sanelleet eläneensä Jupiterissa, yhdessä lähimpänä täydellisyyttä olevassa maailmassa ja yllättyivät, että niin kehittyneessä maailmassa tavattiin ihmisiä, jotka eivät meidän maailmassamme olleet niin kehittyneinä. Tässä ei pidä kuitenkaan olla ihmettelemisen aihetta, kun otamme huomioon, että tietyt siinä maailmassa asuneet *Henget*^[2] on voitu lähettää Maahan suorittamaan elämäntehtävää/missiota, joka ei aseta niitä, meidän silmissämme, ensimmäisten joukkoon. Toiseksi otetaan myös huomioon, että niillä on täytynyt olla Maassa ja Jupiterissa kokemiensa ruumiillisten elämien välissä muita elämiä, joissa ne kehittyivät. Kolmanneksi otetaan huomioon, että siinä maailmassa, niin kuin meidänkin maailmassamme, on erilaisia kehittyneisyyden tasoja, joiden välillä voi olla sama etäisyys kuin villi-ihmisen ja sivistyneen ihmisen välillä. Näin ollen Jupiteria todella asuttanut *Henki*^[2] ei välttämättä ole korkeimpien kehittyneiden olentojen tasolla, samalla tavalla kuin kukaan ei ole esimerkiksi jonkin tieteellisen instituution tiedemiehen tasolla ainoastaan sen takia, että asuu Pariisissa.

Myöskään pitkäikäisyys ei ole kaikkialla sama kuin Maan päällä, joten ikään liittyvät vertailut eivät ole mahdollisia. Eräs muutamia vuosia sitten kuollut henkilö kertoi *ruumiillistuneensa*^[17] kuusi kuukautta sitten meille tuntemattoman nimisessä maailmassa. Kysyttäessä hänen ikäänsä tuossa maailmassa hän vastasi: ”En voi arvioida sitä, koska emme laske aikaa niin kuin te eikä meidän elämäntapamme ole samanlainen, vaan kehitymme paljon nopeammin: kesti

Hengen kehitystie ruumiillisissa elämissä

189. Käyttääkö *Henki*^[2] luomisestaan lähtien kaikkia kykyjään hyväkseen?

”Ei, koska Hengellä^[2] on ihmisen tavoin lapsuus. Alussa Hengellä^[2] on vain vaistonvarainen olemassaolo, ja sillä on tietoisuus ainoastaan itsestään ja teoistaan. Älykkyys kehittyy vähä vähältä.”

190. Mikä on *sielun*^[5] tila ensimmäisessä *ruumiillistumisessaan*^[17]?

”Ruumiillisen elämän lapsuuden tila. Sen älykkyys puhkeaa kukkaan – sielu^[5] harjoittelee elämää.”

191. Ovatko villi-ihmisten *sielut*^[5] *sielun*^[5] lapsuuden vaiheessa?

”Ne ovat suhteellisesti lapsuudessa, mutta ne ovat jo kehittyneitä, koska niillä on intohimonsa.”

a) Ovatko intohimot siis eräs kehittyneisyyden merkki?

*”Kehittyneisyyden kyllä mutta eivät kuitenkaan täydellisyyden. Intohimot ovat yksi aktiivisuuden ja **minän** tietoisuuden merkki, kun taas alkukantaisessa sielussa^[5] älykkyys ja elämä ovat alkion tilassa.”*

Hengen^[2] elämä käy kokonaisuudessaan läpi vaihteita, jotka näemme myös ruumiillisessa elämässä. Henki^[2] kehittyy asteittain sikiöstä lapsuuteen saavuttaakseen perättäisten ajanjaksojen

vain kuusi teidän kuukauttanne, kun olin älykkyydeltäni samalla tasolla kuin 30-vuotiaana maan päällä.”

Saimme paljon samankaltaisia vastauksia muiden *Henkien*^[2] kautta, eikä tässä ole mitään uskomatonta. Emmekö näekin monien eläinten Maan päällä hankkivan normaalin kehityksensä muutamassa kuukaudessa? Miksei muiden maailmojen ihmisille voisi tapahtua samoin? Toisaalta myös huomaamme, että ihmisen saavuttama kehitys 30 vuoden iässä Maan päällä voi olla eräänlainen lapsuus verrattaessa muualla saavutettuun kehitykseen. On hyvin lyhytnäköistä mieltää meidät Luojan prototyypeiksi, ja olisi jumalallisuuden alentamista uskoa, että ihmisen lisäksi Jumala ei olisi voinut luoda muuta.

kautta aikuisiän, jota voidaan verrata täydellisyysvaiheeseen. Erona on, että tässä elämässä ei ole materiaalille tyypillistä rappeutumista ja vanhuudenheikkoutta, kuten ruumiillisessa elämässä. Erona on myös, että tässä *Hengen*^[2] elämässä, jossa oli alku, ei tule olemaan loppua. Erona on myös se, että meidän näkökulmastamme *Hengen*^[2] lapsuudesta on valtavan pitkä aika sen kehityksen täyttymykseen ja että *Hengen*^[2] kehitys ei toteudu ainoastaan yhdessä maailmassa vaan sen kulkiessa useiden maailmojen kautta. *Hengen*^[2] elämä sisältää siten sarjan ruumiillisia elämiä, joista kukin on yksi kehityksen mahdollisuus, samalla tavalla kuin kukin ruumiillinen elämä sisältää tietyn sarjan päiviä, joissa kussakin ihminen hankkii tietyn lisäyksen kokemuksiin ja ohjeistusta. Kuitenkin, kuten ihmisen elämässä on tuottamattomia päiviä, on myös *Henkien*^[2] elämällä tuloksettomia ruumiillisia elämiä, koska se ei ymmärtänyt käyttäviä niitä hyväkseen.

192. Voiko käyttäytymällä tässä elämässä täydellisesti ylittää kaikki tasot ja muuttua puhtaaksi *Hengeksi*^[2] läpikäymättä välillisiä tasoja?

*Ei, koska täydellisyyteensä uskova ihminen on kaukana täydellisyydestä. On olemassa ominaisuuksia, jotka ovat hänelle tuntemattomia ja joita hän ei voi ymmärtää. Hän voi olla niin täydellinen kuin hänen maallinen luonteensa sallii, mutta se ei ole absoluuttinen täydellisyys. Lapsen, kuinka varhaiskehittyneen jälkeen onkin, täytyy käydä läpi nuoruuden vaihe ennen aikuisuuden saavuttamista. Samalla tavalla myös sairas käy läpi toipumisvaiheen ennen kuin on täysin terve. Itse asiassa *Hengen*^[2] täytyy edistyä tietämyksissään ja moraalissaan, ja jos se edistyy vain yhdessä suhteessa, sen on korkeamman asteen saavuttaakseen edistytävä myös toisessa suhteessa. Joka tapauksessa, mitä enemmän ihminen etenee nykyisessä elämässään, sitä vähemmän raskaita ja pitkiä seuraavat koetukset ovat.”*

a) Voiko ihminen tässä elämässä edes varmistaa vähemmän vai-

keuksia sisältävän tulevan elämän?

*”Kyllä, epäilemättä. Hän voi lyhentää tiellä olevien vaikeuksien pituutta. **Ainoastaan välinpitämätön tavataan aina samassa pisteessä.**”*

193. Voiko ihminen laskeutua uusissa ruumiillisissa elämässään nykyistä tasoaan alemmaksi?

*”**Voi sosiaalisessa asemassaan.** Henkenä^[2] hänen edistyneisyytensä taso ei mene taaksepäin.”*

194. Voiko hyvään taipuvaisen ihmisen *sielu*^[5] elävöittää paheisiin taipuvaista ihmistä jossakin seuraavassa ruumiillisessa elämässä?

*”Ei, koska *sielu*^[5] ei voi huonontua.”*

a) Voiko paheisiin taipuvaisen ihmisen *sielu*^[5] muuntua hyväntahtoisen ihmisen *sieluksi*^[5]?

”Kyllä, jos se katuu. Tämä on siten sille palkinto.”

Henkien^[2] kehitystaival kehittyi parempaan päin, ei koskaan huonompaan. *Henget*^[2] kehittyvät asteittain *Henkien*^[2] hierarkiassa eivätkä laskeudu aikaisemmin saavuttamastaan kategoriasta. Erilaisissa ruumiillisissa elämässään ne voivat alentua ihmisinä mutta eivät *Henkinä*^[2]. Näin ollen maanpäällisen hallitsijan *sielu*^[5] voi myöhemmin elävöittää vaatimattominta käsitöläistä ja **päinvastoin**, koska ihmisten väliset asemat ovat usein käänteisessä järjestyksessä moraalisten tunteiden kehitystasoon. Aikoinaan Herodes oli kuningas ja Jeesus puuseppä.

195. Voiko tietoisuus siitä, että tulevassa elämässä voi tehdä parannuksen eli että virheensä voi aina korjata myöhemmin, ohjata joitakin ihmisiä pysymään pahalla tiellä?

”Se, joka ajattelee siten, ei usko mihinkään. Ajatusmalli ikuisesta rangaistuksesta ei pidättelisi häntä sen enempää, koska hänen järkensä hylkii sitä ajatusta, ja tämä ajatusmalli (ikuisesta ran-

*gaistuksesta/helvetistä) johtaa uskon puutteeseen kaikkia asioita kohtaan. Jos ihmisen ohjaamiseksi hyvälle tielle olisi käytetty ainoastaan järkeen perustuvia keinoja, skeptistejä ei olisi niin paljon. Epätäydellinen Henki^[2] voi ajatella ruumiillisen elämänsä aikana kuten sanoit, mutta kun se on vapaa materiasta, se ajattelee toisella tavalla, koska ymmärtää tehneensä virhelaskelman. **Silloin vastakkainen tunne johdattaa sitä uuteen ruumiilliseen elämään.** Näin kehitys toteutuu, ja tästä syystä maan päällä yhdet ovat muita kehittyneempiä ihmisiä. Toisilla on kokemuksia, joita muut eivät vielä tunne mutta joita tulevat hankkimaan vähä vähältä. Se riippuu jokaisesta itsestään, jouduttaako edistystään vai hidastaako sitä määrittämättömiksi ajoiksi.”*

Huonossa asemassa oleva ihminen haluaa vaihtaa asemaansa mahdollisimman nopeasti. Se, joka on vakuuttunut siitä, että tämän elämän hankaluudet ovat hänen epätäydellisyyksiensä seuraamuksia, pyrkii takaamaan itselleen uuden vähemmän raskaan elämän. Tämä ajatusmalli etäännyttää heitä nopeammin pahalta tieltä kuin ajatusmalli ikuisesta tulesta, johon he eivät usko.

196. *Hengen^[2] eivät voi parantaa itseään muuten kuin kestämillä ruumiillisen elämän hankaluudet, mikä johtaa siihen, että materiaalinen elämä on sulatusuuni, **lajittelija** tai **puhdistaja**, jonka kautta *Henkien maailman^[4] olentojen täytyy täydellisyyden saavuttaakseen mennä.**

*”Kyllä, näin on. Hengen^[2] kehittyvät näissä koetuksissa välttämällä pahaa ja toteuttamalla hyviä tekoja. Hengen^[2] kuitenkin saavuttavat pyrkimänsä päämäärän vasta hyvin useiden perättäisten ruumiillistumisien^[17] tai puhdistumisien jälkeen pidemmän tai lyhyemmän ajanjakson sisällä, **omien ponnistelujensa mukaisesti.***

a) Vaikuttaako ruumis *Hengen^[2] kehittymiseen* vai *Henki^[2] ruumiiseen?*

”Henkenne^[2] on kaikki; ruumiinne on pilaantuva ”vaatekappale” – siinä kaikki.”

Viinirypälemehu on *sielun*^[5] puhtauden tasojen materiaallinen vertaus. Se pitää sisällään likööriä, jossa *henki*^[2a] on kuin alkoholi mutta heikentyneenä suuresta joukosta erilaisia muita materiaaleja, jotka muuttavat sen olennaista osaa. Useiden tislauksen jälkeen, joissa kussakin se puhdistuu muutamista epäpuhtauksista, alkoholi lopulta saavuttaa absoluuttisen puhtauden. Tislauslaite on kuin ihmisen ruumis, jonne *Hengen*^[2] täytyy mennä puhdistuakseen. Vieraat ainekset ovat kuin *henkinen keho*^[7], joka puhdistuu sitä mukaa, kun *Henki*^[2] lähestyy täydellisyyttään.

Lapsen kohtalo kuoleman jälkeen

197. Voiko varhaisessa iässä kuolleen lapsen *Henki*^[2] olla yhtä edistynyt kuin aikuisen *Henki*^[2]?

”Tietyissä tapauksissa paljon edistyneempikin, koska lapsi on voinut elää useammin ja hankkia enemmän kokemuksia, ennen kaikkea, jos on jo edistynyt.”

a) Voiko lapsen *Henki*^[2] siten olla edistyneempi kuin isänsä?

”Tämä on hyvin yleistä. Ettekö te itse näe sitä usein maan päällä?”

198. Kuuluuko varhaisessa vaiheessa kuolleen lapsen *Henki*^[2] korkeampaan kategoriaan, koska se ei ole näin ollen voinut tehdä pahaa ruumiillisen elämänsä aikana?

”Jos ei tehnyt pahaa niin ei myöskään tehnyt hyvää, ja Jumala ei jätä sitä paitsi koetuksista, joita sen täytyy kestää. Jos se on puhdas, se ei ole sitä sen vuoksi, että on lapsi, vaan koska on jo edistynyt paljon.”

199. Miksi elämä keskeytyy usein lapsuudessa?

”Lapsen (lyhyt) elämän pituus voi olla ruumiillistuneelle^[17]

Hengelle^[2] täydennystä aikaisempaan, ennen määrättyä aikaansa keskeytettyyn elämään. Lapsen kuolema on myös usein koetelemus tai sovitus vanhemmille.”

a) Mitä tapahtuu varhaisessa lapsuudessa kuolleen lapsen Hengelle^[2]?

”Uusi elämä alkaa.”

Jos ihmisellä olisi ainoastaan yksi elämä ja jos tämän olemassaolon jälkeen sen kohtalo olisi kiinnitetty iankaikkisesti, miksi varhaislapsuudessa kuoleva puolisko ihmisrodusta nauttisi ikuisesta onnellisuudesta ilman ponnisteluja? Millä oikeudella heidät vapautettaisiin usein niin kovista olosuhteista, jotka asetetaan toiselle ihmiskunnan puolikkaalle? Tällainen asioiden järjestys ei olisi Jumalan oikeudenmukaisuutta. Jälleensyntymisen kautta kaikilla on tasa-arvo. Tulevaisuus kuuluu kaikille ketään poislukematta ja ketään suosimatta. Viimeisenä kehityksessä olevat syyttää vain itseään. Ihmisellä täytyy olla meriitti teoistaan niin kuin hänellä on vastuunsakin.

Ei ole itse asiassa järkeenkäypää pitää lapsuutta normaalina viattomuuden vaiheena. Emmekös näe lasten olevan pahimmilla vaistoilla varustettuja iässä, jossa kasvatus ei ole voinut vielä vaikuttaa? Eivätkös jotkut näytä tuoneen mukanaan kehtoon viekkauuden, kavaluuden, itse varastamisen ja murhaamisen vietin huolimatta kanssaeläjien antamista hyvistä esimerkeistä? Siviililaki vapauttaa lapset syytteestä teoistaan sanoen, etteivät he toimineet harkintakykyisinä. Tämä laki on oikeellinen, koska he toimivat itse asiassa enemmän vaistonvaraisesti kuin oman tahtonsa mukaisesti. Mutta mistä voivat olla lähtöisin saman ikäisten lasten nämä niin erilaiset vaistot, kun lapset on kasvatettu samoissa olosuhteissa ja samoille vaikutuksille alttiina? Mistä tulee tämä varhaiskypsä taipumus pahaan, jos ei Hengen^[2] alhaisesta kehityksestä, kun kerran kasvatus ei siihen johdattanut? Paheisiin sortuneilla se tulee Hengen^[2] vähäisemmästä kehittymisestä. Siinä tapauksessa he kärsivät edistymisen puuttumisen seurauksista, eivät senhetkisen elämän-

sä lapsuuden tekojen seurauksista, vaan niistä, jotka on tehty aikaisemmissa elämissä. Näin ollen laki on sama kaikille, ja Jumalan oikeudenmukaisuus saavuttaa jokaisen.”

Henkien sukupuoli

200. Onko *Hengillä*^[2] sukupuoli?

”*Ei niin kuin te sen ymmärrätte, koska sukupuoli riippuu elimistöstä. Henkien*^[2] *välillä on tunteiden samankaltaisuuteen perustuvaa rakkautta ja sympatiaa.*”

201. Voiko miehen ruumista elävöittänyt *Henki*^[2] elävöittää uudessa elämässään naisen ruumista ja päinvastoin?

”*Kyllä, miehiä ja naisia elävöittävät samat Henget*^[2]. ”

202. Kun on *Henkenä*^[2] *Henkien maailmassa*^[4], pyrkiikö *ruumiillistumaan*^[17] mieluummin miehen vai naisen ruumiiseen?

”*Tällä ei ole merkitystä Hengelle*^[2]. *Se valitsee sukupuolen sen mukaan, mitä koetuksia sen täytyy kestää.*”

Henget^[2] *ruumiillistuvat*^[17] miehiksi tai naisiksi, koska *Hengillä*^[2] ei ole sukupuolta. Koska niiden täytyy kehittyä kaikessa, kukin sukupuoli, kuten kukin sosiaalinen asemakin, asettaa niille erityisiä koetuksia ja velvollisuuksia sekä mahdollisuuksia kokemusten hankkimiseen. Aina miehenä pysyvä tietäisi vain sen, mitä miehet tietävät.

Isyys/äitiys, jonkun lapsena oleminen

203. Siirtävätkö vanhemmat lapsilleen osan *sielustaan*^[5], vai antavatko he ainoastaan eläimen kaltaisen elämän, johon uusi *sielu*^[5] myöhemmin lisää moraalista elämää?

”*Ainoastaan eläimen kaltaisen elämän, koska sielu*^[5] *on jakaantumaton. Tyhmällä isällä voi olla viisaita lapsia ja päinvastoin.*”

204. Kun meillä kerran on useita ruumiillisia elämiä, sukulaisuus siis yltää yli nykyisen elämämme sukulaissuhteiden?

”Muulla tavalla ei voi olla. Ruumiillisten elämien peräkkäisyys asettaa Henkien^[2] välille siteitä, jotka yltyvät niiden aikaisempiin elämiin. Siitä johtuvat usein sympatiat teidän sekä teille tuntemattomilta vaikuttavien Henkien^[2] välillä.”

205. Tiettyjen henkilöiden mielestä jälleensyntymisen oppi näyttää tuhoavan perhesiteet, koska näin ollen ne yltyvät aikaisempiin elämiin.

”Se pidentää perhesiteitä mutta ei tuhoa niitä. Perheenjäseniä yhdistävät siteet ovat lujemmat, jos sukulaisuus perustuu aikaisempiin kiintymyksiin. Jälleensyntymisen oppi laajentaa veljellisyyden velvollisuuksia, kun otetaan huomioon, että voitte kohdata naapureidenne tai palvelijoidenne joukossa Hengen^[2], joka on ollut teihin verisiteissä.”

a) Se kuitenkin pienentää joidenkin perimälleen antamaa tärkeyttä, koska heidän isänsä voi olla Henki^[2], joka kuuluu toiseen rotuun ja on lähtöisin erilaisista olosuhteista.

”Se on totta, mutta tämä tärkeys perustuu ylpeyteen. Useimmat pitävät kunniaa esi-isiensä titteliä, asemaa ja omaisuutta. On ihmisiä, jotka punastuisivat häpeästä, jos joutuisivat kertomaan edeltäjänsä olleen rehellinen suutari ja jotka tuntisivat ylpeyttä ollessaan sukua korkeassa yhteiskunnallisessa asemassa olevalle, vaikkakin paheelliselle, miehelle. Sanokaa ja tehkää niin kuin haluatte. Se ei estä asioita olemasta niin kuin ne ovat, koska Jumala ei säätänyt luonnonlakeja heidän turhamaisuuksiensa mukaan.”

206. Johtaako se tosiasia, että Hengillä^[2] ei ole lapsi-vanhempi-suhdetta samassa suvussa, siihen, että kunniallisten esi-isien kunniaksi järjestetty muistotilaisuus on naurettava asia?

”Ei varmasti, koska täytyy olla onnellinen kuuluessaan perheeseen, johon korkeimmat Henget^[2] ovat ruumiillistuneet^[17]. Vaikka Henget^[2] eivät ole toistensa alkuperää, ne eivät ole vähem-

män kiintyneitä perhesiteillään sidottuja kohtaan, sillä Henget^[2] asetetaan usein tiettyyn perheeseen sympatian tai aikaisempien siteiden vuoksi. Mutta uskokaa, että teidän esi-isienne Henget^[2] eivät kunnioita muistotilaisuutta, jonka järjestätte ylpeilläkseen niillä. Niiden meriitit eivät heijastu teihin muuten kuin voimaponnistuksienne kautta, jos ponnistelette seuratakseen niiden hyvää esimerkkiä. Ainoastaan siten tämä muisto voi olla niille paitsi miellyttävä, myös hyödyllinen.”

Fyysiset ja moraaliset samankaltaisuudet

207. Vanhemmat siirtävät usein lapsilleen fyysisen samankaltaisuuden. Siirtävätkö he myös moraalisen samankaltaisuuden?

”Eivät, koska heidän sielunsa^[5] ovat erilliset. Ruumis on peräisin vanhempien ruumiista, mutta Henki^[2] ei ole peräisin vanhempien Hengestä^[2]. Jälkeläisillä ei ole muuta sidettä kuin verensukuisuus.”

a) Mistä ovat peräisin moraaliset samankaltaisuudet, joita on joissakin tapauksissa lasten ja vanhempien välillä?

”Ne ovat toisiaan kohtaan sympatiaa tuntevia Henkiä^[2], jotka vetävät toisiaan puoleensa samankaltaisten taipumustensa kautta.”

208. Eivätkö vanhempien Henget^[2] vaikuta lapsen Henkeen^[2] tämän syntymän jälkeen?

”Ne tekevät suuren vaikutuksen. Kuten sanoimme, Henkien^[2] täytyy edesauttaa toisiaan kehityksessä. Niinpä vanhempien Henkien^[2] tehtävänä on kehittää lastensa Henkiä^[2] kasvattamalla; se on heidän tehtävänsä. Jos he epäonnistuvat, he ovat syllisiä.”

209. Miksi hyvälle ja hyveellisille vanhemmille syntyy luonteeltaan paheellisia lapsia? Toisin sanoen, miksi vanhempien hyvät ominaisuudet eivät aina vedä sympatiallaan puoleensa hyvää Henkeä^[2] lapsen ruumista elävöittämään?

”Paheellinen Henki^[2] voi pyytää hyveellisiä vanhempia siinä

toivossa, että heidän neuvonsa ohjaavat sen paremmalle tielle, ja Jumala sallii usein sen.”

210. Voivatko vanhemmat, ajatuksillaan ja rukouksillaan, houkutella lapsekseen hyvän *Hengen*^[2] paheisiin taipuvaisen *Hengen*^[2] sijasta?

*”Eivät, mutta he voivat tehdä heille syntyneen ja heidän huostaansa luotetun lapsen *Hengen*^[2] paremmaksi. Tämä on heidän velvollisuutensa. Paheelliset lapset ovat koetus vanhemmille.”*

211. Mistä veljesten ja ennen kaikkea kaksosten luonteiden samankaltaisuudet ovat peräisin?

*”Ne ovat toisiaan kohtaan *sympatiam* tuntevia *Henkiä*^[2], jotka muistuttavat toisiaan tunteidensa samankaltaisuudella **ja ovat onnellisia ollessaan yhdessä.**”*

212. Onko lapsilla, joiden ruumiit ovat syntymästä saakka sidoksissa toisiinsa ja joilla on tietyt yhteiset elimet, kaksi *Henkeä*^[2] tai paremmin sanoen kaksi *sielua*^[5]?

”Kyllä, mutta heidän samankaltaisuutensa vuoksi ne näyttävät teidän silmillenne ainoastaan yhdeltä.”

213. Ottaen huomioon, että *Henget*^[2] *ruumiillistuvat*^[17] kaksosina mieltymyksestään toisiinsa, mistä tulee vastenmielisyys, jota näkee joskus kaksosten välillä?

*”Ei ole sääntöä, että kaksoset ovat toisiinsa mieltyneitä. Paheisiin taipuvaiset *Henget*^[2] voivat haluta taistella yhdessä elämän näyttämöllä.”*

214. Mitä ajatella tarinoista lapsista, jotka käyvät toisiinsa käsiksi äitinsä kohdussa?

”Legendoja! Jotta voitaisiin näyttää vertauskuva heidän pintyneestä vihastaan toisiaan kohtaan, vihan on sanottu olleen jo ennen heidän syntymäänsä. Yleensäkin, älkää laskeko paljon runollisten kuvausten varaan.”

215. Mistä ovat peräisin kunkin kansan tunnusmerkilliset luonteenpiirteet?

”Henget^[2] ryhmittyvät ihmisten tavoin perheiksi, jotka muodostuvat niiden enemmän tai vähemmän puhtaiden taipumusten samankaltaisuuksista ja niiden kehitystason mukaisesti. Niinpä kansa on kuin suuri perhe, jossa toisiaan kohtaan sympatiaa tuntevat Henget^[2] yhdistyvät. Perheenjäsenten yhteinen taipumus on alkuperä yksilöiden väliselle samankaltaisuudelle, joka muodostaa kansan muista kansoista erottavan luonteenpiirteen. Väittekö, että hyvät ja humaaniset Henget^[2] etsiytyisivät karkeamieliseen ja töykeään kansaan? Ei, Henget^[2] tuntevat sympatiaa yhteiskuntiin niin kuin tuntevat sympatiaa yksilöihinkin, ja ne ovat siellä omiensa keskuudessa.”

216. Säilyttääkö ihminen uusissa ruumiillisissa elämässään aikaisempien elämiensä moraaliset luonteenpiirteet?

”Kyllä, näin voi tapahtua. Mutta koska Henki^[2] kehittyy, se muuttuu, ja myös Hengen^[2] yhteiskunnallinen asema voi muuttua. Jos herrasta tulisi orja, hänen mieltymyksensä olisivat kokonaan erilaiset, ja teillä olisi vaikeuksia tunnistaa niitä. Koska Henki^[2] on sama useissa ruumiillisissa elämässä, sen ilmaisuihin voi olla yhdestä elämästä toiseen tiettyjä yhdenmukaisuuksia. Ne kuitenkin muuntuvat uuden yhteiskunnallisen aseman tapojen mukaiseksi, kunnes huomattava kehittyminen muuttaa Hengen^[2] luonnetta. Ylpeä ja paha voi muuttua katuessaan vaatimattomaksi ja hyväntahtoiseksi.”

217. Säilyttääkö ihminen eri ruumiillisissa elämässään aikaisempien elämiensä fyysiset piirteet?

”Uudella ihmisen ruumiilla ei ole minkäänlaista suhdetta vanhaan, tuhoutuneeseen ruumiiseen. Henki^[2] kuitenkin heijastuu ruumiiseen. Ruumis on epäilemättä vain materiaa, mutta se on siitä huolimatta muotoiltu Hengen^[2] kapasiteetin mukaan. Henki^[2] jättää ruumiiseen, erityisesti kasvoihin, jälkensä tietyistä luonteenpiirteistä. Tämä on peruste sille, että silmiä sanotaan

”*sielun peiliksi*”, joka tarkoittaa, että erityisesti kasvot heijastavat *sielua*^[5]. Sen vuoksi erittäin rumassa henkilössä, jota asuttaa hyvä, arvostelukykyinen ja humaani Henki^[2], on jotakin teitä miellyttävää. Vastaavasti on myös erittäin kauniita kasvoja, jotka eivät saa teitä tuntemaan mitään miellyttävää ja joita kohtaan tuntee jopa inhoa. Voitteko uskoa, että ainoastaan hyvin muotoillut ruumiit palvelevat päällysteenä täydellisimpiä Henkiä^[2], vaikka kohtaatte hyväntahtoisia ihmisiä päällisin puolin epämuodostuneina? Siten makujen ja taipumusten samankaltaisuus voi ilman tunnistettua ulkomuodollista samankaltaisuutta antaa sijaa sille, mitä kutsutte saman perheen ilmapiiriksi.”

Ruumiilla, joka päällystää *sielua*^[5] uudessa ruumiillisessa elämässä, ei ole välttämättä suhdetta ruumiiseen, jonka *sielu*^[5] jätti aikaisemmassa elämässään, koska ruumis on voinut tulla hyvin erilaisesta syntyperästä. Olisi absurdia myöntää, että *Hengen*^[2] peräkkäisiä ruumiillisia elämiä yhdistäisi muu kuin satunnainen fyysinen samankaltaisuus. *Hengen*^[2] ominaisuudet kuitenkin usein muuntavat elimiä, jotka palvelevat sen ilmaisua jättäen jälkensä kasvoille sekä muuntavat tapojen kokonaisuuteen tyypillisen piirteen. Näin vaatimattomimman päällysteen sisältä voi löytää suuruuden ilmaisuja ja arvokkuutta, kun taas suuren herran puvussa voi usein nähdä alhaisuutta ja ymmärtämättömyyttä. Usein havaitaan, että kurjimmista yhteiskunnallisista asemista olevat ihmiset hankkivat ilman ponnisteluja korkeampien yhteiskuntaluokkien tapoja ja tottumuksia. Näyttää siltä, että he **kohtaavat uudelleen** ympäristönsä, kun taas toiset näyttävät kasvatuksestaan huolimatta olevan aina ”poissa paikaltaan”. Kuinka tätä tosiasiaa voidaan pitää muuna kuin heijastuksena *Hengen*^[2] aikaisemmista elämistä?

Synnynäiset käsitykset

218. Säilyttääkö *ruumiillistunut*^[17] *Henki*^[2] jonkun piirteen aikaisemmissa elämässään omaamistaan havainnoista ja hankkimas-

taan tuntemuksesta?

”Sille jää epämääräinen muisto, joka antaa sille synnynnäisen käsityksen.”

a) Teoria synnynnäisistä käsityksistä ei siis siten ole kuviteltua?

”Ei, kussakin ruumiillisessa elämässä hankittuja tuntemuksia ei menetetä. Henki^[2] säilyttää ne ruumiista vapauduttuaan. Ruumiillisen elämänsä aikana Henki^[2] voi unohtaa ne osittain ja väliaikaisesti, mutta niistä jäävä intuitio auttaa sitä edistymisessä. Ilman tätä täytyisi aina aloittaa alusta. Henki^[2] lähtee kussakin uudessa ruumiillisessa elämässään siitä, mihin saapui edellisen ruumiillisen elämänsä aikana.”

b) Täytyykö siis siten kahden perättäisen ruumiillisen elämän välillä olla suuri yhteys?

”Ei aina niin suuri kuin voisitte olettaa, koska usein asemat, joissa Henki^[2] on ruumiillisissa elämissä, ovat hyvin erilaisia, ja koska ruumiillisten elämien välillä henki^[2a] on voinut kehittyä.” (ks. nro 216)

219. Mistä niiden yksilöiden epätavalliset kyvyt ovat peräisin, jotka näyttävät omaavan intuition tietyistä tuntemuksista esimerkiksi kieliin, laskentaan jne. ilman aikaisempaa opiskelua?

”Ne ovat peräisin menneisyyden muistoista, sielun^[5] aikaisemmasta kehityksestä, josta se ei kuitenkaan ole tietoinen. Mistä haluaisitte niiden tulevan? Ruumis muuttuu, mutta Henki^[2] ei muutu. Se ainoastaan vaihtaa ”vaatteitaan””.

220. Kun Hengellä^[2] on eri ruumiillisissa elämissä erilainen ruumis, voiko se menettää tiettyjä älykkyyden kykyjä, esimerkiksi mieltymyksen taiteisiin?

”Kyllä, jos se häpäisi itsensä tämän älykkyyden lajin kanssa tai käytti sitä väärin. Tämän lisäksi mikä tahansa kyky voi säilyä ”horroksessa” ruumiillisen elämän aikana, jos Henki^[2] haluaa harjoittaa jotain toista kykyä, johon sillä ei ole ollut suhdetta. Aikaisemmin hankittu kyky pysyy siten ”elottomassa” tilassa, jotta se voi ilmentyä uudelleen myöhemmin.”

221. Onko vaistonvarainen tunne Jumalan olemassaolosta ja aavistus tulevasta elämästä menneiden asioiden muisto, joka ihmisellä on jopa villi-ihmisen tilassa?

”Se on muisto, jonka hän säilyttää siitä tietämyksestä, joka hänellä oli Henkenä^[2] ollessaan, ennen ruumiillistumista^[17], mutta ylpeys usein tukahduttaa tämän tunteen.”

a) Onko näiden samojen muistojen takia olemassa tiettyjä, spiritistiseen oppiin^[1] verrattavissa olevia, uskomuksia, joita löydetään kaikista kansoista?

”Tämä uskonoppi on yhtä vanha kuin maailma. Sen takia löydämme sen kaikkialta, ja se on todiste sen todellisuudesta. Ruumiillistunut^[17] Henki^[2] säilyttää intuition Henkenä^[2] olemisesta ja omaa vaistonvaraisen tietoisuuden meille näkymättömästä Henkien maailmasta^[4]. Ennakkoluulot kuitenkin usein vääristävät tätä ajatusmallia, ja tietämättömyys sekoittaa sen taikauskoon.”

Luku V – Huomiot ruumiillisten elämien moninaisuudesta

222. Jotkut sanovat, että jälleensyntymisen uskonkappale ei ole uusi, koska se oli Pythagoraan omaksuma. Emme ole koskaan väittäneet, että *spiritistinen oppi*⁽¹⁾ olisi moderni keksintö. Koska *spiritismi*⁽¹⁾ muodostuu luonnonlaeista, sen on täytynyt olla olemassa aikojen alusta lähtien, ja me ponnistelemme näyttääksemme toteen, että löydämme sen (jälleensyntymisen uskonkappaleen) piirteitä etäisimmässä menneisyydessä. Pythagoras, kuten tiedämme, ei ole ollut sielunvaelluksen teorian luoja, koska hän omaksui teorian intialaisilta filosofeilta ja egyptiläisiltä, joiden keskuudessa jälleensyntymisen uskonkappale on ollut olemassa muistamattomista ajanjaksoista lähtien. Ajatus sielunvaelluksesta oli siten aikansa etevimpien henkilöiden myöntämä yleinen uskomus.

Millä tavalla jälleensyntymisen uskonkappale tuli heille? Paljastuksen vai intuition kautta? Emme tiedä sitä, mutta kumpi tahansa se olikin, ajatusmalli ei kestä läpi ajanjaksojen, eivätkä älykkäät ihmiset hyväksy sitä merkillepantavasti, jollei siinä ole vakavaa puolta. Tämän uskonopin kaukainen menneisyys olisi siten ennemminkin todiste kuin vastaväite sen oikeellisuudelle. Kuten tiedetään, kaukaisen menneisyyden sielunvaelluksen ja modernin jälleensyntymisen opin välillä on kuitenkin olemassa ero. Tämä suuri ero, jonka *Henget*⁽²⁾ absoluuttisesti torjuvat, on *sielun*⁽⁵⁾ siirtyminen ihmisestä eläimiin ja eläimistä ihmiseen.

Ruumiillisten elämien moninaisuuden uskonoppia opettavat *Henget*⁽²⁾ uudistavat siten uskonopin, joka syntyi maailman ensimmäisinä aikoina ja säilyi tähän päivään asti useiden ihmisten syväisissä ajatuksissa. *Henget*⁽²⁾ esittävät jälleensyntymisen

uskonopin meille rationaalisemmasta näkökulmasta, enemmän luonnon kehityksen lakien mukaisesti ja sopusointuisemmin Luojan tietäväisyyden kanssa, luopuen taikauskon lisäosista. Eräs huomiota ansaitseva seikka on se, että tämä kirja ei ollut ainoa, jonka *Henget*^[2] opettivat meille viimeisinä aikoina. Ennen tämän kirjan julkaisua saatiin lukuisia samantyyppisiä tiedotuksia useissa maissa, ja sen jälkeen ne moninkertaistuivat huomattavasti. Ehkä tässä olisi tapaus tutkittavaksemme, koska kaikki *Henget*^[2] eivät näytä olevan samaa mieltä tässä asiassa. Tarkastelemme tätä myöhemmin uudelleen.

Tutkimme asiaa eräästä toisesta näkökulmasta, ja jätämme toistaiseksi *Henkien*^[2] asiaan puuttumisen kokonaan sivuun. Oletamme, että tämä teoria ei ollut heidän opettamansa eikä sitä myöskään koskaan heidän toimestaan pohdittu. Asetumme hetkeksi neutraalille maaperälle, ja myönnämme saman todennäköisyyden asteen oletuksille ruumiillisten elämien moninaisuudesta ja ruumiillisen elämän yksittäisyydestä, ja näemme, mihin niistä meidän järkemme ja etumme meidät ohjaa.

Jotkut ihmiset hylkivät jälleensyntymisen ajatusmallia ainoastaan siitä syystä, että se ei tunnu heille sopivalta. He kertovat saavansa yhdestä ruumiillisesta elämästä enemmän kuin tarpeeseen eivätkä haluaisi aloittaa toista samanlaista. Joistakin huomaamme jopa, että pelkkä yksinkertainen ajatus siitä, että heidän täytyisi syntyä uudelleen maan päälle, saa heidät kiehumään raivosta. Meillä on heille ainoastaan yksi kysymys: uskovatko he, että Jumala pyytäisi heidän neuvojaan ja kysyisi heidän mielityksiään luodessaan maailmankaikkeutta sääteleviä lakeja? On kuitenkin vain kaksi mahdollisuutta. Jälleensyntyminen joko on olemassa, tai sitten sitä ei ole olemassa. Jos se on olemassa, niin heidän vastustelemisestaan huolimatta he sen joutuvat kokemaan, koska Jumalan ei tarvitse kysyä lupaa sen olemiseen. Vastaavalla tavalla sairas sanoisi, että: ”Kärsin jo liikaa tänään enkä halua kärsiä enää huomenna”. Hänen pahantuulisuudellaan ei ole merkitystä, eikä se auta häntä kärsimään vähemmän huomenna tai sitä seuraavina päivinä siihen asti, kunnes hän on

parantunut. Samalla tavalla myös heidän, jotka suhtautuvat tällä tavalla jälleensyntymiseen, täytyy palata ruumiilliseen elämään. He tulevat elämään, ja he tulevat uudelleensyntymään. He kاپinoivat turhaan niin kuin lapsi, joka ei halua mennä kouluun, tai kuten tuomittu, joka ei halua mennä vankilaan. He tulevat läpikäymään sen, mikä heidän on tarpeen läpikäydä. Vastaavanlaiset vastaväitteet ovat liian lapsellisia ansaitakseen vakavampaa tarkastelua. Kerromme kuitenkin, heitä rauhoittaaksemme, että *spiritistisen opin*^[1] mukainen jälleensyntyminen ei ole niin kauhea kuin he kuvittelevat, ja jos he olisivat tutkiskelleet sitä syvällisesti, he eivät säikähtäisi niin paljon. Silloin he tietäisivät, että tämän uuden elämän olosuhteet riippuvat heistä itsestään; he tulevat olemaan onnellisia tai onnettomia sen mukaan, mitä ovat tehneet tässä maailmassa, **ja he voivat tästä elämästä lähtien nousta niin ylös, että heidän ei enää tarvitse pelätä uppoavansa suohon.**

Olettakaamme, että puhumme ihmisille, jotka uskovat tulevaisuuteen kuoleman jälkeen emmekä niille, jotka uskovat, että kuolemanjälkeinen vaihe on ei mitään/olemattomuus emmekä myöskään niille, jotka uskovat, että heidän *sielunsa*^[5] palaa kuoleman jälkeen ”kaikkeen universaaliin” vailla yksilöllisyyttä, kuten vesipisarat mereen, mikä vastaisi olemattomuutta/ei mitään. Jos siis uskotte mihin tahansa tulevaisuuteen, ette epäilemättä myönnä, että se olisi sama kaikille, koska missä muuten olisi hyvyyden harjoittamisen hyöty? Miksi pidättäytyä eikä tyydyttää kaikkia paheitaan, kaikkia toiveitaan, vaikka muiden kustannuksella, kun sillä ei kerran ole seurauksia? Uskotte, että tämä tulevaisuus tulee olemaan enemmän tai vähemmän onnellinen tai onneton sen mukaan, mitä teimme elämämme aikana, ja te haluatte olla tulevaisuudessa niin onnellisia kuin mahdollista, koska se vaikuttaa teihin iäisesti. Onko teillä sattumalta aikomus olla täydellisimpiä ihmisiä maan päällä ja täten pitää oikeutenanne saavuttaa vaikeuksista valittujen ylhäisempi onnellisuus? Ei. Myönnätte, että on olemassa ihmisiä, jotka ovat ansiokkaampia kuin te ja joilla on oikeus parempaan tilanteeseen ilman, että te

olisitte sen vuoksi tuomittujen joukossa. Asettakaa itsenne ajatuksissanne hetkeksi tähän välissä olevaan asemaan, joka teillä tulee olemaan (kuten myönnätte), ja kuvitelkaa, että joku tulee kertomaan teille: *”Kärsitte; ette ole niin onnellisia kuin voisitte olla, samalla kun edessänne on olentoja, jotka nauttivat täydellisestä onnellisuudesta. Haluaisitteko päästä asemastanne heidän asemaansa?”* Epäilemättä sanoisitte: *”Mitä minun täytyy tehdä?”* *”Ei paljon mitään. Aloittaa uudestaan se, mikä oli huonosti tehty ja pyrkiä tekemään paremmin.”* – Epäröisittekö hyväksyä tätä, vaikka se maksaisi teille useiden ruumiillisten elämien koetuksien hinnan? Omaksukaamme eräs tavanomaisempi vertailu. Jos ihmiselle, joka ei kuulu viimeisten kurjien joukkoon ja joka kärsii resurssien niukkuudesta johtuvista puutteista, tultaisiin kertomaan: *”Tässä on suunnaton omaisuus, jonka voit käyttää hyväksesi mutta jonka saamiseksi on tehtävä töitä kivuliaasti yhden minuutin ajan.”* Kaikista laiskinkin epäilemättä sanoisi: *”Tulen tekemään töitä minuutin, kaksi minuuttia, tunnin, koko päivän, jos on tarpeen. Mitä väliä sillä on, jos voin lopettaa elämäni yltäkylläisyydessä?”* Mutta, mikä on yhden ruumiillisen elämän kesto verrattuna iankaikkisuuteen? Vähemmän kuin yksi minuutti, vähemmän kuin yksi sekunti.

Olemme nähneet joidenkin ihmisten järkeilevän tällä tavalla: Jumala, joka on ennen kaikkea hyvä, ei voi asettaa ihmiselle ruumiillisen elämän kurjuuksien ja vaikeuksien sarjaa. Ovatko nämä ihmiset sattumoisin tehneet johtopäätöksen, että iankaikkiseen kärsimykseen tuomitsemisessa muutamien virheiden takia olisi enemmän hyvyttä kuin siinä, että annetaan keino omien virheidensä korjaamiseen? Kahdella tehtailijalla oli kummallakin työntekijä, joka pyrki herransa osakkaaksi. Tapahtui niin, että nämä kaksi työntekijää tekivät eräänä päivänä työnsä todella huonosti ja ansaitsivat tulla irtisanotuiksi. Toinen tehtailijoista irtisanoi työntekijänsä tämän aneluista huolimatta, ja tämä kuoli kurjuuteen, koska ei löytänyt työtä. Toinen tehtailija sanoi työntekijälleen: *”Menetit yhden työpäivän, mutta olet velkaa minulle toisen korvaukseksi. Teit työsi huonosti, joten olet minulle korvauksen*

velkaa. Minä sallin sinun aloittaa uudelleen. Tee tehtäväsi kunnolla, niin pidän sinut töissä ja voit vielä pyrkiä korkeampaan asemaan kuin mitä sinulle lupasin.” Onko tarpeen kysyä, kumpi näistä tehtailijoista on hyveellisempi? Onko Jumala itse armeliaisuus vai julmempi kuin ihminen? Sellainen ajatus on hyvin kivulias, että kohtalomme olisi kiinnitetty iankaikkisesti muutamien vuosien koetuksien perusteella, kun vielä huomioidaan, että täydellisyyden saavuttaminen maan päällä ei ole mahdollista. Sitä vastoin vastakkainen ajatusmalli on erityisen lohduttava; se jättää meille toivoa. Asettautumatta ruumiillisten elämien moninaisuuden puolelle tai niitä vastaan, hyväksymättä yhtä tai toista hypoteesia, kerromme, että jos on valinnanmahdollisuus, ei ole ketään, joka pitäisi parempana tuomiota, johon ei voi hakea muutosta. Eräs filosofi kertoi, että jos Jumalaa ei olisi olemassa, Hänet pitäisi keksiä ihmiskunnan onnelliseksi tekemiseksi. Samaa voi sanoa ruumiillisten elämien moninaisuudesta. Mutta kuten kerroimme, Jumala ei pyydä meiltä lupaa eikä kysy meidän mieltymystämme; se joko on tai ei ole. Nähkäämme millä puolella todennäköisyydet ovat. Ottakaamme kysymys myös toisesta näkökulmasta, ainoastaan filosofisen tutkimuksen näkökulmasta, pitäen *Henkien*^[2] opetukset kokonaan erillään.

On ilmeistä, että jos ei olisi jälleensyntymistä, ei olisi muuta kuin yksi ruumiillinen elämä. Jos meidän nykyinen ruumiillinen elämämme olisi ainoa, kunkin ihmisen *sielu*^[5] olisi luotu syntymässä, tai muuten täytyisi hyväksyä *sielun*^[5] aikaisempi olemassaolo. Jos *sielun*^[5] aikaisempi olemassaolo myönnettäisiin, voitaisiin kysyä, mitä *sielu*^[5] oli ennen ruumiin syntymää, ja vastaisiko tämä aikaisempi (olemisen) tila jonkinlaista elämää. Välimuotoa ei siis ole: *sielu*^[5] joko oli olemassa tai sitten ei ollut olemassa ennen ruumiin syntymää. Jos *sielu*^[5] oli olemassa ennen ruumista, mikä oli sen tila? Oliko sillä vai eikö sillä ollut tietoisuutta itsestään? Jos sillä ei ollut tietoisuutta itsestään, on niin kuin sitä ei olisi ollut olemassa, ja jos sillä oli tietoisuus, oliko sen yksilöllisyys kehittyvä vai kehityksessään pysähtynyt? Millä tasolla *sielu*^[5] näissä tapauksissa oli, kun se yhtyi ruumiiseensa?

Jos olettaisi, kansanomaisen uskon mukaisesti, että *sielu*^[5] syntyy ruumiin kanssa tai *sielu*^[5] on kaikilla samalla tasolla ennen *ruumiillistumistaan*^[17] eikä sillä ole minkäänlaisia kykyjä, voisimme esittää tälle oletukselle seuraavanlaiset kysymykset:

1. Miksi *sielu*^[5] näyttää niin vaihtelevia ja kasvatuksessa hankituista ajatusmalleista riippumattomia kykyjä?
2. Mistä tulee tiettyjen lasten epänormaali kyky tiettyyn taiteeseen tai tieteeseen varhaisessa iässä, kun taas toiset pysyvät alhaisempina tai keskinkertaisina koko elämänsä?
3. Mistä tulevat joillekin synnynnäiset tai intuitiiviset käsitykset, joita muilla ei ole?
4. Mistä tietyille lapsille tulevat varhaiskypsät vaistot paheisiin tai hyveisiin, synnynnäiset ylevät ja alhaiset tunteet, jotka tuovat vastakohtat esiin niihin verrattuna, joiden keskuudessa syntyi?
5. Miksi tietyt ihmiset ovat edistyneempiä kuin toiset, kasvatuksesta riippumatta?
6. Miksi on olemassa villi-ihmisiä ja sivistyneitä ihmisiä? Jos meillä on vastasyntynyt hottentottilapsi ja kasvatamme hänet parhaissa kouluissa, tekisikö tämä hänestä eräänä päivänä Laplacen tai Newtonin?

Kysymme: mikä filosofia tai teosofia kykenee ratkaisemaan nämä ongelmat? Ei ole epäilystäkään siitä, että *sielut*^[5] ovat syntyessään joko samanlaisia tai erilaisia. Jos ne ovat samanlaisia, miksi niillä on niin vaihtelevia kykyjä? Kertoisimmeko, että tämä johtuu elimistöstä? Siinä tapauksessa tämä olisi kaikista moraalittomin ja hirvittävin oppi. Ihminen olisi vain kone, materian johdattama ”pelinappula”, vailla vastuuta teoistaan, ja hän voisi väittää kaikkien pahojen tekojensa johtuvan fyysisistä epätäydellisyyksistä. Jos *sielut*^[5] ovat erilaisia, Jumala on luonut ne sellaisiksi. Tässä tapauksessa kuitenkin herää kysymys, miksi synnynnäinen ylemmyys on sallittu vain tietyille *sieluille*^[5]? Vastaako tämä tiettyjen suosiminen Jumalan oikeudenmukaisuutta ja Jumalan puolueetonta rakkautta, joka Hänellä on kaikkia luo-

muksiaan kohtaan?

Toisaalta, jos myönnämme peräkkäisten ruumiillisten elämien sarjan, kaikki on selitettävissä. Ihmiset tuovat syntymäänsä intuition aikaisemmin oppimastaan. He ovat enemmän tai vähemmän kehittyneitä sen mukaan, kuinka monta kertaa he elivät sekä sen mukaan, ovatko he lähempänä vai kauempana lähtöpisteestä. Se on tarkalleen ottaen niin kuin kaikenikäisten yksilöiden kokous, jossa kukin on kehittynyt osittain suhteessa elämiinsä vuosiin. Perättäiset elämät ovat *sielun*^[5] elämälle sama kuin vuodet ruumiin elämälle. Jos eräänä päivänä kokoontuisi tuhat 1–80-vuotiaasta henkilöä, huntu tipahtaisi kaikkien edeltävien päivien muistikuvan päälle ja he tietämättömyydessään uskoisivat syntyneensä samana päivänä, he kysyisivät luonnollisesti, että miksi yhdet ovat suuria ja toiset pieniä, yhdet nuoria ja toiset vanhoja, yhdet tietäväisiä ja toiset tietämättömiä. Jos heidän muistikuviaan peittävä huntu häviäisi, he ymmärtäisivät eläneensä lyhyemmän tai pidemmän ajan, ja kaikki selittyisi. Jumala oikeudenmukaisuudessaan ei ole voinut luoda *sieluja*^[5] enemmän tai vähemmän täydellisiksi. Näkemämme epätasa-arvoisuus ei ole ruumiillisten elämien moninaisuuden kanssa vastoin tarkinta tasa-arvoisuutta, koska näemme tämän elämän emmekä koko menneisyyttä. Nojaako tämä järkeily johonkin ajattelumalliin tai perusteettomaan oletukseen? Ei, koska lähdimme kiistämättömästä, selvästä tosiasiasta: kykyjen sekä älyllisen ja moraalisen kehityksen epätasaisuudesta. Se on selittämätön kaikissa olemassa olevissa teorioissa, vaikka selitys on yksinkertainen, luonnollinen ja looginen uuden teorian mukaan. Onko järkevämpää pitää parempana sitä teoriaa, joka ei selitä mitään, vai sitä teoriaa, joka selittää asiat loogisesti?

Kuudenteen kysymykseen liittyen sanoisimme, epäilemättä, että hottentotti on alhaisempi rotu. Ja sitten kysymme, onko hottentotti ihminen vai ei. Jos hän on ihminen, miksi Jumala loi hänen rotunsa olemaan vailla kaukasialaisten rotujen etuja? Jos hän ei ole ihminen, miksi pyrkiä tekemään hänestä kristitty? *Spiritistisessä opissa*^[1] on enemmän laajakatseisuutta kuin kaikessa

tässä. Sen mukaan ei ole useita ihmislajeja, vaan on ainoastaan ihmisiä, joiden *henki*^[2a] on enemmän tai vähemmän alikehittynyt ja jotka ovat alttiita kehitykselle. Eikö tämä ole enemmän Jumalan oikeuden mukaista?

Näemme *sielun*^[5] menneisyydessään ja tässä hetkessä. Jos otamme huomioon sen tulevaisuuden, kohtaamme samat vaikeudet:

1. Jos ainoastaan nykyinen elämämme päättää kohtalomme, joka on tuleva elämä, mitkä ovat tulevaisuudessa villi-ihmistä ja sivistynyttä ihmistä vastaavat asemat? Ovatko he samalla tasolla vai etäänntyneet iankaikkisesta onnellisuudesta?

2. Onko ihminen, joka teki koko elämänsä ajan töitä kehittyäkseen, samassa asemassa kuin se, joka pysyi alhaisempana, ei omasta syystään vaan siksi, että hänellä ei ollut aikaa eikä edes mahdollisuutta kehitykseen?

3. Voidaanko ihmistä, joka on tehnyt väärin, koska valaistuminen on häneltä kiistetty, rangaista oikeutetusti väärinteosta, joka ei perustunut hänen omaan valintaansa?

4. Ihmisten valaisemisen, moralisoinnin ja sivistämisen eteen tehdään töitä. Mutta yhtä valaistunutta kohti on joka päivä tuhansia kuolevia ennen valaistuksen saapumista. Mikä on näiden jälkimmäisten kohtalo? Kohdellaanko niitä kuin hylättyjä? Mitä ensin mainitut tekivät ansaitakseen olla samassa kategoriassa kuin muut?

5. Mikä on niiden lasten kohtalo, jotka kuolevat aikaisessa iässä, ennen kuin voivat tehdä hyvää tai pahaa? Ovatko he valittujen joukossa? Ja miksi tämä etuoikeus, vaikka he eivät olisi tehneet mitään sitä ansaitakseen? Millä etuoikeudella heidät vapautetaan elämän vaikeuksista?

Onko olemassa jokin uskonoppi, joka voi ratkaista nämä kysymykset? Kun myönnetään perättäiset elämät, kaikki selittyy Jumalan oikeudenmukaisuudella. Sen, mitä ei pysty tekemään yhdessä elämässä, tekee toisessa. Näin ollen kukaan ei pakene kehityksen lakia. Kukin palkitaan *todellisen* ansionsa mukaan,

eikä ketään suljeta pois ylimmästä onnellisuudesta, johon kaikki voivat pyrkiä huolimatta esteistä, joita on kohdannut siihen johdettavalla tiellä.

Nämä kysymykset voitaisiin moninkertaistaa äärettömästi, koska psykologiset ja moraaliset kysymykset, jotka löytävät ratkaisun vain elämien moninaisuudesta, ovat lukemattomat. Me rajoitamme kysymyksemme ainoastaan yleisimpään luokkaan. Olkoon tämä asia kuinka tahansa, voidaan myös väittää, että kirkko ei ole hyväksynyt jälleensyntymisen uskonoppia ja se olisi siten uskonnonmullistus. Meidän tarkoituksemme ei ole käsitellä tätä kysymystä tällä hetkellä. Meille on riittävää, että olemme näyttäneet opin olevan erityisesti moraalinen ja rationaalinen. Moraalinen ja rationaalinen eivät kuitenkaan voi olla vastoin uskontoa, joka julistaa hyvydessään ja älykkyudessaan täydellistä Jumalaa. Mitä olisi uskonto, jos se olisi jääräpäisesti kieltäytynyt, vastoin yleismaailmallista mielipidettä ja tieteen todistusta, antamasta periksi todisteille ja karkottanut luotaan kaikki, jotka eivät usko auringon liikkeeseen tai kuuteen luomisen päivään? Mitä luottamusta olisi ansainnut ja mikä auktoriteetti olisi ollut valaistuneiden kansojen joukossa sellaisella uskonnolla, joka perustuisi uskonkappaleina esitettyihin virheisiin? Kun todisteet oli näytetty toteen, kirkko viisaasti asettui niiden puolelle. Jos todistetaan, että ilman jälleensyntymistä olemassa olevat asiat olisivat mahdottomia ja että tiettyjä kohtia uskonkappaleista ei voi selittää muuten kuin tällä tavalla, on tarpeen myöntää jälleensyntyminen ja tunnustaa, että tämän uskonopin ja näiden uskonkappaleiden vastakkaisuus on enemmänkin näennäinen. Myöhemmin näytämme, että uskonto on ehkä vähemmän etäällä tästä uskonopista kuin ajateltakaan ja että se ei kärsisi tämän uskonopin hyväksymisestä enempää kuin jo kärsi maan liikkeen ja geologisten ajanjaksojen keksimisestä, jotka ensi silmäyksellä näyttivät kiistävän pyhien tekstien kirjoitukset. Itse asiassa jälleensyntymisen periaate ilmaantuu lisäksi useissa pyhien tekstien osissa, ja sen löytää erityisesti ja tarkasti muotoiltuna evankeliumista:

”Ja heidän kulkiessaan alas vuorelta Jeesus varoitti heitä sanoen: ”Älkääkä kenellekään kertoko tätä näkyä, ennen kuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista.” Ja sitten hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä: ”Miksi sitten kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää tulla ensin?” Jeesus vastasi sanoen: ”Elia kyllä tulee ja asettaa kaikki kohdalleen. Mutta minä sanon teille, että Elia on jo tullut. Mutta he eivät tunteneet häntä, vaan tekivät hänelle mitä tahtoivat. Samoin myös Ihmisen Poika saa kärsiä.” Silloin opetuslapset ymmärsivät hänen puhuvan Johannes Kastajasta. (Matteuksen evankeliumi, XVII)

Kun kerran Johannes Kastaja oli Elia, on siis Johannes Kastajan ruumiissa Eliaan *sielun*^[5] tai *Hengen*^[2] jälleensyntyminen.

Mikä tahansa lopulta onkin mielipide jälleensyntymisestä, joko sen hyväksyminen tai kieltäminen ja jos se on olemassa, niin kukaan ei pakene sitä kaikesta vastakkaisesta uskosta huolimatta. Olennainen seikka on, että *Henkien*^[2] opetus on mitä suurimmassa määrin kristillinen. Se nojaa *sielun*^[5] kuolemattomuuteen, tulevaisuuden rangaistuksiin ja palkitsemisiin, Jumalan oikeuteen, ihmisen vapaaseen tahtoon, Kristuksen moraaliin, eikä se siten ole epäuskonnollinen.

Kuten mainittiin aikaisemmin, meidän perustelumme ovat tähän mennessä sulkeneet pois kaikki *Henkien*^[2] opetukset, joiden tietyt yksilöt katsovat olevan vailla auktoriteettia. Niitä ei ole omaksuttu pelkästään sen takia, että ne ovat lähtöisin *Hengiltä*^[2], jotka saivat meidät ja niin monet muut omaksumaan jälleensyntymisen opin. Omaksuimme ne, koska tämä oppi näytti kaikista loogisimmalta ja koska ainoastaan se ratkaisee kysymykset, jotka ovat olleet tähän asti ratkaisemattomia. Vaikka tämä oppi olisi tavallisen ihmisen tekemä, omaksuisimme sen samalla tavalla, emmekä olisi epäröineet sekuntiakaan pidempään aikaisemmista näkökannoistamme luopumista. Virheen tullessa esiin oman arvontunto menettää paljon enemmän kuin voittaa, jos pysyy jääräpäisesti väärässä ajatusmallissa. Samalla tavalla olisimme hylkineet sitä niin kuin monia muitakin ajatusmalleja, vaikka se olisi tullut *Hengiltä*^[2], mutta jos se näyttäisi järjenvastaiselta.

Tiesimme kokemuksesta, että ei pidä hyväksyä sokeasti kaikkea *Henkien*^[2] kommunikaatioissa tulevaa, samoin kuin ei pidä hyväksyä sokeasti kaikkea ihmisten kommunikaatioissa tulevaa. Jälleensyntymisen ajatusmallin paras ansio on meidän mielettämme sen loogisuus. Mutta sillä on myös puolellaan vahvistetut tosiasiat, positiiviset ja niin sanoaksemme aineelliset tosiasiat, jotka ovat ilmeisiä kaikille asiaa kärsivällisesti ja periksiantamattomasti tutkiville ja joiden olemassaolo tekee kaikki epäilyt kyseessä olevaa lakia kohtaan mahdottomiksi. Kun nämä tosiasiat tulevat laajasti tunnetuiksi, kuten maan muodostuminen ja pyörimisliike, kaikkien on pakko myöntyä todisteiden edessä, ja jälleensyntymisen opin vastustajat ovat kuluttaneet turhaan vastakkaiset argumenttinsa.

Tiivistäen, tunnustamme siis, että useiden ruumiillisten elämien oppi on ainoa, joka selittää sen, joka muuten pysyisi selittämättömänä, ja että se on erityisesti lohduttava ja kaikista oikeudenmukaisin ja että se muodostaa ihmiselle Jumalan armossaan suoman pelastusrenkaan.

Jeesuksen omat sanat eivät voi jättää epäilyksiä tämän suhteen. Johanneksen evankeliumin kolmannessa¹ luvussa lukee:

”3. Jeesus vastasi Nikodeemukselle: Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei *synny uudesti*, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.

4. Nikodemos sanoi hänelle: Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?

5. Jeesus vastasi: Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.

6. Mikä on lihasta syntynyt on liha; ja mikä on Hengestä syntynyt on henki.

1 Kääntäjän huomautus: Allan Kardecin teoksissa mainitut Raamatun lainaukset ovat suoria käännöksiä rankankielisestä Le Maistre Sacyn Raamatusta 1800-luvulta. Em. syystä Kardecin teoksissa Raamatun lainaukset eivät vastaa kirjaimellisesti viimeisintä suomenkielisen raamatun käännöstä.

7. Älä ihmettele, että mitä sanoin sinulle: ***teidän täytyy syntyä uudesti.***”

(ks. nro 1010)

Luku VI – Hengen elämä

1. Henki ruumiillisten elämiensä välisenä aikana –
2. Välilliset maailmat – 3. Henkien havainnot, tuntemukset ja kärsimykset – 4. Teoreettinen tutkielma Henkien tuntemuksista – 5. Koetusten valinta –
6. Suhteet haudan tuolla puolen – 7. Sympaattiset ja vihamieliset Henkien väliset suhteet –
8. Ruumiillisen elämän muistikuva –
9. Kuolleiden muistojuhla. Hautajaiset.

Henki ruumiillisten elämiensä välisenä aikana

223. Jälleensyntykö *sielu*^[5] välittömästi sen jälkeen, kun se on eronnut aikaisemmasta ruumiista?

”Joillakin kerroilla se syntyy välittömästi uudelleen, mutta useimmissa tapauksissa kuitenkin lyhyempien tai pidempien ajanjaksojen jälkeen. Korkeammalle kehittyneissä maailmoissa jälleensyntyminen on lähes aina välitön. Koska ruumiillinen materia on vähemmän karkeajakoinen, ruumiillistunut^[17] Henki^[2] nauttii siellä lähes kaikista Hengen^[2] kyvyistään. Niiden normaali olotila on sama kuin teistä niillä, jotka kokevat valveilla somnambulismi^[14]-ilmiön.

224. Mitä *sielu*^[5] on ruumiillisten elämien välillä?

”Henkeä^[2] ruumiillisten elämiensä välisenä aikana voidaan kutsua vaeltavaksi Hengeksi^[2], joka toivoo hartaasti uutta ruumiillista elämää; se odottaa.”

a) Mikä näiden ajanjaksojen kesto voi olla?

”Muutamista tunneista muutamiin tuhansiin vuosisatoihin. Itse asiassa ruumiillisten elämien välisen tilan kestolle ei ole asetettu äärimmäistä rajaa. Se voi jatkua hyvin pitkään, mutta se ei kuitenkaan ole missään tapauksessa pysyvä. Henki^[2] löytää aina, ennemmin tai myöhemmin, mahdollisuuden aloittaa elämän aikaisempien ”tahrojen” puhdistamiseksi.”

b) Onko tämä ajanjakson pituus Hengen^[2] tahdon mukainen, vai voiko se olla pakotettu hyvitys?

”Se on eräs vapaan tahdon seuraus. Henki^[2] tietää täydellisesti mikä sen tekee pidemmäksi, mutta joillekin sen jatkuminen on myös Jumalan määräämä rangaistus. Toiset pyytävät, että ajanjaksoa ruumiillisten elämien välillä jatkettaisiin, jotta ne voisivat jatkaa opiskelua, jota ei voi tehdä tuloksekkaasti muuten kuin Hengen^[2] tilassa.”

225. Onko Hengen^[2] ruumiillisten elämien välillä oleva (=vaeltavan Hengen^[2]) tila sinänsä Hengen^[2] alhaisuuden merkki?

”Ei, koska vaeltavia Henkiä^[2] on kaikilla tasoilla. Kerroimme jo, että ruumiillinen elämä on eräs Hengen^[2] väliaikainen olotila. Henki^[2] on normaalissa olotilassaan ruumiillisten elämiensä välillä vapaa materiaasta.”

226. Voidaanko sanoa, että kaikki Hengen^[2], jotka eivät ole ruumiillistuneina^[17], ovat vaeltavia Henkiä^[2]?

”Tämä koskee vain niitä, joiden täytyy jälleensyntyä, mutta täydellisyyden saavuttaneet puhtaat Hengen^[2] eivät ole vaeltavia Henkiä^[2], vaan niiden olotila on pysyvä.”

Syvällisten kykyjensä suhteen Hengen^[2] ovat erilaisissa luokissa tai tasoilla, joita ne käyvät läpi perättäin sitä mukaa kun puhdistuvat. Siinä tilassa, missä ne tavataan, ne voivat olla 1) **ruumiillistuneita**^[17] Henkiä^[2] yhtyneinä johonkin ruumiiseen, 2) **vaeltavia Henkiä**^[2] (= Henki^[2] ruumiillisten elämiensä välisenä aikana) vailla materiaalista ruumista ja odottamassa uutta

ruumiillistumista^[17] kehittyäkseen, 3) **puhtaita Henkiä**^[2], tämä tarkoittaa täydellisiä *Henkiä*^[2], joilla ei ole enää tarvetta *ruumiillistumiselle*^[17].

227. Millä tavalla *Henget*^[2] orientoituvat ruumiillisten elämien-sä välillä? Epäilemättä ne eivät tee sitä samalla tavalla kuin me.

”Henget^[2] *opiskelevat menneisyyttään ja etsivät tietä kehittyäkseen. Ne näkevät ja tarkkailevat, mitä tapahtuu niiden läpikäymissä paikoissa. Ne kuulevat kehittyneempien ihmisten sanoja ja korkeammalle kehittyneiden Henkien*^[2] *neuvoja, ja tämä antaa niille ajatusmalleja, joita niillä ei aikaisemmin ollut.”*

228. Säilyttävätkö *Henget*^[2] joitakin inhimillisiä intohimojaan?

”Korkeammalle kehittyneet Henget^[2] *menettäessään fyysisen päällysteensä, jättävät paheet ja säilyttävät ainoastaan hyvät taipumuksensa, kun taas alhaisemmat Henget*^[2] *säilyttävät paheensa, sillä muuten ne olisivat ensimmäisessä luokassa.”*

229. Miksi *Henget*^[2] maan jättäessään eivät jätä sinne kaikkia pahoja intohimojaan, kun ne kerran näkevät intohimojen aiheuttamat hankaluudet?

”Teillä on tässä maailmassa ihmisiä, jotka ovat erityisen kateellisia. Uskotteko, että paha jättäisi heidät ja he menettäisivät tämän vian kuollessaan? Ennen kaikkea niiden ympärille, joilla on hyvin voimakkaita intohimoja maasta lähtönsä jälkeen, jää tietyntyyppinen ilmapiiri, joka säilyttää heidän pahat asiansa, koska Henki^[2] *ei ole kokonaan irrottautunut materiasta. He näkevät ainoastaan hetkittäin todellisuuden, joka ilmestyy heille näyttääkseen hyvän tien.”*

230. Kehittyykö *Henki*^[2] ruumiillisten elämiensä välisenä aikana?

”Henki^[2] *voi kehittyä paljonkin, aina oman halunsa ja tahtonsa mukaisesti, mutta hankkimansa uudet ajatusmallit se panee käyttäntöön ruumiillisessa elämässä.”*

231. Ovatko *Henget*^[2] onnellisia vai onnettomia ruumiillisten elämiensä välisenä aikana?

”Henget^[2] ovat enemmän tai vähemmän onnellisia ansioidensa mukaisesti. Ne kärsivät paheista, joiden olennaista osaa säilyttävät, tai ovat onnellisia riippuen siitä, kuinka materiaalittomia ovat. Ruumiillisten elämiensä välisenä aikana Henki^[2] näkee, mikä siltä puuttuu ollakseen onnellisempi ja etsii keinoja saavuttaakseen onnellisuuden. Sen ei kuitenkaan aina sallita ruumiillistua^[17] mielensä mukaisesti, mikä on siinä tapauksessa sille rangaistus.”

232. Voivatko *Henget*^[2] mennä ruumiillisten elämiensä välisenä aikana kaikkiin maailmoihin?

”Se riippuu tietyistä seikoista. Kun Henki^[2] jättää ruumiin, se ei ole täydellisesti vapaa materiasta ja kuuluu vielä maailmaan, jossa eli, tai toiseen samantasoiseen maailmaan, jos ei ole kehittynyt elämänsä aikana. Kehityksen täytyy itse asiassa olla sille päämäärä, koska muuten se ei tulisi koskaan edistymään. Henki^[2] voi kuitenkin mennä tiettyihin ylempitasoisiin maailmoihin, mutta tässä tapauksessa se on siellä kuin ”ulkomaalainen”. Henki^[2] ei tee tuossa maailmassa muuta kuin näkee sen vilahdukselta, ja se antaa sille halun kehittymiseen, jotta se voisi ansaita onnellisuuden, jota sen maailman asukkaat nauttivat, ja jotta se voisi itse asua siellä myöhemmin.”

233. Menevätkö puhdistuneet *Henget*^[2] alhaisempiin maailmoihin?

”Ne menevät usein auttaakseen näiden maailmojen kehitystä. Ilman tätä nämä maailmat olisivat itsensä armoilla, vailla niitä johdattavaa opasta.”

Välilliset maailmat

234. Onko olemassa, kuten on kerrottu, maailmoja, jotka ovat ruumiillisten elämiensä välistä aikaa eläville *Hengille*^[2] ”asemia”

ja levähdyspaikkoja?

”Kyllä, on maailmoja, jotka on erityisesti määritetty ruumiillisten elämiensä välistä aikaa eläville Hengille^[2], jotka voivat asua niissä väliaikaisesti. Ne ovat tietyn tyyppisiä ”leirejä”, joissa Henget^[2] voivat levätä hyvin pitkän ruumiillisten elämiensä välisen jakson. Näiden maailmojen tila on aina vähän vaivalloinen. Ne ovat välillisiä asemia muiden maailmojen välillä, tasoltaan niiden Henkien^[2] mukaisia, jotka sinne voivat päästä, ja Henget^[2] nauttivat siellä enemmän tai vähemmän hyvästä olosta.”

a) Voivatko näissä maailmoissa asuvat Henget^[2] lähteä sieltä halunsa mukaan?

”Kyllä. Näissä maailmoissa tapaamanne Henget^[2] voivat jättää tuon maailman mennäkseen sinne minne niiden täytyy mennä. Voitte verrata niitä lintuparveen, joka laskeutuu matkallaan saarelle kerätäkseen voimia ja saavuttaakseen päämääränsä.”

235. Kehittyvätkö Henget^[2] välillisissä maailmoissa ollessaan?

”Kyllä, todellakin. Ne, jotka kokoontuvat välillisiin maailmihin, tekevät sen orientoituaikseen, saadakseen helpommin luvan saavuttaa parempi paikka ja noustakseen, kunnes saapuvat valettujen paikoille.”

236. Ovatko välilliset maailmat, erityisluonteensa mukaisesti, pysyvästi määrättyjä ruumiillisten elämiensä välistä aikaa eläville Hengille^[2]?

”Eivät, niiden tila on ainoastaan väliaikainen.”

a) Ovatko ne samanaikaisesti ruumiillisten olentojen asuttamia?

”Eivät, näiden maailmojen pinta on eloton. Niissä asuvat eivät tarvitse mitään.”

b) Onko tämä elottomuus pysyvää, vai johtuuko se näiden maailmojen erityisestä luonteesta?

”Ei, ne ovat elottomia väliaikaisesti.”

c) Ovatko nämä maailmat siinä tapauksessa vailla luonnon kaukuksia?

”Luonto heijastaa äärettömyyden kauneuksia, jotka eivät ole vähemmän ihailtavia kuin ne, joita sanotte luonnon kauneuksiksi.”

d) Ottaen huomioon, että näiden maailmojen tila on väliaikainen, tuleeko maa eräänä päivänä olemaan tässä tilassa?

”Se on jo ollut.”

e) Minä ajanjaksona?

”Muodostumisensa aikana.”

Mikään luonnossa ei ole vailla tarkoituksenmukaisuutta. Kullakin asialla on käyttötarkoituksensa ja päämääränsä; mikään ei ole tyhjää, kaikki on asutettua, elämä on kaikkialla. Näin ollen, pitkien vuosisatojen sarjojen aikana, jotka kuluivat pois ennen ihmisen ilmaantumista maan päälle, pitkien välillisten ajanjaksojen aikana, jotka todistetaan geologisilla kerroksilla, ja jopa ennen ensimmäisten orgaanisten olioiden muodostumista tämän suunnattoman massan päälle tässä karussa kaaoksessa, jossa osaset olivat sekoittuneena, oli elämä läsnä. Olennot, joilla ei ollut meidän tarpeitamme eikä meidän fyysisiä tunteuksiamme, etsivät sieltä turvapaikan. Jumala halusi, että maa jo tässä epätäydellisessä tilassakin palvelisi jotain tarkoitusta. Kuka siinä tapauksessa uskaltaisi sanoa, että ainoastaan yhdellä pienimmistä maailmoista olisi yksinoikeus olla asutettu näiden miljoonien äärettömyydessä kiertävien, lukumäärältään sunnattomien maailmojen joukossa? Mikä olisi muiden maailmojen käyttötarkoitus? Olisiko Jumala tehnyt ne vain meidän silmiemme iloksi? Absurdi oletus, yhteensopimaton Jumalan kaikista luomuksista loistavan viisauden kanssa ja mahdoton hyväksyä todeksi, kun kuvittelee kaiken sen, mitä emme voi huomata aisteillamme. Kukaan ei kiistä, etteikö ajatusmallissa vielä materiaaliseen elämään sopimattomista maailmoista, jotka sen vuoksi ovat asutettuja tällaiseen maailmaan sopivilla elävillä olennoilla, ole jotain ylevää ja suurta, josta ehkä löytää jälleen ratkaisun muutamaa avoimeen kysymykseen.

Henkien havainnot, tuntemukset ja kärsimykset

237. Säilyttääkö *sielu*^[5] vielä *Henkien maailmassakin*^[4] havainnot, joita sillä oli fyysisen elämänsä aikana?

”Kyllä, ja myös muita, joita sillä ei ollut, koska sen ruumis oli kuin havainnot peittävä harso. Älykkyys on Hengen^[2] ominaisuus, mutta se ilmaisee itsensä vapaammin, kun sillä ei ole esteitä.”

238. Ovatko *Henkien*^[2] havainnot ja tuntemukset rajoittamattomia? Toisin sanoen, tietävätkö ne kaikki asiat?

”Mitä lähemmäksi ne tulevat täydellisyyttä, sitä enemmän ne tietävät. Jos ne ovat korkeimpia Henkiä^[2], ne tietävät paljon. Alemmat Henget^[2] ovat enemmän tai vähemmän ymmärtämättömiä kaikkien asioiden suhteen.”

239. Tuntevatko *Henget*^[2] asioiden alun?

”Tuntevat kehittyneisyytensä ja puhtautensa mukaisesti; alhaiset Henget^[2] eivät tiedä sen enempää kuin ihmiset.”

240. Käsittävätkö *Henget*^[2] ajan samalla tavalla kuin mekin?

”Eivät käsitä, ja sen takia ette aina ymmärrä, kun pyritään määrittämään tiettyjä päivämääriä ja ajanjaksoja.”

Henget^[2] elävät ajan ulkopuolella, kuten me ymmärrämme. Aika muuttuu niille näin sanoen mitättömäksi. Vuosisadat, jotka ovat meille niin pitkiä, eivät ole niiden silmille muuta kuin iankaikkisuudessa vilahtavia hetkiä, samalla tavalla kuin maaperän epätasaisuudet pienenevät ja häviävät niiden silmissä, jotka kohoavat taivasiin ja tarkastelevat maata avaruudesta.

241. Onko *Hengillä*^[2] tästä hetkestä oikeamielisempi ajatusmalli kuin meillä?

”Samalla tavalla kuin asioita tarkasti näkevällä on oikeamielisempi mielikuva kuin sokealla. Henget^[2] näkevät, mitä te ette näe.

Ne siis muodostavat mielipiteensä toisella tavalla kuin te, mutta tämäkin taas riippuu niiden kehitystasosta.”

242. Kuinka *Hengillä*^[2] on tuntemus menneisyydestä? Onko tämä tuntemus rajoittamaton?

”Menneisyys, kun se askarruttaa mieltämme, vastaa tätä hetkeä. Tarkalleen ottaen, kuten te muistatte jonkin asian, joka teki teihin vaikutuksen teidän maallisella taipaleellanne. Kuitenkin, koska meillä ei ole enää materiaalin harsoa, joka peittää teidän järkeänne, muistamme asioita, jotka teidän muististanne häviävät. Henget^[2] eivät kuitenkaan tunne kaikkea, alkaen omasta luomisestaan.”

243. Tuntevatko *Henget*^[2] tulevaisuuden?

*”Tämä riippuu niiden täydellisyyden tasosta. Ne näkevät sen usein ainoastaan vilahdukselta, **mutta niillä ei ole aina lupaa kuvailta sitä**. Kun ne näkevät tulevaisuuden, se muistuttaa niille nykyisyyttä. Henki^[2] näkee tulevaisuuden selvemmin sitä mukaa kun lähestyy Jumalaa. Kuolemansa jälkeen sielu^[5] näkee ja käsittää ”sysäyksenomaisena” näkynä **aikaisemmat elämänsä**, mutta se ei voi nähdä, mitä Jumala on sille varannut. Jotta tämä olisi mahdollista, *Hengen*^[2] pitäisi olla hyvin useiden ruumiillisten elämiensä jälkeen yhtä Jumalan kanssa.”*

a) Onko absoluuttisen täydellisyyden saavuttavilla *Hengillä*^[2] kokonaisvaltainen tuntemus tulevaisuudesta?

”Kokonaisvaltainen ei ole oikea sana, koska ainoastaan Jumala on kaikkein ylin Herra ja kukaan ei voi Häneen samaistua.”

244. Näkevätkö *Henget*^[2] Jumalan?

”Ainoastaan ylemmät Henget^[2] näkevät ja ymmärtävät Hänet; alhaisemman tason Henget^[2] tuntevat ja arvailevat.”

a) Kun alhaisemman tason *Henki*^[2] kertoo, että Jumala kieltää siltä tai sallii sille jonkin asian, kuinka alhaisemman tason *Henki*^[2] tietää, että käsky tulee Jumalalta?

”Alhaisemman tason Henki^[2] ei näe Jumalaa, mutta tuntee Jumalan ylemmyyden, ja kun jotakin asiaa ei tule tehdä tai joitakin sanoja ei tule sanoa, se tuntee intuitiivisesti ennakolta näkymättömän varoituksen, joka kieltää sanomasta tai tekemästä jotakin. Ettekö tekin tunne tämän ennakkoaavistuksen intuitiivisesti näkymättömänä varoituksena, joka kieltää tekemästä sitä tai tätä? Sama tapahtuu meille, vaikkakin korkeammalla tasolla, koska kuten ymmärrätte, Henkien^[2] olennaisen osan ollessa hienojakoisempia kuin teidän Henget^[2] voivat vastaanottaa paremmin Jumalan varoitukset.”

b) Kulkeutuuko käsky Hengelle^[2] suoraan Jumalalta vai muiden Henkien^[2] kautta?

”Se ei tule suoraan Jumalalta; kommunikoidakseen Jumalan kanssa täytyy olla sen arvoinen. Jumala kuljettaa käskynsä Hengelle^[2] korkeimmalle täydellisyyteen kehittyneiden ja ohjeistuneiden Henkien^[2] kautta.”

245. Onko Henkien^[2] näkökyky rajoitettu kuten ruumiillisilla olennoilla?

”Ei, näkökyky on koko Hengessä^[2].”

246. Tarvitsevatko Henget^[2] valoa nähdäkseen?

”Henget^[2] näkevät itse, ne eivät tarvitse ulkopuolelta lähetettyä valoa. Niille ei ole pimeyttä, paitsi niille, jotka ovat pimeydessä sovituksen vuoksi.”

247. Täytyykö Henkien^[2] liikkua nähdäkseen kaksi eri paikkaa, nähdäkseen esimerkiksi kaksi maapallon puoliskoja samanaikaisesti?

”Koska Henki^[2] kuljettaa itseään ajatuksen nopeudella, voidaan sanoa, että se näkee kaiken yhdellä kertaa. Sen ajatus voi säteillä ja kulkeutua samanaikaisesti useisiin eri paikkoihin, mutta tämä kyky riippuu sen puhtauden tasosta. Mitä epäpuhtaampi se on, sitä rajoittuneempi on näkö. Ainoastaan ylemmän tason Henget^[2] voivat nähdä kaiken kokonaisuutena.”

Näkökyky on *Hengille*^[2] eräs niille luonnostaan kuuluva ominaisuus, joka asustaa kaikessa *Hengen*^[2] olemuksessa, kuten valo asustaa kaikissa loistavan kappaleen osissa. Se on erään tyyppinen yleismaailmallinen valon loiste, joka ylittää kaikkeen ympäröiden yhdellä kertaa avaruuden, ajan ja asiat. Se on valon loiste, jolle ei ole pimeyttä eikä materiaalisia esteitä. On ymmärrettävää, että näin täytyy olla. Ihmisen näkökyky toimii valolle herkkien ruumiin elinten toimintojen kautta, ja ilman valoa ihminen on pimeydessä. Koska *Hengelle*^[2] näkökyky on luontainen ominaisuus ja riippumaton kaikista ulkopuolisista tekijöistä, näkökyky on myös valosta riippumaton. (kts. 92)

248. Näkeekö *Henki*^[2] yhtä kaukaiset asiat kuin me?

”Vielä kaukaisemmat asiat, koska sen näkö tunkeutuu sinne, minne teidän näköne ei voi tunkeutua; mikään ei pimennä sitä.”

249. Havaitseeko *Henki*^[2] äänet?

”Kyllä, havaitsee myös sellaiset äänet, mitä teidän vajaat aistinne eivät havaitse.”

a) Onko kuulokyky näkökyvyn kaltainen *Hengen*^[2] koko olemuksessa?

”Kaikki havainnot ovat Hengelle^[2] ominaisia ja osa sen olemusta. Kun Henki^[2] on päällystetty materiaalisella keholla, havainnot eivät tule muuten kuin elinten johteiden kautta. Kun Henki^[2] on materiasta vapaa, havainnot eivät sijoitu enää tiettyyn paikkaan.”

250. Onko *Henkien*^[2] mahdollista jättää käyttämättä saamiaan havaintoja, vaikka havainnointi on *Hengen*^[2] ominaispiirre?

”Henki^[2] kuulee ja näkee ainoastaan sen mitä haluaa. Tämä koskee yleisellä tasolla ja ennen kaikkea kehittyneempiä Henkiä^[2], kun taas epätäydelliset Henget^[2] kuulevat ja näkevät usein riippumatta siitä, mitä haluaisivat nähdä, sen, mikä on hyödyllistä niiden kehittymiselle.”

251. Ovatko *Henget*^[2] herkkiä musiikille?

”Haluatteko puhua teidän musiikistanne? Mitä se on verrattuna taivaalliseen musiikkiin, jonka sopusoinnusta mikään maan päällä ei voi antaa mielikuvaa? Teidän musiikkiinne on taivaalliseen musiikkiin verrattuna kuin villi-ihmisen laulua verrattuna hienojakoiseen melodiaan. Tavanomaiset Henget^[2] voivat kuitenkin kokea tiettyä mielihyvää kuullessaan teidän musiikkianne, koska ne eivät vielä kykene ymmärtämään ylevämpää. Musiikissa on Hengille^[2] loputonta viehätystä, koska niiden herkkyyks on hyvin kehittynyt. Tässä käsittelen taivaallista musiikkia, joka on kaikkea, mitä hengellinen kuvittelu voi ymmärtää kauneimmaksi ja hienoimmaksi.”

252. Ovatko Henget^[2] herkkiä luonnon kauneuksille?

”Eri maailmojen luonnon kauneudet ovat niin erilaisia, että Henget^[2] eivät tunne läheskään niitä kaikkia. Kyllä, Henget^[2] ovat herkkiä näille luonnon kauneuksille sen mukaisesti, kuinka kyvykkäitä ovat niistä nauttimaan ja niitä ymmärtämään. Kehittyneemmille Hengille^[2] on olemassa kauneuksien kokonaisuus, jonka edessä yksityiskohtien kauneus niin sanotusti häviää.”

253. Kokevatko Henget^[2] meidän tarpeitamme ja fyysisiä kärsimyksiämme?

*”Ne **tuntevat** ne, ottaen huomioon, että ovat kärsineet jo niistä. Mutta Henget^[2] eivät koe niitä materiaalisesti kuten te, koska ovat Henkiä^[2].”*

254. Tuntevatko Henget^[2] väsymystä ja levontarvetta?

”Ne eivät voi tuntea väsymystä niin kuin te sen ymmärrätte, ja sen seurauksena ne eivät tunne tarvetta ruumiin lepoon. Niillä ei siis ole elimiä, joiden voimavarat täytyy palauttaa. Henki^[2] lepää siten, että sillä ei ole jatkuvaa aktiviteettia. Sen kaikki toiminta ei ole materiaalista vaan älyllistä, ja sen lepo on mentaalista. On hetkiä, jolloin sen ajatus ei ole niin aktiivinen kuin tavallisesti eikä kiinnity tiettyyn asiaan. Se on todellinen lepo, mutta se ei ole verrannollinen ruumiin lepoon. Eräänlainen väsymys, jota

Henget^[2] voivat kokea, on suhteessa niiden alhaisuuteen: mitä kehittyneemmällä tasolla ne ovat, sitä vähemmän ne tarvitsevat lepoa.

255. Kun *Henki^[2]* kertoo kärsivänsä, minkä luonteinen sen kokema kärsimys on?

”Mielen ahdistuksia, jotka kiduttavat vielä kivuliaammin kuin fyysiset kärsimykset.”

256. Miksi jotkut *Henget^[2]* valittavat kärsivänsä kylmästä tai kuumasta?

”Se on muisto kärsimyksistä, joita ne kokivat elämänsä aikana. Joillakin kerroilla se on yhtä raskas kuin todellisuus. Niiden kertoessa näin on usein kyseessä vertaus, jonka ne paremman puutteessa tekevät ilmaistaakseen missä tilassa ovat. Kun ne muistavat ruumiinsa, ne kokevat erään tyyppisen vaikutelman, samalla tavalla kuin otettuaan pois päähineen tuntee vielä jonkun aikaa sen olevan päässä.”

Teoreettinen tutkielma Henkien tuntemuksista

257. Ruumis on kivun instrumentti. Jos ruumis ei ole kivun alkusyy, se on ainakin sen välitön syy. *Sielu^[5]* tuntee kipua, mutta tämä tuntemus on seuraus. Muisto, joka sitä säilyttää, voi olla hyvinkin kivulias siitä huolimatta, että *sielulla^[5]* ei voi olla fyysistä toimintaa. Itse asiassa kylmyys tai kuumuus eivät voi hajottaa *sielun^[5]* ”kudoksia”, eivätkä ne voi palaa tai paletua. Emmekö näekin joka päivä muiston tai pelon jostakin fyysisestä vaivasta tuottavan siitä niin todellisia vaikutuksia ja aiheuttavan jopa kuoleman? Kaikki tietävät, että amputoidut ihmiset tuntevat kipua jäsenessä, jota ei enää ole. Tämä jäsen ei varmastikaan ole kivun keskus tai lähtöpiste; ainoastaan aivot säilyttivät kivun vaikutelman. Voidaan siis uskoa, että tässä esimerkissä ja *Hengen^[2]* kuolemanjälkeisessä kärsimyksessä on yhdenmukaisuutta. Eräs

syvempi tutkimus *henkisestä kehosta*^[7] valaisee paljon tätä kysymystä antaen tilaa selityksille, joita tässä tiivistetysti annamme. *Henkinen keho*^[7] on hyvin tärkeässä osassa kaikissa *Henkien*^[2] aiheuttamissa ilmiöissä, kuten höyrymäisten hahmojen ilmestyksissä tai kosketettavissa olevissa ilmestyksissä, kuten tilassa, jossa *Henki*^[2] kohdataan kuoleman hetkellä, kuten mielikuvassa, että olisi vielä (kuoleman jälkeen) ruumiillisesti elossa, kuten liikuttavissa olosuhteissa, joita paljastavat meille itsemurhan tehneet ja mestatut sekä ne, jotka antautuivat materiaaliin nautintoihin, ja niin lukemattomissa muissa tekijöissä.

Henkinen keho^[7] on side, joka liittää *Hengen*^[2] ruumiin materiaaliin. Se on otettu ympäristöstään, *yleismaailmallisesta fluidista*^[15]. *Henkinen keho*^[7] sisältää samanaikaisesti sähköisyyttä, *magneettista fluidia*^[10] ja tiettyyn pisteeseen asti, elotonta materiaa. Voitaisiin sanoa, että se on materian olennainen osa, orgaanisen elämän alku mutta ei älyllisen elämän alku, joka on *Hengessä*^[2]. Näiden lisäksi *henkinen keho*^[7] on ulkoisten aistimusten tekijä. Ruumiissa nämä aistimukset ovat sijoittuneet elimiin, jotka toimivat niiden kanavina. Kun ruumis tuhoutuu, aistimukset tulevat yleisluonteisiksi. Tämän takia *Henki*^[2] ei kerro, kärsiikö se enemmän päässään kuin jaloissaan, ja päinvastoin. Meidän on muutenkin tarpeen olla sekoittamatta *henkinen kehon*^[7] tuntemuksia, jotka ovat tulleet riippumattomaksi ruumiin aistimuksista. Ruumiin aistimuksia voimme käsitellä ainoastaan vertailun vuoksi emmekä samankaltaisuuksina. Ruumiista vapautettuna *Henki*^[2] voi kärsiä, mutta tämä kärsimys ei ole ruumiillinen eikä ainoastaan mielen kärsimys, kuten omantunnontuska valittaessaan kylmästä tai kuumasta. Se ei kärsi enää enemmän talvesta kuin kesästä, ja olemme nähneet *Hengen*^[2] menevän liekkien läpi ilman, että se tuns mitään kivuliasta. Lämpötila ei tee *Henkeen*^[2] minkäänlaista vaikutusta. *Hengen*^[2] tuntema kipu ei ole ominaiselta tavaltaan fyysistä kipua vaan eräs haalea syvälinen tunne, jota itse *Henki*^[2] ei aina hyvin ymmärrä, erityisesti koska kipu ei ole paikallistunut eikä se ole ulkoisten tekijöiden tuottama. Se on enemmän muisto kuin todellisuus, kuitenkin myös hyvin ki-

vulias muisto. Joillakin kerroilla se on kuitenkin enemmän kuin muisto, kuten tulemme näkemään.

Kokemus opettaa meille, että kuoleman hetkellä *henkinen keho*^[7] vapautuu nopeammin tai hitaammin ruumiista. Ensimmäisten hetkien aikana *Henki*^[2] ei ymmärrä tilannettaan: se ei usko olevansa kuollut, koska tuntee olevansa elävä. Se näkee ruumiinsa yhdeltä puolelta ja tietää, että näkemänsä ruumis on sen itsensä, mutta se ei ymmärrä, miksi se on erotettuna ruumiistaan. Tämä tila kestää niin kauan kuin on olemassa jonkinlainen side ruumiin ja *henkisen kehon*^[7] välillä. Eräs itsemurhan tehnyt kertoi minulle: ”Ei, en ole kuollut.” – ja jatkoi – ”***Tunnen kuitenkin madot, jotka jyršivät minua.***” Madot eivät varmastikaan jyršivät *henkistä kehoa*^[7] ja vielä vähemmän *Henkeä*^[2], ne jyršivät ainoastaan ruumista. Kuitenkin, koska *henkisen kehon*^[7] irtaantuminen ruumiista ei ollut tapahtunut täydellisesti, tämä johti erään tyyppiin heijastusvaikutukseen, joka välitti tuntemuksen siitä, mitä ruumiille tapahtui. Heijastusvaikutus ei ehkä voi olla oikea sana, koska se tekisi olettamuksen eräästä hyvin materiaalisesta vaikutuksesta. Se on enemmänkin näkymä ruumiin tilasta kiinnitettyinä vielä *henkiseen kehoon*^[7], joka tuotti hänelle erään tyyppisen illuusion, jonka hän otti todellisuutena. Se ei siten ollut muisto, koska hän ei ollut tullut elämänsä aikana matojen jyršimäksi; se oli tuntemus nykyisestä tosiseikasta. Tämä näyttää, mitä johtopäätöksiä voidaan tehdä tosiasioista, kun ne on observoitu tarkkaavaisesti. Elämän aikana ruumis vastaanottaa ulkoisia vaikutuksia ja kuljettaa ne *Hengelle*^[2] *henkisen kehon*^[7] kautta, joka muodostaa todennäköisesti sen, mitä sanotaan hermostolliseksi *fluidiksi*^[10]. Kuollut ruumis ei tunne enää mitään, kun otetaan huomioon, että siinä ei ole enää *Henkeä*^[2], ei edes *henkistä kehoa*^[7]. *Henkinen keho*^[7] kokee ruumiista erottuneena tuntemuksen, mutta koska siihen ei saavu enää kuin rajoitettu yhteys, tuntemus on yleisluonteinen. Koska *henkinen keho*^[7] ei todellisuudessa ole muuta kuin välittävä osanen ja koska *Hengessä*^[2] on tietoisuus, tämä johtaa siihen, että jos olisi *henkinen keho*^[7] ilman *Henkeä*^[2], se ei tuntisi muuta kuin kuolleen ruumiin. Samalla tavalla, jos

Hengellä^[2] ei olisi *henkistä kehoa*^[7], *Henki*^[2] olisi kaikkien kivulioiden tuntemusten ulottumattomissa, kuten täydellisen puhtaasti *Henget*^[2]. Tiedämme, että mitä enemmän *Henget*^[2] puhdistuvat, sitä hienojakoisemmaksi *henkinen keho*^[7] aines tulee. Tämä johtuu siitä, että materian vaikutus pienenee sitä mukaa kun *Henki*^[2] kehittyy eli sitä mukaa kun itse *henkinen keho*^[7] muuttuu hienojakoisemmaksi.

Voitaisiin kuitenkin sanoa, että miellyttävät tuntemukset kuljetetaan *Hengelle*^[2] *henkisen kehon*^[7] kautta samalla tavalla kuin epämiellyttävät tuntemuksetkin. Jos puhdas *Henki*^[2] on yksien ulottumattomissa, sen täytyy olla myös toisten ulottumattomissa. Näin tosiasiasa on niiden vaikutusten suhteen, jotka ovat lähtöisin yksinomaan meidän tuntemastamme materiasta. Meidän instrumenttiemme äänet, meidän kukkiemme tuoksut eivät aiheuta niille minkäänlaista vaikutelmaa. Puhdas *Henki*^[2] kokee kuitenkin intiimejä tuntemuksia, erään määrittelemättömän ihanuuden, jota me emme voi edes kuvitella, koska tämän suhteen olemme kuin syntymäsokeita valolle. Tiedämme näin olevan, mutta millä tavalla? Siihen meidän tuntemuksemme pysähtyy. Tiedämme, että *Hengellä*^[2] on havainto, tuntemus, kuulo ja näkö ja että nämä *Hengen*^[2] kyvyt ovat sen olennaisia ominaisuuksia eivätkä, toisin kuin ruumiillisessa ihmisessä, eräiden ruumiinosien ominaisuuksia. Mutta minkä välityksellä se tapahtuu, sitä emme tiedä. Itse *Hengetkään*^[2] eivät voi sitä meille kertoa, ottaen huomioon, että meidän kieleemme ei ole kyvykäs ilmaisemaan mielikuvia, joita meillä ei ole, samalla tavalla kuin villi-ihmisten kielessä ei ole termejä ilmaisemaan meidän taiteitamme, meidän tieteitämme ja meidän filosofisia oppejamme.

Kertoessamme, että *Henget*^[2] ovat meidän maailmamme materiaalien vaikutelmien ulottumattomissa, käsittelemme kehittyneimpiä *Henkiä*^[2], joiden hienojakoisella päällysteellä ei ole minkäänlaista yhdenmukaisuutta meidän maailmamme kanssa. Tämä ei päde niihin, joiden *henkinen keho*^[7] on tiiviimpi, sillä ne havaitsevat meidän äänemme ja meidän hajumme, mutta eivät enää persoonallisuutensa erityisöiden kautta kuten elämänsä

aikana. Voidaan sanoa, että näissä *Hengissä*^[2] molekyylliset värähtelyt tuntuvat niiden koko olemuksessa ja tulevat siten niiden *sensorium commune*¹, joka on itse *Henki*^[2], vaikkakin ne tulevat erilaisella tavalla ja ehkä myös antaen erilaisen vaikutelman, joka muuntaa havaintoa. Ne kuulevat meidän äänemme mutta ymmärtävät kuitenkin ilman sanojen apua, ainoastaan ajatus-temme välityksen kautta. Tämä tuo tukea sille, mitä kerroimme: tämä ajatusten läpäisy on sitä helpompi, mitä hienojakoisempi *Henki*^[2] on. Näkökyvyn suhteen *Henget*^[2] ovat riippumattomia meidän valostamme. Näkökyky on on eräs *sielun*^[5] olennainen ominaisuus, sillä *Hengelle*^[2] ei ole pimeyttä. Näkökyky näyttää olevan pidemmälle yltävä ja läpäisevämpi niille, jotka ovat puhtaampia. *Hengellä*^[2] tai *sielulla*^[5] on siten itsessään kyky kaikkiin havaintoihin. Ruumiillisessa elämässä havaintokyvyt ovat rajoittuneet elinten karkeajakoisuuden vuoksi. Ei-ruumiillisessa elämässä havaintokyvyn rajoitukset ovat kuitenkin vähäisempiä sitä mukaa kun puolimateriaalinen päällyste muuttuu hienojakoisemmaksi.

Tämä päällyste eli *henkinen keho*^[7], ympäristöstä otettuna, vaihtelee maailmojen luonteen mukaan. Mennessään yhdestä maailmasta toiseen *Henget*^[2] vaihtavat päällysteen niin kuin me vaihdamme vaatteemme, kun menemme talvesta kesään tai päiväntasaajalta navalle. Kun korkeammalle kehittyneet *Henget*^[2] tulevat tapaamaan meitä, ne päällystyvät Maan *henkiseen kehoon*^[7] ja siinä tapauksessa niiden havainnot operoivat tavanomaisten *Henkien*^[2] tavoin. Mutta kaikki, niin alhaisemmat kuin ylhäisemmätkin, kuulevat tai tuntevat vain sen mitä haluavat kuulla tai tuntea. Ollessaan ilman tuntevia elimiä ne voivat halutessaan tehdä havainnointinsa aktiiviseksi tai epäaktiiviseksi. Ainoastaan yksi asia niiden on pakko kuulla: hyvien *Henkien*^[2] neuvot. Näkökyky

1 Kääntäjän huomautus: *Sensorium comun* tarkoittaa sitä aivojen osaa, jonne keskitetysti tulevat kaikki aistimukset. Lähde: Dictionnaire de L'Académie française, 6th Edition (1832-5). Tuonpuoleisessa (ruumiista erillään) tuntemukset eivät välity tämän aivojen osan kautta vaan *Henki*^[2] toimii suoraan tunteuksien vastaanottajana.

on aina aktiivinen, mutta ne voivat muuttua näkymättömiksi toisilleen. Kategoriansa mukaisesti ne voivat olla näkymättä niitä alhaisemmalla kehitystasolla oleville, mutta ne eivät pysty olemaan näkymättä ylemmällä kehitystasolla oleville. Ensimmäisillä kuolemaa seuraavilla hetkillä *Hengen*^[2] näkökyky on aina häiriintynyt ja sekoittunut. Näkökyky selkeytyy sitä mukaa kun *Henki*^[2] irtautuu ruumiista ja voi hankkia saman kirkkauden kuin ruumiillisen elämänsä aikana, mukaan lukien kyvyn läpäistä katseellaan esineitä, jotka eivät ole läpikuultavia. Se, kuinka kauas äärettömään avaruuteen, tulevaisuuteen ja menneisyyteen näkö yltää, riippuu *Hengen*^[2] puhtauden ja ylemmyyden tasosta.

Voidaan ehkä sanoa, että koko tämä teoria ei ole ollenkaan rauhoittava. Ajattelimme, että hankkiuduttuamme kerran eroon karkeajakoisesta päällysteestämme, meidän kipujemme instrumentista, emme enää kärsisi. Nyt kerrotaan, että tulemme vielä kärsimään. Tällä tai toisella tavalla on kuitenkin aina kärsittävä. Kyllä, voimme vielä kärsiä paljon ja pitkän aikaa, mutta voimme myös olla kärsimättä siitä hetkestä lähtien, kun jätämme ruumiillisen elämän.

Tämän maailman kärsimykset ovat joskus meistä riippumattomia, mutta hyvin paljon useammin ne ovat meidän tahtomme seurauksia. Mennessään kärsimyksen kaukaiseen alkuperään näkee, että suurimmalta osaltaan ne johtavat syihin, jotka olisimme voineet välttää. Kuinka monia onnettomuuksia ja sairauksia ihminen on velkaa väärinkäytöksilleen, kunnianhimolleen ja paheilleen? Ihminen, joka olisi elänyt aina tietävästi käyttämättä mitään väärin, hyvän, yksinkertaisen maun rajoissa ja joka olisi ollut vaatimaton haluisaan, säästäisi itsensä useilta kärsimyksiltä. Sama pätee *Henkeen*^[2]. *Hengen*^[2] kohtaamat kärsimykset ovat seurauksia tavasta, jolla se eli Maan päällä. Epäilemättä sillä ei ole enää kihtiä eikä reumatismia vaan muita kärsimyksiä, jotka eivät ole vähäisempiä. Näimme, että nämä kärsimykset johtuvat siteistä, jotka vielä sitovat *Hengen*^[2] materiaan. Mitä enemmän *Henki*^[2] vapautuu materiaan vaikutuksesta tai mitä epämateriaalisemmaksi se tulee, sitä vähemmän se kokee kärsimyksen tunte-

muksia. Riippuu kuitenkin *Hengestä*^[2] itsestään, vapautuuko se materian vaikutuksesta nykyisestä elämästään lähtien. *Hengellä*^[2] on oikeus vapaaseen valintaan ja sen seurauksena kyky valita tekeekö vai eikö tee. *Henki*^[2], kesyttäen eläimelliset halunsa, ei tunne vihaa eikä kateutta, ei mustasukkaisuutta, ei ylpeyttä. Se lakkaa olemasta itsekkyyden hallitsema sekä puhdistaa *sielunsa*^[5] hyvillä tuntemuksilla, tekee hyvää ja antaa tämän maailman asioille sen tärkeyden, minkä ne ansaitsevat. Siinä tapauksessa, vielä elossa ollessaan, se on jo puhdistunut ja vapaa materian taakasta, ja kun *Henki*^[2] jättää ruumiinsa, se ei enää kärsi materian vaikutuksesta. *Hengelle*^[2] ei jää minkäänlaista kivuliasta muistoa eikä epämiellyttävää vaikutelmaa kokemistaan fyysisistä kärsimyksistä, koska ne koskivat ruumista eivätkä *Henkeä*^[2]. *Henki*^[2] tuntee itsensä onnelliseksi vapauduttuaan niistä, ja sen omantunnon rauhallisuus jättää sen vapaaksi kaikesta mielen kärsimyksestä.

Haastattelimme tuhansia *Henkiä*^[2], jotka kuuluivat kaikkiin maallisen elämän sosiaalisiin luokkiin, kaikkiin sosiaalisiin asemiin. Me opiskelimme niiden hengellisen elämän kaikki vaiheet siitä lähtien, kun ne jättivät ruumiinsa. Seurasimme niitä askel askeleelta tässä haudantakaisessa elämässä tarkkaillaksemme muutoksia, jotka operoivat niissä, niiden ajatusmalleissa ja tuntemuksissa. Tässä suhteessa kaikista tavallisimmat ihmiset eivät tuottaneet meille kaikista vähiten arvokkaita materiaaleja opiskelumme. Totesimme kuitenkin aina, että kärsimyksillä on suhde aikaisempaan käytökseen, jonka seurauksista kärsii, ja että uusi elämä on suunnaton onnellisuuden lähde niille, jotka ovat seuranneet hyvää tietä. Siitä johtuen ne, jotka kärsivät, kärsivät, koska niin halusivat ja voivat syyttää ainoastaan itseään niin tässä kuin toisessakin maailmassa.

Koetusten valinta

258. Onko *Henki*^[2] ruumiillisten elämiensä välisenä aikana, ennen ruumiilliseen elämään syntymistään, tietoinen, ja näkeekö se

ennalta asioita, jotka sitä tulevat seuraamaan ruumiillisen elämän aikana?

”Henki^[2] valitsee itse niiden koetusten laadun, joita haluaa kokea. Sen vapaa valinta muodostuu siitä.”

a) Eikö siinä tapauksessa Jumala pakota suostumaan elämän vaikeuksiin rangaistukseksi?

”Mitään ei tapahdu ilman, että Jumala hyväksyy niin tapahtuvan, ottaen huomioon, että Hän asetti kaikki maailmankaikkeutta hallitsevat lait. Kysykää siinä tapauksessa, miksi Hän teki sellaisen lain eikä toisenlaista lakia. Antaen Hengelle^[2] vapauden tehdä valintansa Jumala jättää Hengelle^[2] kokonaan vastuun teoistaan ja niiden seurauksista. Mikään ei ole haittana sen tulevaisuudelle; hyvä tie, niin kuin paha tie, on avoin. Jos Henki^[2] menehtyy koetuksiinsa, sille jää lohdutukseksi, että kaikki ei ole loppu; Jumala antaa hyvydessään sille mahdollisuuden aloittaa uudelleen sen, mikä tuli tehtyä huonosti. On tarpeen itse asiassa erottaa, mikä on Jumalan tahdon luomus ja mikä ihmisen tahdon luomus. Jos teitä uhkaa joku vaara, se ei ole teidän luomanne vaan Jumalan luoma. Te kuitenkin omasta tahdostanne asetutte sille alttiiksi, koska te näitte siinä erään mahdollisuuden kehittää itseänne, ja Jumala salli sen.”

259. Jos Henki^[2] voi valita kestettäväkseen tulevien koetusten laadun, johtaako tämä siihen, että kaikki elämässämme kokemamme vaikeudet ovat ennakoituja ja meidän valitsemiamme?

”Kaikki ei ole oikea sana, koska ette valitse ja näe ennalta kaikkea mitä maailmassa tapahtuu pienimpiä yksityiskohtia myöten. Valitsette koetustenne yleisluonteen, yksityiskohdat ovat seurauksia teidän asemastanne ja usein teidän omista teoistanne. Jos Henki^[2] esimerkiksi halusi syntyä pahantekijöiden keskuuteen, se tiesi mille viettelyksille on asettunut alttiiksi, mutta se ei tiennyt jokaista tekoa, minkä tulisi tekemään ja mitkä ovat seurauksia sen tahdosta tai valinnanvapaudesta. Henki^[2] ymmärtää, että valitessaan tietyn tyyppisen tien sen täytyy kestää siellä tietyn tyyppiset taistelut. Se myös tietää kohtaamiensa hankaluuksien luon-

teen, muttei tiedä, mitkä tapahtumat sitä odottavat. Tapahtumien yksityiskohdat syntyvät olosuhteista ja asioiden voimasta. Ennalta nähtyjä ovat ainoastaan suuret tapahtumat, jotka vaikuttavat Hengen^[2] kohtaloon. Jos valitsette tien täynnä syviä kuoppia, tiedätte, että teidän täytyy olla hyvin huolellinen, jotta ette putoa niihin, ettekä te tiedä, mihin niistä putoatte. Voi myös olla, että ette putoa niihin, jos olette riittävän kaukokatseisia. Jos katua pitkin kulkiessanne kattokivi tipahtaa päähänne, älkää uskoko, että näin oli kirjoitettu, kuten kansanomaisesti sanotte.”

260. Kuinka Henki^[2] voi haluta syntyä sellaisten ihmisten keskuuteen, joilla on paha elämä?

”On tarpeen, että se lähetetään sellaisten keskuuteen, jossa se voi kokea pyytämänsä koetuksen. On tarpeen, että tilanteilla on yhdenmukaisuutta. Taistellakseen ryöstämisen viettiä vastaan Hengen^[2] täytyy inkarnoitua sellaisten henkilöiden keskuuteen, joilla on tapana ryöstää.”

a) Jos Maan päällä ei olisi niin paljon paha elämää harjoittavia henkilöitä, Henki^[2] ei voisi siis kohdata siellä oikeanlaista tapaa tietyille koetuksille?

”Tarvitsisiko sitä valitella? Näin tapahtuu korkeammin kehittyneissä maailmoissa, joihin pahalla ei ole sisäänpääsyä, ottaen huomioon, että ne ovat hyvien Henkien^[2] asuttamia. Toimikaa niin, että sama tapahtuu mahdollisimman pikaisesti Maan päällä.”

261. Täytyykö Hengen^[2] kokea kaikenlaiset kiusaukset koetuksissaan, joita sen täytyy kestää saavuttaakseen täydellisyyden? Täytyykö niiden käydä läpi kaikki olosuhteet, jotka voivat kiihdyttää niiden ylpeyttä, kateutta, ahneutta, sensuaalisuutta jne.?

”Ei todellakaan, koska tietäkää, että on Henkiä^[2], jotka alusta lähtien valitsevat monista koetuksista vapauttavan tien. Mutta se, joka antaa itsensä pahan tien viemäksi, kokee kaikki vaarat tällä tiellä. Henki^[2] voi esimerkiksi pyytää rikkauksia, ja tämä voi

olla sille sallittua. Siinä tapauksessa, luonteensa mukaisesti, se voi muuttua kitsaaksi tai tuhlaavaiseksi, itsekkääksi tai anteli-aaksi tai heittäytyä kaikkiin sensuaalisuuden nautintoihin. Mutta tämä ei tarkoita sitä, että sen on pakko juosta kaikkien pahojen taipumusten kujanjuoksu, joita rikkauksien omistaminen saattaa ruokkia.”

262. Kuinka alkuperältään yksinkertainen, tietämätön ja koke-maton *Henki*^[2] voi valita ruumiillisen elämän sen tarkoitusperän tuntien ja olla vastuussa tästä valinnasta?

*”Jumala täydentää Hengen^[2] kokemattomuuden johdattamal-la sen tielle, jota tulee seurata, kuten te teette lapselle kehdesta lähtien. Sitä mukaa kun Hengen^[2] vapaa tahto kehittyy, Jumala antaa vähä vähältä sen kehityksen mukaisesti Hengelle^[2] vapau-den valita tekonsa. Ja ainoastaan siinä tapauksessa *Henki*^[2] usein poikkeaa ja ottaa pahan tien, jos ei noudata hyvien *Henkien*^[2] neuvoja. Tätä voimme kutsua ihmisen lankeamiseksi houkutuk-siin.”*

a) Kun *Henki*^[2] käyttää hyväkseen vapaata valintaansa, riippuu-ko ruumiillisen elämän valinta ainoastaan sen tahdosta vai voiko tämä elämä olla asetettu hyvitykseksi Jumalan tahdosta?

*”Jumala tietää odottaa: Hän ei kiirehdi hyvitystä. Jumala voi kuitenkin asettaa tietyn tyyppisen ruumiillisen elämän Hengelle^[2], kun tämä *Henki*^[2] ei alhaisuutensa tai pahantahtoisuutensa ta-kia kykene ymmärtämään, mikä voisi olla sille kaikista paras, ja kun Hän näkee, että tämä ruumiillinen elämä voi palvella tämän Hengen^[2] puhdistautumista ja edistymistä samaan aikaan, kun *Henki*^[2] kohtaa siinä hyvityksen.”*

263. Tekeekö *Henki*^[2] valintansa välittömästi kuoleman jälkeen?

”Ei, useat uskovat rangaistusten ikuisuuteen, ja kuten sanoin, se on myös eräs rangaistus.”

264. Mikä ohjaa *Henkeä*^[2] kestettävien koetusten valinnassa?

*”*Henki*^[2] valitsee koetuksia luonteensa virheiden mukaisesti ja*

niitä koetuksia, jotka hyvittävät sen virheet ja saavat sen kehittymään nopeammin. Jotkut pakottavat itsensä elämään kurjuudessa ja puutteessa yrittääkseen selvitä rohkeudella. Toiset haluavat koetella itseään rikkauksien ja vallan kiusauksissa, jotka ovat paljon vaarallisempia niiden mahdollisen väärinkäytön kautta sekä alhaisten paheiden kautta, joita rikkaus ja valta kehittävät. Toiset haluavat lopulta kokeilla taisteluja, joita täytyy kestää kontaktissa paheiden kanssa.”

265. Jos jotkut *Henget*^[2] valitsevat koetukseen kontaktin paheiden kanssa, onko myös *Henkiä*^[2], jotka valitsevat kontaktin paheiden kanssa sen vuoksi, että ne kokevat sympatiaa ja halua elämiseen niiden keskuudessa, joilla on mieltymykset näihin paheisiin, tai voidakseen antautua materiaalisesti näille materiaalisille taipumuksilleen?

”Niitä on epäilemättä olemassa mutta ainoastaan niiden keskuudessa, joiden moraalinen tunne on vähän kehittynyt. Koetelemus tulee niille itselleen, ja ne joutuvat kestäämään sitä pidempään. Ennemmin tai myöhemmin ne ymmärtävät, että brutaalien paheiden täyttäminen tuo niille ikäviä seurauksia, joita ne joutuvat kestäämään ikuisuudelta tuntuvan ajan. Jumala voi jättää ne tähän tilaan siihen asti, kunnes ne ymmärtävät virheensä ja pyytävät itse keinoja lunastaa virheensä hyödyllisillä koetuksilla.”

266. Eikö näytä luonnolliselta, että *Henget*^[2] valitsevat vähemmän raskaita koetuksia?

”Teille kyllä, Hengelle^[2] ei. Kun vapautuu materiasta, illuusio häviää ja Henki^[2] ajattelee eri tavalla.”

Ihminen on laitettu Maan päällä alttiiksi ruumiillisten ajatusmallien vaikutukselle, eikä hän näe koetuksia muuten kuin raskaalta kannalta. Tämän takia hänestä näyttää luonnolliselta valita ne koetukset, jotka liittyvät aineellisiin nautintoihin. Mutta palattuuan Hengen elämään hän kuitenkin vertaa näitä

ohimeneviä ja karkeita nautintoja muuttumattomaan onnellisuuteen, jonka hän näkee vilaukselta. Mitä hänelle siinä tapauksessa merkitsevät jotkin ohimenevät kärsimykset? *Henki*^[2] voi siis valita kovemmat koetukset nopeamman kehityksen toivossa ja saavuttaakseen paremman tilan ja sen seurauksena raskaamman ruumiillisen elämän, kuten sairas valitsee usein epämiellyttävimmän lääkkeen parantuakseen nopeammin. Hän, joka haluaa nähdä nimensä yhdistettynä jonkin tuntemattoman maan löytämiseen, ei valitse kukkaista tietä. Hän tietää kokemansa vaarat mutta tietää myös kunnian, joka odottaa, jos onnistuu hyvin.

Uskonoppi ruumiillisen elämän aikana olevasta valinnanvapaudesta ja kestettävänäimme olevista koetuksista ei ole hämmästyttävä, jos ottaa huomioon, että materiaasta irtautuneet *Henget*^[2] arvostavat asioita eri tavalla kuin me. Ne näkevät vilahdukselta päämäärän, joka on niille paljon tärkeämpi kuin ruumiillisen maailman ohimenevät nautinnot. Ne arvioivat jokaisen ruumiillisen elämän jälkeen ottamansa askeleen ja ymmärtävät, mitä niiden puhtaudesta vielä puuttuu päämäärän saavuttamiseksi. Tämän takia ne alistuvat vapaaehtoisesti kaikille ruumiillisen elämän hankaluuksille, pyytäen itse koetuksia, jotka sallivat nopeamman saapumisen päämäärään. Ei siis ole syytä hämmästyä siitä tosiasiasta, että *Henki*^[2] ei osoita mieltymystä helpompaa ruumiillista elämää kohtaan. Se ei voi käyttää hyväkseen katkeruuksista vapaata elämää nykyisessä epätäydellisessä asemassaan. Se näkee vilahdukselta päämäärän ja sen saavuttaakseen se pyrkii kehittymään.

Emmekö näekin itse asiassa joka päivä silmiemme alla esimerkkejä samanlaisista valinnoista? Mitä muutakaan tekee sellainen ihminen, joka työskentelee osan elämästään ilman taukoa ja lepoa kootakseen hyvinvoinnin takaavaa omaisuutta, kuin tehtävän, johon pakottautui paremman tulevaisuuden toivossa? Eivätkö sotilas, joka kärsii vaarallisesta tehtävästä, tai tutkimusmatkailija, joka ei valitse pienimpien vaarojen reittiä tieteen hyväksi tai omaksi onnekseen, alistukin vapaaehtoisil-

le koetuksille, joiden täytyy tuottaa heille hyvin onnistuessaan kunniaa ja hyötyä? Mihin ihminen ei alistuisi ja asettuisi alttiiksi etujensa ja kunniansa vuoksi? Eivätkö kaikki kilpailut ole vapaaehtoisia kokeita, joihin ihminen alistuu noustakseen valitsemallaan uralla? Näkyvään sosiaaliseen asemaan ei saavuta tieteissä, taiteissa tai teollisuudessa muuten kuin läpikäymällä sarja alhaisempia asemia, jotka ovat samoin erilaisia koetuksia. Inhimillinen elämä on siis kopio Hengen elämästä, jossa kohtaamme, pienessä pisteessä, kaikki samat vaiheet. Jos siis tässä elämässä valitsimme kovemmat koetukset saavuttaaksemme korkeamman päämäärän, miksei *Henki*^[2], joka näkee pitemmälle ja jolle ruumiillinen elämä on vain ohimenevä tapaus, valitsisi raskasta ja työlästä elämää, jos sen täytyy johdattaa se ikuiseen onnellisuuteen? Ne, jotka kertovat, että jos ihmisillä olisi vapaus valita ruumiillinen elämänsä, he pyytäisivät saada olla prinssejä tai miljonäärejä, ovat kuten likinäköiset, jotka näkevät ainoastaan sen, mihin yltävät koskettaa, tai kuten ahneet lapset, jotka kysyttäessä mitä haluavat olla isona vastaavat kakuleipuri tai sokerileipuri.

Sama pätee matkamieheen, joka ei näe lumipyryssä pimentyneen laakson pohjalla etäälle eikä äärimmäisiä pisteitä tiellä. Saapuessaan vuoren huipulle hän näkee tien, jonka kulki ja tien, joka on edessä kulkematta, näkee päämääränsä ja esteet, mitä täytyy vielä ylittää ja voi siis suunnitella turvallisimman keinon päämääränsä saavuttamiseksi. *Ruumiillistunut*^[17] *Henki*^[2] on kuin matkamies vuoren juurella. Jätettyään fyysiset siteensä se havaitsee näkymän, joka on samanlainen kuin vuoren huipulla. Ruumiillisen matkamiehen tavoite on lepo väsymyksen jälkeen, *Hengen*^[2] tavoite on kuitenkin ylempi onnellisuus koetusten ja vaikeuksien jälkeen.

Kaikki *Henget*^[2] kertovat, että ruumiillisten elämien välillä ne etsivät, opiskelevat ja tarkkailevat tehdäkseen valintansa. Eikös meillä ole tämä esimerkki myös ruumiillisessa elämässä? Emmekö etsikin useiden vuosien aikana uraa, johon kiinnitämme vapaan valintamme, koska uskomme sen olevan kaikista so-

veltuvin meidän taipaleemme päämääriin. Jos epäonnistumme yhdellä uralla, etsimme toisen. Kukin ura, johon uppoudumme, on eräs vaihe, eräs elämän ajanjakso. Emmekö käytäkin jokaisen päivän suunnitellaksemme kuinka teemme seuraavana päivänä? Mitä muuta erilaiset ruumiilliset elämät ovat *Hengelle*^[2] kuin vaihteita, ajanjaksoja ja päiviä *Hengen*^[2] elämässä, joka on, kuten tiedämme, sille normaali elämä, ottaen huomioon, että ruumiillinen elämä on vain väliaikainen ja ohimenevä?

267. Voiko *Henki*^[2] tehdä valintansa ruumiillisen elämänsä aikana?

”Sen halulla voi olla vaikutusta sen tekemään valintaan tarkoituserän mukaan. Henkenä^[2] kuitenkin näkee asiat lähes aina eri tavalla. Se tekee valintansa Henkenä^[2], mutta, vielä kerran, se voi tehdä valinnan materiaalisessa elämässä, koska Hengellä^[2] on aina hetkiä, joissa se tulee riippumattomaksi asuttamastaan materiaasta.”

a) Useat ihmiset haluavat rikkauksia ja suuruutta mutta eivät hyvitykseksi tai koetukseksi, vai onko näin sittenkään?

”Epäilemättä ei. Materia haluaa näitä suuruuksia nauttiakseen niistä, Henki^[2] haluaa niitä tunteakseen niiden hankaluudet.”

268. Onko *Hengellä*^[2] siihen asti, kunnes saavuttaa täydellisen puhtauden, jatkuvasti koetuksia kestettävänä?

”Kyllä, mutta ne eivät ole sellaisia kuin ymmärrätte, koska kutsutte koetuksia materiaaliseksi hankaluuksiksi. Kuitenkin, kun Henki^[2] saavuttaa tietyn tason olematta täydellinen, sillä ei ole koetuksia kestettävänä. Hengellä^[2] on kuitenkin tehtäviä, jotka auttavat sitä kehittymään ja jotka eivät ole tuskallisia tehtäviä, ja jotka auttavat muita kehittämään itseään.”

269. Voiko *Henki*^[2] erehtyä valitsemansa koetuksen tehokkuudessa?

”Voi. Henki^[2] voi valita voimiensa yläpuolella olevan koetuksen, ja siten se menehtyy. Henki^[2] voi myös valita koetuksen, joka ei

anna sille minkäänlaista hyötyä, kuten tapahtuu, jos pitää parempana hyödytöntä ja toimetonta elämää. Tässä tapauksessa se ymmärtää palattuaan Henkien maailmaan^[4], ettei voittanut mitään, ja pyytää uutta koetusta korjatakseen menetetyin ajan.”

270. Mistä tulee tiettyjen ihmisten tuntema kutsumus ja tahto seurata yhtä työuraa mieluummin kuin jotain toista?

”Näyttää siltä, että te itse voitte vastata tähän kysymykseen. Eikö tämä olekin seuraus kaikesta siitä, jonka kerroimme koetuksien valinnasta ja aikaisemman elämän aikana toteutetusta kehityksestä?”

271. Kun *Henki*^[2] ruumiillisten elämien välisenä aikana opiskelee erilaisia olosuhteita, joissa voisi kehittyä, kuinka se ajattelee toteuttavansa kehityksensä esimerkiksi ihmissyöjien keskuudessa?

”Ne eivät ole kehittyneitä Henkiä^[2], jotka syntyvät ihmissyöjien keskuuteen, vaan itsensä ihmissyöjien luontoisia Henkiä^[2] tai vielä niitä alhaisempia.”

Tiedämme, että meidän ihmissyöjämme eivät ole viimeisellä evoluution tasolla ja on olemassa maailmoja, joissa julmuus ja raakuus ei ole Maahan verrattavissa. Nämä *Henget*^[2] ovat sen takia alhaisempia kuin meidän maailmamme alhaisimmat *Henget*^[2], ja syntyminen meidän villi-ihmistemme pariin on heille kehitystä samalla tavalla kuin meidän ihmissyöjillemme olisi kehitystä tehdä meidän keskuudessamme työtä, joka ei pakotaisi veren vuodatukseen. Jos ne eivät tule korkeammalle tasolle, se johtuu siitä, että moraalinen alemmuus ei salli niille kokonaisvaltaisemman kehityksen ymmärrystä. *Henki*^[2] ei voi edistyä muuten kuin asteittain; se ei voi siirtyä yhdellä hypyllä etäisyyttä, joka erottaa barbaarin sivistyneestä. Tässä tosiasiasa näemme yhden tarpeen jälleensyntymiselle, joka on todellakin Jumalan oikeudenmukaisuuden mukainen. Toisella tavalla ajateltuna, miksi muuttuisivat nämä tuhannet olennot, jotka kuole-

vat joka päivä, viimeisessä turmeltumisen tilassa, jos heillä ei olisi keinoja saavuttaa korkeampia tasoja? Miksi Jumala jättäisi heidät ilman etuisuuksia, joita myönnetään muille ihmisille?

272. Voivatko Maata alhaisemman tason maailmoista tai hyvin jälkeenjääneestä kansasta tulevat *Henget*^[2], kuten esimerkiksi ihmisyyöjät, syntyä sivistyneiden kansojen keskuuteen?

”Kyllä. On niitä, jotka ajautuvat harhateille halutessaan nousta hyvin paljon korkeammalle, mutta tässä tapauksessa ne tulevat olemaan epäsuosoinnussa niiden kanssa, joiden keskuuteen syntyivät, koska niillä on tapoja ja vaistoja, jotka ovat epäsuosoinnussa näiden tapojen ja vaistojen kanssa.”

Nämä olennot antavat meille surullisen petollisuuden näytöksen ihmiskunnan sisällä. Paluu ihmisyyöjien keskuuteen ei ole niille erään tyyppinen taantumisen kehityksessä, koska ne vain palaavat omalle paikalleen ja saavat ehkä tällä tavalla suuremman hyödyn kehitykseensä.

273. Voiko sivistyneeseen rotuun kuuluvan ihmisen koetuksena olla *ruumiillistuminen*^[17] villi-ihmisten rotuun?

”Kyllä, mutta tämä riippuu koetuksen tyypistä. Orjilleen ankara herra voi tulla vuorostaan orjaksi ja kärsiä huonosta kohtelusta, jonka hän pani orjat kestäämään. Yhtenä päivänä komentajana ollut voi toisessa elämässä totella niitä, jotka kumarsivat hänen tahdostaan. Se on hyvitys, jos hän käytti valtaansa väärin, ja Jumala voi hänet siihen hyvitykseen asettaa. Hyvä Henki^[2] voi myös valita heitä kehityksessä auttaakseen vaikutusvaltaisen elämän näiden villi-ihmisten keskuudessa, jotta voisi panna heidät kehittymään. Tässä tapauksessa kyseessä on missio/elämäntehtävä.”

Suhteet haudan tuolla puolen

274. Asettavatko *Henkien*^[2] erilaiset kehitystasot niiden keskuu-

teen vallan hierarkian? Onko niiden keskuudessa käskynalaisuus ja auktoriteetti?

”Kyllä, ja hyvin suuri. Hengillä^[2] on toisiinsa nähden auktoriteetti suhteessa ylemmyyteen, jonka ovat saavuttaneet ja jota käyttävät vastustamattomasti moraalisisella vaikutusvallalla.”

a) Voivatko alemmat *Henget*^[2] välttää ylempien *Henkien*^[2] käskyvaltaa?

”Sanoin jo: se on vastustamaton.”

275. Antaako ihmisen maan päällä nauttima valta ja huomio hänelle ylemmyyden *Henkien maailmassa*^[4]?

”Ei, koska pienet ylennetään ja suuret alennetaan. Lukekaa psalmit.”

a) Kuinka meidän tulisi ymmärtää tämä ylentäminen ja alentaminen?

*”Ettekö tiedä, että *Henget*^[2] kuuluvat erilaisiin luokkiin meriittinsä mukaan? Eli maan päällä suurin voi olla viimeisessä luokassa *Henkien*^[2] keskuudessa, kun taas palvelijat voivat olla ensimmäisessä luokassa. Ymmärrättekö sen? Eikö Jeesus sanonut: ”Se, jota nöyrytetään, tulee ylennetyksi, ja se, joka ylentää itsensä, tulee nöyryytetyksi.”*

276. Kokeeko se, joka oli suuri maan päällä ja joka tavataan pienennettynä *Henkien*^[2] keskuudessa, tämän nöyryytykseksi?

”Usein hyvin suureksi nöyryytykseksi, jos oli kaiken lisäksi ylpeä ja kateellinen.”

277. Tunnistaako sotilas, joka kohtaa taistelun jälkeen kenraalinsa uudelleen *Henkien maailmassa*^[4], hänet yhä itseänsä ylempäksi?

”Titteli ei ole mitään, todellinen ylemmyys on kaikki.”

278. Oleskelevatko eri luokkien *Henget*^[2] toisiinsa sekoittuneina?

”Kyllä ja ei, mikä tarkoittaa, että ne näkevät toisensa mutta

*erottuvat toisistaan. Ne välttelevät toisiaan tai lähestyvät toisiaan tunteidensa yhdenmukaisuuden tai vastenmielisyyden mukaisesti, kuten tapahtuu teidänkin keskuudessanne. **Tämä on maailma, josta teidän maailmanne on himmeä heijastus.** Saman kategorian Henget^[2] kokoontuvat erään tyyppisen samankaltaisuuden mukaisesti ja muodostavat Henkien^[2] ryhmiä tai perheitä, jotka yhtyvät sympatian ja samankaltaisten tarkoituksperiensä pohjalta. Hyvät Henget^[2] yhtyvät niihin, jotka haluavat tehdä hyvää; pahat Henget^[2] yhtyvät niihin, jotka haluavat tehdä pahaa sekä häpeästä virheisiinsä ja koska niillä on tarve löytää itsensä muiden kaltaistensa keskuudessa.*

Kuten suuressa kaupungissa, jossa kaikkien kategorioiden ja olosuhteiden ihmiset näkevät toisensa ja kohtaavat sekoittumatta, jossa yhteisöt muodostuvat mieltymystensä yhdenmukaisuuksien mukaan, jossa pahe ja hyve elävät rintarinnan puhumatta keskenään.

279. Onko kaikilla Hengillä^[2] molemminpuolinen avoin pääsy toistensa luo?

”Hyvät menevät kaikkialle, ja se on tarpeen, jotta ne voivat vaikuttaa pahoihin Henkiin^[2]. Mutta hyvien asuttamat alueet ovat kiellettyjä epätäydellisiltä Hengiltä^[2], jotta ne eivät häiritsisi hyviä pahoilla haluillaan.”

280. Minkälaisia ovat hyvien ja pahojen väliset suhteet?

*”Hyvät ponnistelevat taistelussa toisten pahoja taipumuksia vastaan, **jotta auttaisivat niitä kehittymään.** Se on eräs tehtävä/missio.”*

281. Miksi alhaisemmat Henget^[2] tuntevat tyydytystä viedessään meitä pahaan?

”Kateuden takia, koska ne eivät ansaitse olla hyvien joukossa. Niiden tahto on estää, niin paljon kuin voivat, kokemattomia Henkiä^[2] saavuttamasta ylintä hyvyyttä; ne haluavat, että muut

kokevat saman, mitä nekin kokevat. Ettekö näe samaa teidänkin keskuudessanne?”

282. Kuinka *Henget*^[2] kommunikoivat keskenään?

*”Ne näkevät toisensa ja ymmärtävät toisiaan. Puhe on materiaalinen: se on hengen^[2a] heijaste. Yleismaailmallinen fluidi^[15] asettaa niiden välille jatkuvan kommunikaation; se on niiden ajatuksia kuljettava tekijä, kuten ilma on teille ääntä kuljettava aine. Se on eräänlainen maailmankaikkeuden sähkötin, joka yhdistää kaikki maailmat ja sallii *Henkien*^[2] kommunikoida yhdestä maailmasta toiseen.”*

283. Voivatko *Henget*^[2] molemminpuolisesti teeskennellä ajatuksiaan? Voivatko ne salata tiettyjä ajatuksia muilta?

*”Ei, niiltä ei voi peittää mitään eikä ennen kaikkea niiltä, jotka ovat täydellisiä. *Henget*^[2] voivat etääntyä toisistaan, mutta ne näkevät toisensa aina. Se ei kuitenkaan ole absoluuttinen sääntö, koska tietyt *Henget*^[2] voivat muuttua näkymättömiksi muille *Henkille*^[2], jos näkevät tarpeelliseksi tehdä niin.”*

284. Kuinka *Henget*^[2], joilla ei ole enää ruumista, voivat havaita yksilöllisyytensä ja erota muista niitä ympäröivistä *Henkien maailman*^[4] olennoista?

”Ne havaitsevat yksilöllisyytensä henkisestä kehosta^[7], joka poikkeaa toisista kuten ruumis ihmisillä.”

285. Tunnistavatko *Henget*^[2] asuneensa yhdessä Maan päällä? Tunnistaako poika isänsä ja ystävänsä?

”Kyllä, ja näin on sukupolvesta toiseen.”

a) Kuinka toisensa Maan päällä tunteneet ihmiset tuntevat toisensa *Henkien maailmassa*^[4]?

”Näemme menneen elämämme ja luemme sitä kuin kirjaa. Kun näemme ystäviemme tai vihollisiemme menneisyyden, näemme heidän taipaleensa elämästä kuolemaan.”

286. Näkeekö *sielu*^[5] välittömästi maalliset jäännöksensä jätettyään vanhempansa ja ystävänsä, jotka menivät sen edellä *Henkien maailmaan*^[4]?

”Välittömästi ei vielä tässä ole oikea termi. Kuten sanoimme teille, sielu^[5] tarvitsee tietyn ajan tunnistaakseen itsensä ja ravistautuakseen irti materiaalisesta päällysteestä.”

287. Kuinka *sielu*^[5] vastaanotetaan sen palatessa *Henkien maailmaan*^[4]?

”Oikeamieliset vastaanotetaan niin kuin hyvin rakas veli pitkän odottelun jälkeen; paha vastaanotetaan niin kuin olento, joka teki erehdyksiä.”

288. Mitä tunteita epäpuhdas *Henki*^[2] kokee toisen pahan *Hengen*^[2] tullessa?

”Pahat Henget^[2] tulevat tyytyväisiksi nähdessään kaltaisiaan olentoja, joilta evätään rajaton onni, samoin kuin joku ilkimys Maan päällä tulee tyytyväiseksi palatessaan kaltaistensa joukkoon.”

289. Tulevatko meidän vanhempamme ja ystävämme tapamaan meitä, kun jätämme maan?

*”Kyllä, sielua^[5] tulevat tapaamaan ne, jotka arvostivat sitä. Ne ilahtuvat, niin kuin sielu^[5] olisi matkalta palannut, joka pakeni taipaleen vaaroja, ja **auttavat sitä vapautumaan ruumiillisista siteistä**. Hyvän Hengen^[2] etuoikeus on, että sitä rakastavat tulevat tapaamaan sitä. Samanaikaisesti tahraantunut Henki^[2] tulee olemaan eristettynä tai sitä ympäröivät ovat sen kanssa samankaltaisia. Tämä on niille eräs rangaistus.”*

290. Kokoontuvatko vanhemmat ja ystävät aina kuoleman jälkeen?

”Tämä riippuu heidän ylemmyydestään ja taipaleesta, jota he seurasivat edistyäkseen. Jos yksi heistä on edistyneempi ja kehittyy nopeammin kuin toinen, he eivät voi pysyä yhdessä. He voivat

nähdä toisiaan muutamia kertoja, mutta he eivät ole ainaisesti yhdessä muulloin kuin voidessaan kulkea rinnakkain tai kun ovat saavuttaneet saman tason puhdistautumisessaan. Sitä paitsi olla näkemättä sukulaisiaan ja ystäviään on siinä tapauksessa rangaistus.”

Sympaattiset ja vihamieliset Henkien väliset suhteet

291. Onko *Henkien*^[2] välillä olemassa erityistä sympatiaa niiden samankaltaisuudesta johtuvan normaalin myötätunnon lisäksi?

”Kyllä, samalla tavalla kuin ihmisten välillä. Henkiä^[2] yhdistävä side on kuitenkin vahvempi ilman ruumista, koska Henget^[2] eivät ole enää alttiita intohimojen vaikeuksille.”

292. Onko *Henkien*^[2] välillä vihaa?

”Vihaa on vain epäpuhtaiden Henkien^[2] keskuudessa, ja ne kylvävät teidän keskuuteenne vihamielisyyttä ja eripuraa.”

293. Säilyttävätkö kaksi henkilöä, jotka olivat vihollisia maan päällä, toisiaan kohtaan kaunaa *Henkien maailmassa*^[4]?

”Eivät. He ymmärtävät, että heidän vihansa oli typerä ja motiivi lapsellinen. Ainoastaan epätäydelliset Henget^[2] säilyttävät erään tyyppisen vihamielisyyden puhdistumiseensa asti. Jos niitä erotti materiaallinen intressi, ne eivät tule enää ajattelemaan sitä, kun ovat vähänkin materiaalin vaikutuksesta vapautuneita. Jos niiden keskuudessa ei ole enää antipatiaa eikä erimielisyyksien motiivina ole enää olemassa, ne voivat tavata toisensa iloiten.”

Kuten kahden koulupojan kesken, jotka harkintakykyiseen ikään saavuttuaan tunnistavat lapsuutensa erimielisyyksien lapsellisuuden ja lakkaavat kantamasta kaunaa toisilleen.

294. Ovatko muistot kahden ihmisen toisilleen tekemistä pahoista teoista este heidän sympatialleen toisiaan kohtaan?

”Kyllä, koska tämä muisto johdattaa heitä etääntymään toisistaan.”

295. Minkälaisia tunteita kokevat kuoleman jälkeen ne, joille teimme pahaa tässä maailmassa?

”Jos ne ovat hyviä, ne antavat anteeksi teidän katumuksenne mukaisesti. Jos ne ovat pahoja, ne voivat säilyttää kaunaa ja joissakin tapauksissa vainota teitä uuteen elämäänne saakka. Jumala voi sallia sen niille teitä rangaistakseen”

296. Onko kunkin Hengen^[2] kiintymys altis muunnoksille?

*”Ei, koska ne eivät voi harhauttaa toisiaan; **tekopyhyydet peittävä naamiota ei enää ole.** Tämän takia Henkien^[2] kiintymykset ovat muuttumattomat, kun ne ovat puhtaat. Niitä yhdistävä rakkaus on eräs ylempi onnellisuuden lähde.”*

297. Jatkuuko kiintymys, jolle kaksi ihmistä pyhittäytyvät tässä maailmassa, aina Henkien maailmassa^[4]?

”Kyllä epäilemättä, jos kiintymys pitää sisällään todellisen sympatian, mutta jos fyysiset syyt ovat suurempia kuin todellinen sympatia, kiintymys lakkaa fyysisen syyn mukana. Kiintymykset Henkien^[2] välillä ovat kiinteämmät ja kestävämmät kuin maan päällä, koska ne eivät ole enää materiaalisten intressien ja itse-rakkauden oikkujen alaisia.”

298. Onko sieluja^[5], joiden täytyy yhtyä ja jotka ovat ennalta määrättyjä tiettyyn yhtymiseen alkuperästään lähtien, ja onko kullakin meistä jossakin osassa maailmankaikkeutta **sielun parinsa/puolikkaansa**, johon väistämättömästi yhtyy eräänä päivänä?

”Ei. Ei ole olemassa kahden sielun^[5] välistä erityistä ja väistämätöntä yhtymistä. Kaikkien Henkien^[2] välillä on olemassa yhteys, mutta se on eritasoinen sen kategorian mukaan, missä kukin Henki^[2] on, eli sen mukaan, minkä tasoisen täydellisyyden ne ovat saavuttaneet. Mitä täydellisempiä ne ovat, sitä yhtyneempiä ne ovat. Erimielisyydestä syntyvät kaikki inhimilliset huonoudet; yksimielisyydestä seuraa täydellinen onni.”

299. Millä tavalla tulee ymmärtää termi *sielun pari/puolikas*, jota tietyt *Henget*^[2] käyttävät nimittämään niille sympaattisia *Henkiä*^[2]?

”Ilmaisu on epätarkka, sillä jos Henki^[2] olisi puolikas toista, toisistaan erottuaan ne eivät olisi enää kokonaisia.”

300. Kun kaksi toisilleen täydellisesti myötätuntoista *Henkeä*^[2] ovat yhdessä, ovatko ne tämän jälkeen ainaisesti yhtyneitä, vai voivatko ne erottautua ja yhtyä muihin *Henkiin*^[2]?

”Kaikki Henget^[2] ovat yhtyneitä toisiinsa. Tässä puhun niistä Hengistä^[2], jotka saavuttivat täydellisyyden. Alhaisemmissa ympyröissä, siitä lähtien kun Henki^[2] kehittyy, sillä ei enää ole samaa sympatiamaa niihin, jotka jätti kehityksessä taakseen.”

301. Ovatko kaksi toisiaan kohtaan sympatiamaa tuntevaa *Henkeä*^[2] toinen toistaan täydentäviä, vai onko tämä sympatia seuraus täydellisestä samankaltaisuudesta?

”Sympatia, joka vetää yhtä Henkeä^[2] toisen Hengen^[2] puoleen, on seuraus niiden täydellisestä vaistojen ja taipumusten yksimielisyydestä. Jos yhden pitäisi täydentää toista, Henki^[2] menettäisi yksilöllisyytensä.”

302. Sisältääkö täydelliseen sympatiaan tarvittava samanlaisuus ainoastaan ajatusten ja tunteiden samanlaisuuden vai myös hankittujen tunteiden yhdenmukaisuuden?

”Niiden kehityksen tason samanlaisuuden.”

303. Voivatko *Henget*^[2], jotka eivät tänään tunne sympatiamaa toisiaan kohtaan, tuntea sitä myöhemmin?

”Kyllä, yhtenä päivänä kaikki tulevat tuntemaan sympatiamaa toisiaan kohtaan? Siten tänään alhaisemmissa sfäreissä oleva Henki^[2] saavuttaa kehittyen ympäristön, jossa toinen asustaa. Niiden jälleennäkeminen tapahtuu nopeammin, jos kehittyneempi Henki^[2] kestää huonosti koetukset, joille on alistettu ja pysyy samassa tasossa.”

a) Voivatko kaksi toisiaan kohtaan sympatiaa tuntevaa *Henkeä*^[2] lakata tuntemasta sympatiaa toisiaan kohtaan?

”Kyllä, jos toinen on laiska.”

Teoria ikuisista ”*sielun puolikkaista*” on kuvaus, joka edustaa toisiaan kohtaan sympatiaa tuntevien *Henkien*^[2] yhtymistä. Se on kansanomaisen kielen ilmaisu, ja on tarpeen olla ottamatta sitä kirjaimellisesti. Sitä ilmaisua käyttävät *Henget*^[2] eivät todellakaan kuulu korkeimmalle kehittyneeseen luokkaan. Niiden ajatusmallien ympyrän täytyy olla rajoitettu, ja ne ilmaisevat ajatuksensa niillä termeillä, joita ne käyttivät ruumiillisen elämänsä aikana. On siis tarpeen hylätä ajatusmalli kahdesta toisilleen luodusta *Hengestä*^[2], joiden täytyy väistämättä yhtyä eräänä päivänä ja olla yhtyneinä ikuisesti sen jälkeen, kun ne ovat olleet pidemmän tai lyhyemmän ajanjakson erillään.

Ruumiillisen elämän muistikuva

304. Muistaako *Henki*^[2] ruumiillisen olemassaolonsa?

”Kyllä, eli elettyään useita kertoja ihmisenä se tulee muistamaan mitä oli, ja vahvistan, että se nauraa usein itsensä kustannuksella.”

Kuten ihminen, joka harkintakykyisen iän saavutettuaan nauraa nuoruutensa liioitteluille tai lapsuutensa lapsellisuuksille.

305. Näyttäytyykö muistikuva ruumiillisesta elämästä *Hengelle*^[2] kokonaisuena ja yllättäen kuoleman jälkeen?

”Ei, se näkee sen vähä vähältä, kuten jokin asia tulee näkyviin lumipyrystä, ja sitä mukaa kun se kiinnittää siihen huomionsa.”

306. Muistaako *Henki*^[2] kaikki elämänsä aikaiset tapahtumat pieniä yksityiskohtia myöten? Saavuttaako se nämä mielikuvat yhdellä kertaa?

”Se muistaa sen mukaisesti, mikä oli kunkin asian seuraamus

Hengen^[2] tasolle ruumiillisten elämien välisenä aikana. Ymmärrätte hyvin, että sen elämässä on olosuhteita, joille se ei ole antanut minkäänlaista merkitystä ja joita se ei itse pyri muistamaan.”

a) Voisiko se muistaa jos haluaisi?

”Se voi kaivaa muististaan yksityiskohdat ja pienimmätkin välikohtaukset jopa pienintä tapahtumaa myöten, jopa omat ajatukset. Henki^[2] ei kuitenkaan palauta niitä mieleensä, jos muistikuvia ei voi käyttää hyväksi.”

b) Näkeekö Henki^[2] vilaukselta menneen maallisen elämän taroituksen suhteessa tulevaan elämään?

”Varmastikin se näkee sen ja ymmärtää sen paljon paremmin kuin ruumiillisessa elämässään. Henki^[2] ymmärtää puhdistumisen tarpeen äärettömyyden saavuttamiseksi ja tietää jättävänsä kussakin elämässä tiettyjä epäpuhtauksia.”

307. Kuinka mennyt ruumiillinen elämä kuvastuu Hengen^[2] muistissa? Mielikuvituksen ponnisteluilla vai kuten silmien edessä oleva taulu?

”Yhdellä ja muilla tavoilla. Kaikki teot, joita se halua muistaa, ovat sille kuin tämänhetkisiä. Muut ovat sen mielessä enemmän tai vähemmän haileita tai kokonaan unohdettuja. Mitä enemmän vapautuu materiasta, sitä vähemmän tärkeyttä asettaa materiaalisille asioille. Tämän takia kommunikointe usein sellaisen Hengen^[2] kanssa, joka jätti juuri ruumiillisen elämän ja joka ei muista enää rakastamiensa henkilöiden nimiä eikä yksityiskohtia, jotka näyttäivät teille tärkeiltä. Näin on, koska ne eivät kiinnosta sitä ja vaipuvat unohdukseen. Se muistaa erittäin hyvin pääasialliset tapahtumat, jotka auttoivat sitä kehittymään.”

308. Muistaako Henki^[2] kaikki ruumiilliset elämät, jotka edelsivät sitä elämää, jonka se juuri jätti?

”Sen koko menneisyys avautuu sen eteen niin kuin matkamiehen taipaleen etapit. Mutta kuten jo kerroimme, se ei muista absoluuttisella tavalla kaikkia tapahtumia muuta kuin siltä osin, millä on vaikutusta sen tämänhetkiseen tilaan. Muistikuvat en-

simmäisistä ruumiillisista elämistä, jotka voimme käsittää Hengen^[2] lapsuudeksi, häviävät epämääräisiksi ja katoavat unohduksen yöhön.”

309. Millä tavalla *Henki*^[2] ottaa huomioon juuri jättämänsä ruumiin?

*”Niin kuin epämiellyttävän, **haittaavan** vaatteen, ja se on onnellinen ollessaan vapaa ruumiista.”*

a) Minkä tunteen näkymä ruumiinsa hajoamisesta saa sen kokemaan?

”Lähes aina merkityksettömän, koska se on asia, jota kohtaan sillä ei ole enää mielenkiintoa.”

310. Tunteeko *Henki*^[2], tietyn ajan jälkeen, luut tai muut sille kuuluvat kappaleet?

”Joskus. Tämä riippuu enemmän tai vähemmän kehittyneestä näkökulmasta, jonka se antaa maallisille asioille.”

311. Houkuttelevatko *Hengen*^[2] jättämät esineet sen huomiota, ja näkeekö se mielellään jättämänsä esineet sekä kunnioituksen, jota sen jättämät esineet saavat maan päällä?

”Henki^[2] on aina iloinen tullessaan muistetuksi ja säilytetyt esineet muistuttavat siitä. Henkeä^[2] vetää kuitenkin puoleensa esineitä säilyttävien ihmisten ajatus eivätkä esineet.”

312. Säilyttävätkö *Henget*^[2] muiston kärsimyksestä, jonka kokiivat viimeisen ruumiillisen elämän aikana?

”Usein ne säilyttävät, ja nämä muistot saavat ne tuntemaan paremmin sen onnellisuuden hinnan, jota ne voivat Henkinä^[2] nauttia.”

313. Harmitteleeko ihminen, joka oli onnellinen tässä maailmassa, nautintojensa loppumista jättäessään ruumiillisen maailman?

*”Ainoastaan alemmat *Henget*^[2] voivat harmitella iloja, jotka*

olivat sopusoinnussa niiden epätäydellisyyksien kanssa ja joita ne sovittavat kärsimyksillään. Korkeammalle kehittyneille Hengille^[2] loputon onni on tuhat kertaa mieluisampi kuin maan hetkelliset nautinnot.”

Sama tapahtuu aikuiselle ihmiselle, joka ei enää arvosta sitä, joka ilahdutti häntä niin paljon lapsuudessa.

314. Harmitteleeko Henki^[2], joka aloitti hyödyllisen päämäärän omaavat suuret työt ja joka näkee nuo työt kuolemansa takia keskeytyneen, Henkien maailmassa^[4] sitä, että jätti työt viimeistelemättä?

”Ei, koska se näkee, että muut ovat osoitettuja viimeistelemään ne. Pääinvastoin, se pyrkii vaikuttamaan muiden ihmisten Henkiin^[2] työn jatkamiseksi. Jos sen tarkoitus maan päällä oli ihmiskunnan hyväksi, tämä tarkoitus on sama Henkien maailmassa^[4].”

315. Säilyttääkö se, joka jätti jälkeensä kirjallisuuden tai taiteen luomuksia, teoksiaan kohtaan saman rakkauden kuin eläessään?

”Se arvioi niitä toisesta näkökulmasta kehittyneisyytensä mukaisesti ja pitää eniten ihailemiaan asioita usein tuomittavina.”

316. Kiinnostuuko Henki^[2] vielä ruumiillisen elämänsä jälkeen töistä, joita tehdään maan päällä taiteiden ja tieteen edistämiseksi?

”Se riippuu Hengen^[2] kehittyneisyydestä tai missiosta, jota se voi olla asetettu suorittamaan. Se, mikä näyttää teille ällistytävältä, on usein hyvin vähäistä tietyille Hengille^[2], jotka siinä tapauksessa katselevat sitä niin kuin tiedemies katselee jotakin koululaisen työtä. Ne tutkivat ainoastaan sitä, mikä voi näyttää toteen ruumiillistuneiden^[17] Henkien^[2] ylentymistä ja kehitystä.”

317. Säilyttävätkö Henget^[2] isänmaanrakkautensa kuolemansa jälkeen?

”Aina sama periaate; ylemmille Hengille^[2] isänmaa on maail-

mankaikkeus, ja Maan päällä isänmaa on siellä, missä on eniten sille sympaattisia ihmisiä.”

Henkien^[2] olotila ja niiden tapa nähdä asioita vaihtelee äärettömästi niiden moraalisen ja älyllisen kehittyneisyyden tason mukaan. Korkeamman tason *Henget*^[2] eivät yleensä tee Maan päälle muuta kuin lyhytaikaisia pysähdyksiä. Kaikki mitä täällä tehdään, on niin pikkumaista verrattuna äärettömyyden suuruuksiin, ja asiat, joille ihminen antaa suurimman tärkeyden, ovat niin lapsellisia niiden silmille, että ne kohtaavat täällä vain vähän kiinnostuksen aiheita, ellei niitä ole kutsuttu työskentelemään ihmiskunnan edistymisen eteen. Välillisen edistystason omaavat *Henget*^[2] tavataan täältä useimmin. Ne ottavat asioita huomioon ylemmästä näkökulmasta kuin ruumiillisen elämänsä aikana. Kansanomaiset *Henget*^[2] ovat täällä tietyllä tavalla paikallaan pysyviä ja ne muodostavat Maan näkymättömän populaation ilmapiirin. Ne säilyttävät vähillä eroilla samat ajatusmallit, samat maut ja samat taipumukset verratessa siihen, mitä kuin niillä oli fyysisessä päällysteessäänkin eläessään. Ne sekaantuvat kokouksiimme, toimiimme, huvituksiimme, joihin ottavat osaa enemmän tai vähemmän aktiivisesti, ominaisuuksiensa mukaisesti. Koska ne eivät voi tyydyttää intohimojaan, ne nauttivat niistä sellaisten ihmisten kanssa, jotka suistuvat näihin intohimoihin, ja kiihottavat näitä ihmisiä tekemään sitä lisää. Niiden joukossa on kuitenkin muutamia vakavamielisempiä *Henkiä*^[2], jotka näkevät ja tarkkailevat, jotta saisivat tietoa ja kehittyisivät.

318. Muuntuvatko *Henkien*^[2] ajatusmallit ruumiillisten elämien välisenä aikana?

”Hyvin paljon. Ne kokevat hyvin suuria muunnoksia sitä mukaa kun Henki^[2] *muuttuu vähemmän materiaaliseksi. Se voi olla joskus hyvin pitkään samoissa ajatusmalleissa, mutta vähä vähältä materian vaikutus pienenee, ja se näkee asiat kirikkaasti. Silloin se etsii tapoja muuttua paremmaksi.”*

319. Kun kerran *Henki*^[2] oli jo elänyt *Hengen*^[2] elämää ennen ruumiillistumistaan^[17], mistä johtuu sen hämmästyks, kun se kohtaa uudelleen *Henkien maailman*^[41]?

”Tämä tapahtuu vain ensimmäisellä hetkellä, ja se on seuraus sekaannuksesta, joka seuraa Hengen^[2] heräämistä. Myöhemmin se tunnistaa itsensä täydellisemmin sitä mukaa kun muisto menneisyydestä palaa ja maallisen elämän vaikutelma lakkaa.” (ks. nro 163 ja sitä seuraavat)

Kuolleiden muistojuhla. Hautajaiset

320. Liikuttuvatko *Henget*^[2], kun niitä Maan päällä rakastaneet muistavat niitä?

”Joskus enemmän kuin voitte uskoa: Jos nämä Henget^[2] ovat onnellisia, tämä muisto lisää niiden onnea. Jos nämä Henget^[2] ovat onnettomia, tämä muisto tuo niille helpotusta.”

321. Onko kuolleiden muistopäivässä jotain juhlavampaa verrattuna muihin päiviin? Miellyttääkö *Henkiä*^[2] heidän tapaamisensa, jotka tulevat rukoilemaan niiden haudan äärelle?

”Henget^[2] vastaavat ajatuksen vetoomukseen sinä päivänä kuten muinakin päivinä.”

a) Onko tämä päivä *Hengille*^[2] kokoontumisen päivä hautapaikkojensa luona?

”Siellä on sinä päivänä suurempi lukumäärä Henkiä^[2], koska siellä on myös enemmän ihmisiä, jotka kutsuvat niitä ajatuksensa kautta. Kukin tulee kuitenkin ystäviensä eikä välinpitämättömän lauman takia.”

b) Minkälaisessa muodossa *Henget*^[2] ilmestyvät siellä, ja kuinka näkisimme ne, jos voisimme muuttaa ne näkyviksi?

”Siinä muodossa, missä ne tunnettiin niiden ollessa elossa.”

322. Ilmestyvätkö sinne myös unohdetut *Henget*^[2], joiden haudalla kukaan ei käy vierailulla, siitäkkin huolimatta, ja tulevatko ne surulliseksi nähdessään, ettei kukaan muista niitä?

*”Mitä Maa merkitsee niille? Ne kiintyvät siihen vain sydämel-
lään. Jos Maassa ei ole rakkautta Henkeä^[2] kohtaan, sillä ei ole
mitään, mikä yhdistäisi sitä siihen. Hengillä^[2] on koko maailman-
kaikkeus edessään.”*

323. Antaako haudalla vierailu Hengelle^[2] enemmän tyydytystä kuin kotona sen hyväksi luettu rukous?

*”Vierailu haudalla on eräs tapa ilmaista, mitä ajattelee poissa-
olevasta Hengestä^[2]: se on mielikuva. Kerroimme jo: rukous py-
hittää toisen muistamisen. Paikka on merkityksetön, jos muistelu
tulee sydäimestä.”*

324. Katselevatko Henget^[2], joille pystytetään patsaita tai mo-
numentteja, niiden avaamistilaisuutta, ja näkevätkö ne niitä mie-
lellään?

*”Hyvinkin, ja ilmaantuvat sinne, kun pystyvät. Ne ovat kuiten-
kin vähemmän herkkiä annetuille kunnianosoituksille kuin ih-
misten muistolle.”*

325. Mistä tulee tiettyjen ihmisten halu tulla haudatuksi tiettyyn
paikkaan mieluummin kuin toiseen? Näkevätkö he tämän pai-
kan suuremmalla tyydytyksellä kuolemansa jälkeen uudelleen?
Onko tämä jollekin materiaaliselle asialle annettu tärkeys Hen-
gen^[2] alemmuuden merkki?”

*”Kiintymys tiettyihin paikkoihin viittaa moraaliseen alemmuu-
teen. Mitä jokin maanpalanen merkitsee enemmän kehittyneille
Hengille^[2] kuin jokin toinen? Eikö se tiedäkin, että sen sielu^[5] yh-
tyy niihin, joita se rakastaa, vaikka maalliset jäänteet ovat kau-
kana erillään?”*

a) Täytyykö kaikkien perheenjäsenten maallisten jäännösten
kokoamista samaan paikkaan pitää turhamaisuutena?

*”Ei, se on eräs harras tapa ja todistus sympatiasta rakastettui-
hin sukulaisiin. Jos tämä ei merkitse vähääkään Hengille^[2], se on
hyödyllinen ihmisille: muistot ovat keskittyneempiä.”*

326. Liikuttuuko *sielu*^[5] *Henkien maailmaan*^[4] palattuaan niiden maallisille jäännöksille annetuista kunnianosoituksista?

”Kun Henki^[2] saavuttaa tietyn puhtauden tason, sillä ei ole enää maanpäällistä turhamaisuutta, ja se ymmärtää kaikkien näiden asioiden turhamaisuuden. Olkoon tiedoksenne, että on Henkiä^[2], jotka tuntevat materiaalisen kuoleman ensimmäisinä hetkinä suurta mielihyvää niille annetuista kunnianosoituksista tai surua maallisten jäännösten jättämisestä, koska ne säilyttävät vielä tiettyjä Maan ennakkoluuloja.”

327. Katseleeko *Henki*^[2] joskus omia hautajaisiaan?

”Katselee hyvin usein, mutta joskus se ei ymmärrä mitä on tapahtumassa, jos se vielä on kuolemaa seuraavassa sekaannusvaiheessa.”

a) Tunteeko se itsensä imarrelluksi, kun sen hautajaisissa on paljon ihmisiä?

”Enemmän tai vähemmän, sen mukaan, mikä tunne nämä ihmiset pani kokoontumaan sen muistoksi.”

328. Katseleeko juuri kuollut *Henki*^[2] perillistensä kokoontumisen?

”Lähes aina. Jumala sallii sen Hengen^[2] itsensä ohjastamiseksi ja rangaistukseksi syyllisille. Tällöin Henki^[2] arvioi itsestään tehtyjen ilmaisujen arvoisuuden. Hengelle^[2] kaikki tunteet ovat peittämättömiä, ja Henki^[2] kokee pettymystä nähdessään heidän ahneutensa, jotka jakavat sen maalliset jäänteet, ja tämä valaisee sitä heidän tunteistaan. Heidän vuoronsa tulee kuitenkin myöhemmin.”

329. Onko ihmisten kaikkina aikoina ja kaikissa kansoissa kuolleita kohtaan tuntema vaistonvarainen kunnioitus seuraus aavistuksesta, joka ihmisellä on tulevasta elämästään?

”Se on luonnollinen seuraus tästä aavistuksesta. Ilman sitä tämä kunnioitus olisi aiheeton.”

Luku VII – Paluu ruumiilliseen elämään

1. Johdanto paluuseen – 2. Ruumiin ja sielun yhtyminen. Abortti. – 3. Moraaliset ja älylliset kyvyt –
4. Elimistön vaikutus – 5. Vajaaälyisyys, hulluus –
6. Lapsuus – 7. Maalliset sympatiat ja antipatiat –
8. Menneisyyden unohtaminen

Johdanto paluuseen

330. Tuntevatko *Henget*^[2] ajanjakson, jolloin ne tulevat jälleensyntymään?

”Ne tuntevat sen ennalta, kuten sokea tuntee häntä lähestyvän tulen. Ne tietävät, että niiden täytyy palata ruumiiseen, kuten tietävät, että eräänä päivänä niiden täytyy kuolla, mutta ne eivät tiedä, koska se tapahtuu.” (ks. nro 166)

a) Onko jälleensyntyminen siis tarpeen *Henkien maailman*^[4] elämässä, kuten kuolema on tarpeen ruumiillisessa elämässä?

”Näin todellakin on.”

331. Ovatko kaikki *Henget*^[2] huolissaan jälleensyntymisestäään?

*”On niitä, jotka eivät edes ajattele eivätkä ymmärrä sitä, ja tämä riippuu *Hengen*^[2] enemmän tai vähemmän kehittyneestä luonteesta. Joillekin epävarmuus tulevaisuudesta on rangaitus.”*

332. Voiko *Henki*^[2] aikaistaa tai siirtää myöhemmäksi jälleensyntymisensä hetkeä?

”Se voi aikaistaa sitä pyynnöllään, mutta se voi myös siirtää sen myöhemmäksi perääntymällä koetustensa edessä, koska Henkien^[2] keskuudessa on myös pelkureita ja välinpitämättömiä. Ne eivät kuitenkaan tee näin ilman rangaistusta, sillä ne kärsivät kuin henkilö, joka perääntyy sellaisen lääkkeen edessä, joka voi parantaa hänet.”

333. Jos Henki^[2] on hyvin onnellinen välillisessä tilassa ruumiillisten elämiensä välisenä aikana, josta sillä ei ole kunnianhimoa ylentyä, voiko Henki^[2] jatkaa tällä tasolla loputtomiin?

”Ei loputtomiin; kehitys on tarve, jota Henki^[2] kokee ennemmin tai myöhemmin. Kaikkien täytyy ylentyä – se on kaikkien päämäärä.”

334. Onko sielun^[5] yhtyminen tietynlaisen ruumiin kanssa ennalta määrätty, vai määräytykö se vasta viimeisellä hetkellä, kun sielu^[5] tekee valintansa?

”Henki^[2] on aina ennalta osoitettu. Henki^[2] pyytää ruumiillistumista^[17] valittuaan koetuksen, joka sen täytyy kestää. Kuitenkin Jumala, joka tietää ja näkee kaiken, tietää myös ja näkee ennalta käsin, että tietynlainen sielu^[5] tulee yhtymään tietynlaiseen ruumiiseen.”

335. Onko Hengellä^[2] oikeus valita ruumis, johon tulee syntyään vai ainoastaan elämäntyö, jonka täytyy olla sille koetuksena?

Henki^[2] voi valita myös ruumiinsa, koska sen epätäydellisyydet ovat Hengelle^[2] koetuksia, jotka auttavat sitä kehityksessä, jos se voittaa siinä kohtaamansa vaikeudet. Ruumiin valinta ei kuitenkaan aina riipu Hengestä^[2]; sitä voi pyytää.”

a) Voiko Henki^[2] kieltäytyä viime hetkellä sille valitusta ruumiista?

”Jos se kieltäytyisi, se kärsisi paljon enemmän kuin se, joka ei yrittäisi minkäänlaista koetusta.”

336. Voisiko tapahtua niin, että ruumiillinen lapsi, jonka tulisi syntyä, ei kohtaisi *Henkeä*^[2], joka haluaisi *ruumiillistua*^[17] siihen?

*”Jumala huolehtisi hänestä. Lapselle, jonka tulee syntyä **elin-kelpoisena**, on aina ennalta määrätty sielu^[5]; mitään ei ole luotu ilman tarkoitusta.”*

337. Voiko ruumiin ja *Hengen*^[2] yhtyminen olla Jumalan pakotama?

*”Voi olla pakotettu samalla tavalla kuin erilaiset koetukset, ennen kaikkea, kun *Henki*^[2] ei vielä ole kyvykäs tekemään valintaa asiantuntevasti. *Henki*^[2] voi olla pakotettu hyvitykseksi yhtymään sellaisen lapsen ruumiiseen, joka voi olla *Hengelle*^[2] rangaistuksen instrumentti syntymisensä sekä sen aseman kautta, joka hänellä tulee olemaan maailmassa.”*

338. Jos tapahtuisi niin, että useat *Henge*^[2] tarjoutuisivat halukkaiksi yhtymään samaan syntyvään ruumiiseen, mikä päättäisi niiden välillä?

*”Useat voivat pyytää. Tässä tapauksessa Jumala on se, joka säätää kuka niistä on kyvykkäin suorittamaan tehtävää, johon lapsi on määrätty. Mutta kuten sanoin: *Henki*^[2] on osoitettu jo ennen hetkeä, jolloin sen tulee yhtyä ruumiiseen.”*

339. Kokeeko *Henki*^[2] *ruumiillistumisen*^[17] hetkellä samankaltaisen sekaannuksen kuin kuollessaan?

*”Paljon suuremman ja ennen kaikkea pidemmän. Kuolemassa *Henki*^[2] poistuu orjuudesta; syntymässään se astuu siihen.”*

340. Onko hetki, jolloin *Hengen*^[2] tulee *ruumiillistua*^[17], sille arvokas hetki? Toteuttaako se tämän teon niin kuin vakavan ja tärkeän asian?

”Se on kuin matkamies, joka astuu laivaan vaaralliselle reitille eikä tiedä kuoleeko kohtaamissaan alloissa.”

Laivaan astuva matkamies tietää vaarat, joille altistuu, mutta

ei tiedä tuleeko haaksirikkoutumaan. Samoin on *Hengen*^[2] kohdalla: se tuntee niiden koetusten tyyppin, joille altistuu, mutta ei tiedä menehtyykö niihin.

Samalla tavalla kuin ruumiin kuolema on *Hengelle*^[2] uudelleensyntyminen, *ruumiillistuminen*^[17] on erään tyyppinen kuolema tai ennemminkin erään tyyppinen maanpako tai vankeus. *Henki*^[2] jättää *Henkien maailman*^[4] mennessään ruumiilliseen maailmaan, kuten ihminen jättää ruumiillisen maailman mennessään *Henkien maailmaan*^[4]. *Henki*^[2] tietää, että se tulee jälleensyntymään, kuten ihminen tietää tulevansa kuolemaan. Mutta kuten ruumiillisessa kuolemassaan, *Henki*^[2] on tietoinen vasta viime hetkellä siitä, että sen hetki on tullut. Silloin, tällä tärkeällä hetkellä, sekaannus ottaa sen haltuunsa kuten ihmisen kuolinkamppailussa. Ja tätä sekaannusta kestää siihen asti, kunnes uusi elämä on kunnolla muodostunut. Jälleensyntymisen lähestyminen on erään tyyppinen *Hengen*^[2] kuolinkamppailu.

341. *Henki*^[2] on epävarma siitä, onnistuuko se mahdollisesti koetuksissaan, joita se tulee kokemaan ruumiillisen elämänsä aikana. Onko tämä syy sen huolestuneisuuteen ennen sen *ruumiillistumista*^[17]?

”Se on eräs hyvin suuri huolestuneisuuden syy, ottaen huomioon, että Hengen^[2] elämän koetukset hidastavat tai nopeuttavat sen kehitystä sen mukaan, kuinka hyvin tai huonosti se ne kestää.”

342. Onko *Henki*^[2] jälleensyntymisensä hetkellä muiden *Henkien*^[2], niiden ystäviensä seurassa, jotka tulevat seuraamaan sen lähtöä *Henkien maailmasta*^[4] ja tulevat vastaanottamaan sitä, kun se palaa sinne?

”Se riippuu siitä, mitä ympäristöä Henki^[2] asuttaa. Jos se on ympyröissä, joissa kiintymys kukoistaa, sitä rakastaneet Hengen^[2] seuraavat sitä viimeiseen hetkeen asti, rohkaisevat sitä ja seuraavat sitä usein ruumiillisen elämän aikana.”

343. Ovatko *Henki*^[2]ystävät, jotka seuraavat meitä elämämme

aikana, niitä, joita näemme unissamme, jotka todistavat meille kiintymystä ja joiden ulkonäkö on meille tuntematon?

”Hyvin usein ne ovat niitä, jotka käyvät vierailulla, kuten te käytte vierailulla vangitun luona.”

Ruumiin ja sielun yhtyminen

344. Minä hetkenä *sielu*^[5] yhtyy ruumiiseen?

”Yhtyminen alkaa hedelmöitymisestä mutta ei tule täydelliseksi ennen kuin syntymisen hetkellä. Hedelmöitymisen hetkestä asti Henki^[2] on osoitettu asuttamaan tätä ruumista. Se liittyy siihen fluidisen^[10] siteen kautta, joka kiristyy enemmän ja enemmän, kunnes lapsi syntyy. Vastasyntyneeltä lapselta karkaava huuto ilmoittaa, että hänet luetaan ruumiillisesti elävien ja Jumalan palvelijoiden joukkoon.”

345. Onko *Hengen*^[2] ja ruumiin yhtyminen lopullinen hedelmöityksestä lähtien? Voiko *Henki*^[2] tässä ensimmäisessä ajanjaksossa luopua asuttamasta sille osoitettua ruumista?

*”Yhtyminen on lopullinen siinä suhteessa, että toinen Henki^[2] ei voisi korvata sitä, joka on osoitettu syntymään tähän ruumiiseen. Kun sitä pitelevät siteet ovat kuitenkin hyvin heikkoja, ne repeävät helposti ja voivat repeytyä *Hengen*^[2] tahdosta, joka perääntyy valitsemansa koetuksen edessä. Tässä tapauksessa lapsi ei elä.”*

346. Mitä tapahtuu *Hengelle*^[2], jos sen valitsema ruumis kuolee ennen syntymäänsä?

”Se valitsee toisen ruumiin.”

a) Mikä voi olla näiden ennenäikaisten kuolemien tarkoitus?

”Materialien epätäydellisyydet ovat useimmiten näiden kuolemien syitä.

347. Mikä tarkoitus *Hengelle*^[2] voi olla sen ruumiillistumisella^[17] ruumiiseen, joka kuolee muutamia päiviä syntymänsä jälkeen?

”Sellaisella olennolla ei ole riittävän kehittyntä tietoisuutta elämästään. Näin ollen kuoleman merkitys on lähes mitätön. Kuten jo kerroimme teille, se on usein koetus vanhemmille.”

348. Tietääkö Henki^[2] ennalta käsin, että sen valitsemalla ruumiilla ei ole elämän mahdollisuutta?

”Tietää joskus. Jos se kuitenkin valitsi ruumiin tämän takia, se pakenee koetuksen edessä.”

349. Kun Hengen^[2] ruumiillistuminen^[17] epäonnistuu mistä tahansa syystä, toimitetaanko se välittömästi toiseen ruumiiseen?

”Ei aina välittömästi, sillä Henki^[2] tarvitsee aikaa valita uudelleen, jollei välitön jälleensyntyminen ole määritetty aikaisemmassa valinnassa.”

350. Valitteleeko Henki^[2] joskus tekemäänsä valintaa yhdyttyään lapsen ruumiiseen sekä sitä, kun se ei voi palata takaisin?

”Tarkoitatko, että pahoitteleeko Henki^[2] ihmisenä ollessaan elämää, joka sillä on? Haluaisiko ihminen jonkun muunlaisen elämän? Kyllä. Katuuko hän tekemäänsä valintaa? Ei, hän ei tiedä, että valitsi sen. Henki^[2] ei voi ruumiillistuttuaan^[17] valittaa valintaansa, josta ei ole tietoinen. Se voi kuitenkin pitää taakkaansa hyvin painavana, ja jos se uskoo taakan olevan yli omien voimavarojensa, se voi siinä tapauksessa hakeutua itsemurhaan.”

351. Voiko Henki^[2] käyttää hyväkseen kaikkia kykyjään hedelmöityksen ja syntymänsä välisenä aikana?

”Enemmän tai vähemmän raskauden ajanjakson mukaan, koska se ei ole vielä ruumiillistunut^[17], vaan se on yhteydessä ruumiiseen. Hedelmöityksen hetken jälkeen sekaannus alkaa ottaa Henkeä^[2] haltuunsa varoittaen sitä, että on tullut aika ottaa uusi ruumiillinen elämä. Tämä sekaannus kasvaa syntymään saakka. Tällä aikavälillä sen tila muistuttaa vähän ruumiillistunutta^[17] Henkeä^[2] sen nukkumisen aikana. Sitä mukaa kun syntymä lähennee, sen mielikuvat häviävät samalla tavalla kuin menneen muis-

tikuvat, joista ei enää ole tietoinen, kuten ei ole syntymäisillään oleva ihminenkään. Tämä muistikuva kuitenkin palaa Hengen^[2] mieleen vähä vähältä sen ollessa Hengen^[2] tilassa.”

352. Saako Henki^[2] kykyjensä kirjon takaisin välittömästi synnyttyään ruumiilliseen elämään?

”Ei, kyvyt kehittyvät asteittain ruumiin elinten kanssa. Elämä on Hengelle^[2] uusi, ja on tarpeen, että se oppii käyttämään ruumiillisia instrumenttejaan. Ajatusmallit palaavat vähä vähältä, kuten ihmisellä, joka herää unesta ja kohtaa itsensä erilaisessa asemassa kuin missä oli juuri ennen unta.”

353. Kun ruumiin ja sielun^[5] yhdistyminen on (kohdussa) vielä vain osittainen ja se tulee täydellisesti loppuun asti tapahtuneeksi vasta syntymän jälkeen, niin voidaanko sikiöllä katsoa olevan sielu^[5]?

”Henki^[2], jonka täytyy elävöittää tätä ruumista, on jo olemassa jollakin tavalla sikiön ulkopuolella. Sikiöllä ei itse asiassa ole sielua^[5], koska ruumiillistuminen^[17] on ainoastaan tulossa tapahtuvaksi, mutta sikiö on sidoksissa sieluun^[5], joka hänellä täytyy olla myöhemmin.”

354. Kuinka kohdunsisäisen elämän voi selittää?

”Se on kuin itävä kasvi. Lapsi elää eläimellisen elämän. Ihmisellä on kasvinomainen ja eläimellinen elämä, jota hän täydentää syntymässään hengellisellä elämällä.”

355. Onko olemassa, kuten tiede osoittaa, lapsia, jotka eivät ole elinkykyisiä? Mitä varten tällaista tapahtuu?

”Tällaista tapahtuu usein. Jumala sallii sen, se on koetus vanhemmille tai Hengelle^[2], joka on määrätty syntymään tähän ruumiiseen.”

356. Onko olemassa kuolleena syntyneitä, jotka eivät olleet määrättyjä Hengen^[2] ruumiillistumiseen^[17]?

”Kyllä, on niitä, joiden ruumiiseen ei todellakaan ole määrätty Henkeä^[2]. Niille ei tulisi tehdä mitään. Tällaisen lapsen tuleminen tapahtuu siten ainoastaan vanhempien tähden.”

a) Voiko tällainen olento selvittää raskauden loppuun asti?

”Kyllä, joskus, mutta se ei elä.”

b) Seuraako tästä, että jokaisella syntymästä selvinneellä lapsella täytyy olla sielu^[5]?

”Mitä lapsi olisi ilman sitä? Se ei olisi inhimillinen olento.”

357. Mitkä ovat abortin seuraukset Hengelle^[2]?

”Se on merkityksettömäksi tehty elämä, joka alkaa alusta uudestaan.”

358. Onko vapaaehtoinen abortti rikos missä tahansa raskauden vaiheessa?

”Jumalan lain rikkominen on aina rikos. Äiti tai kuka tahansa henkilö tekee rikoksen ottaessaan elämän lapselta ennen tämän syntymää, koska hän on tällöin estämässä sielua^[5] niiden koetusten kestämisessä, joihin ruumis olisi sille instrumentti.”

359. Onko rikos uhrata lapsi äidin säästämiseksi siinä tapauksessa, kun äidin elämä on vaarassa lapsen syntymässä?

”On ennemminkin uhrattava olento, jota ei ole, ennen kuin olento, joka jo on.”

360. Onko järkevää antaa sikiölle sama huomio kuin jo elossa olevalle lapsen ruumiille?

”Kaikessa tässä näette Jumalan tahdon ja Hänen työnsä. Älkää siis kohdelko kevytmielisesti asioita, joita teidän tulee kunnioittaa. Miksi ei kunnioitaisi Jumalan luomuksia, jotka ovat epätaydellisiä joskus Jumalan tahdosta? Se kuuluu Jumalan tarkoituksiin, joita ketään ihmistä ei ole kutsuttu arvostelemaan.”

Moraaliset ja älylliset kyvyt

361. Mistä tulevat ihmiselle hyvät ja huonot moraaliset kyvyt?
”Ne ovat ruumiillistuneen^[17] Hengen^[2] kykyjä. Mitä puhtaampi Henki^[2] on, sitä enemmän ihminen on ohjautunut hyvään.”

a) Seuraako tästä, että hyväntahtoinen ihminen on hyvä Henki^[2] ruumiillistuneena^[17] ja turmeltunut ihminen paha Henki^[2] ruumiillistuneena^[17]?

”Kyllä, mutta käyttäkää ilmaisun ”paha Henki^[2]” sijaan sanoja ”epätäydellinen Henki^[2]”, koska muuten voisitte kuvitella, että on olemassa ainaisesti pahoina pysyviä Henkiä^[2], joita kutsutte paholaisiksi.”

362. Mitkä ovat sellaisten yksilöiden luonteenpiirteet, joihin kevytmieliset ja tyhmät Henget^[2] ovat ruumiillistuneet^[17]?

”He ovat harkitseemattomia, ilkkurisia ja joskus pahansuopia yksilöitä.”

363. Onko Hengillä^[2] intohimoja, jotka eivät kuulu ihmiskunnalle?

”Ei, muuten Henget^[2] olisivat viestineet niistä teille.”

364. Antaako sama Henki^[2] ihmiselle sekä moraaliset että älylliset kyvyt?

”Se on varmasti sama, ja nämä kyvyt ovat Hengen^[2] tason mukaisia. Ihmisessä ei ole kahta Henkeä^[2].”

365. Miksi hyvin älykkäät ihmiset, jotka ilmaisevat itsessään korkeammalle kehittyneen Hengen^[2], ovat joskus samanaikaisesti perin pohjin paheisiin sortuneita?

”Koska ruumiillistunut^[17] Henki^[2] ei ole niin puhdas ja ihminen antaa periksi toisten, alhaisempien, Henkien^[2] vaikutukselle. Henki^[2] kehittyy huomaamattoman nousevan taipaleen kautta,

mutta kehitys ei tapahdu samanaikaisesti kaikilla tavoilla: se voi edistyä eräällä etapilla tietämyksessään ja toisella etapilla moraalisuudessaan.”

366. Mitä ajatella mielipiteestä, jonka mukaan ihmisen erilaiset moraaliset ja älylliset kyvyt ovat seuraus häneen *ruumiillis-tuneista*^[17] eri *Hengistä*^[2], joilla kullakin on jokin erityinen taito?

”Kun ajattelee, tunnistaa sen mielipiteen absurdiksi. Hengellä^[2] täytyy olla kaikki taidot. Jotta Henki^[2] voisi kehittyä, se tarvitsee ainoastaan yhden tahdon. Jos ihminen olisi useiden Henkien^[2] sekoitus, tätä yhtä tahtoa ei olisi, eikä hänellä olisi yksilöllisyyttä, koska hänen kuoltuaan nämä Henget^[2] olisivat kuin häkistä karannut lintuparvi. Ihminen valittelee usein, että hän ei ymmärrä tiettyjä asioita. On kuitenkin erityisellä tavalla nähtävissä, kuinka ihminen moninkertaistaa vaikeudet, vaikka saatavilla olisi hyvin yksinkertainen ja luonnollinen ratkaisu. Tässä pidetään taas seuraamusta aiheuttajana. Näin tehtäisiin vastaavasti ihmiselle sama, mitä pakanat tekivät Jumalalle. He uskovat, että on niin useita Jumalia kuin on maailmankaikkeudessa ilmiöitäkin. Järkevät ihmiset heidän joukossaan näkivät kuitenkin nämä ilmiöt vain yhden ainoan Jumalan aiheuttamina seurauksina.”

Fyysinen maailma ja moraalinen maailma tarjoavat tässä suhteessa useita vertailukelpoisia kohtia. Ennen uskottiin niin mo-
neen eri aineeseen, kun tarkasteltiin eri ilmiöiden ulkomuotoja. Tänäpä ymmärretään, että nämä niin vaihtelevat ilmiöt ovat todennäköisesti yhden alkutekijän muunnoksia. Ihmisen lukuisat kyvyt ovat yhden ja saman aiheuttajan, *sielun*^[5], ilmaisu eivätkä useiden eri *sielujen*^[5] ilmaisu. Vastaavalla tavalla erilaiset urkujen äänet ovat yhdentyypisen ilman tuotos, eikä ole niin montaa erilaista ilmaa kuin on erityyppisiä ääniä. Tästä järjestelmästä seuraa, että kun ihminen menettäisi tai hankkisi tiettyjä taitoja ja tiettyjä suuntautuneisuuksia, se olisi seuraus siitä, että useat *Henget*^[2] alkaisivat asuttaa tai lakkaisivat asuttamasta samaa ruumista tehden hänestä erään moninaisen olennon vailla

yksilöllisyyttä ja, sen seurauksena, vailla vastuuta. Lisäämme vielä, että tämä on ristiriidassa hyvin useiden tarkkailtujen esimerkkien kanssa, joissa *Henget*^[2] näyttävät ilmaisuisaan toteen persoonallisuutensa ja henkilöllisyytensä.

Elimistön vaikutus

367. Samaistuuko *Henki*^[2] materiaan yhtyessään siihen?

”Materia ei ole muuta kuin Hengen^[2] päällyste, kuten vaatteet ovat ruumiin päällyste. Ruumiiseen yhdyttyään Henki^[2] säilyttää hengellisen luonteensa tunnusmerkit.”

368. Käyttääkö *Henki*^[2] kykyjään rajoituksetta ruumiiseen yhtymisensä jälkeen?

”Kykyjen käyttäminen riippuu elimistä, jotka toimivat sen instrumentteina. Ne ovat heikentyneet materian karkeajakaisuuden takia.”

a) Tämän mukaan materiaalinen päällyste on este vapaan *Hengen*^[2] kykyjen ilmaisulle niin kuin valon etenemistä rajoittava himmeä lasi.

”Kyllä, ja hyvin himmeä lasi.”

Ruumiin karkeajakaisen materian vaikutusta *Henkeen*^[2] voidaan verrata myös mutaiseen suonsilmäkkeeseen, joka ottaa ruumiin liikkeiden vapauden suonsilmäkkeeseen uponneilta.

369. Onko *sielun*^[5] vapaa kykyjen harjoittaminen alistettu elinten kehitykseen?

”Elimet ovat sielun^[5] kykyjen ilmaisun instrumentteja. Nämä kyvyt riippuvat niistä ilmaisevien elinten kehityksestä ja täydellisyyden tasosta, kuten hyvä työnjälki riippuu hyvistä työkaluista.”

370. Voiko elinten vaikutuksesta päätellä, missä suhteessa aivot ovat kehittyneet älyllisiin ja moraalisiin kykyihin nähden?

”Älkää sekoittako aiheuttajaa seuraamukseen. Hengellä^[2] on aina sille ominaiset kyvyt. Elimet eivät kuitenkaan anna kykyjä, vaan kyvyt johdattavat elinten kehitykseen.”

a) Näin ollen ihmisten taitojen kirjo riippuu ainoastaan Hengen^[2] kuntoisuudesta?

”Ainoastaan ei tarkalleen ottaen ole oikeellinen ilmaisu. Kykyjen hyvin erilaisten tasojen alkusyy on Hengen^[2] kyvyissä, jotka voivat olla enemmän tai vähemmän kehittyneitä. On kuitenkin tarpeen ottaa lukuun materian vaikutus, joka on enemmän tai vähemmän Hengen^[2] kykyjen ilmaisun esteenä.”

Jos Henki^[2] on ruumiillistuneena^[17], se tuo mukanaan tietyt taipumukset. Jos myönnämme kullekin taipumukselle vastaavan alueen aivoissa, näiden alueiden kehitys on seuraus eikä aiheuttaja. Jos kyvyt olisivat lähtöisin näistä elimistä, ihminen olisi kone vailla vapaata tahtoa ja vastuuta teoistaan. Olisi tarpeen myöntää, etteivät suurimmat nerot, tietäjät, runoilijat ja taiteilijat ole nerokkaita muuten kuin siitä syystä, että sattuma antoi heille erikoislaatuiset elimet. Tästä seuraisi, että ilman näitä elimiä he eivät voisi olla neroja ja viimeinen idiootti voisi olla esim. Isaac Newton, jos se olisi varustettu tietyillä elimillä. Tämä on eräs absurdein oletus, kun sitä käytetään vastaavasti moraalisiin kykyihin. Näin ollen, tätä teoriaa seuraten, Vincent de Paul (pyhimykseksi julistettu hyväntekijä 1600-luvulta) olisi voinut olla paheellinen henkilö saatuaan luonnolta lahjaksi tietyntyypin elimen, ja vastaavasti kaikista paheellisista henkilöistä tarvitsisi vain tämän elimen ollakseen niin kuin Vincent de Paul. Myöntäkää päinvastoin, että erityiset elimet, jos ovatkin olemassa, ovat seurauksellisia ja kehittyivät kyvyn harjoittamisella kuten lihaksetkin. Teille ei olisi siinä mitään epärationaalista. Teemme todistukseksi arkipäiväisen vertailun. Tunnistatte juopuneen ihmisen tietyistä kasvojen tunnusmerkeistä. Kysymme siis, muuttavatko nämä tunnusmerkit hänet juopuneeksi vai saiko juopuneisuus nämä tunnusmerkit näkymään?

Voidaan siis todeta, että elimemme ovat taipumustemme mukaiset.

Vajaaälyisyys, hulluus

371. Onko sille perusteita, että vajaaälyisillä ja hulluilla olisi alhaisemman kategorian *sielu*^[5]?

”Ei, heillä on ihmisen sielu^[5], joka on usein älykkäämpi kuin ajattelette ja joka kärsii kommunikointikykyjensä riittämättömyydestä samalla tavalla kuin mykkä kärsii, kun ei voi puhua.”

372. Mikä on Luojan tarkoitus, kun Hän luo onnettomia olentoja, kuten vajaaälyiset ja hullut?

”Ne ovat rangaistustaan läpikäyviä Henkiä^[2], jotka asuttavat vajaaälyisten ruumiita. Nämä Henget^[2] kärsivät kokemastaan hankaluudesta ja itsessään kohtaamastaan mahdottomuudesta ilmaista itseään kehittymättömien tai viallisten elinten kautta.”

a) Eikö siis olekaan tarkalleen ottaen niin, että elimillä ei ole vaikutusta *sielun*^[5] kykyihin?

”Emme koskaan sanoneet, että elimillä ei olisi ollenkaan vaikutusta. Elimillä on hyvin suuri vaikutus kykyjen ilmaisemiseen. Elimet eivät kuitenkaan anna itse kykyä, ja siinä on ero. Hyvä muusikko ei tee huonon instrumentin kanssa hyvää musiikkia, eikä tämä estä häntä olemasta hyvä muusikko.”

On tarpeen erottaa normaali tila ja sairaaloinen tila. Normaalissa tilassa mieli voi syrjäyttää materiaan vastaan asettaman esteen. On kuitenkin tapauksia, joissa materia tarjoaa sellaisen vastustuksen, että ilmaisut ovat estettyjä tai luonnottomia, kuten vajaaälyisyydessä ja hulluudessa. Ne ovat sairaallosia tapauksia, ja tässä tilassa, kun *sielu*^[5] ei nauti vapaudestaan kokonaan, itse inhimillinen laki jättää ne vastuuttomiksi teoistaan.

373. Mikä meriitti on niiden vajaaälyisten ja mielisairaiden olentojen elämällä, jotka eivät pysty tekemään hyvää tai paha

eivätkä voi edistyä?

”Se on hyvitys, johon ne on pakotettu suostumaan niiden väärinkäytösten vuoksi, joita ne tekivät tietyillä kyvyillä aikaisemmissa elämässään. Se on ajanjakso arestissa.”

a) Voiko vajaaälyisen ruumiissa asua *Henki*^[2], joka elävöitti neorokasta ihmistä aikaisemmissa ruumiillisissa elämässään?

”Kyllä, nerous muuttuu joskus suureksi vahingoksi, kun hän väärinkäyttää älyllisiä kykyjään.”

Moraalinen ylemmyys ei ole aina suhteessa älykkyyden ylemmyyteen, ja suurimmilla neroilla voi olla paljon hyvitettävää. Siitä seuraa heille usein alhaisempi elämä kuin mitä heillä oli aikaisemmin, ja se on eräs kärsimyksen syistä. *Hengen*^[2] ilmaisuissaan kokemat esteet ovat sille kuin ketjut, jotka puristavat vahvan ihmisen liikkeitä. Voidaan sanoa, että hullu tai vajaaälyinen on aivoistaan vammautunut kuten rampa jaloistaan ja sokea silmistään.

374. Onko vajaaälyisellä *Hengen*^[2] tilassa tietoisuus mielensä tilasta?

”Kyllä, hyvin usein. Hän ymmärtää, että lentämistä estävä häkki on koetus ja hyvitys.”

375. Mikä on *Hengen*^[2] tilanne hulluudessa?

*”Ruumiista vapaa *Henki*^[2] vastaanottaa vaikutukset suoraan ja toimittaa tekojaan suoraan materiaan. Ruumiillistuneena^[17] se kuitenkin tavataan hyvin erilaisissa olosuhteissa, ja sen seurauksena se tekee ainoastaan niitä tekoja, jotka erityiset elimet mahdollistavat. Kun näiden elinten eräs osa tai ryhmä muuntuu, *Hengen*^[2] toiminta tai näitä elimiä koskevat vaikutukset tulevat keskeytetyksi. Jos menettää silmät, tulee sokeaksi; jos menettää korvat, tulee kuuroksi jne. Kuvittele nyt, että älykkyyden vaikutuksia johtava elin olisi osittain tai kokonaan vaurioitunut tai muuntunut, niin sinun on helppo ymmärtää, miten *Hengen*^[2] epätäydellisten tai luonnottomien elinten täytyy johtaa sen häiriin-*

tymiseen, jossa sillä itsellä syvällä sisimmässään on täydellinen tietoisuus, mutta jonka suuntaa se ei kykene hallitsemaan.

a) Onko se siis aina ruumis eikä *Henki*^[2], joka on häiriintynyt?

*”Kyllä, mutta on tarpeen ottaa huomioon, että samalla tavalla kuin *Henki*^[2] vaikuttaa aineeseen, aine reagoi siihen tietyin rajoituksin, jolloin saattaa ajan myötä tapahtua, että Hengen vahingoittuneet ymmärrys- ja toimintaelimet antavat sille vääriä vaikutelmia. Voi käydä niin, että ajan mittaan, kun hulluus kestää pitkään, samojen tekojen toistamisella alkaa olla *Henkeen*^[2] vaikutus, josta se vapautuu vain erottuaan täydellisesti kaikista aineellisista vaikutuksista.”*

376. Miksi hulluus johtaa joskus itsemurhaan?

*”*Henki*^[2] kärsii kokemastaan hankaluudesta ja itsestään tapamastaan kykenemättömyydestä ilmaista itseään vapaasti. Sen takia se etsii kuolemassa tavan rikkoa sitä pidättelevät siteet¹.”*

377. Tunteeko mielenvikaisen *Henki*^[2] vielä kuolemansa jälkeen kykynsä häiriytyneiksi?

”Se voi tuntea jonkun aikaa kuoleman jälkeen, kunnes on kokonaan irtautunut materiasta, kuten ihminen, joka herää ja tuntee jonkin aikaa kykynsä uudelleen unisuudesta johtuvan häiriintymisen jälkeen.”

378. Kuinka aivojen muutos voi reagoida *Henkeen*^[2] kuoleman jälkeen?

”Se on kuin jokin muisto. Paino tukahduttaa Hengen^[2], ja koska sillä ei ole tuntemusta kaikesta hulluutensa aikana läpikäymästään, se tarvitsee aina tietyn ajan pannakseen asiat järjestykseen. Tämän takia on niin, että mitä kauemmin hulluus kestää elämän aikana, sitä kauemmin kestää sidonnaisuus ja häiriintyneisyys

¹ Tällä on hyvin valitettavat seuraukset, eikä Henki tällä saata itseään vapaaksi koetuksestaan. Lähde: Itsemurha – Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää – Syyt ja seuraukset. Richard Simonetti.

kuoleman jälkeen. Ruumiista vapautunut Henki^[2] tuntee jonkin aikaa siteidensä jäljen.”

Lapsuus

379. Onko lapsen ruumista elävöittävä Henki^[2] yhtä kehittynyt kuin aikuisen Henki^[2]?

”Voi olla kehittyneempi, jos se kehittyi aikaisemmin. Ainoastaan epätäydelliset elimet estävät sitä ilmaisemasta itseään. Lapsi toimii sen instrumentin sallimalla tavalla, jolla hän ilmaisee itseään.”

380. Ajatteleeko varhaislapsuutta elävän lapsen Henki^[2] lapsen vai aikuisen tavoin, kun ei oteta huomioon esteitä, jotka elinten epätäydellisyys asettaa Hengen^[2] vapaata ilmaisemista vastaan?

”Kun hän on lapsi, on luonnollista, että kehittymättömät älyllisyyden elimet eivät voi antaa lapselle kaikkea aikuisen intuitiota. Sillä on sen seurauksena hyvin rajoittunut älykkyys siihen asti, kunnes ikä kypsyyttä järjen. Ruumiillistumista^[17] seuraava sekaannus ei lakkaa äkkiä syntymisen hetkellä; se häviää vain asteittain elinten kehittymisen myötä.”

Eräs havainto tukee tätä vastausta. Unissa lapsella ei ole aikuisen piirteitä. Unen kohde on lähes aina lapsellinen, mikä ilmaisee Hengen^[2] huolenaiheiden luonnetta.”

381. Palaako lapsen Henki^[2] kuollessaan välittömästi aikaisempaan kuntoisuuteensa?

”Näin täytyy olla, kun se on irrottautunut lihallisesta päällysteestään. Se ei kuitenkaan hanki aiempaa selväjärkisyyttään ennen kuin eroaminen ruumiista on täydellinen, eli kun sillä ei ole enää minkäänlaista sidettä ruumiin ja Hengen^[2] välillä.”

382. Kärsiikö ruumiillistunut^[17] Henki^[2] lapsuutensa aikana elintensä epätäydellisyydestä aiheutuvasta epämuikavuudesta?

”Ei. Tämä tila on eräs tarve, se on luonnollinen ja Luojan tar-

koitusperien mukainen: *se on Hengen^[2] levähdysaika.*”

383. Mitä hyötyä *Hengelle^[2]* on lapsuuden läpikäymisestä?

”*Henki^[2] ruumiillistuu^[17] kehittyäkseen. Tämän ajanjakson aikana se on vastaanottavampi saamilleen vaikutuksille, jotka voivat auttaa sen kehityksessä, jossa lapsen kasvatuksesta vastuussa olevien täytyy avustaa.*”

384. Miksi lapsen ensimmäiset mielenilmaisut ovat itkua?

”*Jotta hän herättäisi äidin kiinnostusta ja huomiota, jota hän tarvitsee. Ettekö ymmärrä, että jos vastasyntyneellä lapsella olisi ainoastaan ilonilmaisuja silloin kun hän ei voi vielä puhua, vain harvat huolestuisivat hänen tarpeistaan. Ihailkaa kaikessa Luojan tietämystä.*”

385. Mistä tulevat muutokset, jotka tapahtuvat luonteenpiirteisessä tietyssä iässä, erityisesti nuoruudesta lähtiessä? Muuntuuko *Henki^[2]*?

”*Henki^[2] ottaa alkuperäisen luonteensa ja näyttää, kuka oli.*”

Te ette tunne salaisuuksia, jotka lapset piilottavat viattomuutensa. Ette tiedä, keitä he ovat, mitä olivat ja mitä tulevat olemaan. Te kuitenkin rakastatte heitä, haluatte heille hyvää niin kuin he olisivat osa teitä sillä tavalla, että äidinrakkautta pidetään suurimpana rakkautena, mitä olento voi toista olentoa kohtaan tuntea. Mistä tulee tämä hyvä kiintymys, tämä lempeä hyväntahtoisuus, mitä vielä muutkin kuin lapsen omat vanhemmat kokevat lapsia kohtaan? Tiedättekö? Ette. Tämän tulen selvittämään teille.

Lapset ovat olentoja, joita Jumala lähettää uusiin ruumiillisiin elämiin, ja jotta he eivät voisi moittia Jumalaa liiallisesta ankaruudesta, Jumala antaa heille kaikki viattomuuden ulkomuodot. Jopa luonnoltaan paha lapsikin piilottaa erheensä tiedottomuutteen teoistaan. Tämä viattomuus ei ole todellinen ylemmyys verrattuna siihen, mitä lapsi oli aikaisemmin. Se on kuvastus siitä, mitä heidän tulisi olla, ja jos jotkut eivät viattomasti ole, niin

ainoastaan he kokevat rangaistuksen.

Jumala ei kuitenkaan anna tätä viattomuuden ulkoasua ainoastaan lasten itsensä vuoksi. Se on myös ja ennen kaikkea vanhemmille, joiden rakkautta heidän haurautensa tarvitsee. Tämä rakkaus olisi erikoisesti heikentynyt, jos he näkisivät lapsen mahdollisesti omaavan kiukkuisen ja tylyn luonteenpiirteen. Sen sijaan usko lastensa hyvyteen ja kiltteyteen antaa vanhemmille kaiken kiintymyksen, ja lapset saavat osakseen hienostuneimpia huomioita. Kuitenkin siitä lähtien, kun lapsella ei ole enää tarvetta tälle suojelulle ja auttamiselle, jota vanhemmat hänelle antoivat viidentoista tai kahdenkymmenen vuoden aikana, hänen todellinen ja yksilöllinen luonteenpiirteensä paljastuu kaikessa alastomuudessaan. Lapset säilyvät hyvinä, jos olivat pohjimmiltaan hyviä, mutta he paljastavat aina sävynsä, jotka olivat varhaisessa lapsuudessa kätkeytyneitä.”

Näette, että Jumalan määräämät tiet ovat aina parhaita, ja kun on puhdas sydän, selitys on helposti käsitettävissä.

Kuvitelkaa, että lapsen Henki⁽²⁾, joka syntyy teidän keskuuteenne, voi tulla maailmasta, jossa sillä oli hyvin erilaiset elintavat. Kertokaa minulle, kuinka tällä toisesta maailmasta tulevalle uudella olennolla voi olla intohimoja, joita teillä ei ole sekä taipumuksia, jotka ovat aivan päinvastaisia kuin teillä? Kuinka muuten haluaisitte hänen syntyvän teidän joukkoonne kuin nykyisellä Jumalan haluamalla tavalla eli lapsuuden seulan läpi? Lapsuudessa sekaantuvat kaikenlaisten luotujen olentojen kaikki ajatukset, kaikki luonteenpiirteet, kaikki vaihtelevuudet, tässä maailmojen loputtomuudessa, jossa Jumalan luomukset elävät. Te löydätte kuoltuanne itse itsenne erään tyyppisestä lapsuudesta uusien veljien keskuudessa. Uudessa maailmassa, muualla kuin Maassa tapahtuvassa elämässä, ette tunne tämän teille uuden maailman tapoja ja suhteita. Tulette käsittelemään vaikeuksien kanssa kieltä, jota ette tottuneita puhumaan, kieltä, joka on elävämpi kuin teidän ajatuksenne ovat tänään. (ks. nro 319)

Lapsuudella on vielä lisäksi eräs tarkoituksiperä: Hengen⁽²⁾ eivät astu ruumiilliseen elämään muuten kuin kehittyäkseen. Väliai-

kainen heikkous muuttaa ne lempeiksi, myötämielisiksi kokemusten antamille neuroille sekä niille, joiden täytyy saada Hengen^[2] kehittymään. Silloin Henki^[2] voi uudistaa luonteenpiirteensä ja tukahduttaa pahat taipumuksensa. Sellainen on Jumalan vanhemmille luottama tehtävä, pyhä tehtävä, josta täytyy vastata.

Näin ollen lapsuus ei ole ainoastaan hyödyllinen, tarpeellinen, välttämätön, vaan se on myös luonnollinen seuraus laeista, jotka Jumala asetti ja jotka säätelevät maailmankaikkeutta.”

Maalliset sympatiat ja antipatiat

386. Voivatko kaksi yksilöä, jotka tuntevat toisensa ja rakastavat toisiaan erään ruumiillisen elämän aikana, kohdata toisessa ruumiillisessa elämässä ja tunnistaa toisensa?

*”Eivät voi tunnistaa mutta kyllä, voivat tuntea viehätystä toisiaan kohtaan. Usein näillä vilpittömään mieltymykseen perustuvilla läheisillä yhteyksillä ei ole muuta syytä. Kaksi yksilöä lähestyy toinen toistaan satunnaisilta näyttävisä olosuhteissa, mutta tosiasiansa tämä on seuraus niiden kahden Hengen^[2] veto-voimasta, jotka vastavuoroisesti **etsivät toisiaan ihmisjoukosta.**”*

a) Eikö niille olisi miellyttävämpää, jos ne tunnistaisivat toisensa?

”Ei aina; menneiden elämien muistoissa olisi suurempia hankaluuksia kuin uskottekaan. Kuoleman jälkeen ne tunnistavat toisensa ja tulevat tietämään yhdessä käymänsä ajan.” (ks. nro 392)

387. Alkaako sympatia aina aikaisemmasta tuntemisesta?

”Ei. Kaksi toistensa seuraan mieltynyttä Henkeä^[2] hakeutuu luonnollisesti toistensa luokse ilman, että ne ovat tunteneet toisiaan ihmisinä.”

388. Eivätkö tapaamiset, jotka tapahtuvat joillakin kerroilla tietuille ihmisille ja jotka myönnetään sattumiksi, olekin seuraus erään tyyppisistä sympaattisista suhteista?

”Ajattelevien olentojen välillä on siteitä, joita ette vielä tunne. Magnetismi⁽¹³⁾ on opas tähän tieteeseen, jonka ymmärrätte paremmin myöhemmin.”

389. Mistä tulee vaistonvarainen hylkiminen, jota koemme tiet-
tyjä ihmisiä kohtaan ensi silmäyksellä?

*”Toisiaan kohtaan antipatiaa tuntevat Henget⁽²⁾ aavistavat ja tunnistavat toisensa, vaikka eivät ole vielä puhuneetkaan toisil-
leen.”*

390. Onko vaistonvarainen antipatia aina pahanluontoisuuden
merkki?

*”Kaksi Henkeä⁽²⁾ eivät välttämättä ole pahoja, vaikka eivät tun-
ne toisiaan kohtaan sympatiaa. Antipatia voi syntyä erilaisesta
tavasta ajatella, mutta sitä mukaa kun ne kehittyvät erilaisuudet
häviävät ja antipatia katoaa.”*

391. Syntyykö antipatia kahden Hengen⁽²⁾ välillä paremmasta
vai huonommasta Hengestä⁽²⁾¹?

*”Yhdestä ja toisesta, mutta niiden väliset syyt ja seuraukset ovat
erilaiset. Vähemmän kehittynyt Henki⁽²⁾ ei pidä kenestäkään, joka
voi tuomita tai paljastaa sen. Nähdessään ihmisen ensimmäistä
kertaa se tietää, että ei tule olemaan hyväksytty. Sen etäännytti-
minen muuttuu vihaksi, mustasukkaisuudeksi ja inspiroi sille halun
tehdä pahaa. Hyvä Henki⁽²⁾ hylkii pahaa, koska se tietää, että ei
tule ymmärretyksi ja että toisella ei ole samoja tunteita. Koska se
on kuitenkin varma ylemmyydestään, se ei tunne toista kohtaan
vihaa eikä mustasukkaisuutta. Se tyytyy välttelemään ja sääli-
mään vähemmän kehittyntä Henkeä⁽²⁾.”*

Menneisyyden unohtaminen

392. Miksi ruumiillistunut⁽¹⁷⁾ Henki⁽²⁾ menettää muistin mennei-
syydestään?

”Ihminen ei voi eikä hänen pidä tietää kaikkea. Jumala suures-

*sa tietäväisyydessään haluaa hänet näin. Ilman tietyt asiat peittävää huntua hän häikäistyisi niin kuin se, joka kulkee ilman välimuotoa pimeydestä valoon. **Menneisyyden unohduksen kautta hän on enemmän itsensä.***”

393. Millä tavalla ihminen voi olla vastuullinen teoistaan ja hyvittää virheensä, joita ei muista? Kuinka voi käyttää unohdukseen vaipuneissa elämissä hankittuja kokemuksia hyväkseen? Olisi ymmärrettävää, että elämän hankaluudet ovat hänelle opetus, jos hän muistaisi niiden aiheuttajan. Mutta silloin, kun hän ei muista, jokainen elämä on kuin se olisi ensimmäinen ja kuin aloittaisi aina alusta. Kuinka tämä sopii Jumalan oikeuteen?

*”Jokaisessa uudessa elämässä ihmisellä on enemmän älykkyyttä ja hän voi erottaa paremmin hyvän ja pahan. Missä olisi meriitti, jos hän muistaisi kaiken menneen? Kun Henki^[2] palaa alkuperäiseen elämään (Henkien maailmaan^[4]), kaikki sen mennyt elämä avautuu sen eteen. Se näkee tekemänsä virheet, jotka ovat sen kärsimysten syy, ja se näkee, että se olisi voinut estää niiden tekemisen. Se ymmärtää, että sille annettu asema on oikeudenmukainen ja pyrkii siten ruumiilliseen elämään, joka voisi hyvittää sen aiheuttaman vahingon. Se etsii yhdenmukaisia koetuksia sen mukaan, mitä on käynyt läpi, tai taisteluja, joiden usko olevan kehitykselleen sopivia. Se pyytää itseään korkeampia Henkiä^[2] auttamaan sitä tässä tehtävässä, johon on ryhtymässä. Se tietää, että tässä uudessa elämässä sille oppaaksi annettu Henki^[2] pyrkii panemaan sen korjaamaan virheensä ja antaa sille erään tyyppisen **intuition** jo tehdyistä virheistä. Omaatte tämän saman intuition ajatuksissanne, rikollisessa halussa, joka tulee teihin usein ja jota hyljitte vaistonvaraisesti luullen useimmilla kerroilla tämän hylkimisen tulevan vanhemmilta vastaanottamistanne periaatteista. Se on kuitenkin omantunnon ääni, joka puhuu teille, ja tämä ääni on muisto menneestä. Se on ääni, joka varoittaa teitä ennalta kaatumasta virheisiin, joihin olette aikaisemmin kaatuneet. Jos Henki^[2] kestää näitä koetuksia rohkeasti mentyään tähän uuteen elämään, se kehittyy ja nousee Henkien^[2]*

hierarkiassa palatessaan niiden joukkoon.”

Meillä ei ole ruumiillisen elämän aikana tarkkaa muistikuvaa siitä, mitä olimme, ja mitä hyvää ja mitä pahaa teimme aikaisemmissa elämässämme. Meillä on kuitenkin siitä kaikesta intuitio, ja meidän vaistonvaraiset taipumuksemme ovat muisto menneisyydestämme. Omatuntomme on meissä asustava halu olla tekemättä samoja virheitä, ja se varoittaa meitä, jotta vastustaisimme.

394. Ymmärtävätkö ihmiset meidän maailmaamme kehittyneemmissä maailmoissa, joissa ei olla kaikkien meidän fyysisten tarpeidemme ja meitä ahdistavien sairauksien vallitsemia, olevansa onnellisempia kuin me? Onnellisuus on yleisesti ottaen suhteellista. Tuntemme onnellisuutta verrattuna vähemmän onnelliseen tilaan. Jotkut näistä maailmoista, vaikka olisivatkin parempia kuin meidän maailmamme, eivät ole vielä täydellisyyden tilassa, ja sitä maailmaa asuttavilla yksilöillä täytyy olla omantyyppiset harminsa. Meidän keskuudessamme rikkaalla ei ole materiaalistien tarpeiden ahdistuksia niin kuin köyhällä, mutta hänellä ei silti ole vähemmän elämää katkeroittavia hankaluuksia. Kysyn siis: tuntevatko näiden maailmojen asukkaat olosuhteissa, joissa heidät kohdataan, olevansa onnettomampia kuin me, ja eivätkö he valittele kohtaloaan, koska vertaava muistikuva aikaisemmasta elämästä on unohtunut?

”Tähän on tarpeen antaa kaksi erilaista vastausta. Niiden maailmojen joukossa, joista puhut, on olemassa maailmoja, joiden asukkailla on hyvin selvä ja kirkas muistikuva aikaisemmista elämistään. Näissä maailmoissa ymmärrettävästi voidaan ja tiedetään arvostaa sitä, että Jumala sallii heidän nauttia onnellisuudesta. On kuitenkin olemassa muita kehittyneempiä maailmoja, joissa asukkaat, kuten meille kerroit, ovat paremmissa olosuhteissa kuin te, mutta heillä ei ole vähemmän hankaluuksia tai kurjuuksia. He eivät ole onnellisia sen muistikuvan takia, joka heillä on vielä onnettomammasta tilasta. Jos he eivät nauti siitä ruumiillisena ihmisenä, he nauttivat siitä Henkenä^[2].”

Eikö näiden aikaisempien elämien, ennen kaikkea tuskallisten, unohtamisessa ole jotain sallimuksellista ja jotain, jossa heijastuu jumalallinen viisaus? Kun ylemmissä maailmoissa muistellaan aikaisempia elämiä, muistikuva onnettomista elämistä on vain kuin muistissa oleva huono uni, joka tulee esiin. Eikö muistikuva kaikesta kärsitystä syventäisi alhaisemmissa maailmoissa senhetkistä onnettomuuden tilaa? Teemme siitä siis johtopäätöksen, että kaikki, mitä Jumala teki, on hyvin tehty eikä meidän sovi kritisoida Hänen luomuksiaan ja kertoa, kuinka maailmankaikkeutta olisi pitänyt säädellä.

Muistikuvassa aikaisemmista henkilöllisyyksistämme olisi hyvin suuria hankaluuksia. Se voisi tietyissä tapauksissa häväistä meitä käsittämättömän paljon. Toisissa tapauksissa se herättäisi ylpeyttä ja sen takia juuri voisi olla esteenä meidän vapaalle valinnallemme. Jumala antoi meille kehittymistämme varten sen, mikä on meille tarpeen ja riittävää: omantunnon äänen ja meidän vaistonvaraiset taipumuksemme, jotta pidättyisimme siitä, mikä voi vahingoittaa meitä. Lisäämme vielä, että jos meillä olisi muistikuvat aikaisemmista henkilökohtaisista teoistamme, meillä olisi samalla tavalla muistikuvat muiden aikaisemmista teoista, ja tällä tuntemuksella voisi olla ikävämät seuraukset sosiaalsiin suhteisiimme. Koska meillä ei ole aina motiiveja ylistää menneisyyttämme, ihminen on lähes aina onnellinen, kun hunttu lasketaan menneisyyden ylle. Tämä on täydellisen yhdenmukainen *Henkien*^[2] uskonopin kanssa, mitä tulee meidän maailmaamme kehittyneempiin maailmoihin. Näissä maailmoissa, joissa kukoistaa vain hyvyys, menneisyyden muistossa ei ole mitään tuskallista. Näissä maailmoissa tiedostetaan edellinen ruumiillinen elämä samalla tavalla kuin me tiedämme, mitä vähän aikaa sitten teimme. Kuten sanoimme, muisto siitä, miten he oleskelivät alhaisemmissa maailmoissa, ei merkitse heille enempää kuin paha uni.

395. Voimmeko saada joitakin paljastuksia meidän aikaisemmista elämistämme?

”Emme aina. Useat kuitenkin tietävät, mitä olivat ja mitä tekivät. Jos he saisivat kertoa avoimesti, he tekisivät tavattomia paljastuksia menneisyydestään.”

396. Tietyt ihmiset uskovat, että heillä on haalea muisto tuntemattomasta menneisyydestä, joka näkyy heille kuin pakeneva kuvaelma unesta, jota pyrkii turhaan pidättämään? Onko tämä yksinkertaisesti illuusiota?

”Joillakin kerroilla se on todellista, mutta useimmiten se on illuusiota, jota vastaan on syytä olla varuillaan, koska se voi olla ylivilkkaan mielikuvituksen seuraus.”

397. Onko muistikuva aikaisemmista elämästä tarkempi meitä kehittyneemmissä ruumiillisissa elämissä?

”Kyllä. Sitä mukaa kun ruumis on vähemmän materiaalinen, se muistaa paremmin. Muisto menneestä on kirkkaampi niille, jotka asuttavat korkeammalle kehittyneitä maailmoja.”

398. Kun ihmisen vaistonvaraiset taipumukset ovat eräs muistikuva menneisyydestä, seuraako siitä, että ihminen voi tunnistaa tekemänsä virheet näitä taipumuksia opiskelemalla?

”Epäilemättä, tiettyyn pisteeseen asti, mutta on tarpeen huomioida kehitys, joka on voinut operoida Hengessä^[2], ja päätökset, joita se teki ruumiillisten elämien välisenä aikana. Nykyinen elämä voi olla itse asiassa paljon parempi kuin edellinen.”

a) Voiko se olla pahempi? Voiko ihminen tehdä elämässään virheitä, joita ei tehnyt edellisessä elämässä?

”Tämä riippuu hänen kehittyneisyydestään. Jos hän ei ymmärrä kestää koetuksia, hän voi tulla laahautuneeksi uusiin virheisiin, jotka ovat seuraus hänen valitsemastaan asemasta. Mutta yleisesti ottaen nämä virheet saavat aikaan Hengen^[2] kehityksessä ennemminkin paikallaan pysymisen kuin kehittymiselle vastakkaisen huonontumisen tilan, koska Henki^[2] voi kehittyä tai pysyä kehityksessä paikallaan mutta ei huonontua.”

399. Kun ruumiillisen elämän vaikeudet ovat samaan aikaan sekä hyvitys menneistä virheistä että koetus tulevaisuudelle, seuraako siitä, että näiden vaikeuksien peruspiirteistä voi tehdä johdopäätöksen aikaisemman elämän tavasta?

”Hyvin usein, sillä kutakin meistä rangaistaan sen mukaan, mitä syntiä teki. Ei ole kuitenkaan tarpeen tehdä tästä absoluuttista sääntöä. Vaistonvaraiset taipumukset ovat oikeampi osoitin aikaisemmista ruumiillisista elämistä, koska Hengen^[2] kestävät koetukset ovat yhtä paljon menneisyydelle kuin tulevaisuudellekin.”

Kun Henki^[2] saavuttaa ruumiillisten elämiensä välisen tilan lopun, jonka Luoja on määritellyt, Henki^[2] voi itse valita koetukset, joihin haluaa alistua kehitystään nopeuttaakseen, toisin sanottuna ruumiillisen elämän tyyppin, jonka uskoo sopivimmaksi tarjoamaan tien kehitykseen. Nämä koetukset ovat aina suhteessa virheisiin, joita täytyy hyvittää. Jos voittaa ne, ylenyy; jos lankeaa niihin, on aloitettava alusta.

Henki^[2] käyttää valinnanvapauttaan aina hyväkseen. Tämän vapauden ansiosta se valitsee Hengen^[2] tilassa ruumiillisen elämän koetukset, ja kun se on ruumiillistuneessa^[17] tilassa, se pohtii täyttääkö ne vai ei, se valitsee hyvän ja pahan väliltä. Jos ihmisen valinnanvapautta ei myönnettäisi olevan, tämä pienentäisi ihmisen samaan kuin vailla valinnanvapautta oleva kone.

Astuessaan ruumiilliseen elämään Henki^[2] menettää väliaikaisesti muistikuvat aikaisemmista elämistään aivan kuin huntu piilottaisi ne. Sillä on kuitenkin tietyillä kerroilla heikko tietoisuus niistä, ja ne voivat tulla paljastetuiksi tietyissä olosuhteissa. Näin tapahtuu kuitenkin ainoastaan korkeampien Henkien^[2] tahdosta, jotka tekevät sen spontaanisti hyödyllisen tarkoituksen aikaansaamiseksi eivätkä koskaan tyydyttääkseen tyhjää uteliaisuutta.

Tulevat elämät eivät voi tulla missään tapauksessa paljastetuiksi, koska ne riippuvat siitä, kuinka Henki^[2] täyttää nykyisen elämän tehtävät sekä Hengen^[2] myöhäisemmistä valinnoista.

Aikaisempien virheiden unohtaminen ei ole este *Hengen*^[2] kehitykselle, vaikka virheistä ei olisi tarkkapiirteistä muistoa. Tuntemus, joka sillä oli ruumiillisten elämiensä välillä, ja halu virheiden korjaamiseen ohjaavat sitä intuition kautta ja antavat sille ajatuksen pahan vastustamisesta. Tämä ajatus on oman tunnon ääni, jota sitä tarkkailevat korkeammat *Henget*^[2] vahvistavat, jos kuuntelee niiden ehdottamia hyviä inspiraatioita.

Jos ihminen ei tunne aikaisemmissa elämissään tekemiään tekoja, hän voi aina saada tietoonsa, minkä tyyppisiin virheisiin oli syyllistynyt ja mikä oli hänen hallitseva luonteenpiirteensä. Itseen tutkiskelemalla on mahdollista luoda mielikuva siitä, mitä oli, ei sen mukaan, mitä on, vaan omien taipumustensa kautta.

Ruumiillisen elämän hankaluudet ovat samanaikaisesti hyvitys menneisyyden virheistä ja koetus tulevaisuuden kannalta. Ne puhdistavat ja kehittävät meitä sen mukaan, kestämmekö ne alistuen ja valittelematta.

Myös oman elämämme vaikeuksien ja kestettävien koetusten luonne voi valaista, mitä olimme ja mitä teimme aikaisemmissa elämissämme. Samalla tavalla kuin maailmassamme tuomitsemme rikollisen tekoja rangaistuksilla, jotka kuhunkin rikkeeseen on määrätty. Näin ollen jotakin rangaistaan ylpeydestään häpäisemällä tämä alaisen aseman elämällä, pahaa, rikasta ja kitsasta äärimmäisellä köyhyydellä, muita kohtaan kovaa kovuudella, tyrannia orjuudella, huonoa lasta lastensa kiittämättömyydellä, laiskaa erittäin raskaalla työllä jne.

Luku VIII – Sielun vapautuminen

1. Nukkuminen ja unet – 2. Henkien vierailut elävien joukossa – 3. Ajatustenvaihto tunnistamattomalla tavalla – 4. Letargia, katalepsia ja kuollutta muistuttavat – 5. Somnambulismi – 6. Ekstaasi – 7. Selvänäkö – 8. Teoreettinen tiivistelmä somnambulismista, ekstaasista ja selvänäöstä

Nukkuminen ja unet

400. Pysykö ruumiillistunut^[17] Henki^[2] mielellään ruumiillisessa päällysteessään?

”Sama kuin kysyisitte vangilta, että ilostuuko hän häkistään. Henki^[2], ruumiillistuneena^[17], pyrkii lakkaamatta vapauttamiseen. Mitä tiheämpi ruumiillinen päällyste on, sitä enemmän se haluaa olla irti siitä.”

401. Lepääkö sielu^[5] unen aikana samalla tavalla kuin ruumis?

”Ei, Henki^[2] ei ole koskaan pysähtynyt. Unen aikana sen ruumiiseen liittävät siteet löystyvät eikä ruumis tarvitse Henkeä^[2]. Näin ollen Henki^[2] harhailee avaruudessa ja käy suurempaan suhteeseen muiden Henkien^[2] kanssa.”

402. Kuinka voimme arvioida Hengen^[2] vapautta unen aikana?

”Unien kautta. Uskokaa, että kun ruumis lepää, Hengellä^[2] on käytettävissä enemmän kykyjä kuin valveilla. Silloin Hengellä^[2] on tuntemus menneisyydestä, ja se näkee tulevaisuuden tietyillä kerroilla ennalta. Unessa sielu^[5] hankkii suuremmat voimat ja voi kommunikoida muiden Henkien^[2] kanssa, jotka voivat olla tästä tai muusta maailmasta. Kerrotte usein: ”Minulla oli eräs outo

uni, eräs kauhea uni, jossa ei ole mitään totuudenmukaista.” Erehdytte. Se on usein muisto paikoista ja asioista, joita näitte tai tulette näkemään toisessa elämässänne tai toisella hetkellä. Ruumiin ollessa turtunut Henki^[2] pyrkii rikkomaan kahleensa tunnustellen menneisyyttä ja tulevaisuutta.

Ihmisparka, joka tuntee niin vähän kaikista tavanomaisimmista elämän ilmiöistä! Uskotte itsenne tietäväisiksi ja sumennutte kaikista arkipäiväisimmistä asioista. Ette osaa vastata näihin jokaisen lapsen kysymyksiin: ”Mitä teemme nukkuessamme, ja mitä unet ovat?”

Uni vapauttaa osittain sielun^[5] ruumiista. Nukkuessaan ihminen on hetkellisesti samassa tilassa, mistä hänet kohdataan aina kuoleman jälkeen. Kuollessaan materiasta pikaisesti irtautuvilla Hengillä^[2] on järkeviä unia. Ne kokoontuvat nukkuessaan muiden korkeammalle kehittyneiden Henkien^[2] seuraan. Niiden kanssa ne matkustavat, keskustelevat, ohjeistuvat ja jopa tekevät töitä, jotka kohtaavat valmiina, kun kuolevat. Tämän täytyy opettaa teitä jälleen kerran erään pyhimitykseksi nimetyn sanojen mukaisesti: ”Älkää pelätkö kuolemaa, koska kuulette joka päivä.” Näin tapahtuu korkeammalle kehittyneille Hengille^[2]. Suurimman osan ihmisistä täytyy kuitenkin olla kuollessaan monia tunteja häiriintyneessä tilassa, siinä epävarmuudessa, josta niin monet teille puhuivat. He menevät nukkuessaan joko vähemmän kehittyneisiin maailmoihin, joissa vanhat kiintymykset kutsuvat heitä, tai etsimään nautintoja, jotka voivat olla alhaisempia kuin ne, joita teillä on täällä. He tulevat hankkimaan vielä alhaisempia, ymmärtämättömämpiä ja vaarallisempia oppeja, mitä teidän keskuudessanne opetetaan. Ja se, mikä luo sympatioita maan päällä, on vain sitä, että tuntee herätessään sydämensä kautta olevansa lähentyneinä niihin, joiden kanssa tuli viettäneeksi kahdeksan tai yhdeksän tuntia onnellisuutta tai nautintoja. Tämä myös selittää ylitsepääsemättömät antipatiat, joita tunnemme tiettyjä ihmisiä kohtaan, koska tiedämme sydämemme pohjassa, että näillä ihmisillä on erilainen omatunto meihin verrattuna. Me tunnistamme heidät ilman, että olisimme koskaan heitä fyysisesti silmillämme

nähneet. Se selittää myös välinpitämättömyyden uusien ystävien etsimiseen, sillä tiedämme, että muualla on paljon heitä, jotka rakastavat meitä ja haluavat meille hyvää. Toisin sanoen, uni vaikuttaa teidän elämäänne enemmän kuin uskottekaan.

Unen vaikutuksen kautta ruumiillistuneet^[17] Henget^[2] ovat aina suhteissa Henkien maailman^[4] kanssa, ja se saa korkeammat Henget^[2] suostumaan ruumiillistumaan^[17] teidän keskuuteenne ilman suurempaa vastenmielisyyttä. Jumala tahtoi, että korkeampien Henkien^[2] ollessa kontaktissa paheeseen ne voivat mennä uudistumaan hyvyyden lähteessä, jotta eivät menehtyisi pyrkimyksissään tullessaan opastamaan muita. Uni on ovi, jonka Jumala avasi niille, jotta ne voisivat tavata taivaallisia ystäviään. Se on levähdystauko työn jälkeen niiden odottaessa suurta vapautusta, lopullista vapautusta, joka palauttaa ne niiden todelliseen ympäristöön.

Uni on muisto, jonka teidän sielunne^[5] näki nukkumisen aikana. Huomaatteko, kuitenkin, että ette aina uneksi? Tämä tapahtuu, koska ette aina muista näkemäänne tai kaikkea sitä, mitä näitte nukkumisen aikana. Näin tapahtuu, koska teidän sielunne^[5] on tilassa, jossa sillä ei ole kaikkia kykyjään kokonaisuudessaan. Uni on usein vain muisto sekaannuksesta, joka seuraa teidän lähtöänne ja paluutanne. Siihen yhdistyy se, mitä teitte tai mikä teitä huolestutti valveilla olon aikana. Kuinka selittäisitte ilman tätä nämä absurdit unet, joita kaikista tietävimmät samalla tavalla kuin kaikista yksinkertaisimmatkin ihmiset näkevät? On myös niin, että pahat Henget^[2] käyttävät unia kiusatakseen heikkoja sieluja^[5] ja pelkureita.

Näette lopulta toisentyyppisen unen yleistyvän. Se on yhtä vanha kuin tuntemuksenne, mutta ette tunne sitä. Tässä käsittelen Jeanne de Arcin, Jaakobin ja juutalaisten profeettojen sekä muutamien intialaisten tietäjien unia. Tämä uni on muisto sielun^[5] lähes täydellisestä ruumiista vapautuneisuuden tilasta, muisto tästä toisesta elämästä, josta teille puhun.

Pyrkikää erottamaan hyvin nämä kahdentyyppiset unet muistamistanne unista, muuten vaivutte ristiriitoihin ja virheisiin, jotka

ovat tuhoisia teidän uskollenne.”

Unet ovat tulos *sielun*^[5] vapautumisesta, joka muuttaa *sielun*^[5] riippumattommaksi lakkauttamalla väliaikaisesti aktiivisen elämän ja suhteet. Siihen liittyy erään tyyppinen sumea selvänäkö, joka ylettyy kaikista kaukaisimpiin tai ennennäkemättömiin paikkoihin ja joskus jopa toisiin maailmoihin. Sieltä tulevat myös muistot, jotka tuovat mieleen tapahtumia edeltävästä elämästä tai aikaisemmista elämistä. Niiden kuvaelmien outous, joita kokee tai koki tuntemattomissa maailmoissa maailman tämänhetkisten asioiden keskellä, muodostaa nämä omituiset ja sekaiset yhdistelmät, joissa ei näytä olevan minkäänlaista järkeä eikä yhteyttä.

Lisäksi unien epäjohdonmukaisuus selittyy aukoilla, joita tuottaa epätäydellinen muisto meille unessa ilmestyneistä asioista. Uni on kuin kertomus, josta on karsittu lauseita tai lauseiden osia satunnaisesti; loput osat menettävät yhdistettynä kaiken järkevän tarkoituksensa.

403. Miksi emme aina muista unia?

”Se mitä sanotte uneksi, on ainoastaan ruumiin lepoa, koska Henki^[2] on aina liikkeessä. Ruumiin levon aikana Henki^[2] saa takaisin vähän ruumiinsa vapautta ja vaihtaa kuulumisia niiden kanssa, jotka ovat sille rakkaita, olivat ne sitten tästä tai muusta maailmasta. Koska ruumis on kuitenkin raskasta ja tiheää materiaa, se säilyttää harvoin Hengen^[2] vastaanottaman vaikutelman, koska Henki^[2] ei vastaanota vaikutelmia ruumiin elimillä.”

404. Mitä pitäisi ajatella unien merkityksestä?

”Unet eivät ole oikeellisia viitteitä, kuten jotkut ennustajat ymmärtävät, koska olisi absurdia uskoa, että jonkun asian uneksiminen ennustaisi jotakin. Unet ovat todellisia siinä suhteessa, että ne näyttävät todellisia kuvauksia Hengelle^[2], mutta tällä ei useinkaan ole suhdetta siihen, mitä on meneillään ruumiillisessa elämässä. Usein, kuten kerroimme teille, uni voi olla myös menneisyyden muisto. Ja lopulta, se voi olla aavistus tulevaisuudes-

ta, jos Jumala sen sallii, tai näkymä, joka on sillä hetkellä meillä toisessa paikassa, jonne sielu^[5] kulkeutui. Eikö teillä ole lukuisia tapauksia henkilöistä, jotka ilmestyivät unessa varoittamaan sukulaisiaan tai ystäviään siitä, mitä tulee tapahtumaan? Mitä muuta nämä ilmestymiset ovat kuin näiden ihmisten sieluja^[5] tai Henkiä^[2], jotka tulevat kommunikoimaan teidän kanssanne? Kun teille vahvistuu se, että unessa näkemänne todellakin tapahtui myöhemmin, eikö tulekin todistetuksi, että mielikuvitus ei ole tuottanut mitään tästä tapahtumasta, ennen kaikkea, jos unessa näkemänne ei käynyt teidän mielessänne valveilla ollessanne?”

405. Unissa nähdään usein asioita, jotka muistuttavat aavistuksia tulevaisuudesta mutta jotka eivät toteudu. Mistä nämä tulevat?

*”Ne voivat toteutua Hengelle^[2], jos ne eivät toteudu ruumiille. Tämä tapahtuu, koska Henki^[2] näkee haluamansa asian, **koska se menee tapaamaan sitä**. On syytä muistaa, että unen aikana sielu^[5] on aina enemmän tai vähemmän materian vaikutuksessa ja sen seurauksena se ei koskaan vapaudu täydellisesti maallista ajatusmalleista. Tämä johtaa siihen, että valveillaolon huolenaiheet voivat antaa nähdyille asioille halutun tai pelottavan ulkomuodon, ja tätä voitte todellakin kutsua mielikuvituksen seuraukseksi. Kun olette vahvasti huolestuneita jostakin asiasta, kaikki näkemänne liittyy siihen.”*

406. Eikö se olekin mielikuvituksen seuraus, kun näemme unissamme täydellisesti tuntemiamme eläviä ihmisiä tekemässä tekoja, joita emme uskoisi heidän tekevän missään tapauksessa?

”Tekoja, joita ette usko heidän tekevän missään tapauksessa? Mitä todellisuudessa tiedätte? Heidän Henkensä^[2] voivat vieraila teidän Henkenne^[2] luona samalla tavalla kuin teidän Henkenne^[2] voivat vieraila heidän Henkiensä^[2] luona tietämättä, mitä he ajattelevat. Itse asiassa usein sovellatte mielikuvaanne tuntemistanne henkilöistä ja sen perusteella mitä haluaisitte, mitä tapahtui tai tapahtuu muiden elämissä.”

407. Onko täydellinen uni tarpeen *Hengen*^[2] vapauttamiseksi?
”Ei, Hengen^[2] vapaus elpyy, kun tuntemus turtuu. Vapautuakseen Henki^[2] käyttää hyväkseen kaikki levähdyksen hetket, jotka ruumis sille antaa. Elinvoimien lamaantumisesta lähtien Henki^[2] irtautuu, ja mitä heikentyneempi ruumis on, sitä vapaampi on Henki^[2]. ”

Näin unisuus tai yksinkertainen tunnon turtuneisuus näyttää usein samoja kuvaelmia kuin uni.

408. Mistä syystä kuulemme ”jostakin tuntemattomasta tulevat sanat”, jotka näyttävät kuuluvan meissä itsessämme ja joilla ei ole minkäänlaista suhdetta siihen, mikä meitä huolestuttaa?
”Se on tosiasia: kuulette jopa kokonaisia lauseita, ennen kaikkea silloin, kun tuntemukset alkavat turtua. Se on joillakin kerroilla heikko kaiku Hengestä^[2], joka tuli kommunikoimaan teidän kanssanne. ”

409. Ollessamme silmät suljettuina tilassa, joka ei ole vielä uni, näemme usein etäisiä kuvaelmia, kuvioita, jotka havaitsemme pienimpiä yksityiskohtia myöten. Onko tämä näkemisen vai mielikuvituksen seuraus?
”Ruumiin ollessa turtunut Henki^[2] pyrkii rikkomaan kahleensa: se kulkee ja näkee. Jos ette olisi puoliksi valveilla, se, mitä näette, olisi unta. ”

410. Meillä on joskus unen tai horroksen aikana ideoita, jotka vaikuttavat erittäin hyviltä ja jotka ponnistuksistamme huolimatta häviävät mielestämme. Mistä nämä ajatusmallit tulevat?
”Ne ovat seuraus itsensä vapauttaneen Hengen^[2] vapaudesta, joka nauttii suuremmista kyvyistä tämän hetken aikana. Ne ovat usein neuvoja, joita muut Henget^[2] antavat. ”

a) Mitä hyötyä näistä mielikuvista ja neuvoista on, kun kerran menetämme ne muistista emmekä voi käyttää niitä hyväksem-

me?

”Nämä ajatusmallit koskevat usein enemmän Henkien maailmaa^[4] kuin ruumiillista maailmaa. Useimmiten Henki^[2] muistaa ne ja ruumiillisessa tilassa oleva ihminen unohtaa ne. Tämä mielikuva palaa sillä hetkellä, kun on tarpeen, niin kuin hetkellinen inspiraatio.”

411. Tunteeko ruumiillistunut^[17] Henki^[2] materiaasta irtaantuneena ja Henkenä^[2] toimiessaan ruumiillisen kuolemansa ajankohdan?

”Se tuntee sen usein ennalta. Joskus sillä on siitä täysi tietoisuus, ja tietoisuus antaa sille valveilla ollessa intuition. Siitä johdetaan tosiasia, että tietyt ihmiset näkevät joskus kuolemansa ennalta hyvin tarkasti.”

412. Voiko Hengen^[2] aktiviteetti levon tai unen aikana saada sen tuntemaan väsymystä unesta palatessaan?

”Kyllä, koska Hengellä^[2] on ruumis, kuten ilmapallolla on kiinnityspylväänsä. Kuitenkin samalla tavalla kuin ilmapallo heiluttaa kiinnityspylvästä Hengen^[2] aktiviteetti reagoi ruumiiseen ja voi saada sen tuntemaan väsymystä.”

Henkien vierailut elävien joukossa

413. Periaate *sielun*^[5] vapautumisesta unen aikana näyttää johtavan siihen, että meillä on samanaikainen kaksoiselämä: ruumiin elämä, joka antaa meille elämän suhteessa ympäristöömme ja *sielun*^[5] elämä, joka antaa meille elämän suhteessa meille näkyvämmään. Onko tämä johtopäätös oikea?

”Ruumiista vapautuneessa tilassa ruumiin elämä antaa myöten sielun^[5] elämälle. Ne eivät itse asiassa kuitenkaan ole kaksi elämää: ne ovat kaksi saman elämän vaihetta, koska ihminen ei elä kaksinaisesti.”

414. Voivatko kaksi toisensa tuntevaa ihmistä vieraila toistensa luona unen aikana?

”Kyllä, ja useat muut, jotka eivät usko tuntevansa toisiaan, kokoontuvat ja keskustelevat keskenään. Teillä voi olla ystäviä josakin muussa maassa. Ystävien, vanhempien, tunnettujen sekä niiden henkilöiden, jotka voivat olla teille tarpeellisia, luona vierailua ja heidän näkemistään unen aikana tapahtuu niin usein, että teette sitä lähes joka yö.”

415. Mikä voi olla näiden vierailujen tarkoitus, kun emme ker-
ran muista niitä?

*”Niistä säilyy herätessä normaalisti intuitio, johon usein tietyt spontaanit ideat perustuvat ilman että selittyisi, mistä ne olisivat lähtöisin. Ne ovat ideoita, jotka hankittiin näissä keskusteluis-
sa.”*

416. Voiko ihminen provosoida *Henkien*^[2] vierailuja tahdollaan? Voiko hän esimerkiksi sanoa nukahtaessaan: ”Tänä yönä tulen *Henkenä*^[2] tapaamaan tietyn henkilön, puhumaan hänelle ja kertoamaan hänelle tietyn asian”?

*”Tapahtuu seuraavaa: ihmisen nukahtaessa hänen *Henkensä*^[2] herää, eikä *Henki*^[2] usein todellakaan halua tehdä sitä, mitä ihminen päätti valveilla ollessaan, koska ihmisen elämä ei paljon materiasta irtaantunutta *Henkeä*^[2] kiinnosta. Tämä koskee hyvin korkealle kehittyneitä yksilöitä; muut käyvät muulla tavalla *Henkien maailmassa*^[4] kuten antautuen intohimoilleen tai pysyen toimeettomuudessa. Voi siis käydä niin, että niistä syistä, jotka *Henki*^[2] asettaa *Henkenä*^[2] ollessaan, *Henki*^[2] tapaa haluamiaan henkilöitä, mutta sen tahto valveilla ollessa ei ole syy, jonka takia se tapaa heitä.”*

417. Voiko tietty määrä *ruumiillistuneiden*^[17] ihmisten *Henkiä*^[2] kokoontua kokoukseen?

*”Ilman minkäänlaista epäilystä. Uudet tai vanhat ystävyiden siteet usein kokoavat useita *Henkiä*^[2], jotka tulevat onnelliseksi tavatessaan toisensa.”*

Vanha ystävyys on tässä tapauksessa ymmärrettävä aikaisemmissa elämissä hankittuina ystävyiden siteinä. Herätessämme tuomme mukamme intuition ajatusmalleista, jotka hankimme näissä meidän tuntemattomissa keskusteluissamme tietämättä kuitenkaan niiden lähdettä.

418. Voiko henkilö uskoessaan tietyn ystävänsä olevan kuollut tavata häntä *Henkenä*^[2], vaikka tämä ystävä ei olisikaan vielä kuollut, ja näin ollen tietää, että hän on hengissä? Voisiko hänellä tässä tapauksessa olla herätessään tämä intuitio?

”Henkenä^[2] *hän voi todellakin nähdä ystävänsä ja tuntea hänen senhetkisen tilansa. Jos uskomus ystävänsä kuolemasta ei ole annettu hänelle koettelemukseksi, hänellä tulee olemaan aavistus ystävänsä elämisestä, kuten hänellä voisi olla aavistus ystävänsä kuolemasta.”*

Ajatustenvaihto tunnistamattomalla tavalla

419. Minkä takia sama idea, esimerkiksi keksintö, tuotetaan useissa paikoissa samanaikaisesti?

”Kerroimme jo, että unen aikana Henget^[2] *keskustelevat keskenään. Niinpä Henki*^[2] *muistaa ruumiin herätessä oppimansa ja ihminen uskoo keksineensä sen. Näin ollen useat voivat keksiä saman asian samanaikaisesti. Kun sanotaan, että jokin ajatusmalli on ilmassa, käytätte oikeammanlaista kuvausta kuin uskosittekaan. Kukin avustaa tietämättään ajatusmallin leviämistä.”*

Meidän *Henkemme*^[2] kuvastaa siten usein muille *Hengille*^[2] ja ilman meidän tietämystämme ruumiillisessa elämässä, mikä on huolenaiheemme valveillaolomme aikana.

420. Voivatko *Henget*^[2] kommunikoida, jos ruumis on täydellisesti hereillä?

”Henki^[2] *ei ole vangittuna ruumiiseen kuten laatikkoon: se loistaa kaikkiin suuntiin. Tämän takia se voi kommunikoida muiden*

Henkien^[2] kanssa samanaikaisesti, jopa valveilla ollessaan, vaikka silloin se tekeekin sen paljon vaikeammin.”

421. Miksi kahdella täysin valveilla olevalla ihmisellä on samanaikaisesti sama idea?

”Toisilleen myötämieliset Henget^[2] kommunikoivat ja näkevät vastavuoroisesti ajatuksiaan vielä silloinkin, kun ruumis ei enää nuku.”

Henkien^[2] välillä tapahtuu ajatusten kommunikaatiota. Se saa kaksi ihmistä näkemään ja ymmärtämään toisiaan ilman ulkoisia eleitä ja kieltä. Voitaisiin sanoa, että he puhuvat keskenään Henkien^[2] kieltä.

Letargia, katalepsia, näennäisesti kuollut

422. Onko niin, että letargiasta¹ ja katalepsiasta² kärsivät näkevät ja kuulevat usein silmillään ja korvillaan, mitä heidän ympäristössään tapahtuu, mutta eivät voi ilmaista itseään?

”Ei, he kuulevat ja näkevät Henkenä^[2]. Henki^[2] on tietoinen muttei voi kommunikoida.”

a) Miksei hän voi kommunikoida?

”Hänen ruumiinsa tila estää tämän. Elinten erikoinen tila todistaa teille, että ihmisessä on ruumiin lisäksi muuta, kun otetaan huomioon, että vaikka ruumiissa ei ole enää toimintaa, Henki^[2] jatkaa toimintaansa.”

423. Voiko Henki^[2] irtaantua ruumiista kokonaisuudessaan letargiassa sillä tavalla, että se antaa ruumiille täysin kuolleen ulkomuodon, ja palata sen jälkeen ruumiiseen?

1 Kääntäjän huomautus: (Lähteenä molemmissa: WSOY Facta, 2005)

Letargia: Uneliaisuus, velttous, horrostila; syvää unta muistuttava tila, josta potilas voidaan herättää vain hetkeksi.

2 Katalepsia: Lihasten jännitysjäykkyys; joidenkin mielisairauksien, aivovaurioiden tai hypnoosin seurauksena ilmenevä tahdoton lihasjäykkyys. Katalepsiassa henkilö jää siihen asentoon, johon hänet asetetaan.

*”Letargiassa ruumis ei ole kuollut, koska jotkut toiminnot säilyvät. Elävyys on siinä piilevänä, kuten kotelovaiheessa, mutta ei kokonaan hävitettynä olemattomiin. Henki^[2] on kuitenkin kiinni ruumiissa niin kauan kuin se elää. Sen jälkeen, kun Hengen^[2] siteet ovat revenneet **todellisessa** kuolemassa ja elimet ovat hajooneet, eroaminen on täydellinen eikä Henki^[2] enää palaa ruumiiseen. Kun kuolleen ulkomuodon omaava ihminen palaa elämään, näin on, koska kuolema ei ollut tapahtunut täydellisesti.”*

424. Voidaanko ajoissa annetun hoidon avulla sitoa rikkoontumisillaan olevat siteet ja kääntää sellaisen olennon elämä jatkuamaan, joka ilman apua tulisi lopullisesti kuolleeksi?

*”Kyllä, epäilemättä, ja tästä saatte todisteita joka päivä. Magnetismi^[13] on näissä tapauksissa tehokas apu, koska se palauttaa ruumiiseen *vitaalia fluidia*^[16], joka siltä puuttuu ja joka oli riittämätön pitääkseen yllä elinten toimintoja.”*

Letargia ja katalepsia omaavat saman alkusyyn kuin tilapäinen tunto ja liikkeen menettäminen vielä selittämättömistä fysiologisista syistä. Ne poikkeavat toisistaan siinä, että letargiassa elävöittävien voimien tukahtuneisuus on kokonaisvaltainen ja antaa ruumiille kaikki kuolleen ulkomuodot, kun taas katalepsiassa se on paikallistettu ja voi olla enemmän tai vähemmän laajassa ruumiin osassa sillä tavalla, että se sallii älykkyyden ilmaista itseään, ja tätä tilaa on mahdotonta sekoittaa kuolleen. Letargia on aina luonnollinen; katalepsia on joskus spontaani, mutta se voidaan provosoida ja poistaa keinotekoisesti *magneettisen*^[13] toiminnan avulla.

Somnambulismi

425. Onko luonnollisella *somnambulismilla*^[14] jonkinlainen suhde uniin? Kuinka sen voi selittää?

”Se on sielun^[5] riippumattomuus ruumiista, täydellisempi kuin uni, ja tässä tapauksessa Hengen^[2] kyvyt ovat kehittyneemmät. Se

tekee havaintoja, joita se ei tee unessa, joka on epätäydellinen somnambulism^[14] tila.

*Somnambulism^[14] tilassa Henki^[2] on kokonaisuudessaan oma itsensä. Koska materiaaliset elimet ovat tietyllä tavalla kataleptisessä tilassa, ne eivät vastaanota enää **ulkoisia** vaikutelmia. Tämä olotila ilmenee ennen kaikkea unen aikana ja on hetki, jolloin Henki^[2] voi jättää väliaikaisesti ruumiinsa, joka nauttii silloin sille välttämättömästä levosta. Kun somnambulismia^[14] ilmenee, näin tapahtuu, koska Henki^[2] on huolissaan yhdestä tai toisesta asiasta. Se ryhtyy johonkin toimeen, jossa tarvitsee ruumista, jota se käyttää siinä tapauksessa samalla tavalla kuin käyttäisi pöytää tai muita materiaalisia kappaleita fyysisten ilmiöiden ilmentyessä tai kuin teidän kättänne kirjallisissa kommunikaatioissa³. Unissa, joissa on tietoisuus, elimet, mukaan lukien muistin elin, alkavat herätä ja vastaanottavat epätäydellisesti esineiden tai ulkoisten syiden tuottamat vaikutelmat, jotka kommunikoituvat Hengelle^[2]. Henki^[2], joka on myös levossa, omaksuu vain sekaantuneita tuntemuksia, jotka ovat usein vailla yhteyttä ja mitään näkyvää syytä, jotka sekoittuvat heikkoihin muistoihin tästä tai aikaisemmista elämästä. On helppoa käsittää, miksi somnambulism^[14] tilassa olleella ei ole minkäänlaista muistikuvaa ja miksi unissa, joita säilyttää mielessään, ei useimmiten ole minkäänlaista järkeä. Sanoin ”useimmiten”, koska joskus ne ovat seuraus tarkasta muistikuvasta aikaisemman elämän tapahtumista ja joskus jopa intuitio tulevaisuudesta.”*

426. Onko magnetismilla^[13] aiheutetulla somnambulism^[14] tilalla suhdetta normaaliin somnambulismiin^[14]?

”Se on sama asia sillä poikkeuksella, että ensiksi mainitussa tapauksessa tila on keinotekoisesti provosoitu.”

427. Mikä on sen vaikuttimen perusolemus, jota kutsutaan magneettiseksi^[13] fluidiksi^[10]?

3 Kääntäjän huomautus: *Hengen*^[2] kirjallisia kommunikaatioita kutsutaan myös automaattikirjoitukseksi. Tällöin *Henki*^[2] kirjoittaa käyttämällä hyväksi *meedion*^[12] kättä. Kirjoitus on usein sisällöltään sellaista, mitä kirjoittaja ei ole voinut tietää tai tuntea tai kirjoitettu *meedioille*^[12] täysin tuntemattomalla kielellä. Portugalin kielellä tätä kuvaamaan käytetään termiä: psicografia.

”Elävöittävä fluidi^[16] tai eläimellinen sähköisyys⁴, jotka ovat yleismaailmallisen fluidin^[15] muunnoksia.”

428. Mikä on syy *somnambulismiin*^[14] tilan selvännäköisyyteen?
”Kerroimme jo: se on sielu^[5], joka näkee.”

429. Minkä takia *somnambulismiin*^[14] tilassa voi nähdä läpinäky-mättömien kappaleiden läpi?

*”Läpinäkymättömiä kappaleita ei ole muille kuin teidän tihe-
 ästä materiasta koostuville elimillenne. Emmekö jo kertoneet
 teille, että materia ei ole Hengelle^[2] este, koska se läpäisee sen
 vapaasti? *Somnambulismiin*^[14] tilassa oleva kertoo usein näke-
 vänsä otsallaan, polvellaan jne., koska pitää itseään kokonaan
 ruumiiseen sidottuna ja uskoo, että ei voi nähdä ilman elinten
 apua. Hän itse, aikaisempien uskomustensa kautta, uskoo tar-
 vitsevansa elimiään. Jos kuitenkin jättäisitte hänet tulkitsemaan
 yksikseen tuntemuksiaan, hän ymmärtäisi näkevänsä kaikkien
 kehon osasten kautta tai paremmin sanoen kehon ulkopuolelta.*

430. Kun kerran *somnambulismiin*^[14] tilassa olevan selvännä-
 kevyys on hänen *sielunsa*^[5] tai *Henkensä*^[2] kyky, miksei hän näe
 kaikkea ja erehtyy usein?

*”Ensinnäkään epätäydellisten Henkien^[2] ei ole annettu nähdä
 ja tuntea kaikkea. Tietäkää, että ne ottavat vielä osaa teidän vir-
 heisiinne ja ennakkoluuloihinne. Kun ne ovat yhteydessä materia-
 aan, ne eivät itse asiassa voi nauttia kaikista Hengen^[2] kyvyistä.
 Jumala antoi ihmiselle tämän kyvyn erästä tarpeellista ja vaka-
 vamielistä tarkoitusta varten eikä siksi, että ihminen oppisi asioi-
 ta, mitä hänen ei tule tietää. Sen takia *somnambulismiin*^[14] tilassa
 olevat eivät voi kertoa kaikkea.”*

4 Tämän termin kuvaus ei ole tänä päivänä tarkasteltuna yksiselitteinen. 1800-luvulla käytössä ollut termistö ei ole ymmärrettävyydeltään analoginen tänä päivänä yleisesti käytetyn termistön kanssa. Teoksen kirjoittamisen ajan-
 kohtana termillä *fluidi*^[10] kuvattiin hienojakoisia, ihmiselle normaalisti havaitse-
 mattomia energioita tai kenttiä (mm. sähköisyys, magneettikenttä). Lähde: Dic-
 tionnaire de L'Académie française, 6th Edition, 1832-5.

431. Mistä tulevat *somnambulism*^[14] tilassa olevan luontaiset ideat, ja minkä takia hän pystyy puhumaan tarkalleen asioita, joita ei tiedä valveilla ollessaan ja jotka ovat jopa hänen älyllisen kapasiteettiinsa yläpuolella?

”Tapahtuu niin, että somnambulism^[14] *tilassa hänellä on enemmän tuntemusta kuin oletatte hänellä olevan. Ne tuntemukset ovat ainoastaan ”horroksessa”, koska hänen ruumiillinen päällysteensä on liian epätäydellinen, jotta hän voisi muistaa tällaiset tiedot. Mutta mikä somnambulism*^[14] *tilassa oleva loppujen lopuksi on? Se on Henki*^[2]*, niin kuin mekin, joka on ruumiillistunut*^[17] *täyttääkseen tehtävänsä, ja tila, johon se astuu mennessään somnambulism*^[14] *tilaan, on kuin tila, jossa Henki*^[2] *herää tästä Hengelle*^[2] *letargiaa vastaavasta tilasta. Me olemme moneen kertaan kertoneet teille, että olemme eläneet useita kertoja. Tämän takia somnambulism*^[14] *tilassa oleva Henki*^[2] *muistaa sen, mitä oppi aikaisemmassa elämässään, mutta ihminen on menettänyt sen muististaan. Mennessään tilaan, jota te kutsutte **krüisiksi**, se muistaa, mitä tietää mutta ei täydellisellä tavalla. Se tietää mutta ei osaa sanoa, mistä tieto on lähtöisin tai kuinka sillä on nämä tuntemukset. Kriisiin mentyä kaikki muistot poistuvat ja se astuu pimentoon.”*

Kokemus osoittaa, että *somnambulism*^[14] tilassa olevat vastaanottavat myös muiden *Henkien*^[2] kommunikaatioita, jotka kertovat heille, mitä heidän tulisi sanoa, ja jotka täyttävät heidän epätäydellisyytensä tarpeet. Tämän näkee ennen kaikkea lääketieteellisissä resepteissä: *somnambulism*^[14] tilassa olevan *Henki*^[2] näkee sairauden ja toinen *Henki*^[2] indikoi lääkkeen. Tämä kaksoistoiminta on joillakin kerroilla ilmeinen, ja toisinaan se kuvastuu seuraavilla hyvin usein tapahtuvilla ilmaisuilta: *”minulle sanotaan*, että minun tulee kertoa (jokin asia)”, *”minua kielletään sanomasta* (jotakin asiaa)”. Tässä viimeisessä tapauksessa on aina vaarallista vaatia saada tietoonsa kielletty paljastus, koska siinä tapauksessa on tilaisuus joutua kevytmielisten *Henkien*^[2] vaikutuksen alaiseksi, jotka puhuvat

kaikesta vailla tunnollisuutta ja totuudesta välittämättä.

432. Millä tavalla tiettyjen *somnambulism*^[14] tilassa olevien kaukaisten asioiden näkeminen selittyy?

”Eikö sielu^[5] kuljekin unen aikana? Sama tapahtuu somnambulism^[14] tilassa olevalle.”

433. Riippuuko *somnambulism*^[14] tilassa olevan henkilön suurempi tai pienempi selvännäköisyys fyysisestä ruumiista vai *ruumiillistuneen*^[17] *Hengen*^[2] luonteesta?

”Molemmista. On olemassa fyysisiä mekanismeja, jotka sallivat Hengen^[2] irtaantua enemmän tai vähemmän helposti materiaalista.”

434. Ovatko kyvyt, joista *somnambulism*^[14] tilassa oleva nauttii, samat kuin mistä *Henki*^[2] nauttii kuoleman jälkeen?

”Tiettyyn pisteeseen asti, koska on tarpeen ottaa huomioon materian vaikutus, johon Henki^[2] on vielä yhdistyneenä.”

435. Voiko *somnambulism*^[14] tilassa oleva nähdä muita *Henkiä*^[2]?

”Suurin osa näkee ne erittäin hyvin; tämä riippuu heidän valaistumisensa tasosta ja ominaisuuksista. He eivät kuitenkaan aina havaitse kaikkea alussa ja ottavat Hengen^[2] ruumiillisina olentoina. Tämä tapahtuu ennen kaikkea heille, joilla ei ole minäkäänlaista tuntemusta spiritismistä^[1]. He eivät vielä ymmärrä Henkien^[2] olemusta, se säikäyttää heidät, ja siitä syystä he uskovat näkevänsä eläviä olentoja.”

Sama vaikutus tuottuu kuolinhetkellä heille, jotka vielä uskovat olevansa elossa. Mikään ei näytä muuttuneen heidän ympäristössään. *Hengillä*^[2] näyttää heidän mielestään olevan samanlaiset ruumiit kuin elävillä ihmisillä, ja he pitävät oman *Henkensä*^[2] ulkomuotoa todellisena materiaalisena ruumiina.

436. Näkeekö *somnambulismiin*^[14] tilassa oleva henkilö, joka näkee kaukaisuudessa olevia asioita, siitä pisteestä, missä hänen ruumiinsa on vai siitä pisteestä, missä hänen *sielunsa*^[5] on?

”Miksi kysytte tätä, kun kerran somnambulismiin^[14] tilassa se on sielu^[5], joka näkee, eikä ruumis?”

437. Kun otetaan huomioon, että *somnambulismiin*^[14] tilassa *sielu*^[5] kulkeutuu eri paikkoihin, miksi tässä tilassa oleva voi kokea ruumiissaan kylmän tai kuuman paikassa, jossa hänen *sielunsa*^[5] on ja joka on joskus hyvin kaukana hänen ruumiistaan?

”Sielu^[5] ei jätä täydellisesti ruumista, johon se on aina yhteydessä siteellä, joka on tuntemusten johde. Kun kaksi ihmistä vaihtaa kuulumisiaan sähköän avulla yhdestä kaupungista toiseen, sähköisyys on yhteytenä heidän ajatustensa välillä: sen takia he kommunikoivat kuin olisivat toistensa vieressä.”

438. Vaikuttaako se, kuinka *somnambulismiin*^[14] tilassa oleva henkilö käyttää kykyään, hänen *Henkensä*^[2] tilaan hänen kuolemansa jälkeen?

”Hyvin paljon, kuten kaikkien Jumalan ihmisille antamien kykyjen hyvä ja paha käyttäminen.”

Ekstaasi

439. Mikä ero on ekstaasilla ja *somnambulismilla*^[14]?

”Ekstaasi on vielä kehittyneempi olotila; ekstaasissa oleva sielu^[5] on riippumattomampi.”

440. Meneekö ekstaasissa oleva *Henki*^[2] todellakin kehittyneempiin maailmoihin?

*”Kyllä. Se näkee ja ymmärtää niiden onnen, jotka sitä maailmaa asuttavat. Sen takia se haluaisi pysyä siellä. Mutta on maailmoja, joihin vain riittävän puhtaat *Henget*^[2] voivat päästä.”*

441. Puhuuko ekstaasissa oleva ihminen rehellisesti, kun hän

ilmaisee halunsa jättää maa? Eikö itsesuojeluvaisto pidättelee häntä?

”Se riippuu Hengen^[2] kehittyneisyyden tasosta. Jos se näkee tulevaisuuden aseman parempana kuin nykyisen elämänsä, se ponnistelee repäistäkseen sitä maahan sitovat siteet.”

442. Jos ekstaasissa olevan jättäisi yksin, oman onnensa nojaan, voisiko hänen *sielunsa*^[5] jättää ruumiin lopullisesti?

”Kyllä, hän voisi kuolla. Sen takia on tarpeen saada hänet palaamaan kaiken sen vuoksi, mikä voi sitoa hänet tähän maailmaan, ja ennen kaikkea saada hänet ymmärtämään, että jos rikkoo ”siteen”, joka pidättää häntä ruumiillisessa elämässä, se on varmin tapa olla pysymättä siellä, missä hän näkisi olevansa onnellinen.”

443. Ekstaasissa oleva ihminen väittää näkevänsä asioita, jotka ovat hänen mielikuvituksensa tulos ja joihin maalliset uskomukset ja ennakkoluulot ovat vaikuttaneet. Eikö ole oikeudenmukaista sanoa, että kaikki hänen näkemänsä ei siinä tapauksessa ole todellista?

”Kaikki hänen näkemänsä on todellista hänelle, mutta koska hänen Henkensä^[2] on aina alttiina maallisille ajatusmalleille, hän voi nähdä ne omalla tavallaan tai, paremmin sanottuna, ilmaista ne kieliasulla, joka on ominainen hänen ennakkoluuloilleen ja mielikuvilleen, joiden mukaan on syntynyt, tai kieliasulla, joka on teidän mielikuvienne mukainen, tarkoituksenaan tehdä se paremmin ymmärrettäväksi. Ennen kaikkea tässä suhteessa hän voi erehtyä.”

444. Minkä tasoisen luottamuksen voi antaa ekstaasissa tehdyille paljastuksille?

”Ekstaasissa oleva voi hyvin usein erehtyä, ennen kaikkea silloin, kun haluaa tunkeutua asioihin, joiden täytyy pysyä valaismattomana ihmiselle. Siinä tapauksessa hän nimittäin jättäytyy omien ideoidensa vietäväksi tai muuttuu pelinappulaksi harhaut-

taville Hengille^[2], jotka käyttävät hyväkseen hänen innostustaan saadakseen hänet pauloihinsa.”

445. Minkä johtopäätöksen voi tehdä *somnambulismiin*^[14] ja ekstaasin ilmiöistä? Eivätkö ne olekin erään tyyppinen tutustuminen tulevaan elämään?

”Ne ovat paremmin sanoen vilahdus ihmisen menneestä ja tulevasta elämästä. Opiskelkaa näitä ilmiöitä, ja tulette löytämään sieltä valaistusta vielä useisiin mysteereihin, joihin järkenne on turhaan yrittänyt tunkeutua.”

446. Voiko *somnambulismiin*^[14] ja ekstaasin ilmiö olla sopusoinnussa materialismin kanssa?

”Se, joka opiskelee hyvässä uskossa ja ilman ennakkoluuloja, ei voi olla materialisti eikä ateisti.”

Selvänäkö

447. Onko *selvänäöksi* kutsutuilla ilmiöillä suhde uneen ja *somnambulismiin*^[14]?

*”Kaikki tämä on vain sama asia. Se, mitä sanotte **selvänäöksi**, on seuraus Hengen^[2] vapautumisesta ruumiista, vaikka ruumis ei ole nukkumassa. Selvänäkö on sielun^[5] näkemä.”*

448. Onko selvänäön kyky pysyvä?

*”Kyky kyllä mutta harjoittaminen ei. Teidän maailmaanne vähemmän materiaalisissa maailmoissa Henget^[2] irtaantuvat helpommin ja kommunikoivat toistensa kanssa ainoastaan ajatus-tensa kautta, jättämättä kuitenkaan pois äännettyä kieltä. Selvänäkö on siellä suurimmalle osalle pysyvä kyky. Niiden normaalia olotilaa voidaan verrata teidän valaistuneisiin *somnambulismiin*^[14] tilassa oleviin henkilöihinne. Tässä on myös syy siihen, minkä takia ne ilmaisevat itseään teille helpommin kuin ne, jotka ovat ruumiillistuneet^[17] vielä tiheämpiin ruumiisiin.”*

449. Ilmestyykö selvänäkö spontaanisti vai tällä kyvyllä varustetun tahdosta?

”Se on useimmiten spontaani, mutta useilla kerroilla myös tahdolla sen ilmenemiseen on suuri merkitys. Otetaan esimerkiksi jotkut ennustajiksi nimitetyt henkilöt, joista muutamilla on tietty kyky. Te näette, että tahto auttaa heitä selvänäkemisessä, jota he kutsuvat visioksi.”

450. Kehittykö selvänäkö herkästi harjoituksen kautta?

”Kyllä. Työ johtaa aina kehitykseen, ja asioita peittävä harso muuttuu vähemmän tiiviiksi.”

a) Riippuuko tämä kyky fyysisestä ruumiista?

”Kyllä, fyysinen ruumis todellakin toimittaa siinä tiettyä osaa. Ruumiissa on olemassa fyysisiä tekijöitä, jotka ovat immuuneja tälle ilmiölle.”

451. Minkä takia selvänäkö näyttää perinnölliseltä tietyissä perheissä?

”Ruumiista johtuvat samankaltaisuudet kulkeutuvat niin kuin muutkin fyysiset ominaisuudet. Sitä paitsi kyky kehittyy erään tyyppisellä kasvatuksella, joka myöskin siirtyy yhdeltä toiselle.”

452. Onko totta, että tietynlaiset olosuhteet kehittävät selvänäkemisen kykyä?

”Sairaus, jonkin vaaran läheisyys ja suuri liikutus voivat kehittää sitä. Ruumis on joillakin kerroilla erään tyyppisessä erikoisessa tilassa, joka sallii Hengen^[2] nähdä sellaista, mitä ei voi nähdä ruumiin silmillä.”

Kriisit ja suuronnettomuudet, suuret tunteet, kaikki, jotka ylikiihdyttävät mieltä, provosoivat joskus selvänäön kehitystä. Näyttää siltä, että Luoja antaa meille vaaran läsnä ollessa tavan loihia se itsellemme. Kaikki vainotut uskonnot ja puolueet tarjoavat meille tästä tosiasiaista lukuisia esimerkkejä.

453. Onko selvänäköön kykenevillä ihmisillä tietoisuus kyvyttään?

”Ei aina; se on heille hyvin luonnollinen asia, ja useat uskovat, että jos kaikki tarkkailisivat, jokaisen täytyisi olla samanlainen.”

454. Voiko niiden ihmisten neuvokkuuden myöntää erään tyyppiseksi selvänäkemiseksi, jotka näyttämättä mitenkään eriskummallisilta arvioivat asioita selvästi tarkemmin kuin muut?

”Se on aina sielu^[5], joka säteilee vapaammin ja joka arvioi asioita paremmin materian hunnun alla.”

a) Voiko tämä kyky tietyissä tapauksissa antaa ennalta tietoisuuden tulevaisuuden asioista?

”Kyllä. Se antaa myös aavistuksia, koska on olemassa useita tämän kyvyn tasoja, ja on mahdollista, että samalla henkilöllä voi olla kaikki tasot tai ainoastaan muutamia tasoja.”

Teoreettinen tiivistelmä somnambulismista, ekstaasista ja selvänäöstä

455. Luonnollisen *somnambulismien*^[14] ilmiöt tuottuvat spontaanisti ja ovat riippumattomia kaikista ulkoisista tunnetuista aiheuttajista. Kuitenkin jotkut ihmiset, joille on annettu erityiset ruumiilliset ominaisuudet, voidaan provosoida *somnambulismien*^[14] tilaan keinotekoisesti eräällä *magneettisen*^[13] tekijän toiminnalla.

Ns. *magnetismilla*^[13] *aikaansaatu somnambulismien*^[14] tila ei eroa luonnollisesta *somnambulismien*^[14] tilasta muuten kuin siinä, että ensiksi mainittu on provosoitu ja jälkimmäinen spontaani.

Luonnollinen *somnambulismi*^[14] on havaittava tosiasia, jota kukaan ei voi asettaa kyseenalaiseksi esiintyvien ilmiöiden ihmeellisyydestä huolimatta. Mikä siis on ihmeellisintä tai epäloogisinta *magnetismilla*^[13] provosoidussa *somnambulismissa*^[14]? Sekö, että se on tuotettu keinotekoisesti, kuten niin monet muutkin asiat? Kerrotaan, että huijarit käyttävät sitä hyväkseen. Siinä on yksi syy lisää olla jättämättä ilmiötä heidän käsiinsä. Kun tiede lähestyy sitä, petkuttamisella tulee olemaan vähemmän luottoa

ihmisjoukoissa. Niin kauan, kun tätä ei tapahdu, luonnollinen tai provosoitu *somnambulismi*^[14] ovat tosiasioita, ja tosiasiaa vastaan ei ole mahdollista järkeillä. Tämä ilmiö vahvistaa asemansa tieteissä pahantahtoisuudesta huolimatta, jota ilmenee jopa itsensä tieteen harjoittajien keskuudessa, ja menee tieteiden käsiteltäväksi useiden pienien sisäänpääsyjen kautta pääsisäänkäynnin sijasta. Kun näiden ilmiöiden tutkinta on kokonaisuudessaan tieteissä, tulee olemaan tarpeen myöntää sille sama huomio kuin muillekin.

Spiritismille^[1] *somnambulismi*^[14] on vielä enemmän kuin fysiologinen ilmiö: se on valo, joka laskeutuu psykologian ylle. *Somnambulismimin*^[14] tilassa voi opiskella *sielua*^[5], koska se näyttäytyy paljastettuna. Eräs ilmiö, jossa se karakterisoituu, on selvänäköisyys, joka on riippumaton näkemiseen tarvittavista elimistä. Tämän kyseenalaiseksi asettavat nojaavat siihen, että *somnambulismimin*^[14] tilassa oleva ei aina näe kokeilijan tahdon mukaisesti kuten silmillä nähdessään. Tarvitseeko sitä ihmetellä, että näkemisen tavan ollessa erilainen vaikutukset eivät ole samanlaisia? Onko järjenmukaista vaatia samanlaisia vaikutuksia, kun ei käytetä silmiä, fyysisen näkemisen instrumenttia? *Sielulla*^[5] on kykynsä niin kuin silmällä on omansa; on tarpeen arvioida niitä kutakin itsenäisenä eikä yhdenmukaisuuksien kautta.

Syy provosoidussa ja spontaanissa *somnambulismimin*^[14] tilassa olevan henkilön selvänäkemiseen on sama. ***Se on sielun***^[5] ***ominaispiirre***, eräs erottamaton kyky jokaisessa osassa ei-ruumiillista *Henkeä*^[2], joka on meissä ja jolla ei ole muita rajoja kuin ne, jotka *Hengelle*^[2] on asetettu. Hän näkee kaikkialle, minne hänen *sielunsa*^[5] voi kulkeutua, mikä tahansa onkin etäisyys.

Somnambulismimin^[14] tilassa oleva ei näe kaukonäön osalta asioita siitä näkökulmasta, missä hänen ruumiinsa sijaitsee eli kuten teleskoopin vaikutuksesta. Hän näkee ne läsnä olevina ja niin kuin hän olisi paikan yllä, koska siellä hänen *sielunsa*^[5] on todellisuudessa. Sen takia hänen ruumiinsa on kuin kuollut ja näyttää siltä kuin se olisi poissuljettu tuntemuksilta siihen asti, kunnes *sielu*^[5] tulee ottamaan ruumiin takaisin haltuunsa. Tämä osittainen

ruumiin ja *sielun*^[5] eroaminen on epänormaali tila, joka voi olla enemmän tai vähemmän pitkäkestoinen mutta ei loputon. Siinä on syy väsymykseen, jonka ruumis kokee pian tietyn ajan jälkeen, ennen kaikkea, kun *sielu*^[5] antautuu aktiiviseen työskenteilyyn.

Sielun^[5] tai *Hengen*^[2] näkökyky ei ole rajoitettu, eikä sillä ole tiettyä keskusta. Tämä selittää sen, miksi *somnambulismien*^[14] tilassa olevat eivät voi merkitä näkökyvylle erityistä elintä. He näkevät, koska näkevät, tietämättä minkä vuoksi ja millä tavalla näkevät, koska *Hengen*^[2] näkökyvyllä ei ole näön keskusta. ***Kun he kertovat kehostaan***, tämä näkökyky näyttää olevan heillä keskuksissa, joissa elävöittävä aktiviteetti on suurin, etenkin aivoissa, vatsan yläpuolella tai elimessä, joka on heille ***kaikista sitkein*** yhteyspiste ruumiin ja *Hengen*^[2] välillä.

Valaistuneisuuden voimakkuus ei ole *somnambulismien*^[14] tilassa olevalle rajaton. Vaikka *Henki*^[2] onkin kokonaan vapaa, se on rajoitettu kyvyissään ja tuntemuksissaan sen mukaan, minkä tasoisen täydellisyyden se on saavuttanut, ja se rajoittuu vielä enemmän ollessaan yhteydessä materiaan, jonka vaikutuksista se kärsii. Tästä syystä *somnambulismien*^[14] tilassa olevan selvänäkö ei ole yleismaailmallinen eikä erehtymätön. Sitä vähemmän sen erehtymättömyyteen voi luottaa, mitä enemmän kyvyn käyttö poikkeaa luonnon sille tarkoittamasta käyttötarkoituksesta ja kun siitä tulee uteliaisuuden ***ja kokeilujen*** kohde.

Ruumiista irtautuneena, kuten *somnambulismien*^[14] tilassa oleva *Henki*^[2] tavataan, *Henki*^[2] menee helpommin kommunikoimaan muiden ***ruumiillista*** ja ***ei-ruumiillista*** elämää elävien *Henkien*^[2] kanssa. Tämä kommunikaatio tapahtuu *fluidien*^[10] kontaktien kautta, joista niiden *henkiset kehot*^[7] ovat muodostuneet ja jotka mahdollistavat ajatusten siirtämisen kuten sähkölanka. *Somnambulismien*^[14] tilassa oleva ei tarvitse sanoja lausuttuina sanoina; hän tuntee ja aavistaa ne. Tämä muuttaa hänet huomattavan vaikutukselliseksi ja alttiiksi moraaliseksi ilmapiirille, josta hänet tavataan. Sen takia lukuisat katsojat ja ennen kaikkea enemmän tai vähemmän pahansuopien sivustaseuraajien läsnäolo haittaavat

oleellisesti heidän kykyjensä kehitystä. Kyvyt niin sanotusti painuvat piiloon heihin itseensä eivätkä ilmene kaikella vapaudella muuten kuin läheisten ja ystävällisten ihmisten seurassa. ***Pahan-suopien tai vastenmielisten ihmisten läsnäolo tuottaa heissä saman vaikutuksen kuin tuntokasvin⁵ koskettaminen sormella.***

Somnambulism^[14] tilassa oleva näkee samanaikaisesti *Henkensä^[2]* ja ruumiinsa. Ne ovat niin sanotusti kaksi olentoa, jotka edustavat hänelle kaksinaista elämää: ruumiillista ja hengellistä elämää sekoitettuna toisiinsa niitä yhdistävillä siteillä. *Somnambulism^[14]* tilassa oleva ei aina oivalla tätä tilannetta, ja tämä ***kaksinaisuus*** tekee sen, että hän puhuu usein itsestään niin kuin puhuisi jostakin toisesta ihmisestä. Niin tapahtuu, että joskus ruumiillinen olento puhuu hengelliselle olenolle, ja joskus hengellinen olento puhuu ruumiilliselle olenolle⁶.

Henki^[2] hankkii lisää tuntemusta ja kokemusta kussakin ruumiillisessa elämässä. Se unohtaa ne osittain ruumiillisen elämän aikana ollessaan tiheässä materiassa, ***mutta se muistaa ne Henkenä^[2] ollessaan.*** Tämän takia tietyillä *somnambulism^[14]* tilassa olevilla näyttää olevan suuria tuntemuksia koulutuksen tasoon ja ulospäin näkyvään älylliseen kapasiteettiinsa verrattuna. *Somnambulism^[14]* tilassa olevan henkilön alhainen älykkyyden ja tiedon taso hänen valveilla ollessaan ei tästä syystä määritä ennalta mitään tuntemuksesta, jota hän voi paljastaa valaistuneena, vapaana ruumiin ja materian vaikutuksesta. Olosuhteista ja tarkoituseristä riippuen hän voi haalia ne tiedot ja tuntemukset omasta kokemuksestaan, senhetkisen asioiden selvänäkemisen kautta tai toisilta *Hengiltä^[2]* saamiensa neuvojen kautta. Koska hänen *sielunsa^[5]* voi kuitenkin olla enemmän tai vähemmän edistynyt, hän voi kertoa enemmän tai vähemmän oikeellisia asioita.

Luonnollisen tai *magnetismilla^[13]* provosoidun *somnambulismi^[14]*-ilmiön kautta Luoja antaa meille kieltämättömän todis-

5 Kääntäjän huomautus: Tuntokasvin lehti pakenee käpertyen kosketuksesta.

6 Kääntäjän huomautus: Tässä tapauksessa sielulla^[5] on sen ymmärtämättä ns. tuplarooli: sielu^[5] ruumiista vapautuneessa tilassa ja sielu^[5] yhtyneenä ruumiiseen.

teen *sielun*^[5] olemassaolosta ja riippumattomuudesta ja saa meidät seuraamaan *sielun*^[5] ylevää vapautumisen näytöstä. Tätä kautta meille avataan kirja, joka näyttää kohtalomme. Kun *somnambulism*^[14] tilassa oleva kertoo, mitä tapahtuu jossakin etäällä, on ilmeistä, että hän näkee, eikä se tapahdu ruumiillisten silmien kautta. Hän näkee itsensä ja tuntee kulkeutuvansa sinne, missä hän näkee sen, mistä kertoo. Siellä siis täytyy olla jotain hänestä itsestään, ja koska tämä jokin ei voi olla hänen ruumiinsa, se ei voi olla mikään muu kuin hänen *sielunsa*^[5] tai *Henkensä*^[2]. Samalla kun ihmiset hukkaavat aikaansa abstraktin ja epä-älykkään metafysiikan hienouksissa tutkiakseen syitä meidän moraalisene elämäämme, Jumala asettaa päivittäin heidän silmiensä eteen ja heidän käsiinsä kaikista yksinkertaisimmat ja ilmeisimmät keinot kokeellisen psykologian opiskeluun.

Ekstaasi on tila, jossa *sielun*^[5] ja ruumiin riippumattomuus ilmenee herkemmin ja muuttuu jollakin tavalla kouriintuntuvaksi.

Unessa ja *somnambulism*^[14] tilassa *sielu*^[5] harhailee maallisissa maailmoissa. Ekstaasissa se menee sisään tuntemattomaan maailmaan, joka on hyvin hienojakoisten *Henkien*^[2] maailma. Se ryhtyy kommunikoimaan *Henkien*^[2] kanssa, mutta se ei kuitenkaan ole oikeutettu ylittämään tiettyjä rajoja, koska jos se ylittäisi ne, sitä ruumiiseen yhdistävät siteet rikkoontuisivat. Loistavassa tilassa kaikki uudenlainen ympäröi sitä, maan päällä tuntemattomat harmoniat hullaannuttavat sitä, sanoinkuvaamaton hyvänolontunne työntyy siihen. Se nauttii ennenaikaisesti taivaallisesta kauneudesta, ja ***voidaan sanoa, että se panee jalkansa iankaikkisuuden rajalle.***

Ruumiin toiminta on ekstaasissa lähes täydellisesti lakannut, se ei ole enää muuta, näin sanoen, kuin orgaaninen elämä. Ruumis tuntee itsessään, että *sielu*^[5] ei ole enää yhteydessä ruumiiseen muuten kuin yhdellä sidoksella, joka pienellä ponnistuksella katkeaisi ainaisesti.

Tässä tilassa kaikki maalliset ajatukset häviävät antaen tilaa puhdistuneille tunteille, jotka itse asiassa ovat meidän ei-materiaalisen olemuksemme olennainen osa. Täydellisesti tässä yle-

vässä mietiskelyssä, ekstaasissa, oleva ei pidä nykyistä elämää muuna kuin hetkellisenä. Hänelle hyvyudet tai pahuudet, karkeajakoiset nautinnot ja tämän maailman kurjuudet ovat ekstaasissa ollessa vain erään matkan lapsellisia välikohtauksia, ja hän on onnellinen nähdessään niiden loppuvan.

Ekstaasi on vastaavanlainen kuin *somnambulism*^[14] tila: heidän valaistuneisuutensa voi olla enemmän tai vähemmän täydellinen. Heidän *Henkensä*^[2] on oman kehittymisensä tason mukaisesti enemmän tai vähemmän kyvykäs tunnistamaan ja ymmärtämään kokemansa asiat. Joskus heissä on enemmän haltioitumista kuin todellista valaistuneisuutta tai, paremmin sanottuna, heidän haltioituneisuutensa haittaa valaistuneisuutta. Tämän vuoksi heidän paljastuksensa ovat usein sekoitus totuuksia ja virheitä sekä yleviä ja absurdeja, aivan naurettavia asioita. Alhaisemman tason *Henger*^[2] käyttävät tätä haltioitumista hyväkseen hallitakseen ekstaasissa olevaa, ja tämä haltioituminen on aina heikkouden syy, kun sitä ei ymmärretä tukahduttaa. Siinä tarkoituksessa alhaisemman tason *Henger*^[2] näyttäytyvät usein näin tehdäkseen **ulkomuodoilla**, jotka pitävät voimassa ruumiista vapautunutta *sielua*^[5] valveillaolon aikaisissa mielikuvissa tai asenteissa. Se on eräs kompastuskivi, mutta kaikki tapaukset eivät ole samanlaisia. Meidän tulee arvioida paljastuksia kylmästi ja punnita niitä selvän järjen puntarissa.

Sielun^[5] vapautuminen ilmenee joskus valveilla ollessa ja tuottaa ilmiön, jota kutsutaan **selvänäkemiseksi**. Se antaa sillä kyvyllä varustetuille kyvyn nähdä, kuulla ja tuntea **meidän tuntoaistimme tuolle puolen**. He havaitsevat poissaolevia asioita, kaikkialla minne heidän *sielunsa*^[5] toiminta yltää. He näkevät, näin sanottuna, tavallisen näyn kautta ja erään tyyppisenä kangastuksena.

Selvänäkemisen ilmiön hetkellä fyysinen olemus on herkkyydeltään muuntunut. Silmissä on jotain tyhjää, ihminen katsoo näkemättä. Koko fysiologia heijastaa erään tyylistä haltioitumista. Voidaan todeta, että näön elimet ovat tuntemattomia sille, missä näkymä on, kun otetaan huomioon silmien sulkeminen ja se, että näkymä jatkuu silmien sulkemisesta huolimatta.

Tämä kyky näyttää olevan niille, joilla se on, yhtä luonnollinen kuin näkökyky. He pitävät sitä eräänä heidän minänsä ominaispiirteenä, joka ei tunnu olevan heille erityislaatuinen. Tätä hetkitäistä valaistuneisuutta seuraa useimmiten unohtaminen. Muisto tästä häviää kuin uni, hetki hetkeltä heikentyen.

Selvänäkemisen kyky vaihtelee sekavasta tunteesta läsnä olevien ja ei-läsnä olevien asioiden selvään ja tarkkapiirteiseen havaitsemiseen. Alkeellisena kykynä se antaa tietyille ihmisille tahdikkuutta, terävä-älyisyyttä ja erään tyypin varmuuden teoistaan, jota voidaan sanoa *kyvyksi arvioida ensi näkemältä toisen henkilön moraalinen tila*. Vähän kehittyneenä selvänäkö herättää ennakkoaavistuksia. Vielä kehittyneempänä selvänäkö näyttää menneet tapahtumat tai tapahtumat, jotka ovat tapahtumaisillaan.

Somnambulismi^[14], luonnollinen tai *magnetismilla*^[13] provosoitu, ekstaasi ja selvänäkö ovat vain vaihtelevuuksia tai muunnoksia samasta aiheuttajasta. Nämä ilmiöt, samalla tavalla kuin unet, ovat luonnossa, ja sen takia ne ovat olleet kaikkina aikoina. Historia näyttää meille, että ne ovat olleet tunnettuja ja myös tutkittuja kaikista kaukaisimmasta antiikista lähtien, ja niistä löydetään selitys joukolle tapahtumia, joita ennakkoluulot saivat pitämään yliluonnollisina asioina.

Luku IX – Henkien vaikutukset ruumiillisessa maailmassa

1. Henkien tunkeutuminen ajatuksiimme – 2. Henkien tuntematon vaikutus ajatuksiimme ja tekoihimme –
3. Riivatut – 4. Häiriintynyt, kouristeleva tila –
5. Henkien kiintymys tiettyihin ihmisiin –
6. Suojelusenkelit: suojelevat, tutut ja meitä kohtaan sympatiaa tuntevat Henget – 7. Ennakkoaavistukset –
8. Henkien vaikutus elämän tapahtumiin – 9. Henkien toiminta luonnonilmiöissä – 10. Henget taistelujen aikana – 11. Liitot – 12. Tuntemattomat voimat, talismaanit, loitsijat – 13. Siunaus ja kirous

Henkien tunkeutuminen ajatuksiimme

456. Näkevätkö Henget^[2] kaiken, mitä me teemme?

”Voivat nähdä, ottaen huomioon, että ne ympäröivät teitä lakkaamatta. Jokainen Henki^[2] näkee kuitenkin ainoastaan asiat, joihin se kiinnittää huomiota, koska se ei kiinnitä sille yhdentekeviin asioihin huomiota.”

457. Voivatko Henget^[2] tuntea meidän kaikista salaisimmat ajatuksemme?

”Usein. Ne tuntevat sen, mitä te haluaisitte piilottaa itseltänne; eivät teot eivätkä edes ajatukset voi olla niille salattuja.”

a) Tässä tapauksessa näyttäisi helpommalta peittää jokin asia hengissä olevalta ihmiseltä kuin tehdä samoin samalle henkilölle hänen kuolemansa jälkeen?

”Todellakin, ja kun uskotte ajatustenne olevan hyvin piilossa,

teillä on usein vierellänne joukko teitä tarkkailevia Henkiä^[2].”

458. Mitä *Henget*^[2], jotka ovat meidän ympäristössämme ja tarkkailevat meitä, ajattelevat meistä?

”Tämä riippuu kustakin Hengestä^[2]. Turhanpäiväiset Henget^[2] nauravat pienille harmeille, joita aiheuttavat teille, ja pitävät pilkkanaan teidän kärsimättömyyttänne. Vakavamieliset Henget^[2] harmittelevat teidän vikojanne ja pyrkivät auttamaan teitä.”

Henkien tuntematon vaikutus ajatuksiimme ja tekoihimme

459. Vaikuttavatko *Henget*^[2] meidän ajatuksiimme ja toimiimme?

”Tässä suhteessa niiden vaikutus on suurempi kuin uskottekaan, koska usein juuri ne ohjaavat teitä.”

460. Onko meillä omia ajatuksia sekä muita ajatuksia, joita on ehdotettu meille?

”Teidän sielunne^[5] on ajatteleva Henki^[2]. Ette tiedä, että samaan asiaan liittyvät useat ajatukset saavuttavat teidät samanaikaisesti ja usein toisilleen vastakkaisina. On siis aina olemassa teidän ajatuksianne ja Henkien^[2] ajatuksia, ja tämä asettaa teidät epävarmuuteen tuomalla kaksi toisiaan vastaan kilpailevaa ajatusta.”

461. Kuinka voimme erottaa omat ajatuksemme ehdotetuista ajatuksista?

”Kun ajatus on ehdotettu, se on kuin teille puhuva ääni. Omat ajatukset ovat yleisesti niitä, jotka tulevat ensihetkellä. Teillä ei ole loppujen lopuksi suurta intressiä tähän erotteluun, eikä sitä ole useinkaan hyödyllistä tietää. Ihminen toimii vapaammin tietämättä sitä, ja jos hän valitsee hyvän tien, hän tekee sen vapaaehtoisemmin. Jos hän valitsee huonon tien, hänellä on vain enemmän vastuuta.”

462. Imevätkö älykkäät ihmiset ja nerot aina ideansa omasta sisimmästään?

”Joskus ideat tulevat omasta Hengestä^[2], mutta usein ne ovat toisten Henkien^[2] ehdottamia, Henkien^[2], jotka arvioivat hänet kyvykkääksi ymmärtämään idean ja olevan sen arvoinen, että hän voi julkaista idean. Kun tällaiset ihmiset eivät saa niitä ideoita itsestään, he anelevat inspiraatiota. He toimivat näin ymmärtämättä, että samalla todellakin kutsuvat Henkiä^[2] auttamaan itseään.”

Jos olisi tarpeellista erottaa selvästi meidän omat ajatuksemme meille ehdotetuista ajatuksista, Jumala olisi antanut meille siihen keinon, kuten Hän antoi keinon erottaa päivän yöstä. Kun jokin asia on epätarkka, sen täytyy olla sellainen ollakseen tarkoituksenmukainen.

463. Joskus sanotaan, että ensimmäinen reaktio on aina paras ajatus. Pitääkö tämä tarkalleen ottaen paikkansa?

”Se voi olla hyvä tai huono sen mukaan, minkä luonteinen on ruumiillistunut^[17] Henki^[2]. Sen ajatus on aina hyvä, joka seuraa hyviä inspiraatioita.”

464. Kuinka erottaa, onko ehdotettu ajatus tullut hyvästä vai pahantahtoisesta Hengestä^[2]?

”Tutkiskelemalla asiaa: hyvät Henget^[2] eivät neuvo muuhun kuin hyvään. Voitte itse erottaa sen.”

465. Minkä takia epätäydelliset Henget^[2] johdattavat meitä pahaan?

”Saadakseen muut kärsimään samalla tavalla kuin ne itse.”

a) Pienentääkö tämä niiden kärsimystä?

”Ei, mutta ne tekevät sen kateudesta, kun eivät kestä nähdä onnellisempia ihmisiä.”

b) Minkä tyyppisen kärsimyksen ne haluavat meidän joutuvan kokemaan?

”Sellaisen kärsimyksen, joka johtuu alemmassa luokassa ja etäämpänä Jumalasta olemisesta.”

466. Miksi Jumala sallii *Henkien*^[2] yllyttää meitä pahaan?

”Epätäydelliset Henget^[2] ovat instrumentteja, jotka koettelevat uskoa ja ihmisen pysyvyyttä hyvydessä. Teidän täytyy Henkenä^[2] ollessanne edetä loputtoman tietämyksessä. Sen takia käytte läpi pahan koetuksia saavuttaaksenne hyvyden. Meidän tehtävämme on asettaa teidät moraaliselle tielle. Silloin, kun pahat vaikutukset toimivat ylläsi, sinä houkuttelet ne halullasi pahaan, koska alhaisemmat Henget^[2] tulevat sinun avuksesi pahuuteen, kun haluat sitä tehdä. Ne eivät voi auttaa pahaan muuten kuin sinun halutessasi pahaan. Jos olet taipuvainen murhaan, sinulla on joukoittain Henkiä^[2], jotka säilyttävät tämän ajatuksen sinussa. Sinulla on kuitenkin myös muita Henkiä^[2], jotka ponnistelevat vaikuttaakseen sinuun hyvällä, mikä saa vaa’an palaamaan ennalleen ja jättää sinut vastuuseen teoistasi.”

Näin Jumala jättää meidän itsetuntomme valittavaksi tien, jota meidän tulee seurata, ja vapauden taipua yhteen tai toiseen meidän yllämme toimivista vastakkaisista vaikutuksista.

467. Voiko paha tahtovien *Henkien*^[2] vaikutuksesta vapautua?

”Kyllä, koska ne kiinnittyvät vain ihmisiin, jotka kutsuvat niitä haluillaan ja houkuttelevat ajatuksillaan.”

468. Luopuvatko ne *Henget*^[2] yrityksistään, joiden vaikutusta hyljitään tahdon voimalla?

”Mitä haluaisitte, että ne tekisivät? Kun mitään ei ole tehtävissä, ne väistyvät paikalta. Ne kuitenkin odottavat suopeaa hetkeä, kuten kissa odottaa hiirtä.”

469. Millä tavoilla pahojen *Henkien*^[2] vaikutuksen voi neutralisoida?

”Tekemällä hyvää ja asettamalla kaiken luottamuksen Juma-

laan hyljitte pahojen Henkien^[2] vaikutuksen ja tuhoatte vallan, jonka ne haluavat ottaa teissä haltuunsa. Välttäkää kuuntelemasta niiden Henkien^[2] ehdotuksia, jotka herättävät teissä pahoja ajatuksia, tuovat erimielisyyttä keskuuteenne ja kiihdyttävät teitä kaikkiin pahoihin himoihin. Epäilkää ennen kaikkea niitä, jotka kiihottavat ylpeyttäanne, koska ne ottavat teidät haltuunsa heikkouksienne kautta. Sen takia Jeesus opettaa meidät sanomaan Isä meidän -rukouksessa: ”Herra, älä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.”

470. Vastanottavatko *Henget^[2]*, jotka yrittävät johdattaa meitä pahaan ja jotka näin asettavat koetukseen meidän horjumattomuutemme hyvään, sen suoritettavana tehtävänä? Ja jos se on tehtävä, jota ne täyttävät, missä on vastuu?

”Hengen^[2] tehtäväksi ei ole koskaan tarkoitettu pahan tekemistä. Kun se tekee paha, se tekee niin omasta tahdostaan, ja myöhemmin sen täytyy kärsiä seurauksista. Jumala voi antaa niiden tehdä sitä koetellakseen teitä, mutta ei määrää niitä tekemään sitä, ja on teistä kiinni, hyljittekö niitä vai ette.”

471. Kun koemme ahdistuksen tuntemuksen, määrittelemättömän huolestuneisuuden tai sisäisen tyytyväisyyden ilman tunnettua syytä, riippuuko se ainoastaan fyysisestä olotilasta?

”Se on lähes aina seuraus kommunikaatioista, joita teillä tiedostamattanne oli Henkien^[2] kanssa tai joita teillä oli niiden kanssa unienne aikana.”

472. Tekevätkö *Henget^[2]*, jotka haluavat kiihottaa meitä pahaan, sen ainoastaan käyttäen hyväkseen olosuhteita, joissa meidät kohdataan, vai voivatko ne luoda näitä olosuhteita?

*”Ne käyttävät hyväkseen olosuhteita mutta usein provosoivat niitä johdattaen teidät himojenne kohteeseen teidän tiedostamattanne. Näin esimerkiksi, kun mies kohtaa tiellään rahasumman: älkää uskoko, että *Henget^[2]* veivät rahat tähän paikkaan, mutta ne voivat antaa ihmiselle ajatuksen kulkea tähän pisteeseen ja*

ehdottavat sillä tavalla hänelle ajatuksen anastaa rahan itselleen, kun taas muut ehdottavat luovuttamaan tämän rahan sille, jolle se kuuluu. Samoin tapahtuu kaikkien muiden houkutusten kohdalla.”

Riivatut

473. Voiko *Henki*^[2] ottaa väliaikaisesti hallintaansa elävän ihmisen ruumiillisen päällysteen eli mennä elävään henkilöön ja toimia siihen *ruumiillistuneen*^[17] *Hengen*^[2] paikalla?

”Henki^[2] ei astu ruumiiseen niin kuin te astutte taloon. Se samaistuu/virittyy ruumiillistuneen Hengen^[2] kanssa, jolla on samat heikkoudet ja samat hyvät puolet yhdessä toimimiseen. Se on kuitenkin aina ruumiiseen ruumiillistunut^[17] Henki^[2], joka toimii sitä päällystävän materian yllä niin kuin haluaa. Henki^[2] ei voi korvata ruumiillistunutta^[17] Henkeä^[2], koska ruumiillistunut^[17] Henki^[2] ja ruumis ovat yhteydessä siihen ajanjaksoon asti, joka on merkitty materiaalisen elämän loppuksi.”

474. Jos ei ole olemassa niin sanottua riivattuna olemista eli kahden *Hengen*^[2] asumista samassa ruumiissa, voidaanko *sielu*^[5] kohdata riippuvuussuhteessa toiseen *Henkeen*^[2] sillä tavalla, että se on *Hengen*^[2] *alvistamana* tai *obsession*^[19] alainen siinä määrin, että sen tahto on jollakin tavalla pysähtynyt?

*”Kyllä, ja nämä ovat todellisia riivaustiloja. Mutta tietäkää, että tämän vallan alla olemisen ei koskaan tapahdu ilman sen henkilön osallistumista, joka tämän kokee, **tapahtuu se sitten hänen heikkoutensa** tai tahtonsa takia. Epileptikkoja ja mielenvikaisia on pidetty usein riivattuina. Heillä on tarvetta enemmän lääkärille kuin manaukselle.”*

Sana *riivaus*, sen kansanomaisessa tarkoituksessa, olettaa paholaisen eli erään luonteeltaan paheellisen kategorian olennon olemassaolon ja yhden tällaisen olennon asustamisen yhdessä ruumiin oman *sielun*^[5] kanssa. Koska paholaisia ei ole tässä

suhteessa eikä kaksi *Henkeä*^[2] voi asuttaa samanaikaisesti samaa ruumista, riivaustiloja ei ole olemassa tässä kansanomaisessa merkityksessä. Sanaa *riivaus* ei tule ymmärtää muuten kuin absoluuttisena riippuvaisuutena, jossa *sielu*^[5] voidaan kohdata suhteessaan epätäydellisiin *Henkiin*^[2], jotka alistavat sitä tahtonsa.

475. Voiko joku etäännyttää pahat *Henget*^[2] itse ja vapautua niiden alistuksesta?

”Kyllä, aina voi ravistaa itsensä vapaaksi taakasta, kun on hellymätön tahto.”

476. Voiko tapahtua niin, että pahan *Hengen*^[2] aiheuttama riippuvuus on sellainen, että alistettu henkilö ei huomaa sitä? Voiko siinä tapauksessa kolmas henkilö saada alistumisen lakkaamaan? Mikä tehtävä kolmannen henkilön pitäisi tässä tapauksessa suorittaa?

*”Jos kolmas henkilö on moraalisesti oikeamielinen ihminen, hänen tahtonsa voi auttaa, kun hän anoo hyvien *Henkien*^[2] apua. Sillä mitä enemmän hän on **hyväntahtoinen ihminen**, sitä enemmän hänellä on valtaa epätäydellisiin *Henkiin*^[2] niiden etäännyttämiseksi ja hyviin *Henkiin*^[2] niiden houkuttelemiseksi. Hän on kuitenkin kykenemätön auttamaan, jos **alistettu** ei ole myötämielinen apua kohtaan. On olemassa ihmisiä, jotka nauttivat riippuvuudesta, joka miellyttää heidän makujaan ja halujaan. Joka tapauksessa sellaisella henkilöllä, jonka sydän ei ole puhdas, ei voi olla minkäänlaista vaikutusta, koska hyvät *Henget*^[2] hylkäävät hänet eivätkä pahantahtoiset *Henget*^[2] pelkää häntä.”*

477. Onko manauksen kaavoilla jonkinlaista vaikutusta pahoihin *Henkiin*^[2]?

*”Ei. Kun nämä *Henget*^[2] näkevät jonkun ottavan tämän asian vakavasti, ne nauravat ja ovat jääräpäisiä.”*

478. On olemassa ihmisiä, jotka ovat hyväntahtoisia eivätkä ole

vähemmän *obsession*^[19] uhrina. Mikä on paras keino vapautua *obsessiota*^[19] aiheuttavista *Hengistä*^[21]?

”Väsyttää niiden kärsivällisyys, olla huomioimatta niiden ehdoituksia, näyttää niille, että ne hukkaavat aikaansa. Siinä tapauksessa, kun ne näkevät, että mitään ei ole tehtävissä, ne menevät.”

479. Onko rukous tehokas keino *obsessiosta*^[19] parantumiseksi?

*”Rukous on tehokas apu kaikkeen, mutta uskokaa, ei ole riittävää mutista muutamia sanoja saadakseen mitä haluaa. Jumala katselee tekeviä eikä niitä, jotka rajoittuvat ainoastaan pyytämään. On siis tarpeen, että *obsession*^[19] kohteena oleva henkilö tekee oman osansa. Hänen pitää tuhota itsestään syy, joka hänessä houkuttelee pahoja *Henkiä*^[21].”*

480. Mitä ajatella paholaisten karkottamisesta, josta evankeliumi kertoo?

*”Se riippuu tulkinnasta. Jos kutsutte **paholaiseksi** pahantahtoista *Henkeä*^[21], joka alistaa yksilön tahtonsa alle, niin silloin kun tämän *Hengen*^[21] vaikutus on tuhottu, tämä *Henki*^[21] tulee todellakin karkotetuksi. Jos nimeäisitte jonkin taudin aiheuttajaa **paholaiseksi**, parannuttuanne taudista sanoisitte myös, että olette karkottaneet paholaisen. Sama asia voi olla todenpitävä tai väärä sen mukaan, minkä tarkoituksen sanoille annamme. Suurimmat totuudet ovat alttiita näyttämään absurdeimmilta, kun ottaa huomioon ainoastaan muodon tai kun ottaa vertauskuvallisen esitystavan totuutena. Tämä on hyvä ymmärtää ja pitää mielessä, koska se sopii yleisesti noudatettavaksi.”*

Häiriintynyt, kouristeleva tila

481. Suorittavatko *Henget*^[21] jonkin osuuden ilmiössä, joka tavaan häiriintyneessä, kouristelevassa tilassa¹¹ käyvissä yksilöissä?

11 Kääntäjän huomautus – Kiinnostus tämän ilmiön selittämiseen nousi Kardecin tuntemista tapauksista, kuten:

”Kyllä, hyvin suuren osuuden, samalla tavalla kuin magnetismin^[13], joka on ilmiön ensisijainen aiheuttaja. Huijarimaisuus on kuitenkin usein hyödyntänyt ja liioitellut näitä vaikutuksia alentamalla ne naurunalaisiksi.”

a) Minkä luonteisia ne *Henget*^[2] yleisesti ottaen ovat, jotka ovat mukana tämäntyypisissä ilmiöissä?

”Hyvin alhaiseksi edistyneitä. Uskotteko, että edistyneet *Henget*^[2] huvittuvat tämäntyypisistä asioista?”

482. Kuinka se tulee ymmärtää, että suuri joukko ihmisiä menee yhtäkkiä häiriintyneeseen, kouristelevaan tilaan ja kärsii hermojen kriisistä?

”*Sympaattisuuden seuraus; mielen tilat kommunikoivat hyvin helposti tietyissä tapauksissa. Tunnette magnetismin*^[13] *vaikutuksia sen verran, että voitte ymmärtää sen ja voitte myös ymmärtää osuuden, jonka tiettyjen Henkien*^[2] *täytyy ottaa tähän ilmiöön sympatiasta niitä kohtaan, jotka ilmiötä provosoivat.*”

Tunnistatte vaikeuksitta outojen kykyjen joukossa, jotka erottuvat kouristelevassa, häiriintyneessä tilassa olevan kohdalla, ne samat ominaisuudet, joita *somnambulismien*^[14] ja *magnetismin*^[13] ilmiö tarjoaa, kuten mm. fyysisen tunnottomuuden, ajatusten lukemisen, kipujen siirron sympatian kautta jne. Ei voi siis epäilläkään, etteivätkö em. kriiseistä kärsineet olisi erään tyyppisessä valveilla olevassa *somnambulismien*^[14] tilassa, joka on provosoitu vaikutuksella, jota nämä ihmiset harjoittavat

a) St. Medardin tapaus (*The Convulsionaries of St. Medard*): Isä Francis Fâris kuoli 1727 ja haudattiin St. Medardin hautuumaalle. Hänen veljensä rakensi hänelle hautamuistomerkin, jonne köyhät tulivat rukoilemaan. Joitakin parantumisia tapahtui, ja niitä pidettiin ihmeinä, ja samalla paikalla tavattiin myös joitakin häiriintyneitä kouristelun ilmiöitä. Tämä hautausmaa suljettiin 1732.

Lähde: *La Revue Spirite*, lokakuu 1859.

b) Loudonin nunnien tapaus, 1632–1634 (*The Ursuline Nuns of Loudon*): Useita luostarin nunnia, mukaan lukien johtava nunna, joutuivat häiriintyneeseen, kouristelevaan tilaan, katalepsiaa muistuttavaan ja kuin ”*paholaisen riivaamaan*” tilaan. Tässä tilassa heidän suustaan tuli paljon jumalanpilkkää ja hävyttömyyksiä, ja niiden uskottiin tulevan ”*paholaiselta*”.

Lähde: Nandor Fodor. *Encyclophedia of Psychic Science*

toistensa keskuudessa. He ovat tietämättään samanaikaisesti sekä *magnetisoijia*^[13] että *magnetismin*^[13] vaikutuksen alaisia.

483. Mikä on syynä niissä yksilöissä huomattuun fyysiseen tunnottomuuteen, jotka ovat häiriintyneessä, kouristelevassa tilassa tai jotka ovat alistettuja mitä hirvittävimille tuskille?

”Joidenkin kohdalla se on ainoastaan magnetismin^[13] vaikutus, joka toimii hermoston yllä samalla tavalla kuin tietyt aineet. Toisissa tapauksissa ajatuksen haltioituminen heikentää tunneherkkyyttä. Voidaan sanoa, että näissä tapauksissa elämä näytti irtautuvan ruumiista ja meni kokonaan Henkeen^[2]. Ettekös tiedä, että kun Henki^[2] on vahvasti huolestunut jostakin asiasta, ruumis ei tunne, näe eikä kuule mitään?”

Kovissa tuskissa olevan ihmisen fanaattinen haltioituminen ja innostus näyttävät meille usein esimerkin siihen olotilaan nähden poikkeuksellisesta rauhallisuudesta ja kylmäverisyydestä. Nämä ihmiset eivät kuitenkaan voittaisi terävää kipua, ellei myönnetä, että tunneherkkyys olisi silloin neutralisoitu eräänlaisen puuduttavan (anestesisen) vaikutuksen johdosta. Tiedetään, että tiukassa taistelussa henkilö ei huomaa itsessään vakavaa haavaa, kun normaaleissa olosuhteissa pieni naarmu saisi hänet vapisemaan.

Ottaen huomioon, että nämä ilmiöt riippuvat fyysisestä aiheuttajasta ja tiettyjen *Henkien*^[2] toiminnasta, voidaan kysyä, että kuinka ne on saatu lakkaamaan tietyissä tapauksissa julkisen auktoriteetin toimesta. Syy on yksinkertainen. *Henkien*^[2] toiminta on tässä ilmiössä vain toissijaista; ne vain käyttävät hyväkseen ihmisen (siinä tilassa olevaa) luonnollista taipumusta. Auktoriteetti ei poistanut ihmisen taipumusta tulla häiriintyneeseen ja kouristelevaan tilaan. Se kuitenkin poisti siihen provosoivan ja sitä ylläpitävän syyn ja näin ollen tämä taipumus jäi ihmisissä piileväksi. Julkisella auktoriteetilla oli syy toimia näin, koska näiden ilmiöiden hyväksikäyttö johti vää-

rinkäytöksiin ja skandaaliin². Tiedämme kuitenkin, ettei tällä julkisen auktoriteetin vaikutuksella ole minkäänlaista valtaa, kun *Henkien*^[2] toiminta on suoraa ja spontaania.

Henkien kiintymys tiettyihin ihmisiin

484. Kiintyvätkö *Henget*^[2] mieluummin tiettyihin ihmisiin?

”Hyvät Henget^[2] tuntevat sympatiaa hyvántahtoisiin ihmisiin tai kehittymiseen taipuvaisiin ihmisiin; pahat Henget^[2] paheellisiin ihmisiin tai niihin, jotka voivat tulla sellaisiksi. Siitä on lähtöisin Hengen^[2] kiintymys, joka johtuu tuntemusten samankaltaisuudesta.”

485. Onko *Henkien*^[2] kiintymys tiettyihin ihmisiin pelkästään moraalinen?

”Todellisessa kiintymyksessä ei ole mitään lihallista, mutta kun Henki^[2] sitoutuu ihmiseen, se ei tee niin aina kiintymyksen tähden, vaan osasyynä voi olla muisto inhimillisistä intohimoista.”

486. Kiinnostuvatko *Henget*^[2] meidän onnettomuudestamme ja vauraudestamme? Ovatko meille hyvää haluavat harmissaan vaikeuksista, joita koemme elämämme aikana?

”Hyvät Henget^[2] tekevät kaiken hyvän, mikä niille on mahdollista, ja tulevat onnellisiksi kaikista teidän iloistanne. Ne ovat harmissaan teidän vaikeuksistanne, kun ette kestä niitä alistumatta, koska näillä vaikeuksilla ei siinä tapauksessa ole teille hyödyllistä seurausta. Olette kuin kipeitä, jotka hylkivät heidät parantavaa karvasta juomaa.”

487. Minkä tyyppisistä vaikeuksistamme *Henget*^[2] ovat eniten

2 Lääkäri Franz Anton Mesmer (23.5.1734–5.3.1815) kehitti hoitomuodon, jossa potilaat saatettiin kriisitilaan. Tämä oli Kardecin aikaan vielä tutkittu ja tunnettu parannuskeino. Sen käytännön harjoittamiseen liittyi kuitenkin väärinkäytösten riskejä. Lähde: Arno Forsius, Ihmisiä lääketieteen historiassa Franz Anton Mesmer (1734—1815) ja animaallinen magnetismi, 2000

pahoillaan? Fyysisistä vai moraalisisista vaikeuksista?

”Teidän itsekkyydestänne ja sydämenne kovuudesta. Niistä kaikki johtuu. Ne nauravat kaikille niille kuvitteellisille vaikeuksille, jotka syntyvät ylpeydestä ja kunnianhimesta. Ne iloitsevat niistä vaikeuksista, jotka lyhentävät teidän koetustenne aikaa.”

Koska *Henget*^[2] tietävät, että ruumiillinen elämä on ohimenevä ja sitä seuraavat vaikeudet ovat keino päästä parempaan tilaan, ne ovat enemmän pahoillaan moraalisisista syistä, jotka meitä etäännyttävät niistä, kuin fyysisistä, ohimenevistä vaikeuksistamme.

Henget^[2] välittävät ainoastaan vähän hankaluuksista, jotka koskevat vain meidän maallisia ajatusmallejamme, kuten me välitämme vähän meidän lapsuutemme lapsellisista harmeista.

Henget^[2], jotka näkevät elämän hankaluuksissa tavan meidän kehittymiseemme, pitävät niitä väliaikaisina kriiseinä, jotka tulevat sairaan pelastamiseksi. Ne tuntevat sääliä meidän kärsimyksiämme kohtaan, kuten te tunnette sääliä teidän ystävänne kärsimyksiä kohtaan. Koska ne kuitenkin näkevät asiat oikeudenmukaisemmasta näkökulmasta, ne seuraavat niitä toisella tavalla. Samalla kun hyvät *Henget*^[2] nostattavat meidän rohkeuttamme tulevaisuutemme eduksi, muut kiihottavat meitä epätoivon tahtoen meidän joutuvan vaikeuksiin entistä pahemmin.

488. Onko meitä toisessa elämässä edeltäneillä sukulaisillamme ja ystävillämme meitä kohtaan enemmän sympatiaa kuin *Hengillä*^[2], jotka ovat meille outoja?

”Epäilemättä. Ne suojelevat teitä usein Henkinä^[2], voimiensa mukaisesti.”

a) Ovatko ne herkkiä sille kiintymykselle, jonka säilytimme heitä kohtaan?

”Hyvin herkkiä, mutta ne unohtavat heidät, jotka unohtavat ne.”

Suojelusenkelit: suojelevat, tutut ja meitä kohtaan sympatiaa tuntevat Henget

489. Onko olemassa *Henkiä*^[2], jotka ovat sitoutuneita tiettyyn yksilöön suojellakseen häntä?

*”Kyllä, on olemassa **hengellinen veli**, jota kutsutte **hyväksi Hengeksi**^[2] tai **hyväksi haltijaksi**.”*

490. Miten suojelusenkeli tulee ymmärtää?

*”Suojeleva *Henki*^[2], joka on saavuttanut korkeamman kehitystason.”*

491. Mikä on suojelevan *Hengen*^[2] tehtävä?

”Isän tehtävä lapsiaan kohtaan eli ohjata suojattiaan hyvälle tielle, auttaa häntä neuvoillaan, lohduttaa häntä ahdistuksissa ja tukea hänen rohkeuttaan elämän koetuksissa.”

492. Sitoutuvatko suojelevat *Henget*^[2] yksilöön syntymänsä jälkeen?

*”Syntymänsä jälkeen kuolemaan saakka, ja ne seuraavat usein myös kuoleman jälkeen *Hengen*^[2] elämässä, jopa useiden ruumiillisten elämien ajan, koska nämä elämät ovat ainoastaan hyvin lyhyitä vaiheita suhteessa *Hengen*^[2] elämään.”*

493. Onko suojelevan *Hengen*^[2] tehtävä vapaaehtoinen vai pakollinen?

*”Suojelevalla *Hengellä*^[2] on velvollisuus suojella teitä, koska se hyväksyi tämän tehtävän. Mutta se voi valita olennot, joita kohtaan se tuntee sympatiaa. Joillekin se on nautinto, joillekin missio ja joillekin velvollisuus.”*

a) Kieltäytyykö yhteen henkilöön sitoutunut *Henki*^[2] suojelemasta muita yksilöitä?

”Ei, vaan se ei suojele muita niin sitoutuneesti.”

494. Onko suojeleva *Henki*^[2] väistämättömästi sitoutunut olentoon, joka on luotettu sen suojeltavaksi?

”Usein tapahtuu niin, että tietyt Henget^[2] jättävät asemansa tehdäkseen erilaisia tehtäviä, mutta siinä tapauksessa muut korvaavat tämän tehtävän.”

495. Jättääkö suojeleva *Henki*^[2] joskus suojattinsa, kun tämä on kapinallinen sen neuvoja kohtaan?

”Suojelevan Henki^[2] loittonee nähdessään ohjeensa olevan hyödyttömiä ja kun halu kärsiä alhaisempien Henkien^[2] vaikutuksesta on vahvempi. Suojeleva Henki^[2] ei kuitenkaan hylkää paikkaansa kokonaan ja yrittää saada itsensä aina kuulluksi ja palaa, kun sitä kutsutaan. Mikäli suojelevan Hengen^[2] johdatusta ei kuulla, se johtuu siitä, että suojatti sulkee korvansa.

Uskonoppi, jonka pitäisi käännyttää kaikista epäuskoisimmat viehätyksellään ja suloisuudellaan, on suojelusenkelien uskonoppi. Eikö olekin lohduttavaa ajatella, että teidän lähellänne on aina olentoja, jotka ovat teitä kehittyneempiä, jotka aina neuvovat teitä, kannattavat teitä, auttavat teitä kiipeämään karkeaa hyvyyden vuorta ylöspäin? Ne ovat luotettavampia ja antautuneempia ystäviä kuin mikään niistä kaikista intiimeistä yhteyksistä, jotka voitte maan päällä muodostaa. Nämä olennot ovat siellä Jumalan käskystä. Jumala asetti ne kulkemaan teidän kanssanne, ja siellä ne ovat, rakkaudesta Jumalaan, täyttäen erään kauniin mutta raskaan tehtävän. Kyllä, siellä missä olettekin, se on teidän kanssanne: vankiloissa, sairaaloissa, haureelisuuden paikoissa, yksinäisyydessä. Mikään ei erota teitä tästä ystävästä, jota ette voi nähdä mutta jolta sielunne^[5] saa kaikista kauneimmat kannustukset ja kuulee viisaita neuvoja.

Teidän täytyisi tuntea paremmin tämä totuus! Kuinka monta kertaa se auttaisi teitä kriisien hetkinä ja kuinka monta kertaa se säästäisi teidät pahantahtoisilta Hengiltä^[2]! Suurena päivänä tämän enkelin täytyy kuitenkin hyvinkin usein sanoa teille: ”Enkö sanonut siitä sinulle, ja etkö sinä sitä tehnyt? Enkö näyttänytkin sinulle syvyyden? Ja kuitenkin sinä putosit sinne. Enkö saanut

sinua kuuntelemaan omaatuntoasi, totuuden ääntä? Ja etkös seurannutkin valheen neuvoja?” Oi! Kuulostelkaa teidän suoje-lusenkeleitänne; perustakaa niiden ja teidän välille tämä intiimi hellyys, joka kukoistaa parhaimpien kavereiden kesken. Älkää ajatelko piilottaa niiltä mitään, koska niillä on Jumalan silmät ettekä voi petkuttaa niitä. Ajatelkaa tulevaisuuttanne: pyrkikää edistymään tässä elämässä, ja teidän koetuksenne tulevat olemaan lyhyemmät ja teidän elämänne onnellisemmat. Kulkekaa eteenpäin! Rohkeat ihmiset, heittäkää yhdellä kertaa kauas itses-tänne kaikki ennakkoluulot ja ennakolta omaksutut ajatusmallit! Astukaa uudelle tielle, joka avautuu teidän eteenne, eteenpäin! Teillä on ohjaajia, seuratkaa niitä. Päämäärää teiltä ei puutu, koska tämä päämäärä on itse Jumala.

Niille, jotka ajattelevat sen olevan mahdotonta, että todellakin korkealle kehittyneet Henget^[2] antavat itsensä alttiiksi näin työ-läiseen tehtävään ja kaikiksi hetkiksi, kerromme, että me vaiku-tamme teidän sieluihinne^[5] ollessamme useiden miljoonien kilo-metrien päässä teistä. Meille avaruus ei ole mitään, ja vaikka olemmekin toisessa maailmassa, meidän Henkemme^[2] säilyttävät yhteyden teidän Henkeenne^[2]. Nautimme kyvyistä, joita ette voi ymmärtää, mutta voitte olla varmoja, että Jumala ei aseta meille meidän voimavarojamme ylittävää tehtävää ja että Hän ei kos-kaan teitä hylännyt maan päälle vailla ystäviä ja tukea. Kulla-kin suoje-lusenkelillä on suojattinsa, jota se suojelee niin kuin isä suojelee lastaan, ja se on onnellinen nähdessään hänet hyvällä tiellä ja kärsii, kun sen neuvoja väheksytään.

Älkää pelätkö väsyttävänne meitä kysymyksillänne, vaan päin-vastoin, pyrkikää aina suhteeseen meidän kanssamme. Näin tu-llette olemaan voimakkaampia ja onnellisempia. Nämä kunkin ihmisen kommunikaatiot tutun Hengen^[2] kanssa tulevat tekemään kaikki ihmiset meedioiksi^[12], myös ne, jotka eivät tänä päivänä tiedä omaavansa meedion^[12] kykyjä mutta tulevat ilmaisemaan itsensä myöhemmin ja levittäytyvät kuin meri, vailla rajoja, hyl-kiäkseen epäuskoisuutta ja tietämättömyyttä. Ohjeistuneet ihmiset, ohjeistakaa; kyvykkäät ihmiset, nostattakaa veljiänne. Te ette

tiedä, minkä työn täytätte tällä tavalla. Se on Kristuksen työ, työ, jonka Jumala teille asetti. Mitä muutakaan varten Jumala antoi teille älykkyyden ja tiedon kuin jakaakseen sen teidän veljienne kanssa, kehittääkseen heitä tiellä ikuiseen onnellisuuteen ja iloisuuteen?”

(Pyhä Louís, Pyhä Augustinus)

Suojelusenkelien uskonopissa, joka suojelee suojattejaan maailmoja erottavasta etäisyydestä huolimatta, ei ole mitään, minkä täytyisi hämmästyttää meitä; se on, päinvastoin, suurta ja ylevää. Emmekö näe maan päällä isän suojelevan lastaan vielä, kun hän on jo kaukana, auttaen häntä neuvoillaan kirjeenvaihdon kautta? Mitä ällistyttävää tässä tapauksessa on siinä, että *Henget*^[2] voivat ohjata suojelukseensa ottamiaan yhdestä maailmasta toiseen maailmaan, ottaen huomioon, että heille maailmoja erottava etäisyys on pienempi kuin maan päällä maanosia erottava etäisyys? Eikö kaikkien käytettävissä ole lisäksi *yleismaailmallinen fluidi*^[15], joka yhdistää kaikki maailmat ja muuttaa ne yhteenkuuluviksi ja joka on ääretön ajatusten johde, kuten ilma on meille äänen kuljetusjohde?

496. Voiko *Henki*^[2], joka jättää suojattinsa eikä tee hänelle hyvää, tehdä hänelle pahaa?

”Hyvät Henget^[2] eivät todellakaan koskaan tee pahaa. Ne jättävät sen niille, jotka ottavat sen paikan. Ja sitten syytätte huonoa onnea elämän vaikeuksista, jotka masentavat teitä, vaikka kärsitte omien vikojenne seurauksesta.”

497. Voiko suojeleva *Henki*^[2] jättää suojattinsa sellaisen *Hengen*^[2] armoille, joka voi haluta tehdä hänelle pahaa?

*”Alemman kehitystason Henget^[2] yhtyvät neutralisoidakseen hyvien *Henkien*^[2] toimia. Mutta jos suojatti vain haluaa, hän voi antaa hyvälle *Hengelle*^[2] kaiken voiman. Hyvä *Henki*^[2] voi kohdata jossain muualla hyväntahtoisen, autettavan henkilön ja käyttää tilaisuuden hyväkseen ja auttaa häntä, kunnes palaa suojat-*

tinsa luokse.”

498. Antaako suojeleva *Henki*^[2] suojattinsa hairahtua elämässä sen vuoksi, että se ei voi taistella pahantahtoisia *Henkiä*^[2] vastaan?

”Näin ei ole sen vuoksi, että hyvä Henki^[2] ei pystyisi, vaan siksi, että se ei halua. Suojatti poistuu koetuksista täydellisempänä ja ohjeistuneempana. Se auttaa häntä neuvoineen hyvillä ajatuksilla, joita se ehdottaa hänelle, mutta hyviä neuvoja ei valitettavasti läheskään aina kuunnella. Se ei ole muuta kuin ihmisen heikkous, laiminlyönti tai ylpeys, joka antaa voimaa pahoille Hengille^[2]. Niiden valta teihin johtuu ainoastaan siitä, että te ette ole asettuneet niitä vastaan.”

499. Onko suojeleva *Henki*^[2] jatkuvasti suojattinsa kanssa? Eikö ole minkäänlaista olosuhdetta, jossa se voi suojattiaan jättämättä menettää hänet näkyvistä?

”On olemassa olosuhteita, joissa suojelevan Hengen^[2] oleminen suojattinsa kanssa ei ole tarpeellista.”

500. Tuleeko hetkiä, jolloin maan päällä oleva *Henki*^[2] ei enää tarvitse suojelevaa *Henkeä*^[2]?

”Kyllä, kun se saavuttaa tason, jolloin se voi ohjata itse itsensä, kuten tulee hetki, jolloin oppilas ei enää tarvitse mestariaan. Mutta tämä ei tapahdu teidän maanne päällä.”

501. Miksi *Henkien*^[2] toiminta meidän elämässämme on salatua, ja miksi ne eivät meitä suojellessaan tee sitä meille havaittavissa olevalla tavalla?

*”Jos laskisitte niiden suojelun varaan, ette toimisi omana itsenänne, eikä teidän Henkenne^[2] edistyisi. Edistyäkseen *Henki*^[2] tarvitsee kokemusta, ja on usein tarpeen, että se hankkii sen omalla kustannuksellaan. Sen on tarpeen harjoittaa kykyjään. Ilman niitä se olisi kuin lapsi, jonka ei voi antaa kävellä yksinään. Teille hyvää tahtovien *Henkien*^[2] toiminta on aina säädelty sillä tavalla, että teille on jätetty valinnanvapaus, koska jos teillä ei*

olisi vastuuta, ette etenisi kehitystaipaleellanne, joka tulee johdattamaan teidät Jumalan luo. Ihminen, joka ei näe niiden tukea, nojautuu omiin voimiinsa. Hänen oppaansa kuitenkin suojelee häntä ja varoittaa ajoittain, jotta hän aavistaisi vaaran.”

502. Saako suojeleva Henki^[2], joka pystyy johdattamaan suoajatinsa oikealle tielle, jotain hyvää itselleen?

”Se on meriitti, joka tullaan ottamaan huomioon, ja se on siten sen omaksi edistymiseksi tai ilostuttamiseksi. Se on onnellinen nähdessään ponnistelujensa onnistuneen, mikä edustaa sille voittoa, samalla tavalla kuin mestari juhlii oppilaansa menestymistä.”

a) Onko suojeleva Henki^[2] vastuussa, jos suojatti ei menesty?

”Ei, ottaen huomioon, että se teki kaiken, mikä oli siitä riippuvaista.”

503. Kärsiikö suojeleva Henki^[2], joka näkee suoajatinsa seuraavan huonoa tietä sen varoituksista huolimatta, ja onko se syy suojelevan Hengen^[2] onnellisuuden häiriintymiseen?

”Se on pahoillaan suoajatinsa virheiden takia ja säälii häntä. Mutta tässä kärsimyksessä ei ole maallista isällistä ahdistusta, koska se tietää, että pahaan on lääke ja että se, joka ei tee hyvää tänään, tulee tekemään sitä huomenna.”

504. Voimmeko tietää aina suojelusenkelimme tai suojelevan Henkemme^[2] nimen?

”Miksi haluatte tietää nimiä, joita ei teille ole olemassa? Luuletteko, että Henkien^[2] joukossa ei ole muita kuin ne, jotka tunnette?”

a) Millä tavalla voisimme kutsua niitä, jos emme tunne niitä?

”Antakaa ihan se nimi minkä haluatte, jonkin edistyneen Hengen^[2] nimi, jota kohtaan tunnette sympatiaa ja kunnioitusta. Teidän suojeleva Henkenne^[2] tulee näkemään tämän pyynnön, koska kaikki hyvät Henget^[2] ovat veljiä ja auttavat toisiaan.”

505. Ovatko tunnettuja nimiä käyttävät suojelevat *Henget*^[2] todellakin aina niitä yksilöitä, jotka käyttivät näitä nimiä?

”Eivät, mutta ne ovat Henkiä^[2], jotka tuntevat tätä Henkeä^[2] kohtaan sympatiaa ja jotka tulevat usein sen käskystä. Koska tarvitsette nimiä, ne ottavat siinä tapauksessa sen nimen, mikä inspiroi teissä luottamusta. Samalla tavalla kuin te, kun ette voi täyttää jotakin tehtävää henkilökohtaisesti, lähetätte toisen, joka toimii teidän nimissänne.”

506. Kun palaamme *Henkien*^[2] elämään, tunnistammeko suojelevan *Henkemme*^[2]?

”Kyllä, koska usein tunsitte sen ennen kuin ruumiillistuitte^[17].”

507. Kuuluvatko kaikki suojelevat *Henget*^[2] kehittyneimpien *Henkien*^[2] luokkaan? Voiko niitä löytää keskiluokkaan kuuluvista? Voiko isä, esimerkiksi, tulla lastaan suojelevaksi *Hengeksi*^[2]?

*”Voi hän, mutta suojele vaatii tietyn luokan kehittyneisyyden, vallan tai Jumalan myöntämän avun. Lastaan suojelevaa isä voi itse tulla autetuksi korkeammalle kehittyneen *Hengen*^[2] toimesta.”*

508. Voivatko *Henget*^[2], jotka tavataan hyvissä olosuhteissa niiden palattua *Hengen*^[2] elämään, suojelella aina niitä, joita rakastavat ja jotka selviytyvät *Hengen*^[2] kuoleman jälkeen?

”Niiden valta on enemmän tai vähemmän rajoitettu. Asema, jossa ne tavataan, ei jätä niille kaikkea vapautta toimia.”

509. Onko myös villeinä elävillä tai alemman moraalisen tason omaavilla ihmisillä suojeleva *Henki*^[2]? Ovatko tässä tapauksessa heidän suojelevat *Henkensä*^[2] niin korkealle kehittyneitä kuin kehittyneempien ihmisten suojelevat *Henget*^[2]?

*”Jokaisella yksilöllä on *Henki*^[2], joka suojelee häntä, mutta tehtävät ovat suhteessa kohteeseen. Ette laita pikkulapsen lukuopettajaksi filosofian professoria. Suojelevan *Hengen*^[2] kehitys seuraa suojujattinsa kehitystasoa. Te itse, kun teillä on suojeleva*

korkeampi Henki^[2], voitte vuorollanne tulla olemaan suojeleva Henki^[2] teitä alhaisemmalle Hengelle^[2], ja edistysaskeleet, jotka autatte sitä tekemään, vaikuttavat teidän edistykseenne. Jumala ei pyydä Hengiltä^[2] enempää kuin mihin niiden luonne ja niiden saavuttama taso on kykenevä.”

510. Kun lastaan suojeleva isä jälleensynty, suojeleeko hän vieläkin suojattiaan?

”Se on vaikeampaa, mutta hän kutsuu irtautumisen hetkellä jotakin häntä kohtaan sympatiaa tuntevaa Henkeä^[2] auttamaan tässä tehtävässä. Henget^[2] kuitenkin hyväksyvät ainoastaan tehtäviä, jotka voivat täyttää loppuun asti.

Ruumiillistunut^[17] Henki^[2], ennen kaikkea maailmoissa, joissa olemassaolo on materiaalinen, on liian paljon alistettuna ruumiiseen voidakseen olla kokonaan omistautunut toisen Hengen^[2] auttamiseen eli auttaakseen henkilökohtaisesti tämän elämää. Sen takia niitä, jotka eivät ole riittävän kehittyneitä, seuraavat kehittyneemmät Henget^[2] sillä tavalla, että jos joku niistä puuttuu mistä tahansa syystä, se korvataan toisella Hengellä^[2].”

511. Onko kuhunkin yksilöön yhdistetty suojelevan Hengen^[2] lisäksi paha Henki^[2], jonka päämääränä on yksilön johdattaminen pahaan, mikä tarjoaa yksilölle mahdollisuuden taistella hyvän ja pahan välillä?

”Yhdistetty ei ole oikea termi. On hyvinkin totta, että pahat Henget^[2] pyrkivät vetämään pois hyvältä tieltä kohdatessaan siihen mahdollisuuden. Kun joku niistä yhdistyy yksilöön, se kuitenkin tekee hänet itsekseen, kun otetaan huomioon, että Henki^[2] odottaa tulevansa kuunnelluksi. Siinä tapauksessa tulee olemaan taistelu hyvän ja pahan välillä, ja se voittaa, jonka ihminen antaa yllään vaikuttaa.”

512. Voiko meillä olla useita suojelevia Henkiä^[2]?

”Kullakin yksilöllä on enemmän tai vähemmän kehittyneitä, häntä kohtaan sympatiaa tuntevia Henkiä^[2], jotka kiintyvät hä-

neen ja pitävät hänestä huolta, kuten hänellä on myös niitä, jotka auttavat häntä pahan tekemisessä.”

513. Toimivatko meitä kohtaan sympatiaa tuntevat *Henget*^[2] niille määrätyn tehtävän takia?

”Niillä voi olla joillakin kerroilla väliaikainen tehtävä, mutta useimmiten ne toimivat ajatustensa ja tuntemustensa samankaltaisuuden vuoksi, niin hyvässä kuin pahassakin.”

a) Tämä näyttää johtavan siihen, että meitä kohtaan sympatiaa tuntevat *Henget*^[2] voivat olla hyväntahtoisia tai pahantahtoisia?

*”Kyllä, ihminen kohtaa aina *Henkiä*^[2], jotka tuntevat häntä kohtaan sympatiaa, mikä tahansa onkin hänen luonteenpiirteensä.”*

514. Ovatko ”tutut *Henget*^[2]” ”meitä kohtaan sympatiaa tuntevia *Henkiä*^[2]” vai ”suojelevia *Henkiä*^[2]”?

*”Suojelussa ja sympatiassa on eroavaisuuksia; antakaa niille haluamanne nimi. ”Tuttu *Henki*^[2]” on enemmänkin talon asukkaiden ystävä.”*

Em. tehdyt selitykset ja tarkastelut ihmiseen yhteydessä olevien *Henkien*^[2] tyypeistä voidaan tiivistää seuraavasti:

Suojeleva *Henki*^[2], suojelusenkeli tai hyvä *Henki*^[2] on hän, jonka tehtävänä on seurata ihmistä hänen elämässään ja auttaa häntä kehittymään. Hän on aina luonteeltaan korkeammalle kehittyneenä kuin suojattinsa.

”Tutut *Henget*^[2]” ovat yhteydessä tiettyihin henkilöihin enemmän tai vähemmän kestäväillä siteillä pyrkien olemaan heille avuksi usein hyvin rajoitettujen voimavarojensa rajoissa. Ne ovat hyviä mutta joskus vähän kehittyneitä ja myös hiukan kevytmielisiä. Ne ovat mielellään huolissaan intiimin elämän yksityiskohdista eivätkä toimi muuten kuin suojelevien *Henkien*^[2] käskystä tai luvalla.

Meitä kohtaan sympatiaa tuntevat *Henget*^[2] ovat niitä, jotka tuntevat meitä kohtaan vetoa erityisten kiintymysten kautta sekä tiettyjen mieltymysten ja tunteiden samankaltaisuuden

kautta, niin hyvässä kuin pahassakin. Näiden suhteiden kesto on lähes aina olosuhteista riippuvainen.

Pahantahtoinen *Henki*^[2] on epätäydellinen tai paheellinen *Henki*^[2], joka liittyy ihmiseen etäännyttääkseen hänet syrjään hyvästä ja joka toimii omasta aloitteestaan eikä sille asetetun tehtävän vuoksi. Sen toiminnan sitkeys on suoraan suhteessa kohtaamaansa enemmän tai vähemmän onnistuneeseen ehdotustensa hyväksyntään. Ihminen on aina vapaa valitsemaan joko sen äänen kuuntelemisen tai hylkimisen.

515. Mitä täytyy ajatella näistä ihmisistä, jotka näyttävät liittyvän tiettyihin yksilöihin pyrkiäkseen vetämään heidät väistämättömästi lankeamiseen tai hyvälle tielle?

”Tietyillä henkilöillä on toisiin erään tyyppinen vetovoima, joka näyttää olevan vastustamaton. Kun tämä tapahtuu pahaan suuntaan, ne ovat pahantahtoisia Henkiä^[2], jotka palvelevat toisia pahantahtoisia Henkiä^[2] alistaakseen ne paremmin valtaansa. Jumala sallii sen tapahtuvan koetellakseen teitä.”

516. Voivatko sekä meidän hyvä että pahantahtoinen *Henkemme*^[2] *ruumiillistua*^[17] seuratakseen elämäämme suuremmalla tavalla?

”Näin tapahtuu joskus. Usein ne myös asettavat tämän tehtävän muiden ruumiillista elämää elävien Henkien^[2] vastuulle, jotka tuntevat sympatiaa näitä Henkiä^[2] kohtaan.”

517. Onko *Henkiä*^[2], jotka liittyvät kokonaan tiettyyn perheeseen suojellakseen sitä?

”Tietyt Henget^[2] liittyvät saman perheen jäseniin, jotka elävät yhdessä ja jotka ovat yhdistyneinä kiintymyksen kautta, mutta älkää uskoko suojelevien Henkien^[2] omaavan ylpeyttä jotain rotua kohtaan.”

518. Kun *Henget*^[2] ovat viehättyneitä yksilöihin sympatiansa kautta, ovatko ne viehättyneitä myös yksilöiden ryhmittymiin

erityisistä syistä?

*”Henget^[2] menevät mielellään sinne, missä niiden kanssa samankaltaiset ovat. Ne ovat siellä vapaampia ilmaisemaan itseään ja ovat varmempia siitä, että tulevat kuulluiksi. Ihminen houkuttelee taipumuksillaan Henkiä^[2] puoleensa yksin, yhteisönä, kaupunkina tai kansana. Siinä mielessä on olemassa yhteisöjä, kaupunkeja ja kansoja, joita enemmän tai vähemmän kehittyneet Henget^[2] auttavat sen mukaan, minkä luonteisia ne ovat ja millaiset intohimot niitä hallitsevat. Epätäydelliset Henget^[2] etäännyvät ihmisistä, jotka hylkivät niitä. Tästä johtuu, että **kaikkien yhteisöjen** moraalisella kehitymisellä, kuten yksilöidenkin moraalisella kehitymisellä, on taipumus etäännyä pahantahtoisista Hengistä^[2] ja houkutellessa puoleensa hyviä Henkiä^[2], jotka yllyttävät ja pitävät yllä hyvääntahtoisuutta ihmismassoissa, kuten pahantahtoiset Henget^[2] voivat inspiroida pahoihin intohimoihin.”*

519. Onko yksilöiden ryhmittymillä, kuten yhteisöillä, kaupungeilla ja kansoilla, erityinen suojeleva Henki^[2]?

”Kyllä, koska nämä ryhmittymät ovat yksilöiden yhteisöjä, jotka marssivat kohti samaa päämäärää ja jotka tarvitsevat korkeammalle kehitynyttä johdatusta.”

520. Ovatko ihmismassoja suojelevat Henget^[2] kehittyneempiä kuin yksilöitä suojelevat Henget^[2]?

”Kaikki ovat suhteessa niin ihmismassojen kuin yksilöidenkin edistystasoon.”

521. Voivatko tietyt Henget^[2] auttaa taiteiden kehityksessä suojelemalla niitä, jotka niihin käyttävät aikansa?

”On olemassa erityisiä suojelevia Henkiä^[2], jotka auttavat heitä silloin, kun he kutsuvat Henkiä^[2] avukseen ja kun heidän arvioidaan olevan avun arvoisia. Mutta mitä odotatte tehtävän niille, jotka pitävät itseään avun arvoisina, mutta jotka eivät sitä ole? Henget^[2] eivät tee sokeista näkeviä tai kuuroista kuulevia.”

Antiikin ihmiset tekivät näistä *Hengistä*^[2] erityisiä jumalallisuuksia. Ns. muusat olivat tieteitä ja taiteita suojelevien *Henkien*^[2] vertauskuvallinen henkilöitymä, kuten antiikin jumalat *Laari*³ ja *Penetes* olivat perhettä suojelevia *Henkiä*^[2]. Uudenaikaisemmilla taiteilla, erilaisilla teollisuuksilla, kaupungeilla ja mailla on myös suojelevia *Henkiä*^[2], jotka ovat korkeampia *Henkiä*^[2] mutta joita kutsutaan eri nimellä.

Jokaisella henkilöllä on häntä kohtaan sympatiamia tunteva *Henki*^[2], mikä johtaa siihen, että kaikissa yhteisöissä yhteisöä kohtaan sympatiamia tuntevien *Henkien*^[2] yleispiirteet ovat suhteessa yksilöiden yleispiirteisiin ja että *Henget*^[2], jotka eivät tunteneet näitä yhteisöjä aikaisemmin, tuntevat houkutusta niihin mieltymystensä ja ajatustensa samankaltaisuuksien kautta. Tiivistetysti sanottuna, ihmisten ryhmittymät, samalla tavalla kuin yksilötkin, ovat enemmän tai vähemmän hyvään autettuja, seurattuja ja vaikutettuja ihmisjoukon hallitsevien ajatusten luonteen mukaisesti.

Kukin kansa vetää *Henkiä*^[2] puoleensa tapojensa, tottumustensa, hallitsevan luonteensa ja ennen kaikkea lakiensa puolesta, koska kunkin kansan luonne heijastuu laeissa. Ihmiset, jotka saavat oikeuden kukoistamaan keskuudessaan, taistelevat pahojen *Henkien*^[2] vaikutuksia vastaan. Kaikkiällä, missä lait siunaavat ihmiskunnan vastaiset epäoikeudenmukaiset asiat, hyvät *Henget*^[2] ovat vähemmistönä ja pahantahtoisten *Henkien*^[2] massa tunkeutuu pitäen kansaa ajatusmalleissaan ja pysäyttää osittain hyvät vaikutukset, jotka häviävät ihmisjoukkoon kuten tähkä rikkaruohoihin. Opiskelemalla kansojen tapoja tai ihmisryhmää kokonaisuudessaan on helppo muodostaa mielikuva tuntemattomasta, meille näkymättömästä *Henkien*^[2] populaatiosta, joka sekaantuu ihmisryhmän ajatuksiin ja toimiin.

3 Kääntäjän huomautus: Laarit, *lares* [latinaksi] olivat roomalaisessa mytologiassa joko perheen esi-isiä, jotka auttoivat sukulaisiaan uhrilahjoja vastaan, tai erillisiä jumalia, joilla ei ollut sukulaisuussiteitä talon asukkaisiin. Laarit olivat joka talon henkilökohtaisia jumalia, jotka "asuiivat" omilla alttareillaan jossakin asumuksen osassa.

Ennakkoavistukset

522. Onko ennakkoavistus aina varoitus suojelevalta *Hengeltä*^[2]?

”Ennakkoavistus on teille hyvää tahtovan Hengen^[2] intiimi ja teille tuntemattomasta alkuperästä tuleva neuvo. Ennakkoavistus on myös seuraus aikaisemmin tehdystä valinnasta, vaiston ääni. Hengellä^[2] on ennen ruumiillistumistansa^[17] tuntemus ruumiillisen elämän pääosista eli niiden koetusten tyypistä, joihin se pakottautuu. Kun nämä koetukset ovat merkittäviä, se säilyttää niistä intiimisti sisällään erään tyyppisen vaikutelman. Tämä vaikutelma on vaiston ääni, joka hälyttää hetken lähestyessä ja tulee näin ennakkoavistukseksi.”

523. Ennakkoavistuksissa ja vaiston äänessä on aina jotain epämääräistä. Mitä meidän täytyy tehdä epävarmuudessaamme?

”Kun siinä on jotain epämääräistä, kutsukaa apuun hyvää Henkeänne^[2] tai rukoilkaa kaikkien Herraa, Jumalaa, että Hän lähettäisi yhden sanansaattajistaan, yhden meistä.”

524. Onko meitä suojelevien *Henkien*^[2] varoitusten ainoana tarkoituksena meidän moraalinen ohjaamisemme vai myös ohjaaminen yksityiselämämme asioissa?

”Kaikissa asioissa; ne pyrkivät saamaan teidät elämään parhaalla mahdollisella tavalla. Mutta usein suljette korvanne hyviltä varoituksilta ja olette onnettomia omasta syystänne.”

Suojelevat *Henget*^[2] auttavat meitä neuvoillaan omantuntonme äänellä, jonka ne panevat meissä puhumaan. Mutta koska emme liitä siihen aina sen tarvitsemaa tärkeyttä, ne antavat varoitukset meille kaikista suorimmalla tavalla käyttäen hyväkseen meitä ympäröiviä henkilöitä. Kukin tulee näkemään tutkimalla elämänsä monimuotoisia, onnellisia ja onnettomia, olosuhteita, että otti useissa tapauksissa vastaan neuvoja, joita ei käyttänyt aina hyväkseen ja jotka olisivat säästäneet hänet

suurilta murheilta, jos hän olisi kuunnellut niitä.

Henkien vaikutus elämän tapahtumiin

525. Vaikuttavatko *Henget*^[2] elämän tapahtumiin?

”Varmasti, ottaen huomioon, että ne neuvovat teitä.”

a) Vaikuttavatko ne muulla tavalla kuin ehdottamiensa ajatusten kautta, eli vaikuttavatko ne suoraan asioiden suorittamiseen?

”Kyllä, mutta ne eivät koskaan toimi luonnonlakien vastaisesti.”

Kuvittelemme erheellisesti, että *Henkien*^[2] toiminta ei voi ilmetä muuten kuin yliluonnollisten ilmiöiden kautta. Haluaisimme, että ne tulisivat auttamaan meitä ihmeiden kautta ja esittäytyisivät meille aina taikasauvalla varustettuna. Näin ei kuitenkaan ole. Niiden vaikutus on meille näkymätön, ja se, mitä tapahtuu niiden avulla, näyttää meille hyvin luonnolliselta.

On esimerkiksi niin, että ne provosoivat kahden henkilön tapaamisen, jotka näyttävät kohtaavan uudelleen sattumalta; ne inspiroivat jotakin henkilöä käymään tiettyssä paikassa; ne vetävät huomion jonkin pisteen ylle, jos tämän täytyy aiheuttaa tulos, jonka ne haluavat saavuttaa. Tapahtuu niin, että koska ihminen uskoo seuraavansa vain omaa impulssiaan, hän säilyttää aina vapaan tahtonsa.

526. Voivatko *Henget*^[2] provosoida tiettyjä seurauksia vaikuttamalla materiaan, jotta jokin tapahtuma tulisi suoritetuksi? Esimerkiksi, kun ihmisen täytyy kuolla, hän nousee tietylle portaalle, porras katkeaa ja ihminen kuolee. Saavatko *Henget*^[2] portaan katkeamaan täyttääkseen tämän henkilön kohtalon?

*”On hyvinkin totta, että *Henget*^[2] vaikuttavat materiaan, mutta ne toimivat luonnonlakien mukaisesti eivätkä niiden vastaisesti niin, että tietyllä otollisella hetkellä odottamaton tapahtuma tapahtuisi näiden lakien vastaisesti. Esimerkissä, johon viittaatte, porras katkeaa, koska se oli mennyt pilalle tai se ei ollut riittävän*

luja kestääkseen ihmisen painon. Jos tämän ihmisen kohtalona oli kuolla tällä tavalla, Henget^[2] antoivat hänelle inspiraation ajatukseen nousta tälle portaalle, jonka täytyy mennä poikki hänen painostaan. Hänen kuolemansa tapahtuu luonnollisen seurauksen kautta ilman, että sen vuoksi tarvitsisi tehdä ihmeitä.”

527. Otamme erään toisen esimerkin, jossa materian normaali tila ei ole relevantti. Erään ihmisen täytyy kuolla salamaan: hän pakenee puun alle, salama lyö juuri tähän puuhun ja hän kuolee. Voivatko Henget^[2] provosoida salaman ja ohjata sen häneen?

”Se on edelleen sama asia. Salama löi tähän puuhun ja sillä hetkellä, koska näin piti tapahtua luonnonlakien mukaan. Salama ei ollut ohjattu tarkoituksellisesti tähän puuhun, koska ihminen oli sen alla, mutta ihmistä oli ajatuksissaan inspiroitu pakenemaan juuri sen puun alle, johon salaman täytyisi luonnonlakien mukaan iskeä. Salama olisi osunut tähän puuhun, oli ihminen sen alla tai ei.”

528. On esimerkki, jossa pahantahtoinen ihminen ampuu jotakin toista ammuksella, joka hipaisee mutta ei osu. Onko hyväntahtoinen Henki^[2] voinut laittaa sen ammuksen kiertämään hänet lentoradallaan?

”Jos yksilön ei pidä tulla ammutuksi, hyväntahtoinen Henki^[2] inspiroi hänen ajatuksensa väistämään tai voi hämmentää tämän vihollista tähtäämään huonosti, koska ammus ampumisen jälkeen seuraa lentorataa, mitä sen kuuluukin kulkea.”

529. Mitä tulee ajatella väistämättömästi maaliin osuvista loitutuista luodeista, joita käsitellään tietyissä legendoissa?

”Se on puhdasta kuvittelua. Ihminen rakastaa ihmeellistä, mutta ei tule tyytyväiseksi luonnon ihmeellisyyksistä.”

a) Voivatko elämämme tapahtumia ohjaavat Henget^[2] kokea vastustusta niiden Henkien^[2] taholta, jotka haluavat päinvastaista?

”Se, mitä Jumala haluaa, myös suoritetaan. Jos suoritus myöhästyy tai estyy, se on Hänen tahtonsa.”

530. Eivätkö kevytmieliset *Henget*^[2] ja ilkkuvat *Henget*^[2] voi aiheuttaa näitä pieniä vaikeuksia estääkseen meidän suunnitelmamme ja sekoittaakseen meidän ennustemme? Aiheuttavatko ne kansanomaisesti inhimillisen elämän pieniksi harmeiksi kutsutut tapahtumat?

”Ne tuntevat tyydytystä näistä harmeista, jotka ovat teille koetuksia, koetellakseen teidän kärsivällisyyttänne, mutta ne väsyvät nähdessään, että eivät pysty mihinkään. Ei kuitenkaan olisi oikeudenmukaista eikä tarkasti sanottua syyttää niitä kaikista teidän pettymyksistänne, jotka te itse olette luoneet harkitsemattomuudellanne. Uskokaa, että jos teidän astiastonne putoaa, niin näin tapahtuu enemmänkin teidän kokemattomuutenne vuoksi kuin Henkien^[2] vuoksi.”

a) Toimivatko *Henget*^[2], jotka aiheuttavat harmeja, henkilökohtaisen antipatian seurauksena, vai hyökkäävätkö ne ensimmäisen kohtaamansa kimppuun vailla määrättyä motiivia, ainoastaan ikikurisuutensa takia?

”Yhdestä tai toisesta syystä. Joskus ne ovat vihollisia, joita olette hankkineet itsellenne tämän tai jonkun toisen elämän aikana ja jotka vainoavat teitä. Joskus motiiveja ei ole.”

531. Sammuuko meille maan päällä pahaa tehneiden olentojen pahantahtoisuus niiden ruumiillisen elämänsä sammumisen myötä?

”Usein ne tunnistavat tekemänsä epäoikeudenmukaisuuden ja pahuuden, mutta usein ne vainoavat teitä vihallaan, jos Jumala sallii, jatkaakseen teidän koettelemistanne.”

a) Voiko sille tehdä lopun ja miten?

”Kyllä, voitte rukoilla niiden puolesta ja vastata pahaan hyvällä, lopulta ne ymmärtävät vääryytensä. Kun lisäksi osaa asettua niiden juonien yläpuolelle, ne lakkaavat, koska eivät voi voittaa mitään tällä tavalla.”

Kokemus osoittaa, että tietyt *Henget*^[2] jatkavat kostoaan yhdestä elämästä toiseen ja enemmän tai myöhemmin jollekin

tekemämme vahingot tulevat hyvitettyiksi.

532. Onko *Hengillä*^[2] kyky etäännyttää vaikeudet tietyistä henkilöistä ja houkutellessa heille vaurautta?

”Ei täysin, koska on vaikeuksia, jotka on asetettu meille Luojan toimesta. Mutta Henget^[2] lieventävät tuskiante antamalla teille kärsivällisyyttä ja alistuvaisuutta.

Tietäkää myös, että näistä vaikeuksista etäänntyminen tai niiden lieventäminen riippuu useimmiten teistä itsestänne. Jumala antoi teille viisauden palvellakseen teitä, ja ennen kaikkea sen kautta kehittyneet Henget^[2] tulevat auttamaan teitä, ehdottamalla oikeita ajatuksia teidän parhaaksenne. Kehittyneet Henget^[2] auttavat kuitenkin vain niitä, jotka ymmärtävät auttaa itse itseään. Se on näiden sanojen tarkoitus: ”Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.”

Tietäkää vielä, että se, joka näyttää teille hankaluudelta, ei aina ole pahaksi. Usein siitä, mitä pidätte hankaluutena, tulee seurauksena paljon suurempi hyvyys. Sitä ette läheskään aina ymmärrä, koska ette ajattele muuta kuin nykyhetkeä tai itseänne.”

533. Voivatko *Henget*^[2] mahdollistaa rikkauksien saavuttamisen, kun niiltä rikkauksia pyydetään?

”Joskus se voidaan tehdä koetuksiksi. Useimmiten Henget^[2] kieltäytyvät, kuten te kieltäydyste toteuttamasta lapsen harkitsematonta pyyntöä.”

a) Ovatko ne hyviä vai huonoja *Henkiä*^[2], jotka sallivat nämä palvelukset?

”Ne ovat molempia. Se riippuu aikomuksesta, mutta useimmiten ne ovat Henkiä^[2], jotka haluavat johtaa teidät pahuuteen. Ne löytävät siihen helpon tien niissä nautinnoissa, jotka varallisuus tuo mukanaan.”

534. Kun meidän suunnitelmiamme vastaan näyttää tulevan väistämättömästi esteitä, johtuuko se *Hengen*^[2] vaikutuksesta?

”Joillakin kerroilla Henget^[2], toisilla kerroilla ja useimmiten te

valitsitte suunnitelmanne väärin. Teidän asenteenne ja luonteenpiirteenne vaikuttavat paljon. Jos pysytte jääräpäisesti tiellä, jota ei pitäisi kulkea, epäonnistumisenne ei ole Henkien^[2] syytä vaan teidän omaa syytänne, koska te itse olette itsenne ”paha henki.”

535. Kun meille tapahtuu jokin onnellinen asia, tuleeeko meidän kiittää omaa suojelevaa *Henkeämme*^[2]?

”Kiittäkää ennen kaikkea Jumalaa, ilman Hänen lupaansa ei tehdä mitään, ja sen jälkeen hyviä Henkiä^[2], jotka olivat Hänen tahtonsa tekijöitä.”

a) Mitä tapahtuisi, jos jättäisi kiittämättä?

”Sama mikä tapahtuu kiittämättömille.”

b) On kuitenkin olemassa ihmisiä, jotka eivät rukoile eivätkä kiitä ja joiden kohdalla kaikki menee hyvin?

”Kyllä, näin on, mutta on tarpeen nähdä loppu, koska he maksavat hyvin kalliisti tästä väliaikaisesta onnellisuudesta, jota he eivät ansaitse. Mitä enemmän he ovat vastaanottaneet, sitä enemmän heidän tulee antaa takaisin.”

Henkien toiminta luonnonilmiöissä

536. Aiheutuvatko suuret luonnonilmiöt, jotka käsitetään luonnon häiriintymisenä, satunnaisista syistä, vai onko niillä Luojan määrittämä tarkoitus?

”Kaikella on syynsä, eikä mitään tapahdu ilman Jumalan lupaa.”

a) Onko näiden ilmiöiden kohde aina ihminen?

”Joskus ne tapahtuvat ihmisen vuoksi. Useimmiten ne tapahtuvat vain luonnon fyysisten voimien tasapainon ja harmonian palauttamiseksi.”

b) Ymmärrämme täydellisesti, että Jumalan tahto on alkusyy kaikkeen niin tässä kuin kaikissa asioissa. Tiedämme kuitenkin, että *Henget*^[2] vaikuttavat aineeseen ja että ne ovat Jumalan tahdon tekijöitä, joten kysymme, voiko jollakin niistä olla vaikutus-

ta luonnon osasiin kiihdyttäkseen, rauhoittaakseen tai ohjatakseen luontoa?

”Mutta sehän on ilmeistä, eikä muulla tavalla voi olla. Jumala ei pyhitä suoraa vaikutusta aineeseen, vaan Hänellä on Hänen tahdolleen omistautuneet tekijät kaikilla maailmojen kehitysas-teikkojen tasoilla.”

537. Antiikin mytologiat perustuvat kokonaan *spiritistisen opin*^[1] ajatusmalleihin sillä erolla, että ne pitivät *Henkiä*^[2] jumalallisuuksina. Ne esittivät näitä jumalia tai *Henkiä*^[2] erityisine ominaispiirteineen. Näin ollen jotkut *Henget*^[2] olivat vastuussa tuulista, toiset salamoista, toiset johtivat kasvillisuutta jne. Onko tämä uskomus täysin vailla perustaa?

”Sen perusta on niin vähäinen, että se on vielä hyvin kaukana totuudesta.”

a) Voiko samasta syystä olla *Henkiä*^[2], jotka asustavat maan sisässä ja koordinoivat geologisia ilmiöitä?

”Geologisia ilmiöitä koordinoivat Henget^[2] eivät välttämättä asusta Maassa, mutta johtavat ja ohjaavat ominaispiirteidensä mukaan. Eräänä päivänä teillä tulee olemaan selitys kaikille näille ilmiöille ja tulette ymmärtämään ne paremmin.”

538. Muodostavatko luonnonilmiöitä johtavat *Henget*^[2] erityisen kategorian *Henkien maailmassa*^[4]? Ovatko ne osittain muun tyyppisiä olentoja vai *Henkiä*^[2], jotka ovat olleet *ruumiillistuneita*^[17] kuten mekin?

”Ne ovat Henkiä^[2], jotka ovat olleet ruumiillistuneita^[17] tai tulevat ruumiillistumaan^[17].”

a) Kuuluvatko nämä *Henget*^[2] ylempään vai alempaan tasoon *Henkien*^[2] hierarkiassa?

*”Tämä riippuu niiden enemmän tai vähemmän materiaalisesta tai älykkäästä tehtävästä. Jotkut johtavat, toiset suorittavat. Materiaalisia asioita suorittavat ovat aina alemmalla tasolla *Henkien*^[2] ja ihmisten joukossa.”*

539. Toimiiko tiettyjen ilmiöiden tuottamisessa, esimerkiksi myrskyssä, *Henki*^[2] vai *Henkien*^[2] massa?

”Lukemattomien Henkien^[2] massat.”

540. Toimivatko *Henget*^[2], jotka suorittavat jotakin tehtävää luonnonilmiöissä vapaan valintansa johdosta, tuntien toimiensa tarkoitusperän, vai toimivatko ne vaistonvaraisen tai harkitsemattoman impulssin mukaan?

*”Jotkut yhdellä ja jotkut toisella tavalla. Teen seuraavan vertailun: kuvittelen nämä kymmenet tuhannet eläimet, jotka vähä vähältä nousevat merestä saariin ja saaristoihin. Uskotko, ettei tässä ole mitään Jumalallista tarkoitusta eikä tietty muodonmuutos maan pinnalla ole tarpeen yleisen sopusoinnun säilymiseksi? Vain viimeisen kategorian eläimet suorittavat näitä asioita huolehtiakseen tarpeistaan, eivätkä ne tiedä olevansa Jumalan instrumentteja. Samalla tavalla kaikista jälkeijäänemmätkin *Henget*^[2] ovat kokonaisuuden kannalta hyödyllisiä. **Kun ne harjoittelevat elämään**, ja ennen kuin niillä on täysi tietoisuus toimistaan ja vapaasta valinnastaan, ne toimivat tietyissä ilmiöissä tiedostamattomina osasina. Ne ovat ensin suorittajina. Myöhemmin, kun niiden älykkyys on kehittyneempi, ne johtavat ja ohjaavat materiaalisen maailman asioita. Myöhemmin ne voivat vielä ohjata moraalisena maailman asioita. Näin kaikki palvelee, kaikki koordinoituu luonnossa, primitiivisestä atomista enkeliin asti, joka itse alkoi atomista. Ihailtava sopusoinnun laki, jonka kokonaisuutta teidän rajoittunut *Henkenne*^[2] ei voi vielä ymmärtää.”*

Henget taistelujen aikana

541. Onko taistelussa *Henkiä*^[2], jotka seuraavat ja kannattavat kutakin puolta?

”Kyllä, ja ne rohkaisevat taisteluun osallistuvia.”

Antiikin ihmiset olettivat ennen vanhaan jumalien olevan suosiollisia tietyille kansalle. Nämä ”jumalat” eivät olleet muuta

kuin vertauskuvain esitettyjä *Henkiä*^[2].

542. Sodassa oikeus on aina vain yhdellä puolella. Kuinka *Henget*^[2] voivat olla sillä puolella, joka on väärässä?

”Tietäkää, että on olemassa niitä, jotka etsivät vain erimielisyyttä ja tuhoamista. Niille sota on sota. Syyn oikeudenmukaisuudella on niihin hyvin vähän vaikutusta.”

543. Voivatko tietyt *Henget*^[2] vaikuttaa kenraalin hyökkäyssuunnitelman ajatuksiin?

”Henget^[2] voivat epäilemättä vaikuttaa näihin ajatuksiin niin kuin kaikkiin ajatuksiin.”

544. Voivatko pahantahtoiset *Henget*^[2] synnyttää heissä huonoja suunnitelmia tarkoituksenaan saada heidät häviämään taistelussa?

”Kyllä, mutta eikö hänellä ole vapaa tahto? Jos hänen arviointikykynsä ei salli hänen erottaa oikeamielistä ideoita väärästä, hän tulee kärsimään sen seuraukset ja siinä tapauksessa tekisi paremmin olemalla alaisen asemassa kuin johtamalla.”

545. Voiko kenraali olla joskus ohjattuna erään tyyppisellä selvänäkemisellä, intuitiivisella näkymällä, joka näyttää ennalta hänen suunnitelmiensa tuloksen?

*”Nerokkaan ihmisen kohdalla on usein näin. Sitä kutsutaan inspiraatioksi, ja se saa hänet toimimaan erään tyyppisellä varmuudella. Tämä inspiraatio tulee hänelle *Hengiltä*^[2], jotka ohjaavat häntä ja osaavat käyttää hyväkseen hänen kykyjään.”*

546. Mitä tapahtuu taistelun tiimellyksessä menehtyville *Hengille*^[2]? Ovatko ne kiinnostuneita taistelusta kuolemansa jälkeen?

”Jotkut kiinnostuvat, toiset etääntyvät.”

Taisteluissa tapahtuu sama, mikä tapahtuu kaikissa väkivaltaisissa kuolemissa: ensinnäkin *Henki*^[2] on hämmästynyt ja se-

kaannuksissa eikä usko olevansa kuollut, koska sille näyttää siltä, että se vielä osallistuisi toimintaan. Todellisuus ilmestyy sille vähä vähältä.

547. Tunnistavatko eläessään taistelleet *Henget*^[2] vihollisensa kuoltuaan, ja jatkavatko ne vihamielisyyksiä toisiaan vastaan?

”Henki^[2] ei ole näissä hetkissä koskaan rauhallinen. Aluksi se voi vielä vihata ja vainota vihollistaan, mutta kun sen mielikuvat palaavat, se näkee, että vihamielisyydellä ei ole enää tarkoitusta. Se voi kuitenkin vielä, luonteensa mukaisesti, säilyttää näistä vihamielisyyksistä enemmän tai vähemmän vahvat jäljet.”

a) Kuuleeko se edelleen aseiden jylinän?

”Kyllä, täydellisesti.”

548. Taistelua kylmäverisesti tarkasteleva *Henki*^[2] todistaa katsoijana *sielun*^[5] eriytymistä ruumiista. Kuinka tämä ilmiö sille näyttäytyy?

”Harvat kuolemat ovat välittömiä. Useimmiten Hengellä^[2], jonka ruumis haavoittuu kuolettavasti, ei ole tietoisuutta tästä hetkestä. Vasta kun se alkaa tunnistaa uuden olotilansa, johon se on joutunut, taistelua tarkkailevat voivat erottaa sen siirtymisen ruumiin viereen. Tämä vaikuttaa niin luonnolliselta, että näkymä kuolleesta ruumiista ei tuota minkäänlaista epämiellyttävää vaikutusta. Koska koko eläminen on keskitettynä Henkeen^[2], ainoastaan se kiinnittää huomiota. Se on vastakuolleen vainajan Henki^[2], jonka kanssa taistelua tarkastelevat keskustelevat tai jolle ne antavat määräyksiä.”

Liitot

549. Onko pahantahtoisten *Henkien*^[2] kanssa tehdyissä liitoissa jotain todellista?

”Ei. Ei ole liittoja vaan pahanluonteisia ihmisiä, jotka tuntevat sympatiaa pahantahtoisia Henkiä^[2] kohtaan. Esimerkiksi: Haluaisit aiheuttaa harmia naapurillesi, mutta et tiedä kuinka sen

tekisit. Kutsuisit siinä tapauksessa puoleesi alhaisempia Henkiä^[2], jotka, itsesi tavoin, eivät haluaisi muuta kuin paha. Jotta ne auttaisivat teitä, ne haluavat teidän palvelevan niitä niiden pahoissa tarkoituksissa. Mutta siitä ei seuraa, etteikö naapurisi voisi vapautua niistä pyytämällä apua vastakkaisilta Hengiltä^[2] ja tahtonsa toiminnan kautta. Se, joka haluaa tehdä pahuutta, kutsuu pelkästään tämän aikomuksen takia pahantahtoisia Henkiä^[2] avukseen. Tässä tapauksessa hän on pakotettu palvelemaan niitä, kuten ne palvelivat häntä, koska alhaisemmat Henget^[2] tarvitsevat häntä sen pahan tekemiseksi, jota ne haluavat tehdä. Liitto käsittää ainoastaan tämän.”

Riippuvuus, jossa ihminen joskus kohdataan suhteessa alempiin Henkiin^[2], johtuu antaumuksesta pahoille ajatuksille, joita hänelle ehdotetaan ilman minkäänlaisia vastavuoroisia vaatimuksia. Liittoutuma on kansanomaisessa tarkoituksessaan vertauskuva, joka kuvaa pahanluonteisen ihmisen olevan myötämielinen paha tekeville Hengille^[2].

550. Mitä järkeä on kuvitteellisissa legendoissa, joiden mukaan henkilöt olisivat myyneet *sielunsa*^[5] saatanalle saadakseen tiettyjä palveluksia?

”Kaikki opettavaiset tarut pitävät sisällään opetuksen ja moraalisen tarkoituksen. Te erehdytte ottaessanne ne kirjaimellisesti. Tämä on vertauskuva, jonka voi selittää näin: Hän, joka kutsuu Henkiä^[2] avukseen saadakseen niiltä kykyjä ja omaisuutta tai mitä tahansa muuta etuutta, kapinoi Luoja vastaan. Hän luopuu vastaanottamastaan tehtävästä ja koetuksista, joita hänen täytyy kestää tässä maailmassa, ja hän tulee kärsimään sen seurauksista tulevassa elämässä. Tämä ei tahdo sanoa, että hänen sielunsa^[5] olisi määrätty kärsimään ikuisesti. Kuitenkin, sen sijaan että hän vapauttaisi itsensä materiasta, hän juuttuu siihen enemmän ja enemmän. Se, joka hemmotteli itseään maan päällä, ei tule nauttimaan Henkien maailmassa^[4] ennen kuin on lunastanut itsensä uusissa ja ehkä myös suuremmissa ja tuskallisemmissä

sa koetuksissa. Hän asettaa itsensä riippuvaiseksi epäpuhtaista Hengistä^[2] rakkaudestaan materiaalisiin nautintoihin. Hänen ja niiden välillä on olemassa taktinen liitto, joka johtaa menehtymiseen, mutta joka on aina helppo rikkoa hyvien Henkien^[2] avulla, jos hänellä on siihen taipumaton tahto.”

Tuntemattomat voimat, talismaanit, loitsijat

551. Voiko paha ihminen tehdä pahaa lähimmäisilleen häneen kiintyneen pahantahtoisen Hengen^[2] avulla?

”Ei, Jumala ei sallisi sitä.”

552. Mitä ajatella uskomuksesta, jonka mukaan tietyt henkilöt voisivat tehdä loitsuja?

”Tietyillä ihmisillä on hyvin suuri magnetismin^[13] voima, jota he voivat käyttää pahaan, jos heidän oma Henkensä^[2] on pahantahoton. Tässä tapauksessa muut pahantahtoiset Hengen^[2] voisivat auttaa häntä. Mutta älkää uskoko tähän oletettuun taikurimaiseen valtaan, joka on vain taikauskoisten henkilöiden mielikuvituksessa. He eivät tunne todellisia luonnonlakeja. Tämän uskomuksen todisteina mainitut tapahtumat ovat luonnollisia, mutta huonosti tutkittuja ja ennen kaikkea huonosti ymmärrettyjä.”

553. Mikä vaikutus voi olla käytännöillä ja rituaaleilla, joiden avulla tietyt henkilöt aikovat ohjata Henkien^[2] tahtoa?

”Vaikutus on se, että ne muuttavat nämä henkilöt naurunalaiseksi, jos ne on tehty hyvässä uskossa. Päinvastaisessa tapauksessa nämä henkilöt ovat ilveilijöitä, jotka ansaitsevat rangaistuksen. Kaikki rituaalit ovat pettäviä. Ei ole minkäänlaisia pyhittäviä sanoja eikä minkäänlaista salatieteellisiä merkkiä, ei minkäänlaista talismaania, jolla olisi minkäänlaista vaikutusta Henkiin^[2], koska niitä vetävät puoleensa ajatukset ja ei-materiaaliset asiat.”

a) Eivätkö tietyt *Henget*^[2] sanelleet joskus itse salatieteellisiä kaavoja?

”Kyllä. On Henkiä^[2], jotka neuvovat teille tiettyjä merkkejä ja eriskummallisia sanoja tai määräävät tiettyjen tekojen harjoittamiseen, minkä avulla tekisitte sen, mitä kutsutte loitsimiseksi. Voitte kuitenkin olla varmoja, että ne ovat Henkiä^[2], jotka ilkkuvat teille ja käyttävät teidän herkkäuskoisuuttanne hyväkseen.”

554. Eikö hän, joka luottaa talismaanin hyvään kykyyn, voi tämän luottamuksen kautta vetää puoleensa *Henkeä*^[2], koska tässä tapauksessa ajatus toimii ja talismaani on vain merkki, joka auttaa ohjaamaan ajatusta?

”Se on totta, mutta puoleensa vedetyn Hengen^[2] luonne riippuu aikomuksen puhtaudesta ja tuntemusten ylevyydestä. On erittäin harvinaista, että hänellä, joka on tarpeeksi yksinkertainen uskokseen talismaanin kykyyn, ei olisi enemmän materiaalinen kuin moraalinen päämäärä. Kaikissa tapauksissa tämä tuo ilmi alhaisuutta ja mielipiteiden heikkoutta, joka asettaa hänet alttiiksi epätäydellisille ja pilkkaaville Hengille^[2].”

555. Mitä tarkoitetaan sanalla noita?

*”Teidän noidiksi kutsumanne ovat henkilöitä, joista hyväntah-
toisilla on tiettyjä kykyjä, kuten magnetismin^[13] voima tai selvä-
näkeminen. Koska he tekevät asioita, joita ette ymmärrä, uskotte
heillä olevan yliluonnollista voimaa. Eivätkö teidänkin tiedemie-
henne olleet usein ”velhoja” ymmärtämättömien henkilöiden sil-
missä?”*

*Spiritismi^[1] ja magnetismi^[13] antavat meille avaimen ratkaista
joukon ilmiöitä, joiden ylle tietämättömyys on luonut loputto-
masti taruja, joissa tositapahtumia on liioiteltu mielikuvituk-
sen kautta. Nämä kaksi tiedettä ovat oikeastaan ainoastaan yksi
tiede. Niiden selkeä tunteminen näyttää asioiden todellisuuden
sekä todellisen syyn ja on paras ehkäisy taikauskoisille ideoil-
le, koska nämä kaksi tiedettä näyttävät sen, mikä on mahdol-*

lista ja mikä mahdotonta, mikä on luonnonlaeissa ja mikä on naurunalaista uskomusta.

556. Onko tietyillä ihmisillä todellakin kyky parantaa pelkääntään kosketuksella?

”Magnetismi^[13] voi mennä jopa siihen asti, kun se vahvistetaan tunteiden puhtaudella ja kiihkeällä tahdolla tehdä hyvää, koska siinä tapauksessa hyvät Henget^[2] auttavat. On kuitenkin tarpeen epäillä sitä, millä tavalla se on kerrottu hyvin herkkäuskaisille tai innokkaille ihmisille, jotka ovat aina valmiita näkemään yksinkertaisimmissa ja luonnollisimmista asioissa ihmeellisyyksiä. On tarpeen epäillä myös niiden henkilöiden hyötyä tavoittelevia kertomuksia, jotka käyttävät herkkäuskoisuutta hyväkseen.”

Siunaus ja kirous

557. Voivatko siunaus ja kirous vetää puoleensa hyvää ja paha niiden kohteen ylle?

”Jumala ei kuuntele epäoikeudenmukaista kirousta, ja se, joka sen lausuu, on syyllinen Jumalan silmissä. Kun meillä on kaksi vastakkaista taipumusta, hyvä ja paha, sillä voi olla väliaikainen vaikutus myös materiaan. Tämä vaikutus tapahtuu vain Jumalan salliessa, ja se on kuin lisäkoetus kohteelleen. Muutenkin pahoja useimmiten kirotaan ja hyviä siunataan. Siunaus ja kirous eivät voi koskaan vetää syrjään Luojaa oikeudenmukaisuuden tieltä, eli kirous ei saavuta kirottua, jos tämä ei ole paha, ja siunauksen suojele kattaa vain sen, joka sen ansaitsee.”

Luku X – Henkien tehtävät ja toimet

558. Onko *Hengillä*^[2] muuta tehtävää kuin oman itsensä kehittäminen?

”Ne myötävaikuttavat maailmankaikkeuden harmoniaan suorittaen Jumalan tahtoa, jonka lähettiläitä ne ovat. Henkien^[2] elämä on jatkuvaa toimintaa, mutta siinä ei ole mitään tuskallista, kuten maan päällä, koska ei ole olemassa ruumiillista väsymystä eikä tarpeiden ahdistuksia.”

559. Suorittavatko alemmat ja epätäydelliset *Henget*^[2] jonkin tarpeellisen tehtävän maailmankaikkeudessa?

”Kaikilla on tehtäviä suoritettavanaan. Eikö muurarin vähäisinkin apulainen ole mukana kerrostalon rakentamisessa niin kuin arkkitehtikin?”

560. Onko kullakin *Hengellä*^[2] erityiset ominaispiirteet?

”Kaikkien meidän täytyy asua kaikkialla ja hankkia tuntemusta kaikista asioista, valvoen perättäisesti kaikkia maailmankaikkeuden osia. Mutta kuten kirkollisessa opissa on kerrottu, kaikelle on oma aikansa. Näin ollen tietty Henki^[2] suorittaa tänään tässä maailmassa kohtalonsa ja tietyn toisen asian se tulee suorittamaan, tai on jo suorittanut, toisena ajankohtana maan päällä, ilmassa, vedessä jne.”

561. Ovatko *Henkien*^[2] asioiden järjestyksen eteen suorittamat toimet pysyviä kullekin *Hengelle*^[2], ja ovatko näiden toimien ominaispiirteet yksinoikeutettuja ainoastaan tietyille *Henkien*^[2] luokille?

”Kaikkien täytyy kulkea erilaisten kehitysasteiden läpi kehittyäkseen. Jumala, joka on oikeudenmukainen, ei voisi antaa toisille tuntemusta ilman työtä, kun toiset hankkivat sen uhrautumalla.”

Samalla tavalla, ihmisten keskuudessa ei kukaan saavuta ylempää kykyjen tasoa missään taiteessa hankkimatta tarpeellista käytännön tuntemusta tämän taiteen kaikista olennaisimissa osissa.

562. Kun ylimmälle tasolle kehittyneillä *Hengillä*^[2] ei ole enää mitään kehitystä hankittavanaan, ovatko ne absoluuttisessa levossa, vai onko niilläkin toimia?

”Mitä haluaisitte niiden tekevän iankaikkisuuden aikana? Loputon toimettomuus olisi loputon rangaistus.”

a) Minkä tyyppisiä niiden toimet ovat?

”Ne vastaanottavat suoraan Jumalan määräyksiä, vievät ne kaikkialle maailmankaikkeuteen ja valvovat niiden suorittamista.”

563. Ovatko *Henkien*^[2] toimet lakkaamattomia?

*”Lakkaamattomia kyllä, kun ymmärretään, että niiden ajatus on aina aktiivinen, koska ne elävät ajatustensa kautta. On kuitenkin tarpeen olla vertaamatta *Henkien*^[2] toimia ihmisten materiaalisiin toimiin. Tämä aktiviteetti on nautinto sen vuoksi, että ne tietävät olevansa hyödyksi.”*

a) Tämän käsittää hyvien *Henkien*^[2] kohdalla, mutta tapahtuuko sama alemmille *Hengille*^[2]?

*”Alemmilla *Hengillä*^[2] on niiden luonteelle sopivia tehtäviä. Annatkeko itse oppipojalle ja tietämättömälle oppineiden ihmisten töitä?”*

564. Onko *Henkien*^[2] joukossa toimettomia tai niitä, jotka eivät huolehdi mistään hyödyllisestä asiasta?

*”Kyllä, mutta tämä tila on väliaikainen ja riippuu *Hengen*^[2] älykkyyden kehittymisestä. On todellakin olemassa niitä, kuten*

ihmistenkkin keskuudessa, jotka elävät vain itselleen. Tämä toimettomuus painaa niitä, ja ennemmin tai myöhemmin halu kehittyä saa ne kokeilemaan aktiviteetin tarpeellisuutta, ja ne ovat onnellisia voidessaan muuttua tarpeellisiksi. Puhumme Hengistä^[2], jotka saavuttivat tietoisuuden itsestään ja vapaasta tahdostaan, koska alkuperältään ne ovat kuin lapsia, jotka juuri syntyivät ja jotka toimivat enemmän vaistonvaraisesti kuin määritetyn tahdon mukaisesti.”

565. Ottavatko Henget^[2] huomioon meidän taiteidemme töitä, ja kiinnostuvatko ne niistä?

”Ne ottavat huomioon sen, mikä pystyy näyttämään toteen Henkien^[2] kehityksen ja edistysaskeleet.”

566. Kiinnostuuko Henki^[2], jolla oli maan päällä eläessään tietty erikoisala, esimerkiksi taidemaalaus tai arkkitehtuuri, mieluiten sellaisista töistä, jotka olivat sen elämän aikana sille erityisen mieluisia?

”Kaikki sekoittuu yleisluontoiseen päämäärään. Jos Henki^[2] on hyvä, se kiinnostuu niin paljon kuin sen sallitaan huolehtia auttaakseen sieluja^[5] ylenemään kohti Jumalaa. Te itse asiassa unohditte, että jotakin taidetta teidän tuntemassanne elämässä harjoittanut Henki^[2] voi tulla harjoittamaan toista taidetta toisessa elämässä, koska sen on tarpeen tietää kaikki ollakseen täydellinen. Täten, Hengen^[2] kehittyneisyyden tason mukaan, on mahdollista, että mikään ei enää ole sille erityisala. Tätä tarkoitan kertoessani, että kaikki sekaantuu yleisluontoiseen päämäärään. Huomatkaa vielä tämä: mikä on ylevää teille teidän alikehittyneessä maailmassanne, on kehittyneissä maailmoissa lähinnä lapsellisuutta. Kuinka voisi tahtoa että Henget^[2], jotka asuttavat näitä kehittyneitä maailmoja, joissa on teille tuntemattomia taiteita, ihailisivat sitä, mikä olisi niille vain oppilaan työnäyte? Enkö sanonut teille, että Henget^[2] tarkastelevat sellaisia asioita, jotka pystyvät näyttämään toteen tapahtuneen kehityksen?”

a) Käsitämme, että näin täytyy olla kehittyneimpien Henkien^[2]

kohdalla, mutta kuinka on kaikista tavanomaisimpien *Henkien*^[2] tapauksessa, jotka eivät ole vielä kehittyneet maan ajatusmallien yläpuolelle?

”Niiden kohdalla tämä on erilaista. Niiden näkökulma on rajoittuneempi, ja ne voivat ihailla sitä, mitä tekin ihailette.”

567. Ottavatko *Henget*^[2] joskus osaa meidän toimiimme ja nautintoihimme?

*”Teidän tavanomaisiksi kutsumanne *Henget*^[2], kyllä. Ne ovat lakkaamatta teidän ympärillänne ja ottavat joskus hyvin aktiivisesti osaa siihen, mitä te teette, oman luonteensa mukaisesti. Tämä on tarpeen ihmisten ajamiseksi erilaisille elämän reiteille ja heidän paheidensa kiihottamiseksi tai hillitsemiseksi.”*

Henget^[2] huolehtivat tämän maailman asioista oman kehittyneisyytensä tai alhaisuutensa tason mukaisesti. Kehittyneemmillä *Hengillä*^[2] on epäilemättä kyky tarkastella pienetkin yksityiskohdat, mutta ne tekevät niin vain sen ollessa kehityksen kannalta hyödyllistä. Ainoastaan alhaisemmat *Henget*^[2] pitävät tärkeänä muistoja, jotka niillä on vieläkin tuoreessa muistissa, ja materialistisia ajatusmalleja, jotka eivät ole vielä poispöyhittyjä.

568. Suorittavatko *Henget*^[2], joilla on tehtäviä suoritettavanaan, ne ruumiillisten elämien välisenä aikana *Henkenä*^[2] vai *ruumiillistuneena*^[17] ihmisenä?

*”Niillä voi olla tehtäviä yhdessä ja toisessa tilassa. Tietyille *Henkien maailmassa*^[4] oleville *Hengille*^[2] niiden suorittaminen on tärkeä toimi.”*

569. Mitä ne tehtävät sisältävät, jotka voivat olla ruumiillisten elämien välillä *Henkien maailmassa*^[4] olevien *Henkien*^[2] vastuulla?

*”Ne ovat niin monen laatuaisia, että olisi mahdotonta kuvata niitä, ja sen lisäksi te ette voisi niitä ymmärtää. *Henget*^[2] toimittavat*

Jumalan tahtoa, ettekä te voi tunkeutua kaikkiin Hänen tarkoituksperiinsä.”

Henkien^[2] tehtävät ovat aina hyvän puolesta tehtyjä. Kun ne ovat *Henkenä*^[2] *Henkien maailmassa*^[4] tai sitten ruumiillisessa elämässä, ne ovat vastuussa ihmiskunnan kehityksen, kansojen tai yksilöiden auttamisesta. Ne ovat vastuussa enemmän tai vähemmän laajoissa ja erikoisissa ajatusmalleissa, tien valmistamisessa tiettyjen tapahtumien tulemiselle ja valvovat tiettyjen asioiden suoriutumista. Joillakin on rajoitetumpia tehtäviä ja jollakin tavalla henkilökohtaisempia tai paikallisempia, kuten auttaa sairaita, kuolemaisillaan olevia ja epätoivoisia, kuten toimia oppaana suojellen ja ohjaten suojattiaan neuvoilla tai hänelle ehdotetuilla hyvillä ajatuksilla. Voidaan sanoa, että niillä on niin monentyyppisiä tehtäviä valvottavanaan kuin on erityyppisiä intressejäkin, olivat ne sitten fyysisessä tai moraalisisessa maailmassa. *Henki*^[2] kehittyy sen mukaan, millä tavalla se suorittaa tehtävänsä.

570. Tuntevatko *Henget*^[2] aina niiden tehtävien tarkoituksperän, joiden suorittamisesta ne ovat vastuussa?

”Eivät. On olemassa niitä, jotka ovat ns. sokeita instrumentteja. Toiset sen sijaan tietävät erittäin hyvin, minkä päämäärän saavuttamiseksi toimivat.”

571. Onko ainoastaan kehittyneemmillä *Hengillä*^[2] tehtäviä täytettävänään?

”Tehtävän tärkeys on suhteessa kykyihin ja Hengen^[2] kehittyneisyyteen. Juoksulähetti, joka vie mukanaan viestiä, suorittaa myös erästä tehtävää, joka ei kuitenkaan ole sama kuin kenraalin tehtävä.”

572. Onko *Hengen*^[2] tehtävä pakotettu, vai riippuuko se sen omasta tahdosta?

”Se pyytää sitä ja tulee onnelliseksi sen saadessaan.”

a) Voivatko useat *Henget*^[2] pyytää samaa tehtävää?

”Kyllä, usein on useita ehdokkaita, mutta niitä kaikkia ei hyväksytä.”

573. Mitä ruumiillistuneiden^[17] *Henkien*^[2] tehtävät pitävät sisälleen?

”Ihmisten ohjaamista, heidän kehityksessään auttamista, heidän instituutioidensa kehittämistä suoralla ja materiaalisella tavalla. Tehtävät ovat kuitenkin enemmän tai vähemmän yleisiä ja tärkeitä. Maata viljelevä suorittaa yhtä tehtävää niin kuin sekin, joka hallitsee tai se, joka opettaa. Kaikki kytkeytyy toisiinsa luonnossa. Samalla kun Henki^[2] puhdistautuu ruumiillisen elämän kautta, se osallistuu tällä tavalla Luojan tarkoituksien täyttämiseen. Kullakin on tehtävänsä tässä maailmassa, koska kukin voi olla hyödyllinen jossakin asiassa.”

574. Mikä voi olla vapaaehtoisesti hyödyttömien henkilöiden tehtävä maan päällä?

”On todellakin henkilöitä, jotka elävät vain itselleen eivätkä ymmärrä muuttua hyödylliseksi missään asiassa. He ovat olentoparkoja, joita täytyy sääliä, koska he tulevat hyvittämään raa’asti vapaaehtoisen hyödyttömyytensä, ja heidän rangaisuksensa alkaa usein tästä maailmasta, kyllästymisen ja elämän vastenmielisyyden kautta.”

a) Kun otetaan huomioon, että heillä oli valinnanvapaus, miksi he pitivät parempana elämää, josta ei voinut olla heille mitään hyötyä?

*”Myös *Henkien*^[2] joukossa on laiskoja, jotka perääntyvät työntäyteisen elämän edessä. Jumala sallii sen, koska ne tulevat ymmärtämään myöhemmin, omalla kustannuksellaan, valitsemansa toimeettomuuden vahingot ja tulevat olemaan ensimmäisinä pyytämässä mahdollisuutta korjata menetetty aika. Voi myös olla, että ne valitsivat hyödyllisemmän elämän, mutta työhön jouduttuaan perääntyvät ja tulevat toimeettomuuteen rohkaisevien *Henkien*^[2] ehdotusten vetämiksi.”*

575. Normaalit toimet näyttävät meistä enemmän velvollisuuksilta kuin tehtäviltä. Tehtävällä/missiolla on tähän sanaan liitetyn mielikuvan mukaan eräs vähemmän rajoitettu ja ennen kaikkea tärkeideltään vähemmän henkilökohtainen ominaispiirre. Kuinka tästä näkökulmasta voi tunnistaa ihmisellä olevan tehtävän/mission maan päällä?

”Suurista asioista, joita hän toteuttaa, ja edistyksestä, johon hän johdattaa kanssakulkijoitaan.”

576. Ovatko ihmiset, joilla on jokin tehtävä, määrättyjä siihen ennen syntymäänsä, ja onko heillä tuntemus siitä tehtävästä/missiosta?

”Joillakin kerroilla näin on, mutta läheskään aina he eivät tiedosta sitä. Heillä on maan päälle tultuaan haalea idea. Heidän tehtävänsä piirtyy heidän syntymänsä jälkeen olosuhteiden mukaisesti. Jumala ajaa heitä tielle, jossa heidän täytyy toteuttaa aikeensa.”

577. Tekeekö ihminen hyödyllisen asian aina aikaisemman, ennalta määrätyn tehtävän vuoksi, vai voiko hän vastaanottaa jonkin tehtävän, jota ei ole ennalta hänelle suunniteltu?

”Eikö kaikki, mitä ihminen tekee, olekin erään ennalta määrätyn tehtävän suorittamista? Ihminen on usein instrumentti, jota Henki^[2] käyttää suorittaakseen tehtävän, jonka uskoo olevan hyödyllisen. Eräällä Hengellä^[2] on esimerkiksi näkemys, että olisi hyvä kirjoittaa kirja, jonka se itse tekisi, jos olisi ruumiillistunut^[17]. Se valitsee kaikista kyyvykkäimmän kirjailijan ymmärtämään ajatustaan ja suorittamaan sitä, ja antaa hänelle idean ja ohjaa sen suorittamisessa. Näin ollen tämä yksilö ei tullut maan päälle tehtävänään tehdä tämä teos. Tämä sama tapahtuu tietyissä taiteissa tai keksinnöissä. On tarpeen sanoa vielä, että ruumiin unen aikana ruumiillistunut^[17] Henki^[2] keskustelelee suoraan Henkien maailmassa^[4] olevan Hengen^[2] kanssa ja että ne tulevat sopimaan keskenään tehtävän suorittamisesta.”

578. Voiko *Henki*^[2] epäonnistua tehtävässään virheidensä vuoksi?

”Kyllä, jos se ei ole korkeampi Henki^[2]. ”

a) Mitä seurauksia tästä on sille?

”Tehtävä täytyy aloittaa uudestaan, se on sen rangaistus. Se tulee myös kärsimään itse aiheuttamansa pahat seuraukset.”

579. Ottaen huomioon, että *Henki*^[2] vastaanottaa tehtävänsä Jumalalta, kuinka Jumala voi luottaa tärkeän ja yhteiselle hyvälle tarpeellisen tehtävän *Hengelle*^[2], joka voi epäonnistua siinä?

*”Eikö Jumala tiedä, saavuttaako Hänen kenraalinsa voiton vai tuleeeko se voitetuksi? Hän tietää, olkaa siitä varmoja, ja silloin kun **Hänen suunnitelmansa ovat tärkeitä**, ne eivät lepää niiden päällä, joiden tulee hyljätä työmaa kesken töiden. Koko kysymys on teille tulevaisuuden tuntemisesta, jonka Jumala omaa mutta jota teille ei ole annettu.”*

580. Onko *Hengellä*^[2], joka *ruumiillistuu*^[17] suorittaakseen jonkin tehtävän, sama pelko kuin jollain toisella *Hengellä*^[2], joka tulee ruumiilliseen elämään, joka on sille koetus?

”Ei, koska sillä on kokemusta.”

581. Ihmiskuntaa edistäväillä ja nerokkuudellaan valaisevilla ihmisillä on varmasti tehtävä/missio, mutta heidän joukossaan on niitä, jotka erehtyvät ja jotka suurten totuuksien rinnalla levittävät suuria erehdyksiä. Mitä mieltä meidän tulee olla heidän tehtävästään?

”Samaa kuin itseään erehdyttäneistä henkilöistä. He ovat urakaksi ottamansa tehtävän alapuolella. On kuitenkin tarpeen ottaa olosuhteet huomioon. Nerokkaiden ihmisten täytyy puhua aikansa mukaisesti, ja sellainen opetus, joka muistuttaa virheellistä tai lapsellista kehittyneempänä ajanjaksona, on voinut olla hänen vuosisadallaan riittävä.”

582. Voitteko pitää vanhemmuutta tehtävänä?

”Se on ilman mahdollisia vastaväitteitä eräs tehtävä. Se on samanaikaisesti hyvin suuri velvollisuus, joka sisältää tulevaisuudessa enemmän vastuuta kuin ihminen kuvitteleekaan. Jumala asetti lapsen vanhempiensa holhottavaksi, jotta he ohjaisivat häntä hyvälle tielle, ja helpotti heidän tehtävänsä antamalla lapselle hauraan ja hennon olomuodon, joka muuttuu suotuisaksi kaikille vaikutelmille. On kuitenkin niitä, jotka huolehtivat puutarhansa puista enemmän siksi, että ne tekisivät useita ja hyviä hedelmiä kuin oikaistakseen lapsensa luonnetta. Jos lapsi menehtyy heidän syystään, he tulevat kantamaan rangaistuksen, ja lapsen kärsimykset tulevassa elämässä tulevat kaatumaan heidän päälleen, koska he eivät tehneet sitä, mikä riippui heistä, kehittääkseen lastaan hyvälle tielle.”

583. Jos lapsi muuttuu pahaksi vanhempiensa huolehtimisesta huolimatta, ovatko vanhemmat vastuussa siitä?

”Eivät. Kuitenkin mitä enemmän lapsella on taipumuksia pahaan, sitä raskaampi tehtävä on, ja sitä suurempi on meriitti, jos he voivat kääntää hänet pois pahoilta teiltä.”

a) Jos lapsi osoittautuu hyväntahtoiseksi vanhempiensa huonosta esimerkistä huolimatta, saako lapsi tästä jonkin edun?

”Jumala on oikeudenmukainen.”

584. Mikä voi olla sellaisen valloittajan tehtävä, jonka päämääränä on vain oman kunnianhimon täyttäminen ja joka päämääränsä saavuttaakseen ei peräänny minkäänlaisten suuronnettomuuksien aiheuttamisesta?

”Hän on useimmiten vain instrumentti, joka palvelee Jumalan tarkoituksperiä, ja nämä hänen aiheuttamansa suuronnettomuudet ovat joskus tapa saada kansa kehittymään nopeammin.”

a) Kun näiden ohimenevien suuronnettomuuksien aiheuttaja ei tunne hyviä seuraamuksia, joihin hänen aiheuttamansa suuronnettomuudet johtivat, eikä hänellä ollut tavoitteenaan muu kuin henkilökohtaisten etujen saavuttaminen, hyötyykö hän siitäkkin huolimatta tästä aiheuttamastaan seurauksellisesta hyvästä?

”Kukin on palkittu tekojensa mukaan ja sen hyvän mukaan, jota halusi tehdä ja aikomustensa oikeanlaisuuden mukaan.”

Ruumiillistuneilla^[17] *Hengillä*^[2] on niille luontaisia tehtäviä niiden ruumiillisissa elämissä. *Henkien maailmassa*^[4] niiden tehtävät ovat suhteessa niiden kehitystasoon.

Yhdet käyvät läpi maailmoja, ohjeistuvat ja valmistautuvat uuteen *ruumiillistumiseen*^[17].

Toiset, korkeammalle kehittyneet, huolehtivat kehityksestä ohjaten tapahtumia ja ehdottaen sopivia ajatuksia. Ne auttavat nerokkaita ihmisiä, jotta he kulkisivat ihmiskunnan kehityksen edistämiseksi.

Toiset *ruumiillistuvat*^[17] jonkin kehitystä tuottavan tehtävän takia.

Toiset ottavat holhottavakseen yksilöitä, perheitä, ihmisryhmittymiä, kaupunkeja ja kansoja, joille ovat suojelusenkeleinä, suojelevina *Henkinä*^[2] ja tuttuina *Henkinä*^[2].

Toiset, lopulta, johtavat luonnonilmiöitä, joiden suoria aiheuttajia itse ovat.

Tavanomaiset *Henget*^[2] sekaantuvat toimiimme ja meidän ajanvietteisiimme.

Epäpuhtaat tai epätäydelliset *Henget*^[2] odottavat kärsimyksissään ja ahdistuksissaan hetkeä, jolloin Jumalaa miellyttää antaa niille kehittymiskeinot. Jos ne tekevät pahaa, se tapahtuu kiukusta sitä hyvyttä kohtaan, josta ne eivät voi vielä nauttia.

Luku XI – Kolme valtakuntaa

1. *Mineraalit ja kasvit* – 2. *Eläimet ja ihmiset* –
3. *Sielunvaellus*

Mineraalit ja kasvit

585. Mitä ajatella luonnon jakamisesta kolmeen valtakuntaan tai kahteen luokkaan: epäorgaaniset kappaleet ja orgaaniset oliot? Jotkut tekevät ihmislajista neljännen luokan. Mikä näistä jaotteluista on parhain?

”Kaikki ovat hyviä näkökulman mukaan. Materiaalisesti ei ole muuta kuin orgaanisia ja epäorgaanisia olioita; moraalisesta näkökulmasta katsottuna on selvästikin neljä luokkaa.”

Näillä neljällä luokalla on, seurauksellisesti, selkeät ominaispiirteet, vaikka niiden rajat näyttävät sekoittuvan. Elottomalla materiaalilla, joka muodostaa mineraalien valtakunnan, on vain mekaaninen voima. Elottomasta materiasta muodostuneet kasvit ovat elinvoimalla varustettuja. Eläimet ovat muodostuneet elottomasta materiasta. Ne ovat elinvoimalla varustettuja, ja niillä on lisäksi erään tyyppinen vaistonvarainen, rajoittunut älykkyys sekä tietoisuus olemassaolostaan ja yksilöllisyydestään. Ihmisessä on kaikki, mitä on eläimissä ja kasveissa, ja ihminen hallitsee muita luokkia erityisellä määrittelemättömällä älykkyydellään, joka antaa sille käsityksen tulevaisuudestaan sekä tuntemuksen epämateriaalisista asioista ja Jumalasta.

586. Onko kasveilla tietoisuus olemassaolostaan?

”Ei, ne eivät ajattele, eikä niillä ole muuta kuin orgaaninen elämä.”

587. Onko kasveilla tuntemuksia? Kärsivätkö ne tullessaan leikatuksi?

”Kasvit vastaanottavat fyysisiä vaikutelmia, jotka kohdistuvat aineeseen, mutta niillä ei ole aistivaikutelmia eikä, sen seurauksena, kivun tunnetta.”

588. Onko kasveja toistensa puoleen vetävä voima riippumaton vai riippuvainen näiden kasvien tahdosta?

”Tahdosta riippumaton, ottaen huomioon, että kasvit eivät ajattele. Aineen mekaaninen voima vaikuttaa aineeseen, eivätkä kasvit voi vastustaa sitä.”

589. Tietyillä kasveilla, kuten tuntokasvilla tai hyttysiä syövällä kasvulla, on liikkeitä, jotka osoittavat suurta tuntemista ja tiettyissä tapauksissa erään tyyppistä tahtoa. Esimerkiksi viimeksi mainitun kasvin nupun lehdet nappaavat hyttysen, joka laskeutuu imeäkseen sitä, ja nuppu näyttää virittävän ansan, jotta voisi seuraavaksi tappaa hyttysen. Ovatko nämä kasvit ajatuskyvyllä varustettuja? Onko niillä tahto, ja muodostavatko ne välitason kasvimaailman ja eläinmaailman välille? Ovatko ne muunnos yhdestä toiseen?

”Kaikki on muunnosta luonnossa sen tosiasian mukaan, että mikään ei ole samanlaista luonnossa ja kuitenkin kaikki ovat toisiinsa sidoksissa. Kasvit eivät ajattele, eikä niillä, sen seurauksena, ole omaa tahtoa. Aukeava simpukka tai mitkään alkeelliset eläimet eivät ajattele. Niillä ei ole muuta kuin luonnollinen ja sokea vaisto.”

Ihmisen elimistö tarjoaa meille esimerkkejä yhdenmukaisesta liikehännästä, johon tahto ei osallistu, kuten aineenvaihdunnalliset ja verenkierron toiminnot. Ruokatorvi supistuu tiettyjen kappaleiden kontaktista estääkseen niiden läpipääsyn. Samalla tavalla täytynee olla tuntokasvin kohdalla, jonka liikkeet eivät edellytä millään tavalla huomiota ja vielä vähemmän tahtoa.

590. Eikö kasveilla, niin kuin eläimilläkin, ole itsesuojeluvaihtoa, joka vie ne etsimään sitä, mikä voi olla niille hyödyllinen ja pakenemaan sitä, mikä voi aiheuttaa niille haittaa?

”On olemassa, jos haluatte tätä ilmiötä näin kutsua, erään tyyppinen vaisto, riippuen tälle termille annetusta laajuudesta, mutta vaisto on puhtaasti mekaaninen. Kun kemiallisissa opeeraatioissa observeitte yhdistämäänne kahta ainetta ja tapahtuu niin, että ne yhdistyvät vastavuoroisesti, niiden välillä on toisinsanoen olemassa sopusointu. Älkää kuitenkaan kutsuko tätä ilmiötä vaistoksi.”

591. Ovatko korkeammalle kehittyneiden maailmojen kasvit, kuten muutkin oliot, eräällä tavalla täydellisemmän tyyppisiä?

”Kaikki on täydellisempää, mutta kasvit ovat aina kasveja, kuten eläimet ovat aina eläimiä ja ihmiset ovat aina ihmisiä.”

Eläimet ja ihmiset

592. Jos vertailemme ihmisten ja eläinten älykkyyttä, erottava rajaviiva näyttää olevan vaikeasti perustettavissa, koska tiettyillä eläimillä on tässä suhteessa huomattava ylemmyys tiettyihin ihmisiin verrattuna. Voiko tämän rajaviivan perustaa tarkalla tavalla?

*”Tässä suhteessa teidän filosofinne eivät ole lähes mistään samaa mieltä. Yhdet haluavat, että ihminen olisi eläin, ja toiset, että eläin olisi ihminen. He kaikki ovat väärässä. Ihminen on erilainen olento, joka joskus alentuu hyvin alas tai voi kohota hyvin korkealle. Fyysisesti ihminen on kuin eläin ja varustettu vähemmällä kuin moni niistä. Luonto antoi eläimille kaiken sen, jotta ihminen olisi pakotettu **keksimään älykkyytensä avulla** keinot tarpeidensa tyydyttämiseen ja eloonjäämiseen. On totta, että ihmisen ruumis tuhoutuu kuten eläimen ruumis, mutta hänen sielullaan^[5] on kohtalo, jonka ainoastaan hän voi ymmärtää, koska hänen sielunsa^[5] on täysin vapaa. Ihmisparat, jotka alennatte itsenne eläimellisyyden alapuolelle. Ettekö osaa erottaa itseän-*

ne eläimistä? Tulette tunnistamaan ihmisen Jumalaan liittyvistä ajatuksista.”

593. Voidaanko sanoa, että eläimet eivät toimi muuten kuin vaistonsa kautta?

”Tämä on jälleen eräs teoria. On totta, että suurimmalla osalla eläimistä vaisto on hallitseva, mutta ettekö näekin, että ne toimivat määrätyn tahdon mukaisesti? Se on älykkyyttä, vaikkakin rajoitettua.”

Tiettyjen eläinten kohdalla ei voi kieltää eräitä monimutkaisia tekoja, jotka ilmentävät tietyissä mielessä tahdon toimia ja olosuhteiden mukaisesti. Niissä on tämän vuoksi olemassa erään tyyppinen älykkyys, jonka harjoittaminen on keskittynyt yksinomaan keinoihin, joilla täytetään fyysiset tarpeet ja tuotetaan elossapysyminen. Niiden keskuudessa ei ole minikäänlaista luovuutta eikä edistystä. Mikä tahansa onkin taito, jota niiden toimissa seuraamme, ne tekevät sitä, mitä tekivät muina aikoina, vielä tänäänkin, eivät paremmin eivätkä huonommin, jatkuvalla ja vaihtelemattomalla tavalla. Tämän takia poikanen, joka on erotettu muista lajitovereistaan, ei jätä rakentamatta pesäänsä samalla tavalla, vaikka ei saa opetusta. Jos jotkut eläimet ovat otollisia tietylle älylliselle kehitykselle, niiden älyllinen kehitys on suljettu aina kapeisiin rajoihin ja tapahtuu ainoastaan ihmisen vaikutuksesta, eläimen taipuvaiseen luonteeseen. Niillä itsellään ei ole kehityskykyä, ja tällaisen eläimen keinotekoinen kehitys on puhtaasti lyhytaikaista ja yksilöllistä, koska oman onnensa nojaan heittäytynyt eläin palaa nopeasti luonnon hahmottelemiin kapeisiin rajoihin.

594. Onko eläimillä kommunikointikieli?

”Jos ymmärrätte kielen sanoista ja tavuista muodostuneeksi, niin ei. Eläimillä on kyllä eräs keino kommunikoida keskenään. Ne kertovat paljon enemmän asioita kuin uskottekaan, mutta niiden kieli on rajoitettu niiden ajatusmalleihin ja tarpeisiin.”

a) On eläimiä, jotka eivät ääntele. Näyttää siltä, että niillä ei ole kieltä?

”Ne ymmärtävät toisiaan muilla tavoilla. Eikö teillä ihmisillä ole kommunikointinne muuta kuin sana? Ja kuurot, mitä sanotte heistä? Eläimet, jotka elävät tavalla, joka on suhteessa muihin eläimiin, omaavat keinot toistensa varoittamiseen ja kokemien-sa tunteiden ilmaisemiseen. Uskotteko, etteivät kalat ymmärrä toinen toisiaan? Ihmisellä ei ole yksinoikeutta kieleen sen vuoksi, että eläinten kommunikointi on vaistonvaraista ja rajoitettua niiden tarpeiden ja mielikuvien ympyrään, kun taas ihmisen kieli on altis kehitykselle ja soveltuu kaikkiin hänen älykkyytensä käsitelyksiin.”

Ryhmänä kulkevilla kaloilla ja opastaan tottelevilla varpusilla täytyy olla keinot toistensa varoittamiseen ja ymmärtämiseen sekä ryhmittymiseen toistensa kanssa. On mahdollista, että niillä on terävämpi näkökyky, joka antaa niille kyvyn erottaa toisilleen tekemät merkit. Voi myös olla, että vesi on väliaine, joka kuljettaa niille tiettyjä värähdyksiä. Miten tahansa onkin, on kiistämätöntä, että niillä on keino ymmärtää toisiaan, kuten kaikilla eläimillä, jotka eivät voi äännehtiä ja jotka tekevät yhteistyötä. Tarvitseeko tämän jälkeen hämmästellä sitä, että *Henget*^[2] voivat kommunikoida keskenään ilman lausuttujen sanojen apua? (ks. nro 282)

595. Onko eläimillä toimissaan valinnanvapaus?

”Ne eivät ole yksinkertaisia koneita, kuten uskotte, mutta niiden vapaus toimintaan on rajoitettu niiden tarpeisiin eikä niiden valinnanvapautta voi verrata ihmisen valinnanvapauteen. Koska ne ovat paljon ihmisten alapuolella, niillä ei ole samoja velvollisuuksia. Niiden vapaus on rajoitettu materiaalisen elämän toimiin.”

596. Mistä tulee tiettyjen eläinten kyky matkia ihmisen kieltä, ja miksi tämän kyvyn tapaa enemmän linnussa kuin esimerkiksi

si apinassa, jonka muoto on yhdenmukaisempi ihmisen muodon kanssa?

”Erityisestä ääntä tuottavien elinten muodosta matkimisen vaiston mukaisesti; apina matkii eleitä ja tietyt linnut ääntä.”

597. Onko eläimissä materiasta riippumaton tekijä/alkusyy, ottaen huomioon, että niillä on tietty älyllisyys, joka antaa niille tietyn vapauden toimintaan?

”Kyllä, ja se jää henkiin niiden ruumiista.”

a) Onko tämä tekijä/alkusyy ihmisen *sielua*^[5] muistuttava?

*”Se on myös sielu^[5], jos haluatte niin sanoa. **Tämä riippuu merkityksestä, jonka annatte sanalle sielu^[5]. Se on kuitenkin ihmisen sielua^[5] alhaisempi. Ihmisten ja eläinten sieluilla^[5] on yhtä paljon välimatkaa kuin ihmisen sielulla^[5] ja Jumalalla.”***

598. Säilyttääkö eläimen *sielu*^[5] kuolemansa jälkeen yksilöllisyytensä ja tietoisuuden itsestään?

”Yksilöllisyytensä kyllä, mutta sillä ei ole tietoisuutta omasta itsestään. Älyllinen elämä pysyy elottomassa tilassa.”

599. Onko eläimen *sielulla*^[5] valinnanvapaus *ruumiillistua*^[17] yhdeksi eläimeksi mieluummin kuin toiseksi?

”Ei, sillä ei ole valinnanvapautta.”

600. Onko eläimen *sielu*^[5] kuoleman jälkeen, ruumiillisten elämiensä välillä jossakin tilassa *Henkien maailmassa*^[4], kuten ihmisen *sielu*^[5]?

”Se on eräällä tavalla Henkien maailmassa^[4], ottaen huomioon, että sielu^[5] ei ole liitettyä ruumiiseen, mutta se ei kuitenkaan ole Henkien maailmassa^[4] vaeltava Henki^[2]. Henkien maailmassa^[4] vaeltava Henki^[2] on olento, joka ajattelee ja toimii vapaan tahtonsa mukaisesti, ja tietoisuus itsestä on sen merkittävin tunnusmerkki. Eläinten sielulla^[5] ei ole samaa kykyä. Eläinten sielu^[5] on luokiteltu kuolemansa jälkeen tästä huolehtivien Henkien^[2] toimesta, ja se käytetään lähes välittömästi. Sillä ei ole aikaa

asettua suhteeseen muiden olentojen kanssa.”

601. Seuraavatko eläimet kehityksen lakia kuten ihmiset?

”Kyllä, ja sen takia ylemmissä maailmoissa, joissa ihmiset ovat kehittyneempiä, myös eläimet ovat kehittyneempiä ja niillä on kehittyneemmät kommunikointikeinot. Mutta ne ovat aina ihmistä alhaisempia ja ihmisten alaisia; ne ovat heidän älykkäitä palvelijoitaan.”

Siinä ei ole mitään eriskummallista. Kuvitelkaamme meidän älykkäimpiä eläimiämme, koira, elefanti, hevonen, sopivassa olomuodossa esim. käsitöiden tekemiseen. Mitä ne eivät voisi tehdä ihmisen ohjauksen alaisena?

602. Kehittyvätkö eläimet ihmisten tavoin tahtonsa mukaisesti vai olosuhteiden pakosta?

”Olosuhteiden pakosta. Tämän takia niille ei ole hyvitystä.”

603. Tuntevatko eläimet korkeammalle kehittyneissä maailmoissa Jumalan?

”Ei, ihminen on niille eräs Jumala, kuten toisina aikoina Henget²¹ olivat jumalia ihmisille.”

604. Vaikka ylemmissä maailmoissa on edistyneitä eläimiä, ne ovat aina ihmistä alhaisempia. Tämä johtaa siihen, että Jumala loi älyllisiä olentoja, jotka ovat pysyvästi alemmuuteen taipuvaisia, mikä ei näytä olevan sopusoinnussa näkökantojen ja kehityksen yhtenäisyyteen, joka erottuu kaikissa Jumalan töissä.

”Luonnossa kaikki liittyy toisiinsa tavalla, jota ette voi vielä ymmärtää, ja kaikissa yhteensopimattomimmilta näyttävissä asioissa on kontaktipisteitä, joita ihminen ei tule koskaan ymmärtämään nykyisessä tilassaan. Ihminen voi nähdä niitä vilaukselta älykkyyden ponnistelun kautta mutta ainoastaan, kun hänen älykkyytensä on hankkinut kaiken kehittyneisyyden ja on vapaa ylpeyden ja tietämättömyyden ennakkoluuloista. Silloin ihminen

voi selvästi nähdä ne Luojan työssä. Siihen asti ihmisen rajoituneet ajatusmallit saavat heidät näkemään asioita eräästä vähäpätöisestä ja rajoitetusta näkökulmasta. Tietäkää, että Jumala ei voi väittää itseään vastaan ja että kaikki harmonisoituu luonnossa yleisten lakien kautta, jotka eivät koskaan etäänny Luojan ylevästä tietäväisyydestä.”

a) Onko älykkyys siten eräs yleinen ominaispiirre, eräs kontaktipiste, ihmisten ja eläinten *sielujen*^[5] välillä?

”Kyllä, mutta eläimillä ei ole muuta kuin materiaalisen elämän älykkyys. Ihmisessä älykkyys antaa moraalisen elämän.”

605. Kun otetaan huomioon kaikki olemassa olevat kosketuspisteet ihmisten ja eläinten välillä, eikö voisi olla niin, että ihmisellä on kaksi *sielua*^[5], eläimen *sielu*^[5] ja hengellinen *sielu*^[5], ja että jos hänellä ei olisi tätä viimeksi mainittua, hän voisi elää kuten eläin, toisin sanoen, että eläin on eräs ihmisen kaltainen olento vailla hengellistä *sielua*^[5]? Eikö tämä johtaisi siihen, että ihmisen hyvät ja pahat vaistot olisivat seuraus jommankumman *sielun*^[5] hallitsevuudesta?

*”Ei, ihmisellä ei ole kahta *sielua*^[5], mutta ruumiilla on vaistonsa, jotka ovat seuraus elinten tuntemuksista. Hänessä ei ole muuta kuin kaksoisluonne eli eläimellinen luonne ja hengellinen luonne. Ihminen muistuttaa ruumiinsa kautta eläinten luonnetta ja vaistoja; *sielunsa*^[5] kautta ihminen muistuttaa Henkien^[2] luonnetta.”*

a) Näin ollen *Hengen*^[2] täytyy taistella materian vaikutusta vastaan sen lisäksi, että sen täytyy hankkiutua eroon omista epätäydellisyyksistään.

*”Kyllä, mitä vähemmän kehittynyt *Henki*^[2] on, sitä tiukemmin siteet materian ja *Hengen*^[2] välillä ovat kiinnittyneet. Ettekö näe sitä? Ihmisellä ei ole kahta *sielua*^[5], *sielu*^[5] on aina ainutkertainen kullekin olennolle. Eläimen ja ihmisen *sielu*^[5] ovat niin kaukana toisistaan, että yhden *sielu*^[5] ei voi elävöittää toisen ruumista. Mutta jos ihmisellä ei olekaan eläimen *sielua*^[5], joka intohimojen kautta asettaa hänet eläinten tasolle, hänellä on kuitenkin*

ruumiinsa. Tämä alentaa hänet usein eläimiin asti, koska hänen ruumiinsa on elinvoimalla varustettu olento, joka omaa hengissä pysymiseen tarkoitettut epä-älylliset ja rajoitetut vaistot .”

*Henki^[2] tuo ihmisen ruumiiseen ruumiillistuuessaan^[17] mukanaan moraalisen ja älyllisen tekijän/alkusyyn, joka tekee sen eläimiä kehittyneemmäksi. Ihmisen kaksi luonnetta antavat sille intohimoja kahdesta eri lähteestä: yksi tuottuu eläimen luontaisista vaistoista, toinen *Hengen^[2] epäpuhtauksista*, jonka *ruumiillistuma^[17]* ihminen on ja joka mieltyy enemmän tai vähemmän eläimellisten halujen epähienouksiin. *Henki^[2]* vapautuu vähä vähältä itseään puhdistuen materian vaikutuksesta. Materian vaikutuksen alaisena se lähestyy eläimellisyyttä. Vapauduttuaan tästä vaikutuksesta se nousee todelliseen kohdaloonsa.*

606. Mistä eläimet ottavat *älyllisen tekijän^[9]*, joka muodostaa erityisen *sielun^[5]*, jolla ne ovat varustettuja?

”Yleismaailmallisesta älyllisestä osasta.”

a) Onko ihmisen ja eläinten *älyllinen tekijä^[9]* siis samasta alkuperästä?

”Epäilemättä, mutta ihmisessä älyllinen tekijä^[9] on vastaanottanut kehittymisen, joka tekee ihmisen älyllisen tekijän^[9] kehittyneemmäksi kuin eläinten.”

607. On kerrottu, että ihmisen *sielu^[5]* on alun perin ollut ruumiillisen elämän lapsuuteen verrattavassa tilassa, jossa hänen älykkyytensä on ollut vasta puhkeamaisillaan kukkaan ja kokeillut elämistä (ks. nro 190). Missä *Henki^[2]* suorittaa tämän vaiheen?

”Eräässä sarjassa ruumiillisia eläimiä, jotka edeltävät vaihetta, jota kutsutte inhimillisyydeksi.”

a) Ihmisen *sielu^[5]* näyttäisi siten olleen aikaisemmin vastaava kuin Luojan vähemmän kehittyneiden luomusten *älyllinen tekijä^[9]*. Onko näin?

”Emmekö kertoneetkin, että kaikki liittyy toisiinsa luonnossa ja

*kaikilla on taipumus yhtenäistymiseen? Ette tunne näiden olentojen kokonaisuutta edes kaukaisesti, joissa älyllinen tekijä⁹¹ kehittyä, yksilöllistyy vähä vähältä ja harjoittelee elämistä varten, kuten kerroimme. Se on eräällä tavalla valmisteleva työ, kuten itäminen, jonka seurauksena älyllinen tekijä⁹¹ kokee muunnoksen ja muodostuu **Hengeksi**²¹. Silloin alkaa sen inhimillisyyden vaihe ja tietoisuus tulevaisuudesta, hyvän erottaminen pahasta ja vastuu teoista. Samalla tavalla kuin lapsuuden jälkeen tulee teini-ikäisyyden vaihe, sen jälkeen nuoruuden vaihe ja lopulta aikuiskypsy vaihe. Tässä alkuperässä ei ole mitään, minkä pitäisi alentaa ihmistä. Ovatko suuret nerot alennettuja sen vuoksi, että he ovat olleet muodottomina sikiöinä äitinsä kohdussa? Jos jonkin asian täytyisi alentaa heitä, se olisi heidän alhaisuutensa Jumalan edessä ja kyvyttömyytensä tunnistella Hänen tarkoituksperiensä syvyyttä sekä arvioida maailmankaikkeuden tasapainoa säätelevien lakien viisautta. Tulette tunnistamaan Jumalan suuruuden tässä ihailtavassa sopusoinnussa, joka tekee luonnossa kaikki toisiaan tukeviksi. Jos uskoo, että Jumala on tehnyt jotain ilman tarkoitusta ja luonut älyllisiä olentoja ilman tulevaisuutta, herjaa Hänen hyvyttään, joka yltää kaikkien Hänen luomuksiinsa.”*

b) Alkaako tämä inhimillistymisen ajanjakso maan päällä?

”Maa ei ole lähtöpiste ensimmäiselle inhimilliselle ruumiilliselle elämälle; inhimillistymisen ajanjakso alkaa yleensä vielä alhaisemmista maailmoista. Tämä ei kuitenkaan ole absoluuttinen sääntö, ja voi tapahtua niin, että joku Henki²¹ olisi jo inhimillisestä alustaan lähtien kyvykäs elämään maan päällä. Sitä ei tapahdu usein, ja se olisi ennemminkin poikkeus.”

608. Onko ihmisen *Hengellä*²¹ kuolemansa jälkeen tietoisuus elämistä, jotka edelsivät inhimillisyyden ajanjaksoa?

”Ei, koska sen elämä Henkenä²¹ ei ala tämän ajanjakson aikana. On todellakin vaikeaa muistaa ihmisen ensimmäisiä elämiä, kuten ihminen ei absoluuttisesti muista enää ensimmäisiä lapsuutensa aikoja ja vielä vähemmän aikaa äitinsä kohdussa. Sen

takia Hengen^[2] sanovat teille, että eivät tiedä kuinka alkoivat.”
(ks. nro 78)

609. Säilyttääkö Henki^[2] saavuttuaan kerran inhimillisyyden ajanjaksoon piirteet, joita sillä oli edeltävässä vaiheessa eli tilassa, jossa oli ajanjaksona, jota voisi sanoa epäinhimilliseksi?

”Tämä riippuu etäisyydestä, joka erottaa nämä kaksi ajanjaksoa, sekä Hengen^[2] saavuttamasta edistyneisyydestä. Sillä voi muutamien sukupolvien aikana olla enemmän tai vähemmän primitiivistä tilaa ilmentävä heijastus, koska mikään luonnossa ei tee äkkinäistä muutosta. On olemassa aina ”yhdyslenkkejä”, jotka liittävät olentojen äärirajojen ”ketjut” ja tapahtumien ”ketjut”, mutta nämä inhimillistä ajanjaksoa edeltävät piirteet häviävät vapaan valinnan kehittymisen mukaan. Ensimmäiset kehitysaskleet suoritetaan hitaasti, koska ne eivät vielä ole tahdon avustamia. Niitä seuraa nopeampi kehitys sitä mukaa kun Henki^[2] hankkii täydellisemmän tietoisuuden itsestään.”

610. Erehtyivätkö Hengen^[2], jotka kertoivat, että ihminen on eräs Jumalan muista luomuksista poikkeava olento?

”Eivät, mutta kysymystä ei oltu kehitetty ja, itse asiassa, on asioita, joista ei voi tulla tietoiseksi ennen aikaansa. Ihminen on todellakin eräs muista poikkeava olio, koska hänellä on hänet kaikista muista olioista erottavia kykyjä ja toisenlainen kohtalo. Jumala valitsi ihmislajin sellaisten olentojen ruumiillistumiseen^[17], jotka voivat tuntea Jumalan.”

Sielunvaellus

611. Eikö elävien olentojen älyllisen tekijän^[9] yhteinen alkuperä olekin vahvistus sielunvaelluksen opille?

”Kahdella asialla voi olla sama alkuperä, eivätkä ne silti myöhemmin muistuta absoluuttisesti toisiaan. Kuka tunnistaisi puun, puun lehdet, puun kukat ja puun hedelmät muodottomasta siemenestä olleesta idusta, josta ne tulivat? Siitä lähtien, kun

älyllinen tekijä^[9] saavuttaa riittävän tason ollakseen Henki^[2] ja astuakseen ihmiskunnan ajanjaksoon, sillä ei enää ole suhdetta primitiiviseen tilaansa eikä eläinten sielua^[5], samalla tavalla kuin puu ei ole siemen. Ihmisessä ei ole muuta eläimellisyydestä muistuttavaa kuin ruumis ja intohimot, jotka syntyvät materias-ta erottamattomien ruumiin ja itsesuojeluvaiston vaikutuksesta. Siinä tapauksessa ei voi sanoa, että joku ihminen olisi tietyn eläimen Hengen^[2] ruumiillistuma ja, sen seurauksena, sielunvaellus ei yleisesti ymmärretyllä tavalla ole tarkalleen oikeellinen oppi.”

612. Voiko ihmisen ruumista elävöittänyt Henki^[2] ruumiillistua^[17] eläimeksi?

”Se olisi kehityksessä taaksepäin palaamista, eikä Henki^[2] pala kehityksessä taaksepäin. Joki ei kiipeä ylöspäin lähteelleen.” (ks. nro 118)

613. Vaikka sielunvaellukseen liitetty ajatusmalli onkin täysin väärä, voisiko se olla seuraus intuitiivisesta tunteesta ihmisen erilaisista elämisistä?

”Tämä intuitiivinen tunne löytyy tässä opissa kuten monissa muissakin, mutta, kuten suurimmassa osassa intuitiivisista ajatusmalleistaan ihminen on vääristellyt sen.”

Sielunvaellus olisi totuudenmukainen, jos se ymmärrettäisiin *sielun*^[5] kehitykseksi alhaisemmasta tasosta ylempään tasoon, jossa se hankkisi luonnettaan muuttavia kehityksiä. Se on kuitenkin virheellinen siinä suhteessa, että *sielun*^[5] siirtyminen tapahtuu suoraan eläimestä ihmiseen ja päinvastoin, mikä edellyttäisi ajatusmallin takaisinpäin kehittymistä tai yhtymistä. Se tosiasia, että yhtyminen ei voi tapahtua eri lajiin kuuluvien ruumiillisten olentojen välillä, on osoitus siitä, että ne eivät ole samankaltaisilla tasoilla ja että samoin täytyy olla niitä elävöittävien *Henkien*^[2] kohdalla. Jos sama *Henki*^[2] voisi elävöittää vaihtoehtoisesti näiden molempien lajien edustajien ruumiita, siitä seuraisi sen luonteinen yksilö, jonka ruumiillinen lisäänty-

minen olisi mahdollista näiden lajien edustajien välillä.

Henkien^[2] opettama jälleensyntyminen on päinvastoin perustunut luonnon nousevaan kehitysmarssiin ja ihmisen kehittymiseen omana lajinaan, mikä ei millään tavalla halvenna ihmistä. Ihmistä alentaa niiden kykyjen väärinkäyttö, jotka Jumala antoi hänelle hänen kehittymistään varten. Kaikesta huolimatta sielunvaelluksen opin muinaisuus ja yleismaailmallisuus sekä se, että merkittävät henkilöt opettivat sitä, osoittavat jälleensyntymisen periaatteen omaavan juuret itse luonnossa. Nämä muodostavat siis ennemminkin perusteluja sen puolesta kuin sitä vastaan.

Hengen^[2] alkupiste on yksi niistä kysymyksistä, jotka liittyvät asioiden alkuun ja jotka ovat Jumalan salaisuuksia. Ihmisen ei ole annettu tuntea niitä absoluuttisesti, eikä hän voi tehdä tässä suhteessa muuta kuin oletuksia, rakentaa enemmän tai vähemmän todennäköisiä ajatusmalleja. Itse *Hengen*^[2] ovat kaukana kaiken tuntemisesta, ja niillä voi olla siitä, mitä ne eivät tunne, enemmän tai vähemmän järkeviä henkilökohtaisia mielipiteitä.

Tästä johtuu esimerkiksi se, miksi kaikki eivät ajattele samaa jo olemassa olevista eläinten ja ihmisten välisistä suhteista. Joidenkin mukaan *Henki*^[2] saavuttaa inhimillisyyden ajanjakson vasta sen jälkeen, kun se on kehittynyt ja yksilöllistynyt erilaisista Luojan luomuksen alhaisemmista tasoista. Toisten mukaan ihmisen *Henki*^[2] on aina kuulunut ihmisrotuun käymättä läpi eläimenä olemista. Ensimmäisessä näistä ajatusmalleista on se etu, että se antaa päämäärän eläinten tulevaisuudelle, jotka muodostaisivat siten ensimmäiset yhdyslenkit ajattelevien olentojen ketjuun. Toinen ajatusmalli antaa enemmän kunniaa ihmiselle, ja se voidaan tiivistää seuraavasti:

Erilaiset eläinlajit eivät seuraa toisiaan *älyllisesti* kehittymisen kautta. Näin simpukan *henki*^[2a] ei muutu perättäin kalaksi, linnuksi, nelijalkaiseksi ja viimein kaksijalkaiseksi. Kukin laji on erään tyyppinen absoluuttisuus fyysisesti ja moraalisesti. Kukin lajin yksilö haalii itseensä yleismaailmallisesta lähteestä tarvitsemansa määrän *älyllistä tekijää*^[9] elintensä täydelli-

syyden mukaan ja sen työn mukaan, joka sen täytyy suorittaa luonnonilmiöissä. Kuollessaan yksilö palauttaa *älyllisen tekijän*^[9] sinne, mistä se on lähtöisin. Meidän maailmaamme kehittyneemmissä maailmoissa (ks. nro 188) on samalla tavalla erillisiä eläinrotuja, jotka ovat niiden maailmojen tarpeisiin ja avustamiensa ihmisten kehityksen tasoon sopivia mutta jotka eivät ole, *hengestä* puhuttaessa, maan eläinten seuraajia. Sama ei päde ihmiseen. Fyysisestä näkökulmasta ihminen muodostaa lenkin elävien olentojen ketjuun. Sen sijaan moraalista näkökulmasta ihmisen ja eläimen välillä on jatkuvuuden ongelma. Ainoastaan ihmisellä on oma *sielu*^[5] tai *Henki*^[2], ”jumalallinen säkene”, joka antaa hänelle moraalisen tuntemuksen ja älyllisen käsityskyvyn, joka eläimiltä puuttuu. *Henki*^[2] on ihmisessä olennaisin osa, joka oli olemassa jo ennen ruumiillista syntyä ja jää eloon ruumiin kuollessa ja säilyttää yksilöllisyytensä.

Mikä on *Hengen*^[2] alkuperä? Missä on sen lähtöpiste? Muodostuuko se yksilöllistyneestä *älyllisestä tekijästä*^[9]? Se on mysteeri, johon olisi hyödytöntä yrittää tunkeutua ja josta kuten kerroimme, ei voi muuta kuin hahmotella ajatusmalleja. Se, mikä on muuttumaton asia ja mikä johtaa puolestaan järkeilyyn ja kokemukseen, on *Hengen*^[2] elossa säilyminen, sen yksilöllisyyden säilyminen kuoleman jälkeen, sen kyky kehittyä, sen onneton ja onnellinen olotila hyvällä tiellä edistymisensä mukaisesti sekä kaikki moraaliset totuudet, jotka ovat tämän periaatteen seuraus. Toistamme, että eläinten ja ihmisen välillä olevat tuntemattomat suhteet ovat Jumalan salaisuuksia, kuten monet muutkin asiat, joiden *tämänhetkisellä* tuntemisella ei ole merkitystä meidän kehityksellemme ja joihin liittyvissä kysymyksissä meidän on tarpeetonta pysyttäytyä.

Toinen osa
Moraaliset lait

Luku I – Jumalan eli luonnonlaki

*1. Luonnonlakien ominaispiirteet – 2. Luonnonlakien
alkuperä ja tuntemus – 3. Hyvä ja paha –
4. Luonnonlakien jaottelu*

Luonnonlakien ominaispiirteet

614. Mitä luonnon laeilla tulee ymmärtää?

”Luonnonlaki on Jumalan laki ja ainoa oikea laki ihmisen onnellisuuteen. Tämä laki osoittaa hänelle, mitä hänen tulee tehdä ja mitä ei tule tehdä, eikä hän ole onneton muulloin kuin poikeksessaan Jumalan laista.”

615. Onko Jumalan laki ikuinen?

”Se on ikuinen ja muuttumaton kuten itse Jumala.”

616. Määräsikö Jumala ihmiselle eräänä ajanjaksona jotakin, minkä toisena ajanjaksona kielsi?

*”Jumala ei voi erehtyä. Ihmisten täytyy muokata lakejaan, koska ihmisten lait ovat epätäydellisiä. Jumalan lait ovat täydellisiä. Sopusointu, joka säätelee materiaalista ja moraalista maailman-
kaikkeutta, on perustunut lakeihin, jotka Jumala asetti ikuisiksi.”*

617. Minkä tarkoituksen jumalan lait sisältävät? Koskevatko ne muuta kuin moraalista käytöstä?

*”Kaikki luonnonlait ovat jumalan lakeja, koska Jumala on kaikkien asioiden luoja. Tiedemies opiskelee materian lakeja, hyvän-
tahtoinen ihminen opiskelee sielun^[5] lakeja ja harjoittaa niitä.”*

a) Onko ihmisen annettu perehtyä molempiin?

*”Kyllä, **mutta yksi elämä ei ole siihen riittä.**”*

Mitä tosiaan ovat muutamat vuodet kaiken sen hankkimiseen, joka muodostaa täydellisen olennon, jos ei oteta huomioon muuta kuin etäisyys, joka erottaa villi-ihmisen sivistyneestä ihmisestä? Kaikista pisin mahdollinen elämä on riittämätön, ja sitä suuremmalla syyllä se on riittämätön, kun se jää lyhyeksi, kuten käy suurimmalle osalle ihmisistä.

Jumalan laeista yhdet säätelevät luonnon materian liikettä ja vuorovaikutuksia: ne ovat fysiikan lakeja, ja niiden tutkiskelu kuuluu tieteelle.

Toiset Jumalan laeista käsittelevät erityisesti itse ihmistä ja hänen suhteitaan Jumalaan sekä kaltaisiinsa. Ne käsittävät ruumiin elämän säännöt ja myös *sielun*^[5] elämän säännöt: ne ovat moraalisia lakeja.

618. Ovatko jumalan lait samat kaikissa maailmoissa?

”Järki sanoo, että niiden täytyy olla sopivia kunkin maailman luonteeseen ja suhteessa niitä asuttavien olentojen edistyksen tasoon.”

Luonnonlakien tuntemus

619. Onko Jumala antanut kaikille ihmisille keinot tutustua lakiinsa?

”Kaikki voivat tuntea lain, mutta kaikki eivät sitä ymmärrä. Paremmiin ymmärtävään ovat hyväntahtoisia ihmisiä ja niitä, jotka tahtovat etsiä sitä. Kaikki tulevat kuitenkin eräänä päivänä ymmärtämään sen, koska on tarpeen, että kehitys toteutuu.”

Oikeudenmukaisuus ihmisen useissa ruumiillisissa elämissä on tämän periaatteen seuraus, ottaen huomioon, että kussakin uudessa elämässä ihmisen älykkyys on kehittyneempi ja hän ymmärtää paremmin sitä, mikä on hyvää ja mikä pahaa. Jos ihmisen täytyisi suoriutua kaikesta ainoastaan yhdessä elämässä, mikä olisi niiden monen miljoonan olennon kohtalo, jotka kuolevat joka päivä brutaalissa villiudessa tai ymmärtämättömyy-

den pimeydessä ilman, että heidän tiedolla valaistuneisuutensa olisi riipunut heistä itsestään? (ks. nro:t 171– 222)

620. Ymmärtääkö *sielu*^[5] Jumalan lain paremmin ennen ruumiiseen yhtymistään kuin ruumiillisessa elämässä (*ruumiillistumisensa*^[17] jälkeen)?

”Se ymmärtää sen saavuttamansa kehityksen tason mukaan ja säilyttää ruumiiseen yhtymisensä jälkeen intuitiivisen muiston. Ihmisen pahat vaistot saavat sen kuitenkin usein unohtamaan.”

621. Minne on kirjoitettu Jumalan laki?

”Omaantuntoon.”

a) Kun kerran ihminen kantaa Jumalan lakia omassatunnossaan, mikä tarve on Jumalan lain paljastamiselle?

”Ihminen unohtaa sen ja vähättelee sitä, mutta Jumala halusi, että se muistetaan.”

622. Antoiko Jumala joidenkin ihmisten tehtäväksi lakinsa julkituomisen?

”Kyllä, todellakin. Ihmiset ovat vastaanottaneet tämän tehtävän kaikkina aikoina. Ne ihmiset ovat korkeampia Henkiä^[2] ruumiillistuneina^[17] ja heillä on päämääränä saada ihmiskunta edistymään.”

623. Eivätkö he, jotka aikoivat ohjeistaa ihmisiä Jumalan laeista, joskus erehtyneet, ja eivätkö he johtaneet usein harhaan väärillä periaatteilla?

”He, jotka eivät olleet Jumalan inspiroimia ja antoivat itselleen kunnianhimon vuoksi tehtävän, joka ei ollut niiden, ovat todellakin voineet johtaa harhaan. Koska he kuitenkin loppujen lopuksi olivat nerokkaita ihmisiä, heidän opettamiensa virheiden keskuudesta kohdattiin usein suuria totuuksia.”

624. Mikä on profeetan todellinen luonteenpiirre?

”Todellinen profeetta on Jumalan inspiroima hyväntahtoinen ihminen. Voitte tunnistaa hänet hänen sanoistaan ja teoistaan. On mahdotonta, että Jumala käyttäisi valehtelijan suuta opettaakseen totuutta.”

625. Kuka on kaikista täydellisin, kenet Jumala tarjosi ihmiskunnalle oppaaksi ja malliksi?

”Nähkää Jeesus.”

Jeesus on ihmiselle moraalisen täydellisyyden malli, jota ihmiskunta voi tavoitella maan päällä. Jumala tarjoaa Hänet meille kaikista täydellisimmäksi malliksi, ja oppi, jota Hän opetti, on kaikista puhtain ilmaisu Jumalan laista, koska Hän oli jumalallisen *hengen*^[2a] elävöittäjä ja kaikista puhtain olento, joka maan päälle on ilmestynyt.

Jos jotkut niistä, jotka aikoivat ohjeistaa ihmisiä Jumalan laista, kulkivat joskus harhaan väärin periaatteiden vuoksi, näin tapahtui, koska he antoivat hyvin maallisten ajatusten hallita itseään ja koska he sekoittivat *sielun*^[5] elämän olosuhteita sääteleviä lakeja niihin lakeihin, jotka säätelevät ruumiin elämää. Useat antoivat lakeja jumalan lakeina, vaikka ne olivat vain inhimillisiä lakeja, jotka oli luotu palvelemaan intohimoja ja hallitsemaan ihmisiä.

626. Eivätkö jumalan- ja luonnonlait paljastettu ihmisille muiden kuin Jeesuksen toimesta, ja eikö ennen Häntä ihmisillä ollut tietoisuutta niistä muuten kuin intuitiivisesti?

”Emmekö kertoneet, että ne lait ovat kirjoitettuna joka puolel-le? Kaikki ihmiset, jotka ovat mietiskelleet järkevästi, ovat voineet ymmärtää ne ja opettaa niitä kaikista kaukaisimmista vuosisadoista lähtien. He valmistelivat opetuksillaan, vaikkakin epätäydellisillä, maaperää vastaanottamaan siemenen. Ihminen voi tuntea jumalan lait silloin kun haluaa etsiä niitä, koska ne ovat kirjoitettuna luonnon kirjaan. Tämän takia niiden pyhittämät periaatteet löydetään kaikkina aikoina hyväntahtoisten ihmis-

ten julistamina, ja sen takia myös niiden moraalisen opin osaset kohdataan kaikissa barbaarisuuden jättäneissä kansoissa, vaikkakin epätäydellisinä tai tietämättömyyden tai taikauskon myötä muuttuneina.”

627. Mikä on kehittyneimpien *Henkien*^[2] antaman opetuksen tarkoitus, ottaen huomioon, että Jeesus opetti Jumalan todelliset lait? Tuletteko opettamaan meille jotakin uutta asiaa?

*”Jeesuksen sanat olivat usein vertauksellisia, koska Hän puhui ajanjakson ja paikan mukaisesti. Nyt on tarpeen, että totuus on kaikkien ymmärrettävissä. On tarpeen selittää hyvin ja esittää seikkaperäisesti nämä lait, koska näitä lakeja ymmärtäviä on niin vähän ja vielä vähemmän niitä, jotka harjoittavat näitä lakeja. Meidän tehtävämme on tehdä vaikutus kaikkien korviin ja silmiin ylpeiden nöyryyttämiseksi ja paljastaaksemme tekopyhät eli ne, jotka ottavat hyveellisyyden ulkomuodot ja uskonnon piilottaakseen halpamaisuutensa. *Henkien*^[2] opetus täytyy olla selvä ja yksiselitteinen, jotta kukaan ei voi pitää verukkeenaan ymmärtämättömyyttä ja jotta kukin voi muodostaa mielipiteensä ja arvioida järjellään. Olemme vastuussa Jeesuksen selvästi ilmoittaman valtakunnan valmistelusta; sen vuoksi ei ole tarpeen, että kukin tulkitsee Jumalan lakia intohimojensa oikkujen mukaan tai väärentää Jumalan lain tarkoitusta, joka kokonaisuudessaan on rakkauden ja hyväntekeväisyyden^[18] laki.”*

628. Miksei totuus ole aina ollut koko maailman saavutettavissa?

”Kunkin asian täytyy tulla aikanaan. Totuus on kuten valo: siihen täytyy tottua vähä vähältä, muuten se häikäisee.

Jumala ei koskaan aikaisemmin sallinut ihmisen vastaanottaa niin täydellisiä ja ohjeistavia kommunikaatioita kuin tänään. Kuten tiedätte, muinaisina aikoina oli tietoa omaavia yksilöitä, jotka pitivät tätä pyhänä tieteenä. He tekivät siitä mysteerin maallikkoina pitämilleen ihmisille. Teidän täytyy tästä ymmärtää, kun tunnette näitä ilmiöitä säätelevät lait, että muinaisten

aikojen ihmiset vastaanottivat vain hajanaisia totuuksia erheel-lisen kokonaisuuden seassa ja nekin olivat suurimmaksi osaksi vertauskuvallisia. Kuitenkaan opinhaluiselle mikään vanha fi-losofia, perinne tai uskonto ei ole väheksyttävä, koska kaikissa niissä on suurten totuuksien ituja. Vaikka ne näyttävätkin olevan toisensa kanssa ristiriidassa, niin näin on, koska totuudet ovat harvassa perusteettomien lisäysten keskuudessa. Nämä vanhat ajatusmallit ovat helposti järjesteltävissä sen avaimen ansios-ta, jonka spiritismi¹¹ antaa suurelle joukolle asioita, jotka ovat voineet ainakin tähän asti näyttää teille järjettömiltä ja joiden todellisuus on tänään teille kiistämättömästi näytetty. Älkää vä-heksykö näiden opiskelujen tarjoamia asioita; ne ovat hyvin rik-kaita ja voivat vaikuttaa voimakkaasti teidän ohjeistamiseen.”

Hyvä ja paha

629. Minkä määritelmän voi antaa moraalille?

”Moraali on sääntö, joka johdattaa hyvään, eli se erottaa toi-sistaan hyvän ja pahan. Se perustuu Jumalan lain huomiointiin. Ihminen käyttäytyy hyvin, kun hän tekee kaiken kaikkien edun näkökulmasta, koska siinä tapauksessa hän huomioi Jumalan lain.”

630. Kuinka hyvän voi erottaa pahasta?

”Hyvä on kaikkea sitä, mikä on Jumalan lakien mukaista ja paha kaikkea sitä, mikä etäännyttää hyvästä. Näin ollen hyvän tekeminen on Jumalan lain noudattamista ja pahan tekeminen tämän lain rikkomista.”

631. Onko ihmisellä itsellään keinot erottaa, mikä on hyvää ja mikä pahaa?

”Kyllä, kun hän uskoo Jumalaan ja haluaa tuntea Hänet. Juma-la antoi hänelle älykkyyden, jotta hän erottaisi yhden toisesta.”

632. Voiko virheisiin taipuvainen ihminen erehtyä hyvän ja pa-

han ulkomuodosta ja uskoa tekevänsä hyvää, kun tekeekin todellisuudessa pahaa?

”Jeesus kertoi teille: ”Tehkää toisillenne se, mitä toivoisitte itsellenne tehtävän, ja älkää tehkö toisillenne sitä, mitä ette toivo itsellenne tehtävän.” Siinä on kaikki. Noudattakaa sitä niin ette erehdy.”

633. Hyvän ja pahan sääntöä, jota voitaisiin sanoa **vastavuoroisuuden** tai **solidaarisuuden** säännöksi, ei voida soveltaa ihmisen henkilökohtaiseen käyttäytymiseen itseään kohtaan. Löytyykö luonnonlaista sääntö ja varma ohje tällaiseen käyttäytymiseen?

”Kun syötte paljon, se tekee teille pahaa. Niinpä niin! Jumala antaa teille siinä suhteessa kuin teille on tarpeen. Kun ylitätte sen, teitä rangaistaan. Samoin on kaikessa. Luonnonlaki piirtää ihmiselle hänen tarpeidensa rajat, ja kun hän ylittää ne, häntä rangaistaan kärsimyksellä. Jos ihminen kuuntelisi kaikkia asioita, tämä ääni sanoisi, että ”riittää jo”, ja näin ihminen välttäisi suurimman osan vaivoista, joista hän syyttää luontoa.”

634. Miksi paha on asioiden luonteessa? Puhun moraalisesta pahasta. Eikö Jumala olisi voinut luoda ihmiskuntaa paremmaksi?

”Kerroimme jo teille: Henger^[2] on luotu yksinkertaisiksi ja tietämättömiksi (ks. nro 115). Jumala antaa ihmisten valita taipaleensa, joka on heille paljon huonompi, jos he ottavat pahuuden tien – silloin pyhiinvaellus tulee olemaan pidempi. Jos ei olisi vuoria, ihminen ei voisi ymmärtää, että voi nousta ja laskeutua; jos ei olisi kivikkoja, hän ei ymmärtäisi, että on kovia kappaleita. On tarpeen, että Henki^[2] hankkii kokemusta, ja niin tehdäkseen sen täytyy tuntea hyvä ja paha. Tämän takia on olemassa Hengen^[2] liittyminen ruumiiseen.” (ks. nro 119)

635. Erilaiset sosiaaliset asemat luovat uusia tarpeita, jotka eivät ole samoja kaikille ihmisille. Luonnonlaki ei näin ollen näytä olevan kaikille samanlainen?

”Nämä erilaiset asemat ovat luonnossa ja kehityksen lain mu-

kaisia. Se ei estä luonnonlain yhtenäisyyttä, joka koskee kaikkia samalla tavalla.”

Ihmisen elämän olosuhteet muuttuvat paikkojen ja ajanjaksojen mukaisesti ja johtavat hänet erilaisiin tarpeisiin ja näihin tarpeisiin soveltuviin sosiaalisiin asemiin. Ottaen huomioon, että tämä tarpeiden vaihtelevuus on asioiden järjestyksessä, se on Jumalan lain mukainen, ja tämä laki ei jätä olematta periaatteissaan yhdenmukainen. Järki voi erottaa todelliset tarpeet keinotekoisista tarpeista tai sovinnaisuudesta.

636. Ovatko hyvä ja paha absoluuttisia kaikille ihmisille?

”Jumalan laki on sama kaikille, mutta paha riippuu ennen kaikkea pahan tekemisen halusta. Hyvä on aina hyvää ja paha on aina pahaa, mikä tahansa onkin ihmisen asema. Ero on vastuun tasossa.”

637. Onko villi-ihminen syyllinen, kun hän antaa vaistoilleen myöten ja syö ihmislihaa?

”Enkö kertonut, että se riippuu pahan tekemisen halusta? Ihminen on siis sitä syyllisempi, mitä paremmin tietää, mitä pitäisi tehdä.”

Olosuhteet antavat hyvälle ja pahalle suhteellisen vakavuusasteen. Ihminen tekee usein virheitä, jotka eivät ole vähemmän moitittavia, vaikka olisivatkin seuraus asemasta, johon yhteiskunta hänet asetti. Vastuu on suhteessa niihin keinoihin, jotka hänellä on hyvän ja pahan ymmärtämiseksi. Jumalan silmissä syyllisempi on siis kouluttautunut ihminen, joka toteuttaa yksinkertaisen epäoikeudenmukaisuuden kuin tietämätön, vaistojensa varaan heittäytyvä villi-ihminen.

638. Joskus paha näyttää olevan seuraus asioiden voimasta. Näin on esimerkiksi tietyissä tapauksissa tuhoamisen tarpeessa, joka vielä kohdistuu kaltaisiinsa. Voidaanko sanoa, että Jumalan

laissa on kumoavia kohtia?

”Vaikka paha olisi tarpeellinen, se ei lakkaa olemasta paha. Tämä tarve kuitenkin pienenee sitä mukaa kun sielu^[5] puhdistuu epätäydellisyyksistä kulkiessaan yhdestä elämästä toiseen. Siinä tapauksessa ihminen on syyllisempi tehdessään pahaa, koska ymmärtää jo paremmin.”

639. Eikö usein tehty pahuus ole seuraus asemasta, jonka muut ihmiset ovat meille antaneet? Ketkä tässä tapauksessa ovat syyllisempiä?

*”Paha tulee niiden vastuulle, jotka sen ovat aiheuttaneet. Näin ollen se ihminen, joka on johdettu harjoittamaan pahaa aseman-
sa kautta, jonka hän on saanut kaltaisiltaan, on vähemmän syyllinen kuin ne, jotka saavat hänet harjoittamaan pahaa. Kukin kantaa rangaistuksensa ei ainoastaan tekemänsä vaan myös aiheuttamansa pahan mukaan.”*

640. Onko se samalla tavalla syyllinen, joka ei tee pahaa vaan käyttää hyväkseen toisen tekemää pahaa?

*”Se on sama kuin syyllistyisi itse. Kun käyttää pahaa hyväkseen, on osallisena toisen pahantekoon. Ehkä tällainen ihminen perääntyisi itse tämän pahan toiminnan edessä, mutta jos hän löytää pahan teon valmiina hyväksikäytettäväksi ja käyttää sitä, hän hyväksyy pahan teon ja tekisi saman teon, jos voisi **tai uskaltaisi.**”*

641. Onko pahan tahtominen yhtä moitittavaa kuin itse pahan tekeminen?

”Samankaltaista; on hyve vastustaa vapaaehtoisesti pahaa, jota haluaa harjoittaa, ennen kaikkea, kun on mahdollisuus tämän halun täyttämiseksi. Jos kuitenkin ainoastaan tilaisuus pahan tekemiseen puuttuu, on siinä tapauksessa syyllinen.”

642. Onko riittävää olla tekemättä pahaa ollakseen miellyttävä Jumalalle ja varmistaakseen tulevaisuutensa aseman?

”Ei, on tarpeen tehdä myös hyvää voimavarojensa rajoissa,

koska kukin vastaa kaikesta pahasta, joka johtuu hyvien töiden tekemättä jättämisestä.”

643. Onko olemassa ihmisiä, jotka eivät asemansa takia voi tehdä hyvää?

”Ei ole henkilöä, joka ei voi tehdä hyvää. Ainoastaan egoisti ei koskaan kohtaa mahdollisuutta hyvän tekemiseen. Löytääkseen tilaisuuden tehdä hyvää tarvitsee vain olla suhteessa muihin ihmisiin, ja elämä antaa siihen joka päivä mahdollisuuden kellen tahansa, jos ei ole sokea itsekkyydestä. Hyvän tekeminen ei ole ainoastaan hyväsydämisyyttä vaan myös sitä, että olette niin hyödyllisiä kuin mahdollista aina, kun taipaleellanne teidän apuanne tarvitaan.”

644. Eikö tiettyjen ihmisten kohdalla heidän elinympäristönsä ole useiden paheiden ja rikosten ensimmäinen lähde?

”Kyllä, mutta jopa tämä on Hengen^[2] vapauden tilassaan valitsema koetus. Se halusi asettua alttiiksi koettelemukselle saadakseen meriitin koetuksen vastustamisesta.”

645. Kun ihminen on sukeltanut jollakin tavalla paheen ilmapiiriin, eikö paha muutu hänelle lähes vastustamattomaksi turmelukseen vetäjäksi?

”Turmellukseen vetäjäksi kyllä, vastustamattomaksi ei, koska tässä paheen ilmapiirissä tapaatte joskus suuria hyveitä. Ne ovat Henkiä^[2], joilla on voima vastustaa ja joilla on samanaikaisesti tehtävä toimittaa hyvää vaikutusta samankaltaistensa parissa.”

646. Onko hyvyyden meriitti tiettyjen olosuhteiden alainen eli, paremmin sanoen, onko hyvyyden meriitissä erilaisia tasoja?

”Hyvyyden meriitti on sen vaikeudessa. Ei ole meriitti tehdä hyvää ilman vaivaa ja kun se ei maksa mitään. Jumala ottaa enemmän huomioon köyhän, joka jakaa ainoan leivänpalasen, kuin rikkaan, joka ei anna muuta kuin hänelle tarpeettoman. Jeesus

*kertoi teille tämän merkityksen kertoessaan köyhän lesken¹ al-
musta.”*

Luonnonlakien jaottelu

647. Onko koko Jumalan laki sisällytetty Jeesuksen opettamaan lähimmäisenrakkauden elämänohjeeseen?

”Todellakin, tämä elämänohje kattaa kaikki ihmisten velvollisuudet toisiaan kohtaan. On kuitenkin tarpeen näyttää heille sen täytäntöönpano, koska muuten he jättävät noudattamatta sitä, kuten tapahtuu nykyään. Sen lisäksi, luonnonlaki käsittää kaikki elämän olosuhteet, eikä tämä elämänohje ole siinä muuta kuin eräs osa. Ihmiset tarvitsevat tarkat ohjeet, sillä yleiset ja hyvin määrittelemättömät opit jättävät tulkinnalle auki useita ovia.”

648. Mitä ajattelette luonnonlain jakamisesta kymmeneen osaan käsittäen **jumalanpalvonnan, työn, lisääntymisen, hengissä säilymisen, tuhoutumisen, yhteiskunnan, kehityksen, tasa-arvon, vapauden ja lopulta oikeudenmukaisuuden, rakkauden sekä hyvänntekevyyden^[18]** lait?

”Tämä Jumalan lain jakaminen kymmeneen osaan on lähtöisin Moosekselta ja voi sisältää kaikki elämän olosuhteet, ja tämä on olennaista. Voitte siis seurata jaottelua ilman, että siinä on mitään absoluuttista niin kuin ei ole muissakaan jaotelluissa ajatusmalleissa, jotka riippuvat näkökulmasta, josta asiaa katsotaan. Viimeinen laki on tärkein: se on laki, jonka kautta ihminen voi edetä eniten henkisessä elämässä, koska se laki tiivistää kaikki muut lait.”

¹ Kääntäjän huomautus: Ks. Markuksen evankeliumi 12:41–44 ja Luukkaan evankeliumi 21:1–4.

Luku II – Jumalanpalvonnan laki

1. Jumalanpalvonnan tarkoitus – 2. Ulospäin näkyvä jumalanpalvonta – 3. Mietiskelevä elämä
4. Rukouksesta – 5. Polyteismi – 6. Uhraukset

Jumalanpalvonnan tarkoitus

649. Mitä jumalanpalvonta sisältää?

”Se on ajatuksen kohottamista kohti Jumalaa. Sielu^[5] lähestyy Häntä jumalanpalvonnan kautta.”

650. Onko jumalanpalvonta seuraus eräästä ihmisen synnynnäisestä tunteesta vai hänelle tehdyn opetuksen tuotos?

”Se johtuu synnynnäisestä tunteesta, samoin kuin tuntemus Jumalan olemassaolosta. Tietoisuus omasta heikkoudesta saa ihmisen kumartamaan sellaisen edessä, joka voi suojella häntä.”

651. Onko ollut olemassa kansaa, joka on kokonaan vailla Jumalanpalvonnan tunnetta?

”Ei ole ollut eikä ikinä tule olemaan ateistisia kansoja. Kaikki kansat ymmärtävät, että yläpuolella on olemassa eräs suurempi olento.”

652. Voidaanko ajatella, että Jumalanpalvonnan alkuperä on luonnonlaissa?

”Se on luonnonlaissa, koska se on seuraus ihmisen luontaisesta tunteesta. Sen takia se kohdataan kaikissa kansoissa, vaikkakin erilaisissa muodoissa.”

Ulospäin näkyvä jumalanpalvonta

653. Vaatiiko jumalanpalvonta ulospäin näkyviä ilmaisia?

”Todellinen jumalanpalvonta on sydämessä. Kuvitelkaa kaikissa teidän teoissanne, että Herra tarkkailee teitä.”

a) Onko ulospäin näkyvä jumalanpalvonta hyödyllistä?

”Kyllä, jos se ei ole turhamaista teeskentelyä. On aina hyödyllistä antaa hyvä esimerkki, mutta ne, jotka tekevät sen ainoastaan teeskennelläkseen ja itserakkaudesta ja joiden käytös paljastaa ulospäin näkyvän hurskauden valheeksi, antavat ennemminkin huonon kuin hyvän esimerkin ja tekevät enemmän paha kuin ajattelevatkaan.”

654. Antaako Jumala etuoikeuden niille, jotka palvovat tietyllä tavalla?

”Jumala antaa etuoikeuden niille, jotka palvovat sydämensä pohjasta, vilpittömästi, tehden hyvää ja välttämättä pahaa, eikä niitä, jotka uskovat tekevänsä kunniaa Hänelle seremonioiden keskellä, jotka eivät muuta heitä samankaltaisiaan paremmiksi.

Kaikki ihmiset ovat toistensa veljiä ja siskoja ja Jumalan lapsia. Hän kutsuu kaikkia Hänen lakejaan seuraavia, oli heidän ilmaismuotonsa mikä tahansa.

Hän, jolla on vain ulospäin näkyvä hurskaus, on tekopyhä. Hän, jonka palvonta ei ole muuta kuin teeskentelyä ja käytökseen nähden ristiriitaista, antaa pahan esimerkin.

Kerron teille, että uskonto on sen henkilön huulilla mutta ei sydämessä, joka palvoo työkseen Jumalaa ja joka on ylpeä, kateellinen ja mustasukkainen, joka on kova ja hetytymätön muiden kanssa tai himoitsee maallista omaisuutta. Jumala, joka näkee kaiken, tulee sanomaan hänelle: hän, joka tunsu totuuden, on tekemäänsä pahaan sata kertaa syyllisempi kuin erämaan tietämätön villi-ihminen, ja hän tulee oikeuden päivänä kohdelluksi sen mukaisesti. Jos sokea kaataa teidät kävellessään nurin, annatte

hänelle anteeksi; jos sen tekee selvästi näkevä ihminen, valitatte hänelle, oikeutetusti.

Älkää siis kysykö, onko olemassa miellyttävin palvonnan muoto, koska se olisi sama kuin kysyä, onko Jumalalle miellyttävämpää tulla palvotuksi ennemmin yhdellä kuin toisella kielellä. Ja kerron teille vielä yhden kerran: ylistyslaulut eivät tavoita Jumalaa muuten kuin sydämen kautta.”

655. Onko moitittavaa harjoittaa uskontoa, johon ei usko sydämensä pohjasta, kun sen tekee kunnioituksesta ihmisiin ja ollakseen loukkaamatta toisin ajattelevia?

”Tarkoituspäri on sääntö tässä tapauksessa, kuten monissa muissakin. Hän, joka tekee näin ainoastaan kunnioituksesta ympärillä olevien uskomuksia kohtaan, ei tee pahaa. Hän tekee paremmin kuin se, joka nauraisi muille, koska häneltä puuttuisi armeliaisuutta. Uskontoa intressiensä ja kunnianhimon vuoksi harjoitettava on kuitenkin halveksittava Jumalan ja ihmisten silmissä. Jumala ei voi pitää miellyttävinä niitä, jotka näyttävät Häneden edessä nörtyvänä ainoastaan houkutelakseen muiden ihmisten hyväksyntää.”

656. Onko ryhmässä tehty palvonta suotavampaa kuin yksilönä tehty palvonta?

”Samoine ajatuksineen ja tuntemuksineen kokoontuneilla ihmisillä on enemmän voimaa kutsua hyviä Henkiä^[2]. Sama tapahtuu, kun he kokoontuvat Jumalan palvontaan. Älkää kuitenkaan sen takia uskoko, että yksin tehty palvonta olisi huonompaa, koska kukin voi palvoa Jumalaa ajattelemalla Häntä.”

Mietiskelevä elämä

657. Onko mietiskelevälle elämälle omistautuneilla ihmisillä, jotka eivät tee minkäänlaista pahaa ja ajattelevat vain Jumalaa, meriitti Jumalan silmissä?

”Ei, koska jos he eivät tee pahaa, he eivät tee hyvää eivätkä

ole hyödyllisiä. Itse asiassa se, että ei tee hyvää, on jo yksi paha. Jumala tahtoo, että ajattelette Häntä mutta ei ainoastaan Häntä, ottaen huomioon, että Hän antoi ihmiselle tehtäviä maan päällä täytettäväksi. Se, joka kuluttaa aikaansa mietiskelyyn ja pohdiskeluun, ei tee mitään meriitillistä Jumalan silmissä, sillä hänen elämänsä on kokonaan henkilökohtainen ja hyödytön ihmiskunnalle. Jumala panee hänet tilille hyvästä, jota hän ei tehnyt.” (ks. nro 640)

Rukouksesta

658. Onko rukous miellyttävä Jumalalle?

”Rukous on aina miellyttävä Jumalalle, kun se sanotaan sydäimestä, koska tarkoitusperä on Hänelle kaikki kaikessa. Sydäimestä tuleva rukous on luettua rukousta miellyttävämpi, vaikka luettu rukous olisi kuinka kaunis, jos lukee enemmän huulilla kuin ajatuksella. Rukous on miellyttävä Jumalalle, kun se on sanottu uskolla, hartaudella ja vilpittömyydellä. Älkää kuitenkaan usko, että häntä koskettaisi turhamainen, ylpeä ja itsekäs ihminen, ellei rukous olisi hänen puoleltaan vilpittömän katumuksen ja todellisen nöyryyden teko.”

659. Mikä on rukouksen yleispiirre?

”Rukous on eräs jumalanpalvonnan teko. Jumalan rukoileminen on Hänen ajattelemistaan, Häneen lähestymistä ja asettumista kommunikaatioon Hänen kanssaan. Rukouksen kautta voitte tehdä kolmea asiaa: ylistää, pyytää ja kiittää.”

660. Muuttaako rukous ihmistä paremmaksi?

”Kyllä, koska hartaasti ja luottavaisesti rukoileva on vahvempi pahan houkutuksia vastaan, ja Jumala lähettää hyviä Henkiä²¹ auttamaan häntä. Se on avunpyyntö, josta ei ole koskaan kieltäytytty, kun pyyntö on vilpitön.”

a) Kuinka voi olla niin, että tietyt paljon rukoilevat ihmiset ovat siitäkin huolimatta hyvin pahaluonteisia, kateellisia, mustasuk-

kaisia, vihaisia, puutteellisia hyvántahtoisuudessa ja lempeydessä ja joissakin tapauksissa paheellisia?

*”Olennaista ei ole rukoilla paljon vaan hyvin. Tietyt ihmiset kuvittelevat, että meriitti on rukouksen pituudessa ja sulkevat silmänsä omille vioilleen. Rukous on heille eräs toimi tai ajankulu **mutta ei itsensä opiskelua**. Lääke ei ole tehoton, vaan sen käytötapa on tehoton.”*

661. Voiko Jumalalta pyytää meidän virheitämme anteeksi niin, että pyynnöstä olisi hyötyä?

”Jumala osaa erotella hyvän ja pahan; rukous ei kätke virheitämme. Se, joka pyytää anteeksiantoa, ei tule saamaan sitä muuten kuin muuttamalla käytöstään. Hyvät teot ovat parhaita rukouksia, koska teot merkitsevät enemmän kuin sanat.”

662. Voiko toisen puolesta rukoilla niin, että siitä olisi hyötyä?

”Rukoilevan Hengen^[2] tahtona on tehdä hyvää. Rukouksen kautta se houkuttelee luokseen hyviä Henkiä^[2], jotka liittyvät hyvään, jota se haluaa tehdä.”

Meissä itsessämme on ajatuksen ja tahdon kautta toimintakyky, joka ylittää paljon meidän ruumiillisten ympyröidemme ylitse. Rukous toisten hyväksi on eräs tämän tahdon teko. Jos rukous toisen hyväksi on harras ja vilpitön, se voi kutsua hänen avukseen hyviä Henkiä^[2], jotta ne ehdottaisivat hänelle hyviä ajatuksia ja antaisivat hänen tarvitsemiaan ruumiin ja sielun^[5] voimia. Mutta vielä kerran, sydäimestä lähtöisin oleva rukous on kaikki kaikessa, huulilla oleva rukous ei ole mitään.

663. Voivatko rukoukset, joita teemme itseämme koskien, muuttaa meidän koetustemme luonteen ja kääntää ne muualle?

”Teidän koetuksenne ovat Jumalan käsissä, ja niiden joukossa on myös niitä, jotka täytyy kestää loppuun asti. Jumala ottaa kuitenkin aina huomioon alistumisen. Rukous kutsuu teidän luoksenne hyviä Henkiä^[2], jotka antavat voimia kestää koetuksia

*rohkeasti, ja siten koetukset näyttävät teille vähemmän kovilta. Kerroimme jo teille: rukous ei ole koskaan hyvin tehtynä hyödytön, koska se vahvistaa rukoilevaa, mikä on jo suuri tulos. Autta-
kaa itseänne, ja Taivas auttaa teitä, tämän tiedätte. Jumala ei voi muuttaa luonnon järjestystä kunkin mieltymysten mukaan, koska se, mikä on suuri vaikeus teidän alhaisesta näkökulmastanne ja lyhytaikaisessa elämässänne, on usein suuri hyvä maailman-
kaikkeuden yleisessä järjestyksessä. Sen lisäksi, kuinka monen vaikeuden aiheuttajana ei ole ihminen itse varomattomuutensa tai virheidensä kautta? Hän on rankaistu tekemistään synneistä. Kuitenkin oikeamielisiin pyyntöihin on vastattu useammin kuin kuvittelettekaan. Uskotte, että Jumala ei ole kuunnellut teitä, koska Hän ei ole tehnyt ihmettä teidän vuoksenne, samaan aikaan, kun Hän auttaa teitä niin luonnollisilla keinoilla, että ne näyttävät teille usein sattuman tai olosuhteiden seurauksilta. Usein, tai itse asiassa kaikista useimmin, Hän herättää teissä tarpeellisen ajatuksen ottaakseen teidät pois ahdingosta.”*

664. Onko hyödyllistä rukoilla kuolleiden ja kärsivien *Henki-*^[2] puolesta, ja kuinka tässä tapauksessa meidän rukouksemme voivat tuottaa niille helpotusta ja lyhentää niiden kärsimyksiä? Onko rukouksilla kyky taivuttaa Jumalan oikeudenmukaisuutta?

”Rukouksen seurauksena ei voi olla Jumalan tarkoituksperi-
en muuttuminen, mutta sielu^[5], jonka hyväksi rukoillaan, kokee helpotuksen, koska rukous on todistus sitä kohtaan osoitetusta kiinnostuksesta. Onneton on aina helpottunut kohdatessaan hyvä tekeviä sieluja^[5], jotka tuntevat sääliä sen kipuja kohtaan. Toisaalta rukouksen kautta kärsivälle Hengelle^[2] syntyy katumus ja halu tehdä sitä, mikä on tarpeen ollakseen onnellinen. Tässä suhteessa rukous voi lyhentää rangaistusta, jos kärsivä Henki^[2] vuorostaan auttaa hyvällä tahdollaan. Tämä tahto parantua, rukouksella kiihdytettynä, houkuttelee kärsivän Hengen^[2] luokse parempia Henkiä^[2], jotka tulevat valaisemaan, lohduttamaan ja antamaan kärsivälle toivoa. Jeesus rukoili kaikkien harhautuneiden lampaiden puolesta ja näytti sillä teille, että te olette syylli-

siä, ellette rukoile niiden puolesta, jotka sitä eniten tarvitsevat.”

665. Mitä ajatella mielipiteestä, joka ei hyväksy rukousta kuol-
leiden hyväksi siitä syystä, että se ei ole evankeliumissa määrät-
ty?

*”Kristus sanoi ihmisille: ”Rakastakaa toinen toisianne.” Tämä suositus sisältää kaikkien mahdollisten keinojen käyttämisen kiintymyksen osoittamiseksi mutta ei tunkeudu mihinkään yksityiskohtaan siinä tavassa, jolla tämä päämäärä saavutetaan. Jos on totta, että mikään ei voi saada Luojaa olemaan harjoittamatta Hänelle ominaista oikeutta kaikkiin Hengen^[2] toimiin, ei myöskään ole vähemmän totta, että rukous, jonka osoitatte Jumalalle teissä kiintymystä aiheuttavan puolesta, on hänelle osoitus muistosta ja on pakostikin osallisena hänen kärsimystensä lievittämisessä ja hänen lohduttamisessaan. Siitä lähtien, kun hän osoittaa pienintä katumusta, ja **ainoastaan** siinä tapauksessa, häntä autetaan. Hän saa kuitenkin aina tietää, että eräs häntä kohtaan sympatiaa omaava sielu^[5] oli huolissaan hänestä, ja hän jättää sille kauniin ajatuksen siitä, että esirukous oli hänelle hyödyllinen. Tämä johtaa seurauksellisesti hänen puoleltaan kiitollisuuden ja kiintymyksen tunteeseen sitä kohtaan, joka antoi tämän ystävyyden ja armollisuuden osoituksen. Sen seurauksena rakkaus, jonka Kristus suositteli ihmisille, ainoastaan kasvaa heidän keskuudessaan. Sen takia molemmat noudattavat kaikkien olentojen rakkauden ja yhtenäisyyden lakia, jumalallista lakia, jonka täytyy johdattaa yhtenäisyyteen, joka on Hengen^[2] tarkoituksiperä ja päämäärä.¹”*

666. Voiko Henkiä^[2] rukoilla?

*”Hyviä Henkiä^[2] voi rukoilla, sillä niitä pidetään Jumalan sa-
nansaattajina ja Hänen tahtonsa tekijöinä, mutta niiden kyvyt
ovat suhteessa niiden ylemmyyteen ja riippuvat aina kaikkien*

1 Huomautus: Vastaus 665 on annettu protestanttisen pastorin, M. Monodin Hengen^[2] toimesta, kuollut huhtikuussa 1858. Vastaus 664 on annettu Pyhän Louis'in Hengen^[2] toimesta.

asioiden Herrasta, koska ilman Hänen sallimustaan ne eivät pysty tekemään mitään. Sen takia niille osoittamanne rukoukset eivät ole tuloksellisia, jos ne eivät ole Jumalaa miellyttäviä.”

Polyteismi

667. Miksi polyteismi on eräs vanhimmista ja eniten levinneistä uskonnoista, vaikka se on virheellinen?

”Ajatus ainoasta Jumalasta ei voisi olla ihmisessä seuraus muusta kuin hänen ajatusmalliansa kehityksestä. Ihminen ei tietämättömyydessään kyennyt ymmärtämään materian yllä toimivaa, vailla määrättyä muotoa olevaa ei-materiaalista olentoa ja antoi Jumalalle ruumiilliset ominaispiirteet eli muodon ja ulkonäön. Siitä lähtien kaikki, mikä ihmisten mielestä ylitti rahvaanomaisen älyn, oli heille jumalallisuutta. Kaiken, mitä ei ymmärretty, täytyi olla yliluonnollisen voiman teko, ja tästä syntyi lähes uskomus niin monien erillisten voimien haltijoihin, joita ihmiset näkivät erilaisissa ilmiöissä. Kaikkina aikoina oli kuitenkin valaistuneita ihmisiä, jotka ymmärsivät sen mahdottomaksi, että lukuisat voimien haltijat voisivat hallita maailmaa ilman ylhäisempää ohjausta, ja he nousivat käsityksessään yhteen ainoaan Jumalaan.”

668. Eivätkö Henkien²¹ ilmiöt, joita on ollut kaikkina aikoina ja jotka ovat olleet tunnettuja maailman alkuajoista asti, saaneet ihmiset uskomaan monijumalaisuuteen?

*”Epäilemättä, koska ihmiset nimesivät **jumaliksi** kaiken, mikä oli yli-inhimillistä, ja näin ollen Hengen²¹ olivat heille jumalia. Tästä on myös lähtöisin se, että kun eräs ihminen erottui kaikista muista toimiensa, luonteensa tai piilevän kykynsä kautta, jota kansanomaiset ihmiset eivät ymmärtäneet, ihmiset tekivät hänestä itselleen erään jumalan ja palvoivat häntä hänen kuolemansa jälkeen.” (ks. nro 603)*

Sanalla **jumala** oli ennen vanhaan ihmisten keskuudessa hy-

vin venyvä merkitys. Se ei ollut, kuten meidän aikanamme, eräs Luonnon Valtiaan ruumiillistuma. Se oli yleisluontoinen luokittelu kaikille olennoille, jotka olivat inhimillisyyden ulkopuolella. Kuitenkin, kun *Hengen*^[2] ilmaisut paljastivat ihmisille luonnonvoimina toimivien ei-ruumiillisten olentojen olemassaolon, he kutsuivat niitä **jumaliksi**, kuten me kutsumme niitä **Hengiksi**^[2]. On yksinkertaisesti kysymys sanoista, sillä erolla, että ihmiset ymmärtämättömyydessään – jota ylläpitivät ne, joilla oli siihen intressi – rakensivat *Hengille*^[2] hyvin rikkauksia tuottavia temppeleitä ja alttareita, kun sen sijaan tänään *Henget*^[2] ovat meille enemmän tai vähemmän kehittyneitä, kaltaisiamme yksinkertaisia olentoja, jotka ovat jättäneet maalliset päällysteensä. Jos opiskelette pakanoiden erilaisia jumalallisuuden ominaispiirteitä, tunnistatte niissä helposti kaikki tunnusmerkit, joita näemme *Henkien*^[2] omaavan kaikilla eri *Henkien*^[2] kehitystasojen tasoilla, niiden fyysisen olemuksensa ylemmissä maailmoissa, kaikki *henkisen kehon*^[7] ominaisuudet sekä tehtävän, jota ne suorittavat maallisissa asioissa.

Kun kristinusko tuli valaisemaan maailmaa taivaallisella valollaan, se ei voinut tuhota erästä asiaa, joka oli itse luonnossa, mutta sen sijaan se kohdisti palvontaa sille, jolle se kuuluu. Mitä tulee *Henkiin*^[2], niiden muisto on ikuistettu erilaisilla nimillä, kansojen ja ilmaisujen mukaisesti. Ne eivät koskaan lakanneet, ja niitä tulkittiin erilaisilla tavoilla sekä käytettiin usein hyväksi mysteereinä. Silloin, kun uskonto näki ne ihmeellisinä ilmiöinä, epäuskoiset näkivät niissä humpuukia. Nykyään, vakavampien ja valaistuneemmin tehtyjen tutkimusten ansiosta, *spiritismi*^[1] paljastaa meille – vapautettuna taikauskaisista ajatusmalleista, jotka himmensivät sitä vuosisatojen ajan – yhden luonnon suurimmista ja ylevimmistä periaatteista.

Uhraukset

669. Ihmisuhrien käyttö ylittää kaukaisimpiin aikoihin. Kuinka ihminen on voinut tulla johdatetuksi uskomaan, että tämäntapai-

set asiat voisivat miellyttää Jumalaa?

”Ensinnäkin, koska he eivät ymmärrä Jumalan olevan hyvyyden lähde. Alkukantaisten kansojen joukossa materia voittaa hengen^[2a]. He antautuivat eläimellisille vaistoilleen, ja sen vuoksi he olivat yleensä julmia – moraalin tunne ei ollut vielä kehittynyt heidän keskuudessaan. Toiseksi primitiivisten ihmisten on täytynyt luonnollisesti uskoa, että elävällä olennolla on paljon enemmän arvoa Jumalan silmissä kuin materiaalisella kappaleella. Tämä pani heidät uhraamaan ensin eläimiä ja myöhemmin ihmisiä, koska heidän väärrien uskomustensa vuoksi he uskoivat uhrauksen arvon olevan suhteessa uhrin tärkeyteen. Kun materiaalisessa elämässä annatte jollekin lahjan, valitsette yleensä sitä arvokkaamman lahjan, mitä enemmän haluatte todistaa ystävyyyttänne ja mitä enemmän arvostatte henkilöä. Sama on täytynyt tapahtua ymmärtämättömille ihmisille Jumalan suhteen.”

a) Näin ollen eläinuhrit edelsivät ihmisuhreja?

”Siitä ei ole epäilystäkään.”

b) Onko niin, että tämän selityksen mukaan ihmisuhraukset eivät ole lähtöisin julmuuden tunteesta?

”Ei vaan väärästä ajatusmallista Jumalan miellyttämisessä. Katsokaa Aabrahamia. Aikojen saatossa ihmiset syyllistyivät hyväksikäyttöön uhratessaan vihollisia ja jopa henkilökohtaisia vihollisiaan. Jumala ei kuitenkaan koskaan vaatinut uhreja, ei eläimiä eikä ihmisiä. Jumalalle ei voi osoittaa kunniaa tuhoamalla tarpeettomasti Hänen omia luomuksiaan.”

670. Kun ihmisuhrit oli tehty armollisessa tarkoituksessa, miellyttivätkö ne joskus Jumalaa?

”Eivät koskaan, mutta Jumala tuomitsee tarkoituksen mukaisesti. Tietämättömät ihmiset ovat voineet uskoa tekevänsä ylistettävän teon uhratessaan kaltaisiaan. Tässä tapauksessa Jumala kiinnostui vain ajatuksesta, ei teosta. Ihmisten täytyi kehittyessään huomata virheensä ja kieltäytyä näistä uhrauksista, joita valaistuneemmat Henget^[2] eivät enää hyväksyneet. Sanon ”va-

laistuneemmat Henget^[2]”, koska Henkien^[2] täytyi olla siinä tapauksessa ”materiaaliseen huntuuun käärittyjä”. Vapaan tahtonsa kautta ne ovat kuitenkin voineet nähdä vilaukselta alkuperänsä ja päämääränsä, ja useat ymmärsivät jo intuition kautta tekemänsä pahan, vaikkakaan eivät siitä huolimatta lakanneet tekemästä sitä tyydyttääkseen intohimojaan.”

671. Mitä meidän tulee ajatella pyhistä sodista? Tunteesta, joka vetää fanaattiset kansat tuhoamaan niitä, joilla ei ole samoja uskomuksia, todennäköisimmin siksi, että miellyttäisivät Jumalaa. Tämän ajatusmallin alkuperä näyttäisi olevan sama kuin sen, joka johti toisena ajankohtana ihmiset teloittamaan uhrauksissa kaltaisiaan.

”Ne ovat pahojen Henkien^[2] hallitsemia. Sotimalla samankaltaistensa kanssa he toimivat Jumalan tahtoa vastaan, Jumalan, joka kertoi, että teidän täytyy rakastaa veljeänne niin kuin itseänne. Kaikki uskonnot, tai ennemminkin kaikki kansat, palvovat samaa Jumalaa, on Hänellä sitten yksi tai toinen nimi. Miksi yllyttää tuhoavaan sotaan, koska yhden uskonto on erilainen tai se ei vielä saavuttanut valaistuneiden kansojen edistystä? Kansoille on annettava anteeksi se, että he eivät uskoneet sen sanaan, joka oli elävöitettyä Jumalan Hengellä^[2] ja joka oli Jumalan lähettäjä, ennen kaikkea, koska he eivät nähneet ja todistaneet Hänen tekojaan. Kuinka voitte haluta, että he uskovat Hänen rauhan sanoihinsa, kun menette sinne miekka kädessä? Heitä täytyy valistaa, ja meidän täytyy pyrkiä saamaan heidät tuntemaan Hänen oppinsa suostuttelun ja hellyyden avulla eikä veren ja voimankäytön kautta. Useimmiten ette usko kommunikaatioihin, joita meillä on tiettyjen ihmisten kanssa. Kuinka voitte haluta, että teille oudot ihmiset uskoisivat teidän sanoihinne, kun teidän tekonne ovat ristiriidassa sen kanssa, mitä saarnaatte?”

672. Onko maan hedelmistä tehdyllä uhrilahjalla Hänen silmissään enemmän meriittiä kuin eläinten uhraamisella?

”Vastasin jo teille kertomalla, että Jumala tuomitsee tarkoitus-

perän mukaan ja itse teolla on Hänelle vähän merkitystä. Jumalaa ilmeisestikin ilahduttaisi nähdä tarjottuna ennemmin maan hedelmiä kuin uhrien verta. Kuten jo kerroimme teille ja aina toistamme: sydämen pohjasta tehty rukous on sata kertaa miellyttävämpi Jumalalle kuin kaikki uhrilahjat, mitä voitte Hänelle tehdä. Toistamme, että tarkoitusperä on kaikki eikä teko ole mitään.”

673. Eikö olisi keinoa muuttaa näitä uhrilahjoja Jumalaa miellyttävämmiksi pyhittämällä ne niiden helpottamiseksi, joilta puuttuu välttämätön? Olisiko tässä tapauksessa eläinten uhraus meriittillinen, jos se tehtäisiin erään tarpeellisen päämäärän saavuttamiseksi, sen sijaan että se tehtäisiin sopimattomasti, jolloin se ei palvelisi mitään tarkoitusta tai sitä eivät käyttäisi hyväkseen muut kuin ne, jotka eivät tarvitse mitään? Eikö olisi todella armollista pyhittää köyhille varoja, joita Jumala meille sallii maan päällä?

”Jumala siunaa aina niitä, jotka tekevät hyvää. Köyhien ja ahdistuneiden auttaminen on paras keino tehdä Jumalalle kunniaa. En halua kertoa tällä, että Jumala ei hyväksy seremonioita, joita teette Häntä rukoillaksenne, mutta on hyvin paljon rahaa, joka voitaisiin käyttää paljon hyödyllisemmin, vaikka näin ei tehdä. Jumala rakastaa yksinkertaisuutta kaikissa asioissa. Ihmiskunta, joka pitää tärkeänä ulkopuolisia asioita eikä sydäntä, on hengeltään^[2a] kapeakatseinen. Omatuntonne kertoo teille, pitäisikö Jumalan ottaa enemmän huomioon ilmaisemisen ulkomuotoa vai syvällistä tarkoitusperää.”

Luku III – Työn laki

1. Työn tarpeellisuus – 2. Työn rajoittaminen, lepo

Työn tarpeellisuus

674. Onko työn tarve yksi luonnonlaeista?

”Työ on yksi luonnonlaki, ja sen takia siihen on tarve. Sivilisaatio pakottaa ihmisen työskentelemään enemmän, koska se lisää hänen tarpeitaan ja nautintojaan.”

675. Pitääkö meidän ymmärtää työkse ainoastaan materiaaliset toimet?

”Ei. Henki²¹ työskentelee kuten ruumiskin. Kaikki hyödyllinen toimi on työtä.”

676. Miksi työ on ihmiselle pakollista?

”Se on seuraus hänen ruumiillisesta luonteestaan. Se on ihmiselle hyvitys ja samanaikaisesti keino kehittää älykkyyttä. Ilman työtä ihminen pysyisi älykkyydessä lapsuuden tasossa. Sen vuoksi hän ei saa toimeentuloaan, turvallisuuttaan ja hyvinvointiaan muuten kuin työllä ja aktiviteetilla. Ruumiiltaan erittäin heikolle ihmiselle Jumala antoi älykkyyden kompensoimaan ruumiillista heikkoutta. Riippumatta siitä, onko kyse ruumiin vai älykkyyden toimista, on kuitenkin aina kyse erään tyyppisestä työstä.”

677. Miksi itse luonto tuottaa eläinten kaikki tarpeet?

”Luonnossa kaikki työskentelevät. Eläimet työskentelevät kuten tekin, mutta niiden työ, niin kuin älykkyykskin, on rajoitettu omasta henkiinjäämisestä huolehtimiseen. Tästä johtuen työ ei niiden keskuudessa johda kehitykseen, kun taas ihmiselle työllä

on kaksinainen päämäärä: ruumiin kunnossa pitäminen ja ajatuksen kehittäminen, joka on myös eräs tarve ja joka kehittää ihmistä itsensä ylitse. Kun sanon, että eläinten työ on rajoitettu niiden omasta säilymisestä huolehtimiseen, tarkoitan päämäärää, jonka vuoksi ne työskentelevät. Toimittaessaan materiaalisia tarpeitaan ne kuitenkin ovat tiedostamattaan osasia, jotka auttavat Luojan tarkoituksperiä, eikä niiden työ ole vähemmän osallinen luonnon lopulliseen päämäärään, vaikka hyvin usein ette löydäkään sen välitöntä tulosta.”

678. Onko ihminen alistettu kehittyneemmissä maailmoissa samaan työn tarpeeseen?

”Työn luonne on suhteessa tarpeiden luonteeseen. Mitä vähemmän materiaalisia ovat tarpeet, sitä vähemmän materiaalisia ovat myös työt. Älkää kuitenkaan tämän vuoksi uskoko, että ihminen tulee epäaktiiviseksi ja hyödyttömäksi: toimettomuus olisi piina sen sijaan, että se olisi etu.”

679. Onko ihminen, jolla on tarpeeksi omaisuutta elossapysymiseen, vapaa työn laista?

”Materiaalisen työn laista ehkä, mutta hänellä ei ole vapautta velvollisuudesta tulla tarpeelliseksi mahdollisuuksiensa mukaan ja kehittää omaa älykkyyttään tai toisten älykkyyttä, mikä on myös yksi työ. Jos ihminen, jolle Jumala jakoi omaisuutta turvatakseen hänen elämänsä, ei ole pakotettu hankkimaan toimeentuloansa hiki otsalla, niin hänellä on kuitenkin velvollisuus olla hyödyllinen kaltaisilleen. Tämä velvollisuus on sitä suurempi, mitä enemmän hänen kehittyneisyytensä antaa hänelle mahdollisuuksia hyvän tekemiseen.”

680. Eikö olekin ihmisiä, jotka ovat kykenemättömiä tekemään mitä tahansa työtä ja joiden elämä on hyödytön?

”Jumala on oikeudenmukainen ja tuomitsee vain niitä, joiden elämä on vapaaehtoisesti hyödytön ja jotka elävät riippuvaisina toisten työstä. Hän haluaa, että jokainen muuttuu hyödylliseksi,

kykyjensä mukaan.” (ks. nro 643)

681. Asettaako luonnonlaki lapsille velvollisuuden työskennellä vanhempiensa eteen?

”Todellakin, kuten vanhempien täytyy työskennellä lastensa eteen. Sen takia Jumala teki lapsen- ja isänrakkaudesta luonnollisen tunteen. Hänen päämääränään oli, että tämän vastavuoroisen kiintymyksen kautta perheenjäsenet auttaisivat toinen toisiaan. Tämä on usein unohdettu teidän nykyisessä yhteiskunnassanne.” (ks. nro 205)

Työn rajoittaminen, lepo

682. Eikö työn jälkeinen lepo, joka on yksi tarpeista, olekin luonnonlaki?

”Epäilemättä. Lepoa tarvitaan ruumiin voimien palauttamiseksi sekä hieman suuremman vapauden jättämiseksi älykkyydelle, jotta se kehittyisi materian ylitse.”

683. Mitkä ovat työn rajat?

”Voimien rajat. Jumala jättää ihmisen vapaaksi hänen voimansa ylittävästä työstä.”

684. Mitä ajatella niistä, jotka väärinkäyttävät auktoriteettiaan pakottaakseen alaisensa tekemään liian paljon töitä?

”Se on yksi pahimmista teoista. Jokainen käskyvaltainen ihminen on vastuussa liiallisesta työnteosta, johon pakottaa alaisensa, koska hän silloin toimii Jumalan lain vastaisesti.” (ks. nro 273)

685. Onko ihmisellä oikeus levätä vanhuudessaan?

”Kyllä, häntä ei pakoteta muuten kuin voimavarojensa rajoissa.”

a) Mitä resursseja on vanhuksella, jonka täytyy tehdä työtä saadaakseen toimeentulonsa mutta joka ei kykene sitä tekemään?

”Vahvan täytyy tehdä töitä heikon puolesta. Perheen puuttuessa yhteiskunnan täytyy toimia hänen puolestaan. Se on hyväntekeväisyyden^[18] laki.”

Ei riitä, että sanoo ihmiselle, että hänen kuuluu tehdä töitä. Hänen, jonka täytyy hankkia elantonsa työn kautta, täytyy löytää työpaikka. Näin ei kuitenkaan aina tapahdu. Kun työttömyys yleistyy, siitä seuraa nälänhädän suuruisia vitsauksia. Taloustieteet etsivät lääkettä tasapainottamaan tuotantoa ja kulutusta, mutta tässä tasapainossa – olettaen, että se on mahdollinen – on aina keskeytyksiä, ja näinäkin aikoina työläisen on elettävä. On olemassa eräs osanen, jota ei oteta yleisesti huomioon ja jota ilman taloustiede ei ole muuta kuin eräs teoria; tämä osanen on ***kasvatus***. Ei älyllinen vaan moraalinen kasvatus. Emme tarkoita moraalista kasvatusta kirjojen avulla, vaan sitä, joka sisältyy ***luonteenpiirteiden muodostamisen taiteeseen***, joka antaa ***totumuksia***, sillä ***kasvatus on yhdistelmä hankittuja tapoja***.

Kun ajatellaan yksilöiden massaa heitettynä joka päivä ihmisvirtaan vailla periaatteita, vailla rajoitteita ja omien vaistojensa varaan jätettynä, niin tarvitseeko ihmetellä tuhoisia seurauksia, joihin tämä johtaa? Kun kasvatuksen taide tulee tunnetuksi, täytetyksi ja harjoitetuksi, ihminen tulee seuraamaan maailmassa ***järjestyksen ja kaukonäköisyyden*** tapoja itsensä ja kaltaistensa suhteen. ***Kunnioituksesta kaikkea kunnioitettavaa kohtaan*** ihmisillä tulee olemaan tapoja, jotka sallivat heidän läpikäydä väistämättömät vaikeat ajat vähemmän raskaasti. Epäjärjestys ja kaukonäköisyyden puute ovat kaksi vaivaa, jotka ainoastaan ***oikein ymmärretty*** kasvatus voi parantaa. Tämä on lähtöpiste, todellisen hyvinvoinnin osanen, ***kaikkien*** turvallisuuden takuu.

Luku IV – Lisääntymisen laki

1. Maapallon populaatio – 2. Rotujen perättäisyys ja kehitys – 3. Lisääntymisen esteet – 4. Avioliitto ja selibaatti – 5. Moniavioisuus

Maapallon populaatio

686. Onko elävien olentojen lisääntyminen yksi luonnonlaeista?

”Tämä on ilmeistä, sillä ilman lisääntymistä ruumiillinen elämä ehtyisi.”

687. Jos populaatiossa tapahtuu jatkuvaa kasvua niin kuin tällä hetkellä, tuleeeko hetki, kun populaatio on ylenpalttinen maan päällä?

”Ei. Jumala huolehtii ja säilyttää aina tasapainon. Jumala ei tee mitään tarpeetonta. Ihminen, joka ei näe muuta kuin yhden nurkkauksen luonnon huoneesta, ei voi luoda mielipidettä koko yhdistelmän sopusoinnusta.”

Rotujen perättäisyys ja kehitys

688. Tällä hetkellä on ihmisrotuja, jotka selvästi pienenevät. Tuleeko hetki, jolloin ne ovat kadonneet maan päältä?

”On totta, että toiset rodut ottavat niiden rotujen paikan, kuten muut rodut tulevat eräänä päivänä ottamaan teidän rotunne paikan.”

689. Ovatko nykyiset ihmiset uusi luomus vai alkukantaisten olentojen kehittyneitä jälkeläisiä?

*”Ne ovat niitä samoja Henkiä²¹, jotka ovat **palanneet** uusissa ruumiissa kehittyäkseen mutta jotka ovat vielä hyvin kaukana täydellisyydestä. Siten nykyinen ihmisrotu, joka pyrkii kasvamisensa kautta tunkeutumaan kaikkialle maapallolle ja korvaamaan ehtyvät rodut, tulee kohtaamaan pienenemisen ajanjakson ja häviämisen. Muut kehittyneemmät rodut tulevat korvaamaan sen ja ovat siten nykyisen rodun jälkeläisiä, kuten tämän päivän sivilisoituneet ihmiset ovat primitiivisten aikojen villien ja julmien olentojen jälkeläisiä.”*

690. Ovatko nykyisen ihmisrodun ruumiinrakenteet, ainoastaan fyysisestä näkökulmasta katsottuna, erityinen luomus vai ovatko ne kehittyneet primitiivisistä ruumiinrakenteista lisääntymisen kautta?

”Rotujen alkuperä katoaa aikojen yössä, mutta koska kuulute kaikki suureen ihmisperheeseen, mikä tahansa onkaan kunkin primitiivinen rodun kantaisä, rodut ovat voineet sekoittua keskenään ja tuottaa uusia tyyppejä.”

691. Mikä on fyysisestä näkökulmasta primitiivisten rotujen erottuvin ja hallitseva piirre?

”Brutaalin voiman kehittyneisyys älyllisen kyvyn kustannuksella. Nykyään on päinvastoin: ihminen tekee enemmän älykkyydellään kuin ruumiin voimallaan ja tekee sen takia sata kertaa enemmän, koska hän ymmärtää hyödyntää luonnonvoimia, mitä taas eläimet eivät pysty tekemään.”

692. Onko eläinrotujen ja kasvien kehittäminen tieteen avulla vastoin luonnonlakia? Olisiko enemmän tämän lain mukaista jättää asiat seuraamaan normaalia suuntaansa?

”On tarpeen tehdä kaikkensa täydellisyyden saavuttamiseksi, ja ihminen on itse instrumentti, jota Jumala käyttää hyväkseen saavuttaakseen päämääränsä. Koska täydellisyys on luonnon päämäärä, sen suuntaisen kehityksen suosiminen on Jumalan päämäärän mukaista.”

a) Ihminen ei kuitenkaan yleensä ponnistele rotujen paranemisen hyväksi muuten kuin henkilökohtaisen intressin takia, eikä hänellä ole muuta tarkoitusta kuin nautintojensa lisääminen. Eikö tämä pienennä hänen meriittäään?

”Mitä merkitystä sillä on, jos hänen meriittinsä olisi olematon, kun ottaa huomioon hänen aiheuttamansa kehityksen? Hänestä itsestään riippuu, tekeekö hän työstään meriittillisen tarkoituksensa vuoksi. Itse asiassa työllään hän harjoittaa ja kehittää älykkyyttään, ja tästä näkökulmasta hän hyötyy siitä eniten.”

Lisääntymisen esteet

693. Ovatko ihmisten lait ja tavat, joiden tarkoituksena on aiheuttaa esteitä lisääntymiselle, Jumalan lakien vastaisia?

”Kaikki, joka on luonnonkulkua vastaan, on yleistä lakia vastaan.”

a) On kuitenkin elävien olentojen lajeja, eläimissä ja kasveissa, joiden rajoittamaton lisääntyminen olisi vahingollista muille lajeille ja joiden uhri itse ihminenkin pian olisi. Tekeekö ihminen moitittavan teon pysäyttäessään tämän lisääntymisen?

”Jumala antoi ihmiselle, kaikkien elävien olentojen ylitse, erään kyvyn, jota kuuluu käyttää hyvään mutta ei väärin. Ihminen voi säännöstellä lisääntymistä tarpeidensa mukaisesti, mutta sitä ei pidä jarruttaa tarpeettomasti. Ihmisen älyllinen toiminta on Jumalan asettama vastapaino luonnonvoimien välisen tasapainon palauttamiseksi, ja tämä erottaa ihmisen eläimistä, koska ihminen suorittaa tekonsa tietoisena syistä. Eläimet kulkevat myös tätä tasapainoa kohti, koska niille annettu tuhoamisviesti pysäyttää – eläimen oman säilymisen tuottamiseksi – ylellisen sekä mahdollisesti niiden ravintona olevia eläin- ja kasvilajeja vaarantavan kehittymisen.”

694. Mitä ajatella niistä ihmisen käytännöistä, joiden tuloksena on lisääntymisen ehkäiseminen ja sensuaalisuuden tyydyttäminen?

”Tämä on osoitus ruumiin hallinnasta sielun^[5] ylitse ja siitä,

kuinka voimakkaasti ihminen on materiassa.”

Avioliitto ja selibaatti

695. Onko avioliitto, eli kahden olennon pysyvä liitto, luonnonlain vastainen?

”Se on eräs kehitysaskel ihmiskunnan taipaleella.”

696. Mikä olisi avioliiton kumoamisen seuraus ihmiskunnalle?

”Paluu eläimelliseen elämään.”

Vapaa ja satunnainen sukupuolten yhtyminen on luonnon olo-tila. Avioliitto on eräs ensimmäisistä edistyksen teoista ihmisten yhteiskunnissa, koska se perustaa veljellisen yhteisvastuun ja sen tapaa kaikissa kansoissa, vaikkakin erilaisissa olosuhteissa. Avioliiton lakkauttaminen olisi paluu ihmiskunnan lapsuuteen, ja se asettaisi ihmisen jopa tiettyjen eläinten alapuolelle, jotka antavat hänelle esimerkin jatkuvista liitoista.

697. Onko avioliiton absoluuttinen hajoamattomuus luonnonlaissa vai ainoastaan ihmisen laissa?

”Se on hyvin päinvastainen laki verrattuna luonnonlakiin. Ihmiset voivat kuitenkin muuttaa lakejaan; ainoastaan luonnonlait ovat muuttumattomia.”

698. Onko vapaaehtoinen selibaatti Jumalan silmissä meriitillinen täydellisyyden tila?

”Ei, ja ne, jotka elävät näin itsekkyytensä vuoksi, eivät miellytä Jumalaa ja erehdyttävät kaikkia.”

699. Eikö selibaatti olekin tiettyjen ihmisten uhraus, joiden tarkoituksena on uhrata aikansa kokonaan ihmiskunnan palveleminen?

”Tämä on hyvin erilaista. Sanoin ”itsekkyytensä vuoksi”. Kaikki henkilökohtainen uhraaminen on meriitillistä, kun se on tehty

hyvän vuoksi. Mitä suurempi uhraus, sitä suurempi meriitti.”

Jumala ei voi kiistää itseään eikä pitää pahana sitä, mitä itse teki, eikä Hän siten voi nähdä meriittiä lakinsa rikkomisessa. Jos selibaatti itsessään ei ole meriitillinen tila, se tulee meriitilliseksi, mikäli se käsittää perhe-elämän iloista kieltäytymisen ihmiskunnan hyödyksi tehdyn uhrauksen vuoksi. Jokainen henkilökohtainen uhraus, jonka tarkoitus on hyvä ja joka tehdään ilman **taka-ajatuksellista itsekkyyttä**, nostattaa ihmisen hänen materiaalisen tilansa yläpuolelle.

Moniavioisuus

700. Onko sukupuolten välillä oleva lukumäärällinen yhdenvertaisuus osoitus siitä, missä suhteessa sukupuolten täytyy olla liitossa?

”Kyllä, koska kaikella on tarkoituksensa luonnossa.”

701. Kumpi, moniavioisuus vai yksiavioisuus, on enemmän luonnonlakien mukaista?

”Moniavioisuus on inhimillinen laki, jonka lakkauttaminen merkitsee yhteiskunnallista kehitysaskelta. Avioliiton täytyy Jumalan tarkoitusten mukaan perustua olentoja yhdistävään kiintymykseen. Moniavioisuudessa ei ole todellista kiintymystä vaan sensuaalisuutta.”

Jos moniavioisuus olisi luonnonlain mukainen, sen täytyisi olla yleismaailmallinen, mikä olisi materiaalisesti mahdotonta ottaen huomioon sukupuolten yksilöiden lukumäärällisen yhdenvertaisuuden.

Moniavioisuutta täytyy pitää erityisenä käytäntönä tai lainsäädäntönä, joka soveltuu tiettyihin tapoihin ja jonka yhteiskunnallinen kehitys saa vähä vähältä katoamaan.

Luku V – Hengissä säilymisen laki

1. Itsesuojeluvaisto – 2. Hengissä säilymisen keinot –
3. Maan rikkauksien hyväksikäyttö – 4. Tarpeellinen
ja tarpeeton – 5. Vapaaehtoiset kieltäytykset

Itsesuojeluvaisto

702. Onko itsesuojeluvaisto eräs luonnonlaki?

”Epäilemättä. Se on annettu kaikille eläville olennoille, mikä tahansa onkaan niiden älykkyyden taso. Yksille se on puhtaasti koneellinen ja toisille järjellinen.”

703. Missä tarkoituksessa Jumala loi kaikille eläville olennoille itsesuojeluvaiston?

”Koska kaikkien täytyy tehdä osansa Luojan päämäärien sääntämiseksi. Sen takia Jumala antoi heille elämisen tarpeen. Itse asiassa elämää tarvitaan olentojen kehittämiseksi, ja he tuntevat tuota tarvetta huomaamattaan.”

Hengissä säilymisen keinot

704. Kun Jumala antaa ihmiselle tarpeen elää, toimittaako Hän aina ihmiselle keinot elämästä varten?

”Kyllä, ja mikäli ihminen ei löydä niitä, näin tapahtuu, koska hän ei ymmärrä niitä. Jumala ei voisi luoda ihmiselle tarvetta elää antamatta siihen keinoja ja panee siksi maan tuottamaan sen, mitä kaikki asukkaat tarvitsevat, sillä ainoastaan tarpeelli-

nen on hyödyllistä eikä tarpeeton ole koskaan.”

705. Miksi maa ei tuota aina ihmisen tarpeisiin riittävästi?

”Koska kiittämätön ihminen hoitaa maata huolimattomasti! Maa on kuitenkin erittäin hyvä ”äiti”. Usein ihminen syyttää myös luontoa asioista, jotka ovat seuraus hänen kykenemättömyydestään tai ennakoimattomuudestaan. Maa tuottaisi aina välttämättömän, jos ihminen ymmärtäisi siihen tyytyä. Jos maa ei riitä tuottamaan ihmiselle kaikkea hänen tarvitsemaansa, näin tapahtuu, koska ihminen käyttää tarpeettomaan sen, minkä voisi käyttää tarpeelliseen. Tarkastelkaa arabia aavikolla: hän löytää aina jotain, millä elää, koska hän ei luo itselleen keinotekoisia tarpeita. Kun on haaskannut puolet tuotannosta tuotteisiin fantasioita tyydyttääkseen, täytyykö ihmisen hämmästellä, kun huomenna ei ole mitään, ja onko hänellä syytä valittamiseen kärsiessään puutteesta pula-aikana? Todellakin, minä kerron teille, että luonto ei ole ennakoimaton vaan ihminen ei ymmärrä säännöstellä itseään.”

706. Täytyykö maaperän tuotteet käsittää maan rikkauksiksi?

”Maaperä on ensimmäinen lähde, josta kaikki muut resurssit johtuvat, koska nämä resurssit ovat lopulta vain maaperän tuotteiden muunnos. Sen takia on tarpeen ymmärtää maan rikkauksiksi kaikki se, mistä ihminen voi nauttia tässä maailmassa.”

707. Tietyillä yksilöillä on usein puutetta keinoista itsensä ylläpitämiseen, vaikka heitä ympäröi yltäkylläisyys. Mistä tämä johtuu?

”Ensinnäkin niiden ihmisten itsekkyydestä, jotka eivät aina tee sitä mitä kuuluisi tehdä. Sen lisäksi ja kaikista useimmin se johtuu heistä itsestään. ”Etsikää ja löytäkää”, nämä sanat eivät tarkoita, että riittää, jos katselee maata löytääkseen haluamansa, vaan on tarpeen etsiä tarvitsemaansa kiihkeästi ja hetytymättömästi eikä veltosti eikä tule lannistua esteistä, jotka eivät ole usein muuta kuin keinoja koetella teidän sitkeyttänne, kärsivällisyyttänne ja lujuttanne.” (ks. nro 534)

Jos sivilisaatio moninkertaistaa tarpeensa, se moninkertaistaa myös työn lähteet ja keinot elättää itseään. On tarpeen myöntää, että tässä suhteessa hyvin paljon on vielä tekemättä. Kun sivilisaatio on täyttänyt tehtävänsä, ei pitäisi olla ketään, joka voisi valittaa, että häneltä puuttuu välttämätön muusta kuin omasta syystään. Epäonni on monille seuraus, koska he ovat ottaneet taipaleen, jota luonto ei heille piirtänyt. Siinä tapauksessa heillä ei ollut tarpeeksi älykkyyttä menestyäkseen. Kaikille on paikka auringossa mutta kuitenkin sillä ehdolla, että kukin ottaa oman paikkansa eikä muiden paikkaa. Luonto ei voi olla vastuussa yhteiskunnallisen organisaation paheista ja kunnianhimoisuuden sekä itserakkauden seurauksista.

Pitäisi kuitenkin olla sokea, jos ei tunnistaisi tässä mielessä tapahtuvaa kehitystä kehittyneimpien kansojen keskuudessa. Ylistettävien ponnistelujen ansiosta, joita *hyväntekeväisyys*^[18] ja tiede eivät lakkaa tekemästä yhdessä ihmisen materiaalisen tilan parantamiseksi ja huolimatta lakkaamattomasta populaatioiden lisääntymisestä, tuotannon riittämättömyyttä on lievitetty ainakin suurelta osin, eikä kaikista pahimmissa katastrofien vuosissa ole mitään muihin aikoihin verrattavaa. Yleinen hygienia, tämä niin olennainen osa terveyttä ja voimakkuutta, jota meidän esi-isämme eivät tunteneet, on valaistuneen huolenpidon kohde. Suru ja kärsimys löytävät turvapaikan, ja tiede pyrkii lisäämään hyvinvointia kaikkialla. Voidaanko sanoa, että täydellisyys on jo saavutettu? Voi, ei todellakaan. Mutta se, mitä on jo tehty, näyttää ennalta käsin, mitä voi saada aikaan heltymättömyydellä, jos ihminen on riittävän järkevä etsimään onnellisuuttaan positiivisista ja vakavista asioista eikä utopi-oista, jotka edistymisen sijaan etäännyttävät häntä.

708. Eikö ole tilanteita, joissa olemisen keinot eivät riipu mil-lään tavalla ihmisen tahdosta ja joissa puute tarpeellisesta, kaik-kein välttämättömmästä, on seuraus asioiden voimasta?

”Sellainen tilanne on usein julma koetus, joka ihmisen täytyy kestää ja jolle hän tiesi olevansa altis. Hänen meriittinsä on

alustumisessa Jumalan tahdolle, jos hänen älykkyytensä ei keksi mitään keinoa esteistä vapautumiseen. Jos kuolema tulee noutamaan hänet, hänen täytyy vastaanottaa se valittamatta ja ajatellen, että todellinen vapautuksen hetki saapui ja että viimeisen hetken hätäännys voi saada hänet menettämään kaiken alistumisensa hyödyn.”

709. Tekevätkö he rikoksen, jotka tietyissä kriittisissä tilanteissa luulevat olevansa pakotettuja uhraamaan kaltaisiansa ravinnokseen? Jos se on rikos, lievittykö se itsesuojeluvaiston antamalla elämisen tarpeella?

”Vastasin jo, kun kerroin, että suurin meriitti on kestää kaikki elämän koetukset rohkeudella ja toisten eteen uhrautuen. Tässä tapauksessa kyseessä on murha ja luonnon vastainen rikkomus, virhe, josta täytyy rangaista kaksinkertaisesti.”

710. Onko elävillä olennoilla ravinnontarve maailmoissa, joissa fyysinen rakenne on jalostuneempi?

”Kyllä, mutta heidän ravinteensa ovat suhteessa heidän olemukseensa. Nämä ravinteet eivät olisi riittäviä sisällöltään teidän karkeajakoiselle ruuansulatuksellenne, eivätkä he, samalla tavalla, pystyisi sulattamaan teidän ruokaanne.”

Maan rikkauksien hyväksikäyttö

711. Onko maailman rikkauksien hyväksikäyttö kaikkien ihmisten oikeus?

”Se oikeus on seuraus elämisen tarpeesta. Jumala ei ole voinut asettaa ihmiselle tehtävää antamatta keinoja sen tekemiseen.”

712. Miksi Jumala teki maailman rikkauksien hyväksikäytön houkuttelevaksi?

”Yllyttääkseen ihmistä hänen tehtävänsä täyttämässä ja myös koetellakseen häntä houkutuksella.”

a) Mikä on tämän houkutusksen tarkoitus?

”Kehittää ihmisen järjeä, jonka täytyy suojata häntä liiallisuuksilta.”

Jos ihmistä ei yllytettäisi maan rikkauksien käyttämiseen muuhun kuin omaan käyttöönsä, hänen välinpitämättömyytensä voisi vaarantaa maailmankaikkeuden sopusoinnun. Jumala antoi heille nautinnon houkuttimen, joka kutsuu Luojan päämäärien täyttämiseen. Tällä samalla houkuttimella Jumala kuitenkin halusi toisaalta koetella häntä houkutuksella väärinkäyttöksiin, joilta hänen järjensä täytyy häntä suojata.

713. Onko nautinnoilla luonnon hahmottelemia rajoituksia?

”Kyllä on, jotta ne osoittaisivat teille tarpeellisuuden rajat. Mutta liiallisuuksienne kautta tulette kylläisiksi ja tulette rankaisemaan itse itseänne.”

714. Mitä ajatella ihmisestä, joka etsii kaikentyypisistä liiallisuuksista jalostusta nautinnoilleen?

”Luonneparka, jota on tarpeen sääliä mutta ei kadehtia, koska hän on lähellä kuolemaansa!”

a) Lähellä fyysistä vai moraalista kuolemaa?

”Molempia.”

Ihminen, joka etsii kaikentyypisistä liiallisuuksista jalostusta nautinnoilleen, asettaa itsensä eläimen alapuolelle, koska eläin tietää pidättäytyä tarpeidensa täyttämisestä. Tällainen ihminen luopuu etuoikeudesta käyttää järjeään, jonka Jumala antoi hänelle oppaaksi, ja mitä suuremmat hänen liiallisuutensa ovat, sitä enemmän eläimellinen luonne saa valtaa hänen henkisessä luonteessaan. Väärinkäytön seuraukset, kuten taudit, sairaudet ja itse kuolema, ovat samanaikaisesti rangaistus Jumalan lain rikkomisesta.

Tarpeellinen ja tarpeeton

715. Kuinka ihminen voi tuntea tarpeellisen rajan?

”Järkevä tuntee sen intuitiivisesti. Useat tulevat tuntemaan sen ainoastaan kokemuksensa kautta, omalla kustannuksellaan.”

716. Eikö luonto hahmotellut tarpeidemme rajaa meidän elimistöömme?

”Kyllä, mutta ihminen on kyltymätön. Luonto hahmotteli rajat ihmisen tarpeille hänen elimistöönsä, mutta paheet muuttivat niiden rakennetta, ja hän loi itselleen epätodellisia tarpeita.”

717. Mitä ajatella niistä, jotka tarpeetonta saadakseen monopolisoivat maan rikkauksia niiden kustannuksella, joilta puuttuu välttämätön?

”He eivät tunne Jumalan lakia ja tulevat vastaamaan muille aiheuttamistaan puutteista.”

Tarpeellisen ja tarpeettoman rajassa ei ole mitään absoluuttista. Sivilisaatio loi tarpeita, joita villi-ihmisellä ei ole. Näitä oppeja sanelleet *Henget*^[2] eivät pyri siihen, että sivistyneen ihmisen täytyisi elää kuin villi-ihminen. Kaikki on suhteellista, ja järjen avulla voi erottaa kunkin asian soveltuvuuden. Sivilisaatio kehittää moraalin tunnetta ja samanaikaisesti *hyväntekeväisyyden*^[18] tunnetta, joka johtaa ihmiset tukemaan toisiaan. Toisten puutteiden kustannuksella elävät väärinkäyttävät sivilisaation etuja omaksi hyödykseen. Heillä ei ole sivilisaatiosta muuta kuin ulkokuori. Samalla tavalla on ihmisiä, joilla ei ole uskonnosta muuta kuin naamio.

Vapaaehtoiset kieltäytykset

718. Pakottaako itsesuojeleuvaisto huolehtimaan ruumiin tarpeista?

”Kyllä, koska ilman voimaa ja terveyttä työ on mahdotonta.”

719. Onko ihmisen hyvän olon etsiminen moitittavaa?

”Hyvä olo on luonnollinen toive. Jumala ei kiellä muuta kuin väärinkäytön, koska väärinkäyttö on vastoin elossa säilymistä. Hän ei pidä rikollisena hyvän olon etsimistä, jos tätä hyvää oloa ei hankita kenenkään kustannuksella ja jos se ei heikennä teidän moraalisia eikä fyysisiä voimianne.”

720. Onko vapaaehtoisilla kieltämyksillä vapaaehtoisen hyvi-
tyksen näkökulmasta jonkunlainen meriitti Jumalan silmissä?

”Tehkää hyvää muille, ja ansaitsette enemmän meriittiä.”

a) Onko olemassa vapaaehtoisia kieltämyksiä, jotka olisivat meriitillisiä?

”Kyllä, tarpeettomista nautinnoista kieltäytyminen, koska se irrottaa ihmisen materiasta ja kohottaa sielua^[5]. Meriitillistä on vastustaa kiusausta, joka pyytää liiallisuuksiin tai hyödyttömistä asioista nauttimiseen sekä ottaa välttämättömästä antaakseen niille, joilla ei ole tarpeeksi. Jos kieltäytyminen ei ole muuta kuin turha näennäinen teko, se on vain eräänlaista pilkkaa.”

721. Askeettisen ahdistuksen elämää on harjoitettu koko iäisyys erilaisissa kansoissa. Onko se meriitillistä mistä tahansa näkökulmasta?

*”Kysykää, **kuka** siitä hyötyy, niin saatte vastauksen. Jos tämä elämä ei palvele muita kuin tällaista elämää harjoittavaa ja esittää häntä tekemästä hyvää, se on itsekkyyttä, mikä tahansa onkin veruke, johon se on naamioitu. Asioiden kieltäminen itseltään ja muiden eteen työskenteleminen on todellinen uhraus kristillisen hyväntekeväisyyden^[18] mukaan.”*

722. Onko pidättäytyminen tietyistä ruuista, mikä on määritetty useiden kansojen keskuudessa, perustunut oikeellisiin syihin?

”Kaikki se, millä ihminen voi ravita itseään terveyttään vaarantamatta, on sallittu. Lain asettajat ovat kuitenkin voineet kieltää tiettyjä ruokia hyödyllisestä syystä, ja antaakseen enemmän painoarvoa laeille he esittävät ne Jumalalta tullessa.”

723. Onko eläinten syöminen ihmisten keskuudessa vastoin luonnonlakia?

”Teidän fyysisessä rakenteessanne liha ruokkii lihaa, muulla tavalla ihminen heikkenee. Itsesuojeluvaisto antaa ihmiselle tehtävän pitää yllä voimiaan ja terveyttään täyttääkseen työn lain. Hänen täytyy siis ruokkia itseään sen mukaan, mitä hänen ruumiinsa vaatii.”

724. Onko pidättäytyminen eläimen tai muun syömisestä hyvityksen vuoksi meriitillistä?

*”Kyllä, jos kieltäytyy muiden eteen. Mutta Jumalaa voi miellyttää ainoastaan **vakavamielinen ja hyödyllinen** pidättäytyminen. Sen takia sanomme tekopyhiksi niitä, jotka pidättäytyvät ainoastaan ulkomuodon takia.”* (ks. nro 720)

725. Mitä ajatella ihmisen tai eläimen ruumiin silpomisesta?

”Miksi tällainen kysymys? Sen vuoksi, kysykää vielä kerran, jos tämä asia on hyödyllinen. Hyödytön ei voi olla Jumalalle miellyttävää, ja itselle vahingollinen on aina epämiellyttävää, koska tietäkää, että Jumala ei ole herkkä muille kuin tunteille, jotka kohottavat sielua^[5] Häntä kohti. Hänen lakiaan harjoittaen eikä rikkoen voitte ravistaa itsenne irti teidän maallisesta materias-tanne.”

726. Jos tämän maan kärsimykset kohottavat meitä siinä suhteessa kuin me ne kestämmme, kohottavatko myös vapaaehtoisesti luomamme kärsimykset meitä?

”Ainoat kohottavat kärsimykset ovat luonnollisia kärsimyksiä, koska ne tulevat Jumalasta. Vapaaehtoiset kärsimykset eivät palvele ketään, jos ne eivät tee mitään hyvää muille. Uskotteko niiden etenevän tiellään, jotka lyhentävät elämäänsä yli-inhimillisessä kurinalaisuudessa kuten tiettyjen uskontojen munkit, fakiirit ja tietyt eri uskontojen fanaattiset henkilöt? Miksi he eivät sen sijaan työskentele kaltaistensa eduksi? Vierailkoot kurjuu-

nessa olevien luona, lohduttakoot itkeviä, työskennelkoot toipilaan puolesta, kärsikööt puutteista onnettomien auttamiseksi; siinä tapauksessa heidän elämänsä on hyödyllinen ja Jumalaa miellyttävä. Kun vapaaehtoisten kärsimysten tarkoitusperä on hyvä vain itselle, se on itsekkyyttä; kun kärsii muiden eteen, se on hyväntekeväisyyttä¹⁸¹. Sellaisia ovat Kristuksen opit.”

727. Jos meidän ei tule luoda vapaaehtoisia, muille hyödyttömiä kärsimyksiä, täytyykö meidän pyrkiä säästymään niiltä kärsimyksiltä, jotka näemme ennalta tai jotka uhkaavat meitä?

”Itsesuojeluvaisto on annettu kaikille olennoille vaaroja ja kärsimyksiä vastaan. Piiskatkaa sieluanne^[5] älkääkä ruumistanne, silpoka ylpeytenne, tukahduttakaa itsekkyytenne kuin se olisi käärme, joka kiduttaa teitä sydämässänne, niin teette enemmän oman kehittymisenne eteen kuin ruumiillisten kurinalaisuuksien kautta, jotka eivät enää ole tältä vuosisadalta.”

Luku VI – Tuhoutumisen laki

1. Tarpeellinen ja liiallinen tuhoaminen – 2. Tuhoavat suuronnettomuudet – 3. Sodat – 4. Murha – 5. Julmuus – 6. Kaksintaistelu – 7. Kuolemantuomio

Tarpeellinen ja liiallinen tuhoaminen

728. Onko tuhoutuminen luonnonlaki?

”On tarpeen, että kaikki tuhoutuu syntyäkseen uudelleen ja kehittyäkseen, koska se, mitä sanotte tuhoutumiseksi, ei ole muuta kuin muutos, jonka tarkoituksena on kaikkien elävien olentojen uudistuminen ja parantuminen.”

a) Tuhoamisvietti olisi näin ollen annettu eläville olennoille Luojan tarkoituksien vuoksi?

”Jumalan luomukset ovat instrumentteja, joita Hän käyttää palveluksessaan saavuttaakseen päämääränsä. Elävät olennot tuhoavat toisiaan ravinnokseen, ja sen kaksinaisena tarkoituksena on säilyttää tasapaino lisääntymisessä, joka voisi tulla liialliseksi, sekä ruumiin jäännösten hyväksikäyttö. Mutta ainoastaan ruumis tuhoutuu, ja se on sivuseikka eikä olennainen osa. Älyllinen tekijä^[9] on olennainen osa, joka on tuhoutumaton ja kehittyy erilaisissa kokemissaan muodonmuutoksissa.”

729. Jos tuhoutuminen on tarpeen olentojen uudistumiseksi, miksi luonto ympäröi olennot säilymisen ja suojautumisen keinoilla?

”Jotta tuhoutuminen ei tulisi ennen tarpeellista ajanjaksoa. Kaikki ennenaikainen tuhoutuminen jarruttaa älyllisen tekijän^[9]

kehitystä. Sen takia Jumala antoi jokaiselle olennolle tarpeen elää ja lisääntyä.”

730. Ottaen huomioon, että kuoleman täytyy johdattaa meitä parempaan elämään, joka vapauttaa meidät pahuuksista ja joka näin ollen onkin enemmän haluttu kuin pelätty, miksi ihminen tuntee sitä kohtaan vaistonvaraista kauhua, joka saa hänet pelkäämään tuota elämää?

”Kerroimme jo: ihmisen täytyy pyrkiä pidentämään elämänsä täyttääkseen tehtävänsä. Sen takia Jumala antoi hänelle henkiinjäämisvietin, joka tukee häntä koetuksissa, joita ilman hän jättäisi itsensä hyvin usein masennukseen. Salainen ääni, joka saa ihmisen hylkimään kuolemaa, kertoo hänelle, että hän voi vielä tehdä jotain kehityksensä eteen. Kun vaara uhkaa häntä, se on muistutus, jotta hän käyttäisi hyväkseen Jumalan hänelle vielä suomaa elinaikaa. Ihminen on kuitenkin kiittämätön! Hän kiittää kaikista useimmin ”tähteään” ennen kuin Luojaansa.”

731. Miksi luonto asetti hengissä pysymisen keinojen rinnalle samanaikaisesti tuhoavia tekijöitä?

”Lääke on asetettu pahan rinnalle. Kerroimme jo, että näin on tasapainon säilyttämiseksi ja vastapainon vuoksi.”

732. Onko tuhoutumistarve sama kaikissa maailmoissa?

”Se on suhteessa maailmojen enemmän tai vähemmän materiaaliseen tilaan ja lakkaa puhdistuneemman fyysisen ja moraalisen olotilan mukana. Teitä kehittyneemmissä maailmoissa elämän olosuhteet ovat toisenlaiset.”

733. Tuleeko tuhoamistarve olemaan aina maan ihmisten keskuudessa?

”Tarve tuhoamiseen heikentyy ihmisten keskuudessa sitä mukaa kun Henki⁽²⁾ vallitsee materian ylitse, ja sen takia näette tuhoutumisen kauhuja seuraavan älyllisen ja moraalisen kehityksen.”

734. Onko ihmisellä nykyisessä olotilassaan rajoittamaton oikeus tuhota eläimiä?

”Tämä oikeus on rajoitettu tarpeeseen tuottaa tarvitsemansa ravinto ja turvallisuus. Liiallisuus ei ole koskaan ollut oikeus.”

735. Mitä ajatella tuhoamisesta, joka ylittää tarpeen ja turvallisuuden rajan, kuten metsästyksestä, kun sillä ei ole muuta tarkoitusta kuin nautinto tuhota ilman hyötyä?

”Se on eläimellisen pedollisuuden hallitsevuutta Hengen^[2] luonteessa. Kaikki tuhoaminen, joka käy tarpeellisuuden rajan ylitse, on Jumalan lain rikkomista. Eläimet eivät tuhoa muuten kuin tarpeidensa eteen, mutta ihminen, jolla on valinnanvapaus, tuhoaa ilman tarvetta. Hän tulee tekemään tilit Jumalalle liiallisuuksistaan, koska hänelle oli sallittu valinnanvapaus ja hän antoi periksi pahoille vieteilleen.”

736. Onko niillä kansoilla erityinen meriitti, jotka tuntevat ylen määrin tunnonvaivoja eläinten tuhoamisesta?

”Se on sinänsä ylistettävä tunne mutta liioiteltu. Se kääntyy väärinkäytökseksi, ja sen meriitti tulee neutralisoiduksi muun tyyppisten varojen väärinkäytöllä. Näiden kansojen keskuudessa on enemmän taikauskoista pelkoa kuin todellista hyvyttä.”

Tuhoavat suuronnettomuudet

737. Minkä päämäärään vuoksi Jumala asettaa ihmiskunnalle tuhoavia suuronnettomuuksia?

”Pannakseen sen kehittymään nopeammin. Emmekö kertoneet, että tuhoutumista tarvitaan niiden Henkien^[2] moraaliseen uudistumiseen, jotka hankkivat kussakin elämässä uuden täydellisyyden tason? On tarpeen nähdä päämäärä arvioidakseen tuloksia. Te ette arvioi niitä muuten kuin henkilökohtaisesta näkökulmastanne ja kutsutte niitä suuronnettomuuksiksi niiden aiheuttaman menetyksen takia. Nämä häiriöt ovat kuitenkin usein tarpeellisia, jotta asioiden parempi järjestys saavutettaisiin nopeammin

ja kehityttäisiin muutamissa vuosissa siihen asti, joka muuten vaatisi vuosisatoja.” (ks. nro 744)

738. Eikö Jumala voisi käyttää ihmiskunnan kehittymiseksi muita keinoja kuin tuhoavia suuronnettomuuksia?

”Kyllä ja tekee niin joka päivä, ottaen huomioon, että antoi kullekin keinot kehittyä hyvän ja pahan tuntemuksessa. Ihminen ei kuitenkaan käytä näitä keinoja hyväkseen. Siten on tarpeen rankaista ihmistä ylpeydestä ja saada hänet tuntemaan heikkoutensa.”

a) Mutta näissä suuronnettomuuksissa hyvä ihminen menehtyy kuten paheellinen ihminen. Onko se oikein?

*”Elämänsä aikana ihminen suhteellistaa kaikki asiat ruumiiseensa, mutta kuoleman jälkeen hän ajattelee toisella tavalla. Kuten kerroimme, ruumiin elämä on vähäarvoinen. Vuosisata teidän maailmassanne on **salaman välähdys ikuisuudessa**. Sen takia kärsimykset, joista valitatte ja jotka kestävät muutamia kuukausia tai muutamia päiviä, ovat teille ainoastaan opetuksia ja tarvitsette niitä tulevaisuudessa. Henget²¹, jotka ovat ennalta olemassa ja kaikesta eloonjääviä, muodostavat todellisen maailman (ks. nro 85). Ne ovat Jumalan lapsia ja kaiken Hänen huolenpitoonsa kohde. Ruumiit ovat vain vaatteita, joiden kanssa Henget²¹ ilmestyvät maailmaan. Ihmisiä tuhoavissa suuronnettomuuksissa Henget²¹ ovat kuin armeija, joka näkee käytettyjen vaatteidensa repeytyneen tai tulleen hävitetyksi sodan aikana. Kenraali huolehtii enemmän sotilaistaan kuin heidän vaatetuksestaan.”*

b) Eivätkö kuitenkin näiden suuronnettomuuksien uhrin ole siltäkin huolimatta uhreja?

”Jos pitäisit (ruumiillista) elämää sellaisena, mitä se itse asiassa on ja niin vähänä, mitä se on äärettömän rinnalla, antaisit sille vähemmän tärkeyttä. Nämä uhrin saavat toisessa elämässään laajan korvauksen kärsimyksilleen, jos he ymmärtävät kestää ne valittamatta.”

Kuolemaa ei voi paeta, vaikka haluaisimme kohdata sen suuronnettomuuden tai tavallisen syyn kautta. Kun lähdön hetki koittaa, ainoa ero on siinä, että ensimmäisessä tapauksessa lähtee suurempi määrä ihmisiä yhdellä kertaa.

Jos voisimme nostattaa itsemme ajatuksissamme sillä tavalla, että tarkastelisimme ihmiskuntaa kokonaisuudessaan, nämä niin kauheat suuronnettomuudet eivät näyttäisi meille muilta kuin ohimeneviltä myrskyiltä tiellä maailman päämäärään.

739. Onko tuhoavista suuronnettomuuksista hyötyä fyysisestä näkökulmasta, niiden aiheuttamista vaivoista huolimatta?

”Kyllä, ne muuttavat joskus jonkin seudun oloilaa, mutta hyvän, johon tämä muutos johtaa, huomaavat usein vasta tulevat sukupolvet.”

740. Eivätkö suuronnettomuudet ole myös moraalisia koetuksia ihmiselle alistaessaan hänet kaikista ankarimpiin tarpeisiin?

”Suuronnettomuudet ovat koetuksia, jotka tarjoavat ihmiselle tilaisuuden harjoittaa älykkyytään sekä näyttää kärsivällisyytensä ja alistumisensa Jumalan tahtoon. Ne johdattavat hänet näyttämään uhrautuvaisuutensa, pyyteettömyytensä ja lähimmäisenrakkautensa, jos hän ei ole itsekkyyden hallitsema.”

741. Onko ihmisen annettu torjua suuronnettomuuksia, jotka ahdistavat häntä?

”Kyllä, joiltakin osin, mutta ei niin kuin yleensä ajattelette. Useat suuronnettomuudet eivät ole muuta kuin seuraus ihmisen varomattomuudesta. Sitä mukaa kun ihminen hankkii tietämystä ja kokemuksia, hän voi torjua eli ehkäistä niitä, jos ymmärtää tutkiskella niiden syitä. Mutta on yleisluonteisia vaivoja, jotka ahdistavat ihmiskuntaa ja jotka ovat Jumalan tarkoitusperrissä ja joista kukin yksilö vastaanottaa enemmän tai vähemmän heijastusta. Näille ihminen ei voi panna vastaan, vaan hänen täytyy alistua Jumalan tahtoon. Näitä vaikeuksia ihmiset kärkevät usein välinpitämättömyytensä takia.”

Luonnollisten ja ihmisistä riippumattomien tuhoavien suuronnettomuuksien joukossa on ensimmäisenä rutto, nälkä, tulvat ja maan tuotannon lakkauttavat pulavuodet. Mutta eikö ihminen kohdannut tieteissä, taideteoksissa, maanviljelyn kehityksessä, säilömisessä ja keinokastelussa sekä hygieenisten olosuhteiden opiskelussa keinoja neutralisoida, tai ainakin lieventää, näitä suuronnettomuuksia? Eivätkö tietyt alueet, jotka ovat toisena aikana tuhoutuneet kauheiden suuronnettomuuksien myötä, olekin tänään hyväkuntoisia? Sen vuoksi, mitä ihminen ei tekisi materiaalisen hyvänolonsa eteen, kun hän ymmärtää käyttäen hyväkseen kaikki älykkyytensä resurssit ja kun huoli henkilökohtaisesta säilymisestä ymmärretään yhdistää todelliseen *hyväntekevyyden*^[18] tunteeseen kaltaisiaan kohtaan? (ks. nro 707)

Sodat

742. Mikä syy johtaa ihmisen sotaan?

”Eläimellisen luonteen hallitsevuus yli hengellisen luonteen ja intohimojen tyydytys. Barbaarisessa olotilassa kansat eivät tunneneet muuta kuin vahvimman oikeuden; sen takia sota oli heille normaali tila. Sitä mukaa kun ihminen kehittyi, sota muuttuu harvemmaksi, koska ihminen tietää välttää sodan syitä ja kun sotiminen on tarpeen, sitä ymmärretään tehdä humaanimmin.”

743. Häviääkö sota eräänä päivänä maan päältä?

”Kyllä, kun ihmiset käsittävät oikeuden ja harjoittavat Jumalan lakia; silloin kaikki kansat tulevat olemaan veljiä.”

744. Mikä oli Luojan tarkoitus tehdessään sodan tarpeelliseksi?

”Vapaus ja kehitys.”

a) Jos sodan tuloksena täytyy olla vapauden saavuttaminen, kuinka sodalla on usein tarkoituksena ja tuloksena toisen orjuuttaminen?

*”Kansojen hetkellinen orjuudella **rasittaminen** omaa tarkoi-*

tuksenaan saada ne kulkemaan nopeammin kehityksessä.”

745. Mitä ajatella hänestä, joka aiheuttaa sodan omaksi hyödykseen?

*”Hän on todellinen syyllinen ja tulee tarvitsemaan **useita elämiä** hyvittääkseen kaikki murhat, joihin on syyppää, koska hän tulee vastaamaan kaikille niille, joiden kuoleman aiheutti tyydyttääkseen kunnianhimonsa.”*

Murha

746. Onko murha rikos Jumalan silmissä?

*”Kyllä, suuri rikos, koska hän, joka ottaa elämän kaltaiseltaan, katkaisee **hyvitystä tai missiota varten olevan elämän**, ja siinä on pahuus.”*

747. Onko murhassa aina saman asteinen syyllisyys?

”Kerroimme jo: Jumala on oikeudenmukainen ja tuomitsee enemmän aikomuksen kuin teon.”

748. Antaako Jumala oikeuden murhaan itsensä puolustamiseksi?

”Ainoastaan tarve voi oikeuttaa ihmiset siihen. Mutta jos voi säilyttää elämänsä hyökkäämättä uhkaavaa henkilöä vastaan, näin täytyy tehdä.”

749. Onko ihminen syyllinen kuolemiin, joita aiheuttaa sodan aikana?

”Ei, kun hänet on pakotettu voimalla, mutta hän on syyllinen tekemiinsä julmuuksiin ja myös hänen humanisuutensa tullaan ottamaan lukuun.”

750. Kumpi on syyllisempi Jumalan silmissä, vanhempiansa murhaaja vai lastensa murhaaja?

”Molemmat ovat sitä samankaltaisesti, sillä jokainen rikos on rikos.”

751. Kuinka selittyy se, että tiettyjen jo älylliseltä kannalta kehittyneempien kansojen keskuudessa lapsenmurha on tapa ja hyväksytty lain voimalla?

”Älyllinen kehitys ei vie välttämättä hyvään. Älyllisesti korkeammalle kehittynyt Henki^[2] voi olla paha. Se on elänyt paljon ja kerännyt paljon kokemusta kehittämättä itseään.”

Julmuus

752. Voiko julmuus olla sidoksissa tuhoamisviettiin?

”Se on tuhoamisvietti pahimmillaan, koska jos tuhoaminen on joskus tarpeen, julmuus ei ole koskaan. Se on aina seuraus pahasta luonteesta.”

753. Kuinka se selittyy, että julmuus on alkukantaisten kansojen hallitseva piirre?

”Alkukantaisten kansojen keskuudessa, kuten niitä kutsutte, materia hallitsee Henkeä^[2]. Kansat heittäytyvät eläimellisiin vietteihinsä, ja kun niillä ei ole muita tarpeita kuin ruumiin elämän tarpeet, ne eivät huolehdi muusta kuin henkilökohtaisesta säilymisestään. Tämä tekee ne yleensä julmiksi. Itse asiassa epätäydellisen kehityksen kansat ovat samankaltaisesti niitä kohtaan sympatiaa tuntevien epätäydellisten Henkien^[2] vaikutuksen alla, kunnes kehittyneemmät kansat tulevat tuhoamaan tai heikentämään tätä vaikutusta.”

754. Eikö julmuus ole peräisin moraalisen tunteen puutteesta?

”Sanokaa oikeammin, että moraalinen tunne on kehittymätön, mutta se ei ole poissaoleva, koska se on olemassa periaatteensa kaikissa ihmisissä. Se on tämä moraalinen tunne, joka tekee julmat olennot myöhemmin hyväiksi ja inhimillisiksi. Se on siis olemassa villi-ihmisissä, mutta se on kuin hajuveden uute, joka on kukan nupussa ennen kuin se puhkeaa kukkaansa.”

Kaikki kyvyt ovat olemassa ihmisessä alkeellisessa tai elottomassa tilassa. Ne kehittyvät sitä mukaa, kun olosuhteet ovat

kullekin kyvyille enemmän tai vähemmän suotuisat. Jonkin kyvyn liiallinen kehitys pysäyttää tai neutralisoi muiden kykyjen kehityksen. Hyvin voimakas materiaalien viettien kiihottuminen niin sanotusti tukahduttaa moraalisen tunteen, kuten moraalisen tunteen kehityskin heikentää, vähä vähältä, puhtaasti eläimelliset kyvyt.

755. Kuinka kaikista kehittyneimpien sivilisaatioiden annetaan kohdata yhtä julmia olentoja kuin mitä villi-ihmiset ovat?

”Kuten hyviä hedelmiä kantavassa puussa kohdataan myös mätiä hedelmiä. Ne ovat, jos haluatte, villi-ihmisiä, joilla ei ole sivilisaatiosta muuta kuin ulkomuoto. Ne ovat lampaisten sekaan eksyneitä susia. Hyvin jälkeenjääneitä ja alemman kehitystason Henkiä^[2] voi ruumiillistaa^[17] kehittyneimpien ihmisten keskuuteen siinä toivossa, että ne itsekin kehittyisivät. Mutta jos koetus on liian raskas, alkukantainen luonne hallitsee niitä.”

756. Tuleeko hyvien ihmisten yhteiskunta olemaan joskus vapaa pahantekijöistä?

”Ihmiskunta kehittyy. Nämä pahan vaiston hallitsevat ihmiset, jotka ovat poikenneet hyvien ihmisten joukkoon, tulevat häviämään vähä vähältä, kuten huonot jyvät erotellaan hyvistä. Ne häviävät, koska tulevat syntymään uudelleen uuden ruumiin kanssa, ja kun niillä on enemmän kokemusta, ne tulevat ymmärtämään paremmin hyvän ja pahan. Teillä on yksi esimerkki kasveissa ja eläimissä, joiden kehittämiseen ihminen löysi keinon ja joissa hän kehittää uusia ominaisuuksia. Niinpä niin! Ainoastaan hyvien useiden sukupolvien aikana kehitys saavuttaa täydellisyyden. Tämä on ihmisen erilaisten elämien kuvaus.”

Kaksintaistelu

757. Voidaanko kaksintaistelu käsittää oikeutettuna, kun on kyse puolustuksesta?

”Ei, se on murha ja absurdi tapa, kunniallinen barbaareille.

*Kehittyneemmässä ja **moraalisemmassa** sivilisaatiossa ihminen tulee ymmärtämään, että kaksintaistelu on yhtä naurettava kuin taistelut, joita he pitivät muina aikoina Jumalan tuomiona.*”

758. Voiko kaksintaistelua pitää murhana sen puolelta, joka oman heikkoutensa tuntien on enemmän tai vähemmän varma menehtymisestään?

”Se on itsemurha.”

a) Ja kun mahdollisuudet ovat samanlaiset, onko kyseessä murha vai itsemurha?

”Molemmat.”

Kaikissa tapauksissa, niissäkin, joissa mahdollisuudet ovat samanlaiset, kaksintaistelija on syyllinen ensinnäkin, koska tekee murhayrityksensä kylmästi, tarkoituksellisesti ja harkitusti kaltaiselleen ja toiseksi, koska asettaa oman elämänsä alttiiksi tarpeettomasti ja ilman minkäänlaista hyötyä kenellekään.

759. Mikä arvo on sillä, jota kutsutaan **kunniakysymykseksi** kaksintaistelussa?

”Ylpeys ja turhamaisuus, ne ovat kaksi ihmiskunnan haavautumaa.”

a) Mutta on tapauksia, joissa asia kohdataan todellakin kunnia-kysymykseen sitoutuneena ja jossa perääntyminen olisi pelkuruutta.

”Tämä riippuu tavoista ja käytännöistä; kullakin maalla ja kullakin vuosisadalla on tätä kohtaan erilainen näkökulma. Kun ihmiset tulevat paremmiksi ja kehittyneemmiksi moraalisissa, he ymmärtävät, että todellinen kunniakysymys on maallisten intohimojen yläpuolella eikä ihminen korjaa virhettä toisia tappamalla eikä tapattamalla itsensä.”

On suurempaa ja todellista kunniaa tunnustautua syylliseksi erehtyessään tai antaa anteeksi, kun on oikeassa, ja kaikissa

tapauksissa ylenkatsoa loukkauksia, jotka eivät voi meitä ta-voittaa.

Kuolemantuomio

760. Häviääkö kuolemantuomio eräänä päivänä ihmisen laeis-ta?

”Kuolemantuomio häviää kiistämättömästi, ja sen lakkaaminen tulee merkitsemään ihmiskunnan kehitystä. Kun ihmiset ovat ke-hittyneempiä, kuolemantuomio kumotaan kokonaan maan pääl-tä. Ihmisillä ei ole enää tarvetta tulla tuomituksi ihmisten toi-mesta. Puhun ajanjaksosta, joka on vielä hyvin kaukana teistä.”

Yhteiskunnallinen kehitys jättää epäilemättä vielä paljon toi-vomisen varaan, mutta olisi epäoikeudenmukaista modernille yhteiskunnalle, jos ei huomattaisi kehitystä niissä rajoituksissa, joita kuolemantuomioon on asetettu kaikista kehittyneimpien kansojen keskuudessa ja rikosten luonteessa, joihin kansa ra-joittaa kuolemantuomion käytön. Jos vertaamme suojaamistoi-menpiteitä, joiden vuoksi oikeus ponnistelee näiden samojen kansojen keskuudessa syytetyn suojaamiseksi sekä syytettyä kohtaan noudatettavaa humanisuutta – vaikka syytetty olisi-kin tunnistettu syyliseksi – siihen, mitä oikeus harjoitti aikoina ei edes kovin kaukaisina aikoina, emme voi olla huomaamatta ihmiskunnan kehityksen taivalta.

761. Hengissä säilymisen laki antaa ihmiselle oikeuden puolus-taa elämäänsä. Eikö hän käytä tätä oikeutta poistaessaan yhteis-kunnasta vaarallisen jäsenen?

”On muita keinoja puolustautua vaaraa vastaan kuin tappa-minen. Itse asiassa on tarpeen avata rikolliselle katumuksen ovi eikä sulkea sitä.”

762. Jos kuolemantuomio voi tulla hyljätiksi sivilisoituneissa yhteiskunnissa, eikö se ollut tarve vähemmän kehittyneinä ajan-

jaksoina?

”Tarve ei ole oikea sana. Ihminen uskoo aina jonkin asian tarpeelliseksi, kun ei löydä mitään parempaa. Sitä mukaa kun valaistuu, ymmärtää paremmin, mikä on oikeudenmukaista tai epäoikeudenmukaista ja tuntee inhoa liiallisuuksia kohtaan, joita tehtiin oikeuden nimeen ymmärtämättömyyden ajanjaksoina.”

763. Ovatko kuolemantuomioon liittyvät rajoitukset osoitus sivilisaation kehittymisestä?

”Voitteko epäillä sitä? Eikö teidän Henkenne^[2] pahoita mieltään ylettömästi lukiessaan verilöylyistä, joita tehtiin muina aikoina oikeuden nimeen ja usein jumalallisuuden kunnioittamiseksi? Ettekö pahoita mieltänne lukiessanne kidutuksista, joita tuomittu pantiin liiallisella kärsimyksellä kestämään ja joita harjoitettiin myös tunnustuksen saamiseksi syytetyltä rikokseen, jota hän ei usein ollut edes tehnyt? Niinpä niin! Jos olisitte eläneet näinä aikoina, olisitte pitäneet sitä kaikkea luonnollisena, ja ehkä te itse, jos olisitte olleet tuomarina, olisitte tehneet saman. Näin ollen se, mikä näyttää oikeudenmukaiselta yhtenä ajanjaksona, vaikuttaa barbaariselta toisena ajanjaksona. Ainoastaan jumalalliset lait ovat ikuisia; ihmisen lait muuttuvat kehityksen mukaan. Ne tulevat vielä muuttumaan siihen asti, kunnes ovat sopusoinnussa jumalallisten lakien kanssa.”

764. Jeesus sanoi: **”Se, joka miekkaan tarttuu, se myös miekkaan hukkuu.”** Eivätkö nämä sanat oikeuta rangaistukseen rikoksesta, johon on syyllistynyt? Eikö murhaajan rankaiseminen kuolemalla ole tämän rangaistuksen käyttämistä?

*”Olkaa varovaisia! Olette erehtyneet näissä sanoissa **kuten monissa muissakin**. Rankaiseminen sillä, mihin on syyllistynyt, on Jumalan oikeuden mukaista, ja se on Hän, joka sitä oikeutta käyttää. Kaikki te koette joka hetki tätä rangaistusta, koska teitä rangaistaan siitä synnistä, jonka teitte tässä tai **muissa** elämässä. Se, joka pisti kaltaisensa kärsimään, tulee olemaan asemassa, jossa hän itse kokee aiheuttamansa kärsimyksen. Se on Jeesuk-*

*sen sanojen tarkoitus. Eikö Jeesus kertonut teille myös: ”antakaa anteeksi teidän vihollisillenne”, ja eikö Jeesus opettanut teitä pyytämään Jumalalta anteeksiantoa rikkomuksillenne, kuten te itse antaisitte anteeksi muille, eli **samassa suhteessa** kuin itse olette antaneet anteeksi muille? Ymmärtäkää tämä hyvin.”*

765. Mitä ajatella Jumalan nimessä langetetusta kuolemantuomiosta?

”Se on Jumalan paikan ottamista oikeuden harjoittamisessa. Siten toimivat näyttävät, kuinka kaukana ovat Jumalan ymmärtämisestä ja että heillä on vielä useita asioita hyvitetävänä. Kuolemanrangaistus on rikos, kun se tehdään Jumalan nimessä, ja sen langettavat ovat yhtä hyvin murhasta syytettynä.”

Luku VII – Yhteisön laki

1. Yhteisöllisen elämän tarve – 2. Elämä eristyksissä. Vaitiololupaus. – 3. Perhesiteet

Yhteisöllisen elämän tarve

766. Onko elämä yhteisössä luonnollista?

”Todellakin. Jumala loi ihmisen elämään yhteisössä. Jumala ei antanut tarpeettomasti ihmiselle puhekykyä ja kaikkia muita kykyjä, joita tarvitaan elämiseen suhteessa muihin ihmisiin.”

767. Onko absoluuttinen eristys vastoin luonnonlakia?

”Kyllä, ottaen huomioon, että ihmiset etsivät yhteisöä vaistonvaraisesti ja että heidän täytyy ottaa osaa kehitykseen rintarinan, auttaen toinen toisiaan.”

768. Noudattaako ihminen yhteisöä etsiessään ainoastaan henkilökohtaista tunnetta, vai onko tässä tunteessa Luojan luoma yleisempi tarkoitus?

”Ihmisen täytyy kehittyä. Yksin hän ei voi, koska hänellä ei ole kaikkia kykyjä. Hän tarvitsee kontaktit muihin ihmisiin. Eristyksissä hän tylsistyy ja näivettyy.”

Kenelläkään ihmisellä ei ole täydellisiä kykyjä. He täydentävät toinen toisiaan yhteisön kokoontumisen kautta varmistaakseen hyvinvointinsa ja kehittyäkseen. Tämän vuoksi he tarvitsevat toinen toisiaan, heidät on tehty elämään yhteisössä eikä erillään.

Elämä eristyksissä. Vaitiololupaus

769. Ymmärretään, että yleisenä periaatteena elämä yhteisössä on luonnollista, mutta koska kaikki mieltymyksetkin ovat luonnollisia, miksi mieltymys absoluuttisesta eristäytymisestä olisi tuomittava, jos ihminen saa siitä tyydytyksensä?

”Se on itsekästä tyydytystä. On olemassa myös ihmisiä, jotka kohtaavat tyydytyksen tullessaan humalaan. Pidättekö sitä hyväksyttävänä? Jumala ei voi pitää miellyttävänä elämää, jossa ihminen tuomitsee itsensä olemaan hyödytön kaikkia muita kohtaan.”

770. Mitä ajatella ihmisistä, jotka elävät absoluuttisessa eristyksessä paetakseen maailman turmiollista kontaktia?

”Kaksinkertaista itsekkyyttä.”

a) Mutta jos tässä yksinäisessä paikassa olemisella on tarkoitus hyvittää jotain, kun pakottaa itsensä suostumaan raskaaseen kieltämykseen, eikö se ole meriitillistä?

”Tehdä enemmän hyvää kuin paha on paras hyvyys. Välttäänsään yhtä pahaan lankeaa toiseen pahaan, koska unohtaa rakkauten ja hyväntekeväisyyden^[18] lain.”

771. Mitä ajatella heistä, jotka pakenevat maailmaa, jotta pysyisivät antautumaan kärsivien helpottamiseen?

”He kohottavat itsensä, asettavat omat tarpeensa muiden tarpeita alemmaksi. Heillä on kaksinkertainen meriitti, koska he asettavat itsensä materialististen nautintojen yläpuolelle ja tekevät hyvää, jotta täyttäisivät työn lain.”

a) Entä he, jotka etsivät eristyneestä paikasta rauhallisuutta, jota tietyt työt vaativat?

”Se ei ole itsekästä, täydellistä eristäytymistä. He eivät eristäydy yhteiselosta, koska tekevät työtä yhteisölle.”

772. Mitä ajatella vaitiololupauksesta, joka on tiettyjen uskontojen määräämä kaikista kaukaisimmista ajoista lähtien?

*”Kysyisitte mielummin, onko puhekyky luonnollinen ja miksi Jumala on sen kyvyn antanut. Jumala tuomitsee väärinkäytön mutta ei niiden kykyjen käyttöä, jotka Hän antoi. Vaitiolo on kuitenkin hyödyllistä, koska hiljaisuudessa te keskitytte, teidän Henkenne²¹ muuttuu vapaammaksi ja voi siinä tapauksessa tulla kommunikaatioon meidän kanssamme. Mutta **vaitiololupaus** on tyhmyyttä. Epäilemättä niillä, jotka katsovat vapaaehtoisia kieltämyksiä hyveiden tekoina, on hyvä aikomus, mutta he erehdyttävät itsensä, koska eivät ymmärrä Jumalan todellisia lakeja.”*

Absoluuttinen vaitiololupaus, samalla tavalla kuin lupaus eristyneisyydestä, jättää ihmisen vaille sosiaalisia suhteita, jotka voivat tarjota hänelle tilanteita hyvän tekemiseen ja kehityksen lain noudattamiseen.

Perhesiteet

773. Mikseivät vanhemmat ja jälkeläiset eläinten keskuudessa tunne toisiaan myöhemmin, pian sen jälkeen, kun niillä ei ole enää huomiontarvetta?

”Eläimet elävät materiaalista eivätkä moraalista elämää. Emon hellyys jälkeläisiään kohtaan, joille se antoi päivänvalon, perustuu henkiinjäämisvaistoon. Kun jälkeläiset voivat tulla toimeen itsenäisesti, emon tehtävä on täytetty eikä luonto siltä enää muuta pyydä. Sen vuoksi se jättää ne huolehtiakseen viimeksi tulleista poikasista.”

774. On ihmisiä, jotka tekevät sellaisen johtopäätöksen eläinten poikasten jättämisestä, että ihmisten keskuudessa perhesiteet ovat vain tulos yhteisön tavoista eivätkä ne ole luonnonlain mukaista. Mitä meidän tulee tästä ajatella?

”Ihmisellä on erilainen kohtalo kuin eläimellä. Miksi siis aina haluatte verrata itseänne eläimiin? Ihmisille perhesiteissä on muutakin kuin fyysinen tarve: niissä on kehitystarve. Yhteisön siteet ovat tarpeellisia kehitykselle, ja perheen siteet lähentävät

yhteisön siteitä. Sen takia perhesiteet ovat luonnonlakien mukaisia. Jumala tahtoi, että ihmiset oppisivat näin rakastamaan toisiaan kuten veljiään.” (ks. nro 205)

775. Mikä olisi perhesiteiden löysäämisen seuraus yhteisölle?
”Itsekkyuden pahentuminen.”

Luku VIII – Kehityksen laki

1. Luonnon olotila – 2. Kehitystaival –
3. Turmeltuneet kansat – 4. Sivilisaatio – 5. Inhimillisten lakien kehitys – 6. Spiritismin vaikutus kehitykseen

Luonnon olotila

776. Ovatko luonnon olotila ja luonnonlaki sama asia?

”Eivät. Luonnon olotila on alkukantainen olotila. Sivilisaatio on yhteensopimaton luonnon olotilan kanssa, koska luonnonlaki myötävaikuttaa ihmiskunnan kehitykseen.”

Luonnon olotila on ihmiskunnan lapsuus ja lähtöpiste sen älylliselle ja moraaliselle kehitykselle. Koska ihminen on altis kehittymiselle ja kantaa itsessään kehittymisensä itua, häntä ei ole määrätty elämään ainaisesti luonnon olotilassa kuten ei ole määrätty elämään ainaisesti lapsuudessakaan. Luonnon olotila on väliaikainen, ja ihminen jättää sen taakseen kehityksen ja sivilisaation kautta. Luonnonlaki päinvastoin säätelee koko ihmiskuntaa, ja ihminen kehittyy sitä mukaa kun ymmärtää paremmin ja harjoittaa paremmin tätä lakia.

777. Luonnon olotilassa ihmisellä on vähemmän tarpeita: hänellä ei ole kaikkia koettelemuksia, joita hän luo itselleen kehittyneemmässä tilassa. Mitä ajatella niiden mielipiteestä, jotka katsovat tätä tilaa kaikista täydellisimpinä onnellisuutena maan päällä?

”Kuten haluatte! Vähempien tarpeiden tila on kehittymättömän onni, ja on henkilöitä, jotka eivät ymmärrä muuta onnellisuutta. Se on onnellisena olemista eläinten tavalla. Lapsetkin ovat on-

nellisempia kuin aikuiset.”

778. Voiko ihminen muuttua vähemmän kehittyneeksi, jollainen hän oli luonnon olotilassa?

”Ei, ihmisen täytyy kehittyä lakkaamatta, eikä hän voi palata lapsuuden tilaan. Ihminen kehittyy, koska Jumala niin tahtoo. Jos ajattelisi, että ihminen voisi palata kehityksessä taaksepäin alkukantaisiin olosuhteisiinsa, se olisi sama kuin kehityksen lain kieltäminen.”

Kehitystaival

779. Imeekö ihminen voiman kehittymiseen itsestään, vai onko kehitys ainoastaan opetuksen tulosta?

”Ihminen kehittyy itsestään luonnollisesti. Kaikki eivät kuitenkaan kehity samanaikaisesti ja samalla tavalla. Silloin kehittyneemmät auttavat muiden kehitystä yhteisön kontaktien kautta.”

780. Seuraako moraalinen kehitys aina älyllistä kehitystä?

*”Se aiheutuu siitä mutta ei aina seuraa sitä **välittömästi**.”* (ks. nro:t 192–365)

a) Kuinka älyllinen kehitys voi tuottaa moraalisen kehityksen?

”Tekemällä hyvän ja pahan ymmärrettäväksi: silloin ihminen voi valita. Vapaan valinnan kehitys seuraa älyn kehitystä ja lisää ihmisen vastuuta teoistaan.”

b) Mistä tässä tapauksessa johtuu, että älyllisesti valistuneimmat kansat ovat myös kaikista turmeltuneimpia?

”Täydellinen kehitys muodostaa päämäärän. Kuitenkin kansat, kuten yksilötkin, saavuttavat sen askel askeleelta. Niin kauan, kun moraalinen tunne ei ole kehittynyt heissä, voi todellakin tapahtua niin, että he käyttävät älykkyyttään pahan harjoittamiseen. Moraali ja älykkyys ovat kaksi voimaa, jotka tasapainottuvat ainoastaan ajan mittaan.” (ks. nro:t 365–751)

781. Onko ihmiskunnalla kyky kehitystaiपालेन pysäyttämiseen?

”Ei, mutta se voi joissakin tapauksissa hankaloittaa kehitystaiपालेelta.”

a) Mitä ajatella niistä, jotka pyrkivät pysäyttämään kehitystaiपालेन ja toimimaan niin, että ihmiskunta palaisi kehityksessä taaksepäin?

”Sieluparat, joita Jumala tulee rankaisemaan! Heidät vedetään pois edistyksen edestä, niin kuin vuolas virta vie sen, joka yrittää pysäyttää sen estettä pitelemällä.”

Koska kehitys on inhimillinen luonteenpiirre, ihmisellä ei ole valtaa mennä sitä vastaan. Se on **elävä voima**, jonka toimintaa voidaan pahoilla ihmisten laeilla myöhäistää mutta ei tukahduttaa. Kun ihmisten lait muuttuvat yhteensopimattomiksi kehityksen lakiin nähden, kehityksen laki murtaa nuo lait ja ne ihmiset, jotka pyrkivät pitämään ihmisten lakeja kehityksen lain vastaisina. Näin tulee olemaan siihen asti, kunnes ihminen on asettanut lakinsa yhdenmukaiseksi jumalallisen oikeudenmukaisuuden kanssa, joka haluaa hyvää kaikille eikä niin, että vahvojen tekemät lait sortavat heikompia.

782. Eikö ole ihmisiä, jotka asettavat hyväntahtoisesti esteitä kehitykselle uskoen edistävänsä sitä, koska he näkevät omasta näkökulmastaan kehityksen siellä, missä sitä ei ole?

”He ovat kuin pienenpieniä kiviä, jotka hyvin suuren kulkuneuvon pyörän alla eivät kuitenkaan estä kulkuneuvon etenemistä.”

783. Onko ihmiskunnan kehityksessä aina sekä hidas että etenevä taival?

”On sekä tasaista että hidasta edistymistä, mikä johtuu asioiden voimasta. Jos kansa ei kuitenkaan tästä huolimatta kehity niin nopeasti kuin pitäisi, Jumala on velvollinen, aika ajoin, fyysiseseen tai moraaliseen järkytykseen, joka muuttaa kansan.”

Ihminen ei voi loputtomasti pysyä ymmärtämättömyydessä, koska hänen täytyy saavuttaa Luojan hänelle määräämä päämäärä. Ihminen valistuu olosuhteiden pakosta. Moraaliset mullistukset, kuten yhteisölliset mullistuksetkin, soluttautuvat ajatusmalleihin vähä vähältä ja itävät vuosisatojen ajan. Ne puhkeavat esiin sen jälkeen nopeasti ja tuottavat sortuman menneisyyden jyrksytyssä rakennelmassa, joka ei enää ollut sopuoinnussa uusien tarpeiden ja pyrkimysten kanssa.

Näitä mielenliikutuksia ihminen ei juuri koskaan tunne muuten kuin hetkellisessä epäjärjestyksessä ja sekaannuksessa, jotka haavoittavat hänen materiaalisia intressejään. Kuitenkin hän, joka nostattaa ajatuksensa oman persoonallisuutensa ylitse, voi ihailla Luojan tarkoituserää, joka saa hyvän nousemaan esiin pahasta. Myrskyt puhdistavat ilmakehää sen jälkeen, kun ovat sitä hyvin voimakkaasti sekoittaneet.

784. Ihmisen haureellisuus on hyvin suurta. Eikö näytä siltä, että ainakin moraalista näkökulmasta ihminen palaa kehityksessä taaksepäin sen sijaan että kehittyisi?

”Erehdyt. Observoi tarkasti kokonaisuutta ja tulet näkemään, että ihminen kehittyy, koska hän ymmärtää paremmin, mikä on pahaa ja tukahduttaa päivä päivältä väärinkäytökset. Pahan liiallisuus muuttaa ymmärrettäväksi hyvän ja uudistusten välttämättömyyden.”

785. Mikä on suurin este kehitykselle?

”Itsekkyys ja ylpeys. Käsitellen tässä moraalista edistystä, koska älyllistä kehitystä tapahtuu aina. Ensimmäisellä silmäyksellä näyttää itse asiassa siltä, että älyllinen kehitys kaksinkertaistaa itsekkyyden ja ylpeyden paheiden aktiviteetin kehittämällä kunnianhimoa ja rakkautta rikkauksiin, jotka vuorollaan yllyttävät ihmistä ryhtymään Henkeä^[2] valistaviin tutkimuksiin. Näin kaikki tapahtuu moraaliosessa maailmassa kuten fyysisessä maailmassakin, ja jopa pahuudesta voi syntyä hyvyys. Näiden asioiden tila on kuitenkin lyhytkestoinen ja muuttuva suhteessa siihen, kun ih-

minen ymmärtää paremmin, että maallisten etujen hyväksikäytön tuottaman onnellisuuden lisäksi on olemassa eräs suurempi ja äärettömästi enemmän kestävä onnellisuus.” (ks. luku XII)

On olemassa kahdenlaista kehitystä, ja molemmat kehitys-suunnat antavat toisilleen tukea mutta eivät kuitenkaan kulje rinnakkain: älyllinen ja moraalinen kehitys. Kehittyneiden kansojen välillä älyllinen kehitys on vastaanottanut tämän vuosisadan aikana kaikki kannustimet. Sen takia älyllinen kehitys saavutti tason, jossa se on kehittynyt nopeammin kuin koskaan. Paljon puuttuu siitä, että moraalinen kehitys löytäisi saman tason. Kuitenkin, kun vertailee yhteisön tapoja tänään ja muutamia vuosisatoja sitten, ainoastaan sokea kieltäisi toteutuneen kehityksen. Näin ollen, miksi tämän nousevan taipaleen täytyisi pysähtyä moraalisisessa suhteessa ennen kuin älyllisessä suhteessa? Miksi olisi mahdotonta, että 19. ja 24. vuosisadan välillä on tässä suhteessa yhtä paljon eroa kuin 14. ja 19. vuosisadan välillä? On syytä olla kuvittelematta, että ihmiskunta on täydellisyyden huipulla, mikä olisi absurdia, tai että ihmiskunta ei olisi moraalisesti kehityskelpoinen, minkä kokemus paljastaa valheeksi.

Rappeutuvat kansat

786. Historia näyttää, että useat kansat palasivat takaisin barbaarisuuteen tehtyään syvällisen vallan- tai järjestyksen kumouksen. Missä on näissä tapauksissa kehitys?

”Kun taloasi uhkaa luhistuminen, pyydät purkamaan sen ja rakentamaan toisenlaisen vielä vankemman ja mukavamman. Mutta kun uudelleen rakennettu talo ei ole vielä valmis, talossasi vallitsee häiriinnys ja sekaannus.

Ymmärtäkää seuraava esimerkki: Olitte köyhä ja asuitte hökkelissä, muutuitte rikkaaksi ja jätitte hökkelin asuaksenne palatsissa. Silloin eräs äärimmäisen köyhä, kuten te olitte ennen, tulee ottamaan teidän ennen täyttämänne paikan hökkelissä ja tulee

hyvin onnelliseksi, koska hänellä ei ollut aikaisemmin asuinpaikkaa. Niinpä niin! Oppikaa, että ruumiillistuneet^[17] Henget^[2], jotka muodostavat erään rappeutuvan kansan, eivät ole niitä Henkiä^[2], jotka muodostivat tämän kansan sen loistokkuuden päivinä. Ne Henget^[2] menevät kehittyttyään täydellisempiin asumuksiin ja kehittyvät, kun taas muut, vähemmän kehittyneet, ottavat tyhjän paikan ja tulevat myös yhtenä päivänä, omalla vuorollaan, jättämään tuon paikan.”

787. Eikö ole olemassa luonteeltaan kehitystä vastustavia kansoja?

*”Kyllä on, mutta ne hävittävät itsensä päivä päivältä **ruumiillisesti** olemattomiin.”*

a) Mikä on näitä kansoja elävöittävien *sielujen*^[5] kohtalo tulevaisuudessa?

”Ne tulevat kaikkien muiden tavoin saapumaan täydellisyyteen käytyään läpi muita ruumiillisia elämiä. Jumala ei jätä ketään perinnöttömäksi.”

b) Voidaanko näin ollen sanoa, että kaikista sivistyneimmät henkilöt ovat olleet villi-ihmisiä ja ihmissyöjiä?

”Te itse olitte sitä useampaan kertaan ennen kuin tulitte siksi, mitä olette tänään.”

788. Kansat ovat yksilöiden kasaumia, jotka käyvät yksilöiden tavoin läpi lapsuuden, aikuisiän ja vanhuudenheikkouden. Eikö tämä historian toteen näyttämä malli tee oletuksen, että tämän vuosisadan kaikista edistyneimmät kansat tulevat kohtaamaan heikentymisen ja loppumisen kuten antiikin kansat?

”Kansat, jotka elävät ainoastaan ruumiin elämää ja kansat, joiden suuruus perustuu yksinomaan voimaan ja alueelliseen suuruuteen, syntyvät, kasvavat ja kuolevat, koska kansan voima ehtyy kuten ihmisenkin. Ne kansat, joiden itsekkäät lait asettavat esteitä valistuksen edistykselle ja hyväntekeväisyydelle^[18], kuolevat, koska valo tappaa pimeyden ja hyväntekeväisyys^[18] tappaa itsekkyyden. Mutta niin kansoille kuin yksilöillekin on olemas-

sa sielun^[5] elämä. Ne, joiden lait asettuvat sopusointuun Luojan ikuisten lakien kanssa, tulevat elämään ja palvelemaan kuten majakka, näyttäen suuntaa muille kansoille.”

789. Saako kehitys aikaan sen, että kaikki maan kansat tavataan eräänä päivänä yhtyneinä niiden muodostaessa ainoastaan yhden ainoan kansan?

”Ei yhtä ainoaa kansaa; se olisi mahdotonta, koska ilmastojen erilaisuudesta peräisin olevat erilaiset tavat ja tarpeet muodostavat kansallisuuksia ja tekevät välttämättömiksi kullekin kansalle näihin tapoihin ja tarpeisiin sopivat lait. Hyväntekeväisyys^[18] ei kuitenkaan tunne leveysasteita eikä erota ihmisten värejä. Kun Jumalan laki on kaikilta osin perusta ihmisten laeille, kansat, kuten yksilötkin, harjoittavat keskenään hyväntekeväisyyttä^[18]. Siinä tapauksessa he tulevat elämään onnellisina ja rauhassa, koska kukaan ei pyri aiheuttamaan vahinkoa naapurilleen eikä elämään hänen kustannuksellaan.”

Ihmiskunta kehittyy yksilöiden kautta, jotka vähä vähältä kehittyvät ja valaistuvat. Kun nämä kehittyneet hallitsevat lukumäärällään, he käyvät eteenpäin ja vetävät muut mukaansa. Heidän keskuudessaan tavataan aika ajoin nerokkaita ihmisiä, jotka antavat impulssin. Heitä seuraavat auktoriteettia omaavat henkilöt, jotka toimien Jumalan instrumentteina panevat muutamissa vuosissa ihmiskunnan kehittymään useiden vuosisatojen edestä.

Kansojen kehitys korostaa myös jälleensyntymisen oikeudenmukaisuutta. Hyväntahtoiset ihmiset ovat tehneet ylistettäviä ponnisteluja saadakseen kansan moraalisen ja älyllisen kehityksen etenemään. Muuttunut kansakunta tulee olemaan onnellisempi tässä maailmassa ja *Henkien maailmassa^[4]*. Hitaan kehitystaipaleen aikana vuosisatojen kuluessa tuhannet yksilöt kuitenkin kuolevat joka päivä. Mikä on niiden kaikkien kohtalo, jotka lankeavat kiusaukseen taipaleen varrella? Jättääkö heidän suhteellinen alhaisuutensa heidät vaille onnellisuutta,

joka on varattu viimeisenä saapuneille, vai tuleeko suhteellinen onnellisuus kuulumaan myös heille? Ei ole mahdollista, että jumalallinen oikeus olisi pyhittänyt tällaista epäoikeudenmukaisuutta. Elämien moninaisuuden kautta kaikilla on samalla tavalla oikeus onnellisuuteen, koska ketään ei ole jätetty paitsi kehityksestä. Barbaarien aikoina eläneet voivat palata sivistyksen ajanjaksona elämään saman tai muun kansan keskuuteen. Näin ollen kaikki saavat edun nousevasta kehitystaipaleesta.

Elämän yksittäisyyden oppi näyttää tässä erään toisenkin hankaluuden. Tämän opin mukaan *sielu*^[5] syntyy samalla hetkellä kuin ihminen. Siinä tapauksessa, jos yksi ihminen on kehittyneempi kuin toinen, näin on, koska Jumala loi hänelle kehittyneemmän *sielun*^[5]. Miksi tämä etu? Mikä ansio on tällä ihmisellä, joka ei elänyt enemmän kuin toinen tai joka on ehkä elänyt vähemmän, ollakseen varustettu korkeammalle kehittyneellä *sielulla*^[5]? Tämä ei kuitenkaan ole pääasiallinen hankaluus. Kansa kulkee vuosituhannessa barbaarisuudesta sivilisoitumiseen. Jos ihmiset eläisivät vuosituhannen, olisi ymmärrettävää, että tämän vuosituhannen ajanjakson aikana olisi aikaa kehittymiseen. Päivittäin kuitenkin kuolee kaikenikäisiä olentoja, jotka uudistuvat lakkaamatta maan päällä, niin että toisena päivänä niitä ilmestyy joukko ja toisena päivänä joukko niitä häviää. Vuosituhannen lopulla vanhoista asukkaista ei enää ole häivähdystäkään. Kaiken kaikkiaan, barbaarinen kansa muuttui sivilisoituneeksi. Mikä edistyi? Olivatko ne yksilöt, jotka toisena aikana olivat barbaareja? He kuitenkin kuolivat jo kauan aikaa sitten. Olisivatko ne olleet vastaluotuja *sieluja*^[5]? Kuitenkin, jos heidän *sielunsa*^[5] olisi luotu heidän syntymänsä hetkellä, nämä *henge*^[2] eivät olisi olleet olemassa barbaarien ajanjaksona. Siinä tapauksessa olisi välttämätöntä myöntää, että ***ponnisteluilla, joita he kuluttivat kansaa sivistääkseen, olisi kyky, joka ei tee epätäydellisiä sieluja^[5] paremmiksi vaan joka saa Jumalan luomaan toisia, täydellisempiä sieluja^[5].***

Vertaamme tätä kehityksen teoriaa siihen, mitä *Henge*^[2] esittivät meille. Sivistyneeseen aikaan tulleilla *sieluilla*^[5] oli lapsuus

kuten kaikilla muillakin, mutta ne *ovat jo eläneet ennemmin* ja tulevat siksi kehittyneempinä aikaisemmin toteutuneen kehityksen seurauksena. Ne tulevat houkuteltuina ympäristöön, joka on heille myötämielinen ja joka on vastaava kehitysasteen kanssa, missä (itse) tällä hetkellä ovat. Siten kansan sivistyksen eteen tehtyjen voimanponnistusten seurauksena ei ole, että tulevaisuudessa luodaan täydellisempiä *sieluja*^[5] vaan että sivilisaatio vetää puoleensa niitä, jotka jo ovat kehittyneet. Ne ovat jo voineet elää tämän kansan keskuudessa sen barbaarisuuden aikana, tai ne ovat voineet tulla muualta. Tässä on koko ihmiskunnan kehityksen avain. Kun kaikki kansat ovat samalla hyväntahtoisuuden tasolla, maa tulee olemaan kohtauspiste ainoastaan hyvälle *Hengille*^[2], jotka elävät veljellisesti yhdistyneinä. Pahantahtoiset *Henget*^[2] tuntevat siellä itsensä torjutuiksi ja väärässä paikassa oleviksi, joten ne etsivät alhaisemmalle tasolle kehittyneistä maailmoista itselleen soveltuvan ympäristön, kunnes ovat kunniallisia palaamaan meidän muuttuneeseen maailmaamme. Tavallisesta (yhden ainoan ruumiillisen elämän) teoriasta seuraa vielä, että ainoastaan nykyiset ja tulevaisuuden sukupolvet käyttävät hyväkseen yhteiskunnallisten kehitysten töitä. Ne olisivat merkityksettömiä menneiden sukupolvien yksilöille, jotka tekivät virheen tulla liian aikaisin ja jotka muuntuivat minkä pystyivät, varustettuna barbaaristen tekojensa painolastilla. *Spiritistisen opin*^[1] mukaan myöhempiä kehitysaskeleita käyttävät hyväkseen samalla tavalla aikaisempien sukupolvien yksilöt, jotka palaavat elämään paremmissa olosuhteissa ja voivat siten kehittyä sivistyksen keskuksessa. (ks. nro 222)

Sivilisaatio

790. Onko sivilisoitumisessa kehitystä, vai onko se ihmiskunnan rappeutumista, kuten jotkut filosofit ymmärtävät?

”Epätäydellistä kehitystä. Ihminen ei mene hetkessä lapsuudesta aikuisikään.”

a) Onko järkevää tuomita sivilisoituminen?

”Tuomitkaa mieluummin sitä väärinkäyttävät kuin Jumalan luomus.”

791. Puhdistuuko sivilisaatio jonakin päivänä sillä tavalla, että sen tuottamat pahuudet häviävät?

”Kyllä, kun moraalit on yhtä kehittyneet kuin älykkyys. Hedelmä ei voi syntyä ennen kukkaa.”

792. Miksi sivilisaatio ei toteuta välittömästi kaikkea hyvää, minkä se voi tuottaa?

”Koska ihmiset eivät ole vielä kyvykkäitä eivätkä myöskään alttiita saavuttamaan sitä.”

a) Eikö sivilisaatio myös kiihota uusia intohimoja luodessaan uusia tarpeita?

”Kyllä, ja koska kaikki Hengen^[2] kyvyt eivät kehity samanaikaisesti, kaikki tarvitsee aikansa. Epätäydelliseltä sivilisaatiolta ei voisi odottaa täydellisiä hedelmiä.” (ks. nro:t 751–780)

793. Mistä tunnusmerkeistä voi tunnistaa kokonaisvaltaisen sivilisaation?

”Tunnistatte sen moraalisesta kehityksestä. Uskotte, että olette hyvin kehittyneitä, koska olette tehneet suuria löytöjä ja hankineet ihmeellisiä keksintöjä ja koska majoitutte ja pukeudutte paremmin kuin alkuasukkaat. Teillä ei kuitenkaan ole todellista oikeutta kutsua itseänne sivistyneiksi ennen kuin olette karkottaneet teidän yhteiskunnastanne paheet, jotka sitä häpäisevät ja voitte asua kuten veljet, harjoittaen kristillistä hyväntekeväisyyttä^[18]. Siihen asti olette siis ainoastaan valistuneita kansoja, jotka eivät ole läpikäyneet muuta kuin ensimmäisen sivistyksen vaiheen.”

Sivilisaatiolla, kuten kaikilla asioilla, on useita asteita. Epätäydellinen sivilisaatio on väliaikainen vaihe, joka aiheuttaa erityisiä huonoja puolia, tuntemattomia primitiivisessä tilassa

oleville ihmisille. Siitä huolimatta se muodostaa luonnollisen ja tarpeellisen kehityksen, joka tuo mukanaan lääkkeen siviilisaation aiheuttamiin huonoihin puoliin. Sitä mukaa kun siviilisaatio kehittyy, se saa jotkut huonot puolensa keskeytymään ja ne kaikki häviävät moraalisen kehityksen myötä.

Yhteiskunnallisen kehityksen huipun saavuttaneesta kahdesta kansasta voidaan pitää sivistyneempänä, termin oikeassa merkityksessä, sitä, jossa asustaa vähemmän itsekkyyttä, ahneutta ja ylpeyttä; jossa tavat ovat enemmän älylliset ja moraaliset kuin materiaaliset; jossa älykkyys voisi kehittyä suuremmalla vapaudella; jossa on enemmän molemminpuolista hyvyttä, hyvää uskoa, hyväntahtoisuutta ja anteliaisuutta; jossa ennakkoluulot kastiin ja tiettyyn sukuun syntymisestä ovat vähemmän juurtuneet, koska nämä ennakkoluulot eivät kuulu yhteen todellisen lähimmäisenrakkauden kanssa; jossa lait eivät pyhitä minkäänlaista etuisuutta ja ovat samat ensimmäiselle ja viimeiselle; jossa harjoitetaan oikeutta vähemmän puolueellisesti; jossa heikko löytää aina tuen vahvempaa vastaan; jossa ihmisen elämä, hänen uskomuksensa ja mielipiteensä ovat paremmin kunnioitettuja; jossa on pienempi lukumäärä kurjia ja lopulta, jossa jokainen hyväntahtoinen ihminen voi olla varma siitä, että välttämätön ei tule häneltä puuttumaan.

Inhimillisten lakien kehitys

794. Voisiko yhteiskuntaa säädellä ainoastaan luonnonlakien kautta, ilman inhimillisiä (ihmisten luomia) lakeja?

”Kyllä voisi, jos ihmiset ymmärtäisivät ne hyvin. Jos ihmiset haluaisivat harjoittaa luonnonlakeja, ne lait riittäisivät. Yhteiskunnalla on kuitenkin erityiset vaatimuksensa. Se tarvitsee erityisiä lakeja.”

795. Mikä on inhimillisten lakien epävakaisuuden syy?

”Barbaarien aikana vahvemmat tekivät lait, ja he tekivät ne lait itselleen. Sitä mukaa kun ihmiset käsittivät oikeudenmukaisu-

den paremmin, oli välttämätöntä muuttaa niitä. Mitä enemmän inhimilliset lait lähenevät todellista oikeutta, sitä vähemmän epävakaita ne ovat. Näin ollen lait muuttuvat vakaammaksi sitä mukaa kun ne on tehty kaikille ja ne ovat luonnonlain kanssa yhdenmukaisia.”

Sivilisaatio luo ihmiselle uusia tarpeita, jotka ovat suhteessa ihmisen yhteiskunnalliseen asemaan. Tämän aseman oikeudet ja velvollisuudet on ollut tarpeen säännöstellä inhimillisten lakien avulla. Ihminen on kuitenkin intohimojensa vaikutuksen kautta luonut usein mielikuvituksellisia oikeuksia ja velvollisuuksia, jotka luonnonlaki tuomitsee, ja kansat poistavat ne laeistaan sitä mukaa kun kehittyvät. Luonnonlaki on muuttumaton ja sama kaikille; inhimillinen laki on vaihteleva ja kehittyvä. Ainoastaan inhimillinen laki on voinut siunata vahvemman oikeuden ihmiskunnan lapsuuden aikoina.

796. Perustuuko lakien rangaistusten vakavuus nykyisessä sosiaalisessa tilassa tarpeeseen?

”Turmeltunut yhteiskunta todellakin tarvitsee ankaria lakeja. Valitettavasti nämä lait on kohdistettu enemmän rankaisemaan pahanteosta sen jälkeen, kun se on tehty, sen sijaan että ne kuivattaisivat pahuuden lähteen. Ainoastaan kasvatusta voi muuntaa ihmisiä, jotka siinä tapauksessa eivät tarvitsisi enää niin ankaria lakeja.”

797. Kuinka ihminen voidaan johdattaa lakien uudistamiseen?

”Tämä tapahtuu luonnollisesti, olosuhteiden pakosta ja kehityksen tiellä ohjaavien ihmisten vaikutuksesta. Ihminen uudisti jo useita lakeja ja tulee vielä uudistamaan useita muita. Odotakaa!”

Spiritismin vaikutus kehitykseen

798. Tuleeko *spiritismistä*⁽¹⁾ yleinen uskomus, vai tuleeko siitä

uskomus ainoastaan tietyille ihmisille?

”Se tulee todellakin yleiseksi uskomukseksi, ja se tulee merkitsemään uutta ajanjaksoa ihmiskunnan historiassa, koska se on luonnossa. Sen on tullut aika täyttää paikkansa ihmisten tietoisuudessa. Sen täytyy kuitenkin kestää suuria taisteluja, jotka ovat enemmän henkilökohtaisten intressien kuin itse vakaumusten vastaisia, koska ei ole syytä peitellä, että on olemassa ihmisiä, jotka ovat kiinnostuneita taistelemaan sitä vastaan yksi itserakkauden tähden, toinen pelkästään materiaalisten syiden tähden. Sen vastustajat tulevat kuitenkin olemaan aina harvemmassa, ja he tulevat tuntemaan itsensä pakotetuiksi ajattelemaan kuten muutkin, koska muuten heistä tulisi naurunalaisia.”

Ajatusmallit muuttuvat ainoastaan ajan mittaan, eivät koskaan yhtäkkiä. Ne heikkenevät sukupolvesta sukupolveen ja lopulta häviävät, hyvin hitaasti asteittain, niiden kanssa, jotka niitä opettivat ja jotka korvataan toisilla, uusilla periaatteilla kylälästetyillä yksilöillä, kuten tapahtuu myös poliittisten ajatusmallien kohdalla. Tarkastelkaa pakanuutta. Tänään ei ole enää niitä, jotka opettavat pakanallisten aikojen uskonnollisia opetuksia. Kuitenkin, useita vuosisatoja kristinuskon saapumisen jälkeen niistä jäi jäljelle merkkejä, jotka ainoastaan täydellinen rotujen uudistuminen pystyi lopettamaan. Näin tulee olemaan *spiritism⁽¹⁾* kanssa. Se etenee paljon, mutta vielä kahden tai kolmen sukupolven jälkeenkin tulee olemaan epäuskoisuuden kiihtymistä, jonka ainoastaan aika hävittää olemattomiin. *Spiritism⁽¹⁾* kehitystaival tulee kuitenkin olemaan nopeampi kuin kristinuskon, koska kristinuskko avaa sille tien ja toimii sen tukena¹. Kristinuskon täytyi tuhota pakanalliset uskomukset, *spiritism⁽¹⁾* täytyy rakentua tälle paikalle.

799. Millä tavalla *spiritism⁽¹⁾* voi auttaa kehityksessä?

”Tuhoamalla materialism⁽¹⁾, joka on eräs yhteiskunnan haavau-

1 Kääntäjän huomautus: Ks. nro:t 625, 632 ja osa 3, luku XI.

mista se saa ihmiset ymmärtämään, missä he kohtaavat todelliset intressinsä. Kun ihminen ei peitä tulevaa elämää epäilyksellä, hän tulee ymmärtämään paremmin, että hänelle on annettu nykyisyyden kautta mahdollisuus valmistella tulevaisuutensa. Kummot uskontojen, kastien ja ihonvärien ennakkokuulut, spiritismi^[1] opettaa ihmisille suuren yhteisvastuun, jonka täytyy yhdistää ihmiset kuten veljet.”

800. Eikö ole syytä pelätä, että spiritismi^[1] ei voi voittaa ihmisten välinpitämättömyyttä ja kiintymystä materiaalisiin asioihin?

”Se tuntee hyvin vähän ihmisiä, joka kuvittelee, että mikä tahansa syy voi muuttaa ihmiset kuin taikaiskusta. Ajatusmallit muuttuvat ainoastaan vähä vähältä, yksilöiden mukaan, ja tarvitaan muutamia sukupolvia, jotta vanhojen tapojen jäljet häviävät kokonaan. Muuntuminen voi siis tapahtua ainoastaan ajan mittaan, asteittain ja etenevästi. Kunkin sukupolven aikana asioita peittävästä hunnusta häviää jokin osa. Spiritismi^[1] tulee repimään tuon hunnun kokonaan pois. Jos spiritismi^[1] kuitenkin onnistuisi seurauksenaan korjaamaan ainoastaan yhdessä ihmisessä yhden ainoan virheellisyyden, se olisi jo saanut tuon ihmisen ottamaan yhden edistysaskeleen. Näin se olisi jo tehnyt suuren hyvän, koska tämä ensimmäinen askel helpottaisi muiden edistysaskelten ottamista.”

801. Miksi Henget^[2] eivät opettaneet kaikkina aikoina sitä, mitä opettavat tänään?

”Ette opeta lapsille, mitä opetatte aikuisille, ettekä anna vastasyntyneelle ravintoa, jota se ei pysty sulattamaan. Kullakin asialla on ajanjaksonsa. Henget^[2] opettivat hyvin useita asioita, joita ihmiset eivät käsittäneet tai joita he vääristelivät mutta joita voivat ymmärtää tänään. Ne valmistelivat opetustensa kanssa – vaikkakin epätäydellisten – maaperää vastaanottamaan siemenen, joka nykypäivinä tulee tuottamaan hedelmiä.”

802. Ottaen huomioon, että spiritismin^[1] täytyy merkitä edistys-

tä ihmiskunnalle, miksi *Henget*^[2] eivät nopeuta tätä edistystä niin yleisten ja selvien ilmaisujen kautta, että vakaumus tunkeutuu jopa kaikista epäuskoisimpiin?

*”Haluaisitte ihmeitä, mutta Jumala levittelee niitä kourakau-
palla teidän askeltenne eteen ja kuitenkin on vielä ihmisiä, jotka
kieltävät Hänet. Onnistuiko itse Kristus vakuuttamaan aikalai-
sensa tekemiensä ihmeiden kautta? Ettekö tunne tälläkin hetkellä
joitakin, jotka kieltävät kaikista ilmeisimmät tosiasiat, jotka ta-
pahtuvat heidän silmiensä alla? Eikö olekin niitä, jotka sanovat,
etteivät usko, vaikka näkisivät? Ei; Jumala ei halua ohjastaa ih-
misiä ihmeiden kautta. Hyvyydessään Hän antaa heille meriitin
vakuuttaa itsensä järjen kautta.”*

Luku IX – Samanarvoisuuden laki

1. Luonnollinen samanarvoisuus – 2. Kykyjen erilaisuus –
3. Yhteisölliset eriarvoisuudet – 4. Eriarvoisuus rikkauksissa – 5. Rikkauden ja kurjuuden koetukset –
6. Miehen ja naisen oikeuksien samanarvoisuus –
7. Samanarvoisuus hautaan mennessä

Luonnollinen samanarvoisuus

803. Ovatko kaikki samanarvoisia Jumalan edessä?

”Kyllä, kaikki pyrkivät samaan päämäärään, ja Jumala teki lakinsa kaikille. Sanotte usein: ”aurinko paistaa kaikille” ja ilmoitatte näin erään yleisen totuuden, yleisemmän kuin luulettekaan.”

Kaikki ihmiset ovat alistettuja samoihin luonnonlakeihin. Kaikki syntyvät samalla tavalla heikkoina, ovat alttiina samoille kivuille, ja rikkaan ruumis tuhoutuu kuten köyhänkin ruumis. Jumala ei sallinut kenellekään luonnollista ylemmyyttä, ei syntymässään eikä kuolemassaan; kaikki ovat samanarvoisia Hänen edessään.

Kykyjen erilaisuus

804. Miksi Jumala ei antanut kaikille ihmisille samoja kykyjä?

”Jumala loi kaikki Hengen²⁾ samanlaisiksi, mutta kukin niistä on elänyt lyhyemmän tai pidemmän ajan ja sen seurauksena hankkinut enemmän tai vähemmän taitoja. Niiden välinen ero on hankittujen kokemusten tasojen erilaisuudessa ja tahdossa, jota ne noudattavat vapaan valinnan mukaisesti. Niinpä yhdet kehittyvät

*nopeammin kuin toiset, mikä antaa niille erilaiset kyvyt. Kykyjen erilaisuus on tarpeellinen, jotta kukin voi olla osallisena Luojan tarkoituksien suorittamisessa, kunkin fyysisten ja älyllisten voimavarojen kehityksen rajoissa. Sen, mitä yksi ei tee, tekee toinen. Näin ollen kullakin on hyödyllinen tehtävä suoritettavanaan. Tämän lisäksi, kun kaikki maailmat ovat **solidaarisia toisiaan kohtaan**, tulee tarpeelliseksi, että ylemmälle kehittyneiden maailmojen asukkaat, jotka on suurimmaksi osaksi luotu ennen teitä, tulevat asuttamaan teidän maailmaanne antaakseen teille esimerkin.”* (ks. nro 361)

805. Säilyttääkö *Henki*^[2] hankkimansa kyvyt kokonaisvaltaisesti mennessään korkeammalle kehittyneeseen maailmaan tai vähemmän kehittyneeseen maailmaan?

*”Kyllä. Kerroimme jo, että kehittynyt Henki^[2] ei palaa kehityksessään taaksepäin. Se voi valita *Henkenä*^[2] ollessaan vähemmän hienon päällysteen tai puutteellisemmän aseman kuin sillä aikaisemmin oli, mutta tämän kaiken täytyy kuitenkin palvella opetusena ja auttaa kehittymisessä.”* (ks. nro 180)

Näin ollen kykyjen erilaisuus ihmisten välillä ei johdu heidän luomisensa syvällisestä luonteesta vaan kehitysasteesta, johon heihin *ruumiillistuneet*^[17] *Henget*^[2] ovat tulleet. Jumala ei siten luonut erilaisia kykyjä. Jumala salli, että *Henget*^[2] erilaisilla kehityksen tasoilla olisivat kontaktissa toisiinsa, jotta kehittyneemmät voisivat auttaa kehityksessä jälkeenjääneitä ja jotta myös ihmiset, tarviton toinen toisiaan, ymmärtäisivät *hyväntekeväisyyden*^[18] lain, jonka täytyy yhdistää heitä.

Yhteisölliset eriarvoisuudet

806. Onko yhteisöllinen eriarvoisuus luonnonlaissa?

”Ei, se on ihmisen eikä Jumalan luomus.”

a) Tuleeko tämä yhteisöllinen eriarvoisuus katoamaan jonakin päivänä?

”Jumalan lait ovat ikuiset. Ettekö näe, että eriarvoisuus pienee päivittäin ja asteittain? Se tulee katoamaan sitten, kun itsekkyyks ja ylpeys eivät enää hallitse. Jäljelle jää ainoastaan ansioituneisuuden eriarvoisuus. Tulee päivä, jolloin suuren Jumalan lasten perheenjäsenet lakkaavat pitämästä itseään enemmän tai vähemmän puhdasverisinä. Ainoastaan Henki^[2] on enemmän tai vähemmän puhdas, eikä tämä riipu sen yhteisöllisestä asemasta.”

807. Mitä tulee ajatella niistä, jotka käyttävät yhteisöllisten asemiensa ylemmyyttä väärin saadakseen etua heikkojen sortamisesta?

*”He ansaitsevat pannaan julistuksen! Voi heitä! He tulevat vuorollaan sorretuiksi: he tulevat **syntymään uudelleen** ruumiilliseen elämään, jossa täytyy kestää kaikki mitä he ovat panneet muut kärsimään.”* (ks. nro 684)

Eriarvoisuus rikkauksissa

808. Eikö eriarvoisuus kunkin omistamissa rikkauksissa ole peräisin kyvyistä, koska toisilla on enemmän keinoja omaisuuden hankkimiseen kuin toisilla?

”Kyllä ja ei. Mitä sanotte ryöstöstä ja epärehellisyydestä omaisuuden saamiseksi?”

a) Mutta eihän peritty rikkaus ole pahojen intohimojen tulos?

”Mitä tiedät tästä? Etsikää näiden rikkauksien lähde ja näette, että se ei aina ole puhdas. Tiedättekö jostakin, että onko rikkaus peräisin ryöstöstä tai epäoikeudenmukaisesta teosta? Uskotteko rikkauten himon ja salatun halun saada rikkautta niin nopeasti kuin mahdollista olevan ylistettäviä tunteita, vaikka rikkaudet olisivatkin oikeellisesti hankittuja ja vaikka emme ota huomioon rikkauksien alkuperää, joka voi olla paha? Tämän Jumala tuomitsee, ja minä vakuutan teille, että Hänen tuomionsa on ankarampi kuin ihmisten.”

809. Kuuluuko heille, jotka perivät myöhemmin alun perin väärin hankitun rikkauten, jokin vastuu?

”Epäilemättä he eivät ole vastuullisia muiden tekemästä pahasta, ennen kaikkea, jos eivät ole siitä tietoisia, mikä on mahdollista. Tietäkää kuitenkin, että usein rikkaus tulee ihmisten käsiin ainoastaan, jotta se tuottaisi mahdollisuuden jonkin epäoikeudenmukaisuuden hyvittämiseen. Se on onnellinen, joka tämän niin ymmärtää! Jos korjaa omaisuudellaan epäoikeudenmukaisuuden sen nimissä, joka alun perin teki epäoikeudenmukaisen teon, molemmat otetaan tässä hyvityksessä huomioon, koska usein epäoikeudenmukaisen teon tekijä yllyttää (Henkenä²¹) hyvitykseen.”

810. Kukin voi lakia rikkomatta järjestellä rikkautensa enemmän tai vähemmän oikeudenmukaisesti. Olemmeko siten vastuussa näistä järjestelyistä kuolemamme jälkeen?

”Jokainen teko tuottaa hedelmiä; hyvien tekojen hedelmät ovat makeita, toisenlaisten tekojen hedelmät ovat aina katkeria. Ymmärtäkää tämä aina hyvin.”

811. Onko mahdollista, että tulevaisuudessa rikkaudet jaetaan absoluuttisesti tasan?

”Ei, se ei ole mahdollista. Sitä vastassa on kykyjen ja ominaisuuksien erilaisuus.”

a) On kuitenkin ihmisiä, jotka väittävät sen olevan lääke yhteisön paheisiin. Mitä ajatella tästä?

”He ovat teorioiden muodostajia tai kunnianhimoisia ja kateelisiä ihmisiä. He eivät ymmärrä, että heidän unelmoimansa tasa-arvoisuus kumottaisiin pian olosuhteiden pakosta. Taistelkaa itsekkyyttä vastaan, joka on teidän yhteisönne haavauma, älkääkä juosko haaveiden perässä.”

812. Kun tasa-arvoisuus rikkauksien omistamisessa ei ole mahdollinen, onko hyvinvoinnin tasa-arvoisuus mahdollinen?

”Ei, mutta hyvinvointi on suhteellista ja kaikki voisivat naut-

tia siitä, jos ihmiset ymmärtäisivät sen hyvin, koska todellinen hyvinvointi pitää sisällään ajan käyttämisen oman mielensä mukaan eikä suorittaen töitä, joihin ei tunne minkäänlaista halua. Koska kullakin on erilaiset soveltuvuudet, ei mikään hyödyllinen työ jäisi tekemättä. Kaikessa on olemassa tasapaino, mutta ihmiset häiritsevät sitä.”

a) Onko mahdollista, että kaikki tulevat toimeen kaikkien kanssa?

”Ihmiset tulevat ymmärtämään toisiaan, kun he harjoittavat oikeuden lakia.”

813. On ihmisiä, jotka ajautuvat omasta syystä kurjuuteen. Onko yhteiskunnalla tästä jonkinlainen vastuu?

”Kyllä. Kerroimme jo, että yhteiskunta on useimmiten tällaisten asioiden alkusyy. Sen lisäksi, eikö yhteiskunnan tulisi huolehtia jäsentensä moraalisisesta kasvatuksesta? Se on usein juuri huono kasvatus, joka vääristää heidän kriteerinsä, sen sijaan että tukahduttaisi heidän haitalliset taipumuksensa.” (ks. nro 685)

Rikkauden ja köyhyyden koetukset

814. Miksi Jumala sallii yksille rikkaudet ja vallan ja toisille köyhyyden?

”Koetellakseen heitä eri tavoilla. Tämän lisäksi tietäkää, että nämä koetukset on valittu itse Henkien^[2] toimesta ja ne menehtyvät niissä usein.”

815. Kumpi näistä kahdesta koetuksesta on kauheampi ihmiselle: köyhyys vai rikkaus?

*”Molemmat ovat yhtä kauheita. Köyhyydestä kumpuaa **valituksia** Luojaa vastaan, rikkaudesta kumpuaa kaikenlaisia liiallisuuksia.”*

816. Rikkaan asema on altis kaikenlaisille houkutuksille, mutta eikö se myös toisaalta anna mahdollisuuksia hyvän tekemiseen?

”Mutta se on juuri sitä, mitä rikas ei aina tee. Rikas muuttuu itsekääksi, ylpeäksi ja kyltymättömäksi. Rikkauden kanssa hänen tarpeensa lisääntyvät eikä hän enää koskaan katso omistavansa tarpeeksi.”

Ihmisen korkea asema tässä maailmassa ja auktoriteetti kaltai-
siinsa nähden ovat köyhyyteen verratessa yhtä suuria ja vaikeita koetuksia. Näin on, koska mitä rikkaampi ja hallitsevampi ihminen on, **sitä enemmän hänellä on velvollisuuksia täytettävään** ja sitä yltäkylläisemmät ovat keinot, joita on tarjolla hyvän ja pahan tekemiseen. Jumala koettelee köyhää alistumisen kautta ja rikasta rikkauksien ja vallankäytön kautta.

Rikkaus ja valta synnyttävät intohimoja, jotka sitovat meidät materiaan ja etäännyttävät meidät hengellisestä täydellisyydestä. Sen takia Jeesus sanoi: ”Totisesti minä teille sanon, että helpompi on kamelin mennä neulansilmästä läpi kuin rikkaan mennä taivasten valtakuntaan.” (ks. nro 266)

Miehen ja naisen oikeuksien samanarvoisuus

817. Ovatko mies ja nainen Jumalan edessä samanarvoisia, ja onko heillä samat oikeudet?

”Eikö Jumala antanut molemmille älykkyyttä tuntea hyvä ja paha sekä kykyä kehittyä?”

818. Mistä on lähtöisin naisen moraalinen alemmuus tietyissä maissa?

”Epäoikeudenmukaisesta ja julmasta ylivallasta, jonka mies otti suhteessa naiseen. Se on seuraus yhteiskunnallisista instituutioista ja voiman väärinkäytöstä heikompaa kohtaan. Voima katsotaan oikeutetuksi moraalisesti vähän edistyneiden miesten keskuudessa.”

819. Minkä takia nainen on fyysisesti heikempi kuin mies?

”Jotta erityiset toimet määrittyisivät. Miehen ollessa voimak-

kaampi hänelle soveltuvat kovemmat työt; naisen ollessa heikompi hänelle soveltuvat kevyemmät työt. Molemmille kuuluu velvollisuus auttaa toinen toistaan kestävässä työssä katkeruutta olevan elämän koetukset.”

820. Eikö naisen heikkous aseta naisen luonnollisesti miehestä riippuvaiseksi?

”Jumala antoi yksille voiman heikomman suojelemiseksi eikä hänen orjuuttamiseksi.”

Jumala sovitti kunkin olennon ruumiinrakenteen niiden toimintojen mukaan, joita sen kuuluu suorittaa. Annettuaan naiselle vähemmän fyysistä voimaa hän antoi naiselle samanaikaisesti suuremman tunteellisuuden, joka on suhteessa äidillisten toimintojen hienouteen ja hänelle luotettujen lasten heikkouteen.

821. Ovatko luonnon naiselle osoittamat toiminnot yhtä tärkeitä kuin miehen toiminnot?

”Kyllä, itse asiassa vielä tärkeämpiä. Nainen antaa miehelle ensimmäiset käsitykset elämästä.”

822. Koska ihmiset ovat samanarvoisia Jumalan lain edessä, täytyykö heidän olla samanarvoisia myös ihmisten lakien edessä?

”Ensimmäinen oikeuden periaate on: älkää tehkö toisillenne, mitä ette toivoisi itsellenne tehtävän.”

a) Näin ollen, jotta lainsäädäntö olisi täydellisesti oikeudenmukainen, sen täytyisi pyhittää miesten ja naisten oikeuksien samanarvoisuus.

”Oikeuksien kyllä, toimintojen ei. On tarpeen, että kukin olisi sillä paikalla, mikä hänelle kuuluu. Mies huolehtikoon asioista ulkona ja nainen sisällä, kukin taipumustensa mukaisesti. Jotta ihmisten lait olisivat tasa-arvoisia, niiden täytyy pyhittää naisen ja miehen oikeuksien samanlaisuus. Kaikki vain yhdelle tai

toiselle sallitut etuisuudet ovat vastoin oikeudenmukaisuutta. Naisen vapauttaminen seuraa sivilisaation kehitystä, ja naisen alistaminen kulkee barbaarisuuden rinnalla. Tämän lisäksi, sukupuolet ovat olemassa ainoastaan fyysisessä ruumiinrakenteessa, kun otetaan huomioon, että Henget^[2] voivat syntyä mieheksi ja naiseksi. Tässä suhteessa heidän välillään ei ole minkäänlaista erilaisuutta. Heidän täytyy näin ollen nauttia samoja oikeuksia.”

Samanarvoisuus hautaan mennessä

823. Mistä syntyy ihmisen halu säilyttää muistikuvansa hautojen monumenttien kautta?

”Se on ylpeyden viimeinen teko.”

a) Mutta eikö hautamonumenttien loistokkuus ole useimmiten peräisin ennemminkin vainajan sukulaisilta, jotka antavat kunniaa hänen muistolleen, eikä itse vainajalta?

”Sukulaisten ylpeydestä, he haluavat nostaa omaa kunniaansa. Näitä kunnianosoituksia ei aina tehdä kuolleen henkilön takia vaan itserakkaudesta, ylpeydestä ja rikkaudella komeilun vuoksi. Oletatteko siis, että muisto rakkaasta olennotta kestää vähemmän aikaa köyhän sydämessä, kun hän ei voi panna haudan ylle muuta kuin yhden kukan? Oletatteko, että marmori säästää unohdukselta sen, joka oli maan päällä hyödytön?”

824. Onko hautajaisten komeus täysin moitittavaa?

”Ei. Silloin kun hautajaisten tarkoituksena on antaa kunniaa hyväntahtoisen ihmisen muistolle, se on oikeudenmukaista ja hyvä esimerkki.”

Hauta on kaikkien ihmisten kokoontumispiste. Sinne päätyvät väistämättä kaikki erilaiset ihmiset. Rikas yrittää turhaan saada muistonsa kestäväksi käskiessään pystyttää koreilevia monumentteja. Aika tuhoaa ne, kuten se kuluttaa ruumiinkin. Näin luonto haluaa. Vähemmän häviävä kuin hautansa tulee olemaan hyvien ja pahojen tekojen muisto. Hautajaisten loisto

ei puhdistaa halpamaisia tekoja eikä nosta ketään henkisen hierarkian arvoasteikossa. (ks. nro 320 ja sitä seuraavat)

Luku X – Vapauden laki

1. Luonnollinen vapaus – 2. Orjuus – 3. Ajattelun vapaus – 4. Omantunnon vapaus – 5. Valinnanvapaus – 6. Tapahutumien väistämättömyys – 7. Tulevaisuuden tunteminen – 8. Teoreettinen yhteenveto ihmisten tekojen syistä

Luonnollinen vapaus

825. Onko maailmoja, joissa ihminen voi väittää nauttivansa absoluuttista vapautta?

”Ei, koska kaikki, niin pienet kuin suuretkin, tarvitsevat toinen toisiaan.”

826. Missä olosuhteissa ihminen voisi nauttia täydellistä vapautta?

*”Yksinäisen erakon olosuhteissa erämaassa. **Sitä lähtien kun kaksi ihmistä on yhdessä, on oikeuksia, joita heidän tulee kunnioittaa, eikä kumpikaan heistä nauti enää täydellistä vapautta.**”*

827. Viekö velvollisuus kunnioittaa toisten ihmisten oikeuksia ihmiseltä häneen itseensä liittyvän oikeuden?

”Ei millään tavalla, ottaen huomioon, että se on luonnosta tuleva oikeus.”

828. Kuinka voi sopeutua yhteen tiettyjen miesten vapaamieliset mielipiteet hirmuvallan kanssa, jota he ovat itse tottuneet harjoittamaan kotonaan ja alaisiinsa?

”Heillä on luonnonlain ymmärrystä, mutta heillä on sen vastapainona ylpeyttä ja itsekkyyttä. He ymmärtävät, kuinka asioiden

täytyy olla, kun heidän vapaamieliset periaatteensa eivät ole laskelmoidusti teeskenneltyjä, mutta he eivät toimi sen mukaisesti.”

a) Tullaanko heidän tässä maailmassa opettamansa periaatteet ottamaan lukuun toisessa maailmassa?

”Mitä enemmän älyä ihmisellä on periaatteen ymmärtämiseen, sitä vähemmän tekosyitä hänellä on olla soveltamatta periaatetta itseensä. Minä todellakin sanon teille, että yksinkertainen mutta vilpittömän ihminen on edistyneemmällä taipaleella kohti Jumalaa kuin hän, joka haluaa näyttää ulospäin sellaiselta, mitä ei ole.”

Orjuus

829. Tuleeko olemaan ihmisiä, jotka on luonnostaan määrätty toisten ihmisten omaisuudeksi?

”Kaikenlainen absoluuttinen toisen ihmisen alistaminen on Jumalan lakien vastaista. Orjuus on voiman väärinkäyttöä. Se tulee katoamaan edistymisen myötä, kuten kaikki väärinkäytöt häviävät asteittain.”

Ihmisen orjuuden pyhittävä laki on vastoin luontoa, koska se tekee ihmisestä eläimen veroisen ja alentaa häntä sekä fyysisesti että moraalisesti.

830. Kun orjuus on osa jonkin kansan tapoja, tekevätkö orjuuden hyväksikäyttäjät väärin, vaikka tekevät niin ainoastaan mukautuakseen heille luonnolliselta näyttävään käytäntöön?

”Paha on aina paha, eikä ole tahallista harhapäätelmää, joka muuttaisi pahan teon hyväksi. Vastuu pahasta on kuitenkin suhteessa keinoihin, joita ihmisellä on pahan ymmärtämiseen. Se, joka ottaa hyödyn orjuuden laista, on aina syyllinen luonnonlain rikkomiseen. Kuitenkin siinä, kuten kaikessa, syyllisyys on suhteellinen. Koska orjuus tuotiin tiettyjen kansojen tapoihin, tuli mahdolliseksi, että ihminen hyödyntää sitä hyvässä tahdossa kuten hänelle luonnolliselta näyttävää asiaa. Kuitenkin, siitä lähtien kun ihmiset valistuivat ja etenkin kristinuskon kautta heidän

järkensä näytti, että orja on samankaltainen Jumalan edessä, eikä ihmisellä ollut näin enää mitään tekosyytä orjuuden oikeuttamiseen.”

831. Eikö luonnollinen taipumusten erilaisuus aseta tietyt ihmisrodut riippuvaisiksi korkeammalle kehittyneistä roduista?

”Kyllä, jotta he kehittyisivät, mutta ei siksi, että heitä raaistettaisiin orjuudella vielä lisää. Pitkän aikaa ihmiset pitivät tiettyjä ihmisrotuja työeläimiin verrattavina, käsillä ja jaloilla varustautuneina ja katsoivat olevansa oikeutettuja myymään nämä rodut kuten lastin vetämiseen tarkoitetut eläimet. He pitivät itseään puhdasverisinä. Hullut! He eivät nähneet mitään muuta kuin materian. Se ei ole veri, joka on enemmän tai vähemmän puhdas, vaan Henki^[2].” (ks. nro:t 361–803)

832. On kuitenkin ihmisiä, jotka kohtelevat orjiaan humanisti, jotka eivät anna heiltä puuttua mitään ja uskovat, että vapaus asettaisi orjat alttiiksi suuremmille vaikeuksille. Mitä sanotte siitä?

”Sanon, että he ymmärtävät paremmin omat intressinsä. He myös huolehtivat samalla tavalla hevosista ja karjasta saadakseen niistä paremman hinnan torilla. He eivät ole niin syyllisiä kuin orjia huonosti kohtelevat, mutta he kohtelevat silti orjia kuin kaupan olevia esineitä, sallimatta orjille oikeutta kuulua itse itselleen.”

Ajattelun vapaus

833. Onko ihmisessä jotain, joka pakenee kaikkia rajoitteita ja jonka kautta hän nauttii täydellistä vapauttaan?

”Ajatuksissaan ihminen nauttii rajatonta vapautta, koska ajatus ei tunne rajoitteita. Ihmisen ajatuksen ilmaisuuden voi pysäyttää, mutta hänen ajatteluaan ei voi lannistaa.”

834. Onko ihminen vastuussa ajatuksistaan?

”On Jumalan edessä. Koska ainoastaan Jumala voi tuntea ajatukset, Hän tuomitsee ne tai antaa synninpäästön, oikeutensa mukaisesti.”

Omantunnon vapaus

835. Onko omantunnon vapaus¹ seurausta ajattelun vapaudesta?
”Omatunto on intiimi ajatus, joka kuuluu ihmiselle kuten kaikki muutkin ajatukset.”

836. Onko ihmisellä oikeus asettaa esteitä omantunnon vapaudelle¹?

”Ei enempää kuin ajattelemisen vapaudellekaan, koska ainoastaan Jumala voi tuomita omantunnon. Jos ihminen tuomitsee lakiansa kautta ihmisten välisiä suhteita, Jumala tuomitsee luonnonlakien kautta ihmisen ja Jumalan välistä suhdetta.”

837. Mikä on omantunnon vapaudelle asetettujen esteiden seuraus?

”Ihmisten painostaminen toimimaan heidän ajattelutavastaan poikkeavalla tavalla, heidän tekemisensä tekopyhiksi. Omantunnon vapaus¹ on yksi todellisen sivilisaation ja kehityksen ominaisuuksista.”

838. Onko mikä tahansa uskomus kunnioitettava vielä silloinkin, kun se on huomattavissa vääräksi?

”Jokainen uskomus on kunnioitettava, kun se on vilpitön ja johdattaa hyvän harjoittamiseen. Tuomittavia ovat ne uskomukset, jotka johdattavat pahaan.”

839. Onko moitittavaa loukata uskolla toista ihmistä, joka ei ajattele samalla tavalla?

1 Kääntäjän huomautus: Alkuperäistekstin ranskankielisellä ilmaisulla ”Liberté de conscience” tarkoitetaan ”henkilön vapaata elämää ohjaavien arvojen ja periaatteiden valintaa”. Lähde: Encyclopedie Universalis

”Se on hyväntekeväisyyden^[18] puutetta ja loukkaus ajatuksen vapautta vastaan.”

840. Onko kyseessä loukkaus omantunnon vapautta vastaan, kun asetetaan esteitä uskoille, jotka voivat aiheuttaa häiriötä yhteiskunnalle?

*”**Voitte tukahduttaa tekoja, mutta intiimi usko on teille luoksepääsemätön.**”*

Jonkin uskon ulkoisten tekojen tukahduttaminen, kun usko aiheuttaa mitä tahansa haittaa kolmannelle osapuolelle, ei ole hyökkäys uskon vapautta vastaan, koska tämä kielto jättää uskon kokonaan vapaaksi.

841. Pitäisikö pahojen uskonoppien antaa edetä omantunnon vapauden kunnioittamisen takia, vai voiko, hyökkäämättä tätä lakia vastaan, pyrkiä tuomaan uudestaan totuuden tielle ne, jotka erkanevat noudattamalla vääriä periaatteita?

*”Tämä on todellakin se, mitä voitte ja mitä teidän pitäisi tehdä. Mutta opettakaa Jeesuksen esimerkin mukaan **hellyydellä ja suostuttelemalla** eikä voimalla, joka olisi pahempi kuin uskomus, josta haluaisitte heidän luopuvan. Jos on joitakin asioita, joihin voi pakottaa, niin ne ovat hyvyys ja veljellisyys. Mutta emme usko, että paras keino saada joku myöntymään niihin on väkivalta. Vakaumukseen ei voi pakottaa.”*

842. Kaikki uskonopit esittävät ilmaisevansa ainoan totuuden. Mistä merkeistä voi tunnistaa kaikkien uskonoppien keskuudesta sen, jolla on oikeus esittäytyä sellaisena?

”Se tulee olemaan uskonoppi, joka tuottaa eniten hyvántahitoisia ja vähiten tekopyhiä ihmisiä, mikä tarkoittaa rakkauden lain harjoittajia sen suurimmassa puhtaudessa ja laajimmassa käyttötavassa. Tästä merkistä tunnistatte hyvän uskonopin, ottaen huomioon, että jokainen uskonoppi, jonka seurauksena on hajaannuksen viljely ja erottavan rajan asettaminen Jumalan

lasten väliin, ei voi olla muuta kuin väärä ja haitallinen.”

Valinnanvapaus

843. Voiko ihminen valita tekonsa vapaasti?

”Sillä, jolla on vapaus ajatella, on myös tekojen vapaus. Ilman valinnanvapautta ihminen olisi kone.”

844. Nauttiiko ihminen valinnanvapaudesta syntymästään lähtien?

”Ihmisellä on vapaus toimia siitä lähtien kun hänellä on halua tehdä jotakin. Elämän ensimmäisissä vaiheissa vapaus on lähes olematon. Se kehittyy ja muuttaa kohdettaan kykyjen kehityksen myötä. Kun lapsen ajatukset ovat suhteessa hänen ikäisensä tarpeisiin, lapsi käyttää valinnanvapauttaan siinä, mikä on hänelle tarpeen.”

845. Asettavatko ihmisen syntymästään mukanaan tuomat vaistonvaraiset taipumukset esteitä valinnanvapauden harjoittamiselle?

”Vaistonvaraiset taipumukset ovat niitä taipumuksia, joita Hengellä^[2] oli jo ennen ruumiillistumistaan^[17]. Sen mukaan, onko Henki^[2] enemmän tai vähemmän kehittynyt, vaistot voivat vetää sitä moitittavien tekojen harjoittamiseen, joissa sitä avustavat tällaisista taipumuksista pitävät Henget^[2]. Vastustamatonta vetoa pahalle tielle ei kuitenkaan ole olemassa, jos on vain tahtoa vastustaa. Muistakaa, että haluaminen merkitsee pystymistä.” (ks. nro 361)

846. Eikö ruumiinrakenne vaikuta elämän aikana tehtyihin tekoihin? Ja jos tämä vaikutus on olemassa, eikö se tapahdu valinnanvapauden kustannuksella?

”Materia varmasti vaikuttaa Henkeen^[2], mikä voi haitata Hengen^[2] ilmaisua. Siksi maailmoissa, joissa Henki^[2] on vähemmän materiaalinen kuin maassa, sen kyvyt tulevat esiin helpommin

mutta instrumentti ei kuitenkaan anna kykyä. Sen lisäksi täytyy erottaa toisistaan moraaliset ja älylliset kyvyt. Jos ihmisellä on tappajan vaisto, hänen oma Henkensä^[2], eikä elimet, on kiistämättömästi se, jolla tämä vietti on ja joka sen ihmiselle antaa. Se ihminen muuttuu villi-ihmisen kaltaiseksi, joka tukahduttaa ajatuksensa ainoastaan huolehtiakseen materiasta. On vielä pahempaa, että hän ei enää edes uneksi pahaa vastaan suojautumisesta. Tässä ihminen syyllistyy virheeseen, koska hän menettelee näin omasta tahdostaan.” (ks. nro 367 ja sitä seuraavat)

847. Viekö kykyjen vääristyminen ihmiseltä valinnanvapauden?

”Hän, jonka äly kohdataan himmentyneenä mistä tahansa syystä, ei ole enää omien ajatustensa herra, eikä hänellä siis siitä lähtien ole enää omaa vapautta. Tämä kyvyn vääristyminen muodostaa usein rangaistuksen Hengelle^[2], joka on ehkä ollut toisessa elämässä turhamainen ja ylpeä tai käyttänyt kykyjään huonosti. Tämä Henki^[2] voi siinä tapauksessa syntyä jonkun mielisairaana ruumiiseen kuten hirmuvaltiaksi orjaksi ja paha rikas kerjäläiseksi. Henki^[2] kuitenkin kärsii tästä sidonnaisuudesta, josta sillä on täydellinen tietoisuus. Tämä on materian vaikutus.” (ks. nro 371 ja sitä seuraavat)

848. Käykö älyllisten kykyjen himmentyminen päihtyneenä moitittavien tekojen oikeuttavaksi verukkeeksi?

”Ei, koska humalainen himmensi järkensä vapaaehtoisesti tyydyttääkseen bruttaaleja intohimojaan. Sen sijaan että hän tekisi yhden virheen, hän tekee kaksi.”

849. Kumpi on villi-ihmisen hallitseva ominaisuus: vaisto vai valinnanvapaus?

”Vaisto, joka ei estä häntä toimimasta tietyissä asioissa täysin vapaasti. Villi-ihminen kuitenkin käyttää lapsen tavoin valinnanvapautta tarpeisiinsa, ja valinnanvapaus laajenee älyn kehityksen myötä. Sen seurauksena te, jotka olette valistuneempia

kuin villi-ihminen, olette suuremmassa vastuussa teoistanne kuin villi-ihminen.”

850. Eikö yhteiskunnallinen asema muodosta joskus esteen tekojen kokonaisvaltaiselle vapaudelle?

”Maailmassa on epäilemättä vaatimuksensa. Jumala on oikeudenmukainen ja ottaa kaiken huomioon. Jumala pistää teidät kuitenkin vastuuseen siitä, jos teitte vain vähäisiä ponnisteluja esteiden voittamiseksi.”

Tapahtumien väistämättömyys

851. Ovatko elämän tapahtumat väistämättömiä siinä merkityksessä, mikä sanalle ”väistämättömyys” annetaan? Eli ovatko kaikki tapahtumat ennalta määrättyjä? Mitä tässä tapauksessa on valinnanvapaus?

”Väistämättömyys on olemassa ainoastaan sen valinnan kautta, jonka Henki^[2] teki ruumiillistuessaan^[17], jotta kärsisi yhden tai toisen koetuksen. Valitessaan tietyn koetuksen Henki^[2] asetti itselleen eräänlaisen kohtalon, jonka seurauksena se on siinä asemassa, josta se itsensä löytää. Tässä puhun ainoastaan fyysisistä koetuksista, koska Henki^[2] säilyttää valinnanvapauden niin hyvään kuin pahaankin, mitä tulee moraalisiin koetuksiin ja houkutuksiin. Henki^[2] on aina itsensä herra ja voi antaa periksi tai kestää moraaliset koetukset. Nähdessään ihmisen menehtyvän koetuksessa hyvä Henki^[2] voi tulla hänen avukseen mutta ei voi vaikuttaa häneen sillä tavalla, että hallitsisi tämän ihmisen tahtoa. Paha Henki^[2], siis kehitysasteessa alhaisempi Henki^[2], voi fyysisistä vaaraa liioittelemalla saada ihmisen horjumaan ja pelästymään. Senkään takia ruumiillistuneen^[17] Hengen^[2] tahto ei kuitenkaan lakkaa säilymästä vapaana kaikenlaisista kahleista.”

852. On ihmisiä, jotka vaikuttavat olevan väistämättömän kohtalon vainoamia riippumatta siitä, millä tavalla he toimivat. Onko

heidän kohtalonsa olla onnettomia?

”Ne ovat ehkä koetuksia, joita heidän kuuluu kärsiä ja jotka he valitsivat. Laitatte kuitenkin edelleen kohtalon nimiin sen, mikä on useimmiten ainoastaan seurausta omista virheistänne. Ponnistelkaa omantunnon puhtaana pitämiseksi teitä harmistuttavissa vaikeuksissa, ja tulette tuntemaan itsenne puolta lohdullisemmaksi.”

Asioista tekemämme oikeat tai väärät ajatusmallit johdattavat meidät menestymään hyvin tai huonosti luonteenpiirteidemme ja yhteiskunnallisen asemamme mukaan. Pidämme yksinkertaisempina ja vähemmän itserakkauttamme nöyryyttävänä myöntää kokemamme epäonnistumiset huonon onnen tai kohtalon syyksi sen sijaan, että ne olisivat omien virheidemme syytä. On totta, että *Hengillä*^[2] on niihin vaikutusta, mutta on myös totta, että voimme aina vuorata itsemme tältä vaikutukselta hylkimällä *Henkien*^[2] ehdottamia pahoja ajatuksia.

853. Jotkut ihmiset pääsevät yhdestä tappavasta vaarasta ainoastaan törmätäkseen toiseen. Näyttää siltä, että he eivät voi paeta kuolemaa. Eikö tässä ole väistämättömyyttä?

”Väistämätön on sanan varsinaisessa merkityksessä ainoastaan kuoleman hetki. Kun tämä hetki tulee yhdellä tai toisella tavalla, ette voi paeta sitä.”

a) Näin ollen, jos kuoleman hetki ei ole vielä saapunut, emmehän silloin kuole, mikä tahansa onkaan meitä uhkaava vaara?

”Ei, ette menehdy, ja teillä on tästä tuhansia esimerkkejä. Kun on teidän lähtönne hetki, mikään ei voi estää lähtöänne. Jumala tietää ennalta käsin, millainen ihmisen kuolema tulee olemaan, ja usein myös Henki^[2] tietää sen. Se paljastetaan sille, kun se valitsee jonkin tyyppisen elämän.”

854. Voidaanko siitä, että kuoleman hetki on erehtymätön, tehdä johtopäätös, että kuolemaa välttääksemme tekemämme varo-

toimenpiteet ovat turhia?

”Ei, ottaen huomioon, että tekemiänne varotoimenpiteitä ehdotetaan teille tarkoituksena välttää teitä uhkaava kuolema. Ne ovat eräitä niistä keinoista, joita käytetään, jotta kuolema ei tulisi.”

855. Minkä päämäärän vuoksi Luoja pistää meidät kulkemaan vaaroissa, joista ei tule meille minkäänlaista seurausta?

*”Kun elämänne on asetettu vaaraan, se muodostaa varoituksen, jota te itse haluatte, jotta ajautuisitte syrjään pahasta ja muuttuisitte paremmiksi. Kun pakenette tätä vaaraa, kun olette vielä kokemanne riskin vaikutuksen alla, pohdiskellette enemmän tai vähemmän vakavasti hyvien Henkien^[2] enemmän tai vähemmän voimakkaan toiminnan mukaisesti muuttuaksenne parempaan päin. Jos kuitenkin pahan (pahalla tarkoitetaan sitä pahuutta, joka Hengessä^[2] on vielä jäljellä) Hengen^[2] johdattamana alatte ajatella, että tulette pakenemaan samalla tavalla muita vaaroja, päästätte intohimonne uudelleen vapaaksi. Kulkemienne vaarojen kautta Jumala muistuttaa teitä heikkouksistanne ja elämänne hauraudesta. Jos tutkiskelisitte vaarojen syitä ja luonnetta, huomaisitte, että niiden seuraukset ovat lähes aina olleet rangaistuksia tehdystä virheestä tai **velvollisuuden tekemättä jättämisestä**. Jumala kannustaa tällä tavalla Henkeä^[2] menemään itseensä ja korjaamaan itsensä.”* (ks. nro:t 526–532)

856. Tietääkö Henki^[2], millainen sen oma kuolema tulee olemaan?

”Se tietää, että sen tyylisessä elämässä, jonka se valitsi, tämä valinta asettaa sen kuolemalle alttiiksi enemmän yhdellä kuin toisella tavalla. Se tietää samalla tavalla, mitä ovat taistelut, joita sen täytyy kestää välttyäkseen kuolemalta, ja se tietää, että jos Jumala sallii, se ei menehdy.”

857. On olemassa ihmisiä, jotka käyvät päin taistelun vaaroja tietyllä tavalla vakuuttuneina siitä, että heidän aikansa ei ole

vielä tullut. Onko tälle luottamukselle olemassa jotain perustaa?

”Ihmisellä on hyvin usein aavistus lopustaan kuten voi olla myös siitä, että ei vielä kuole. Tämä ennakko-aavistus tulee hänen suojelevilta Hengiltään^[2], jotka ilmoittavat hänelle näin ennalta, jotta hän olisi valmis lähtemään tai vahvistaisi rohkeuttaan hetkinä, jolloin hän sitä eniten tarvitsee. Se voi tulla myös intuitiosta, jonka omaa valitsemastaan elämästä tai hyväksymästään missiosta, jonka tietää olevansa velvollinen täyttämään.” (ks. nro:t 411–522)

858. Mistä syystä ne, jotka aavistavat kuolemansa ennalta, pelkäävät sitä vähemmän kuin muut?

”Se, joka pelkää kuolemaa, on ihminen eikä Henki^[2]. Hän, joka aavistaa sen ennalta, ajattelee enemmän Henkenä^[2] kuin ihmisenä. Henki^[2] ymmärtää kuoleman vapautukseksena ja odottaa sitä.”

859. Kun kerran kuolema on väistämätön silloin kun sen täytyy tapahtua, ovatko myös kaikki meihin elämämme aikana osuvat onnettomuudet väistämättömiä?

”Ne ovat normaalisti hyvin merkityksettömiä asioita, joista voimme varoittaa teitä ja jotka joillakin kerroilla voimme saada teidät välttämään ajatustanne ohjaamalla, koska materiaaliset kärsimykset eivät miellytä meitä. Tämä on kuitenkin lähes merkityksetöntä valitsemassanne elämässä. Väistämättömyyttä on todellakin olemassa ainoastaan siinä hetkessä, jolloin teidän täytyy ilmestyä ja lähteä pois maailmasta.”

a) Onko tapahtumia, joiden täytyy välttämättä tapahtua elämän aikana ja joita Henkien^[2] tahdosta ei voi välttää?

”On kyllä, mutta te näitte ja aavistitte ne, kun teitte Henkenä^[2] ollessanne valintanne. Älkää kuitenkaan uskoko, että kaikki mitä seuraa elämässä on ennalta kirjoitettua, kuten tavataan sanoa. Mikä tahansa tapahtuma voi olla seuraus teosta, jonka teitte vapaasta tahdostanne, sillä tavalla, että jos ette olisi tätä tekoa harjoittaneet, myöskään seurauksena olevaa tapahtumaa ei olisi

tapahtunut. Kuvittele, että poltat sormesi. Se ei ole mitään muuta kuin seuraus varomattomuudestasi ja materian efekti. Ainoastaan suuret kivut ja merkittävät tapahtumat kykenevät vaikuttamaan moraalisiin. Jumala näkee ne ennalta, koska ne ovat hyödyllisiä teidän puhdistumiseksenne ja ohjaamiseksi.”

860. Voiko ihminen tahtonsa ja tekojensa kautta vaikuttaa siihen, että hänelle ei annetakaan tapahtumia, joiden tulisi koetella häntä itseään ja päinvastoin?

”Kyllä voi, jos tämä näkyvä muutos tapahtumien järjestyksessä sopii hänen valitsemansa elämän järjestykseen. Ja edelleen, tehdäkseen hyvää, joka on hänen velvollisuutensa ja elämän ainoa tarkoitus, hän voi estää pahaa, ennen kaikkea sitä pahaa, joka voi johdattaa suuremman pahan tuottamiseen.”

861. Tiesikö *Henki*⁽²⁾ elämänsä valitessaan tulevansa murhaajaksi?

*”Ei. Valitessaan taistelujen elämän se tietää, että on **mahdollista**, että se tappaa yhden kaltaisistaan, mutta se ei tiedä, tuleeko se tekemään sitä, ottaen huomioon, että rikosta edeltää lähes aina päätös rikoksen tekemisestä. Hän, joka päättää asiasta, on aina vapaa tekemään sitä tai olemaan tekemättä. Jos *Henki*⁽²⁾ tietäisi ennalta käsin, että ihmisenä ollessaan sen täytyisi tehdä rikos, *Henki*⁽²⁾ olisi tähän ennalta määrätty. Tietäkää kuitenkin, että ketään ei ole ennalta määrätty rikokseen ja kaikki rikokset, kuten mitkä tahansa muut teot, johtuvat aina tahdosta ja vapaasta valinnasta.*

*Sen lisäksi, sekoitatte aina kaksi hyvin kaukaista asiaa: elämän materiaaliset tapahtumat ja moraalisen elämän teot. Väistämättömyyttä, jota tapahtumissa joskus on, on olemassa ainoastaan niissä materiaalisissa tapahtumissa, joiden syy on peräisin teidän ulkopuoleltanne, ja jotka eivät riipu teidän tahdostanne. Sen sijaan moraalisen elämän teot ovat lähtöisin aina itse ihmisestä, jolla niin ollen on aina valinnanvapaus. Moraalisia tekoja koskevaa väistämättömyyttä **ei koskaan ole.**”*

862. On ihmisiä, joiden kohdalla mikään ei onnistu ja joita näyttää vainoavan ns. paha vaikutus heidän kaikissa yrityksissään. Eikö tätä voi sanoa väistämättömyydeksi?

”Se tulee olemaan väistämättömyyttä, jos haluatte antaa sen nimen, mutta se aiheutuu itse valitun elämän tyypistä. Nämä ihmiset halusivat olla koeteltuja pettymysten elämällä, jotta he harjoittaisivat kärsivällisyyttä ja alistumista. Älkää kuitenkaan uskoko, että tämä väistämättömyys olisi absoluuttista. Se johtuu usein väärästä urasta, jonka otti ja joka ei ole sopusoinnussa älykkyyden ja kyvykkyyden kanssa. Sillä on suuri hukkumisen todennäköisyys, joka aikoo ylittää joen uiden ja on uimataidoton. Samoin on suurimmassa osassa elämän tapahtumia. Ihminen saavuttaisi lähes aina hyvän menestyksen, jos vain yrittäisi sitä, mikä on suhteessa hänen kykyihinsä. Se, mikä johtaa virheeseen, on heidän itserakkautensa ja kunnianhimonsa. Ne vetävät heitä sivuun sopivalta uralta ja saavat heidät pitämään elämäntehetävänäan tiettyjen intohimojen täyttämistä. He epäonnistuvat omasta syystään. Mutta sen sijaan että syyttäisivät itseään, he pitävät parempana syyttää tuuriaan. Esimerkiksi hän, joka olisi hyvä työntekijä ja tienaisi rehellisesti elämässään, olisi hieno runoilija ja kuolisi sillä uralla nälkään. Kaikille olisi paikka maailmassa, kun vain kukin ymmärtäisi mennä sille paikalle, joka hänelle sopii.”

863. Eivätkö yhteiskunnalliset tottumukset usein pakotakin ihmisen ryhtymään enemmän yhdenlaiselle kuin toisenlaiselle uralle, ja eikö häntä alisteta yleisen mielipiteen suuntaan uravallinnan suhteen? Eikö se, mitä kutsumme muiden arvostelun peloksi, ole este valinnanvapauden harjoittamiselle?

”Ihmiset tekevät yhteisölliset tavat eikä Jumala. Jos ihmiset alistuvat niihin tapoihin, näin tapahtuu, koska he mukautuvat niihin. Sellainen alistaminen kuitenkin edustaa valinnanvapauden tekoa, koska ihmiset voisivat tahtoessaan vapauttaa itsensä sentyyppisestä painolastista. Miksi he siis tässä tapauksessa valittavat? Heidän ei pitäisi syyttää yhteiskunnallisia tapoja vaan

tyhmää itserakkauttaan, joka panee heidät mielummin kuolemaan nälkään kuin toimimaan näiden tapojen vastaisesti. Kuukaan ei tule kiittämään heitä tästä yleisen mielipiteen hyväksi tehdystä uhrauksesta, sen sijaan Jumala tulee ottamaan huomioon heidän uhrautumisensa turhamaisuudelle. Tämä ei tahdo sanoa, että ihmisen täytyisi olla yleistä mielipidettä vastaan ilman syytä, kuten tekevät jotkut, joita hallitsee enemmän omaperäisyys kuin todellinen filosofia. On absurdia, että sellaista pidetään eriskummallisena, joka omaa järkeä laskeutua vapaaehtoisesti ja valittelematta silloin, kun ei voi pitää itseään arvoasteikon yläpäässä.”

864. Samoin kuin on ihmisiä, joita onni on kaikessa vastaan, toiset näyttävät onnen suosikeilta, koska kaikki menee heidän kohdallaan hyvin. Mistä tämä johtuu?

”Useimmiten näin on, koska he ovat ihmisiä, jotka osaavat valita paremmin. Mutta tämä voi olla myös erään tyyppinen koetus. Hyvä menestys humalluttaa ihmiset; he luottavat kohtaloonsa ja maksavat usein myöhemmin tämän hyvän menestyksen julmien epäonnistumisten kautta, jotka varovaisuus olisi saanut välttämään.”

865. Miten selittää se, että hyvä onni suosii tiettyjä ihmisiä tilanteessa, jossa tahdolla ja älyllä ei ole vaikutusta, esimerkiksi pelissä?

”Jotkut Henget^[2] ovat valinneet ennalta tiettyntyyppisiä nautintoja, ja sattuma, joka heitä suosii, on houkutus. Se, joka voittaa ihmisenä, menettää Henkenä^[2]. Tämä on koetus ylpeydelle ja ahneudelle.”

866. Onko siis väistämättömyys, joka näyttää olevan meidän elämiemme materiaalisissa kohtaloissa, myös valinnanvapautemme seuraus?

”Te itse valitsette koetuksenne. Mitä kovempia ne ovat ja mitä paremmin niitä kestätte, sitä korkeammalle kohoatte. Ne, jotka

käyvät elämänsä yltäkylläisyydessä ja inhimillisessä onnessa, ovat pelkureita, jotka pysyvät seisahtuneina. Siten epäonnisia on tässä maailmassa paljon enemmän kuin onnellisia, ottaen huomioon, että Henget^[2] suurimmaksi osaksi etsivät itselleen hyödyllisempiä koetuksia. Ne näkevät täydellisesti teidän suuruuksienne ja nautintojenne turhamaisuuden. Sitä paitsi kaikista onnellisin elämä on täynnä kiihtymystä ja ongelmia – silloin kun elämä on onnellinen kipujen puuttumisen vuoksi.” (ks. nro 525 ja sitä seuraavat)

867. Mistä tulee ilmaisu ”syntyä suotuisan tähden alla”?

”Vanhasta taikauskosta, joka satoi tähdet kunkin ihmisen kohtaloon. Se on vertauskuva, jonka suhteen jotkut ihmiset tekevät tyhmästi ottamalla sen kirjaimellisesti.”

Tulevaisuuden tunteminen

868. Voiko tulevaisuus olla ihmiselle paljastettu?

”Periaatteessa tulevaisuus on ihmiselle tuntematon, ja ainoastaan harvoissa ja erityisluonteisissa tapauksissa Jumala sallii, että se tulee paljastetuksi.”

869. Minkä takia tulevaisuus pysyy ihmiselle tuntemattomana?

*”Jos ihminen tuntisi tulevaisuuden, hän hoitaisi huonosti tämän hetken eikä työskentelisi samalla vapaudella, jolla nyt työskentelee (tuntematta tulevaisuutta), koska häntä hallitsisi ajatusmalli, jonka mukaan olisi tarpeetonta olla huolissaan tapahtumasta tai pyrkiä estämään tapahtuma, jonka täytyy tapahtua. Jumala halusi, että näin ei olisi, jotta kukin kulkisi asioiden toteutukseen, **jopa niiden asioiden toteutukseen, joita vastaan haluaisi asettua.** Näin ollen usein te itse valmistelette tapahtumat, jotka tapahtuvat teidän elämänne aikana, sitä itse aavistamatta.”*

870. Mutta jos on soveliaista, että tulevaisuus säilyy tuntemattomana, miksi Jumala sallii, että se joillakin kerroilla paljastetaan?

”Hän sallii sen, kun tulevien asioiden näkeminen ennalta helpottaa jonkin asian suorittamista sen sijaan, että se olisi esteenä sille. Tämä vie ihmisen toimimaan erilaisella tavalla kuin hän toimisi, jos hänelle ei olisi annettu paljastusta. Usein tämä on koetus. Ennakkoaavistus jostakin tapahtumasta voi saada syntymään enemmän tai vähemmän hyviä ajatuksia. Joku ihminen voi esimerkiksi saada tietää, että hän tulee vastaanottamaan perinnön, jota ei ole ottanut huomioon. Tämän asian paljastuminen voi herättää hänessä ahneuden suurempiin maallisiin nautintoihin ilosta sekä toiveen omistaa perintö nopeammin, ja hän ehkä toivoo sen henkilön kuolemaa, joka tulee hänelle perinnön jättämään. Tämä ennakkoaavistus voi myös herättää hyviä tunteita ja jalomielisiä ajatuksia. Jos ennustus ei toteudu, silloin siinä on toinen koetus, joka muodostuu tavasta, jolla kestää pettymyksen. Tästä huolimatta hänessä ei kuitenkaan tule olemaan vähemmän meriittiä tai vikaa hyvien ja pahojen ajatusten vuoksi, joita ennakkoaavistus tapahtumasta sai hänessä syntymään.”

871. Koska Jumala tietää kaiken, Hän tuntee, tuleeko ihminen menehtymään tietyssä koetuksessa vai ei. Mikä näin ollen on tarve tälle koetukselle, kun se ei kerran lisää mitään siihen, mitä Jumala jo tietää tämän ihmisen elämästä?

”Tämä on sama kuin kysyisi, miksi Jumala ei luonut ihmistä täydellisenä ja viimeisteltyinä (ks. nro 119). Miksi ihminen käy läpi lapsuuden ennen kuin saapuu aikuisuuteen (ks. nro 379)? Koetuksen päämääränä ei ole antaa Jumalalle selvitystä tämän ihmisen meriitistä, koska Jumala tietää täydellisesti, minkä arvoinen hän on, vaan antaa ihmiselle kaikki vastuu toimistaan, kun hänellä kerran on vapaus tehdä tai olla tekemättä. Koska ihminen voi valita hyvän ja pahan välillä, koetuksen seurauksena on asettaa hänet pahojen houkutusten eteen ja tarkistaa kaikki kestävyysmeriitit. Vaikka Jumala tietää ennalta käsin sen, tuleeko ihminen menestymään hyvin vai ei, Jumala ei voi oikeudenmukaisuudessaan rankaista eikä palkita ihmistä teosta, jota ei ole vielä tehty.”

Näin tapahtuu ihmisten keskuudessa. Vaikka joku oppilas olisi kuinka kyvykäs, ja vaikka varmuus hänen opintomenestyksestään olisi kuinka suuri, hänelle ei myönnetä minkäänlaista oppiarvoa ilman koetta, siis ilman koetusta. Samalla tavalla tuomari ei tuomitse syytettyä muuten kuin suoritettuun tekoon perustuen, ei siis perustuen ennusteeseen, että hän voi tai hänen todennäköisesti täytyisi suorittaa tämä teko.

Mitä enemmän käsittelee seurauksia, joita ihmisen tulevaisuuden tuntemisesta tulisi, sitä paremmin näkee, kuinka tietävä Luoja oli pitäessään tulevaisuuden ihmiseltä piilossa. Varmuus onnellisesta tapahtumasta työntäisi ihmisen toimettomuuteen. Varmuus onnettomasta tapahtumasta täyttäisi hänet masennuksella. Molemmissa tapauksissa hänen voimansa lamautuisivat. Sen takia ihmiselle ei näytetä tulevaisuutta muuten kuin *päämääränä*, joka hänen täytyy ponnisteluillaan saavuttaa mutta tietämättömänä tiestä, joka hänen täytyy kulkea saavuttaakseen päämääränsä. Kaikkien tiellä olevien tapahtumien tunteminen lamauttaisi aloitteet ja valinnanvapauden. Ihminen jättäytyisi ajautumaan tapahtumien väistämättömään kulkuun harjoittamatta kykyjään. Kun jonkin hyvän asian menestys on varmistettu, kukaan ei enää huolehdi siitä.

Teoreettinen yhteenveto ihmisten tekojen syistä

872. Valinnanvapauden kysymys voidaan tiivistää näin: ihminen ei ole väistämättömästi pahaan päin suuntautunut. Teot, joita hän harjoittaa, eivät ole ennalta määrättyjä; rikokset, joita hän tekee, eivät johdu kohtalon tuomiosta. Hän voi koetukseen ja hyvitykseen valita elämän, jossa hän tulee vedetyksi rikokseen joko sen kautta, kenen keskuuteen hänet on asetettu elämään tai äkkinäisten olosuhteiden kautta. Kuitenkin hän on aina vapaa toimimaan tai olemaan toimimatta. Näin ihmisen *Hengellä*^[2] on valinnanvapautta ruumiillisten elämiensä välisenä aikana tulevan ruumiillisen elämän ja sen koetuksien valinnoissa. Lisäksi ihmisen *Hengellä*^[2] on valinnanvapautta ruumiillisen elämän aikana

langeta niihin kiusauksiin tai vastustaa niitä houkutuksia, joihin oli itsensä vapaaehtoisesti altistanut. Kasvatuksen tulisi taistella näitä pahoja taipumuksia vastaan, ja se tulee taistelemaan pahoja taipumuksia vastaan hyödyllisesti, kun se perustuu ihmisen moraalisen luonteen syventyneeseen tutkiskeluun. Näiden moraalista luonnetta hallitsevien lakien tuntemisen kautta ihminen tulee muuntamaan moraalista luonnettaan, kuten hän muuntaa älykyyttään ohjeistuksen kautta ja mielialaansa puhtauden kautta.

Ollessaan materiasta irtaantuneena *Henkenä*^[2] edellisen kuolemansa ja seuraavan jälleensyntymänsä välisenä aikana *Henki*^[2] suorittaa valinnan tulevista ruumiillisista elämistä sen kehityksen tason mukaan, johon se on saapunut, ja ennen kaikkea tästä, kuten olemme sanoneet, koostuu sen valinnanvapaus. *Ruumiillistuminen*^[17] eli ruumiilliseen elämään tuleminen ei lopeta tätä vapautta. Jos *Henki*^[2] antautuu materian vaikutuksen viemäksi, se menehtyy itselleen valitsemisissaan koetuksissa, ja voittaakseen koetukset se voi kutsua apuun Jumalaa ja hyviä *Henkiä*^[2]. (ks. nro 337)

Ilman vapaata valintaa ihminen ei olisi syyllinen pahaan harjoittaessaan eikä vastaavasti meriitillinen harjoittaessaan hyvää. Tämä on maailmassa tiedostettu samalla tavalla, niin että moittiminen tai kehuminen suhteutuvat aikomukseen eli toisin sanottuna tahtoon. Se, joka sanoo tahtovansa, kertoo myös vapaudestaan. Sen takia ihminen ei voi etsiä minkäänlaista tekosyytä rikoksilleen ruumiistaan olematta järjenvastainen, luopumatta inhimillisestä tilastaan ja yhdenmukaistamatta itseään villieläinten kanssa. Jos näin on pahan suhteen, näin on myös suhteessa hyvään. Mutta kun ihminen harjoittaa hyvää, hänellä on suuri huoli laskea se omaksi meriitikseen, eikä hän aseta kiitosta elimilleen. Tämä todistaa, että ihminen ei vaistonvaraisesti luovu, huolimatta tiettyjen filosofisten järjestelmien kannattajien mielipiteestä, kaikista suurenmoisimmasta lajinsa etuoikeudesta: ajattelun vapaudesta.

Väistämättömyys, kuten kansanomaisesti on ymmärretty, olettaa ennalta määrätyn ja kumoamattoman päätöksen kaikille elämän tapahtumille, mikä tahansa onkaan niiden tärkeys. Jos asioi-

den järjestys olisi sellainen, ihminen olisi kuin kone vailla tahtoa. Mitä hyötyä älykkyydestä olisi hänelle, kun kaikki teot olisivat kohtalon voimasta vaihtelemattomasti määrättyjä? Jos tällainen oppi olisi totuudenmukainen, se olisi kaiken moraalisen vapauden tuho. Näin ihmisellä ei olisi vastuuta eikä sen seurauksena hyvää tai pahaa, ei rikoksia eikä hyveitä. Ei ole mahdollista, että ylitse kaiken oikeudenmukainen Jumala rankaisisi luomuksiaan rikkeistä, joiden tekeminen ei riipu heistä tai palkitsisi hyviä tekoja, joista heillä ei olisi minkäänlaista meriittiä. Sen lisäksi, tällainen laki olisi kehityksen lain kieltämistä niin kauan kuin ihminen, odottaen kaikkea tuuriltaan, ei yrittäisi mitään asemansa parantamiseksi, kun ei kuitenkaan voisi tulla enemmän eikä vähemmäksi.

Väistämättömyys ei kuitenkaan ole merkitykseltään tyhjä sana. Se on ihmisen maanpäällisessä asemassa ja hänen harjoittamassaan toimessa, seurauksena sentyyppiselle elämälle, jonka *Henkenä*^[2] valitsi *koetukseeseen, hyvitykseen* tai *elämäntehtävään/missiokseen*. Ihminen kärsii väistämättömästi kaikista tämän elämän hankaluuksista ja kaikista hänelle ominaisista hyvistä ja pahoista *taipumuksista*. Mutta tähän loppuu väistämättömyys, koska hänen tahdostaan riippuu, antautuuko hän näille taipumuksille vai ei. *Nämä tapahtumat ovat pienimpiä tapahtumia myöten johdannaisia olosuhteista, joita ihminen luo itse teoillaan ja joissa Henget*^[2] voivat vaikuttaa ihmisille ehdottamiensa ajatusten kautta. (ks. nro 459)

Tämän vuoksi väistämättömyyttä on kohtaamissamme tapahtumissa, jotka ovat seurauksia valinnoista, joita *Henki*^[2] teki koskien ruumiillista elämäänsä. Näiden tapahtumien seurauksissa ei kuitenkaan voi olla väistämättömyyttä, koska ihminen voi muuttaa tapahtumien suuntaa varovaisuutensa kautta. *Lisäksi, väistämättömyyttä ei koskaan ole olemassa moraalisen elämän teoissa.*

Ihminen on absoluuttisesti ja taipumattomasti alistettu väistämättömyyden lakiin kuolemassa, koska hän ei voi paeta pysähdystä, joka merkitsee hänelle elämän loppua, eikä kuolemisen

tapaa, jonka täytyy keskeyttää häneltä elämän kulku.

Kansanomaisen opin mukaan ihminen saa kaikki taipumuksensa itseltään ja ne ovat lähtöisin fyysisestä ruumiista, josta ihmisellä ei voi olla minkäänlaista vastuuta. Taipumukset voisivat tällöin olla lähtöisin myös ihmisen omasta luonteesta, josta voisi myös etsiä tekosyytä virheilleen omasta näkökulmastaan sanoen, että virheet eivät ole hänen vikansa, koska hänet on tehty sellaiseksi. *Spiritistinen oppi*^[1] on selvästi moraalisempi. Se myöntää ihmisessä kokonaisvaltaisen valinnanvapauden ja jättää hänelle kaiken vastuun, jos hän tekee pahaa tai antaa periksi ulkopuoliselle ja pahalle ehdotukselle. Näin on, koska tämä oppi tunnistaa ihmiselle vallan vastustaa pahoja ehdotuksia, ja tämä on selvästi paljon helpompaa kuin taistella omaa luonnettaan vastaan. Näin ollen vastustamatonta viettelystä pahaan ei *spiritistisen opin*^[1] mukaan ole. Ihminen voi aina sulkea korvansa piilotetulta ääneltä, joka puhuu syvällä hänen sisällään johdattaen häntä pahaan. Samoin hän voi sulkea korvansa fyysiseltä, hänelle puhuvalta ääneltä. Hän pystyy tähän tahtonsa avulla, pyytämällä Jumalalta tarvittavaa voimaa ja pyytämällä tähän tarkoitukseen hyvien *Henkien*^[2] apua. Sen Jeesus opetti meille ylevässä *Isä meidän -rukouksessa*, kun Hän laittaa meidät sanomaan: ”Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.”

Tämä teoria meidän tekojemme syistä tulee selvästi näkyviin kaikesta opetuksesta, mitä *Henget*^[2] ovat meille antaneet. Teoria ei ole ainoastaan ylevä moraalissaan, vaan lisäämme myös, että se nostattaa ihmistä hänen omasta näkökulmastaan. Se näyttää ihmisen vapaana ravistautumaan irti *obsession*^[19] ikeestä kuten ihminen on vapaa sulkemaan kotinsa hankalilta ihmisiltä. Ihminen ei ole yksinkertainen kone, joka toimii itsestään riippumattoman tahdon impulssista. Hän on järjellinen olento, joka kuulee, harkitsee ja valitsee vapaasti kahdesta neuvosta yhden. Lisäämme, että tästä huolimatta ihminen ei ole vailla omaa aloitettaan, ei toimi vähemmän oman impulssinsa mukaisesti, koska hän on todellakin ainoastaan *ruumiillistunut*^[17] *Henki*^[2], joka säilyttää ruumiillisessa päällysteessään hyvät ominaisuutensa ja vikansa,

jotka hänellä oli *Henkenä*^[2] ollessaan. Tämän vuoksi tekemiemme virheiden alkulähde on oman *Henkemme*^[2] epätäydellisyys. *Henki*^[2] ei ole vielä saavuttanut moraalista ylemmyyttä, jonka se eräänä päivänä tulee saavuttamaan, mutta tämänkään takia *Hengellä*^[2] ei ole vähemmän valinnanvapautta. Ruumiillinen elämä on annettu ihmiselle, jotta hän voisi puhdistua epätäydellisyyksistä koetusten kautta, joita hänen ruumiillisessa elämässä täytyy kestää. Juuri nämä epätäydellisyydet muuttavat hänet heikommaksi ja alttiimmaksi epätäydellisten *Henkien*^[2] ehdotuksille, jotka käyttävät näitä ihmisten epätäydellisyyksiä hyväkseen saadakseen heidät menehtymään ruumiillisen elämän taistoissa, joihin he ryhtyvät. Jos ihminen pääsee tästä taistosta voittajana, hän kohoaa; jos hän menehtyy tässä taistelussa, hän pysyy siinä mihin oli saapunut, ei pahempana eikä parempana. Se on koetus, joka hänen täytyy aloittaa uudelleen, ja voi olla, että hän tulee kuluttamaan siihen pitkän ajan. Mitä enemmän ihmisen *Henki*^[2] puhdistuu, sitä enemmän vähenevät hänen heikot puolensa ja sitä vähemmän hän tulee alttiiksi niille vaikutuksille, jotka yrittävät houkutellessa häntä pahaan. Ihmisen moraalinen voima kasvaa hänen kehittymisensä mukaisesti, ja pahat *Henget*^[2] kaikkooavat hänestä.

Kaikki enemmän tai vähemmän hyvät *Henget*^[2] muodostavat *ruumiillistuneina*^[17] ihmislajin, ja koska meidän maailmamme on yksi vähiten kehittyneistä maailmoista, täällä kohtaa enemmän pahoja kuin hyviä *Henkiä*^[2]. Siitä syystä näemme niin paljon pahuutta. Ponnistelkaamme siis kaikin voimin, jotta emme palaisi tähän maailmaan tämänhetkisen asemamme jälkeen ja jotta ansaitsisimme mennä parempaan maailmaan, erääseen niistä etuoikeutetuista maailmoista, joissa hyvyys vallitsee vailla vastustusta ja joissa emme muista käyntiämme nykyisessä maailmassa muuten kuin väliaikaisena karkotuksena.

Luku XI – Oikeuden, rakkauden ja hyväntekeväisyyden laki

1. Oikeudenmukaisuus ja luonnolliset oikeudet –
2. Oikeus omaisuuteen. Ryöstö. – 3. Hyväntekeväisyys ja lähimmäisenrakkaus – 4. Äidin ja lapsen rakkaus

Oikeudenmukaisuus ja luonnolliset oikeudet

873. Onko oikeudenmukaisuuden tunne luonnossa, vai onko se hankittujen ajatusmallien tulosta?

”Se on sillä tavalla luonnossa, että teitä kuohuttaa ajatusmalli epäoikeudenmukaisuudesta. Epäilemättä moraalinen edistys kehittää tätä tunnetta, mutta se ei luo sitä. Jumala asetti sen ihmisen sydämeen. Siitä seuraa, että yksinkertaisilla ja sivistymättömillä ihmisillä on usein tarkempi käsitys oikeudenmukaisuudesta kuin niiden keskuudessa, joilla on hyvin paljon tietoa.”

874. Kun oikeudenmukaisuus on eräs luonnonlaki, kuinka selittyi se, että ihmiset ymmärtävät sen niin erilaisilla tavoilla? Yhdet pitävät oikeudenmukaisena sitä, mikä näyttää muille epäoikeudenmukaiselta.

”Näin tapahtuu, koska usein teitä sekoittavat intohimot, jotka muuntavat tätä oikeudenmukaisuuden tunnetta. Samoin tapahtuu suurimmalle osalle muita luonnollisia tunteita, ja se saa ihmiset näkemään asiat vääristoryneestä näkökulmasta.”

875. Kuinka oikeudenmukaisuuden voi määritellä?

”Oikeudenmukaisuus koostuu kunkin oikeuksien kunnioittamisesta.”

a) Mikä määrittää nämä oikeudet?

”Kaksi asiaa: ihmisen laki ja luonnonlaki. Tehtyään lakinsa tapoihinsa ja luonteenpiirteisiinsä soveltuviksi, nämä lait vahvistivat oikeuksia, jotka saattoivat vaihdella kehityksen ja tuntemuksien mukaan. Nähkää tänään lakinne, jotka eivät ole täydellisiä, jotka oikeuttavat samaan kuin keskiajan lait. Kuitenkin nämä ikivanhat oikeudet, jotka näyttävät teille hirviömäisiltä, näyttivät aikoinaan oikeudenmukaisilta ja luonnollisilta. Ihmisten määräämä oikeus ei siis ole aina oikeudenmukainen. Sen lisäksi, tämä oikeus säätelee ainoastaan muutamia yhteisöllisiä suhteita, kun taas yksityisessä elämässä on suunnaton joukko tekoja, joihin yltää ainoastaan omantunnon tuomio.”

876. Kun asetetaan sivuun se, mitä ihmisen laki pyhittää, mikä on oikeudenmukaisuuden lain perusta luonnonlain mukaan?

*”Kristus sanoi: ”**Tahtokaa toisillenne mitä haluaisitte itsellenne.**” Jumala asetti ihmisen sydämeen kaiken todellisen oikeuden säännön, että kukin tahtoo nähdä oikeutensa kunnioitettuna. Kun ihminen on epä tietoinen siitä, kuinka menetellä samankaltaisensa kanssa tietyissä annetuissa olosuhteissa, hän voi miettiä, kuinka hän haluaisi itsensä kanssa meneteltävän samanlaisessa tilanteessa. Jumala ei olisi voinut antaa turvallisempaa opasta kuin omantunnon.”*

Todellisen oikeuden kriteeri on itse asiassa haluta toisille sitä, mitä itselleen haluaisi, eikä haluta itselleen sitä, mitä haluaisi muille, mikä ei olisi täysin sama asia. Koska ei ole luonnollista, että joku haluaisi pahaan itselleen ja kukin ottaa malliksi henkilökohtaisen toivomuksensa, on ilmeistä, että kukaan ei koskaan tule haluamaan kaltaiselleen muuta kuin hyvää. Ihminen on kaikkina aikoina ja kaikissa uskomuksissa pyrkinyt tekemään niin, että päällimmäisenä olisi hänen henkilökohtainen oikeutensa. **Kristinuskon ylevyys on ollut siinä, että se ottaa henkilökohtaiset oikeudet lähimmäisen oikeuksien perustaksi.**

877. Syntyykö ihmisen tarpeesta elää yhteisössä hänelle erityi-

siä velvollisuuksia?

”Kyllä, ja kaikista ensimmäiseksi on kunnioitettava kaltaisensa oikeuksia. Se, joka kunnioittaa näitä oikeuksia, tulee aina olemaan oikeudenmukainen. Teidän maailmassanne, jossa niin monet ihmiset eivät harjoita oikeudenmukaisuuden lakia, kukin käyttää koston lakia. Tämä on syy häiriinnyksen ja sekaannuksen tilalle, jossa ihmisten yhteisöt elävät. Sosiaalinen elämä myöntää luvan oikeuksiin ja pakottaa vastavuoroisiin velvollisuuksiin.”

878. Kun ihminen voi erehtyä oikeuksiensa laajuuden suhteen, mikä saa hänet tuntemaan oikeuksiensa rajat?

”Se on oikeuden raja, jonka tunnistaa kaltaiselleen suhteessa itseensä identtisissä olosuhteissa ja vastavuoroisesti.”

a) Mutta jos kukin myöntää itselleen samanlaiset oikeudet kuin kaltaiselleen, miksi muuttuu alaisuus suhteessa esimieheen? Eikö se olisi kaikkien valtojen sekasorto?

”Luonnolliset oikeudet ovat samat kaikille ihmisille kaikista vaatimattomimmasta asemasta kaikkein korkeimpaan asemaan. Jumala ei tehnyt toisia puhtaammasta ”aineesta” kuin toisia, ja kaikki ovat Hänen silmissään samanarvoisia. Nämä oikeudet ovat ikuisia. Ihmisen perustamat oikeudet kuolevat instituutioidensa myötä. Sen lisäksi kukin tuntee hyvin voimansa tai heikkoutensa ja tulee aina kunnioittamaan niitä, jotka ansaitsevat kunnioituksen hyveillään ja tietämyksellään. On tärkeää korostaa tätä, jotta itseään ylempinä pitävät tunnistavat velvollisuutensa ansaitakseen nämä arvonannot. Alaisuutta ei tulla pitämään huonossa valossa, kun auktoriteetti perustuu tietämykseen.”

879. Minkälainen on sellaisen ihmisen luonne, joka harjoittaa oikeudenmukaisuutta kaikessa puhtaudessaan?

”Todellisen oikeudenmukainen, Jeesuksen esimerkin mukaan, ottaen huomioon, että hän harjoittaisi myös lähimmäisenrakautta ja hyvänntekevääsyyttä¹⁸¹, joita ilman ei ole todellista oikeudenmukaisuutta.”

Oikeus omaisuuteen. Ryöstö

880. Mikä on ensimmäinen kaikista luonnollisista ihmisen oikeuksista?

”Se on elämisen oikeus. Sen takia kenenkään ei pidä hyökätä kaltaisensa elämää vastaan eikä tehdä sellaista, mikä voisi vahingoittaa toisen ruumiillista elämää.”

881. Antaako elämisen oikeus ihmiselle oikeuden kasata omaisuutta, joka sallii hänen levätä, kun hän ei voi enää työskennellä?

”Kyllä, mutta hänen täytyy tehdä se perheessä kuten mehiläinen, rehellisen työn kautta, eikä kasata omaisuutta kuten itsekäs ihminen. On itse asiassa olemassa eläimiä, jotka antavat esimerkiksi kaukonäköisyydestä.”

882. Onko ihmisellä oikeus puolustaa omaisuutta, jonka on onnistunut työllään keräämään?

”Eikö Jumala sanonut: ”Älä varasta”? Ja eikö Jeesus sanonut: ”Antakaa Caesarille se mikä on Caesarin”?

Se, mitä ihminen rehellisen työn kautta kerää, muodostaa hänelle oikeutetun omaisuuden, jota hänellä on oikeus puolustaa, koska työn tuloksena saatu omaisuus on luonnollinen oikeus, yhtä oikeutettu kuin oikeus työskennellä ja elää.

883. Onko halu omistaa luonnollinen?

”Kyllä, mutta kun ihminen haluaa omistaa ainoastaan itse ja henkilökohtaiseksi nautinnoksi, se on itsekkyyttä.”

a) Eikö halu omistaa ole kuitenkin oikeutettu, kun omistaa elämiseen tarvittavan eikä tarvitse muiden tukea?

”On kyltymättömiä ihmisiä, jotka keräävät omaisuutta ilman hyötyä kenellekään tai ainoastaan tyydyttääkseen intohimojaan. Luuletteko, että Jumala katsoo tätä hyvällä? Se, joka päinvastoin kerää työllään tavoitteenaan auttaa kaltaisiaan, harjoittaa

rakkauden ja hyväntekeväisyyden^[18] lakia, ja hänen työnsä on Jumalan siunaama.”

884. Mikä on oikeutetun omaisuuden ominaispiirre?

”Oikeutettu omaisuus on hankittu ainoastaan aiheuttamatta vahinkoa toiselle.” (ks. nro 808)

Kieltäen meitä tekemästä muille sitä, mitä emme halua meille tehtävän, rakkauden ja oikeudenmukaisuuden laki kieltää meiltä omaisuuden hankkimisen millä tahansa keinoilla, jotka ovat vastoin tätä lakia.

885. Onko oikeus omaisuuteen rajaton?

”Kaikki oikeutetusti hankittu muodostaa epäilemättä omaisuuden. Mutta kuten olemme sanoneet, koska ihmisten lainsäädäntö on epätäydellinen, siinä on paljon sovinnaisia oikeuksia, jotka oikeudenmukaisuuden laki kieltää. Tämän takia lakeja uudistetaan sitä mukaa kun kehitystä tapahtuu ja oikeus ymmärretään paremmin. Se, mikä yhtenä vuosisatana näyttää täydelliseltä, näyttää seuraavalla vuosisadalla barbaariselta.” (ks. nro 795)

Hyväntekeväisyys ja lähimmäisenrakkaus

886. Mikä on sanan *hyväntekeväisyys*^[18] todellinen tarkoitus, kuten Jeesus sen ymmärsi?

”Hyväntahtoisuus kaikkia kohtaan, armahtavaisuus toisten epätäydellisyyksiä kohtaan ja loukkausten anteeksiantaminen.”

Rakkaus ja *hyväntekeväisyys*^[18] ovat täydennystä oikeudenmukaisuuden lakiin, koska *rakastaa* lähimmäistään on tehdä hänelle kaikki hyvä, mikä on meille mahdollista ja mitä haluaisimme meille tehtävän. Tämä on seuraavien Jeesuksen sanojen tarkoitus: **”Rakastakaa toisianne niin kuin veljiänne.”**

Hyväntekeväisyys^[18] ei Jeesuksen mukaan rajoitu almuihin, vaan se sisältää kaikki suhteet, joissa kohtaamme itsemme kal-

taistemme kanssa, ovat he sitten meidän alaisiamme, samanarvoisia tai meitä ylempänä. *Hyväntekeväisyys*^[18] määrää armah tavaisuuteen, koska armahtavuutta me itse tarvitsemme, ja se kieltää häpäisemästä onnettomia, mikä on vastoin sitä, mitä on totuttu tekemään. Jos joku rikas ihminen esittäytyy, hän saa kaikki huomiot ja kunnianosoitukset. Jos hän on köyhä, näytetään ajattelevan, että hänen vuokseen ei tarvitse vaivautua. Kuitenkin mitä valitettavampi on köyhän asema, sitä enemmän meidän täytyy ottaa hänet huomioon, ettemme lisäksi häpäisemällä hänen epäonneaan. Todellakin, hyvä ihminen pyrkii kohottamaan alaistensa omanarvontuntoa pienentämällä heidät erottavaa etäisyyttä.

887. Jeesus sanoi myös: ”**Rakastakaa jopa vihollisianne.**” Eikö kuitenkin vihollisten rakastaminen ole meidän luonnollisia taipumuksiamme vastaan, ja eikö vihamielisyys tule *Henkien*^[2] keskuudessa sympatian puutteesta?

”On totta, että kukaan ei voi tuntea vihollisiaan kohtaan hel- lää ja innokasta rakkautta. Sitä Jeesus ei tarkoittanut. Rakastaa vihollisiaan on antaa heille anteeksi ja vastata pahaan hyvällä. Joka näin menettelee, muuttuu vihollistaan ylevämmäksi, kun taas koston pyrkivä asettuu vihollisten alapuolelle.”

888. Mitä tulee ajatella almusta?

*”Ihmiset, jotka ovat alistettuja pyytämään almua, alentuvat fyysisesti ja moraalisesti; he tavallaan turmeltuvat. Jumalan lakiin ja oikeudenmukaisuuteen perustuvan yhteiskunnan täytyy tarjota elinolosuhteet **heikoille** ilman, että heikkoja häpäistään. Teidän täytyy tukea työhön kykenemättömien olemassaoloa ilman, että heidän elämänsä jätetään **sattumien armolle** ja joidenkin henki- löiden hyväntahtoisuuden varaan.”*

a) Pidätkö almujen antamista moitittavana?

”Emme; se, mikä ansaitsee moitteen, ei ole almu vaan tapa, jolla almu yleensä annetaan. Hyväntahtoinen ihminen, joka ymmärtää hyväntekeväisyyden^[18] Jeesuksen mukaan, menee tapaa-

maan onnettomia odottamatta, että hänelle ojennetaan kättä.

*Todellinen hyväntekeväisyys^[18] on aina hyväntahtoista ja suo-
peaa; se on yhtä paljon tekemisessä kuin tavassa, jolla sitä har-
joitetaan. Hellyydellä tehdyllä palveluksella on kaksinkertainen
arvo. Jos palvelus tehdään ylimielisesti, voi olla, että tarve pa-
kottaa vastaanottajan hyväksymään almun, mutta hänen sydä-
mensä ei siitä vähääkään liikutu.*

*Muistakaa myös, että Jumalan silmissä komeilu pyyhkii pois
hyvän työn meriitin. Jeesus kertoi: ”Olkoon vasen kätenne tie-
tämättä, mitä oikea käsi tekee.” Tällä tavalla Hän opetti teitä
olemaan himmentämättä hyväntekeväisyyttä^[18] ylpeydellä.*

*On tarpeen erottaa itse almu hyväntekeväisyydestä^[18]. Se, joka
pyytää, ei ole aina kaikista apua tarvitsevin. Pelko häpäisemi-
sistä pidättää todellista köyhää, joka usein kärsii valittamatta.
Todellinen humaani ihminen ymmärtää mennä etsimään häntä
komeilematta.*

*Rakastakaa toisianne niin kuin itseänne, siinä on koko laki, ju-
malallinen laki, jonka kautta Jumala hallitsee maailmoja. Rak-
kaus on puoleensa vetämisen laki elollisille ja järjestäytyneille
olennoille; vetovoima on rakkauden laki elottomalle materialle.*

*Älkää koskaan unohtako, että Henki^[2], mikä tahansa onkin sen
edistyneisyyden taso tai tilanne ruumiillisessa elämässä tai ruu-
miillisten elämien välisenä aikana, on aina asetettuna ylemmän,
sitä ohjaavan ja kehittävän Hengen^[2] sekä alemman Hengen^[2] vä-
liin, jonka kanssa sen täytyisi suorittaa nämä samat velvollisuu-
det. Harjoittakaa siis hyväntekeväisyyttä^[18] eikä ainoastaan sitä
hyväntekeväisyyttä^[18], jossa te kylmästi annatte lantin taskusta
sille, joka sitä teiltä uskaltaa pyytää, vaan menkää tapaamaan
tunteettomia köyhiä. Olkaa armeliaita kaltaistenne vikoja koh-
taan. Sen sijaan että halveksisitte tietämättömyyttä ja paheita,
ohjeistakaa tietämättömiä ja moralisoikaa paheellisia. Olkaa
lempeitä ja hyväntahtoisia kaikille alapuolellanne oleville, jopa
luojan kaikista vähäpätöisimmille luomuksille, ja näin tulette
noudattamaan Jumalan lakia.”*

Pyhä Vicente de Paulo

889. Eikö ole ihmisiä, jotka ovat omasta syystä kerjäämään tuomittuja?

”Epäilemättä, mutta jos heille olisi annettu hyvä moraalinen kasvatus Jumalan lain harjoittamiseen, he eivät olisi kaatuneet liiallisuuksiin, jotka ovat heidän menehtymisensä syy. Ennen kaikkea tästä riippuu teidän planeettanne kehittyminen.” (ks. nro 707)

Äidin ja lapsen rakkaus

890. Onko äidinrakkaus hyve vai vaistonvarainen tunne, joka on yleinen sekä ihmisten että eläinten keskuudessa?

”Se on molempia. Luonto antoi äidille rakkauden lapsiinsa tarkoituksenaan lasten säilyminen. Eläimessä tämä rakkaus rajoittuu materiaaliin tarpeisiin ja lakkaa, kun huolenpito tulee tarpeettomaksi. Ihmisessä se kestää koko elämän ja käsittää kiintymyksen ja uhrautuvaisuuden, jotka ovat hyveitä. Se säilyy jopa kuoleman yli ja seuraa lasta jopa haudan toiselle puolelle. Näette hyvinkin, että se on erilaista kuin eläinten äidinrakkaus.” (ks. nro:t 205–238)

891. Kun äidinrakkaus on olemassa luonnostaan, kuinka on äitejä, jotka inhoavat lapsiaan usein jopa heidän lapsuudestaan lähtien?

”Joissakin tapauksissa se on koetus, jonka lapsen Henki^[2] valitsi tai hyvitys, jos tämä lapsi on ollut aikaisemmassa elämässään huono isä, ilkeä äiti tai paha lapsi (ks. nro 392). Kaikissa tapauksissa paha äiti voi olla vain pahan Hengen^[2] elävöittäjä ja pyrkii luomaan vaikeuksia lapselleen, jotta lapsi menehtyisi tahtomassaan koetuksessa. Tämä luonnonlakien rikkominen ei kuitenkaan jää rankaisematta, ja lapsen Henki^[2] tullaan palkitsemaan voittamistaan esteistä.”

892. Kun lapset aiheuttavat murheita vanhemmilleen, eikö vanhemmilla ole tässä tosiasiallisessa syy olla antamatta lapsilleen hel-

lyyttä, jota he antaisivat päinvastaisessa tilanteessa?

”Ei, koska lapsi on vanhemmille luotettu taakka ja heidän tehtävänsä on ponnistella ohjatessaan lapsiaan hyvään (ks. nro:t 582–583). Tämän lisäksi nämä harmit ovat usein seurausta pahoista taipumuksista, joiden vaikutteille vanhemmat jättivät lapsensa alttiiksi kehdosta lähtien.

Luku XII – Moraalinen täydellisyys

1. Hyveet ja paheet – 2. Intohimot – 3. Itsekkyys –
4. Hyväntahtoisen ihmisen luonteenpiirteet –
5. Itsensä tunteminen

Hyveet ja paheet

893. Mikä on meriitillisin kaikista hyveistä?

”Jokaisella hyveellä on sille ominainen meriitti, koska ne kaikki osoittavat kehitystä hyvälle tielle. Siinä on aina hyvettä, kun on vapaaehtoisesti vastarinnassa pahoja taipumuksia vastaan. Hyveen ylevyys on kuitenkin henkilökohtaisen intressin uhraamisessa lähimmäisen eduksi ilman taka-ajatuksia. Kaikista meriitillisintä on se, mikä perustuu kaikista pyyteettömimpään hyvän-tekeväisyyteen^[18].”

894. On olemassa ihmisiä, jotka tekevät spontaanisti hyvää ilman, että heidän tarvitsisi voittaa minkäänlaisia vastakkaisia tunteita. Onko heillä yhtä paljon meriittiä kuin sellaisilla henkilöillä, joiden täytyy taistella omaa luonnettaan vastaan ja voittaa oman luonteensa?

”He, joiden ei tarvitse taistella, ovat jo kehittyneet. He taistelivat toisena aikana ja voittivat. Sen takia hyvät tunteet eivät vaadi heiltä minkäänlaista ponnistelua ja heidän toimensa näyttävät helpoilta. Hyvyys on tullut heille jo tavaksi. Heitä pitää kunnioittaa kuten korkean aseman saavuttaneita vanhoja sotureita.

Koska olette vielä kaukana täydellisyydestä, nämä esimerkit hämmästyttävät teitä suuren vastakohtaisuutensa takia, ja sitä enemmän niitä ihaillette, mitä harvinaisempia ne ovat. Tietäkää kuitenkin, että teidän maailmaanne kehittyneemmissä maail-

moissa se, mikä muodostaa poikkeuksen teidän maailmassanne, on normaalia. Niissä maailmoissa hyvän tunne on spontaani, koska siellä asuu ainoastaan hyviä Henkiä^[2]. Siellä ainoastaan yksi paha aikomus olisi hirviömäinen poikkeus. Sen vuoksi ihmiset ovat siellä onnellisia. Maa tulee olemaan samanlainen, kun ihmiskunta on muuttunut ja ymmärtää harjoittaa hyväntekeväisyyttä^[18] sen todellisessa tarkoituksessa.”

895. Kun asetetaan sivuun viat ja paheet, joista kukaan ei voi erehtyä, mikä on kaikista tyypillisin merkki epätäydellisyydestä?

”Henkilökohtainen intressi. Usein moraaliset kyvyt ovat kuin kuparisen esineen kultaus, joka ei kestä kiven osumaa. Ihmisellä voi olla todellisia hyviä ominaisuuksia, jotka saavat koko maailman pitämään häntä hyväntahtoisena ihmisenä. Mutta vaikka nämä hyvät ominaisuudet merkitsevät kehitystä, ne eivät aina kestä tiettyjä koetuksia, ja pieninkin itserakkauten häiriö voi riittää paljastamaan hänen todellisen luonteensa.

Todellinen pyyteettömyys on vielä niin harvinaista maan päällä, että kun sitä ilmenee, kaikki ihailevat sitä niin kuin se olisi ilmiö.

Materialistisiin asioihin kiintyminen muodostaa huomattavan merkin alemmuudesta, koska mitä enemmän ihminen kiinnittyy tämän maailman omaisuuteen, sitä vähemmän hän ymmärtää kohtaloaan. Pyyteettömyytensä kautta ihminen sitä vastoin todistaa katsovansa tulevaisuuttaan kehittyneemmästä näkökulmasta.”

896. On olemassa pyyteettömiä mutta arvostelukyvttömiä ihmisiä, jotka tuhlaavat omaisuuttaan ilman todellista hyötyä, ymmärtämättä käyttäen sitä järkevästi. Onko tällaisilla ihmisillä jonkinlainen meriitti?

”Heillä on meriitti pyyteettömyyden hyveestä mutta ei kuitenkaan siitä hyvästä, mitä he voisivat tehdä. Pyyteettömyys on hyve, mutta harkitsematon tuhlaavuus muodostuu aina vähintäänkin harkintakyvyn puutteesta. Rikkautta ei ole annettu yksille, jotta se tulisi lukituksi turvasäilöön, eikä sitä myöskään ole annettu

toisille tuuleen heitettäväksi. Se edustaa luottoa, josta yksien ja toisten täytyy tehdä tili, koska heidän täytyy vastata kaikesta hyvästä, mitä olisivat voineet tehdä mutta eivät tehneet. Heidän täytyy vastata kaikista kyynelistä, joita olisivat voineet pysäyttää rahalla, jonka antoivat niille, jotka eivät sitä tarvinneet.”

897. Vahingoittaako seuraava ajatus kehitystä, ja onko se moittittava: jos tekee hyvää näkemättä ennalta minkäänlaista takaisinmaksua maan päällä vain siinä toivossa, että tehty hyvä tullaan ottamaan lukuun toisessa elämässä ja että tulee itse silloin olemaan siellä paremmassa asemassa?

”Hyvä täytyy tehdä hyväntekeväisyyden^[18] vuoksi eli pyyteettömästi.”

a) Kaikki kuitenkin ruokkivat itseään hyvin luonnollisella toiveellaan kehittymisestä päästäkseen tämän elämän raskaista olosuhteista. Itse *Henget*^[2] opettavat meitä harjoittamaan hyvää tämän päämäärän kanssa. Onko siinä tapauksessa pahuutta ajatella, että hyvää harjoittaessamme voimme odottaa parempaa kuin mitä meillä on maan päällä?

”Ei todellakaan. Mutta se, joka tekee hyvää ilman taka-ajatuksia, ainoastaan nautinnosta miellyttää Jumalaa ja kärsivää lähimmäistään, kohdataan jo tietyllä kehityksen tasolla, joka sallii hänen saavuttaa onnellisuuden nopeammin kuin veljensä, joka selvästikin tekee hyvää laskelmallisesti eikä luonnollisen sydämensä hartauden ajamana.” (ks. nro 894)

b) Eikö tässä ole kyseessä toisistaan eroteltavat asiat; hyvä, jonka voimme tehdä lähimmäisellemme ja ponnistelut, jotka asetamme korjataksemme virheitämme? Ymmärrämme, että ei ole kovin meriitillistä tehdä hyvää sen ajatusmallin vuoksi, että tekemämme hyvä tullaan ottamaan huomioon seuraavassa elämässä. Olisiko se samalla tavalla osoitus alemmuudesta, jos parantaa tapansa, voittaa intohimonsa ja korjaa luonteenpiirteitensä tavoitteenaan lähestyä hyviä *Henkiä*^[2] ja kehittyä?

”Ei, ei. Kun sanomme ”tehkää hyvää”, se tarkoittaa ”olkaa hyväsydämisinä”. Jokainen toimii itsekäästi laskelmoidessaan,

mitä kukin hyvä työ voi hänelle tuottaa tulevassa tai maallisessa elämässä. Ihmisen halussa kehittyä lähestyäkseen Jumalaa ei kuitenkaan ole minkäänlaista itsekkyyttä, koska se on päämäärä, jota kaikkien täytyy tavoitella.”

898. Koska ruumiillinen elämä on ainoastaan väliaikainen käynti tässä maailmassa ja tulevaisuutemme täytyy olla suurin huolestus, onko hyödyllistä, että teemme ponnisteluja hankkiaaksemme tieteen tuntemuksia, jotka koskevat ainoastaan materiaalisia asioita ja tarpeita?

”Epäilemättä. Ensinnäkin tämä asettaa teidät asemaan, jossa pystytte auttamaan veljeänne. Toiseksi teidän Henkenne^[2] tulee nousemaan nopeammin, jos se on jo noussut älykkyydessä. Ruumiillisten elämien välisinä aikoina opitte tunnissa sen, mikä vaatii teiltä maan päällä vuosien opiskelua. Mikään tuntemus ei ole hyödytön. Kaikki tuntemukset auttavat kehityksessä enemmän tai vähemmän, koska täydellisen Hengen^[2] täytyy tietää kaikki. Ja koska kehityksen täytyy tapahtua kaikissa suunnissa, kaikki hankitut ajatusmallit auttavat Hengen^[2] kehitystä.”

899. Kumpi on syyllisempi kahdesta rikkaasta, jotka käyttävät rikkauksiaan ainoastaan henkilökohtaiseksi edukseen: yltäkylläisyydessä syntynyt ja puutteellisuudesta tietämätön vai omaisuutensa työllään hankkinut?

”Hän, joka tunsi kärsimykset. Hän tietää, mitä on kärsiminen. Hän tuntee kivun, joka ei helpota. Useimmiten hän ei kuitenkaan enää muista sitä.”

900. Löytääkö omaisuuttaan lakkaamatta kasaava, joka ei tee hyvää kenellekään, oikeutetun tekosyyntä siitä ajattelusta, että hänen päämääränään on koota suurempi summa perillisille jätettäväksi?

”Se on kompromissi huonon omantunnon kanssa.”

901. Kuvitelkaamme kaksi kitsasta ihmistä. Toinen heistä jopa

evää itseltään välttämättömän ja kuolee kurjuudessa rikkauksiensa päällä sillä aikaa, kun toinen on kitsas ainoastaan muita kohtaan ja evää heiltä välttämättömän. Hän, joka näyttää olevan antelias itselleen samalla kun perääntyy kaikista kevyimmän työn tai minkä tahansa hyödyllisen hyväksi tehdyn uhrauksen edessä, ei koskaan pidä liiallisena sitä, mitä kuluttaa tyydyttääkseen mielihyviään tai intohimojaan. Pyydä häneltä jokin palvelus, ja hän on aina vastahakoinen tehdessään sitä. Kuvitelkaapa tätä. Kumpi on syyllisempi ja kumman tapaa huonommassa tilanteessa *Henkien maailmassa*^[4]?

”Se, joka käyttää hyväkseen rikkauksiaan, koska hän on enemmän itsekäs kuin kitsas. Toinen sai jo osansa rangaistuksesta.”

902. Onko väärin himoita rikkautta, jotta voisi tehdä hyvää?

”Sellainen tunne on epäilemättä ylistettävä, kun se on puhdas. Mutta onko tämä halu aina riittävän pyyteeton? Eikö siinä ole piilossa minkäänlaista henkilökohtaista taka-ajatusta? Eikö tätä pohtiva ja tällaisen halun ilmaiseva tahtoisi tehdä hyvää ensimmäiseksi itselleen?”

903. Onko väärin tutkiskella ympärillä olevien vikoja?

”Ihminen on suuresti syyllinen, jos tutkiskelee niitä moittiakseen ja saattaakseen ne julkisuuteen, koska se olisi hyväntekeväisyyden^[18] puutetta. Jos teette niin ottaaksenne siitä opiksi ja välttääksenne samoja vikoja itsessänne, sellainen tutkiskelu voi olla jonkinlaiseksi hyödyksi. On kuitenkin tärkeää muistaa, että armeliaisuus toisten vikoja kohtaan on eräs hyväntekeväisyyteen^[18] kuuluvista hyveistä. Ennen kuin paheksutte toisten epätäydellisyyksiä, miettikää, voidaanko samaa olla sanomatta teistä itsestänne. Pyrkikää siis omaamaan vastakkaiset ominaisuudet verrattuna kaltaisissanne moittimiinne vikoihin. Tällä tavalla siirrytte heidän yläpuolelleen. Jos moititte heitä kitsaiksi, olkaa anteliaita; jos moititte heitä ylpeiksi, olkaa vaatimattomia; jos moititte heitä kovasydämisiksi, olkaa lempeitä; jos moititte heitä pikkumaisiksi, olkaa suureellisia kaikissa toimissanne. Lyhyes-

ti sanottuna, menetelkää sillä tavalla, että teihin ei voisi viitata näillä Jeesuksen sanoilla: ”Ottakaa ensin malka omasta silmästänne ennen kuin osoitatte rikkaa toisen silmästä.”

904. Onko se syyllinen, joka peilaa yhteiskunnan haavaumia ja näyttää ne yleisölle?

”Se riippuu tunteesta, joka häntä liikuttaa. Jos kirjoittaja pyrkii ainoastaan tuottamaan pahennusta, hän ei tee muuta kuin tuottaa itselleen henkilökohtaisen mielihyvän näyttämällä kuvaelmia, jotka muodostavat ennemmin pahan kuin hyvän esimerkin. Henki²¹ nauttii siitä mutta voi tulla rangaistuksi pahan paljastamisesta saamansa nautinnon vuoksi.”

a) Kuinka tällaisessa tapauksessa voidaan muodostaa mielipide kirjoittajan aikomuksien puhtaudesta ja vilpittömyydestä?

”Sen määrittäminen ei ole aina tarpeen. Jos hänen kirjoittamansa viesti on hyvä, käyttäkää sitä hyväksenne, jos hänen kirjoittamansa viesti on paha, siitä tulee ongelma kirjoittajan omatunnolle. Sen lisäksi, jos kirjoittaja ponnistelee todistaakseen vilpittömyytensä, hänen tulee tukea sanomaansa antamallaan esimerkillä.”

905. Jotkut kirjailijat ovat julkaisseet kauniita ja moraaliltaan suurenmoisia teoksia, jotka auttavat ihmiskunnan kehityksessä mutta joista he eivät kuitenkaan ole ottaneet millään tavalla itse opikseen. Tullaanko hyvät asiat, jotka he ovat aiheuttaneet teostensa kautta, ottamaan lukuun heidän ollessaan *Henkinä*²¹?

”Moraali vailla tekoja on sama kuin siemen ilman työtä. Mitä hyötyä teille on siemenestä, jos se ei kanna hedelmää teitä ravitakseen? Nämä ihmiset ovat enemmän syyllisiä, koska heillä oli hallussaan ymmärtämiseen tarvittava älykkyys. Olemalla harjoittamatta muille tarjoamiaan elämänohjeita he kieltäytyivät keräämästä hedelmiä.”

906. Onko moitittavaa, jos ollessaan tietoinen tekemästään hyvästä tunnustaa tuon hyvän itselleen?

”Kun kerran voi olla tietoinen tekemästään pahasta, täytyy olla samalla tavalla tietoinen tekemästään hyvästä tietääkseen, onko menetellyt hyvin vai huonosti. Mittaamalla kaikkia tekojaan Jumalan lain puntarilla ja, ennen kaikkea, rakkauden, oikeudenmukaisuuden ja hyväntekeväisyyden^[18] lailla, voi sanoa itselleen, ovatko teot hyviä tai pahoja ja voidaanko ne hyväksyä vai olla hyväksymättä. Ketään ei voi moittia siitä, että tunnistaa voittaneensa pahat taipumuksensa ja tuntee itsensä siitä tyytyväiseksi niin kauan kun se ei tee ylpeäksi, koska siinä tapauksessa lankeaisi toiseen rikkeeseen.” (ks. nro 919)

Intohimot

907. Ottaen huomioon, että intohimojen alkuperä on luonnossa, ovatko intohimot itsessään pahoja?

”Eivät. Intohimo on tahtoon liittyneessä liiallisuudessa, sillä tämä periaate annettiin ihmiselle hyvään tarkoitukseen ja intohimot voivat viedä ihmisen suuriin asioihin. Väärinkäyttö saa ne aiheuttamaan paha.”

908. Kuinka voidaan määrittää raja, jossa intohimot lakkaavat olemasta hyviä ja muuttuvat pahoiksi?

”Intohimot ovat kuin hevonen, joka on hyödyllinen ainoastaan ollessaan ohjastettu. Ne ovat vaarallisia, kun ne hallitsevat. Tunnistatte siis intohimon muuttuvan vaaralliseksi siitä lähtien, kun ette voi enää hallita sitä ja kun sen seurauksena on jokin vahinko teille itsellenne tai muille.”

Intohimot ovat vipuvarsia, jotka kaksinkertaistavat ihmisten voiman ja auttavat heitä Luojan tarkoituksien suorittamisessa. Mutta jos ihminen, sen sijaan että ohjaisi niitä, antaa niiden ohjata itseään, hän ajautuu liiallisuuksiin, ja itse voima, joka hänen omien käsiensä ohjaamana voisi tuottaa hyvää, kääntyy häntä vastaan ja murskaa hänet.

Kaikkien intohimojen alkuperä on luonnollisessa tunteessa tai

tarpeessa. Intohimojen alkusyy ei siis ole pahuus, koska intohimot tukeutuvat yhteen elämämme kaitselmuksen ohjaamista olosuhteista. Intohimo itsessään on jonkin tarpeen tai tunteen liioittelua. Pahuus on liiallisuudessa eikä syyssä, ja tämä liiallisuus muuttuu pahuudeksi, kun sen seurauksena on mikä tahansa pahuus.

Jokainen intohimo, joka lähentää ihmistä eläimen luonteeseen, etäännyttää häntä henkisestä luonteesta.

Jokainen tunne, joka nostattaa ihmistä eläimellisen luonnon ylitse, tuo esiin *Hengen*^[2] hallitsevuuden materiasta ja vie ihmistä kohti täydellisyyttä.

909. Voisiko ihminen aina voittaa pahat taipumuksensa ponnistelemalla?

”Kyllä, ja usein tekemällä hyvin merkityksettömiä ponnisteluja. Se on tahto, mikä ihmiseltä puuttuu. Oi! Kuinka harvat teidän joukossanne ponnistelevatkaan!”

910. Voiko ihminen löytää *Hengistä*^[2] tehokkaan avun paheiden sa voittamiseen?

*”Jos pyydät Jumalalta tai hyvältä *Hengeltäsi*^[2] vilpittömästi, hyvät *Henger*^[2] tulevat varmasti avuksesi, sillä se on niiden tehtävä.”* (ks. nro 459)

911. Eikö ole olemassa niin eläviä ja vastustamattomia paheita, että tahto on kyvytön hallitsemaan niitä?

*”On useita ihmisiä, jotka sanovat ”**haluan**”, mutta tahto on ainoastaan heidän huulillaan. He haluavat mutta pysyvät kuitenkin hyvin tyytyväisinä, kun eivät ole niin kuin sanovat ”haluavansa”. Kun ihminen uskoo, että ei voi voittaa intohimojaan, hänen *Henkensä*^[2] nauttii niistä alhaisuutensa seurauksena. *Hengellisen luonteensa ymmärtävät* pyrkivät hylkimään intohimoja, ja niiden voittaminen on *Hengen*^[2] voitto materiasta.”*

912. Mikä on tehokkain keino taistella ruumiillisen luonteen

hallitsevuutta vastaan?

”Uhrautuvaisuuden spontaani harjoittaminen.”

Itsekkyys

913. Mikä on paheista se, jota voidaan pitää kaikista perustavimpana?

*”Olemme sanoneet sen teille useita kertoja: **itsekkyyys**. Kaikki paha on sen johdannaista. Tutkiskelkaa paheitanne ja näette, että niiden kaikkien pohjalla on itsekkyyys. Vaikka taistelette paheita vastaan kovastikin, ette tule vetämään niitä irti juuriltaan niin kauan kun ette hyökkää pahan juureen, niin kauan kun paheiden aiheuttajaa ei ole tuhottu. Tehkää siis kaikki ponnistelut tämän saavuttamiseksi, koska tässä on yhteisön todellinen haavauma. Hänen, joka haluaa tästä elämästä lähtien lähestyä moraalista täydellisyyttä, täytyy repiä sydämestään kaikki itsekkyyden tunteet juurineen irti, sillä itsekkyyys ei ole yhteensopiva oikeuden, rakkauden eikä hyväntekeväisyyden^[18] kanssa. Se neutralisoi kaikki muut hyvät ominaisuudet.”*

914. Koska henkilökohtainen intressi perustuu itsekkyyteen, näyttää hyvin vaikealta vetää itsekkyyks kokonaan juurineen ihmisen sydäimestä. Tullaanko tämä saavuttamaan?

”Sitä mukaa kun ihmiset valistuvat hengellisissä asioissa, he tulevat antamaan vähemmän arvoa materiaalisille asioille. Sen lisäksi on tarpeen, että uudistetaan inhimillisiä instituutioita, jotka herättävät ja kiihdyttävät itsekkyyttä. Tämä riippuu kasvatuksesta.”

915. Koska itsekkyyys on ihmislajille ominainen piirre, eikö se tule aina muodostamaan esteen maanpäälliselle hyvän valtakunnalle?

”Se on tarkalleen ottaen totta, että itsekkyydessä on teidän suurin paheenne, vaikka se riippuukin maan päälle ruumiillistuneiden^[17] Henkien^[2] alemmuudesta eikä itse ihmislajista. Kuitenkin

perättäisten ruumiillisten elämien kautta puhdistuen Henget^[2] menettävät itsekkyyttään kuten muitakin epäpuhtauksiaan. Eikö maan päällä ole ihmistä, joka on vapaa itsekkyydestä ja joka on hyväntekeväisyyden^[18] harjoittaja? Tällaisia ihmisiä on paljon enemmän kuin kuvittelettekaan. Ette vain tunne heitä, koska hyve ei pyri tuomaan itseään julki. Jos on jo yksi, miksei tulisi olemaan kymmenen? Jos on kymmenen, eikö tulisikin olemaan tuhat ja niin edelleen?”

916. Sitä vastoin, että itsekkyyks pienenesi, se kasvaa sivilisaation myötä niin, että se näyttää kiihtyvän ja pysyvän. Kuinka aiheuttaja/syy voi tuhota seurauksen?

*”Mitä suurempi on paha, sitä inhottavammaksi se muuttuu. Itsekkyyden täytyi tuottaa paljon paha, jotta ymmärrettäisiin tarve kitkeä se juuriltaan. Sen jälkeen, kun ihmiset ovat hyljänneet heitä hallitsevan itsekkyyden, he tulevat elämään kuten veljet. He eivät tee toisilleen paha, he auttavat toisiaan vastavuoroisesti ja ovat molemminpuolisen **solidaarisuuden** tunteen eteenpäin työntämiä. Siinä tapauksessa vahvasta tulee heikon tukija eikä sortaja, eikä sellaisia ihmisiä tulla enää näkemään, joilta puuttuu välttämättömiä asioita, koska kaikki harjoittavat oikeudenmukaisuuden lakia. Tämä on hyvän valtakunta, jota Henget^[2] ovat määrättyjä valmistelemaan.”* (ks. nro 784)

917. Millä tavalla itsekkyyden voi tuhota itsestään?

*”Kaikista ihmisen epätäydellisyyksistä itsekkyyks on vaikein vetää juurineen irti, koska se riippuu materian vaikutuksesta, siitä vaikutuksesta, josta ihminen, **vielä liian lähellä alkuperäänsä**, ei voi vapautua. Kaikki edesauttaa tämän vaikutuksen ylläpitämistä: lait, yhteiskunnallinen järjestys, kasvatus. Itsekkyyks heikentyy sitä mukaa kun moraalinen elämä tulee hallitsevaksi materiaalisessa elämässä ja ennen kaikkea teidän tulevaisuutenne **todellisen** tilan ymmärtämisen myötä, minkä spiritismi^[1] antaa, kun ette enää pidä tätä tulevaisuuden tilaa vertauskuvallisilla fiktioilla vääristeltynä asiana. Kun spiritismi^[1] ymmärretään*

hyvin uskomuksissa ja tavoissa, se muuntaa tottumuksia, käytäytymistä ja sosiaalisia suhteita. Itsekkyys perustuu henkilökohtaiseen tärkeyteen. Toistan, että spiritismi⁽¹⁾ hyvin ymmärrettynä näyttää kuitenkin asiat niin korkealta, että henkilökohtaisuuden tunne tietyllä tavalla häviää suunnattomuuden edessä. Tuhotesaan henkilökohtaisen tärkeyden kokonaan tai vähintäänkin saadessaan ihmiset näkemään, mikä sen tärkeys todellisuudessa on, spiritismi⁽¹⁾ pakostikin taistelee itsekkyyttä vastaan.

Shokki, jonka ihminen kokee toisten itsekkyydestä, tekee usein itsekkääksi, kun ihminen tuntee puolustautumisen tarpeelliseksi. Huomatessaan, että toiset ajattelevat itseään eivätkä häntä, ihminen puolestaan alkaa huolehtia enemmän itsestään kuin muista. Olkoon hyväntekeväisyyden⁽¹⁸⁾ ja veljellisyuden periaate perustana yhteisöllisille instituutioille, **laillisille** suhteille kansalta kansalle, ihmiseltä ihmiselle, ja kukin tulee ajattelemaan vähemmän itsensä etua nähdessään, että muut ajattelevat hänen etuaan. Kaikki kokevat esimerkin ja kontaktin moralisoivan vaikutuksen. Tämänhetkisen itsekkyyden tulvimisen johdosta todellinen hyve on tarpeen, jotta joku luopuisi henkilökohtaisuuksistaan toisten hyväksi, jotka normaalisti eivät kiitä häntä ollenkaan. Erityisesti he, joilla on tämä hyve, tapaavat Jumalan valtakunnan avoimena. Heille, ennen kaikkea, on varattuna valittujen onnellisuus, koska todellakin minä sanon teille, että oikeuden päivänä ne, jotka ovat ajatelleet ainoastaan itseään, tullaan laittamaan sivuun ja he tulevat kärsimään hylkäämisestä.” (ks. nro 785)

Fenelon

Ylistettäviä ponnisteluja kiistämättömästi tehdään ihmiskunnan edistymisen eteen. Hyviä tunteita rohkaistaan, virkistetään ja kunnioitetaan nyt enemmän kuin minään muuna aikana. Itsekkyuden jyrsvä mato kuitenkin jatkaa olemistaan yhteisöllisenä haavaumana. Se on todellista pahuutta, joka levittyy kaikkialle ja jonka uhri on enemmän tai vähemmän jokainen ihminen. Sitä vastaan taistellessa kuuluu siis noudattaa samaa menettelyä, jota noudatetaan taistelussa tarttuvaa tautia vastaan.

Sen takia täytyy menetellä kuten lääkärit: he menevät pahan alkuperään. Etsikää kaikista yhteiskunnan järjestelmän osista, kansojen perheistä, hökkeleistä palatseihin kaikkia syitä, kaikkia vaikuttimia, jotka silmiinpistävästi tai piilotetusti kiihdyttävät, ylläpitävät ja kehittävät itsekkyyden tunnetta. Kun tuntee aiheuttajat, lääke näyttäytyy itsestään. Siten puuttuu enää ainoastaan aiheuttajia vastaan taisteleminen, jos ei kokonaan yhdellä kertaa, niin ainakin osittain, ja sairautta aiheuttavan myrkyin lähde tulee vähä vähältä poistetuksi juuriltaan. Parantumiseen voi mennä pitkä aika, koska aiheuttajia on useita, mutta parantuminen ei ole mahdotonta. Parantuminen voidaan kuitenkin saavuttaa ainoastaan ottamalla paha juuresta kiinni, toisin sanottuna kasvatuksen kautta. Ei kuitenkaan sen kasvatuksen kautta, joka pyrkii tekemään ihmiset oppineiksi vaan sen kasvatuksen, joka pyrkii tekemään hyväntahtoisia ihmisiä. Oikein ymmärretyssä kasvatuksessa on moraalisen kehityksen avain. Kun tuntee taidon käsitellä luonteenpiirteitä, kuten tapahtuu älykkyyden käsittelyssä, luonteenpiirteitä onnistutaan oikaistamaan samalla tavalla kuin uusia kasveja oikaistaan. Tämä taito vaatii kuitenkin paljon kosketusta, paljon kokemusta ja syvällistä tarkkailua. On vakava virhe ajatella, että tiedon tunteminen riittää sen menestykselliseen käyttämiseen. Se, joka seuraa näin rikkaan lasta kuten köyhän lasta syntymästä lähtien ja tarkkailee kaikkia haitallisia vaikuttimia, jotka heissä vaikuttavat heitä ohjaavien ihmisten heikkouden, kurjuuden ja tietämättömyyden seurauksena, tarkastellen samalla tavalla, kuinka usein keinot moralisoida näitä lapsia epäonnistuvat, ei voi enää hämmästellä kohdatessaan maailmassa niin paljon vikoja. Tehkää moraalille se, mitä teette älykkyydelle ja näette, että vaikka onkin uppiniskaisia luonteita, on niiden lukumäärä paljon ajattelemaan suurempi, jotka tarvitsisivat ainoastaan hyvää kasvatusta tuottaakseen hyviä tuloksia. (ks. nro 872)

Ihminen haluaa olla onnellinen, ja tämän tunteen alkuperä on luonnollinen. Sen takia ihminen työskentelee lakkaamatta parantaakseen asemaansa maan päällä ja tutkii vaikeuksiensa

syitä lääkitäkseen niitä. Kun ihminen ymmärtää hyvin, että itsekkyydessä asustaa eräs niistä syistä, jotka luovat ylpeyttä, kunnianhimoa, kateutta, vihaa ja mustasukkaisuutta ja että joka hetki ne huonontavat hänen mieltään ja että ne häiritsevät kaikkia yhteisöllisiä suhteita, provosoivat eripuraisuutta, hävittävät luottamusta, pakottavat pysymään jatkuvasti puolustuksessa naapuriaan vastaan lopulta sillä tavalla, että ystävästä tulee vihollinen, hän tulee myös ymmärtämään, että tällainen pahe on ristiriidassa hänen oman onnellisuuteensa kanssa, ja voimme myös lisätä, hänen turvallisuuteensa kanssa. Ja mitä enemmän on kärsinyt tämän paheen seuraamuksista, sitä enemmän tuntee tarvetta taistella sitä vastaan, kuten taisteltiin ruttoa, haitallisia eläimiä ja kaikkia muita suuronnettomuuksia vastaan. Ihmisen oma etu tulee johdattamaan tähän. (ks. nro 784)

Itsekkyys on kaikkien paheiden lähde, kuten *hyväntekeväisyys*^[18] on kaikkien hyveiden lähde. Tuhotkaa yksi ja kehittäkää toista, sellainen täytyy olla kaikkien ihmisten ponnistelujen päämäärä, jos he haluavat säilyttää onnellisuutensa niin tässä maailmassa kuin tulevaisuudenkin maailmassa.

Hyväntahtoisen ihmisen luonteenpiirteet

918. Mistä voi tunnistaa todellisen kehityksen ihmisen, joka tulee kohottamaan *Henkensä*^[2] hengellisessä hierarkiassa?

”Henki^[2] todistaa kehittyneisyytensä, kun kaikki sen ruumiillisen elämän teot ovat Jumalan lain harjoittamista ja kun se tuntee Hengen^[2] elämän ennalta käsin.”

Hyväntahtoinen ihminen on todellakin se, joka harjoittaa oikeudenmukaisuuden, rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] lakia suurimmassa puhtaudessaan. Jos haastattelee omaatuntoaan harjoittamistaan teoista niin kysyy, että rikkoiko tätä lakia, että tekikö pahaa, että tekikö kaiken hyvän *mihin oli kykenevä*, että onko kenelläkään syytä valittaa hänestä ja, loppujen lopuksi,

tekikö muille mitä toivoisi itselleen tehtävän.

Hyväntekeväisyyden⁽¹⁸⁾ ja lähimmäisenrakkauden tunteen hallitsema tekee hyvää spontaanisti, toivomatta minkäänlaista vastapalvelusta ja uhraa omat intressinsä oikeudenmukaisuudelle.

Hän on hyvä, humaani ja hyväntahtoinen kaikille, koska näkee kaikki ihmiset veljinään ilman rotujen ja uskomusten erottelua. Jos Jumala oikeutti hänet valtaan ja rikkauksiin, hän pitää näitä asioita *talletuksena*, joka hänen täytyy käyttää hyvään. Hän ei tule niistä turhamaiseksi, sillä hän tietää, että Jumala, joka ne hänelle antoi, voi ne häneltä myös ottaa.

Jos yhteisöllinen järjestys asettaa muita ihmisiä hänestä riippuvaiseksi, hän kohtelee heitä hyvyydellä ja hyväntahtoisesti, koska he ovat samanarvoisia Jumalan edessä. Hän käyttää auktoriteettiaan nostaakseen heidän moraaliaan eikä kukistaakseen sitä ylpeydellään.

Hän on armahtavainen ympärillä olevien heikkouksia kohtaan, koska hän tietää tarvitsevansa muiden armeliaisuutta ja muistaa nämä Kristuksen sanat: *”Heittäkään se ensimmäisen kiven, joka ei ole syntiä tehnyt.”*

Hän ei ole kostonhaluinen, ja seuraten Jeesuksen esimerkkiä hän antaa anteeksi loukkaukset muistaakseen ainoastaan hyvät puolet, koska hän tuntee seuraavat sanat: *”Antakaa meille anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.”*

Hän kunnioittaa lopulta kaltaistensa kaikkia oikeuksia, jotka luonnonlait heille sallivat, kuten haluaisi, että hänen samat oikeutensa tulisivat kunnioitetuksi.

Itsensä tunteminen

919. Mikä on kaikista tehokkain käytännöllinen tapa, joka ihmisellä on tässä elämässä kehittymiseen ja pahan houkutuksen vastustamiseen?

”Eräs antiikin tietäjä kertoi sen jo teille: ”Tuntekaa itsenne.”

a) Ymmärrämme kaiken tämän elämänohjeen viisauden, vai-

keus on kuitenkin tarkalleen ottaen kunkin itsensä tuntemisessa. Millä keinoilla pystymme siihen?

”Tehkää niin kuin minä tein maan päällä: päivän lopuksi kysyin omaltatunnoltani, tarkkailin mitä tein ja kysyin itseltäni, että jäikö jokin tehtävä tekemättä, että onko jollakin syytä valittaa minusta. Näin aloin tuntea itseni ja nähdä, mitä minussa piti muuttaa paremmaksi. Se, joka kaikkina öinä katsastaisi kaikki päivän aikana tekemänsä teot ja kysyisi itseltään, mitä hyvää ja mitä pahaa on tehnyt, pyytäen Jumalaa ja suojelusenkeliä antamaan valaistusta siihen, hankkisi suuren voiman kehittymiseensä. Sillä uskokaa minua, Jumala auttaisi teitä. Asettakaa siis itsellenne kysymykset, kuulustelkaa, mitä olette tehneet ja millä tarkoituksella kussakin olosuhteissa ja teittekö jotakin, jota toisen tekemänä moittisitte, ja teittekö jonkin teon, jota ette uskalla tunnustaa. Kysykää vielä: ”Jos Jumala kutsuisi minut tällä hetkellä, pitäisikö minun pelätä katseita astuessani uudestaan Henkien maailmaan^[4], jossa mikään ei voi olla piilotettuna?”

Tutkiskelkaa, mitä olisitte voineet tehdä Jumalaa vastaan, sen jälkeen lähimmäistänne vastaan ja lopulta itseänne vastaan. Vastaukset tulevat antamaan levon omallettunnollenne tai vihjeen pahasta, joka täytyy saada parannettua.”

Itsensä tunteminen on tämän vuoksi henkilökohtaisen edistyksen avain. Mutta kysytte: kuinka joku on kykenevä tuomitsemaan itsensä? Eikö kukin omaa itserakkauden illuusion virheidensä lieventämiseksi ja niiden muuntamiseksi anteeksiannettaviksi? Kitsas pitää itseään ainoastaan säästäväisenä ja varovaisena; ylpeä pitää itseään ainoastaan kunniallisena. Tämä on hyvinkin totta, mutta teillä on yksi tarkastelutapa, joka ei voi jättää teille harhakuvitelmia. Kun olette epävarma jonkin tekonne arvosta, kysykää, kuinka arvostelisitte sen, jos se olisi toisen ihmisen tekemä. Jos moittisitte sitä toisen tekemänä, ette voi pitää sitä oikeutettuna, kun te olette itse sen tekijä, koska Jumala ei käytä kahta mittaa oikeutensa noudattamisessa. Pyrkikää myös ymmärtämään, mitä kaltaisenne teistä ajattelevat älkääkä vähätelkő vihollistenne mielipidettä niin kauan kun heillä ei ole min-

käänlaista intressiä naamioida totuutta. Ja Jumala usein asettaa heidät teidän viereenne kuten peilin, jotta teitä varoitettaisiin suoremmin kuin teidän ystävänne varoittaisi teitä. Se, joka tuntee omaavansa vakavan kehittymisen halun, tutkiskelkoon seurauksellisesti omaatuntoaan, jotta voisi poistaa juurineen pahat taipumuksensa kuten haitalliset kasvit puutarhasta. Tehköön hän tilit päivästään moraalisesta näkökulmasta kauppiaan esimerkin mukaan, arvioiden tappiot ja voitot. Minä vakuutan teille, että näin menettelevien moraalinen tili tulee olemaan huomattavampi verrattuna sellaisten moraaliseen tiliin, jotka eivät näin menettele. Jos voitte kertoa, mikä päivässänne oli hyvää, voitte nukkua rauhassa ja odottaa ilman pelkoa toisessa elämässä heräämistä.

Muodostakaa siis itsellenne tarkkoja ja yksiselitteisiä kysymyksiä älkääkä pelätkö moninkertaistaa niitä. On oikeutettua käyttää muutamia minuutteja ikuisen onnellisuuden saavuttamiseen. Ettekö työskentelekin kaikkina päivinä päämääränänne kasata sellaista, joka takaa levon vanhuuden päivinä? Eikö tämä lepo muodostu teidän kaikkien toiveidenne kohteeksi ja saa teidät kestämään väsymykset ja väliaikaiset puutteet? Niinpä niin! Mitä on tämä aina ruumiin taudeilla häiritty, muutamien päivien lepo verrattuna siihen, mikä odottaa hyvántahtoista ihmistä? Eikö myös sen eteen kannattaisi tehdä ponnisteluja? Tiedän, että niitä on paljon, jotka sanovat omaavansa varmuuden tästä päivästä mutta epävarmuuden huomisesta. Kuitenkin tämä on tarkalleen ottaen ajatusmalli, jonka tuhoamisesta teidän sisimmässänne olemme vastuussa, sillä haluamme teidän ymmärtävän tämän tulevaisuutenne paremmin sillä tavalla, että sielunne^[5] ei jää enää minkäänlaista epäilystä. Tämän takia kiinnitimme aluksi huomiotanne sellaisiin luonnonilmiöihin, jotka vaikuttivat vahvasti tuntemuksiinne, ja sen jälkeen annoimme neuvoja, joita kukin teistä tuntee itsensä vastuulliseksi levittämään. Tämän päämäärän takia sanelemme Henkien Kirjan.”

Pyhä Augustinus

Useat tekemämme virheet jäävät meiltä huomaamatta. Jos to-

dellakin, noudattaen Pyhän Augustinuksen ohjetta, kuulustelimme usein omaatuntoamme, näkisimme kuinka monta kertaa teimme väärin sitä epäilemättä, koska emme tutkineet tarkasti tekojemme luonnetta ja tarkoitusperiä. Kuulusteleavassa tavassa on jotain paljon tarkempaa kuin jossain elämänohjeessa, jota emme yleensä sovelta itsemme. Se vaatii kategoriset vastaukset ”kyllä” tai ”ei”, jotka eivät jätä tilaa millekään muulle vaihtoehdolle. Ne ovat samalla henkilökohtaisia todisteita, joiden vastausten summan kautta voitte laskea meissä olevan hyvän ja pahan summan.

Neljäs osa

Toiveet ja lohdutukset

Luku I – Maalliset surut ja nautinnot

- 1. Suhteellinen onnellisuus ja onnettomuus – 2. Läheisten menettäminen – 3. Pettymykset. Tuhotut kiintymykset. – 4. Toisiaan kohtaan antipatiaa tuntevien liitot – 5. Kuolemanpelko – 6. Vastenmielisyys elämää kohtaan. Itsemurha.*

Suhteellinen onnellisuus ja onnettomuus

920. Voiko ihminen nauttia maan päällä täydellistä onnellisuutta?

”Ei, koska elämä annettiin hänelle koetukseksi tai hyvitykseksi. Vaikeuksien lieventäminen ja mahdollisimman onnellisena oleminen riippuu kuitenkin hänestä itsestään.”

921. Ymmärretään, että ihminen tulee olemaan onnellinen maan päällä, kun ihmiskunta muuttuu. Mutta voiko ihminen ennen sitä varmistaa suhteellisen onnellisuuden?

”Ihminen on lähes aina oman onnettomuutensa tekijä. Harjoittamalla Jumalan lakia hän säästäisi itsensä useilta vaivoilta ja hankkisi itselleen niin suuren onnellisuuden kuin hänen karkeassa elämässään on mahdollista.”

Hyvin syvällisesti tulevaisuutensa kohtalon ymmärtävä ihminen ei näe ruumiillista elämäänsä muuna kuin väliaikaisena asemana, hetkellisenä pysähdyksenä hyvin huonossa majapajassa. Hän lohduttautuu helposti matkan joillakin ohimenevistä harmeista, jotka tulevat viemään hänet sitä parempaan asemaan, mitä paremmin hän on ennakolta huolehtinut valmiste-

luistaan.

Jo tässä elämässä meitä rangaistaan ruumiillisen elämän lain rikkomuksista vaivoilla, jotka ovat seurauksia näistä rikkomuksista ja omista liiallisuuksistamme. Jos palautamme asteittain mieliimme maalliseksi vaikeuksiksemme kutsumiemme asioiden alkuperän, näemme, että suurimmassa osassa tapauksista ne ovat seurauksia meidän poikkeamisistamme oikealta polulta. Poiketessamme oikealta polulta joudumme pahalle polulle, ja sen seurauksena kaadumme vastoinkäymisiin.

922. Maallinen onnellisuus on suhteessa henkilön asemaan. Mikä riittää onnellisuudeksi yhdelle, on onnettomuus toiselle. Onko kuitenkin olemassa jonkinlainen kaikkien ihmisten yleinen onnen mitta?

”Materiaalisen elämän suhteen se on välttämättömän omistaminen. Moraalisen elämän suhteen se on rauhallinen omatunto ja usko tulevaisuuteen.”

923. Eikö se, mikä on yhdelle tarpeetonta humpuukia, edusta toiselle tarpeellista ja toisinpäin, kunkin aseman mukaan?

”Kyllä, teidän materialististen ajatusmallienne, ennakkoluulojenne, kunnianhimonne ja naurettavien heikkouksienne mukaisesti, joista tulevaisuus tulee tekemään oikeutta, kun ymmärrätte totuuden. Epäilemättä se, jonka tulot olivat viisikymmentätuhatta ja joka näkee niiden pienentyneen kymmeneen tuhanteen, tuntee itsensä hyvin onnettomaksi, koska ei kykene enää samaan eikä säilyttämään sitä, mitä kutsui asemakseen, omistamaan hevosia, palvelijoita, tyydyttämään kaikkia intohimojaan jne. Hän uskoo, että häneltä puuttuu tarpeellinen. Mutta suoraan sanottuna, uskotteko, että hän on oikeutettu valittamaan, kun hänen rinnallaan useat ovat kuolemassa nälkään ja kylmään vailla majapaikkaa, johon voisivat laskea päänsä levolle? Ollakseen onnellinen arvostelukykyinen ihminen katsoo aina alaspäin eikä koskaan ylöspäin, paitsi nostattaakseen sieluaan^[5] kohti ääretöntä.” (ks. nro 715)

924. On vaikeuksia, jotka eivät riipu siitä, kuinka ihminen menettelee ja jotka saavuttavat kaikista oikeudenmukaisimmat ihmiset. Eikö ole minkäänlaista tapaa välttää niitä?

*”Niihin pitää alistua ja ne pitää kärsiä **valittamatta**, mikäli haluaa kehittyä. Ihmisellä on kuitenkin aina tietoisuudessaan lohdutus, joka antaa hänelle toivon paremmasta tulevaisuudesta, jonka saavuttaa, jos vain tekee tarpeellisen sen saavuttamiseksi.”*

925. Miksi Jumala suosii rikkauksilla tiettyjä ihmisiä, jotka eivät näytä niitä ansainneen?

”Se näyttää palvelukselta niille silmille, jotka näkevät ainoastaan tämän hetken. Mutta tietäkää, että rikkaus on tavallisesti vaarallisempi koetus kuin köyhyys.” (ks. nro 814 ja sitä seuraavat)

926. Eikö sivilisaatio ole uusia tarpeita luodessaan uusien ahdistusten lähde?

*”Tämän maailman vaikeudet ovat suhteessa itse **keinotekoisesti luomienne** tarpeisiin. Se, joka ymmärtää hillitä halunsa ja katsoo vailla kateutta yläpuolellaan olevaa, säästää itsensä lukuisilta tämän elämän pettymyksiltä. Se, jolla on vähiten tarpeita, on kaikista rikkain.*

Tunnette kateutta sellaisten ihmisten nautinnoista, jotka teidän silmissänne näyttävät maailman onnekkaimilta. Tiedättekö satumoisin, mikä heitä odottaa? Jos he käyttävät rikkauttaan pelkästään omaksi edukseen, he kuuluvat itsekkäiden ryhmään, ja siinä tapauksessa kääntöpuoli tulee vastaan. Teidän tulisi päinvastoin sääliä heitä. Jumala sallii joskus pahan tulla rikkaaksi, mutta tällöin onnellisuus ei ole tarkoitettu kateuden aiheuttamiseen, koska siitä ihminen maksaisi kitkerillä kyynelillä. Kun oikeudenmukainen on onneton, on kyseessä koetus, joka tullaan laskemaan hänen edukseen, jos hän kestää sen rohkeasti. Muistakaa nämä Jeesuksen sanat: ”Autuaita ovat ne, jotka kärsivät, koska he tulevat lohdutetuiksi.”

927. Tarpeeton (humpuuki) ei todellakaan ole välttämätöntä onnen saavuttamiseksi. Samaa ei kuitenkaan voi sanoa välttämättömästä. Eikö kuitenkin niiden onnettomuus ole todellista, joilta puuttuu välttämätön?

”Ihminen on todellakin onneton ainoastaan, kun hän kärsii elämässä välttämättömän ja terveyden puuttuessa. Voi kuitenkin olla, että tämä puute on hänen omaa syytään, ja siinä tapauksessa hän voi syyttää ainoastaan itseään. Jos se on toisen aiheuttama, vastuu kaatuu aiheuttajalle.”

928. Luonnollisten taipumustemme erikoistumisen kautta Jumala ilmeisesti osoittaa meidän kutsumuksemme tässä maailmassa. Emmekö kohta useat vaikeutemme, koska emme seuraa tätä kutsumusta?

”Näin todellakin on, ja usein vanhemmat vetävät ylpeyden tai kitsauden takia lapsensa sivuteille luonnon hahmottelemalta polulta vaarantaen sen seurauksena lastensa onnellisuuden. Tällaiset vanhemmat tulevat vastaamaan tästä teosta.”

a) Näettekö siis oikeaksi, että korkeassa sosiaalisessa asemassa olevan poika toimisi esim. puukengän tekijänä, jos hänellä vain olisi siihen taipumuksia?

”Täytyy olla kaatumatta älyttömyyksiin ja liioittelematta mitään: sivilisaatiolla on erikoisvaatimuksensa. Miksi jonkun korkea-arvoisen ihmisen poika tekisi puukenkkiä, kuten sanotte, jos hän voi tehdä jotain muuta? Hän voi aina muuttua tarpeelliseksi kykyjensä mukaisesti, jos hän vain jättää käyttämättä kykyjään päivnävästaiseen. Näin esimerkiksi huonon asianajajan sijasta hän voisi tulla ehkä hyväksi mekaanikoksi jne.”

Ihmisten etäännyttämisessä omista älyllisistä ympyröistään asustaa kiistattomasti eräs kaikista yleisimmistä pettymyksen syistä. Kyvyttömyys valittuun uraan muodostaa loppumattoman vastoinkäymisten lähteen. Sen jälkeen kun itserakkaus yhdistyy tämän tilanteen kanssa, se estää epäonnistunutta etsimästä avukseen vähemmän vaativaa tehtävää, ja itsemurha

näyttää hänelle lääkkeeltä sen pakenemiseen, minkä uskoo olevan nöyryytys. ***Jos moraalinen kasvatus olisi kohottanut häntä typerien ylpeyden ennakkoluulojen yli, hän ei olisi koskaan menehtynyt niihin.***

929. On ihmisiä, jotka ovat täysin vailla resursseja, vaikka heidän ympäristössään vallitsee yltäkylläisyys ja joilla on edessään ainoastaan nälkäkuolema. Miten tulee valita? Täytyykö heidän antaa kuolla nälkään?

”Kenenkään ei koskaan pidä ajatella jättävänsä heidät kuolemaan nälkään. Ihminen löytää aina keinon itsensä ruokkimiseen, jos ylpeys ei asetu tarpeen ja työn väliin. On totuttu sanomaan: ”Väheksyttävää työtä ei ole; työ ei ota ihmiseltä kunniaa pois.” Kaikki kuitenkin sanovat sen vain muille mutta eivät itselleen.”

930. On ilmeistä, että jos ei olisi yhteisöllisiä ennakkoluuloja, joiden mukaan ihminen antautuu hallittavaksi, hän löytäisi aina jonkin työn elinkeinokseen, vaikka se olisikin sivussa hänen sosiaalisesta asemastaan. Mutta eikö niiden keskuudessa, joilla ei ole ennakkoluuloja tai jotka pistävät ne sivuun, olekin ihmisiä, jotka näkevät tarpeidensa täyttämisen mahdolliseksi sairauksien tai muiden heidän tahdostaan riippumattomien syiden seurauksena?

”Kristuksen lakiin perustuvassa järjestäytyneessä yhteisössä kenenkään ei tule kuolla nälkään.”

Viisaassa ja ennalta varautuvassa yhteiskunnallisessa järjestyksessä elävä voi tuntea puutetta välttämättömästi ainoastaan omasta syystään. Ihmisen omat viat ovat kuitenkin usein seuraus ympäristöstä, josta hän itsensä kohtaa. Kun ihminen harjoittaa Jumalan lakia, hänen yhteisöllinen järjestyksensä perustuu oikeudenmukaisuuteen ja yhteisvastuullisuuteen, ja silloin itse ihminenkin tulee olemaan parempi. (ks. nro 793)

931. Miksi yhteiskunnassa kärsivät yhteiskuntaluokat ovat lukuisampia kuin onnelliset yhteiskuntaluokat?

”Kukaan ei ole täydellisesti onnellinen. Ne, jotka pitävät itseään onnellisena, eivät useinkaan näytä hyvin kirveleviä ahdistuksiaan. Kärsimys on kaikkialla. Kuitenkin, vastataksemme ajatukseenne sanoisimme, että kärsiviksi kutsumanne yhteiskuntaluokat ovat runsaslukuisempia, koska maa on hyvitysten paikka. Kun maa on muuttunut hyvyyden kodiksi ja hyvien Henkien^[2] asuinpaikaksi, se ei ole enää onneton paikka ja siitä tulee ihmiselle maanpäällinen paratiisi.”

932. Miksi maailmassa pahojen vaikutus on niin usein vahvempi kuin hyvien?

”Hyvien heikkouden vuoksi. Pahat ovat juonittelevia ja äänekäitä, hyvät ovat ujoja. Kun hyvät haluavat, he tulevat vallitsemaan.”

933. Näin ollen ihminen on lähes aina materialististen kärsimystensä aiheuttaja. Tuleeko ihminen olemaan myös moraalisten kärsimystensä aiheuttaja?

”Vielä enemmän, koska materiaaliset kärsimykset ovat joskus tahdostamme riippumattomia, mutta haavoitettu ylpeys, turhautunut kunnianhimo, saituuden tuskaisuus, kateus, kaikki intohimit, tiivistettynä, ovat sielun^[5] kärsimyksiä.

Kateus ja mustasukkaisuus! He ovat onnellisia, jotka eivät tunne näitä kahta jyrsvää matoa! Hänellä, johon kateus ja mustasukkaisuus hyökkäävät, ei ole mahdollisuutta rauhaan eikä lepoon. Hänen omistushalunsa, vihansa ja kiukkunsa kohteet nousevat hänen edessään kuin aaveet, jotka eivät anna hänelle rauhaa ja seuraavat häntä unenkin aikana. Kateellinen ja mustasukkainen elävät jatkuvasta kuumeesta kärsien. Onko tämä haluttava tilanne? Ettekö ymmärrä, että ihminen luo intohimoineen itselleen vapaaehtoisia rangaistuksia muuntaen maan todelliseksi helvetiksi itselleen?”

Useat ilmaisut kuvastavat tiettyjen intohimojen seurauksia. Sanotaan: ”pöhöttynyt ylpeydessään”, ”kuolla kateudesta”,

”kuivua mustasukkaisuudesta tai kiukusta”, ”menettää juoma- ja ruokahalut” jne. Tämä kuvaus on hyvin todellinen. Kateudella ei ole aina tiettyä kohdetta. On olemassa luonnostaan kateellisia ihmisiä kaikkea sitä kohtaan, mikä nostattaa ihmistä ja mikä menee kansanomaisen mitan yli, vaikka heillä ei olisi minkäänlaista suoraa kiinnostusta sitä kohtaan, vaan he ovat kateellisia yksinomaan siitä syystä, että he itse eivät pysty saavuttamaan samaa tasoa. Kaikki heidän oman tasonsa yläpuolella olevat ihmiset häikäisevät kateellisia, ja jos nämä ihmiset muodostaisivat suurimman osan yhteiskunnasta, he haluaisivat alentaa kaikki samalle tasolle itsensä kanssa. Tässä tapauksessa mustasukkaisuus on yhtyneenä keskinkertaisuuteen.

Yleensä ihminen on onneton ainoastaan tämän maailman asioihin kiinnittämänsä tärkeyden takia. Pettymystä tuottavat turhamaisuus, kunnianhimo ja ahneus tekevät hänet onnettomaksi. Jos ihminen asettaisi itsensä vähäisen materiaalisen elämän ympyrän ulkopuolelle ja nostattaisi ajatuksensa äärettömyyteen, mikä on hänen päämääränsä, ihmiskunnan vaikeudet näyttäisivät yhtä pikkumaisilta ja lapsellisilta kuin lasten onnettomuuden aiheet, kun he ahdistuvat sen lelun menettämisestä, jota pitivät ylimmän onnensa lähteenä.

Se, joka näkee onnellisuutensa ylpeyden ja karkeiden halujensa tyydyttämisenä, on onneton siitä lähtien kun ei voi niitä tyydyttää samalla kun toinen, joka ei pyydä mitään tarpeetonta, on onnellinen siitä, mitä muut pitäisivät suurena onnettomuutena.

Puhumme sivilisoituneesta ihmisestä, kun taas tarpeissaan rajoittuneemmalla villi-ihmisellä ei ole samoja ahnehtimisen ja ahdistuksien kohteita. Villi-ihmisen tapa katsoa asioita on hyvin erilainen. Sivistynyt ihminen järkeilee onnettomuutensa ja analysoi sitä. Sen takia se haavoittaa häntä. Mutta hän voi myös järkeillä ja analysoida keinoja lohdutuksen saavuttamiseen. Hän kohtaa tämän lohdutuksen *kristillisessä tunteessa, joka antaa hänelle toivon paremmasta tulevaisuudesta ja spirititmissä^[1], joka antaa hänelle varmuuden tästä tulevaisuudesta.*

Läheisten menettäminen

934. Eikö läheisten menettäminen muodosta erään syyn suruumme, ja eikö suru ole oikeutettu, koska sen aiheuttava asia on korjaamaton ja tahdostamme riippumaton?

*”Tämä surun aiheuttaja koskettaa kaikkia, se saavuttaa niin rikkaan kuin köyhänkin: se edustaa koetusta tai hyvitystä. Saatte kuitenkin lohdutusta voidessanne kommunikoida ystävienne kanssa tavoilla, jotka ovat teidän saavutettavissanne **niin kauan kun teillä ei ole käytettävissänne muita suurempia ja aisteilleen helpompia tapoja.**”*

935. Mitä pitää ajatella siitä mielipiteestä, että jotkut pitävät haudan yli kommunikointia pyhäinhäväistyksenä?

”Se ei voi olla pyhäinhäväistystä, kun se tehdään hartaasti ja kun kommunikaatioon kutsuminen tehdään kunnioittavasti ja säädyllyisesti. Todistus siitä on siinä tosiasiassa, että Henget²¹, jotka pitävät teistä, tulevat mielellään teidän kutsustanne. Ne tuntevat itsensä onnelliseksi, kun muistatte ne ja kun ne kommunikoivat teidän kanssanne. Jos tämä tehtäisiin kevytmielisesti, se olisi häväistys.”

Mahdollisuus asettautua kommunikaatioon *Henkien*²¹ kanssa on suloinen lohdutus, koska se tuottaa meille keinon keskustella niiden vanhempiemme ja ystäviemme kanssa, jotka jättävät maallisen elämän ennen meitä. Kutsuttuina ne lähestyvät meitä, tulevat asettumaan lähellemme, kuulevat meitä ja vastaavat meille. Näin kokonaisvaltainen ero meidän ja niiden välillä niin sanotusti lakkaa. Ne auttavat meitä neuvoillaan, todistavat meitä kohtaan tuntemaansa kiintymystä ja iloa, jonka kokevat, kun me muistamme ne. Meille tuottaa suurta tyydytystä tietää niiden onnellisuudesta, oppia **juuri niiden kautta** yksityiskohdita niiden uudesta elämästä ja hankkia varmuus, että vuorollamme tulemme tapaamaan toisemme uudelleen.

936. Kuinka eloon jääneiden ihmisten lohduttamattomasti koettua ikävän ja surun kivut heijastuvat *Henkiin*^[2], jotka ovat niiden kohteita?

”Henki^[2] on herkkä läheisten ihmisten muistolle ja ikävälle, mutta lakkaamaton ja järjetön kipu liikuttaa sen mieltä tuskallisesti, koska se näkee tässä ylellisessä kivussa tulevaisuuden uskon puutteen ja puutteen Jumalaan luottamisesta sekä, sen seurauksena, heidän kehittymisensä esteen ja mahdollisen esteen heidän tapaamiselleen.”

Kun *Henki*^[2] on onnellisempi *Henkien maailmassa*^[4] kuin maan päällä, on sama harmitella sitä, että joku jätti ruumiillisen elämän kuin harmitella sitä, että joku on onnellinen. Kuvittelemme kaksi samaan selliin pantua kaveria. Molemmat saavuttavat yhtenä päivänä vapauden nautinnon, mutta toinen saavuttaa sen nopeammin kuin toinen. Olisiko se *hyväntekeväisyyttä*^[18], että vankina pysyvä tulisi surulliseksi, koska hänen ystävänsä vapautettiin ensimmäisenä? Eikö se olisi hänen puoleltaan enemmän itsekkyyttä kuin kiintymystä, että hän haluaisi toisen ottavan osaa hänen kärsimyksensä samaan aikaan? Sama koskee kahta henkilöä, jotka rakastavat toisiaan. Hän, joka lähtee ensimmäisenä, vapautuu ensimmäisenä, ja meidän tulee olla ainoastaan onnellisia siitä hänen puolestaan ja odottaa kärsivällisesti hetkeä, jolloin myös meidän vuoromme tulee.

Teemme tässä tarkoituksessa vielä toisen vertauksen. Teillä on ystävä, jonka kanssa olette yhdessä erittäin vaikeissa olosuhteissa. Hänen terveytensä tai intressinsä vaativat hänen menevän toiseen maahan, jossa hän tulee voimaan kaikin tavoin paremmin. Hän ei väliaikaisesti ole teidän vierellänne, mutta te käytte hänen kanssaan koko ajan kirjeenvaihtoa: ero on ainoastaan materiaallinen. Ettekö pidä hänen etääntymisestään, vaikka se on hänelle hyväksi?

Spiritistinen oppi^[1] tarjoaa meille ylimmän lohdutuksen eräänseen kaikista oikeutetuimpiin kivun aiheuttajiin. Tämä tapahtuu ilmeisten todisteiden kautta, joita annetaan tulevasta elä-

mästä, rakastamiemme ihmisten läsnäolosta meidän läheisyydessämme, kiintymyksen jatkumisesta ja meitä kohtaan osoitetusta huolenpidosta, suhteista, jotka on asetettu meille, jotta voisimme kommunikoida heidän kanssaan. *Spiritism*⁽¹⁾ kanssa ei ole enää yksinäisyyttä eikä hyljätyksi joutumista: ihmisellä, olkoon kuinka eristettynä tahansa, on aina lähellään ystäviä, joiden kanssa voi kommunikoida.

Kestämme kärsimättömästi elämän vaikeudet. Ne näyttävät meille niin hyväksymättömiltä, että emme ymmärrä, kuinka voimme kestää ne. Jos kuitenkin kestäisimme ne rohkeasti, jos panisimme itsemme hyväksymään valittamatta, ilahtuisimme, kun olemme ulkona tästä maallisesta vankilasta kuten kärsivä potilas, joka ilahtuu parannuttuaan ja alistuttuaan kivuliaaseen hoitoon.

Pettymykset. Kiittämättömyys. Tuhotut kiintymykset

937. Eivätkö kiittämättömyyden ja kaveruuden siteiden heikoudesta tulleet pettymykset ole myös sydämelliselle ihmiselle katkeruuden lähde?

”Ovat. Teidän täytyy kuitenkin sääliä kiittämättömiä ja uskotomia, jotka ovat paljon onnettomampia kuin te. Kiittämättömyys on itsekkyyden lapsi, ja itsekäs ihminen tulee myöhemmin kohtaamaan yhtä tunteettomia sydämiä, mitä itse oli. Miettikää kaikkia niitä, jotka ovat tehneet enemmän hyvää kuin te, jotka ovat paljon enemmän veroisia kuin te ja jotka ovat saaneet maksuksi kiittämättömyyden. Muistakaa, että itse Jeesusta kohdeltiin maailmassa ollessaan kuin roistoa ja huijaria. Silloin ette enää ihmettele, jos sama tapahtuu teille. Olkoon tekemänne hyvä teidän palkintonne maan päällä älkääkä kantako huolta siitä, mitä teidän etuisuusiinne vastaanottaneet sanovat. Kiittämättömyys on koetus teidän kestävyydellenne hyvän harjoittamisessa; se tullaan ottamaan lukuun. Kiittämättömiä rangaistaan sitä enemmän, mitä suurempi on heidän kiittämättömyytensä.”

938. Eivätkö kiittämättömyydestä tulleet pettymykset kovenna

sydäntä ja sulje sen tunteellisuudelta?

”Se on virheajattelua niin kauan kun sydämellinen ihminen, kuten sanotte, saa tyydytystä tekemästään hyvästä. Hän tietää, että jos se hyvä tulee unohdettua tässä elämässä, se tullaan muistamaan jossakin muussa elämässä, ja kiittämätön tulee tuntemaan häpeää ja katumaan kiittämättömyyttään.”

a) Tämä ei kuitenkaan estä katkeroitumasta sydämestään. Ja tästä voi syntyä ajatusmalli, että olisi onnellisempi, jos olisi vähemmän herkkä?

”Näin voi olla, jos pitää parempana itsekkään onnellisuutta. Se vasta on surullinen onnellisuus! Tietäkää siis, että kaverinsa hylkäävät, kiittämättömät ystävät eivät ole ystävyiden arvoisia ja että ihminen erehtyi tällaisten ystävien suhteen. Näin ollen ei pidä harmitella heidän menettämistään. Myöhemmin ihminen löytää uusia ystäviä, jotka ymmärtävät paremmin. Säälikää heitä, jotka käyttäytyvät teitä kohtaan tavalla, jota ette olisi ansainneet, koska lantin käänköpuoli tulee näyttäytymään heille hyvin surullisena. Älkää kuitenkaan ahdistuko sen takia. Tällä tavalla asetutte heidän yläpuolelleen.”

Luonto antoi ihmiselle tarpeen rakastaa ja tulla rakastetuksi. Eräs suurimmista ihmisen maanpäällisistä nautinnoista on löytää sydämiä, joiden kanssa tuntee sympatiaa. Se antaa ihmiselle ennakkoaavistuksia onnesta, joka odottaa täydellisten *Henkien maailmassa*^[4], jossa kaikki on rakkautta ja hyväntahtoisuutta. Tästä nautinnosta itsekkäät ovat evättyjä.

Toisiaan kohtaan antipatiaa tuntevien liitot

939. Kun kerran sympatiaa toisiaan kohtaan tuntevat *Henget*^[2] johdatetaan yhtymään, miksi *ruumiillistuneiden*^[17] *Henkien*^[2] keskuudessa on usein ainoastaan yhdeltä puolelta kiintymystä, ja miksi kaikista vilpittömintä rakkautta näkee vastaanotettavan välinpitämättömyydellä ja jopa inholla? Tämän lisäksi, miksi kahden olennon kaikista elävin kiintymys voi muuttua antipatiaksi

tai jopa vihaksi?

”Ettekö ymmärrä, että tästä koostuu rangaistus, vaikkakin ohimenevä? Sen lisäksi, kuinka paljon on niitä, jotka uskovat rakastavansa silmittömästi, koska muodostavat mielikuvansa ainoastaan ulkonäön perusteella, ja jotka pakotettuina elämään rakastettujen ihmisten kanssa eivät tarvitse pitkää aikaa tunnistukseen, että kokivat ainoastaan materiaalista ihastumista! Ei riitä, että on rakastunut toiseen, joka miellyttää ja jossa olettaa olevan kauniita ominaisuuksia. Häntä voi todellakin arvioida ainoastaan elämällä hänen kanssaan. Sen lisäksi, kuinka useita liittoja onkaan, jotka näyttivät alussa tuomituilta olemaan aina yhteensopimattomia? Kuitenkin ajan mittaan osapuolet, tutkiskeltuaan toisiaan hyvin ja tutustuttuaan hyvin toisiinsa, todistavat vastavuoroisesti kestävän ja ikuisen rakkauden, koska se pohjautuu toisen arvostamiseen! Ei pidä unohtaa, että Henki^[2] rakastaa eikä ruumis, sillä tavalla, että materiaalisen illuusion hälvennyttyä Henki^[2] näkee todellisuuden.

On kahden tyyppistä kiintymystä: ruumiin kiintymys ja sielun^[5] kiintymys, ja usein käy niin, että yhtä pidetään toisena. Kun sielun^[5] kiintymys on puhdas ja sympaattinen, se on kestävä. Kun kiintymys on ruumiillinen, se on lyhytaikainen. Siksi ne, jotka sanovat rakastavansa toisiaan ikuisesti, alkavat usein vihata toisiaan siitä lähtien kun illuusio häviää.”

940. Eikö sympatian puute niiden välillä, jotka on määrätty elämään yhdessä, muodostu katkeruuden lähteeksi, joka tulee vielä kitkerämmäksi, koska se myrkyttää koko elämän?

”Itse asiassa hyvin kitkeräksi katkeruuden lähteeksi. Tämä on kuitenkin yksi niistä onnettomuuksista, joihin olette itse suurin syyllinen. Ensinnäkin teidän laeissanne on virhe, koska uskoteko, että Jumala pakottaa teidät pysymään niiden kanssa, jotka tuottavat teille mielipahaa? Sitä paitsi etsitte näistä liitoista normaalisti enemmän ylpeyden ja kunnianhimon tyydytystä kuin molemminpuolisen kiintymyksen onnea. Siinä tapauksessa kärsitte ennakkoluulojenne seurauksista.”

a) Mutta eikö näissä tapauksissa ole lähes aina syytön uhri?
”Kyllä on, ja hänelle se on kova hyvitys. Kuitenkin vastuu hänen onnettomuudestaan tulee tapauksen aiheuttajille. Jos totuuden valo on jo paneutunut hänen sieluunsa^[5], hän tulee tulevaisuuden uskossaan haalimaan lohdutuksen. Kuitenkin, sitä mukaa kun ennakkoluulot heikentyvät, myös näiden syvällisten vaikeuksien aiheuttajat häviävät.”

Kuolemanpelko

941. Kuolemanpelko on useille ihmisille syy hämmennykseen. Mistä tämä pelko tulee heille, kun heillä on vielä tulevaisuus edessään?

”Tämänkaltainen pelko on heillä syyttä, mutta mitä muutakaan voisitte odottaa? Heidä on jo nuorena kehoitettu uskomaan helvetin ja paratiisin olemassaoloon ja siihen, että on todennäköisempää mennä helvettiin, koska heille on myös kerrottu ihmisten olevan luonnostaan sielultaan^[5] kuolemansynnin omaavia! Siksi nämä ihmiset eivät voi aikuisiksi tultuaan, jos heillä on jonkinlaista arvostelukykä, hyväksyä tällaista asiaa ja tekeytyvät ateisteiksi tai materialisteiksi. Heidät on näin johdatettu uskomaan, että nykyisen elämän jälkeen ei ole enää mitään. Sen sijaan ne, jotka pysyivät lapsuutensa uskomuksessa, pelkäävät tätä ikuista helvetin tulta, joka polttaisi kuitenkin hävittämättä heitä.

*Oikeudenmukainen ihminen ei tunne minkäänlaista kauhua kuolemaa kohtaan, koska uskon myötä hänellä on varmuus tulevaisuudesta. **Toivo** saa hänet uskomaan parempaan elämään, ja **hyväntekevyisyys**^[18], jonka lakia hän on harjoittanut, antaa hänelle varmuuden siitä, että paikassa, johon hänen täytyy mennä, ei tapaa yhtäkään olentoa, jonka katsetta tarvitsisi pelätä.” (ks. nro 730)*

Ruumiillisella ihmisellä, joka on sitoutunut enemmän ruumiilliseen kuin hengelliseen elämään, on maan päällä materiaaliset kärsimykset ja nautinnot. Hänen onnellisuutensa sisäl-

tää kaikkien toiveiden nopean täyttymisen. Hänen *sielunsa*^[5], jatkuvasti huolestuneena ja ahdistuneena elämän vaikeuksissa, pysyy ahdistuneena ja jatkuvassa kärsimyksessä. Kuolema pelottaa ruumiillista ihmistä, koska hän epäilee tulevaisuutta ja koska hän uskoo jättävänsä maan päälle kaikki kiintymyksensä ja toiveensa.

Moraalinen ihminen, joka asetti itsensä intohimojensa luomien keinoitekoisten tarpeiden yläpuolelle, kokee jo tässä maailmassa nautintoja, joita materialistinen ihminen ei tunne. Toiveiden vaatimattomuus antaa *sielulle*^[5] rauhallisuutta ja vakaa-mielisyyttä. Moraalinen ihminen on onnellinen tekemästään hyvästä, eikä hänellä ole pettymyksiä, ja näin hänen *sielunsa*^[5] päälle ajautuvat mieliharmit eivät jätä häneen minkäänlaista kivuliasta tuntemusta.

942. Eikö olekin ihmisiä, jotka pitävät näitä ohjeita maanpäälliseen onnellisuuteen banaaleina? Eivätkö he näekin näiden ohjeiden olevan arkipäiväisyyksiä, ja eivätkö he kerrokin, että onnellisuuden salaisuus on loppujen lopuksi siinä, että tietää, kuinka vastoinkäymiset voi kestää?

”Kyllä, on suuri määrä heitä, jotka näin sanovat. Useat kuitenkin muistuttavat sellaisia sairaita, joille lääkäri määrää dieetin mutta jotka haluaisivat parantua ilman lääkkeitä ja jatkavat elämänsä ruuansulatushäiriöiden vaivaamina.”

Vastenmielisyys elämää kohtaan. Itsemurha

943. Mistä johtuu vastenmielisyys elämää kohtaan, joka ilman järkevää syytä ottaa haltuunsa tietyt ihmiset?

”Se on seuraus toimeettomuudesta, uskon puutteesta ja yleensä myös kylläisyydestä.

Sille, joka käyttää kykyjään päästäkseen tarpeelliseen päämäärään ja luonnollisten taipumustensa mukaisesti, työssä ei ole mitään kitkerää ja elämä juoksee nopeammin ohi. Hän kes-

tää vaikeudet kärsivällisemmin ja alistuneemmin, koska toimii päämääränään kestävämpi ja kiinteämpi onni, jonka hän tietää odottavan.”

944. Onko ihmisellä oikeus päättää omasta elämästään?

”Ei; tämä oikeus kuuluu ainoastaan Jumalalle. Vapaaehtoinen itsemurha merkitsee tämän lain rikkomista.”

a) Eikö itsemurha ole aina vapaaehtoinen?

”Hullu, joka tappaa itsensä, ei tiedä mitä tekee.”

945. Mitä tulee ajatella itsemurhasta, joka tehdään vastenmielisydestä elämää kohtaan?

”Mielettömät! Miksi he eivät työskennelleet? Elämä ei olisi sitten ollut heille niin raskas.”

946. Ja mitä ajatella itsemurhasta, jonka tarkoituksena on paeta tämän maailman kurjuutta ja pettymyksiä?

”Henki^[2]-parat, joilla ei ole rohkeutta kestää elämän kurjuuksia! Jumala auttaa kärsiviä eikä niitä, joilta puuttuu lujuuutta ja rohkeutta. Elämän vaikeudet ovat koetuksia tai hyvityksiä. He ovat onnellisia, jotka kestävät valittamatta, koska heidät tullaan palkitsemaan! Voi heitä, jotka toivovat välttyvänsä kurjuuksilta ja jotka jumalattomuudessaan kutsuvat sitä yhteensattumaksi tai onneksi! Yhteensattuma tai onni, käyttäen heidän kieltään, voi itse asiassa suosia hetkellisesti mutta ainoastaan saadakseen heidät myöhemmin ja julmemmin tuntemaan näiden sanojen tyhjyyden.”

a) Kärsivätkö he, jotka ovat johdattaneet onnettoman tähän epätoivon tekoon, toimiensa seurauksista?

*”Voi heitä! **He tulevat vastaamaan murhasta.**”*

947. Voidaanko sellaista pitää itsemurhaajana, joka äärimmäisessä epätoivossa antaa itsensä kuolla nälkään?

”Se on itsemurha, mutta syylliset tai ne, jotka olisivat voineet estää häntä, ovat syyllisempiä kuin hän, jota odottaa lempeys.

Älkää kuitenkaan uskoko, että hän tulee olemaan kokonaan vastuusta vapautettu, jos häneltä puuttui lujuuutta ja kestävyyttä ja jos hän ei käyttänyt kaikkea älykkyyttään päästäkseen pois vaikeuksista. Voi häntä, ennen kaikkea, jonka epätoivo syntyy ylpeydestä. Tarkoitan niitä ihmisiä, joiden ylpeys pysäyttää älyn, jotka häpeäisivät käsillä tehtävää työtä ja jotka pitävät parempana nälkään kuolemista sen sijaan että luopuisivat siitä, mitä te kututte yhteiskunnalliseksi asemaksi! Eikö ole tuhat kertaa suurempaa ja kunniakkaampaa taistella vastoinkäymisiä vastaan, uhmata tyhjänpäiväisen ja itsekkään maailman kritiikki, sellaisen maailman, jolla on hyvä tahto ainoastaan niitä kohtaan, joilta ei puutu mitään ja jotka kääntävät teille selkänsä, kun tarvitsette heitä? Elämänsä uhraaminen tämän maailman arvostuksen saamiseksi on älyttömyys, ottaen huomioon, että maailma ei anna sille minkäänlaista arvoa.”

948. Onko itsemurha, jonka tarkoituksena on paeta jonkin pahan teon häpeää, samalla tavalla hyväksymätön teko kuin epätoivossa tehty itsemurha?

”Itsemurha ei tee pahaan tekoa tekemättömäksi. Päinvastoin yhden pahan teon sijaan tulee olemaan kaksi pahaan tekoa. Kun on rohkeutta tehdä pahaan, täytyy olla rohkeutta kärsiä seurauksista. Jumala, joka tuomitsee, voi syyn mukaisesti lieventää oikeutensa ankaruutta.”

949. Onko itsemurha anteeksiannettava, kun päämääränä on välttää häpeän käymistä lasten ja perheen päälle?

”Näin menettelevä ei tee hyvää, vaikka ajatteleekin tekevänsä hyvää. Jumala ottaa sen huomioon, koska se on hyvitys, johon ihminen pakottaa itsensä. Hänen tarkoituksensa lieventää rikkomusta, mutta se on silti rike. Sen lisäksi, eliminoi yhteiskunnastanne väärinkäytöt ja ennakkoluulot, ja teillä ei ole enää itsemurhia.”

Se, joka tappaa itsensä paetakseen pahan teon häpeää, todistaa

antavansa enemmän arvoa ihmisten arvostelulle kuin Jumalan arvostelulle, ottaen huomioon, että hän palaa *Henkien maailmaan*^[4] kantaen pahojen tekojensa taakkaa ja estäen itseltään keinot korjata niitä ruumiillisen elämän aikana. Jumala on yleensä vähemmän taipuvainen kuin ihminen. Jumala antaa anteeksi niille, jotka katuvat vilpittömästi ja ottaa huomioon pahan teon korjaamiseksi tehdyt ponnistelut. Itsemurhaaja ei kuitenkaan korjaa mitään.

950. Mitä ajatella siitä, joka tappaa itsensä toivoen saapuvansa nopeammin parempaan elämään?

”Se on toinen hulluus! Tehköön hyvää niin silloin varmimmin saapuu parempaan elämään. Tappaessaan itsensä hän viivästyttää saapumistaan parempaan maailmaan, ja hän itse tulee pyytämään lupaa saada palata suorittamaan loppuun sen elämän, jolle asetti lopun väärän ajatusmallin alaisena. Mikä tahansa onkaan rike, se ei koskaan avaa kenellekään valittujen pyhää paikkaa.”

951. Eikö oman elämänsä uhraaminen olekin joskus meriitti, kun sen tekee toisen säästämiseksi tai ollakseen hyödyllinen kaltaisilleen?

”Se on ylevää, tarkoitusperänsä mukaisesti, ja siinä tapauksessa elämän uhraaminen ei ole itsemurha. Jumala on kaikkea tarpeetonta uhrausta vastaan eikä voi katsoa hyvällä, jos ylpeys liikaa tällaista uhrausta. Ainoastaan pyyteettömyys muuttaa uhrauksen meriitilliseksi, ja joillakin kerroilla uhrauksen tekijä omaa taka-ajatuksen, joka pienentää teon arvoa Jumalan silmissä.”

Kaikki uhraukset, jotka ihminen tekee oman onnensa kustannuksella, ovat Jumalan silmissä ylevästi meriitillisiä tekoja, koska ne johtavat *hyväntekeväisyyden*^[18] lain harjoittamiseen. Elämä on maallinen etuisuus, jolle ihminen antaa suurimman arvon. Joka luopuu siitä kaltaistensa hyväksi, ei tee rikkomusta vaan suorittaa uhrauksen. Mutta ennen kuin suorittaa sen, täy-

tyy tarkastella, olisiko elämä hyödyllisempi kuin kuolema.

952. Tekeekö sellainen ihminen itsemurhan, joka menehtyy in-tohimoihinsa, joiden tiesi lähentävän kuolemaa ja joita ei voinut vastustaa, koska otettuaan ne tavakseen ne muuttuivat todellisiksi fyysisiksi tarpeiksi?

”Se on moraalinen itsemurha. Ettekö ymmärrä, että tässä tapauksessa ihminen on kaksinkertaisesti syyllinen? Tässä tapauksessa hänessä on rohkeuden puutetta ja elämellisyyttä ja lisäksi Jumalan unohtamista.”

a) Onko hän enemmän vai vähemmän syyllinen kuin se, joka riistää henkensä epätoivon takia?

”Hän on enemmän syyllinen, koska hänellä on aikaa harkita itsemurhaansa. Itsemurhan tekeminen hetkessä on usein erään tyyppistä hulluutta, joka on hulluuden kaltaista. Tästä rangaistaan paljon enemmän sen takia, että kärsimykset ovat aina suhteessa syyllisen tietoisuuteen tekemistään rikkeistä.”

953. Kun ihminen näkee edessään hirveän ja väistämättömän lopun, onko hän syyllinen lyhentäessään kärsimyksiään muutamilla hetkillä nopeuttaen vapaaehtoisesti kuolemaansa?

”Se on aina syyllinen, joka ei odota ajan päättymistä, jonka Jumala määräsi hänen elämälleen. Ja kuka voi olla varma, huolimatta uhkaavilta näyttävistä asioista, että loppu on saapunut ja että odottamaton apu ei tulisi viime hetkellä?”

a) Käsitämme, että tavallisissa olosuhteissa itsemurha olisi tuomittava, mutta entä tapaus, jossa kuolema on väistämätön ja jossa elämää lyhennetään ainoastaan muutamilla hetkillä?

”Tässä tapauksessa puuttuu aina Luojan tahtoon alistuminen ja sen noudattaminen.”

b) Mikä on tässä tapauksessa tällaisen teon seuraus?

”Se on, kuten aina, rikkeen vakavuuteen suhteessa oleva hyvitys, olosuhteiden mukaan.”

954. Onko elämää tarpeettomasti vaarantava varomattomuus

tuomittavaa?

”Siinä ei ole syyllisyyttä, jos ei ole tarkoitusperää tai selvää tietoisuutta pahan harjoittamisesta.”

955. Voidaanko sellaisia tiettyjen maiden naisia pitää itsemurhaajina, jotka antautuvat poltettavaksi aviomiestensä ruumiin kanssa, ja kärsivätkö he itsemurhan seurauksista?

”He noudattavat enemmän ennakkohuuloa ja useimmiten pakkoa kuin omaa tahtoaan. He katsovat tekevänsä velvollisuutensa, eikä se ole itsemurhan ominaisuus. Heidän verukkeensa on moraalisisessa tarkoituksettomuudessa ja tietämättömyydessä, jossa suurin osa heistä on. Nämä barbaariset ja järjettömät tavat häviävät sivistyksen myötä.”

956. Saavuttavatko he päämääränsä, jotka eivät voi sopeutua rakkaiden ihmisten menettämiseen ja tappavat itsensä toiveenaan mennä heidän luokseen?

”Teon lopputulos on hyvin erilainen kuin he odottavat. Sen sijaan että he kokoontuisivat kiintymyksensä kohteen luokse, he etäännyvät hänestä pidemmäksi ajaksi. Näin on, koska ei ole mahdollista, että Jumala palkitsisi pelkurimaisen teon ja loukkauksen, jonka ihminen tekee Häntä kohtaan epäillessään Hänen johdatuksensa oikeellisuutta. He tulevat maksamaan tämän hulluuden hetken ahdistuksilla, jotka ovat suurempia kuin ne ahdistukset, joita ajattelivat lyhentävänsä, eivätkä he tule saamaan odottamaansa hyvitystä.” (ks. nro 934 ja sitä seuraavat)

957. Mitkä ovat itsemurhan seuraukset *Henkien*^[2] tilassa?

*”Itsemurhan seuraukset ovat hyvin erilaisia. Sen seurauksena ei ole yhtä tiettyä kärsimystä, ja kaikissa tapauksissa kärsimykset ovat aina suhteessa itsemurhan syihin. On kuitenkin seuraus, jota itsemurhaaja ei voi paeta: **pettymys**. Kohtalo ei kuitenkaan ole sama kaikille; se riippuu olosuhteista. Joku hyvittää tekonsa välittömästi, toinen toisessa elämässä, joka tulee olemaan pahempi kuin se, jonka kulumisen keskeytti.”*

Tarkkailut todellakin näyttävät toteen, että itsemurhan seuraukset eivät ole identtisiä. Joitakin yhteisiä seurauksia kuitenkin on kaikille väkivaltaisille kuolemille ja kuolemille, jotka ovat seurausta äkkinäisestä elämän keskeyttämisestä. Yksi on ensinnäkin ruumista *Henkeen*^[2] yhdistävän siteen jatkettu ja sitkeämpi kesto, koska tämä side on lähes aina täysissä voimissaan kuoleman hetkellä, kun taas luonnollisessa kuolemassa se heikkenee asteittain ja häviää usein ennen kuin elämä on sammunut kokonaan. Tämän tilan seurauksena on henkisen sekaannusvaiheen jatkuminen, ja siitä seuraa illuusio, jossa *Henki*^[2] pitää itsensä elävien kirjoihin kuuluvana lyhyemmän tai pidemmän ajan. (ks. nro:t 155 ja 156)

Ruumiin ja *Hengen*^[2] välillä säilyvä kiintymys tuottaa joillekin itsemurhaajille erään tyyppisen heijastuksen ruumiin tilasta *Hengessä*^[2], joka näin kuolemastaan huolimatta tuntee (ruumiin) hajoamisen vaikutukset, mistä seuraa *Hengelle*^[2] täynnä ahdistusta ja kauhua oleva tunne. Tämä olotila voi kestää yhtä kauan kuin olisi kestänyt keskeytetty elämä. Tämä seuraus ei ole yleinen, mutta itsemurhaaja ei missään tapauksessa jää paitsi rohkeutensa puutteen seurauksista. Ennemmin tai myöhemmin hän tulee hyvittämään yhdellä tai toisella tavalla virheensä. Tietyt *Henget*^[2], jotka olivat onnettomia maan päällä, kertoivat tehneensä itsemurhan aikaisemmassa elämässä ja alistuneensa vapaaehtoisesti uusiin koetuksiin, yrittäen kestää ne alistuneemmin. Joissakin *Hengissä*^[2] tavataan erään tyyppinen kiintymys materiaan, josta ne yrittävät turhaan irtautua mennäkseen parempiin maailmoihin, joihin niiden pääsy on edelleen kielletty. Suurin osa niistä katuu tehtyään tarpeettoman teon, koska kokivatkin ainoastaan pettymyksiä.

Uskonto, moraali ja kaikki filosofiat tuomitsevat itsemurhan luonnonlakien vastaiseksi. Kaikki kertovat meille, että periaatteessa kellään ei ole oikeutta nopeuttaa elämänsä vapaaehtoisesti. Miksei tätä oikeutta ole? Miksei ihminen ole vapaa asettamaan loppua maallisille kärsimyksille? *Spiritismille*^[1] oli

varattu tehtävä näyttää itsemurhaan menehtyneiden esimerkkien kautta, että itsemurha ei ole ainoastaan rikkomus moraalista lakia vastaan, jota tietyt yksilöt arvostavat vain vähän, vaan myös hyvin tyhmä teko, koska sen tekijä ei saavuta mitään hyötyä. *Spiritismi*⁽¹⁾ opettaa tämän meille, ei teoriassa vaan tosiasioissa, jotka annetaan meidän nähtäviksemme.

Luku II – Tulevat kärsimykset ja nautinnot

1. Olemattomuus. Tuleva elämä. – 2. Intuitio tulevista kärsimyksistä ja nautinnoista – 3. Jumalan puuttuminen rangaistuksiin ja palkitsemisiin – 4. Tulevien kärsimysten ja nautintojen luonne – 5. Väliaikaiset kärsimykset – 6. Hyvitys ja katumus – 7. Tulevien kärsimysten kesto – 8. Paratiisi, helvetti ja kiirastuli

Olemattomuus. Tuleva elämä

958. Miksi ihminen kokee vaistonvaraista kauhua olemattomuutta kohtaan?

”Koska olemattomuutta ei ole olemassa.”

959. Mistä syntyy ihmisen vaistonvarainen tunne tulevasta elämästä?

”Olemme kertoneet sen jo: ennen ruumiillistumista^[17] Henki^[2] tuntee kaikki nämä asiat, ja sielu^[5] säilyttää häilyvän muiston siitä, mitä näki hengellisessä tilassa.” (ks. nro 393)

Ihminen on huolehtinut kaikkina aikoina haudan takaisesta tulevaisuudestaan, ja se on hyvin luonnollista. Mikä tahansa onkaan ihmisen nykyiseen elämään liittämänsä tärkeys, hän ei voi olla ajattelemta tämän elämän lyhyyttä, eikä hän ennen kaikkea voi olla varma, koska elämä on joka hetki altis loppumiselle eikä hänelle ole sallittu minkäänlaista varmuutta huomisesta. Mitä hän tulee olemaan kuoleman hetken jälkeen? Siinä on vakava kysymys, jota ei käsitellä ainoastaan muutamien vuosien

aikana vaan iankaikkisuuteen asti. Se, jonka täytyy olla pitkään ulkomailla, on huolissaan asemasta, jossa tulee olemaan palatuaan. Kuinka siinä tapauksessa emme huolehtisi siitä, mitä tulee olemaan, kun jätämme tämän maailman ainaisesti?

Järkemme hylkii ajatusmallia olemattomuudesta. Jopa sellainen ihminen, joka oli kaikista välinpitämättömin elämän aikana, kysyy kuoleman hetkeen tultuaan itseltään, mitä hän tulee olemaan, ja odottaa vastentahtoisesti.

Se, että uskoo Jumalaan mutta ei hyväksy tulevaa elämää, olisi si järjenvastaista. Tunne paremmasta elämästä asustaa syvällä kaikkien ihmisten sisimmässä. Jumala ei ole sitä sinne turhaan asettanut.

Tuleva elämä edellyttää yksilöllisyytemme säilyttämistä kuoleman jälkeen. Sen seurauksena, mitä merkitsisi jäädä henkiin kuolevasta ruumiista, jos moraalinen olennainen olemus olisi menetetty ”äärettömyyden mereen”? Seuraukset siitä olisivat meille samat kuin olisimme hävinneet olemattomaan.

Intuitio tulevista kärsimyksistä ja nautinnoista

960. Mistä on peräisin uskomus, jonka jaamme kaikkien kansojen kesken kuolemanjälkeisistä kärsimyksistä ja palkitsemisista?

”Se on aina peräisin samasta: tunnemme ennalta todellisuuden, jonka ruumiillistunut^[17] Henki^[2] on tuonut. Tietäkää, että sisäinen ääni ei puhu teille turhaan. Teidän virheenne muodostuu, kun ette anna sille tarpeeksi huomiota. Muuttuisitte paremmiksi, jos ajattelisitte sitä ja hyvin useita kertoja.”

961. Mikä tunne hallitsee suurinta osaa ihmisistä kuoleman hetkellä: epäily, pelko vai toive?

”Epäily kovettuneiden skeptikoiden, pelko syyllisten ja toive hyväntahtoisten ihmisten kohdalla.”

962. Kuinka voi olla skeptikkoja, kun kerran *sielu*^[5] tuo heng-

listen asioiden tuntemisen?

”Heitä on paljon vähemmän kuin luullaan olevan. Useat tekeytyvät ns. vahvamielisiksi eläessään ylpeytensä tähden. Kuoleman hetkellä he kuitenkin lakkaavat olemasta niin kerskailevia.”

Tulevan elämän seuraamukset ovat meidän tekojemme vastuulla. Järki ja oikeudenmukaisuus kertovat meille, että onnellisuuden jaossa, jota kaikki kärkevät, hyvät ja pahat eivät voi olla sekoittuneina. Ei voi olla mahdollista, että Jumala tahtoo yksien nauttivan työtä tekemättä hyvistä asioista, jotka toiset saavuttavat ainoastaan ponnistelujen ja pitkäjänteisyyden avulla.

Ajatusmalli, että Jumala antaa meille lakiensa tietäväisyyden kautta oikeuttaan ja hyvyttään, ei salli meidän uskoa, että oikeudenmukainen ja paha olisivat samassa kategoriassa Hänen silmissään. Emme myöskään voi epäillä, että jonakin päivänä yksi tulee vastaanottamaan palkinnon ja toinen rangaistuksen tekemästään hyvästä tai pahasta. Sen takia luontainen oikeudentuntomme antaa meille intuition tulevista kärsimyksistä ja palkinnoista.

Jumalan puuttuminen rangaistuksiin ja palkitsemisiin

963. Huolehtiiko Jumala jokaisesta ihmisestä henkilökohtaisesti? Eikö Hän ole hyvin suuri ja me liian mitättömiä, jotta kullakin yksilöllä olisi yksityisesti Hänen silmissään jotain tärkeyttä?

”Jumala huolehtii kaikista luomistaan olennoista, vaikka ne olisivat kuinka mitättömiä. Mikään ei ole hänen hyvyydelleen liian pientä.”

964. Mutta onko tarpeen, että Jumala tarkkailee jokaista tekoamme palkitakseen tai rangaistakseen? Eivätkö nämä teot ole suurimmalta osaltaan Hänelle merkityksettömiä?

”Jumalalla on lakinsa kaikkien tekojenne hallitsemiseen. Jos

rikotte niitä, se on teidän virheenne. Epäilemättä, kun ihminen tekee jonkin liiallisuuden, Jumala ei tuo hänelle rangaistusta julki esimerkiksi sanoen ”olit ahne, tulen rankaisemaan sinua”, vaan Jumala asetti erään rajan; näin sairaudet ja usein kuolema ovat liiallisuuksien seurauksia. Niissä on rangaistus. Se on lain rikkomisen seuraus. Näin on kaikessa.”

Kaikki meidän toimintamme on Jumalan lakien alaisuudessa. Ei ole mitään, *vaikka se näyttäisi meille kuinka merkityksettömältä tahansa*, mikä ei voisi olla näiden lakien rikkomista. Jos kärsimme näiden rikkomusten seurauksista, meidän täytyy syyttää itseämme, ja tällä tavalla teemme itsemme tulevaisuutemme onnellisuuden ja onnettomuuden aiheuttajaksi.

Tämä totuus muuttuu ilmeiseksi seuraavassa opetuksessa: Eräs isä antoi lapsilleen kasvatuksen ja ohjeistuksen, siis keinot ohjata itseään. Isä antoi kullekin maapalasan viljeltäväksi ja sanoi: ”Sääntö on, että teidän täytyy kaikin keinoin muuttaa tämä maa viljelyskelpoiseksi ja varmistaa elämäne.” Hän antoi heille ohjeistuksen säännön ymmärtämiseksi. ”Jos sitä seuraatte, teidän maanne tulee tuottamaan paljon ja se tulee tuottamaan teille levon vanhuudessa. Jos vähättelette sitä, se ei tuota mitään ja tulette kuolemaan nälkään myöhemmin.” Tämän sanottuaan hän antoi heidän edetä vapaan tahtonsa mukaisesti.

Eikö olekin järkeenkäypää, että tämä maanpalanen tuottaa suhteessa sille osoitettuun huolenpitoon ja että jokainen laiminlyönti tuottaa menetyksen sadonkorjuussa? Vanhuudessaan lapsi tulee olemaan onnellinen tai onneton sen mukaisesti, seurasiko isänsä hahmottelemaa sääntöä vai ei. Jumala on vieläkin ennaltaehkäisevämpi, koska Hän varoittaa meitä joka hetki, kun olemme tekemässä hyvää tai pahaa. Hän lähettää hyviä *Henkiä*^[2] inspiroimaan meitä, vaikka emme kuuntelekaan niitä. Lisäksi on myös tämä ero: Jumala helpottaa aina ihmistä sallimalla hänelle uusissa elämissä keinot korjata menneisyyden virheitä. Vertauksen lapsi jää ilman vastaavaa mahdollisuutta menetellessään huonosti hänelle annettuna aikana.

Tulevien kärsimysten ja nautintojen luonne

965. Onko kuolemanjälkeisissä kärsimyksissä ja nautinnoissa jotain materiaalista?

”Järki sanoo teille, että ne eivät voi olla materiaalisia, koska sielu^[5] ei ole materiaa. Näissä kärsimyksissä ja nautinnoissa ei ole mitään ruumiillista. Sen takia ne ovat tuhat kertaa eläväisempiä kuin ne, joita koette maan päällä. Henki^[2] on materiaasta irroutautumisestaan lähtien vaikutelmallisempi, sillä materia ei enää vaimenna sen tuntemuksia.” (ks. nro:t 237–257)

966. Miksi ihminen muodostaa itselleen tulevan elämän kärsimyksistä ja nautinnoista joskus niin karkeita ja absurdeja mielikuvia?

”Se johtuu älykkyydestä, joka ei ole vielä kehittynyt riittävästi. Ymmärtääkö lapsi asioita samalla tavalla kuin aikuinen? Itse asiassa tämä riippuu myös siitä, mitä hänelle on opetettu; juuri siinä on suurin tarve muutokseen.

Teidän kielenne on hyvin epätäydellinen ilmaisemaan sitä, mikä on teidän ulottumattomissanne, ja siksi oli tarpeen käyttää vertauksia. Olette ottaneet todellisuutena nämä vertauksissa käytetyt hahmot ja kuvaelmat. Kuitenkin sitä mukaa kun ihminen valistuu, hänen ajattelunsa ymmärtää sitä, mitä hänen kielensä ei voi ilmaista.”

967. Mistä muodostuu hyvien *Henkien*^[2] onnellisuus?

*”Siitä, että ne tuntevat kaikki asiat eivätkä tunne vihaa, mustasukkaisuutta, kunnianhimoa tai minkäänlaista intohimoa, joka aiheuttaa kurjuutta ihmisille. Niitä yhdistävä rakkaus on niiden ylin onnen lähde. Ne eivät tunne materiaalisen elämän tarpeita, kärsimyksiä tai ahdistuksia. Ne ovat onnellisia tekemästään hyvästä. *Henkien*^[2] onnellisuus on kuitenkin suhteessa niiden kehittyneisyyden tasoon. Tarkalleen ottaen ainoastaan puhtaat *Henget*^[2] nauttivat ylintä onnellisuutta, mutta tämä ei tarkoita*

sitä, että kaikki muut olisivat onnettomia. Pahojen ja täydellisten Henkien^[2] välillä on loputtomasti tasoja, joissa nautinnot ovat suhteessa moraaliseen tilaan. Riittävän edistyneet Henget^[2] ymmärtävät niiden onnen, jotka ylsivät korkeammalle tasolle ennen niitä, ja ne pyrkivät saavuttamaan tämän tason. Tämä pyrkimys muodostaa niille syyn kilpailla, mutta se ei aiheuta mustasukkaisuutta. Ne tietävät, että tason saavuttaminen riippuu niistä itsestään, ja siihen päästäkseen ne tekevät työtä hyvän omantunnon rauhallisuudessa ja ovat onnellisia, koska niiden ei tarvitse kärsiä siitä, mistä pahat kärsivät.”

968. Mainitsette hyvien Henkien^[2] onnellisuuden olosuhteiden joukossa materiaalistien tarpeiden puuttumisen. Eikö näiden tarpeiden tyydyttäminen kuitenkin edusta ihmiselle nautintojen lähdeä?

”Kyllä, se edustaa eläimellisten nautintojen lähdeä, ja se on teille kidutusta, kun ette voi tyydyttää näitä tarpeita.”

969. Mitä tulee ymmärtää sillä, kun sanotaan, että puhtaat Henget^[2] tavataan Jumalan rinnalle kokoontuneina ja käyttäen aikaansa Hänelle ylistyslauluja laulamalla?

”Se on vertauskuva, joka antaa ajatusmallin tiedosta, joka puhtailla Hengillä^[2] on Jumalan täydellisyyksistä, koska ne näkevät ja ymmärtävät Jumalan, mutta kuten mitään muutakaan vertauskuvaa, sitä ei tule ottaa kirjaimellisesti. Kaikki luonnossa hiekanjyvästä lähtien ”laulavat” eli julistavat Jumalan valtaa, tietämystä ja hyvyttä. Älkää kuitenkaan uskoko, että autuaat Henget^[2] ainoastaan mietiskelisivät koko iäisyyden. Se olisi hyvin monotoninen ja tyhmä autuus. Lisäksi se olisi itsekästä onnellisuutta niin kauan kun Henkien^[2] elämä olisi loputonta hyödyttömyyttä. Se, että puhtailla Hengillä^[2] ei ole ruumiillisen elämän hankaluuksia, on jo yksi nautinto. Sen lisäksi, kuten sanoimme, ne tuntevat ja tietävät kaikki asiat. Ne käyttävät hyödykseen hankkimaansa älykkyyttä auttaakseen muiden Henkien^[2] edistysaskeleissa. Tämä on niiden tehtävä, joka on samanaikaisesti yksi

nautinto.”

970. Mistä vähän kehittyneiden *Henkien*^[2] kärsimykset muodostuvat?

”Ne ovat yhtä vaihtelevia kuin niiden syytkin, ja ne ovat suhteessa Hengen^[2] alemmuuden tasoon, kuten nautinnot ovat suhteessa ylemmyyteen. Voidaan tiivistää seuraavasti: Vähän kehittyneet Henget^[2] ovat kateellisia siitä, mikä niiltä puuttuu ollakseen onnellisia ja mitä ne eivät onnistuneet saamaan. Ne näkevät onnellisuuden mutta eivät pysty saavuttamaan sitä. Ne kohdistavat valituksia, mustasukkaisuutta, vihaa ja epätoivoa sitä kohtaan, mikä estää niitä olemasta onnellisia. Ne kokevat omantunnotuskia ja määrittämätöntä moraalista ahdistusta. Ne pyrkivät kaikkiin nautintoihin eivätkä pysty tyydyttämään niitä. Tämä on se, joka niitä kiduttaa.”

971. Onko *Henkien*^[2] vaikutus toisiinsa aina hyvä?

”Hyvien Henkien^[2] osalta on selvää, että vaikutus on aina hyvä. Paheelliset Henget^[2] pyrkivät vetämään syrjään hyvältä polulta ja katumuksen polulta niitä, jotka näyttävät olevan alttiita väärään johdattavaksi ja joita ne johdattivat pahaan maallisen elämän aikana.”

a) Eikö kuolema näin ollen vapautakaan meitä kiusauksesta?

”Ei, mutta pahojen Henkien^[2] vaikutus toisiin Henkiin^[2] on vähäisempää kuin ihmisiin, koska Hengillä^[2] ei ole aineellisia intohimoja.” (ks. nro 996)

972. Kuinka paheelliset *Henget*^[2] menettelevät koetellakseen muita *Henkiä*^[2], kun ne eivät voi tukeutua intohimojen antamaan apuun?

*”Jos intohimot eivät ole materiaalisesti olemassa, niin ne ovat vielä jälkeenjääneiden *Henkien*^[2] ajatuksissa. Pahat Henget^[2] ruokkivat näitä ajatuksia johdattaen uhrejaan paikkoihin, joissa tarjotaan näytös näistä intohimoista ja kaikkeen, joka voi kiihottaa uhreja näihin intohimoihin.”*

a) Mutta mitä nämä intohimot palvelevat, jos niillä ei ole enää todellista kohdetta?

”Tarkalleen ottaen tässä on se, mikä on niiden piina: kitsas näkee kultaa, jota hänen ei anneta omistaa, haureellinen näkee orgioita, joihin hän ei voi osallistua, ylpeä näkee kunnianosoituksia, jotka aiheuttavat hänessä kateutta ja joista hän ei voi nauttia.”

973. Mitkä ovat suurimmat kärsimykset, joille pahat *Henget*^[2] ovat alttiita?

”Ei ole mahdollista kuvata moraalisia piinoja, jotka muodostavat tiettyjen rikosten rangaistukset. Jopa niistä kärsivien olisi vaikea kuvailla niitä teille. Epäilemättä kaikista kauhein kärsimys on kuitenkin ajatuksessa siitä, että on tuomittu ikuisiksi ajoiksi.”

Ihminen muodostaa *sielun*^[5] kuoleman jälkeisistä kärsimyksistä ja nautinnoista enemmän tai vähemmän kehittyneen mielikuvan älykkyytensä tason mukaisesti. Mitä enemmän hän kehittyy, sitä enemmän tämä mielikuva jalostuu ja vapautuu materiasta. Hän ymmärtää asiat järkevämmästä näkökulmasta ottamatta kirjaimellisesti kuvaannollisen kielen mielikuvia. Kirkkain järki opettaa meille, että *sielu*^[5] on kokonaan hengellinen olento, ja sen takia järki sanoo meille, että siihen ei voida vaikuttaa sellaisilla vaikutelmilla, jotka tapahtuvat ainoastaan materiassa. Siitä ei kuitenkaan seuraa, että se olisi vailla kärsimyksiä eikä tulisi saamaan rangaistusta rikkeilleen. (ks. nro 237)

Hengellisten kommunikaatioiden tuloksena näytetään *sielun*^[5] tulevaisuuden tila, ei enää teoriassa vaan todellisuudessa. Tämä asettaa meidän silmiemme eteen kaikki haudan jälkeisen elämän vaiheet. Samalla se kuitenkin näyttää niiden vaiheiden olevan täydellisen loogisia maallisen elämälle seurauksia. Vaikka niissä ei ole ihmisen mielikuvituksen luomia fantastisia lisukkeita, nämä seuraukset eivät ole kykyjään väärin käyttä-

neille vähemmän tuskallisia. Näiden seurausten variaatiot ovat lukemattomat, mutta yleinen yhteenveto voidaan tehdä seuraavasti: kutakin rangaistaan rikkomuksensa mukaan. Näin ollen toisia rangaistaan sillä, että heillä on lakkaamaton näkymä tekemästään pahasta, toisia rangaistaan mielipahalla, pelolla, häpeällä, epätietoisuudella, eristyneisyydellä, pimeydellä ja erottamisella heidän rakkaista läheisistään jne.

974. Mistä tulee iankaikkisen tulen oppi?

”Se on totuutena otettu mielikuva niin kuin niin monet muutkin mielikuvat.”

a) Mutta eikö tämä pelko voi tuottaa hyvää tulosta?

”Katsokaa, kuinka paljon se hillitsee jopa sitä opettavien keskuudessa. Jos opetatte asioita, joita järkenne tulee myöhemmin hylkimään, aiheutatte vaikutuksen, joka ei ole kestävä eikä terveellinen.”

Ihminen, kykenemättömänä kuvaamaan kielellään näiden kärsimysten luonnetta, ei löytänyt energisempää vertausta kuin tuli, koska hänelle tuli on kaikista julmin kidutuksen tapa ja kaikista voimakkaimman vaikutuksen symboli. Sen takia uskomus ikuisesta tulesta on periytynyt uudenaikaisille kansoille kaikista kaukaisimman menneisyyden kansoilta. Sen takia myös ihminen sanoo kuvaannollisella kielellään: ”intohimon tuli”, ”palava rakkaus”, ”polttava mustasukkaisuus” jne.

975. Ymmärtävätkö alemmalla kehitystasolla olevat *Henget*^[2] oikeudenmukaisten *Henkien*^[2] onnellisuuden?

*”Kyllä, ja se on niille piina, koska ne ymmärtävät olevansa onnettomia omasta syystään. Sen vuoksi Henki^[2] pyrkii materiaasta vapautuneena uuteen ruumiilliseen elämään, koska kukin ruumiillinen elämä, **ollessaan hyvin eletty**, lyhentää tätä piinaa. Henki^[2] valitsee tulevan ruumiillisen elämän koetukset, jotta voisi hyvittää virheensä niiden kautta, koska tietäkää, että Henki^[2] kärsii kaikesta tekemästään pahasta tai siitä pahasta, jonka va-*

paahehtoisesti aiheutti, ja kaikesta hyvästä, jonka olisi voinut tehdä mutta jota ei tehnyt, sekä kaikesta pahasta, joka tapahtuu, koska se ei tehnyt hyvää.

Ruumiillisten elämien välisenä aikana Hengellä^[2] ei ole enää materian huntua. Henki^[2] on kuin se olisi tullut ulos sumusta ja näkee, mikä etäännyttää sitä onnellisuudesta. Se kärsii enemmän, koska ymmärtää kuinka syyllinen olikaan. Illuusioita ei enää ole, ja se näkee asiat todellisuudessa.”

Ruumiillisten elämien välisessä tilassa Hengelle^[2] paljastetaan näkymänä kaikki menneisyyden elämät. Toisaalta se näkee sille luvattun tulevaisuuden ja käsittää, mitä vielä puuttuu sen saavuttamisesta. Henki^[2] on kuin matkamies, joka saapuu vuoren huipulle ja näkee kulkemansa taipaleen sekä osuuden, joka on vielä käymättä ennen määränpään saapumista.

976. Eikö alemmalle kehittyneiden Henkien^[2] kärsimysten näkymä ole hyvälle Hengille^[2] ahdistuksen syy, ja millainen on tässä tapauksessa niiden onnellisuus, jos se on näin ollen häiriintynyt?

”Niillä ei ole tässä ahdistusten syytä, koska ne tietävät, että paha tulee saamaan loppunsa. Ne auttavat toisia parantumaan ja ojentavat heille kätensä. Tämä on niiden tehtävä, joka tuottaa niille nautinnon, kun ne menestyvät hyvin.”

a) Tämän käsittää tuntemattomien ja välinpitämättömien Henkien^[2] kohdalla. Mutta eikö onnellisuutta häiritse niiden ihmisten kärsimys, joita Henget^[2] rakastivat maan päällä?

”Jos Henget^[2] eivät näkisi ihmisten kärsimyksiä, ne olisivat teille vieraita kuoleman jälkeen. Uskonto sanoo teille, että sielut^[5] näkevät teidät mutta ne näkevät kärsimyksenne toisesta näkökulmasta. Ne tietävät, että kärsimykset ovat tarpeellisia teidän kehityksellenne, jos kestätte ne alistuneesti. Ne ahdistuvat paljon enemmän kehitystä hidastavasta rohkeuden puutteestanne kuin väliaikaisista kärsimyksistä.”

977. Koska *Henget*^[2] eivät voi piilottaa toisiltaan ajatuksiaan ja koska kaikki niiden elämän teot ovat tunnettuja, seuraako tästä, että uhrin teot ovat aina syyllisten mielissä?

”Muulla tavalla ei voi olla, selvä järki kertoo sen teille.”

a) Onko tämä kaikkien moitittavien tekojen julkisuus sekä uhrin oleminen jatkuvasti mielessä rangaistus syylliselle?

*”Paljon suurempi kuin luuletkaan mutta ainoastaan siihen asti, kun syyllinen on hyvittänyt virheensä *Henkensä*^[2] tai ihmisenä uusissa ruumiillisissa elämissä.”*

Kun olemme *Henkien maailmassa*^[4] koko menneisyytemme paljastettuna, tekemämme hyvä ja paha tulee samalla tavalla tunnetuksi. Paha harjoittanut pyrkii turhaan pakenemaan uhriensa katsetta, ja niiden väistämätön mielessä oleminen on hänelle rangaistus ja lakkaamaton omantunnontuska siihen asti, kunnes hän on hyvittänyt virheensä. Samaan aikaan hyväntahtoinen ihminen kohtaa päinvastaisesti kaikkialla ainoastaan ystävällisiä ja hyväntahtoisia katseita.

Pahalle ihmiselle ei ole suurempaa kärsimystä maan päällä kuin uhrien läsnäolo, ja tästä syystä hän välttelee uhrejaan jatkuvasti. Mitä seuraakaan siitä, kun intohimojen illuusion kadottua hän ymmärtää tekemänsä pahan ja näkee julkaistuna kaikista salaisimmat tekonsa sekä tekopyhyytensä voimatta vältyä uhriensa katseilta? Kun paheellisen ihmisen *sielu*^[5] kärsii häpeää, katumusta ja omantunnontuskia, samanaikaisesti oikeudenmukaisen ihmisen *sielu*^[5] nauttii täydellisestä levollisuudesta.

978. Häiritseekö *sielun*^[5] onnellisuutta muisto niistä rikkomuksista, joita se teki kehittymättömänä ollessaan, jopa senkin jälkeen, kun se on puhdistunut niistä?

*”Ei, koska se maksoi virheistään ja poistui voitokkaana koetuksesta, joihin alistui **tämän päämäärän vuoksi.**”*

979. Ovatko koetukset, jotka *sielun*^[5] on vielä puhdistuakseen

läpikäytävä, sille raskas huolenaihe, joka häiritsee sen onnellisuutta?

”Vielä epäpuhtaana olevalle sielulle^[5] ne kyllä ovat sitä. Siksi se ei voi nauttia täydellisestä onnellisuudesta muuten kuin ollessaan puhdistunut. Ajatuksessa koetuksista, joita täytyy vielä kestää ei kuitenkaan ole jo kehityksen saavuttaneelle sielulle^[5] mitään tuskallista.”

Sielu^[5], joka saavutti tietyn puhtauden tason, nauttii jo onnellisuudesta. Siihen tunkeutuu suloisen tyytyväinen tunne, ja se on onnellinen kaikesta, mitä näkee ja kaikesta, mikä sitä ympäröi. Luojan mysteerejä ja ihmeitä peittävä ”huntu” nostetaan, ja jumalalliset täydellisyydet paljastuvat sille kaikessa loistokkuudessaan.

980. Muodostaako samantasoisia *Henkiä*^[2] liittävä sympatian side niiden onnellisuuden lähteen?

”Sellaisten Henkien^[2] yhdessäolo, jotka tuntevat sympatiana hyvää kohtaan, on niille yksi suurimmista nautinnoista, ottaen huomioon, että kukaan ei pelkää tämän yhdessäolon häiriintyvän itsekkyydestä. Ne muodostavat Henkien maailmassa^[4] perheitä tunteiden samankaltaisuuteen pohjautuen. Siitä koostuu hengellinen onnellisuus samalla tavalla kuin teidän maailmassanne ryhmitytte tiettyihin luokkiin ja tunnette tiettyä nautintoa, kun kokoonnutte keskenänne. Puhtaassa ja vilpittömässä kiintymyksessä, jota kukin tuntee toisia kohtaan ja jonka kohde kukin vuorollaan on, on niille onnellisuuden lähde, koska tuossa kiintymyksessä ei ole teeskenteleviä ystäviä eikä tekopyhiä.”

Tämän onnellisuuden alkupaloja ihminen nauttii maan päällä tavatessaan *sieluja*^[5], joiden kanssa voi mennä puhtaaseen ja pyhään liittoon. Tämä nautinto tulee olemaan puhtaammassa elämässä sanoinkuvaamaton ja rajoittamaton, koska ihminen kohtaa siellä ainoastaan häntä kohtaan sympatiana tuntevat *sielut*^[5], *joita itsekkyyksi ei tee kylmiksi*, koska luonnossa kaikki on

rakkautta ja itsekkyyks on se, mikä rakkauden tappaa.

981. Onko *Hengen*^[2] tuonpuoleisen olotilan suhteen eroa niiden välillä, jotka eläessään pelkäävät kuolemaa, verrattuna niihin, jotka kohtaavat kuoleman välinpitämättömästi ja jopa ilolla?

”Ero voi olla hyvinkin suuri. Ero kuitenkin häviää usein näiden (pelkoa/iloa) määrittävien syiden edessä. Kuolemaa pelätessään tai tahtoessaan ihmistä voivat kannustaa hyvin erilaiset tunteet, ja nämä tunteet vaikuttavat Hengen^[2] tilaan. On esimerkiksi ilmeistä, että kuolemaa toivova toivoo sitä ainoastaan, koska näkee siinä kärsimystensä lopun ja kuoleman toivominen on erään tyyppinen valitus Luojaa ja kestettäviä koetuksia kohtaan.”

982. Onko tarpeen opettaa *spiritististä oppia*^[1] ja uskoa *Henki*^[2] ilmaisuihin, jotta voimme varmistaa onnemme tulevassa elämässä?

”Jos näin olisi, siitä seuraisi, että kaikki, jotka eivät usko tai jotka eivät omanneet tätä tiedon valoa, jäisivät ”perinnöttömiksi” tästä hyvästä, mikä on absurdi väite. Se on hyvyys, joka varmistaa tulevaisuuden onnen. Hyvä on aina hyvää, mikä tahansa onkaan siihen johtava tie.” (ks. nro:t 165–799)

Usko *spiritismiin*^[1] auttaa ihmistä tulemaan paremmaksi lujittamalla ajatusmalleja tietyistä tulevaisuuden kohdista. Tämä kiihdyttää yksilöiden ja ihmismassojen kehitystä, koska se antaa meille kyvyn varmistua siitä, mitä tulemme olemaan eräänä päivänä. Se on tukipiste, meitä ohjaava valo. *Spiritismi*^[1] opettaa ihmistä kestämään koetukset kärsivällisesti ja alistuen sekä etäännyttää teoista, jotka voivat myöhäistää ihmisen onnellisuutta. Näin se johdattaa tähän onnellisuuteen. Kukaan ei kuitenkaan sano, että ilman uskoa *spiritismiin*^[1] tätä onnellisuutta ei voisi saavuttaa.

Väliaikaiset kärsimykset

983. Koska uudessa elämässään rikkeitään hyvittävä *Henki*^[2] ei

koe materiaalisia kärsimyksiä, onko siinä tapauksessa oikeellista sanoa, että kuoleman jälkeen *sielu*^[5] kokee ainoastaan mielen kärsimyksiä?

”On hyvinkin totta, että ruumiillisen elämän vaikeudet ovat sielulle^[5] kärsimystä, mutta ainoastaan ruumis kärsii materiaalisesti.

Kuolleesta puhuttaessa on totuttu sanomaan, että ”hän jätti kärsimykset”. Tämä ei kuitenkaan ole aina totta. Henki^[2] on vapaa fyysisistä kivuista, mutta riippuen tekemistään rikkeistä se voi kuitenkin olla alttiina vielä pistävämmille mielen kärsimyksille ja se voi olla vielä onnettomampi tulevassa elämässään. Pahan rikkaan täytyy pyytää almua ja löytää itsensä kaikkien köyhyyden puutteiden keskuudesta, ylpeän täytyy kokea kaikenlaisia häpäisyä, auktoriteettiaan väärinkäyttänyt ja alaisiaan kunnioittamattomasti ja kovuudella kohdellut näkee olevansa pakotettu noudattamaan itseään ankarampaa esimiestä. Kaikki elämän kärsimykset ja hankaluudet ovat toisen elämän rikkeiden hyvityksiä, jos ne eivät ole senhetkisen elämän seurauksia. Kun olette jttäneet nykyisen elämänne, ymmärrätte sen paremmin.” (ks. nro:t 273, 393, 399)

Ihminen, joka pitää itseään onnellisena maan päällä, koska voi tyydyttää intohimojaan, tekee vähemmän ponnisteluja kehittyäkseen. Usein hänen hyvityksensä alkaa jo tässä samassa hetkellisen onnellisuuden elämässä, mutta varmasti hän tulee hyvittämään sitä toisessa ruumiillisessa elämässä, joka on yhtä materiaallinen kuin tämäkin.

984. Ovatko elämän hankaluudet aina nykyisten rikkeiden rangaistuksia?

”Eivät. Kerroimme jo, että ne ovat Jumalan asettamia koetuksia tai koetuksia, jotka olette itse valinneet ennen jälleensyntymäänne Henkenä^[2] ollessanne, jotta hyvittäisitte tekemänne virheet toisessa elämässä, koska Jumalan lakien rikkominen ja ennen kaikkea oikeudenmukaisuuden lain rikkominen ei koskaan jää rankaisematta. Jos ei tule rangaistuksi tässä elämässä, se

väistämättä tapahtuu jossakin toisessa elämässä. Tämän takia oikeudenmukaisena pitämämme ihminen kokee usein menneisyytensä tekojen seurauksia.” (ks. nro 393)

985. Muodostaako *sielun*^[5] jälleensyntymä edistyneempään maailmaan palkinnon?

”Se on seuraus sielun^[5] puhdistumisesta, koska sitä mukaa kun Henget^[2] puhdistuvat, ne ruumiillistuvat^[17] aina täydellisempiin maailmoihin siihen asti kunnes ovat jättäytyneet kokonaan irti materiasta ja puhdistaneet itsensä kaikista tahroistaan nauttiakseen ikuisesti puhtaiden Henkien^[2] onnellisuudesta Jumalan rinnalla.”

Maailmoissa, joissa elämä on vähemmän materiaalista kuin tässä maailmassa, myös tarpeet ovat vähemmän karkeajakoisia ja fyysiset kärsimykset vähemmän pistäviä. Niissä ihmiset eivät tunne pahoja intohimoja, jotka alhaisemmin kehittyneissä maailmoissa tekevät heistä toistensa vihollisia. Vihaan tai mustasukkaisuuteen ei ole minkäänlaista syytä, kaikki elävät rauhassa, koska harjoittavat oikeudenmukaisuuden, rakkauden ja *hyväntekeväisyyden*^[18] lakia. Ihmiset eivät tunne harmeja ja ahdistuksia, jotka syntyvät kateellisyydestä, ylpeydestä ja itsekkyydestä, jotka aiheuttavat meidän maallisessa elämässämme kärsimyksen. (ks. nro:t 172–182)

986. Voiko maallisessa elämässään kehittynyt *Henki*^[2] *ruumiillistua*^[17] uudelleen samaan maailmaan?

”Kyllä. Jos se ei ole pystynyt suorittamaan missiotaan/elämän-tehtävänsä loppuun, se voi itse pyytää, että sen annettaisiin suorittaa se loppuun uudessa elämässä. Siinä tapauksessa se ei kuitenkaan ole sille hyvitys.” (ks. nro 173)

987. Mitä tapahtuu ihmiselle, joka ei tee hyvää eikä myöskään tee mitään vapautuakseen materian vaikutuksesta?

”Koska hän ei ottanut minkäänlaista askelta täydellisyyttä kohti, hänen täytyy aloittaa tulevaisuudessa uudelleen samantyyppi-

nen elämä kuin se, jonka hän jätti. Hän pysyy paikallaan voiden näin pitkittää hyvityksen kärsimyksiä.”

988. On ihmisiä, joiden elämä kulkee täydellisessä rauhallisuudessa ja jotka eivät huolehdi mistään, koska heidän ei tarvitse tehdä mitään itsensä eteen. Näyttääkö tämä onnellinen elämä toteen sen, että heillä ei ole mitään hyvitetävänään aikaisemmasta elämästä?

*”Tunnetteko paljon näitä ihmisiä? Erehdytte, jos kuvittelette, että heitä on paljon. Yleensä rauhallisuus on ainoastaan ulospäin näkyvää. Ehkä he ovat valinneet sellaisen elämän mutta elämänsä loputtua ymmärtävät, että se ei auttanut heitä edistymään. Siinä tapauksessa he harmittelevat menettämänsä aikaa niin kuin laiskat ihmiset. Ymmärtäkää hyvin, että henki^[2a] ei voi saada tuntemuksia ja kehittyä muuten kuin aktiviteetin kautta, ja jos se torkkuu välinpitämättömyydessä, se ei kehity. Voitte verrata sitä henkilöön, jonka pitäisi työskennellä ja joka sen sijaan menee makuulle tai kävelylle tarkoituksenaan olla työskentelemättä. **Pitäkää myös mielessä, että kunkin täytyy tehdä tilit elämänsä vapaaehtoisesta hyödyttömyydestä ja se on aina tappavaa tulevaisuuden onnelle.** Tulevaisuuden onni vastaa jokaisen kokonaisuudessaan tekemää hyvän summaa, ja tulevaisuuden onnettomuus on suhteessa harjoitetun pahan summaan sekä niiden lukumäärään, jotka on tehnyt onnettomaksi.”*

989. On ihmisiä, jotka olematta ehdottomasti pahoja muuttavat kaikki ympärillä olevat henkilöt onnettomiksi luonteenpiirteidensä kautta. Mitä seurauksia heille tulee siitä?

”Epäilemättä nämä ihmiset eivät ole hyviä. He tulevat hyvittämään tekonsa nähden edessään heidät, joille aiheuttivat onnettomuutta, ja tästä tulee heille moitteita. Sen jälkeen he tulevat toisessa elämässä kärsimään siitä, mitä panivat muut kärsimään.”

Hyvitys ja katumus

990. Tuleeko katumus ruumiillisessa elämässä vai *Hengen*^[2] tilassa?

”Se tulee Hengen^[2] tilassa mutta voi myös tapahtua ruumiillisessa elämässä, kun ymmärtää hyvin hyvän ja pahan eron.”

991. Mikä on katumuksen seuraus *Hengen*^[2] tilassa?

”Katumusta tunteva haluaa uuden ruumiillisen elämän puhdistukseen. Henki^[2] ymmärtää epätäydellisyydet, jotka erottavat sitä onnellisuudesta, ja sen takia se tavoittelee uutta elämää, jossa voi hyvittää rikkeensä.” (ks. nro:t 332, 975)

992. Mitä seurauksia katumus tuottaa ruumiillisessa elämässä?

*”Seurauksena on, että **jo nykyisessä elämässään Henki^[2] kehittyi, jos sillä on aikaa korjata virheensä. Kun omatunto moittii teitä ja näyttää teille jonkin epätäydellisyyden, voitte aina parantaa itseänne.**”*

993. Eikö ole ihmisiä, joilla on ainoastaan paha vietti ja jotka eivät anna katumuksen tulla tunteisiinsa?

*”Kerroimme jo teille, että kunkin *Hengen*^[2] täytyy kehittyä lakkaamattomasti. Se, jolla on tässä elämässä ainoastaan vietti pahaan, tulee omaamaan toisessa elämässä vietin hyvään **ja sen vuoksi syntyy uudelleen useita kertoja. On tarpeen, että kaikki kehittyvät ja saavuttavat päämääränsä sillä erolla, että yhdet käyttävät enemmän aikaa kuin toiset, tahtonsa mukaisesti. Ainoastaan hyvän vietin omaava puhdistui jo, ottaen huomioon, että sillä on ehkä ollut vietti pahaan aikaisemmassa elämässään.**” (ks. nro 804)*

994. Tunnistaako paheellinen ihminen, joka ei tunnistanut virheitään elämänsä aikana, virheensä aina kuolemansa jälkeen?

*”Hän tunnistaa ne aina ja siinä tapauksessa kärsii enemmän, koska **tuntee kaiken tekemänsä pahan** tai vapaaehtoisesti aiheuttamansa pahan. Siitä huolimatta katumus ei ole aina välitön.*

On Henkiä^[2], jotka jääripäisesti pysyvät huonolla tiellä kokemistaan kärsimyksistä huolimatta. Ennemmin tai myöhemmin ne kuitenkin tunnistavat käymänsä polun vääräksi ja katumus tulee. Niiden valistamiseksi hyvät Henget^[2] työskentelevät, ja myös te voitte työskennellä niiden hyväksi.”

995. Onko olemassa Henkiä^[2], jotka olematta pahoja pysyvät välinpitämättöminä kohtalonsa suhteen?

”On olemassa Henkiä^[2], jotka eivät huolehdi minkäänlaisesta hyödyllisestä asiasta. Ne ovat odottavalla kannalla. Ne kuitenkin kärsivät tässä tapauksessa suhteellisesti, ja koska kehityksen täytyy tapahtua kaikessa, kehitys ilmaisee itsensä kivun kautta.”

a) Eivätkö nämä Henget^[2] halua lyhentää kärsimyksiään?

”Ne haluavat epäilemättä, mutta niiltä puuttuu riittävä määrä tahdonvoimaa sen saavuttamiseen, mikä voisi niitä helpottaa. Kuinka paljon niitä yksilöitä voidaan laskea teidän keskuudestanne, jotka pitävät parempana kurjuuteen kuolemista kuin työskentelyä?”

996. Kun Henget^[2] näkevät pahan, joka johtuu niiden epätäydellisyyksistä, kuinka voitte selittää sen, että on niitä, jotka vaikeuttavat asemaansa ja pidentävät omaa alemmuuden tilaansa tekemällä pahaa Henkenä^[2] ollessaan, vetämällä ihmisiä syrjään hyvältä tieltä?

”Ne Henget^[2], joiden katumus on myöhäinen, toimivat näin. Voi myös käydä niin, että sen jälkeen kun Henki^[2] on katunut, se antautuu pahan tien vietäväksi toisten, vielä alemmalle kehittyneiden Henkien^[2] toimesta.” (ks. nro 971)

997. Nähdään Henkiä^[2], jotka huomattavassa alemmuuden tassaansa ovat vastaanottavaisia hyvälle tunteille ja herkkiä rukouksille, joita niiden puolesta tehdään. Kuinka selittyy se, että toiset Henget^[2], joiden olettaisi olevan valaistuneempia, näyttävät voittamatonta kovuutta ja kyynisyyttä?

”Rukouksella on vaikutusta ainoastaan katuvaan Henkeen^[2].”

Rukous ei pysty auttamaan niiden suhteen, jotka ylpeyden ohjaimina kapinoivat Jumalaa vastaan ja pysyvät rikkomusten tiellä ja jopa liioittelevat rikkomuksissaan kuten kurjat Henget^[2]. Henki^[2] ei tule saamaan rukouksesta hyötyä ennen kuin katumus valaisee sitä.” (ks. nro 664)

Ei pidä unohtaa, että Henki^[2] ei muutu nopeasti ruumiin kuoleman jälkeen. Jos se eli paheksuttavaa elämää, näin oli, koska se oli epätäydellinen. Kuolema ei muuta epätäydellistä välittömästi täydelliseksi. Henki^[2] voi siis pysyä virheissään, väärissä mielipiteissään ja ennakkoluuloissaan siihen asti kunnes se valistuu opiskelun, mietiskelyn ja kärsimyksen kautta.

998. Suoritetaanko hyvitys aina ruumiillisessa vai hengellisessä tilassa?

”Hyvitys suoritetaan ruumiillisen elämän aikana koetusten kautta, joihin Henki^[2] on alistettuna ja hengellisessä elämässä mielen kärsimysten kautta, jotka ovat olennainen osa Hengen^[2] alhaisuuden tilaa.”

999. Riittääkö vilpitön katumus elämän aikana siihen, että Hengen^[2] rikkomukset häviävät olemattomiin ja se voi saavuttaa armon Jumalan edessä?

”Katumus tapahtuu Hengen^[2] parantumiseksi, mutta menneisyys täytyy hyvittää.”

a) Mitä seuraisi siitä, jos joku rikollinen tässä tapauksessa sanoisi, että kun hänen joka tapauksessa täytyy hyvittää menneisyytensä, hänellä ei ole minkäänlaista tarvetta katumukseen?

”Jos hän pysyy jääräpäisesti pahassa, tämä muuttaa hänen hyvityksensä pidemmäksi ja raskaammaksi.”

1000. Voimmeko maksaa virheistämme jo tässä elämässä?

”Kyllä, korjaamalla niitä. Mutta älkää kuvitelko, että maksatte ne muutamien lapsellisten pidättäytymisten kautta tai jakamalla almuja kuolemanne jälkeen, kun ette enää tarvitse mitään. Ju-

*mala ei ota ollenkaan huomioon turhaa katumusta, jota on aina helppo osoittaa ja jota voi osoittaa vain vaivautumalla teesken-
nellen elehtimään katumusta. Pikkusormen menettäminen hyö-
dyllistä työtä suorittaessa hävittää enemmän rikkeitä kuin pel-
kästään **itsensä** vuoksi tehty, vuosia kestänyt itsensä piinaami-
nen. (ks. nro 726)*

*Ainoastaan hyvän kautta voi korjata paha, eikä korjaus edus-
ta minkäänlaista meriittiä, jos se ei kosketa ihmisen **ylpeyttä tai**
materiaalisia intressejä.*

*Miten pahalla hankitun omaisuuden palauttaminen kuoleman
jälkeen voidaan kelpuuttaa hyvitykseksi, kun omaisuus tuli tar-
peettomaksi ja siitä otettiin jo kaikki hyöty?*

*Mitä hyötyä on pidättäytyä muutamista turhamaisista nautin-
noista ja tarpeettomuuksista, jos eilen toiselle aiheutettu virhe
pysyi kokonaisena?*

*Lopulta, mitä hyötyä on nöyrytyä Jumalan edessä, jos ihmisten
edessä säilyttää ylpeytensä?” (ks. nro:t 720–721)*

1001. Eikö siitä tule minkäänlaista meriittiä, jos jätämme kuole-
mamme jälkeen omaisuudellemme hyödyllisen käyttötarkoituk-
sen?

*”Oikea ilmaisu ei ole ”ei minkäänlaista meriittiä”. Se on aina
parempi kuin ei mitään. Paha on siinä, että hän, joka antaa ai-
noastaan kuoleman jälkeen, on lähes aina enemmän itsekäs kuin
antelias. Hän haluaa saada kunniaa hyvästä ilman hyvyyden har-
joittamisen vaivaa. Sille, joka pidättäytyy elämässään jostakin,
hyöty on kaksinkertainen: uhrauksen meriitti ja nautinto nähdä
aiheuttamansa onnellisuus. Itsekkyys on kuitenkin aina valmi-
na kuiskaamaan hänelle, että sen, mitä annat, otat pois omista
nautinnoistasi. Koska itsekkyys puhuu korkeammalla kuin pyy-
teettömyys ja hyväntekeväisyys^[18], ihminen pitää omaisuutensa
itsellään käyttäen tekosyynä omia henkilökohtaisia tarpeitaan ja
yhteiskunnallisen asemansa määrittämiä vaatimuksia. Voi! Sää-
likää sitä, joka ei tunne antamisen onnea; hänet tavataan vailla
kaikista puhtaimpia ja hienoimpia nautintoja. Alistettuaan ihmi-*

sen rikkauden koetukselle, joka on niin liukas ja vaarallinen hänen tulevaisuudelleen, Jumala on antanut vastapainoksi, hänet hyvään johdattaakseen, anteliaan ihmisen onnellisuuden, josta voi nauttia jo tässä maailmassa.” (ks. nro 814)

1002. Mitä sellaisen ihmisen täytyy tehdä, joka tunnistaa virheensä kuollessaan, jolloin ei ole enää aikaa korjata niitä? Riittääkö hänelle siinä tapauksessa tekojen katuminen?

”Katumus nopeuttaa hänen kuntoutumistaan mutta ei vapauta häntä tekojensa seurauksista. Eikö hänen edessään ole tulevaisuus, joka ei ole hänelle koskaan suljettu?”

Tulevien kärsimysten kesto

1003. Onko syyllisen kärsimysten kesto tulevassa elämässä satumanvarainen, vai onko se jonkin lain alainen?

”Jumala ei työskentele koskaan oikukkaasti, ja kaikki maailmankaikkeudessa säätyy laeilla, jotka ilmentävät Hänen tietäväisyyttään ja hyvyyttään.”

1004. Mihin perustuu syyllisen kärsimysten kesto?

”Siihen ajanjaksoon, joka tarvitaan hänen paremmaksi tulemiseensa. Kärsimyksen tai onnellisuuden tilan ollessa suhteessa Hengen^[2] puhtauden tasoon syyllisen kärsimysten kesto ja luonne riippuvat ajasta, jonka hän käyttää tullakseen paremmaksi. Sitä mukaa kun hän kehittyy ja hänen tunteensa puhdistuvat, hänen kärsimyksensä pienenevät ja muuttavat luonnettaan.”

Pyhä Louis

1005. Kuvastuuko aika kärsivälle Hengelle^[2] samanpituisena vai lyhyempänä kuin sen eläessä?

”Se tuntuu pidemmältä, koska Hengelle^[2] ei ole unta. Ainoastaan niiden Henkien^[2] kohdalla, jotka jo saapuivat tietylle puhtauden tasolle, aika ns. häviää ikuisuuden edessä.” (ks. nro 240)

1006. Voivatko Hengen^[2] kärsimykset kestää ikuisesti?

”Voisivat, mikäli Henki^[2] olisi ikuisesti paha. Tämä tarkoittaa, että jos Henki^[2] ei koskaan katuisi eikä muuttuisi paremmaksi, se kärsisi ikuisesti. Jumala ei ole kuitenkaan luonut olentoa, jonka kohtalona on valita jatkuvasti paha. Hän loi kaikki ainoastaan yksinkertaisiksi ja tietämättömiksi. Kaikkien täytyy kehittyä ennemmin tai myöhemmin oman tahtonsa mukaan. Tahto voi kehittyä hitaammin tai nopeammin, samalla tavalla kuin on enemmän tai vähemmän varhaiskypsiä lapsia. Kehitys kuitenkin ilmenee ennemmin tai myöhemmin vastustamattoman tarpeen kautta, jota Henki^[2] tuntee päästäkseen ulos alemmuudestaan ja muuttuakseen onnelliseksi. Kärsimysten kestoä säätelevä laki on siten hyvin viisas ja hyväntahtoinen, koska se saattaa kärsimysten keston Hengen^[2] ponnisteluista riippuvaksi. Se ei koskaan jätä Henkeä^[2] vaille valinnanvapautta, ja jos Henki^[2] käyttää valinnanvapautta väärin, sen täytyy kärsiä seurauksista.”

Pyhä Louis

1007. Onko Henkiä^[2], jotka eivät koskaan kadu?

”On niitä, joiden katumus on hyvin myöhäinen. Kuitenkin sen olettaminen, että tällaiset Henget^[2] eivät koskaan tule parantumaan, olisi sama kuin kieltää kehittymisen laki ja väittää, että lapsi ei voi muuttua aikuiseksi.”

Pyhä Louis

1008. Riippuuko kärsimysten kesto aina Hengen^[2] tahdosta, vai onko joitakin kärsimyksiä, joihin Henki^[2] on pakotettu määrättyksi ajaksi?

”Kyllä, Henki^[2] voidaan pakottaa kärsimykseen tietyksi ajaksi. Jumala, joka haluaa luomuksilleen ainoastaan hyvää, ottaa kuitenkin katumuksen vastaan. Tahto, joka Hengellä^[2] on kehittymiseen, ei ole koskaan hyödytön.”

Pyhä Louis

1009. Näin ollen pakotetut kärsimykset eivät koskaan ole iankaikkisia?

”Kuulustelkaa tervettä järkeä ja perusteita ja kysykää itseltän-

ne, että eikö iankaikkinen tuomio muutamien virheellisten hetkien vuoksi olisi sama kuin kieltää Jumalan hyvyys. Mitä yhden elämän kesto todellakaan on vaikka satavuotiaan iankaikkisuuden rinnalla? Iankaikkisuus! Ymmärrätteköhän hyvin tämän sanan? Kärsimyksiä ja kidutuksia vailla loppua, vailla toivoa, muutamien virheiden vuoksi! Eikö teidän harkintakykynne hyljeksi tällaista mielikuvaa? On ymmärrettävää, että muinaiset kansat ovat pitäneet maailmankaikkeuden Herraa kauheana, mustasukkaisena ja kostonhaluisena Jumalana. Tietämättömyydessään he antoivat jumalallisuuksille ihmisten intohimot. Sellainen ei kuitenkaan ole kristittyjen Jumala, joka asettaa ensimmäisiksi hyveiksi rakkauden, hyväntekeväisyyden^[18] ja koettujen loukkausten unohtamisen. Voisiko Jumala olla vailla niitä ominaisuuksia, jotka Hän määrää kaikkien olentojen velvollisuuksiksi? Eikö ole ristiriitaista myöntää Hänelle ääretöntä hyvyttä ja myös ääretöntä kosta? Sanotte, että Jumala on ennen kaikkea oikeudenmukainen eikä ihminen ymmärrä jumalallista oikeudenmukaisuutta. Oikeudenmukaisuus ei kuitenkaan sulje pois hyvyttä, ja Hän ei olisi hyvä, jos Hän tuomitsisi ikuisiin ja hirveisiin kärsimyksiin suurimman osan luomuksistaan. Voisiko Jumala tehdä oikeudenmukaisuudesta lastensa velvollisuuden, vaikka heille ei olisi annettu keinoja sen ymmärtämiseen? Lisäksi, eikö oikeudenmukaisuus olekin ylevää yhdistyneenä hyvyteen, kun kärsimysten kesto on tehty riippuvaiseksi syyllisen itsensä parantamiseksi tekemistä ponnisteluista? Siinä kohtaa seuraavan sanonnan totuuden: ”Kukin omien tekojensa mukaisesti.”

Pyhä Augustinus

”Taistelkaa kaikilla saatavilla olevat keinoilla ja tuhotkaa ajatusmalli kärsimysten ikuisuudesta, joka on pilkkaava käsitys Jumalan oikeudenmukaisuutta ja hyvyttä vastaan. Se on hedelmällinen itu uskomattomuudelle, materialismille ja välinpitämättömyydelle, jotka ovat valloittaneet ihmismassoja siitä lähtien kun ihmisten älykyys alkoi kehittyä. Hengen^[2] ollessa valaistuneempi tai sen sellaiseksi muuttuessa se käsittää tämän hirmuisen vääryyden ja sen järki hylkii sitä. Siinä tapauksessa

useimmat rinnastavat samalla kielteisyydellä hylkimänsä ikuiset kärsimykset ja Jumalan, joka sen antoi. Siitä ovat lähtöisin lukemattomat pahuudet, jotka ovat sortuneet päällemme ja joihin olemme tulleet tuomaan lääkkeen. Tehtävä, jonka osoitimme teille, tulee olemaan helpompi toteuttaa siitä lähtien kun kaikki auktoriteetit, joihin tällaisen uskomuksen puolustajat tukeutuvat, välttävät muodollista julistamista tätä koskien. Eivät piispainkokoukset eivätkä kirkon johtajat ole ratkaisseet tätä vakavaa kysymystä. Vaikka itsensä evankelistojen mukaisesti sekä otettaessa Jeesuksen vertauskuvalliset sanat kirjaimellisesti Hän on uhannut syyllisiä ikuisella, tukahtumattomalla tulella, Hänen sanoistaan ei kuitenkaan kohdata absoluuttisesti mitään, mikä olisi kyvykäs osoittamaan, että tuomio on **iankaikkinen**.

Lammasparat, jotka olette eksyksissä, oppikaa näkemään Hyvä Paimen, joka lähestyy teitä ja joka päinvastoin, että karkottaisi teidät kaikki ainaisesti luotaan, tulee tapaamaan teitä itse ohjatakseen teitä suojaansa. Tuhlarilapset, jättäkää vapaaehtoinen maanpakonne; kääntykää Isän suuntaan, joka ojentaa teille käntensä ja on valmiina juhlimaan teidän paluutanne perheen keskuuteen.”

Lamennais

”Sanojen sotia! Sanojen sotia! Eikö se veri vieläkään riitä, jonka olette pistäneet juoksemaan? Täytyykö vielä sytyttää uudelleen rovioita palamaan? Kiistelette sanoista: rangaistusten ja kärsimysten ikuisuudesta. Ettekö tiedä, että se, mitä tänään ymmärrätte **ikuisuudella**, ei ole sama asia, mitä vanhat kansat ymmärsivät ja nimittivät tällä termillä? Tutkikoon teologi, kuten te kaikki, lähteitä, ja tulee paljastumaan, että hepreankieliset termit eivät antaneet samaa tarkoitusta sille, jonka kreikkalaiset, latinankieliset ja uudenaikaiset tulkitsivat **ikuiseksi anteeksiantamattomiksi rangaistukseksi**. Rankaisemisen ikuisuus tarkoittaa pahan ikuisuutta. Kyllä, niin kauan kun ihmisten keskuudessa on paha, tulee olemaan myös rangaistuksia ja pyhät tekstit tulee tulkita tällä suhteellisella tavalla. Kärsimysten ikuisuus on siis

suhteellinen eikä absoluuttinen. Tulee vielä päivä, jolloin kaikki ihmiset, katumuksen kautta, pukeutuvat syyttömyyden kaapuun, ja tuosta päivästä lähtien tuskanhuudot ja hampaiden kiristys lakkaavat. Teidän inhimillinen järkenne on rajoitettu, mutta se mikä teillä on, on Jumalan lahja. Tämän järjen avulla ei pitäisi olla yhtään hyväuskoista ihmistä, joka voisi ymmärtää rangaistusten ikuisuuden jollain muulla tavalla. Siis jotta olisi ikuinen rangaistus, täytyisi myöntää, että pahuus on ikuista! Ainoastaan Jumala on ikuinen, eikä Hän olisi voinut luoda ikuista pahuutta. Tässä tapauksessa täytyisi olla myöntämättä Jumalan suuremoin ominaispiirre, joka on ylivalta, koska se, joka voi luoda omia luomuksiaan tuhoavan osasen, ei olisi kaikista hallitsevin. Ihmiskunta! Ihmiskunta! Älkää enää sukeltako surullisissa katseissanne maan syvyyksissä, etsien sieltä rangaistuksia. Itkekää, odottakaa, hyvittäkää ja hakeutukaa turvaan olennaisesti hyvän, ylivallassaan absoluuttisen ja olennaisesti oikeudenmukaisen Jumalan ajatusmalliin.”

Platon

”Ihmiskunnan päämääränä on saapua jumalalliseen yhteyteen. Sen saavuttamiseksi tarvitaan kolme asiaa: oikeudenmukaisuutta, rakkautta ja tietämystä. On myös kolme päinvastaista asiaa, jotka vastustavat tätä yhteyttä: epäoikeudenmukaisuus, viha ja tietämättömyys. Niinpä niin! Sanon todellakin teille, että Jumalan ankaruutta liioittelemalla olisitte näitä olennaisia periaatteita vastaan, pahentaisitte mielikuvaa Hänestä. Sen lisäksi pahentaisitte mielikuvaa Jumalasta kaksin verroin, jos antaisitte luotujen Henkien^[2] mieliin tunkeutua mielikuvan siitä, että ne itse omaavat enemmän armoa, lempeyttä, rakkautta ja todellista oikeudenmukaisuutta kuin te myönnätte äärettömälle olennolle. Tuhotkaa ajatusmalli helvetistä muuntamalla se älyttömäksi ja hyväksymättömäksi teidän uskomuksillenne kuten ajatusmalli teidän sydämiänne kauhistuttavasta keskiajan teloitusten, ihmisten polton ja kidutusten näytöksestä. Kuinka voidaan ylläpitää ajatusmallia helvetistä, kun kerran sokeiden kostojen aikakausi

on jo karkotettu ainaisesti ihmisten laeista? Oi! Uskokaa minua. Uskokaa minua, veljet Jumalassa ja Jeesuksessa Kristuksessa, uskokaa minua: teidän täytyy joko alistua jättämään kaikki uskomuksenne menehtymään muuntumattomina käsiinne tai elävöittää uskomuksianne avaten ne hyvää tekeville vaikutteille, joita Hyvät nyt niihin vuodattavat. Ajatusmalli helvetistä kirvelevine uuneineen ja kiehuvine kattiloineen voi olla sallittu, toisin sanottuna anteeksiannettavissa, rautakaudella. 1800-luvulla se ei kuitenkaan ole muuta kuin tyhjä haamu. Se mielikuva soveltuu, jos siihenkään, pelästyttämään lapsia, ja vähän kasvettuaan hekin lakkaavat pian uskomasta siihen. Jos pysyttelette tässä pelottelevassa mytologiassa, suurennatte epäuskoisuutta, joka on kaiken yhteiskunnallisen epäjärjestyksen äiti. Vapisen nähdessäni vilahdukselta kaiken yhteiskunnallisen järjestyksen järkkyyvän ja rappioituvan vääriä rangaistuksia määrittävän lain perustusten päälle. Siis, kiihkeän ja elävän uskon miehet, päivänvalon tuojien etujoukot, käykää töihin! Ei pitääksenne yllä satuja, jotka vanhenivat ja joita kukaan ei enää usko, vaan herättääksenne uudelleen henkiin ja elävöittäaksenne todellisen rangaistuksia määrittävän lain, joka on yhteensopiva teidän tapojenne, tunteidenne ja ajanjaksonne kanssa.

Kuka itse asiassa on syyllinen? Hän, joka harhailun, sielun^[5] väärän liikkeen vuoksi etäännyy Luojan tarkoitusperästä, joka muodostuu halusta hyvään ja kauneuteen, inhimillisen täydellisyiden ruumiillistuman^[17], Jeesuksen Kristuksen, esimerkin mukaisesti.

Mitä on kärsimys? Se on luonnollinen seuraus, joka johtuu tästä väärästä teosta. Välttämättömät kärsimykset saavat syyllisen tuntemaan vastenmielisyyttä tekoaan kohtaan. Kärsimys on ärsyke, jonka tuskallisuus saa sielun lopettamaan vaeltelunsa ja palaamaan oikealle tielle.

Rangaistus on kitkerä pistin, joka herättää sielun^[5] menemään itseensä ja palaamaan pelastuksen tielle. Rangaistuksen tarkoituksena on kuntouttaminen, vapauttaminen. Jos haluaisi rangaistuksen olevan ikuinen sellaisen rikkeen vuoksi, joka ei ole

*ikuinen, riistäisi rangaistukselta sen olemassaolon tarkoitukspe-
rän.*

*Oh! Todellakin sanon teille, lakatkaa, lakatkaa vertaamasta yh-
denmukaisesti ikuisuudessaan Hyvää, Luojan olennaista osaa ja
Pahaa, luodun olennon olennaista osaa. Se johtaisi perustele-
mattomien rangaistusten luomiseen. Myöntäkää sitä vastoin ran-
gaistusten ja kärsimysten asteittainen lieventyminen erilaisten
perättäisten ruumiillisten elämien kautta, ja tulette pyhittämään
jumalallista yhteyttä tunne ja järki yhtyneenä.”*

Apostoli Paavali

Palkintojen houkutuksella ja rangaistuksen pelolla pyritään herättämään ihminen hyvään ja välttämään pahaa. Jos tämä rangaistus kuitenkin esitetään tavalla, jonka hänen järkensä kieltäytyy myöntämästä oikeaksi, se ei aiheuta hänessä min-
käänlaista vaikutusta. Tällöin ihminen ennemminkin hylkii sitä kokonaisuudessaan, sen muotoa ja perustaa. Jos hänelle päin-
vastoin esitetään tulevaisuus loogisella tavalla, hän ei hyljeksi sitä. *Spiritismi*⁽¹⁾ antaa hänelle tämän selityksen.

Oppi kärsimysten ikuisuudesta absoluuttisessa mielessä tekee ylemmästä olennosta armottoman Jumalan. Olisiko loogista kertoa hallitsijasta, että hän on todella hyvä, todella suuren-
moinen, armelias, joka ainoastaan haluaa häntä ympäröivien onnellisuutta mutta joka samanaikaisesti on mustasukkainen, kostonhaluinen, taipumaton kurissaan ja rankaisee äärimmäi-
sellä rangaistuksellaan kolmea neljäsosaa alaisistaan hänen lakinsa loukkaamisen tai rikkomisen takia, jota kylläkin har-
joitettiin niiden toimesta, jotka eivät lakia tunteneet? Eikö siinä ole ristiriitaa? Voisiko Jumala olla vähemmän hyvä kuin ihminen?

Toinen ristiriita: Koska Jumala tietää kaiken, Hän tiesi luodes-
saan *sielun*^[5], tuleeko se epäonnistumaan vai ei. Se oli siis muo-
dostumisestaan lähtien määrätty ikuiseen kurjuuteen. Olisiko tämä mahdollista tai järkevää? Suhteellisten kärsimysten opin myötä kaikki tulee oikeutetuksi. Jumala tiesi epäilemättä en-
nalta *sielun*^[5] epäonnistumisen, mutta Jumala antoi myös keinot

itsensä valistamiseen oman kokemuksensa ja omien virheidensä kautta. On tarpeen, että *sielu*^[5] hyvittää virheensä, jotta se vahvistuisi paremmin hyvässä. Toivon ovi ei kuitenkaan sulkeudu siltä ikuisiksi ajoiksi. Jumala teki sen hyvityksistä vapautumisen riippuvaiseksi ponnisteluista, joita se tekee tämän vapauden saavuttamiseksi. Tämän kaikki voivat ymmärtää, ja tämän kaikista yksityiskohtaisin logiikka voi myöntää. Olisi vähemmän skeptikkoja, jos tulevaisuuden kärsimykset esitetäisiin tästä näkökulmasta.

Yleisessä kielessä sana *ikuinen* on usein käytetty kuvaamaan pitkäkestoista asiaa, jonka loppua ei näe ennalta, vaikka tietää oikein hyvin, että loppu on olemassa. Kerromme esimerkiksi korkeiden vuorten ja maan napojen ikuisesta jäästä, vaikka tiedämme yhdeltä osin, että fyysisellä maailmalla voi olla loppu ja, toisaalta, että näiden alueiden tila voi muuttua luonnollisen pyörimisakselin muuttumisen tai suuronnettomuuden myötä. Näin tässä tapauksessa sana ”ikuinen” ei tarkoita iankaikkista. Kun koemme pitkäaikaisen taudin, sanomme tautimme olevan ikuinen. Täytyykö siis ihmetellä, että *Henget*^[2], jotka kärsivät vuosia, vuosisatoja, jopa vuosituhansia, kuvailevat kärsimystään ikuisiksi? Ennen kaikkea, meidän ei pidä unohtaa, että niiden ei sallita alemmuudessaan erottaa tien äärimmäistä pistettä ja näin ne uskovat, että niiden täytyy kärsiä ikuisesti, joka on myös niiden rangaistus.

Sen lisäksi materiaalisen tulen oppi uuneista ja kidutuksista, lainattuna pakanoiden manalasta, on tänään kokonaan hyljätty korkeimman teologian puolelta. Ainoastaan tietyissä kouluissa nämä hirvittävät allegoriset kuvat esitetään edelleen totena tiettyjen enemmänkin liian innostuneiden kuin oppineiden ihmisten toimesta, jotka tekevät näin vakavan virheen, koska nuorten kuvitelmat voivat kauhusta vapauduttuaan lisätä epäuskoisten lukumäärää. Teologia myöntää, että sana *tuli* on käytetty kuvaannollisesti ja että se täytyy ymmärtää mielen tuskana (ks. nro 974). Ne, jotka ovat seuranneet itsemme tavoin elämän käännekohtia ja haudan tuonpuoleisia kärsimyksiä *Henkien*^[2]

kommunikaatioiden kautta, ovat voineet tulla vakuuttuneiksi, että vaikka niissä kärsimyksissä ei ole mitään materiaalista, ne eivät kuitenkaan ole vähemmän kirveleviä. Ajalliseen keston liittyen muutamat teologit ovat alkaneet myöntää sanalle *ikui-***nen** rajoitetun merkityksen yllä osoitetulla tavalla ja ajattelevat, että sanalla ”ikuinen” voidaan itse asiassa viitata itse rangaistukseen muuttumattoman lain seurauksena eikä kunkin yksilön rankaisemisen pituuteen. Silloin kun uskonto sallii tämän tulkinnan kuten myös muutamat muut tulkinnat, jotka tulevat samoin kehityksen valon seurauksena, useat harhaan eksyneet lampaat kokoontuvat takaisin uskonnon huomaan.

Ruumiin ylösnouseminen

1010. Koskeeko ruumiin ylösnousemisen uskonkappale *Henki-***en**^[2] opettamaa jälleensyntymistä?

”Kuinka muutenkaan se voisi olla? Tämä ilmaisu, kuten niin monet muut ilmaiset, näyttää järjettömältä ainoastaan sen vuoksi, että tietyt ihmiset ottavat sen kirjaimellisesti, ja sen takia se vetää heidät epäuskaisuuteen. Antakaa heille looginen tulkinta, ja ne, joita kutsutte vapaiksi ajattelijoiksi, hyväksyvät tämän tulkinnan vaikeuksitta juuri sen vuoksi, että he pystyvät sen ymmärtämään. Älkää erehtykö näiden vapaiden ajattelijoiden suhteen. Se, mitä he eniten pyytävät ja haluavat, on usko. Heillä on tulevaisuuden jano kuten muillakin tai ehkä enemmän kuin muilla, mutta he eivät voi myöntää oikeaksi sitä, mitä tiede on kiistänyt. Oppi lukuisista elämisistä on yhdenmukainen Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa; ainoastaan se selittää sen, mikä ilman sitä on selittämätön. Kuinka voisitte haluta, että tämä periaate ei olisi uskonnossa itsessään?”

1010a (1011). Opettaako näin ollen kirkko itse jälleensyntymisen oppia ruumiin ylösnousemisen uskonkappaleen kautta?

”Se on ilmeistä. Sen lisäksi tämä oppi aiheutuu useista asioista,

jotka ovat menneet ohi huomaamatta ja joiden tarkoitus tullaan piakkoin ymmärtämään tässä mielessä. Tulette pian huomamaan, että spiritismi¹¹ tuo esille jokaisen osuuden pyhien kirjoitusten tekstistä. Henget¹² eivät sen takia tule kumoamaan uskontoa niin kuin jotkut ajattelevat. Ne tulevat päinvastoin vahvistamaan sitä ja hyväksymään sen kieltämättömien todisteiden kautta. Koska on tullut aika olla käyttämättä kuvaannollista kieltä, pyhät tekstit ilmaistaan ilman vertauskuvia ja asioille annetaan selvä ja tarkka tarkoitus, joka ei voi olla altis millekään väärälle tulkinnalle. Tämän takia vilpittömästi uskovaisten ja uskonnollisten ihmisten määrä tulee tietyn ajan kuluttua olemaan paljon suurempi kuin tänään.”

Pyhä Louis

Itse asiassa tiede näyttää ruumiin ylösnousemisen mahdottomuuden kansanomaisen mielikuvan mukaisesti. Jos ruumiin jäänteet säilyisivät tasaisesti, vaikkakin hajonneina ja pienentyneinä pölyksi, vielä ymmärtäisi, että ne voisi koota yhteen tietyllä hetkellä. Näin ei kuitenkaan tapahdu. Ruumis on koottu lukuisista osasista: hapestä, typestä, hiilestä jne. Pilaantumisen kautta nämä osaset hajoavat, ja ne soveltuvat uusien ruumiiden muodostamiseen sillä tavalla, että esimerkiksi yksi ja sama hiilen molekyyli on käynyt läpi useiden tuhansien ruumiiden pilaantumisen (puhumme ainoastaan ihmisruumiista, emme eläimistä). Näin ollen jollakin henkilöllä voi olla ruumiissaan molekyylijä, jotka kuuluivat jo alkukantaisten ihmisten ruumiiseen. Näin ollen nämä samat orgaaniset molekyylit, joita absorboitte ravinnostanne, ovat voineet olla jonkin toisen tietämanne yksilön molekyylijä jne. Koska on olemassa määritetty määrä materiaa ja materian yhdistelmät ovat määrittämättömiä, kuinka kaikki ruumiit voisivat rakentua uudelleen samoista osasista? Siinä on materiaalinen mahdottomuus. Ruumiin kuolleista nousemista ei siis voi rationaalisesti ajateltuna hyväksyä materiaalisesti muuten kuin symbolisena kuvauksena jälleensyntymisen ilmiölle. Siinä tapauksessa tässä ei ole mitään, joka

hairahduttaa järkeä ja joka olisi ristiriidassa tieteen osoittamien tietojen kanssa.

On totta, että tämän uskonkappaleen mukaan ruumiin jälleensyntyminen tapahtuu ainoastaan aikojen lopussa, kun vastavasti *spiritistisen opin*^[1] mukaan se tapahtuu kaikkina päivinä. Eikö tämä lopullisen tuomion mielikuva kuitenkin sisällä erään suuren ja kauniin vertauskuvan, joka peittää vertauskuvan hunningun alle yhden näistä muuttumattomista totuuksista, jotka eivät enää kohtaa skeptikkoja siitä lähtien kun niiden todellinen merkitys palautetetaan? Pohtikaa tarkkaan *spiritistisen opin*^[1] teoriaa *sielujen*^[5] tulevaisuudesta ja kohtalosta, joka kullekin kuuluu tuloksena erilaisista kestettävänä olevista koetuksista. Tulette näkemään, että tuomion samanhetkisyttä¹ lukuun ottamatta tuomio, jossa meidät tuomitaan tai vapautetaan syytteenstä, ei ole fiktiota, kuten epäuskoiset ajattelevat. Huomaamme lisäksi, että se teoria on luonnollinen seuraus maailmojen moninaisuudesta, joka on tänään täydellisesti hyväksytty, kun taas tuomiopäivän opin mukaan maa olisi ainoa asuttu maailma maailmankaikkeudessa.

Paratiisi, helvetti ja kiirastuli

1012.² Onko maailmankaikkeudessa rajoitettuja paikkoja *Henkien*^[2] kärsimyksille ja nautinnoille, niiden ansioiden mukaisesti?

”Vastasimme jo tähän kysymykseen. Kärsimykset ja nautinnot ovat riippuvaisia Henkien^[2] täydellisyyden tasosta. Kukin Henki^[2] omaa itsessään onnensa tai kurjuutensa alkuperän, ja koska

1 Kääntäjän huomautus: Tuomionpäivän opissa hyvien ja pahojen tekojen tuomio tapahtuu aikojen lopussa kaikille, kun taas *spiritistisessä opissa*^[1] tämä tuomio tapahtuu kaikkina päivinä.

2 Kääntäjän huomautus: Alkuperäistekstissä (Henkien Kirjan 2. revisio) puuttuu numero 1011. Tämä käännös seuraa alkuperäistekstiä. Numerointi on eräissä tämän kirjan käännöksissä ja revisioinneissa tehty ilman tätä epäjatkuvuuskohdtaa. Tästä johtuen tämän käännöksen kysymykset 1012–1019 vastaavat em. tavalla tehdyissä kirjoissa kysymyksiä 1011–1018.

Henget^[2] ovat kaikkialla, mikään määrätty paikka ei ole rajattu tai suljettu enemmän yksille kuin toisille. Mitä tulee ruumiillistuneisiin^[17] Henkiin^[2], ne ovat enemmän tai vähemmän onnellisia tai kurjia sen mukaan, mitä enemmän tai vähemmän edistynyt on niiden asuttama maailma.”

a) Siinä tapauksessa te tulette kertomaan, että helvettiä ja paratiisia ei ole sellaisena kuin ihminen ne kuvittelee.

”Ne eivät ole mitään muita kuin kuvaelmia, kaikkialla on onnellisia ja onnettomia Henkiä^[2]. Kuitenkin sen mukaisesti, kuten myös jo teille kerroimme, saman kehityksen tason Henget^[2] kokoontuvat toisiaan kohtaan tuntemansa sympatian vetäminä ja kun ne ovat täydellisiä, ne voivat kokoontua missä haluavat.”

Absoluuttinen rangaistusten ja palkitsemisten alue on olemassa ainoastaan ihmisten mielikuvituksessa. Se johtuu ihmisen taipumuksesta **materialisoida** ja **rajata** asioita, joiden ääretöntä olennaista osaa hän ei voi ymmärtää.

1013. Mitä tulee ymmärtää **kiirastulesta**?

”Fyysisiä kipuja ja mielen tuskaa: se on hyvityksen ajanjakso. Teette lähes aina itsellenne maan päällä oman kiirastulenne, ja tällöin Jumala pakottaa teidät hyvittämään virheenne.”

Se, mitä ihminen kutsuu **kiirastuleksi**, on samalla tavalla vertauskuva eikä sitä pidä ymmärtää määritetyksi paikaksi vaan epätäydellisten **Henkien^[2]** olotilaksi, jossa ne tapaavat itsensä hyvityksessä siihen asti kunnes saavuttavat täydellisen puhdistuksen, joka nostaa ne onnellisten **Henkien^[2]** piireihin. Koska tämä puhdistus tapahtuu lukuisten elämien kautta, kiirastuli käsittelee ruumiillisen elämän koetukset.

1014. Kuinka selitätte, että **Henget^[2]**, joiden korkea kehitystaso heijastuu niiden käyttämässä kielessä, ovat kertoneet hyvin vakavamielisille henkilöille helvetin ja kiirastulen olevan nykyis-

ten ajatusmallien mukaisia?

”Ne puhuvat kieltä, jota niitä haastattelevat ihmiset voivat ymmärtää. Kun vakavamieliset henkilöt näyttävät olevan läpeensä kyllästettyjä tietyillä ajatusmalleilla, Henge^[2] välttävät aiheuttamasta voimakasta shokkia, jotta eivät haavoittaisi heidän vakauksustaan. Jos Henki^[2] kertoisi muslimille ilman varotoimia, että Muhammed ei ole profeetta, se tulisi hyvin huonosti vastaanotetuksi.”

a) Ymmärretään, että näin menettelevät Henge^[2], jotka haluavat ohjastaa meitä. Kuinka sitten selitätte sen, että kun Henkiä^[2] on kuulusteltu olosuhteista, joista ne itsensä tapasivat, jotkut niistä ovat vastanneet, että ne kärsivät helvetin tai kiirastulen kidutuksista?

*”Kun Henge^[2] ovat alemmalle kehittyneitä eivätkä vielä täysin materiaalittomia, ne säilyttävät osan maallisista ajatusmalleistaan ja käyttävät ilmaisuissaan itselleen tuttuja termejä. Ne tapaavat itsensä ympäristöstä, joka sallii niiden tunnustella tulevaisuutta ainoastaan epätäydellisesti. Tästä syystä tietyt ruumiillisten elämien välisessä tilassa olevat Henge^[2] tai vasta ruumiin kuoleman kokeneet Henge^[2] puhuvat tilanteestaan kuten puhuisivat ruumiillisesti elossa ollessaan. **Helvetti** voidaan kääntää kielessä erittäin vaikeaksi, täynnä koetuksia olevaksi elämäksi, jossa tuntee **epävarmuutta** siitä, loppuvatko vaikeudet koskaan. **Kiirastuli** voidaan myös kääntää kielessä koetuksia täynnä olevaksi elämäksi, jossa ollaan kuitenkin tietoisia paremmasta tulevaisuudesta. Kun koette suuren kivun, ettekö ole tottuneita sanomaan, että kärsitte kuin kadotukseen tuomittu? Nämä kaikki ovat ainoastaan sanoja ja käytettyjä ainoastaan kuvaannollisessa merkityksessä.”*

1015. Mitä tulee ymmärtää kärsivällä sielulla^[5]?

”Se on ruumiillisten elämien välisessä tilassa oleva ja kärsimyksiä kokeva sielu^[5], joka on epävarma tulevaisuudestaan ja jolle voitte tuottaa helpotuksen, jota se usein pyytää tullessaan kommunikoimaan teidän kanssanne.” (ks. nro 664)

1016. Millä tavalla täytyy ymmärtää sana **taivas**?

”Pidätkö sitä jonakin paikkana, Eliseuksen mytologian mukaisena maana, jonne kaikki hyvät Henget^[2] ovat sekavasti kerääntyneet ja jossa ne eivät huolehdi mistään vaan nauttivat iankaikkisesti passiivisesta onnellisuudesta? Ei. Se on maailmankaikkeuden avaruus: planeetat, tähdet ja kaikki kehittyneemmät maailmat, joissa Henget^[2] nauttivat kaikista kyvyistään ilman materiaalisen elämän vaikeuksia, ilman ahdistuksia, jotka ovat tyypillisiä alemmuudelle.”

1017. Jotkut Henget^[2] kertovat asuttavansa neljättä tai viidettä taivasta jne. Mitä ne tahtovat sillä sanoa?

*”Kun kysytte niiltä, minkälaista taivasta ne asuttavat, muodostatte mielikuvan useista taivaista kuten taloon asetetuista kerroksista. Siinä tapauksessa ne vastaavat teidän kielenne mukaan. Sanoilla ”neljännet taivaat” tai ”viidennet taivaat” ilmaistaan erilaisia puhtauden tasoja ja sen seurauksena onnellisuutta. Se on tarkalleen ottaen sama kuin kysyisi Hengeltä^[2], onko se helvetissä. Jos se on onneton, se sanoo ”kyllä”, koska sille **helvetti** on kärsimyksen synonyymi. Se kuitenkin tietää oikein hyvin, että helvetti ei ole mikään tulipesä. Pakanan Henki^[2] kertoisi tällöin olevansa **manalassa**.”*

Sama soveltuu muihin samankaltaisiin ilmaisuihin kuten kukkien kaupunki, valittujen kaupunki, ensimmäinen, toinen tai kolmas ympyrä jne. Nämä ovat ainoastaan joidenkin *Henkien*^[2] käyttämiä vertauskuvia, kun ne esittävät asioita kuvaannollisesti tai kun ne eivät joskus ymmärrä asioiden todellista tilaa ja kun ne eivät ymmärrä kaikista yksinkertaisimpia tieteellisiä käsitteitä.

Ennen vanhaan oli käsitys, että maa on maailmankaikkeuden keskus ja taivas muodostuu kaarimaisesta holvista. Samoin ajateltiin, että **paratiisi on eräs tähtien alue, joka on sijoitettu ylös, ja helvetti on sijoitettu alas**. Näin ajatellen rangaistuksille ja palkitsemisille oli olemassa rajattu paikka. Siitä ovat lähtöi-

sin ilmaiset ”nousta paratiisiin”, ”olla ylimmässä taivaassa” ja ”olla helvettiin syöksyneenä”. Nykyään tiede näyttää, että maa on miljoonien muiden joukossa ainoastaan yksi pienimmistä maailmoista vailla mitään erityistä tärkeyttä. Tiede myös hahmotteli historian maan muodostumisesta ja kuvasti sen rakentumisen. Lisäksi tiede näytti avaruuden äärettömäksi, niin että maailmankaikkeudessa ei ole suuntaa ylös tai alaspäin. Näin ollen ihmisen on täytynyt luopua ajatusmallista, että paratiisi sijaitsisi pilvien yläpuolella ja helveti alhaisemmissa paikoissa. Kiirastullelle ei siis ole olemassa mitään määrättyä paikkaa. *Spiritismi*^[1] oli varattu antamaan ihmiskunnalle tästä kaikesta rationaalisin, suurenmoisin ja samaan aikaan kaikista lohduttavin selitys. Näin voimme siis kertoa, että kannamme itsessämme helvettimme ja paratiisimme. Kiirastulen me kohtaamme fyysisissä tai ruumiillisissa elämässämme.

1018. Millä tavalla täytyy ymmärtää nämä Kristuksen sanat: ”Minun valtakuntani ei ole tässä maailmassa”?

”Näin Kristus vastasi kuvaannollisesti. Hän halusi sanoa, että Hänen valtakuntansa on ainoastaan puhtaille ja pyyteettömille sydämille. Hän on kaikkialla siellä, missä vallitsee rakkaus hyvään. Tämän maailman asioille ahneet ja maalliseen omaisuuteen kiintyneet ihmiset eivät kuitenkaan ole siellä Hänen kansaan.”

1019. Voiko hyvän valtakunta koskaan toteutua maan päällä?

”Hyvyys tulee vallitsemaan maassa silloin, kun hyvät Henget^[2] ovat suurempilukuisia maata asuttamaan tulevien keskuudessa. Siinä tapauksessa ne saavat maassa hallitsemaan rakkauden ja oikeudenmukaisuuden, jotka ovat hyvyyden ja onnellisuuden lähteitä. Moraalisen kehityksen kautta ja harjoittaen Jumalan lakeja ihminen houkuttelee maahan hyviä Henkiä^[2] ja etäännyttää pahoja Henkiä^[2]. Pahat eivät kuitenkaan jätä maata ennen kuin maasta on karkotettu ylpeys ja itsekkyyys.

Ihmiskunnan muuntuminen on kerrottu ennalta, ja te lähestytte

hetkeä, jolloin se tapahtuu ja hetkeä, jonka saapumista kiirehtivät kaikki kehitystä auttavat ihmiset. Tämä muuntuminen toteutuu jo paremmiksi tulleiden Henkien^[2] ruumiillistumisena^[17], jotka perustavat maalle uuden sukupolven. Siinä tapauksessa pahaan taipuvaiset Henget^[2], joita kuolema korjaa päivittäin ja kaikki ne, jotka pyrkivät pysäyttämään asioiden kehityksen, suljetaan sieltä pois. Ne tulevat tämän vuoksi olemaan sivussa hyväntahtoisten ihmisten keskuudesta, joiden onnellisuutta ne häiritisivät. Ne menevät uusiin, vähemmän kehittyneisiin maailmoihin, suorittavat **raskaita** tehtäviä tai voivat työskennellä oman edistymisensä eteen samalla kun työskentelevät vielä vähemmän kehittyneiden veljiensä eteen. Ettekö huomaa tässä pahojen Henkien^[2] karkotuksessa maan päältä **menetetyn paratiisin** vertauskuvan ja ihmisen tulemisen maan päälle samantapaisissa olosuhteissa tuoden itsessään intohimojensa idun ja jäljet primitiivisestä alemmuudestaan? Ettekö löydäkin siitä vähemmän ylevän mielikuvan ihmisen **perisyynnistä**? Tästä näkökulmasta katsoen perisynti käsittää vielä epätäydellisenä olevan ihmisen luonteen, mistä hän on ainoastaan itse vastuullinen omien eikä vanhempiansa virheiden takia.

Kaikki te uskon ja hyvän tahdon ihmiset, työskennelkää sen takia innostuneesti ja ahkeruudella suuressa kehityksen työssä, jotta korjaisitte satakertaisesti kylvämänne siemenen. Voi niitä, jotka sulkevat silmänsä valolta! He valmisteleivat sillä tavalla itselleen pitkiä vuosisatoja pimeyttä ja pettymyksiä. Voi niitä, jotka tekevät tämän maan omaisuudesta kaikkien ilojensa lähteen! Heidän täytyy kärsiä puutteista enemmän kuin he ovat nauttineet eduista! Voi ennen kaikkea itsekkäitä! He eivät tule tapaamaan sitä, joka auttaisi heitä kantamaan kurjuuksiensa taakan.”

Pyhä Louis

Loppupäätelmä

I

Se, joka tuntee maallisesta magnetismista ainoastaan magneettilla varustetun ankkaa muistuttavan kelluvan lelun, jota ohjailaan vedellä täytetyssä vadissa, voisi tuskin ymmärtää, että tämä leikkikalu pitää sisällään maailmankaikkeuden mekanismin ja maailmojen liikkeen salaisuuden. Vastaavasti se, joka tuntee *spiritismistä*⁽¹⁾ vain *pöytien*⁽⁸⁾ liikkeen, jossa näkee ainoastaan hauskanpitoa ja ajanvietettä, ei ymmärrä, että tämä yksinkertainen ja kansanomainen ilmiö, jonka muinaiset, jopa puoliksi villit kansat tunsivat, voisi olla sidoksissa kaikista vakavimpiin kysymyksiin yhteiskunnallisesta järjestyksestä. Itse asiassa, millainen suhde moraaliin ja ihmiskunnan tulevaisuuteen voi pinnallisen tarkastelijan mielestä olla itsestään liikkuvalla pöydällä? Kuitenkin jokainen, joka pohtii, tulee muistamaan, että yksinkertainen kiehuvan kattilan kannen jatkuva kohoileminen on ilmiö, jota on tapahtunut antiikin ajoista alkaen ja josta kehittyi voimakas moottori, jonka avulla ihminen ylittää välimatkoja ja poistaa etäisyyksiä.

Niinpä niin! Tietäkää te, jotka uskotte vain sen, mikä kuuluu materiaaliseen maailmaan, että tästä *pöydästä*⁽⁸⁾, joka pyörii ja saa teidät hymyilemään ylimielisesti, tuli kokonainen tiede ja ratkaisu ongelmiin, joita yksikään filosofia ei ole vielä pystynyt ratkaisemaan. Vetoan kaikkiin hyvän tahdon omaaviin vastustajiin ja pyydän hartaasti, että he puhuvat, mikäli he vaivautuvat tutkiskelemaan kritisoimaansa asiaa, koska loogisesti ajatellen kritiikillä on arvoa ainoastaan siinä suhteessa, missä kriitikko tuntee puheessa käsittelemänsä asian. Sellaisen asian pilkkaaminen, jota ei tunne ja jota ei ole tutkinut tunnollisesti, ei ole

kritisointia, vaan se on todiste kevytmielisyydestä ja surullinen näyte arvostelukyvyn puuttumisesta. Todellakin, jos olisimme esittäneet tämän filosofian eräänä ihmisen aivojen teoksena, olisimme saaneet vähemmän halveksuntaa ja olisimme ansainneet kunnianosoituksia niiltä, jotka pyrkivät ohjaamaan mielipiteitä. Tämä filosofia tulee kuitenkin *Hengiltä*^[2]. Miten absurdia! Sille annettiin tuskin katsettakaan. Kriitikot muodostavat mielipiteensä otsikosta, kuten sadun apina muodosti mielipiteen pähkinästä sen kuoresta.

Jos haluatte, voitte ajatella filosofian alkuperän olevan muilta kuin *Hengiltä*^[2] lähtöisin ja olettaa, että tämä *kirja* on jonkun ihmisen teos. Sen jälkeen kun olette lukeneet kirjan *vakavamielisesti*, kertokaa *sielussanne*^[5] ja omassatunnossanne, pidättekö sitä pilkattavana materiaalina.

II

Spiritismi^[1] on materialismin kaikista kauhistuttavin vastustaja. Siten ei tarvitse ihmetellä, että sen vastustajina on materialisteja. Kuitenkin, koska materialismi on oppi, jota hädin tuskin kukaan rohkenee tunnustaa (tämä todistaa, että sitä opettavat eivät usko olevansa kovinkaan vahvoja ja heidän omatuntonsa vielä johdat-
taa heitä), materialistit peittävät itsensä tieteen ja järjen peitteen alle. Vielä eriskummallisempaa on, että kaikista skeptisimmät puhuvat jopa sellaisen uskonnon nimissä, jota eivät tunne ja jota eivät ymmärrä sen paremmin kuin *spiritismiäkään*^[1]. He valitsevat kohteekseen ennen kaikkea *yliluonnollisen* ja *ihmeellisen*, jollaista he eivät myönnä olevan. Heidän mukaansa *spiritismi*^[1] pohjautuu ihmeellisyyteen eikä se voi olla muuta kuin naurettava oletus. He eivät pohdi, että tuomitessaan rajoituksetta ihmeellisen ja yliluonnollisen he tuomitsevat myös uskonnon, joka itse asiassa perustuu ihmeisiin ja ilmestyksiin. Kuitenkin, mitä muuta nämä ovat kuin ei-ihmisestä lähtöisin olevia kommunikaatioita? Kaikki pyhät kirjoittajat Mooseksesta lähtien ovat puhuneet tämäntyyppisistä kommunikaatioista. Mitä muuta nämä ihmeet

ovat kuin ennen muuta ihmeellisiä ja yliluonnollisia tapahtumia, ottaen huomioon, että eräässä mielessä nämä ilmiöt ovat luonnonlakien vastaisia? Tällöin he kieltäessään ihmeellisen ja yliluonnollisen hylkäävät samalla uskonnon perusteet. Meidän ei kuitenkaan pidä lähestyä tätä kysymystä tästä näkökulmasta. *Spiritismi*⁽¹⁾ ei pyri tutkimaan, onko olemassa vai eikö ole olemassa ihmeitä, siis että olisiko Jumala joissakin tapauksissa kumonnut hyvän vuoksi ikuiset, maailmankaikkeutta säätelevät lait. *Spiritismi*⁽¹⁾ sallii tässä suhteessa kaikki vapaudet kunkin omalle uskomukselle. *Spiritismi*⁽¹⁾ todistaa ja kertoo, että ilmiöt, joihin se perustuu, ovat yliluonnollisia ainoastaan ulkomuodoltaan. Ne näyttävät ihmeelliseltä tietyille ihmisille ainoastaan siksi, koska ne ovat epätavanomaisia ja poikkeavat tunnetuista tosiasioista. Kaiken kaikkiaan, ne eivät ole enemmän yliluonnollisia kuin muut ilmiöt, joille tiede antaa tänä päivänä selityksen, ja jotka näyttivät ihmeellisiltä toisena ajanjaksona. Kaikki *Henkien*⁽²⁾ ilmiöt johtuvat **poikkeuksesta** yleisistä laeista. Ne paljastavat meille erään luonnonvoiman, tuntemattoman voiman tai paremmin sanottuna voiman, jota ei ole tähän päivään mennessä ymmärretty mutta jonka tarkkailu paljastaa kuuluvan asioiden yleiseen järjestykseen. Näin siis *spiritismi*⁽¹⁾ tukeutuu ihmeellisyyksiin ja yliluonnolliseen vähemmän kuin itse uskonto. Itse asiassa ne, jotka tähän perustuen hyökkäävät vastaan, näyttävät, että eivät tunne sitä, ja vaikka he olisivatkin suurimpia oppineita, sanoisimme heille: ”Olette ainoastaan puolittain tietäviä, koska teidän tieteenne, joka ohjasti teitä niin monessa asiassa, ei opettanut teille, että luonnon sisältämä ala on loputon.”

III

Sanotte, että haluaisitte parantaa teidän vuosisatanne manialta, joka uhkaa valloittaa maailman. Haluaisitteko ennemmin, että maailma olisi valloitettu epäuskoisuudella, jota pyritte levittämään? Mikä muu kuin kaiken uskon puuttuminen täytyy myöntää syyksi perhesuhteiden löystymiselle ja suurimmalle osalle

yhteiskuntaa miinoittavasta epäjärjestyksestä? Näyttäessään *sielun*^[5] olemassaolon ja kuolemattomuuden *spiritismi*^[1] elävöittää uskon tulevaisuuteen, nostattaa lannistettuja innostuksia ja panee kestäämään alistuen elämän hankaluudet. Uskallattekko sanoa tätä pahuudeksi? Kaksi uskonoppia kohtaa: yksi, joka kieltää tulevaisuuden ja toinen, joka julistaa ja todistaa sen olemassaolon. Yksi oppi ei selitä mitään, ja toinen oppi selittää kaiken ja juuri sen takia vetoaa järkeen. Yksi oppi julistaa itsekkyyden oikeutetuksi, ja toinen oppi tarjoaa oikeudenmukaisuuden perustaksi *hyväntekeväisyyttä*^[18] ja lähimmäisenrakkautta. Yksi oppi näyttää ainoastaan tämän hetken ja hävittää kaiken toivon, kun taas toinen oppi lohduttaa ja paljastaa avaran tulevaisuuden alueen. Kumpi näistä on turmiollisempi?

Jotkut kaikista skeptisimpien joukkoon kuuluvat ihmiset tekevät itsestään veljellisuuden ja kehityksen apostoleja. Veljellisyys kuitenkin edellyttää pyyteettömyyttä ja uhrautuvaista persoonallisuutta. Missä on todellista veljellisyyttä, siellä ylpeys on harvinaisen poikkeus. Mihin vedoten tyrkytätte ihmisille uhrautuvaisuutta, kun kerrotte, että kuolemassa kaikki tulee loppumaan ja että huomenna ihminen ei ole enää muuta kuin hajotettu, kaato paikalle heitetty vanha kone? Mitä syitä ihmisellä on pakottaa itseään mihinkään puutteeseen? Eikö olisi luonnollisempaa pyrkiä elämään parhaalla mahdollisella tavalla ne lyhyet hetket, joita ihmiselle on sallittu? Siitä on lähtöisin halu omistaa paljon, jotta voisi paremmin nauttia elämästä. Tästä halusta syntyy kateus niitä kohtaan, jotka omistavat häntä enemmän, ja tästä kateudesta on lyhyt askel haluun ottaa haltuunsa se, joka kuuluu enemmän omistaville. Mikä heitä pidättää? Laki? Laki ei kuitenkaan kata kaikkia tapauksia. Sanoisitteko, että omatunto, velvollisuudentunne pidättäisi? Mutta mihin perustuu velvollisuudentunne? Onko tämän tunteen olemassaolo järkevää, kun otetaan huomioon uskomus, jonka mukaan kaikki loppuu ruumiin elämän myötä? Tähän uskomukseen sopii ainoastaan yksi rationaalinen elämänohje: ”Kukin oman itsensä eteen.” Tällöin ajatusmallit veljellisyydestä, omastatunnosta, velvollisuudesta, inhimilli-

syydestä ja jopa kehityksestä ovat ainoastaan tyhjiä sanoja. Voi teitä, jotka julistatte tällaisia oppeja, kun ette tiedä kuinka suuri on yhteiskunnalle tekemänne pahuus ettekä tiedä kuinka monia rikoksia hankitte omalletunnollenne! Mutta miksi yleensä ottaen puhun vastuusta? Skeptikoille sitä ei ole. He välittävät ainoastaan materiaasta.

IV

Ihmiskunnan edistymisen alkuperä on oikeudenmukaisuuden, rakkauden ja *hyväntekevyyden*^[18] lain käytännön noudattamisessa. Tämä laki pohjautuu varmuuteen tulevaisuudesta. Kun otatte siltä tämän varmuuden, otatte siltä samalla peruskiven, johon kaikki nojautuu. Tästä laista johtuvat kaikki muut lait, koska siihen sitoutuvat kaikki ihmisen onnellisuuden olosuhteet. Ainoastaan se voi parantaa yhteiskunnan haavat. Eri ajanjaksoja ja ***kansoja*** vertaamalla voidaan arvioida, kuinka kansojen olosuhteet ovat parantuneet sitä mukaa kun tämä laki on tullut paremmin ymmärretyksi ja harjoitetuksi. Jos tämän lain osittainen ja epätäydellinen noudattaminen antaa ihmiselle niin paljon etua, mitä ihminen saavuttaisikaan, kun tekisi tästä laista perustan kaikille yhteiskunnallisille instituutioille? Olisiko tämä mahdollista? Kyllä, ottaen huomioon, että otettuaan kymmenen askelta eteenpäin on mahdollista ottaa kaksikymmentä jne. Me voimme arvioida tulevaisuutta menneisyyden kautta. Näemme jo, että vähä vähältä kansojen väliset antipatiat lakkaavat; että kansoja erottavat muurit pienenevät sivistyksen edessä; että ihmiset ojentavat kätensä yhdestä maailman äärimmäisyydestä toiseen; että kansainväliset lait ovat jo oikeudenmukaisempia; että sodat muuttuvat joka kerta harvemmiksi eivätkä ne sulje pois inhimillisyyden tunteita; että yhtenäisyys suhteissa vakiintuu ja että rotujen ja kastien erottelu häviää ja lukuisia eri uskomuksia omaavat ihmiset vaikenevat uskontonsa ennakkoluuloista sekoittuakseen yhden ainoan Jumalan ihannointiin. Puhumme kansoista, jotka marssivat sivilisaatioiden kärjessä (ks. nro:t 789–793). Kaikkien

näiden suhteen olemme kuitenkin vielä kaukana täydellisyydestä, ja paljon vanhoja raunioita täytyy iskeä alas, kunnes barbaarisuudesta ei jää enää jälkeäkään. Voivatko nämä rauniot kuitenkin kannattaa itseään vastustamatonta kehityksen voimaa vastaan, joka on itsessään eräs luonnonlaki? Kun nykyinen sukupolvi on kehittyneempi kuin aikaisempi, miksi meitä seuraava sukupolvi ei olisi vielä kehittyneempi? Näin tulee olemaan olosuhteiden pakosta ensinnäkin, koska sukupolvien myötä häviää joka päivä muutamia vanhojen väärinkäytösten suuria puolustajia ja tämä sallii yhteiskunnan muodostua uusista, vanhoista ennakkoluuloista vapaista osasista ja toiseksi, koska halutessaan kehitystä ihminen tutkii esteitä ja uurastaa kaataakseen ne tieltään. Koska kehityksen liike on kumoamaton, ei voi epäilläkään, etteikö kehitystä tulisi. Ihminen haluaa luonnollisesti olla onnellinen. Pyrkinessään kehittymään ihminen pyrkii lisäämään onnellisuuksien summaa, jota ilman kehitys olisi vailla päämäärää. Mitä hyötyä hänelle olisi kehityksestä, jos sen päämääränä ei olisi hänen asemansa parantaminen? Ihminen tulee kuitenkin havaitsemaan, saavutettuaan nautintojen summan, jonka älyllinen kehitys voi tuottaa hänelle, että hänen onnellisuutensa ei ole täydellinen. Ihmiset tulevat havaitsemaan, että sellainen onnellisuus on mahdoton ilman yhteisöllisten suhteiden turvaa ja sen ihminen löytää ainoastaan moraalisesta kehityksestään. Siten ihminen ohjautuu itse kehitykseen olosuhteiden pakosta tällä moraalisen kehityksen polulla, ja *spiritismi*⁽¹⁾ tarjoaa hänelle voimakkaimman vipuvarren tämän tarkoituksen saavuttamiseksi.

V

Ne, jotka kertovat, että *spiritismin*⁽¹⁾ mukaiset opit uhkaavat valloittaa maailman, julistavat itse *spiritistisen opin*⁽¹⁾ voimaa, koska vailla perustaa oleva ja logiikkaa kumoava ajatusmalli ei milloinkaan voisi muuttua yleismaailmalliseksi. Näin ollen, jos *spiritismi*⁽¹⁾ istutetaan kaikkialle ja se hankkii kannatusta erityisesti sivistyneissä luokissa, niin näin tapahtuu, kuten kaikki myöntä-

vät, koska sen perustana on totuus. Kaikkien *spiritististä oppia*^[1] halventavien ihmisten voimaponnistukset ovat hyödyttömiä. Tämän todistaa se, että naurettavuudet, joilla he pyrkivät oppia peittämään, eivät yhtään vaimenna sen herätettä vaan näyttävät antaneen sille uutta tarmoa. Tämä seuraus näyttää täysin oikeaksi sen, mitä *Henget*^[2] ovat useaan kertaan sanoneet: ”Älkää häiriintykö vastustuksesta. Kaikki, mitä he tekevät teitä vastaan, muuttuu teidän eduksenne, ja **teidän suurimmat vastustajanne, ilman että sitä haluaisivat, tulevat palvelemaan teidän tarkoituksenne**. Ihmisten pahantahtoisuus ei voi voittaa Jumalan tahtoa.”

Spiritismin^[1] kautta ihmiskunnan täytyy astua uuteen vaiheeseen, moraalisen edistymisen vaiheeseen, joka on väistämätön seuraus. Älkää siis enää hämmästykö nopeudesta, jolla *spiritistisen opin*^[1] ajatusmallit leviävät. Syy tähän nopeuteen asustaa tyytyväisyydessä, jota oppi tuo kaikille, jotka siihen syventyvät ja jotka näkevät siinä jotain muuta kuin turhamaisen ajanvietteen. Koska kaikki haluavat ennen kaikkea onnellisuutta, siinä ei ole mitään yllättävää, että jokainen kiinnostuu onnelliseksi tekevästä ajatusmallista.

Näiden ajatusmallien kehityksessä näyttäytyy kolme erillistä ajanjaksoa: ensimmäinen, uteliaisuuden ajanjakso, jonka herättää tuotettujen ilmiöiden ainutlaatuisuus; toinen, filosofian ja järjellisen ajanjakso; kolmas, soveltamisen ja seurauksien ajanjakso. Uteliaisuuden ajanjakso meni jo ohi; uteliaisuus kestää vain vähän aikaa. Sen jälkeen, kun se on tyydytetty, kiinnostuksen kohde muuttuu. Kiinnostuksen kohteen muuttuminen ei tapahdu sellaisen kohdalla, joka hakeutuu vakavamieliseen mietiskelyyn ja arviointiin. Sen jälkeen, kun toinen vaihe on alkanut, kolmas vaihe tulee väistämättömästi. *Spiritismi*^[1] kehittyi etenkin sen jälkeen, kun sen ydinosa ymmärrettiin paremmin ja sen tärkeys huomattiin, sillä se koskettaa ihmisen kaikista herkintä lankaa: hänen omaa onnellisuuttaan, jopa tässä maailmassa. Siinä on syy opin levittäytymiseen, sen voiman salaisuus, joka tekee sen voitokkaaksi. *Spiritismin*^[1] vaikutus ei ole vielä yltänyt ihmismassoihin, mutta se tekee jo onnelliseksi ne, jotka sen ymmärtävät. Ne,

jotka eivät ole nähneet minkäänlaista *Henkien*^[2] fyysistä ilmaisua, sanovat: ”Näiden ilmiöiden lisäksi tämä filosofia selittää minulle sen, mitä *EI MIKÄÄN* muu ole minulle selittänyt. Kohtaan siinä pelkästään järkeilemällä *rationaalisen* ratkaisun ongelmille, jotka ovat ylimmällä tärkeystasolla minun tulevaisuuteni kannalta. Se antaa minulle rauhallisuutta, lujuutta ja luottavuutta. Se vapauttaa minut epävarmuuden kärsimyksistä, ja sen rinnalla materiaalien asioiden näkökohdat muuttuvat toisarvoisiksi.” Kysymme kaikilta, jotka vastustavat *spiritistisen opin*^[1] mukaista filosofiaa: haluaisitteko hyökätä sitä vastaan menestyksekkäästi? Tässä on teille ratkaisu. Korvatkaa *spiritistinen oppi*^[1] jollakin paremmalla asialla. Osoittakaa *FILOSOFISEMPI* ratkaisu kaikkiin kysymyksiin, joita *spiritistinen oppi*^[1] ratkaisi. Antakaa ihmiselle *TOISENLAINEN VARMUUS*, joka tekee ihmisestä onnellisemmän, ymmärtäen kuitenkin hyvin tämän sanan *varmuus* ulottuvuus, ottaen huomioon, että ihminen ei hyväksy *oikeana* muuta kuin *loogiselta* näyttävän. Älkää tyytykö sanomaan ”tämä ei ole näin”, tällainen väite on liiankin helppo. Näyttäkää toteen, ei yksinkertaisesti kieltämällä vaan tosiasioilla, että *spiritistinen oppi*^[1] ei ole todellista, se ei ole sitä koskaan ollut *EIKÄ VOI* koskaan olla. Jos näin on, kertokaa selkeästi, mitä *spiritistisen opin*^[1] tilalla olisi. Todistakaa lopulta, että *spiritismin*^[1] seuraukset eivät muuta ihmistä paremmaksi ja sen takia onnellisemmaksi moraalisesti puhtaamman evankeliumin mukaisen käytännön kautta, kun tätä evankeliumin moraalialia niin paljon ylistetään mutta hyvin vähän harjoitetaan. Sen jälkeen, kun olette näin tehneet, teillä on oikeus hyökätä *spiritististä oppia*^[1] vastaan. *Spiritismi*^[1] on vahva, koska se tukeutuu itse uskonnon perustaan: Jumalaan, *sieluun*^[5], tulevaisuuden rangaistuksiin ja palkitsemisiin ja ennen kaikkea, koska näyttää siltä, että nämä rangaistukset ja palkitsemiset ovat luonnollisia seurauksia maallisesta elämästä ja lisäksi, koska tulevaisuudennäkymässä ei ole mitään, mitä kaikista vaativinkaan järki voi kieltää. Minkä palkinnon te, joiden oppi käsittää ainoastaan tulevaisuuden kieltämisen, tarjoaisitte tämän maailman kärsimyksistä? Samalla kun te tukeudutte epäuskoi-

suuteen, *spiritistinen oppi*⁽¹⁾ tukeutuu Jumalaan luottamiseen. *Spiritistinen oppi*⁽¹⁾ kutsuu ihmiset onnellisuuteen, toivoon, todelliseen veljeyteen, kun taas te tarjoatte *EI MITÄÄN / OLEMAT-TOMUUDEN* tulevaisuuden näkökulmaksi ja *ITSEKKYYDEN* lohdutukseksi. *Spiritistinen oppi*⁽¹⁾ selittää kaiken, ja te ette selitä mitään. *Spiritistinen oppi*⁽¹⁾ todistaa tosiasioiden kautta, ja te ette todista mitään. Kuinka voitte haluta, että näiden kahden opin välillä epäröitäisiin?

VI

Virheellisimmän mielikuvan *spiritistisestä opista*⁽¹⁾ muodostaisi se, joka luulee, että sen voima tulee *Henkien*⁽²⁾ materialisiin ilmaisuihin liittyvistä käytännöistä ja että estämällä näitä ilmaisuja olisi mahdollista horjuttaa sen perustaa. *Spiritistisen opin*⁽¹⁾ voima on sen filosofiassa, sen vetoimuksessa, joka ohjautuu järkeen ja terveeseen harkintaan. Ennen vanhaan se oli mysteeristen opiskelijujen kohde, joka oli kansalta huolellisesti piilotettu. Tänään siinä ei ole salaisuuksia kenellekään ja se puhuu selvää kieltä ilman monitulkintaisuutta. Siinä ei ole mitään mystistä eikä väärille tulkinnoille alttiita vertauskuvia. Se haluaa olla kaikkien ymmärtämä, koska ihmisten on tullut aika tuntea totuus. Se on kaikkea muuta kuin tiedon valon levittämistä vastaan; se haluaa valoa kaikille. Se ei vaadi sokeaa uskoa; se haluaa, että ihminen tietää miksi uskoo. Tukeutuessaan järkeen se tulee aina olemaan vahvempi verrattaessa niihin, jotka eivät tukeudu mihinkään. Voisivatko esteet, joita yritetään tarjota *Henkien*⁽²⁾ ilmaisuille, asettaa *spiritistiselle opille*⁽¹⁾ lopun? Eivät, koska ne tuottaisivat kaikkien vainojen seurauksen: ne yllyttäisivät uteliaisuutta ja halun tuntea sitä, mikä on kiellettyä. Toisaalta, jos *Henkien*⁽²⁾ ilmaisut olisivat ainoastaan yhden ainoan ihmisen etuoikeus, tämän henkilön eristämisen myötä *Henkien*⁽²⁾ ilmaisut epäilemättä lakkaisivat. *Spiritistisen opin*⁽¹⁾ vastustajien kannalta on valitettavaa, että ilmaisut ovat kaikkien saavutettavissa, vähäisimmästä kaikista oppineimpaan, palatsin asukkaista hökkelien asukkaisiin. On mahdollis-

ta kieltää *Henkien*^[2] ilmaisut julkisilla paikoilla, mutta tiedetään kuitenkin hyvin, että juuri julkisessa tilaisuudessa ne eivät ole parhaiten annettuja vaan yksityisyydessä. Kun kerran kaikki voivat olla *meedioita*^[12], kuka voi estää, että joku perhe kotonaan, joku henkilö huoneistonsa hiljaisuudessa tai vanki sellissään käy kommunikoimaan *Henkien*^[2] kanssa vastustajien sitä tietämättä tai jopa heidän läsnä ollessaan? Jos tämä kielletään yhdessä maassa, voidaanko se kieltää naapurimaissa tai koko maailmassa, kun kerran missään maanosassa ei ole paikkaa, jossa ei olisi *meedioita*^[12]? Jos haluaisi vangita kaikki *meediot*^[12], täytyisi vangita puolet ihmiskunnasta. Ei olisi helppoa polttaa kaikkia *spiritistisen opin*^[1] kirjoja, koska seuraavana päivänä ne olisi tuotettu uudelleen, sillä niiden alkuperä on saavuttamattomissa eikä kukaan voi vangita tai polttaa *Henkiä*^[2], jotka ovat niiden todellisia tekijöitä.

Spiritistinen oppi^[1] ei ole kenenkään ihmisen oppi. Kukaan ei voi sanoa olevansa sen luoja, koska se on yhtä vanha kuin Jumalan luomus. Kohtaamme sen joka puolella, kaikissa uskonnoissa, erityisesti katolisessa uskonnossa ja siinä suuremmalla auktoriteetilla kuin muissa uskonnoissa. Katolisessa uskonnossa kohtaamme *spiritistisen opin*^[1] kaikki periaatteet: *Henkiä*^[2] kaikilla kehityksen tasoilla, niiden piilotetut ja ilmeisen havaittavat suhteet ihmisten kanssa, suojelusenkelit, jälleensyntymisen, *sielun*^[5] vapautumisen elämän aikana, selvännäkemisen sekä kaikenlaiset *Henkien*^[2] ilmaisut, ilmestymiset ja jopa kosketettavissa olevat ilmestymiset. Mitä tulee katolisen uskomuksen paholaisiin, ne eivät ole *spiritistisen opin*^[1] näkökulmasta muuta kuin epätäydellisiä *Henkiä*^[2], jotka on säästetty siltä uskomukselta, että ne olisivat tuomittuja pysymään ainaisesti pahaan taipuvaisina, koska kehityksen polku pysyy auki. Näiden näkemysten välillä ei siten ole muuta eroa kuin nimi.

Mitä tekee nykyaikainen *spiritistisen opin*^[1] tiede? Se kasaa yhtenäiseksi kappaleeksi harvaksi sirottautuneen opin. Se selittää omilla termeillä sen, mitä on kerrottu ainoastaan vertauskuvallisella kielellä. Se poistaa sitä, minkä taikauskoisuus ja tietämät-

tömyys muodostivat, jättääkseen jäljelle ainoastaan todellisen ja varman – tämä on sen tehtävä. Sille ei löydy perustajaa. Se näyttää mitä on, se järjestee yhtenäisyydeksi, mutta ei luo mitään, koska sen perustukset ovat olleet kaikkina aikoina ja kaikissa paikoissa. Kuka siis uskaltaisi pitää itseään tarpeeksi vahvana tukahduttaakseen sen sarkasmilla tai jopa vainoamisella? Jos karkotamme sen yhdeltä puolelta, se ilmestyy sen maaperän toisella puolella, josta se karkotettiin, koska se on luonnossa eikä ihmiselle ole annettu valtaa lannistaa luonnonvoimaa eikä *veto-oikeutta* Jumalan määräämiin asioihin.

Sen lisäksi, mikä olisi intressi vastustaa *spiritistisen opin*^[1] ajatusmalleja? On totta, että ne ajatusmallit nousevat vastustamaan juuri ylpeydestä ja itsekkyydestä syntyviä väärinkäytöksiä, mutta nämä väärinkäytökset, joita jotkut hyödyntävät, vahingoittavat suurta osaa ihmiskuntaa. Ihmiskunta on sen takia myötämielinen tällaisille ajatusmalleille ja vakavat vastustajat ovat ainoastaan niitä, jotka ovat kiinnostuneita pitämään yllä väärinkäytöksiä. *Spiritistisen opin*^[1] ajatusmallit ovat sitä vastoin järjestyksen ja rauhallisuuden tae, koska sen vaikutuksesta ihmiset muuttuvat paremmiksi toisiaan kohtaan, vähemmän ahneiksi materiaalisille asioille ja alistuvammiksi Luojan säädöksille.

VII

Spiritismi^[1] esittäytyy kolmesta eri näkökulmasta: 1) *Henkien*^[2] ilmaisujen näkökulmasta, 2) niistä aiheutuvien periaatteiden ja filosofian näkökulmasta ja 3) näiden periaatteiden soveltamisesta käytännössä. Tästä tulee sen kannattajien kolme luokkaa tai ennemminkin kolme tasoa: 1) he, jotka uskovat ilmaisuihin ja rajoittuvat näyttämään ne toteen; heille *spiritismi*^[1] on kokeiluun perustuva tiede, 2) he, jotka ymmärtävät tämän moraaliset seuraukset ja 3) he, jotka harjoittavat tai ponnistelevat harjoittaakseen tätä moraalialia. Mikä tahansa onkin näkökulma, tieteellinen tai moraalinen, jonka kukin muodostaa näistä oudoista ilmiöistä, kaikki ymmärtävät siitä muodostuvan ajatusmalliltaan kokonaan

uudenlaisen järjestyksen, josta ei voi olla aiheutumatta syvällistä muutosta ihmiskunnan tilassa. Jokainen ymmärtää myös, että tämä muutos voi tapahtua ainoastaan hyvään suuntaan.

Mitä tulee *spiritismin*⁽¹⁾ vastustajiin, nekin voidaan jakaa kolmeen kategoriaan. Katgoria 1: He, jotka systemaattisesti kieltävät kaiken, mikä on uutta tai mikä ei ole heistä lähtöisin ja jotka puhuvat aiheista niitä tuntematta. Tähän luokkaan kuuluvat kaikki ne, jotka eivät myönnä muuta kuin mitä pystyvät näyttämään toteen omilla tuntemuksillaan. He eivät nähneet mitään eivätkä halua nähdä mitään ja vielä vähemmän haluavat syventyä johonkin. He harmistuisivat, jos näkisivät asiat hyvin selvästi, koska heidän olisi raskasta sopeutua siihen, että he eivät olleet oikeassa. Heille *spiritismi*⁽¹⁾ on kuvitelma, hulluus, utopia, jota ei ole olemassa, ja näin kaikki on sanottu. He ovat epäuskoisia ennakkoluulojensa mukaisesti. Heidän rinnalleen voidaan asettaa ne, jotka suostuivat vilkaisemaan aihetta hetken voidakseen omantuntonsa rauhoittamiseksi lopulta sanoa: ”Halusin nähdä mutta en nähnyt mitään.” He eivät ymmärrä, että jonkin tieteen tuntemiseen tarvitaan muutakin kuin puoli tuntia. Katgoria 2: He, jotka tietävät hyvin, mitä tapahtumien todellisuus sisältää, mutta taistelevat kuitenkin sitä vastaan henkilökohtaisten intressiensä takia. Heille *spiritistinen oppi*⁽¹⁾ on olemassa, mutta he pelkäävät seurauksia. He hyökkäävät sitä vastaan kuin vihollista vastaan. Katgoria 3: He, jotka ajattelevat *spiritismin*⁽¹⁾ moraalin liian ankaraksi tuomioksi teoilleen tai taipumuksilleen. Vakavasti otettuna *spiritismi*⁽¹⁾ hankaloittaisi heidän elämäänsä. He eivät hyljeksi sitä eivätkä hyväksy sitä vaan pitävät silmien sulkemista parempana. Ensimmäiseen kategoriaan kuuluvat ovat ylpeitä ja itsetietoisia, toiseen kategoriaan kuuluvat ovat kunnianhimoisia ja kolmanteen kategoriaan kuuluvat itsekkäitä. On ymmärrettävää, että vailla minkäänlaista perustaa nämä vastustuksen syyt häviävät ajan mittaan, koska etsimme turhaan neljättä vastustajien kategoriaa, joka tukeutuisi selviin vastakkaisiin todisteisiin ja näyttäisi tähän kysymykseen syventyvän työteliään tutkimuksen. Kaikki ainoastaan kieltävät sen ilman minkäänlaisia vakavia ja

kiistämättömiä todisteita.

Olisi liikaa odottaa ihmisluonteelta, että se voisi muuttua äkinäisesti *spiritistisen opin*⁽¹⁾ ajatusmallien seurauksena. Sen toiminta ei todellakaan ole identtinen eikä samalla tasolla edes kaikissa niissä, jotka *spiritististä oppia*⁽¹⁾ opettavat. Kuitenkin mikä tahansa onkin tämän toiminnan seuraus, vaikka hyvinkin heikko, se on aina parannus. *Spiritismi*⁽¹⁾ tulee vähintäänkin antamaan todisteita ei-ruumiillisesta maailmasta, joka edellyttää materialististen oppien kieltämistä. Se on seuraus pelkästä tosiasioiden observoinnista. Seuraukset ovat kuitenkin toisenlaisia niille, jotka ymmärtävät *spiritismin*⁽¹⁾ filosofian ja näkevät siinä muutakin kuin ainoastaan enemmän tai vähemmän uteliaisuutta herättäviä ilmiöitä. Ensimmäinen ja yleisin *spiritismin*⁽¹⁾ seuraus sisältää uskonnollisen tunteen kehittämisen jopa senkin henkilön kohdalla, joka olematta materialisti katsoo absoluuttisella välinpitämättömyydellä hengellisiä kysymyksiä. Tästä seuraa hänen piittaamattomuutensa kuolemaa kohtaan. Emme sano, että tällöin ihminen haluaa kuolla; kaikkea muuta, koska *spiritistiselle opille*⁽¹⁾ uskollinen tulee puolustamaan elämäänsä kuten kuka tahansa muukin. Tarkoitamme piittaamattomuutta, joka sallii hänen hyväksyä väistämättömän kuoleman ilman valitusta ja surua kuin asian, joka on enemmän ilahduttava kuin pelottava, johtuen siitä varmuudesta, joka hänellä on seuraavasta tilasta. Toinen seuraus, lähes yhtä yleinen kuin ensimmäinenkin, on alistuminen elämän hankaluuksiin. *Spiritistinen oppi*⁽¹⁾ näyttää asiat niin korkealta, että maallinen elämä menettää kolme neljäsosaa merkityksensä eikä ihminen tule niin ahdistuneeksi häntä seuraavista hankaluuksista. Siitä ihminen saa enemmän rohkeutta ahdistuksiin, enemmän kohtuullisuutta haluihin. Sen vuoksi hän myös hylkää ajatuksen elämänsä lyhentämisestä, koska *spiritismin*⁽¹⁾ tiede opettaa, että itsemurhan kautta menettää aina sen, mitä haluaisi saavuttaa. Varmuus tulevaisuudesta, jossa onnelliseksi tuleminen riippuu meistä itsestämme, sekä mahdollisuus muodostaa suhteita niihin, jotka ovat meille rakkaita, tarjoavat *spiritistisen opin*⁽¹⁾ omaksuneille suurimman lohdutuksen. Heidän näköpiirinsä kas-

vaa äärettömyyteen asti sen näkymän ansiosta, jota he katselevat jatkuvasti haudan jälkeisestä elämästä ja jonka tuntemattomia syvyyksiä heille on annettu kyky tunnustella. Kolmas seuraus on ihmisten kannustaminen armahtavaisuuteen ympärillä olevien vikoja kohtaan. Täytyy kuitenkin myöntää, että itsekkyyden periaate ja kaikki mitä siitä aiheutuu ovat kaikista sitkeimmin ihmisessä ja seurauksellisesti kaikista vaikeimpia vetää juuri neen irti. Uhrauksia tehdään vapaaehtoisesti niin kauan, kun se ei maksa mitään eikä tarvitse kärsiä mistään puutteesta. Suurimmalle osalle ihmisistä raha on edelleen vastustamaton houkutus, ja hyvin harvat ymmärtävät sanan ”tarpeeton”, kun suhteuttavat sitä omalla kohdallaan. Juuri sen takia uhrautuvaisuus persoonallisuudessa on merkki suurimmasta edistyksestä.

VIII

Jotkut ihmiset kysyvät: ”Opettavatko *Henget*^[2] jotain uutta moraalialia, jotain ylevämpää kuin mitä Kristus opetti? Jos niiden moraalii ei ole muuta kuin evankeliumi, mihin tarvitaan *spiritismiä*^[1]?” Tämä järkeily samaistuu huomattavasti Omarin kalifiin hänen puhuessaan Alexandrian kirjastosta: ”Jos se ei sisällä mitään sen lisäksi, mitä on Koraanissa, se on tarpeeton ja täytyy tulla pian poltetuksi. Jos se sisältää jotain Koraanista poikkeavaa, se on haitallinen ja täytyy myös tulla pian poltetuksi.” Ei, *spiritismi*^[1] ei tuo Jeesuksesta poikkeavaa moraalialia. Mutta kysymme puolestamme: Ennen kuin Jeesus tuli, eikö ihmisillä ollut Jumalan Moosekselle antama laki? Eikö kristinoppi löydykin kymmenestä käskystä? Sanotteko sen takia, että Jeesuksen moraalii oli tarpeeton? Kysymme vielä niiltä, jotka kieltävät *spiritistisen opin*^[1] moraalalin hyödyllisyyden: minkä takia Kristuksen moraalialia harjoitetaan niin vähän, ja miksi juuri ne, jotka julistavat sen ylevyyttä, ovat ensimmäisinä rikkomassa sen ensimmäistä sääntöä, *yleismaailmallista hyväntekeväisyyttä*^[18]? *Henget*^[2] eivät tule ainoastaan vahvistamaan sitä vaan myös näyttämään meille sen hyödyllisyyden käytännössä. *Henget*^[2] tekevät ymmärrettäväiksi

ja selviksi totuudet, joita ei ole opetettu muuten kuin vertauskuvallisella tavalla, ja ne tuovat meille moraalin rinnalla määritellyn kaikista abstrakteimmille psykologian ongelmille.

Jeesus tuli näyttämään ihmisille todellisen hyvän tien. Miksei Jumala, lähetettyään Jeesuksen muistuttamaan ihmisiä Hänen unohdetuista laeistaan, lähettäisi tänään *Henkiä*^[2] tarkoituksenaan muistuttaa ihmisiä laeistaan ja suuremmalla tarkkuudella, kun kerran ihmiset unohtivat ne lait uhratakseen kaiken ylpeyteen ja ahneuteen? Kuka uskaltaisi asettaa rajoituksia Jumalan vallalle ja hahmotella Hänen teitään? Kuka sanoisi meille vastoin sitä, mitä *Henget*^[2] meille vakuuttavat, että ennustetut ajat eivät olekaan saapuneet ja että emme olekaan saapuneet aikaan, jolloin väärin ymmärrettyjen tai väärin tulkittujen totuuksien täytyy tulla paljastetuksi ihmisille huomiota herättävästi heidän kehityksensä nopeuttamiseksi? Eikö olekin jotain sallimuksellista näissä *Henkien*^[2] ilmaisuissa, jotka syntyvät samanaikaisesti kaikkialla maailmassa? Ainoastaan yksi ihminen, yksityinen profeetta, ei tule johdattamaan meitä. Valo ilmaantuu kaikkialta, ja kokonaan uusi maailma avautuu meidän näköpiiriimme. Kuten mikroskoopin keksiminen paljasti meille hyvin pienten eliöiden maailman, jota emme epäilleet olevan olemassa, ja kuten teleskooppi paljasti meille miljoonia maailmoja, joita emme myöskään olettaneet olevan olemassa, samalla tavalla *Henkien*^[2] kommunikoinnit paljastavat meille *näkymättömän maailman*^[4], joka ympäröi meitä ja ”tyrkkii kyynärpäillään” jatkuvasti ja joka ottaa osaa kaikkeen mitä teemme, meidän tietämättämme. Ajan mittaan tämän meitä odottavan maailman olemassaolo muuttuu yhtä kiistämättömäksi kuin mikroskoopilla havaittu ja avaruudesta havaitut maailmat. Teemmekö siis turhaan tämän maailman tunnetuksi, ja turhaanko aloimme tutustua haudan jälkeisen elämän mysteeriin? On tarkalleen ottaen totta, että nämä löydöt, jos niille voi antaa sellaisen nimen, ovat vastoin tiettyjä hyväksytyjä ajatusmalleja. Eikö kuitenkin ole totta, että kaikki suuret tieteelliset keksinnöt ovat samalla tavalla muuntuneet ja jopa mullistaneet kaikista uskotuimpia ajatusmalleja? Eikö meidän itserakkautemme olekin

täytynyt kumartua todisteiden edessä? Sama tulee tapahtumaan *spiritismin*^[1] suhteen, ja pian se on yleisesti tunnettu ihmisten tietämyksessä.

Haudan takaisten olentojen kanssa kommunikoinnin seurauksena tuli mahdolliseksi ymmärtää tuleva elämä, nähdä se sekä perehtyä nautintoihin ja kärsimyksiin, jotka on varattu meille ansioidemme mukaan. Ne ovat tällä tavalla johdattaneet *spiritualismiin* ne, jotka näkivät ihmisessä ainoastaan materian, järjestäytyneen koneen. Syystä voimme siis sanoa, että tosiasioihin perustuen *spiritismi*^[1] tappoi materialismin. Jos ainoastaan tämä olisi sen seurauksena, jo pelkästään siinä tapauksessa yhteisöllinen järjestys hyötyisi siitä hyvin paljon. Se tekee kuitenkin enemmän: se näyttää pahan väistämättömät seuraukset ja seurauksellisesti hyvän välttämättömyyden. Niitä on paljon enemmän kuin ajateltakaan, joissa *spiritismi*^[1] on nostattanut parempia tuntemuksia ja neutralisoinut pahoja taipumuksia, ja jotka se on kääntänyt sivuun pahasta, ja heidän lukumääränsä kasvaa joka päivä. Heille tulevaisuus ei ole enää epätarkka asia, yksinkertainen toive, vaan se muuttui totuudeksi, jonka ymmärtää ja joka selittyy, kun *kuulee* ja *näkee* edesmenneitä, jotka harmittelevat tai iloitsevat siitä, mitä tekivät maan päällä. Kuka tahansa näitä asioita kokeva on johdatettu pohtimaan sitä itsensä suhteen ja tuntee tarvetta itsensä tuntemiseen, itsensä arvioimiseen sekä omien vikojensa korjaamiseen.

IX

Spiritismin^[1] vastustajat eivät jättäneet hyväksikäyttämättä muutamia mielipide-eroja tiettyihin kohtiin liittyen. Ei tarvitse ihmetellä, että jonkin tieteen alkutaipaleella, kun havainnot ovat vielä epätäydellisiä, kukin tutkii omasta näkökulmastaan ja tällöin voi ilmetä ristiriitaisia teorioita. Kuitenkin jo kolme neljäsosaa näistä teorioista on kaatunut vielä syvällisemmän tutkimuksen edessä alkaen siitä teoriasta, joka väittää kaikki *Henkien*^[2] kommunikaatiot pahan *Hengen*^[2] tekemiksi ajatellen, että Jumalan

olisi mahdotonta lähettää hyviä *Henkiä*^[2] ihmiskunnalle. Tämä on absurdi ja Jumalan kieltävä oppi, koska tosiasiat osoittavat sen vääräksi ja koska se vaatisi Luojan vallan ja hyvyyden kieltämisen. *Henget*^[2] neuvoivat aina, että emme häiriintyisi näistä eroista ja että yksimielisyys tulee vallitsemaan. Yksimielisyys on jo kohdattu suurimmassa osassa kohdista, ja poikkeavuuksilla on taipumus hävitä päivä päivältä. Kysyttyäni *Hengiltä*^[2], että ”niin kauan, kun ei ole yksimielisyyttä, mihin puolueeton ja pyyteeton ihminen voi perustaa mielipiteensä?”, ne vastasivat:

”Mikään pilvi ei pimennä puhtainta valoa: virheettömällä timantilla on suurin arvo, joten muodostakaa siis mielipiteenne *Hengistä*^[2] niiden opetuksien puhtauden kautta. Älkää unohtako, että niiden keskuudessa on niitä, jotka eivät vielä luopuneet ajatusmalleista, joita ottivat mukaansa ruumiillisesta elämästä. Ymmärtäkää erottaa tällaiset niiden kielenkäytöstä. Muodostakaa niistä mielipide sen yhdistelmän mukaan, mitä ne teille kertovat. Nähkää, onko niiden ajatusmalleissa loogista kytkentää ja paljastuuko niistä tietämättömyyttä, ylpeyttä tai pahantahtoisuutta. Tiivistetysti sanottuna: nähkää, onko niiden sanoissa aina tietämyksen tunnusmerkkejä, joita todellinen ylemmyys ilmaisee. Jos teidän maailmanne olisi luoksepäsemätön erehdykselle, se olisi täydellinen, mutta tällä hetkellä se on kaikkea muuta. Te opettelette vielä virheen erottamista totuudesta. Te tarvitsette kokemuksen opetuksia harjoittaaksenne harkintakykyänne ja kehittyäksenne. Yksimielisyys tullaan kohtaamaan siellä, missä hyvyys ei ole koskaan sekoittunut pahaan. Tälle puolelle ihmiset kerääntyvät itse olosuhteiden pakosta, koska tulevat päätelmisensä siihen, että siellä on totuus.

Itse asiassa mitä merkitystä onkaan muutamilla eroavaisuuksilla, jotka ovat enemmänkin asian ulkomuodossa kuin sen perustassa? Huomatkaa, että olennaisimmat periaatteet ovat samat kaikkialla, ja sen täytyy yhdistää teidät samaan ajatteluun: Jumalan rakastamiseen ja hyvän harjoittamiseen. Mikä tahansa onkin tulevan edistyksen muoto tai tulevan elämäenne normaalit olosuhteet, lopullinen päämäärä on ainoastaan yksi: hyvän tekeminen.

Ei kuitenkaan ole kahta tapaa tehdä sitä.”

Jos on totta, että *spiritism*^[1] kannattajissa on niitä, jotka eroavat mielipiteessään joistakin teorian kohdista, kaikki ovat yhtä mieltä perustavaa laatua olevista kohdista. On siis kuitenkin olemassa yksimielisyyttä pois lukien ainoastaan he, jotka ovat hyvin vähälukuisia eivätkä vielä myönnä *Henkien*^[2] osaa ilmaisuissa. He myöntävät ainoastaan puhtaasti fyysiset syyt ja ovat vastoin selviötä¹, jonka mukaan kaikilla älyllisillä ilmiöillä täytyy olla älyllinen aiheuttaja, tai he myöntävät älyllisten ilmiöiden olevan meidän omien ajatustemme heijastuksia, ja tämän päätelmän tosiasiat näyttävät vääräksi. Muut kohdat ovat toisarvoisia eivätkä vahingoita mitään olennaisista perusteista. Voi siis olla oppeja, jotka pyrkivät vielä valistumaan tämän tieteen yhä kiistanalaisissa kohdissa, mutta ei kuitenkaan pitäisi olla toistensa kanssa kilpailevia uskomuksia. Vastakkaisuutta voi olla olemassa ainoastaan niiden välillä, jotka haluavat hyvää ja jotka haluavat tai harjoittavat pahaa. Ei ole olemassa vilpittömää *spiritistisen opin*^[1] omaavaa henkilöä, joka ymmärtäisi *Henkien*^[2] opettamia elämänohjeita ja joka voisi tahtoa tai toivoa pahaa lähimmäisilleen ilman, että hän ajattelisi hyvin eri tavalla. Jos jossakin näistä opeista on virheitä, ennemmin tai myöhemmin oikeellisen ymmärryksen valo tulee loistamaan, jos etsii hyvässä uskossa ja vailla ennakkoluuloja. Ennen niiden tulemistä ilmi on eräs yhteinen side, jonka täytyy yhdistää kaikki samaan ajatukseen; kaikilla on sama päämäärä. Sillä on siis vain vähän merkitystä, mitä kautta kulkee, kun kerran kulkee tähän päämäärään. Kenenkään ei pitäisi määrätä *spiritistisessä opissa*^[1] mielipiteitä materiaalisen tai mielen painostuksen kautta, ja se olisi ainoastaan väärällä tiellä, joka asettaisi pannaan toisen opin, koska siinä tapauksessa hän toimisi ilmeisesti pahojen *Henkien*^[2] vaikutuksen alaisena. Ylin argumentti täytyy aina olla järki, ja kohtuullisuus tulee takaamaan totuuden voiton paremmin kuin kateuden ja mustasukkaisuuden myrkyttämät kärkevät kritiikit. Hyvät *Henget*^[2] saar-

1 Kääntäjän huomautus: Syyn ja seurauksen lain mukaan älyllisellä ilmiöllä täytyy olla älyllinen aiheuttaja.

naavat ainoastaan yhtenäisyydestä ja lähimmäisenrakkaudesta. Pahantahtoinen tai *hyväntekeväisyyden*^[18] vastainen ajatus ei voi koskaan olla lähtöisin puhtaasta alkuperästä. Kuulkaamme tästä asiasta lopuksi Pyhän Augustinuksen neuvoja:

”Hyvin pitkän aikaa ihmiset ovat repineet ja panneet kirkonkiroukseen toisiaan rauhan ja armon Jumalan nimeen, hyökäten ja loukaten Häntä tällaisella häpeällisellä teolla. *Spiritismi*^[11] on side, joka tulee yhdistämään heidät eräänä päivänä, sillä se näyttää heille missä on totuus ja missä virhe. Vielä hyvin pitkän aikaa tulee kuitenkin olemaan kirjanoppineita ja fariseuksia, jotka kieltävät sen niin kuin kielsivät Kristuksenkin. Haluatteko tietää, minkä tyyppisten *Henkien*^[2] vaikutuksen alaisia ovat erilaiset uskonnot, jotka jakavat maailman kannattajillaan? Muodostakaa mielipiteenne niistä niiden tekojen ja periaatteiden perusteella. Hyvät *Henget*^[2] eivät ole koskaan kiihottaneet pahaan, eivät ole koskaan neuvoneet tai oikeuttaneet murhaa tai väkivaltaa, eivät ole koskaan nostattaneet kannattajissaan vihaa, rikkauksien ja kunnianosoitusten janoa eivätkä maallisten rikkauksien ahneutta. Ainoastaan hyvät, humanit ja kaikkia kohtaan hyvää tekevät ovat hyvien *Henkien*^[2] suosimia, ja he ovat myös Jeesukselle mieluisia, koska seuraavat tietä, jonka Hän osoitti heille, jotta he voisivat saapua Hänen luoksensa.”

Pyhä Augustinus

Tietoa kirjan julkaisijasta

Tämän kirjan kustantaja on Allan Kardecin opin ystävät ry. Sen tavoitteena on antaa ihmisille rationaalista tietoa ihmisen elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen, sekä siihen liittyvistä, meitä jokaista koskettavista näkökulmista. Yhdistys järjestää tämän kirjan aihepiiriin liittyen opintopiirejä, kursseja sekä luentotilaisuuksia eri puolilla Suomea.

Kaikki tämän kirjan julkaisusta saatavat tuotot käytetään lyhentämättä Allan Kardecin tutkimukseen perustuvan elämäkatsomuksen esille tuomiseen sekä hyväntekeväisyystyöhön. Mikäli haluat keskustella aiheesta tai olet kiinnostunut luennon ym. aihepiiriä käsittelevän tilaisuuden järjestämisestä, olet tervetullut ottamaan yhteyttä.

Lisätietoja aiheesta:

www.allankardec.fi ja www.facebook.com/allankardecfinland

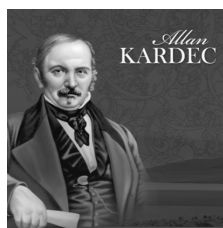
(sisältää aihepiiriä valaisevia luentoja, videoita, äänikirjoja sekä tietoa opintopiireistä, tulevista tapahtumista, ym.)

Yhteydenotot: info@allankardec.fi

Kirjatilaukset: sähköpostitse kirja@allankardec.fi tai www.allankardec.fi (kirjat/ kirjan tilaaminen)

”Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan myöhemmin jos niin haluat.”

Allan Kardec, Revue Spirite 1867

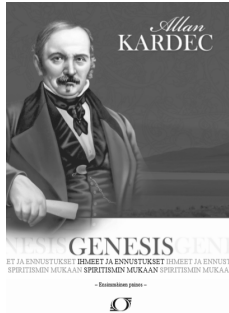
MEEDIoidEN MEEDIoidEN MEEDIoidEN
KIRJA KIRJA KIRJA

Meedioiden Kirja

Luettuaan Meedioiden Kirjan jokainen voi ymmärtää kuinka Henkien olemassaolo ja heidän ilmaisunsa ovat täysin luonnollinen osa todellisuutta.

lohdutusta ja toivoa elämän vaikeimpiin hetkiin. Sen harjoittaminen on ratkaisu kaikkiin ihmisen ongelmiin ja päämäärä jokaiselle ihmiselle. Siitä ovat löytäneet sisältöä kaikkien eri pääuskontojen edustajat sekä myös he, joilla ei ole ollut ollenkaan mitään uskonnollista vakaumusta. *“Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan sitten myöhemmin jos niin haluat”*
Lähde: La Revue Sprite, 1867, s. 40. Allan Kardec

Genesis

Tätä nyt suomeksi julkaistua kirjaa voidaan hyvällä syyllä pitää Allan Kardecin pääteoksena. Se on myös kaikkein tieteellisin. Se käsittelee teemoja, joita uskonto on pitänyt kiistattomina sielun kuolemattomuuden valossa, yhdistäen kristillisen ajattelun ja tieteelliset havainnot. Se tarjoaa lukijalle ainutlaatuisen mahdollisuuden ymmärtää ja tutkia yleismaailmallisesti kiinnostavia sekä materiaalisia että henkisen maailman teemoja käsiteltynä loogisella, järkeenkäyvällä ja paljastavalla tavalla. Kirja on jaettu kolmeen osaan: Ensimmäisessä osassa kerrotaan tuonpuoleisesta systemaattisesti kerätyistä opetuksista ja analysoidaan Maaplaneetan alkuperää välttämättä mystiset ja taianomaiset tulkinnat sen luomisesta. Toinen osa analysoi ihmeitä ja erityisesti Evankeliumiin sisältyviä epätavallisia ilmiöitä. Aukoton lähestymistapa poistaa yliluonnollisuuden kaikista maallisen elämän näkökohdista ja kutsuu meitä tutkimaan ja havainnollistamaan kaikkia ilmiöitä, jotka ensisilmäyksellä näyttävät olevan luonnonlakien vastaisia. Kolmas osa keskittyy Evankeliumin ennustuksiin, ajan merkkeihin ja uuteen sukupolveen, jonka saapuminen tulee olemaan ihmiskunnan uuden, oikeudenmukaisuuteen, rauhaan ja veljeyteen perustuvan ajan alku. Genesis-kirjan kahdeksassatoista luvussa esitettyjen aiheiden perusta

on suurten jumalallisten lakien muuttumattomuus. Jos jokin ilmiö vaikuttaa näiden lakien vastaiselta, se johtuu siitä, että tiede ei vielä tunne kaikkia luonnonlakeja.

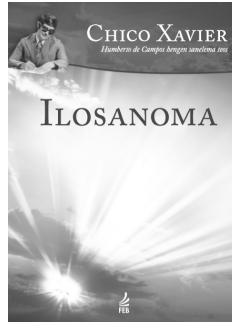

Nosso Lar

Nosso Lar on henkisiirtokunnan nimi. Siellä asuva henki nimeltä André Luiz esittelee sitä meille tässä suuren suosion saaneen kirjasarjan ensimmäisessä osassa. Tässä mukaansatempaavassa kertomuksessa kirjailija kuvailee vaikutelmiaan ja huomioitaan henkimaailman elämästä kuoleman jälkeen. Hän esiintyy eräänlaisena toimittajana, joka kertoo omat kokemuksensa, aivan kuten ne tapahtuivat. André Luiz paljastaa meille esimerkillisellä tavalla järjestäytyneen jännittävän maailman, joka on täynnä elämää ja aktiviteetteja. Se on paikka, jossa ruumiillisesta elämästä poistuneet henget – oppinaan hyvin kehittyneiden henget – käyvät läpi parantumisen eri vaiheet ja henkisen oppiprosessin. Nosso Lar antaa meille mahdollisuuden vilkaista henkimaailmaan, joka odottaa meitä, kun jätämme fyysisen kehomme.

Ilosanoma

Tämä Francisco Cândido Xavierin meediokyvyn välityksellä kirjoitettu teos sisältää syvällisiä kuvauksia Jeesuksen elämästä Hänen ensimmäisten seuraajiensa kanssa. Ne kertovat niistä tilanteista, joissa tapasimme Jeesuksen päivittäisessä kanssakäymisessä lapsena, ystäväinä, matkakumppanina, Herrana ja sielun kasvattajana. Se välittää suomalaiselle lukijalle ennennäkemätöntä ja kiinnostavaa tietoa monesta vain pintapuolisesti tunnetusta Raamatun henkilöstä. Siinä Marian esimerkki tuo ehtymätöntä lohtua jokaisen lapsensa menettäneen äidin

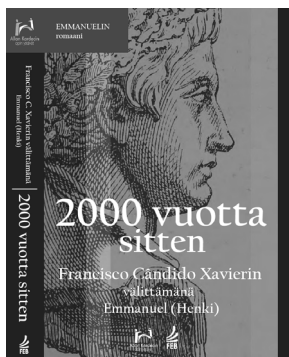

sielun haavoihin. Monet Tuomaat kohtaavat siinä selvää ymmärrystä Hänen ajattomien opetustensa piilossa pysyneeseen viisauteen. Maria Magdalenan ja monien muiden vähemmän tunnettujen henkilöiden tarinat lämmittävät jokaisen sydäntä koskettavasti. Loppujen lopuksi tämä teos antaa elävän esimerkin siitä, mitä ihmeellisiä sielun voimavaroja Ilosanoma saakaan kukoistamaan ihmisten sydämiin Jeesuksen kaikkiin yltyvän rakkauden vaikutuksessa. *”Tämän kaiken rinnalla, kuinka pieniä me olemmekaan!”*

Onnellinen elämä

Onnellinen elämä sisältää elämänohjeita, jotka meedio Divaldo Franco on välittänyt tuonpuoleisesta hänen elämäntyötään johdattaneelta henkioppaaltaan Joana de Ângelikselta. Ne avaavat jokaiselle lukijalle ratkaisuja elämän haasteisiin ja auttavat näkemään huomisen loistavat mahdollisuudet, jos vain muutamme asennoitumistamme ja näkökulmaamme. Tämä kirja on todellinen avain onnelliseen elämään. *Ajattele iäisyyden ehdoin. Et ole elämän etäinen tarkkailija. Sinua ympäröi Jumalan rakkauden meri. Et ole koskaan yksin. Suurin elämän antamista opetuksista on Rakkaus. Älä koskaan väsy rakastamaan.*

2000 vuotta sitten

Tässä Francisco Cândido Xavierin meediokyvyn välityksellä kirjoitettussa teoksessa Emanuel (Henki) kuvaa yhtä aikaisempaa ruumiillista elämäänsä. Kirjan mielenkiintoiset tapahtumat sijoittuvat ensimmäisen vuosisadan alkukristittyjen aikaan, jolloin Jeesus toi ihmiskunnalle Evankeliuminsa opetukset. Tuolloin Emanuel oli Publius Lentulus, ylpeä, Palestiinaan korkeaan asemaan nimetty senaattori. Lukija vietään mukaan liikkuvien tositapahtumien ketjuun, jossa patriisiperheiden ylimielisyys ja alkukristittyjen veljellinen vaatimattomuus kohtaavat toisensa. Eri vastakohtaisuudet – kärsimys ja ilonpito, loistokkuus ja äärimmäinen köyhyys, valta ja orjuus, julmuus ja hyväntahtoisuus, anteeksianto ja kosto – kietoutuvat hänen elämäänsä. Publius tapaa Jeesuksen ja hänen rakas tyttärensä parannetaan. Tämä vaikuttaa traagisesti ylpeän senaattorin perhesuhteisiin hänen rakkaan vaimonsa kääntyessä Jeesuksen ylevien opetusten seuraajaksi vastoin miehensä mielipiteitä. Tämä historiallinen romaani on käännetty lukuisille eri kielille ja sen katsotaan kuuluvan ehdottomasti Francisco Cândido Xavierin kirjallisen tuotannon parhaimmiston. Se kertoo nykypäivän ihmiselle siitä alkukristittyjen rohkeudesta, joka antaa voimia elämän haasteiden voittamiseen sekä henkiseen kasvuun.

Itsemurha

Itsemurha: Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää syyt ja seuraukset... ”mikäli elämä rajoittuisi ainoastaan kehdon ja haudan välille, silloin itsemurha olisi loistava ratkaisu maanpäällisiin kipuihin ja ongelmiin.

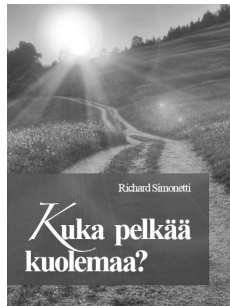
Tosiasia kuitenkin on, että olemme kuolemattomia. Olemme jo eläneet ennen kehtoon joutumistamme ja jatkamme elämäämme haudankin jälkeen. Siellä tulemme vastaamaan niiden tekojemme seurauksista, joita olemme saaneet aikaan elämässämme ja kehossamme...”

Obsessio

”Lähestyin häntä ja näin hänen huomaavan läsnäolonni... Kosketin häntä ja hän värähti... Tartuin hänen käsiinsä ja ne olivat minun käsivarteni. Minua huimasi hieman ja hän horjahti. Minä ajattelin ja hän vastasi. Nostin hänet ylös ja me kävelimme yhdessä... Sitten hänen kauttaan iskin kasvoihin hulluna vihasta me kaksi toimien yhdessä kuin yksi... Ja me olemme edelleenkin yhtä ja tulemme sellaisena myös pysymään.” Tämä on – hänen omia sanojaan lainaten – kuvaus siitä, kuinka edesmenneen ihmisen Henki otti haltuun nuoren tytön. Tyttö joutui täysin häiriintyneestä käytöksestään johtuen mielisairaalaan.

Oliko hän menettänyt järkensä ja tullut hulluksi vai oliko hän joutunut pahantahtoisen Hengen haltuun? Pitäisikö tällaisessa tapauksessa tyttö asettaa perinteisen lääketieteen rutiininhoitoon vai olisiko paremminkin tarvetta manaajan avulle? Tämä kirja kertoo tämän tytön tositarinan. Se näyttää hänen kokemansa ahdingon ja miksi hän oli joutunut tähän. Se tuo esiin myös kuinka hyväntekeväisyydelle omistautunut avustustyöryhmä niin tällä kuin tuonpuoleisella elämän tasolla – toimi vapauttaakseen ei pelkästään kärsivää tyttöä, vaan myös muita, jotka olivat yhteyksissä hänen kovaan tarinaansa.

Kuka pelkää kuolemaa?

”Kuolemaa käsittelevillä luennoillani minulle esitettiin toistuvasti kysymyksiä itsemurhasta, äkillisestä kuolemaan johtavasta onnettomuudesta, lasten kuolemasta, elinten lahjoituksesta, polttohautauksesta, eutanasiasta, abortista, varomattomuuden aiheuttamasta kuolemasta, erilaisista kuolemaan johtavista riippuvuuksista, kuoleman ennakkoaavistuksista, sekä siitä – kuinka sielu oikein irtaantuu ruumiista, jne. Näin syntyi ajatus tämän teoksen kirjoittamisesta keskittyen yleisimmin esitettyihin kysymyksiin. Tämä teos on erään tyyppinen kuolemaa käsittelevä alkeistietokirja. Se sisältää kaikille kiinnostavaa tietoa uskonnosta riippumatta, koska ei ole ketään, joka läpikävisi elämän ilman, ettei joutuisi kuoleman kanssa tekemisiin joko suoranaisesti tai välillisesti. Tulisin hyvin onnelliseksi, jos tämä alkeistieto-opus auttaisi jotakuta hälventämään kuolemaan liittyvät pelkonsa ja epäilyksensä. Näin tulee tapahtumaan, kun ymmärtää paremmin, että kuolema ainoastaan palauttaa meidät täältä tuonpuoleiseen (Henkien) maailmaan. ”Itsemurha: Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää syyt ja seuraukset

...”mikäli elämä rajoittuisi ainoastaan kehdon ja haudan välille, silloin itsemurha olisi loistava ratkaisu maanpäällisiin kipuihin ja ongelmiin. Tosiasia kuitenkin on, että olemme kuolemattomia. Olemme jo eläneet ennen kehtoon joutumistamme ja jatkamme elämäämme haudankin jälkeen. Siellä tulemme vastaamaan niiden tekojemme seurauksista, joita olemme saaneet aikaan elämässämme ja kehossamme...”

Terve mieli

Tässä teoksessa brasilialainen psykiatri Jaider Rodrigues de Paulo esittelee meille 47 potilaskertomusta kliinisen psykiatrian vastaanotoltaan sekä työvuosiltaan spiritistisessä psykiatrian sairaalassa Hospital Espírita André Luizissa Belo Horizontessa, Brasiliassa. Hän yhdistää tieteellisen ja henkisen lähestymistavan psykiatrisissa häiriötiloissa, joihin linkittyy henkisinä osatekijöinä muun muassa yksinkertaista obsessiota, hullaantumista ja henkistä tai fyysistä alistamista, häiriintynyttä meediokykyä, masennusta, psykooseja sekä henkilökohtaisia tai perhetason ongelmia. Tällä tavoin hän auttaa meitä ymmärtämään, miten voisimme saavuttaa terveen mielen ja mikä taas pitkittää mielenterveyden ongelmiamme.

Tohtori Jaider antaa meille mutkattomalla mutta syvällisellä kirjoitustyyllillään arvokkaita oppitunteja lääketieteellisspiritistisestä lähestymistavasta mielenterveyspotilaiden hoidossa ja kokonaisvaltaisen terveyden saavuttamisessa. Potilaskertomusten esittelyä täydentävät kirjan lukemattomat lisätietoja sisältävät alaviitteet, liitteet sekä Allan Kardecin ja Henki André Luizin tekstien siteeraukset, jotta lukija pysyisi syventämään tietämystään kirjailijan käsittelemiltä aihealueilta. Tämä teos on erittäin hyödyllinen kaikille mielenterveyspotilaille ja

heidän läheisilleen, terveydenhoitoalan opiskelijoille ja alan ammattilaisille.

Valon tie

Valon tie on yksi niistä kirjoista, jotka eräs maailman tunnetuimmista meedioista, brasilialainen Chico Xavier, kirjoitti ottamalla sana sanalta vastaan tekstiä henkioppaaltaan Emmanuelilta.

Valon tie (kirjoitettu 1938) kertoo sivilisaation historiasta spiritismin näkökulmasta ja osoittaa Kristuksen Evankeliumin todellisen aseman Maan uskonnoissa ja filosofisissa opeissa sekä erityisesti, että ne ovat kaikki peräisin samasta Lähteestä.

Tämä kirja kuvaa selkeästi, miten tämä meidän maallinen kotimme, planeetta Maa, on ollut alusta alkaen Valon tiellä. Maa rakennettiin olosuhteiltaan sopivaksi meidän asua. Ihmiskuntamme kehityksen eri vaiheissa meille on lähetetty sanansaattajia ja opastajia henkisellä polullamme.

Ihmiskunnan henkinen kehitys on ollut monipolvinen, ja henkiset ohjaajamme ovat olleet usein surullisia ottamiemme harha-askelien takia.

Voimme olla kuitenkin kiitollisia ja varmoja, että olemme koko ajan ohjauksessa.

Olemme tiellä Valoon!

